

W. E. B. GRIF FIN

TŰZVONALBAN

A TENGERÉSZGYALOGOSOK

Gold Book

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
W. E. B. GRIFFIN: THE CORPS
Book V: Line of Fire
Penguin Putnam Inc., New York
Copyright © 1993, by W. E. B. Griffin
Copyright © 2005, by Gold Book Kft., Debrecen
All rights reserved

Fordította: Bally István

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni,
vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely
módon sugározni

ISBN 963 425 041 6

Magyarországon kiadja a Gold Book Kft.

Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Nyomdai munkálatok: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

*III. Drew James Barrett hadnagy,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 26. tengerészgyalogos-dandár,
3. zászlóalj, K század*

Született: Denver, Colorado, 1945. január 3.

Elhunyt: KvangNam tartomány, Vietnami Köztársaság, 1969. február 27.

és

*III. Alfred Lee Butler őrnagy,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 22. partraszálló alakulat
parancsnoksága,*

Született: Washington D. C, 1950. szeptember 4.

Elhunyt: Bejrút, Libanon, 1983. február 8.

és

*És Donald L Schomp tengerészgyalogos vadászpilóta emlékére,
aki az USA Hadserege legendás hírű mesterpüötájává vált.*

Elhunyt: 1989. április 9-én.

Nyugodjanak békében!

„Hűséggel mindhalálig!”

I.

(Egy)

Salamon-szigetek, Buka

1942 tavasza és nyara

1942 első hónapjaiban egy őrnagy, aki az USA Hadseregének hadianyag-ellátó alakulatánál teljesített szolgálatot, és aki szentül meg volt róla győződve, hogy az Egyesült Államok Hadserege már nem tudja meglepni, kénytelen volt beismerni, hogy tévedett.

A Pacific & Far East Shipping Corporation *John J. Rogers Jr.* nevű teherhajója, amely hosszú és kockázatos útja után, amely a Washington állambeli Bremertonban vette kezdetét, megérkezett Melbourne-be. A hadianyagok mellett, amelyekre már hihetetlenül nagy szükség volt, a hajóról lerakodtak még 800 teljesen egyforma, masszív faládát is. Minden egyes láda nagyjából 90 centiméter magas, 90 centiméter széles és 120 centiméter hosszú volt, és mintegy 145 kilogramm. A ládákat acélpántokkal látták el, vízhatlanították, és úgy általában felkészítették a hosszú tengeri útra.

A ládákat kirakodás után teherautókra tették, és elszállították az USA Hadserege Melbourne-i Területi Hadianyagraktárába, egy rekvirált raktártelepre, a város határában. Mivel a ládák vízállóak, a raktárban pedig helyszűkében voltak (és mivel a hadianyag-ellátó őrnagy nem akart hinni a szemének, amikor elolvasta a szállítólevelet), a ládákat raklapokra tették – minden raklapra négyet -, és vászonponyva alatt tárolták, a szabad ég alatt.

Az őrnagynak csak két héttel később sikerült időt szakítani arra, hogy megkeresse a szállítmányt, eltávolítsa róla a ponyvát, átvágja az acélpántokat, felfeszegesse a ládákat, aztán letépje a vastag, kátrányos papírcsomagolást.

A ládában, amint azt oldalukra szép, magas betűkkel stencilezett felirat hirdette, „25 DB US SZABLYA, 1912-ES LOVASSÁGI MODELL + HÜVELY”-t talált.

Minden ládában 5X5, szépen egymásra rakott szablya. Egy pillanattal később végzett a fejszámolással:

Ha 800 ládája van, és minden ládában 25 szablya van, 25 hüvellyel, akkor az azt jelenti, hogy 20 000 lovassági szablyája van, 20 000 hüvellyel Mind vado-

natújnak tűnt, és az is látszott rajtuk, hogy valószínűleg soha nem használta senki. Az őrnagy pontosan tudta, hogy az USA Hadseregének utolsó „lovassági egységét, a 26-osokat, a Fülöp-szigeteken gyalogosították; a lovaikból fejadag lett, amit szétszítottak az éhező katonák között a Bataan-félszigeten, a lovasok pedig gyalogosként indultak útnak, hogy megvívják utolsó csatájukat.

Sajnos, a lovassági szablyák éppen annyira nem passzoltak a modern hadviseléshez, mint sündisznó a seggtörléshez. A hadianyag-ellátó őrnagyon kívül bárki más egyszerűen visszarakta volna a ponyvát a ládákra, és megpróbálta volna elfelejteni a 800X25 DB US SZABLYA, 1912-ES LOVASSÁGI MODELL + HÜVELY” feliratú ládát, meg azt a hülye barmot, ami ennyi helyet elpocsékol a hajó rakterében, ami pedig aranyat ért, és Ausztráliába küldte ezt a sok szart.

De a hadianyag-ellátó őrnagyot más fából faragták.

Rengeteget gondolkodott azon, hogy mire lehetne használni a szablyákat, de nem sok minden jutott az eszébe, csak annyi, hogy valamiféle tört kellene belőlük fabrikálni, amit jól lehetne használni a közelharcban, mint mondjuk az I. világháborúban használt, kétélű késeket. De miután jobban belegondolt a dologba, rájött, hogy ez nem fog menni. A szablyák pengéje túlságosan vaskos volt, a markolatuk pedig esetlen.

Már kezdte azt hinni, hogy a nyomorult ládáknak, amikben a nyomorult szablyákat hozták, nagyobb hasznát tudja venni, mint a szablyáknak, amikor mégis eszébe jutott valami. Ez a gondolat egészen praktikusnak tűnt.

A gondolatot tett követte, és az egyik ausztrál céget (amely a háború előtt automobilonkra és teherautókra gyártott lökhárítókat) megbízták, hogy a szablyákat alakítsák át szabvány, utángyártott bozótvágó késsé. Az átalakításra darabonként 2 USA dollárt és 75 centet kaptak. A pengéket 40 centiméteresre vágták, a markolat egy részét pedig lekészörülték. A hüvelyeket közben átengedték egy présgépen. A présgép egyetlen lépésben méretre vágta, majd lezárta a hüvelyek végét.

Így aztán, amikor Joseph L. Howard tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy, az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egységének „A” osztaga parancsnoka úgy döntött, hogy szüksége lesz egy tucat bozótvágó késre az egyik hadművelethez, egy tucat „BOZÓTVÁGÓ KÉS, SZABVÁNY, UTÁNGYÁRTOTT + HÜVELY”-t kapott, nem is sejtve, hogy a bozótvágó kések földi pályafutásukat még „US SZABLYA, 1912-ES LOVASSÁGI MODELL + HÜVELY”-ként kezdték.

Valójában nem is egy tucatot kapott, hanem jóval több mint egy tucatot. Howard hadnagy korábbi (még őrmesterként szerzett) tapasztalatai alapján tudta, hogy ha valamit vételezni akar a hadianyag-ellátóktól, akkor mindenből jóval többet kell kérnie annál, amire valójában szüksége van, mert többnyire csak a felét vagy a negyedét kapta meg annak, amit igényelt.

De ezúttal tévedett. Egyszáz darab bozótvágó kést kért, és egyszáz darab „BOZÓTVÁGÓ KÉS, SZABVÁNY, UTÁNGYÁRTOTT + HÜVELY”-t kapott.

A küldetés részeként, amelyhez Howard hadnagy a bozótvágó késeket vételezte, katonákat és felszerelést kellett ledobni ejtőernyővel. Mivel a felszerelésekhez (főleg a rövidhullámú rádiókhoz) nem állt rendelkezésére sem megfelelően kialakított láda, sem teherernyő, ezért hagyományos ejtőernyőket kellett átalakítaniuk.

A becsapódás erejét, amely földet éréskor hatott a rádióra, viszonylag könnyen sikerült csillapítani: a rádiók köré matracokat erősítettek.

De nem ez volt az egyetlen probléma, amit meg kellett oldaniuk. A szabvány, személyi használatra rendszeresített ejtőernyőt egy szabvány katonára tervezték – aki normál felszereléssel van ellátva –, vagyis 90-102 kg közötti súlyra. A matracokkal becsomagolt, rövidhullámú rádiók viszont mindössze olyan 50 kg-ot nyomtak.

Mivel az ejtőernyők kisebb súllyal lassabban ereszkednek a földre, mint a nagyobb súllyal terhelt ernyők, és ezért nagyobb távolságra sodródniak el, Howard rádiói nagy valószínűség szerint még véletlenül sem a személyzet közelében landoltak volna.

Ez pedig igen nagy problémát jelentene, mivel Howard hadnagy egy egészen kis tisztásra akarta ledobni a rádióit, amely a Buka-sziget egyik hegyén búj meg.

Buka egy nagyjából negyvenöt kilométer hosszú, kilenc kilométer széles sziget, a Salamon-szigetek legészakibb szigete, amely a sokkal nagyobb Bougainville-től északra terül el. A sziget mintegy kétszázhatvan kilométerre helyezkedett el a japánok Új-Britannián lévő Rabaul bázisától.

Bukán a japánok vadászpilóta-bázist működtettek. A bázison állomásozó katonák számát egyesek több százra, mások több ezerre becsülték.

A szigeten állomásozott még az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálatának egy parányi egysége is, amely egy tisztból, Jakob Reeves hadnagyból, az Ausztrál Királyi Haditengerészet tartalékos tisztjéből állt, valamint még mintegy ötven sorállományúból, akiket a hadnagy a bennszülöttek közül verbuvált.

Reeves alhadnagy a szigeten maradt, amikor a japánok elfoglalták Bukat. Kapott egy rövidhullámú rádiót és korlátolt számú kézi lőfegyvert némi lőszerrel, valamint egy parancsot, hogy figyelje a Rabaulból, Bougainville-ről és persze Bukáról induló japán hajókat és repülőgépeket.

Reeves jelentései kezdettől fogva felbecsülhetetlen értékűek voltak mind harcászati, mind hadászati tervezési szempontból. De 1942 júniusára, amikor Howard hadnagy nekilátott előkészíteni a felszerelések ledobását, a jelentések kulcsfontosságúvá váltak. Az Egyesült Államok katonai vezetése elhatározta, hogy partra száll Guadalcanalen, majd elfoglalja és befejezi azt a repülőteret, amelyet a japánok elkezdtek megépíteni a szigeten. Guadalcanal megszállása nemcsak az első szövetséges ellentámadás volt a csendes-óceáni térségben, hanem – egyesek szerint – egy hadművelet első lépése, amely egyszer s mindenkorra eldönti a csendes-óceáni térségben vívott küzdelem kimenetelét.

Mivel Guadalcanal közelében, a vadászgépek hatósugarán belül nem volt szövetséges vadászrepülő-bázis, a Guadalcanal megszállása során nyújtott légi támogatást repülőgép-anyahajókról indított vadászokkal akarták biztosítani. De a vadászrepülőgépek anyahajókról történő fel- és leszállása bonyolult és időigényes feladatnak bizonyult, ráadásul a repülőbenzin sem állt korlátlan mennyiségben a Haditengerészet rendelkezésére. Viszont felmerült, hogy ezeket a problémákat minimalizálni lehetne, ha a Haditengerészet tudná, hogy mikor szállnak fel a japánok vadászgépei Rabaulból, vagy valamelyik másik, közeli, japán légi támaszpontból, és mikor indul el a megszállás alatt lévő szigetre. Ez volt a Bukán felállított partfigyelő állomás feladata.

Sajnálatos módon, Reeves alhadnagy állomásától egy ideje már nem kaptak jelentést, ráadásul az inváziós hadművelet tervezési fázisa már megkezdődött. A Partfigyelő Szolgálat két lehetséges magyarázatot talált arra, hogy miért nem lehet felvenni a kapcsolatot Reeves alhadnaggal: 1. elromlott a rádiója (mindenki ebben reménykedett), vagy 2. (a rosszabbik eset) Reeves alhadnagyot elfogták a japánok.

Meglehetősen nagy kockázatot vállalva, egy felderítő repülőgép elrepült a sziget felett, és egy sorozat, füves tisztásról készített fotóval tért vissza. A füvet egy helyen valaki levágta, úgyhogy két betű rajzolódott ki: RA, ami rádiót jelentett. Reeves alhadnagynak tehát új rádióra volt szüksége, amit mindenki jó hírnék tartott, legalábbis a másik alternatívához képest.

Az USA Tengerészgyalogsága Ausztráliában állomásozó 14. különleges egységének, amelynek az volt a feladata, hogy mindenben támogassa a Partfigyelő Szolgálatot, jó néhány, modern, vadonatúj Hallicrafters rádiója volt, amit – úgy vélték – könnyűszerrel le tudtak volna dobni Reeves alhadnagynak. Csakhogy Reeves alhadnagy nem igazán értett a rádiókhoz, így egyedül szinte biztosan nem tudta volna összeszerelni, és beüzemelni a Hallicrafterst. Így az akció tervezői úgy döntöttek, hogy küldenek valakit Bukára, aki ért az ilyesfajta dolgokhoz.

Az akció tervezői úgy vélték, hogy hasznukra válna, ha a szigetre küldenének még egy repülőgép-megfigyelőt. Egyrésztől Reeves alhadnagynak elkélt a segítség, másrésztől kellett valaki, aki átveheti a helyét, ha az alhadnagy „harc-képtelenné” válik akár az ellenség fegyverei, akár valami trópusi betegség miatt. Utóbbira igen jó esély volt.

Eldöntötték tehát, hogy egy rádióst is ledobnak Bukára a rádióval együtt. Steven M. Koffler tengerészgyalogos őrmester ejtőernyős és rádióműszerész volt ugyan, de nem tudott megkülönböztetni egy bombázót egy felderítőgéptől, és már nem maradt idő arra, hogy erre megtanítsák. Ráadásul Koffler őrmester a dzsungelben való túléléshez szükséges technikákat sem ismerte, amelyekre pedig minden bizonnyal szüksége lenne.

Ott volt viszont Howard hadnagy, aki ugyan nem volt ejtőernyős, de ismerte a szükséges túlélési technikákat, és őrmesterként japán repülőgép- és hadihajó-azonosítást tanított. Howard önként jelentkezett, hogy Koffler őrmesterrel és a rádiókkal együtt leugrik a szigetre.

Amikor felmerült a teherernyővé átalakított ejtőernyők és a ballaszt kérdése (hogyan elérik a szükséges súlyhatárt), Howard hadnagy azt javasolta, hogy rakjanak a rádiók mellé kézi lőfegyvereket és lőszert. Ezek ugyanis nehezek, és jól bírják gyűrődést, ráadásul Ferdinánd Hatnak – ez volt Reeves alhadnagy egységének a hívőjele – igen nagy szüksége lett volna mindkettőre.

De Eric Feldt, az Ausztrál Királyi Haditengerészet tartalékos korvettkapitánya nem értett ezzel egyet. Feldt, a Partfigyelő Szolgálat parancsnoka kifejtette, hogy a partfigyelőknek nem az a feladata, hogy támadást intézzenek a japánok ellen, hanem hogy elbújjon előlük. Emlékeztette Howard hadnagyot és Edward F. Banning tengerészgyalogos őrnagyot, az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egységének parancsnokát, hogy Ferdinánd volt annak a bikának is a neve, abban a rajzfilmben, aki harc helyett inkább virágokat szolgáltatót.

Feldt abba beleegyezett, hogy néhány lőfegyvert és némi muníciót ledobjanak, hogy pótolják az esetlegesen tönkrement fegyvereket és az elhasznált lőszert. De szerinté Howardnak és Kofflernek leginkább bozótvágó késre lesz szüksége. A bozótvágó kés nemcsak a dzsungel buja növényzetének irtásakor jött kapóra, hanem a közelharcban is, mivel igen hatékony – és *hangtalan* – fegyvernek bizonyult.

Banning őrnagy meghajolt a tapasztalt Feldt korvettkapitány döntése előtt. A matracokba csavart rádiókra tehát – ballaszt gyanánt – SZABVÁNY, UTÁNGYÁRTOTT, BOZÓTVÁGÓ KÉSEKET erősítettek hüvely nélkül.

Az utánpótlás többé-kevésbé problémamentesen földet is ért Bukán. Reeves alhadnagy összességében meg volt elégedve azzal, amit Feldt és Banning küldött neki. Amint arra számítani lehetett, az új rádióknak rettenetesen örült. Az azonban már rögtön a legelején kiderült, hogy kételyei voltak azt illetően, hogy jó ötlet volt-e ledobni két buzi jenkit, hogy púp legyen a buzi hátán. Nem azért ment Bukára, hogy buzi kölyköket dajkáljon. Az egyik még az ejtőernyőzéshez sem értett, és annak rendje és módja szerint eltörte a karját.

Ferdinánd Hat légénységi állománya viszont nem panaszkodott. Ők roppant mód örültek az utánpótlásnak, különösképp a „SZABVÁNY, UTÁNGYÁRTOTT BOZÓTVÁGÓ KÉSEK”-nek. Annak a néhány bozótvágó késnek, amit magukénak mondhattak, rég elkopott az éle, az újakat viszont szemmel láthatóan kiváló minőségű acélból készítették és kétségtelenül modernebb módszerekkel. Annyi bozótvágó kést kaptak, hogy még a nőknek és az idősebb fiúknak is jutott belőle egy-egy. A férfiaknak, mivel férfiak voltak, kettő járt.

(Kettő)

Salamon-szigetek, Buka

Ferdinánd Hat

1942. augusztus 28.

Az USA Tengerészgyalogsága Bukán működő „helyőrségének” parancsnoka, valamint ő brit királyi felségének rangidős képviselője, vagyis Joe Howard hadnagy és Jakob Reeves alhadnagy úgy döntött, hogy egy olyan helyen tartják meg a parancsnoki megbeszélést, ahol a sorállományúak nem hallhatják azt, amit meg kellett beszélniük, mivel olyan döntéseket kellett hozniuk, amit nem akartak azonnal a tudomásukra hozni.

Úgy döntöttek, hogy a megbeszélés színhelyéül a lombházat választják, amely lényegében egy deszkákból álló platform volt, amelyet egy hatalmas és meglehetősen öreg fa lombjai között ácsoltak össze, mintegy harmincméternyire a föld felett. A platform, amelyet megfigyelőállás gyanánt használtak, elég nagy volt ahhoz, hogy három vagy négy ember kényelmesen elüldögéljen, vagy eláll-dogáljon rajta. Mivel hajnalhasadtától sötétedésig mindig örködött valaki oda-fenn, amint Reeves alhadnagy felmászott a csomókkal teli kötélén, utasította a szolgálatban lévő férfit, Ian Bruce-t, az Ausztrál Királyi Haditengerészet tartalékos alhajómesterét, hogy menjen, és szunyókáljon egyet.

Bruce alhajómester vállán egy .303-as kaliberű Lee-Enfield l-es puska lógott, az oldalán pedig két darab SZABVÁNY, UTÁNGYÁRTOTT BOZÓTVÁGÓ KÉS. Ruha gyanánt mindössze egy ágyékkötőt és egy skót szoknyához hasonló, vászon alkalmatosságot viselt. Sötétbőrű, dús, göndör hajú férfi volt; a fogait feketére festette és hegyesre reszelte, a mellkasán pedig, díszítésnek szánt sebhelyek éktele-
lenkedtek.

– Igen, uram! – felelte Bruce alhajómester határozottan, edinburghi akcentussal. Számos bennszülött társával egyetemben, ő is a Skóciából odaérkezett protestáns apácák által működtetett missziós iskolában tanult.

Fürgén leereszkedett a kötélén, amelyen azután Joe Howard mászott fel.

Howard – három hónapos szakállal – tengerészgyalogos-gyakorlóruhában volt, amelynek nadrágját térd felett levágta, a zubbonyának pedig vállból letépte az ujját. Egy .45-ös ACP Thompson géppisztollyal volt felfegyverezve, illetve még egy kézfegyverrel, ami valamikor az USA Hadserege lovasságánál rendszeresített szablya volt.

Amikor Howard felért a platformra, Reeves az egyik faágnak dőlve üldögélt. Ütött-kopott, szakadt, mocskos, karimás egyensapkát viselt, és levágott ujjú, ugyanolyan mocskos, khaki zubbonyt, khaki nadrágot és cipőt – utóbbinak a felsőrésze zöldellett a penésztől. A haja majdnem a válláig ért, és még Howardénál is hosszabb lett a szakálla. A nyakában egy 9 mm-es Sten géppisztoly és egy Emst Leitz Wetzlar távcső lógott vászonhevederen.

– Idefelé jövet elmentem a lepárló mellett – mondta Reeves. – Szépen bugyborékkolt.

– Hát, cukor az van elég, a só viszont elfogyott – mondta Howard.

– Igen – mondta Reeves egyetértően. – És mi következik ebből?

– Az következik, hogy vagy részegen döglünk meg, vagy szerzünk valahonnan egy kis sót. És esetleg még pár más cuccot is.

Reeves felnevetett. A kezdeti bizalmatlansága ellenére, amit akkor érzett, amikor Joe Howard, három hónappal korábban, lepottyant az égből, egészen megkedvelte a hadnagyot. Sőt, nagyon megkedvelte.

– Amikor a kannibálok legutóbb megtámadtak egy japán járőrt – mondta Reeves színtelen hangon –, háromszáz embert küldtek ide. Egy hétig a nyakunkon voltak.

– De nem találtak meg minket.

– Azért kurvára közel jöttek a kis buzik.

– Só akkor is kell – jegyezte meg Howard. – És jól jönne pár száz kiló rizs is. És talán egy kis füstöltosztriga-konzerv meg konzerv rák. Koffler azt is mondta, hogy nagyon szeretne magának egy japán rádiót. A kinint, az alkoholt meg a többi gyógyszert már meg sem említem.

– Ha én japán parancsnok lennék, és azt jelentenék nekem, hogy az egyik előretolt állásomat lerohanta egy csapat kannibál, és magával vitt egy halom füstölt osztrigát, gyógyszert meg egy rádiót, hát, én kurvára nem hinném el, hogy kannibálok voltak.

– Szerintem tudják, Jake. Mostanra biztosan tudják.

– És ha bennem felmerülne, hogy a kannibálokat egy ausztrál vezeti, vagy ha már itt tartunk, egy amerikai tengerészgyalogos... és lefogadom, hogy már tudnak róla, hogy Pearl-t hívtuk, ami mindenképpen amerikai jelenlétre utal... biztosan elgondolkodnék rajta, hogy nem kellene-e rajtaütni a kannibálokon, amikor legközelebb kijönnek a buzi őserdőből.

– Só akkor is kell – ismételte meg Howard.

– Folyton ezt hajtogatod, cimbora.

– Ez vitathatatlan.

Reeves vállat vont.

– Akkor tehát szereznünk kell egy kis sót a japánoktól – mondta Howard. – Persze, ha egy harminckilós zsákot lopunk el, ugyanolyan reakciót váltunk ki belőlük, mintha mindent ellopnánk, amit csak találunk.

– Legutóbb szerencsénk volt – mondta Reeves.

– De hol van az megírva, hogy egy embernek egymás után kétszer is szerencséje lehet?

– Hát, a buzi valószínűségszámítás-tankönyvben, te félkegyelmű! – mondta Reeves nevetve.

– Ian Bruce-t viszem magammal – mondta Howard. – Meg vagy egy tucat férfit. Hat nap alatt biztosan visszaérek.

– Nem – mondta Reeves mosolyogva, de határozottan.

– Jake, az ilyesmiben nagyon jó vagyok.

– Én ismerem Bukat. Te nem – mondta Reeves. – Ez az egyik.

– Téged semmiképpen nem veszíthetünk el, Jake. Ha nem lennél itt, a bennszülöttek már rég elszeleltek volna, és hogy őszinte legyek, nem is okolnám őket.

– Én is így gondolom – mondta Reeves. – Csak éppen annyiban tévedsz, hogy nem egyszerűen csak elszelelnének. Előtte még megvitatnák, hogy mit csináljanak veletek: nyársra húzzanak, és megsüssenek, mint egy vadmalacot, vagy eladjanak a japánoknak.

– Nem mondd komolyan – mondta Howard.

– Mit? Hogy megsütnének, mint egy vadmalacot? Vagy hogy eladnának a japánoknak? – kérdezte Reeves. – De. Mindkettőt komolyan gondoltam, cimborára. Nem viccből használtam a *kannibál* szót. Ugye nem gondolod, hogy a kedves nővérek vagdosták be Ian képét?

Egy pillanatra egymás szemébe néztek, aztán Reeves folytatta.

– Itt hagyjuk Ian Bruce-t Steve Kofflerrel, meg még egy vagy két férfival, és majdnem az összes nővel. Akkor működőképes marad a rádióállomás is, és elég ember lesz itt, ha a buzi kis sárgák véletlenül rájuk bukkannának, amíg mi odavagyunk, és szedniük kellene a sátorfájukat.

Howard egy pillanatilg elgondolkodott, aztán Reevesre nézett.

– Ian és Koffler egész jó haverok lettek. Patience-t is hagyjuk itt. Ők ketten talán biztonságba tudják juttatni Kofflert, ha a japánok megtalálnák őket. Vagy máshogy gondolod?

Noha Miss Patience Witherspoon szintén az apácaánál tanult a missziós iskolában, abban a pillanatban, hogy megpillantotta Steve M. Koffler tengerészgyalogos őrmestert, mindent elfelejtett, amit a jó keresztényekhez illő szüzieségről tanítottak neki. Ő is éppen úgy tizennyolc éves volt, mint Koffler, ráadásul elképesztően vonzónak találta az őrmestert.

Miss Witherspoon Steven M. Koffler tengerészgyalogos őrmester iránt táplált, leplezetlen érzelmei nem találtak viszonzásra, feltehetően azért, mert Patience fogai feketére voltak festve, és hegyesre voltak reszelve, ráadásul egyéb iránt vonzónak mondható kebleit és hasát – sem előbbit, sem utóbbit nem takarta el – dísznek szánt forradások csúfították el.

Howard hadnagynak fogalma nem volt róla – de nem is igazán izgatta –, hogy Koffler álláspontja megváltozott-e Patience-t illetően az eltelt hónapok alatt, és ha igen, akkor Patience bekúszott-e Koffler ágyába éjszakánként.

De rájött, hogy Reevesnek már megint igaza van. Ha a beszerző körút során beüt a mennykő, vagy ha a japánok rátalálnak a táborra, amíg odavannak, Kofflernek jobb a túlélési esélyei, ha Ian és Patience vele van. Sőt, talán csak akkor van esélye a túlélésre.

– Nem, dehogy. Igazad van – mondta Howard.

– És, persze, ha te is velünk tartasz, akkor lesz velünk egy remek harcos is.

– Baromság.

– Nem szeretném, ha a fejedbe szállna a dolog, öregfiú, de a fiúk kezdenek felnézni rád. Nem lehetetlen, hogy a szakállad miatt. Az övök nem nő olyan hosszúra, mint a mienk. A lényeg, hogy ha mind a ketten megyünk, és valami

kellemetlen dolog történik velem, szerintem... mondom, *szerintem*... a fiúk valószínűleg visszajönnek veled.

Howard a szemébe nézett.

– Úgy gondoltam, hogy holnap hajnalban kellene elindulnunk.

– Nem. Szerintem most kell elindulnunk. így egész délután és éjszaka is gyalogolhatunk, holnap pedig végigalhatjuk a délelőttöt.

Reeves felállt.

– Beszélék Iannel – mondta. – Te meg addig beszélj Kofflerrel!

(Három)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtér

1942. augusztus 28.

Az ikermotoros, húszszemélyes Douglas repülőgépet, amelyet a polgári repülősök DC-3-asként ismertek, és gyengéden Butamadámak becéztek, a különböző fegyvernemek különböző nevekre kereszteltek: az USA Légierője például C-47-esnek, a brit hadsereg Dakotának, az USA Haditengerészete – így a Tengerészgyalogság is – R4D-nek.

Az egy órával korábban, Espiritu Santóról felszállt, Guadalcanal felé tartó MAG-25¹ R4D-jének fedélzeti tiszthelyettese kísért a pilótafülkéből, és elment a géptörzs közepén rögzített, elsőbbségi rakomány mellett. A fülke végében egy jóképű, barna hajú, karcsú, napbarnított bőrű, húszas éveinek derekán járó fiatalember hevert egy postazsákokból „improvizált” ágyon.

A repülőgép másik két utasa, egy tengerészgyalogos alezredes és a Hadsereg légi hadtestének századosa – mindkettőn a szabályzat által a Guadalcanalra áthelyezett tisztek számára előírt felszerelés, ruházat és fegyverek – kíváncsian figyelte a postazsákokon szunyókáló fiatalembert.

A kíváncsiságuk oka többek között az volt, hogy a fiatalember a legutolsó pillanatban szállt fel a repülőgépre. A pilótának le kellett állítania a gép egyik motorját, hogy ki lehessen nyitni neki az ajtót. Ráadásul az egyetlen dolog, amit magával vitt, egy zsák volt, amit szemmel láthatóan párnahuzatból készítettek, aminek a nyitott végét összecsomózták. Khaki nadrágot és inget viselt – utóbbinak a gallérján századosi vasúti sín -, valamint tengerészgyalogos-típusbakan-csot, közismert nevén „dzsungeltaposót”. Minden, amit viselt, vadonatúj volt. Sőt, még az árcédulák meg a többi címke is rajta volt az egyenruhája egyes darabjain, mert az ifjú százados nyilván elfelejtette leszedni.

A fedélzeti tiszthelyettes, egy törzsőrmester, már éppen a százados válla felé nyúlt, hogy felébressze, amikor a százados szeme kinyílt.

¹ MAG (*Marine Air Group*) – tengerészgyalogos-repülőcsoport, mely rendszerint két vagy több tengerészgyalogos repülőszázadból állt.

– Uram – mondta a fedélzeti tiszthelyettes –, Finch őrnagy kéri a pilótafülkébe.

– Jó – mondta a fiatal százados, majd nyújtózott egyet, aztán talpra állt.

Követte a pilótafülkébe. A fedélzeti tiszthelyettes kinyitotta a százados előtt a fülke ajtaját, aztán intett neki, hogy menjen előre.

A százados bement a pilótafülkébe, aztán leguggolt, így a feje egy magasba került az őrnagyével, aki a pilótaülésben foglalt helyet.

– Látni akart, uram?

– Ó, csak kíváncsi voltam valamire. Azt hittem, hogy magától is idejön, és mond annyit, hogy *köszönöm*.

– Meglep, hogy az őrnagy úr elfelejtette, amit a Butamadár-átképzésen tanítottak. „A pilótafülkében csak az arra felhatalmazott személyek tartózkodhatnak!”

Az őrnagy felnevetett.

– Aprópó, felhatalmazás. Charley, számítsak rá, hogy szétrúgják a seggem, amiért elhoztalak magammal?

– Nem, uram. Még mindig a századnál vagyok. Most csak hazaugrok egy időre.

– Miért van olyan érzésem, hogy ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen? – kérdezte az őrnagy. A másodpilótára nézett, egy fiatal főhadnagyra. – Mr. Geller, köszönjön szépen a legendás híró Charley Galloway századosnak!

– Örülök, hogy megismerhetem, uram – mondta Geller főhadnagy mosolyogva, majd kezet nyújtott Gallowaynek.

– Talán feltűnt magának, Mr. Geller, milyen kiváló R4D-pilóta vagyok...

– Igen, uram, feltűnt, uram – felelte Geller főhadnagy.

– Ennek az az oka, hogy az oktatópilótám Charley volt.

– Fort Benningben – mondta Galloway mosolyogva, ahogy megrohanták az emlékek.

– Az örületbe kergettük a légi hadtestet – mondta Finch. – Ott voltam én, a frissen előléptetett *őrnagy*, és Galloway *őrmester* tanított engem meg még vagy tíz másik tengerészgyalogos-tisztet arra, hogy hogyan kell repülni ezzel a masinával. A Hadseregben nincsenek repülő őrmesterek.

Geller főhadnagy kötelességtudóan felnevetett.

– Lehet, hogy jobban jártam volna, ha eltolom a vizsgarepülésemet – morfondírozott Finch. – Akkor most vadászrepülőket vezethetnék ehelyett.

– Így viszont ma este már Espiritu Santón leszel – mondta Galloway –, és whiskyt fogsz nyakalni egy rakás nővérral, aztán pedig egy pompás tábori ágyon hajtod álomra a fejed, amin igazi lepedő meg takaró lesz.

– Hallottam, hogy a komfortellátmány hiánycikk a Hendersonon – mondta Finch.

– Még nem jártál ott? – kérdezte Galloway meglepetten.

– Ez az első utam.

– A komfortellátmány *valóban* hiánycikk a Hendersonon – mondta Galloway.
– Elárulok magának egy titkot, Mr. Geller: a Hendersonon a jó kis másodpilóták saját kezűleg szivattyúzzák át az üzemanyagot a hordókból a repülőgép üzemanyagtartályába.

– Nincs földi személyzet? – kérdezte Finch.

– Se tartálykocsi. Az a kevés üzemanyag, ami van, nagysebességű teherszállítókkal érkezik...

– Mi az a nagysebességű teherszállító? – kérdezte Geller.

– Első világháborús romboló, amiből kisserelték a kazánok felét, és átalakították utastérre – magyarázta Galloway. – Csak annyiból nevezhető nagysebességűnek, hogy valamivel gyorsabb a hagyományos csapatszállítóknál. Mindegy, a lényeg, hogy az üzemanyagot kétszáz literes hordókban hozzák, amiket a fedélzethez rögzítenek hevederekkel. A Haditengerészet aztán vagy partra szállító csónakokba rakatja, vagy ha nincs idő, egyszerűen a tengerbe dobhatja... azok meg szépen elúszkálnak a felszínen... érti... aztán jönnek a tengerészgyalogságok, és a partra húzzák, vagy kirakodják a partra szállító csónakokból, és elviszik a repülőtérre. A hőség viszont elképesztő, a levegő páratartalma meg kibírhatatlan. Az ember alig bírja pár száz méterre elgörgetni a repülőbenzinnel teli hordót, és máris csorog az izzadság a seggén. Úgyhogy, Geller főhadnagy, ne álljon a seggébe dugott hüvelykujjai, és ne várja, hogy majd valaki feltankolja maga helyett ezt a masinát!

– Igen, uram – mondta Geller.

– Hogy lehet az, hogy a Haditengerészet nem küldött oda egy osztagot az utánpótlás kirakodásához? – kérdezte Finch.

– Nem három hete vagy a Tengerészgyalogságnál, Jack – mondta Galloway.

– Tudhatnád, hogy a Haditengerészet egy nyomorult gyufaszálat sem ad a Tengerészgyalogságnak, ha nem muszáj.

– Ez elég keserűen hangzott, Charley – mondta Finch egy csipetnyi rosszalással a hangjában.

– A haditengerészekkel jól kijövök – mondta Galloway. – Nekem a *Haditengerészettel* van bajom.

Finch felnevetett.

– Elárulod nekem, hogy miért akartál velem jönni a Hendersonra potyautasként?

– Mert valami kétsávos haditengerész úgy döntött, hogy Espirituról egy nagysebességű teherszállítóval kell visszautaznom Guadalcanalre.

– És az miért baj?

– Mert tengeribeteg leszek azoktól a szaroktól – mondta Galloway.

– Baromság.

– A végrehajtó tisztem egy frissen kinevezett főhadnagy 350 repült órával. És ő még a tapasztaltabb pilótáim közé tartozik.

– Na, most már, hogy őszinték vagyunk egymáshoz, megkérdezem, hogy elég jól érzed magad ahhoz, hogy visszaülj a pilótaülésbe? Vagy csak most sétált ki a kórházból?

– Jól vagyok. Nem sérültem meg, amikor leestem. Egy kicsit leégtem a napon, meg ki is száradtam, de ez minden.

– Komolyan mondod, Charley?

– Persze. Jól vagyok.

– Egyáltalán mi történt?

– Nem igazán tudom. Nem is láttam a fickót, aki eltalált. De Zéró volt, az biztos. Persze nem láttam. Először levált a motorburkolat, aztán meg leállt a motor. És kigyulladt. Akkor eszembe jutott, amit az oktatópilótám mondott arról, hogyan kell kiszállni egy F4F-ből, és kiszálltam.

– Mennyi ideig voltál a vízben?

– Egész éjjel. Egy őrmaszád vett fel másnap hajnalban.

– Jesszusom!

– Az Úristen vigyáz a bolondokra meg az iszákosokra – mondta Galloway. – Úgyhogy rám duplán vigyáz.

Geller úgy néz Gallowayre – gondolta Finch – mintha ő lenne Lázár, aki most támadt fel.

– Mesélj nekem a Hendersonról! – mondta Finch őrnagy, aki megérezte, hogy Galloway szívesebben beszélne inkább valami másról.

– Hát, nem Pensacola, annyi szent – felelte Galloway. – A japánok kezdték el felépíteni, és elég jól is álltak, amikor átvettük tőlük... ami ugye megmagyarázza, hogy miért rohantunk oda, mint a félkegyelműek... Jesszusom, ha be tudták volna fejezni! A zsákmányolt gépekkel az emberek többé-kevésbé működőképes állapotba hozták.

– Miért a zsákmányolt gépekkel? – kérdezte Geller.

– Mert azok a gépek, amiket az 1. tengerészgyalogosok hoztak magukkal, soha nem értek partot. A nehéztüzérségi lövegekkel meg egy halom más felszereléssel együtt, szépen elhajókáztak a naplementébe még a partraszállás napján, ugyanis a Haditengerészet nem akarta kockára tenni a felbecsülhetetlen értékű hajóit. A fejadagoknak is több mint a fele japánoktól zsákmányolt cucc.

– Úristen! – mondta Finch.

– Egyébként egészen ehető – folytatta Galloway. – Úgy értem, nemcsak rizs van, meg ilyesmi, hanem szeletelt narancs meg mandarin, rák, homár, garnélarák, meg ilyenek.

– A kifutópálya? – kérdezte Finch.

– Hétszázkilencven méter hosszú – felelte Galloway. – Egyelőre. Már építik a hosszabbítást. Egyébként esőben az egész összefüggő sártengerré változik, és minden nap esik. Rengeteg baleset történik odalent a sár miatt.

– Földből van a kifutó? Nem lyukasztott acéllemezből?

– Földből. Azt hallottam, hogy akarnak építeni egy másik kifutót is a vadászgépek számára... talán már hozzá is láttak... pár száz méterrel arrébb.

Galloway hirtelen felállt. A lábai kezdtek elgémberedni.

– Akarja, hogy átadjam a helyem, uram? – kérdezte Geller udvariasan.

– Nem, nem, köszönöm – mondta Galloway, aztán elmosolyodott. – Mondja csak, Mr. Geller, látott már P-400-as?

– Mi a franc az a P-400-as? – kérdezte Finch.

– Nem, uram – felelte Geller.

– Eredetileg P-39-esnek hívták – mondta Galloway. – Állítólag azért nevezték át P-400-assá, mert mindenki tudta, hogy a P-39-es egy kalap szar. A rusz-
kiknak akarták küldeni...

– Az alsószárnyas Bell, aminek a motorja a pilóta mögött van, a 20 mm-es gépágyúja meg az orrba van szerelve? – kérdezett közbe Geller.

– Az. A gépágyúját eredetileg német tankok ellen fejlesztették ki. De aztán valaki azt mondta, hogy a 20 mm-es lövedék lepattan a német tankokról, mire a rusz-
kik azt mondták, hogy akkor kösz, de nem kérjük. Aztán a britekre akarták rászó-
zni. Azok kipróbáltak párat... bár az is lehet, hogy csak egyet... rájöttek, hogy egy kalap szar, és ők is azt mondták, hogy kösz, de nem kérjük. Aztán a P-
400-asokat elküldték Guadalcanalra.

– A tengerészgyalogosoknak? – kérdezte Geller.

– Nem. A légi hadtest egyik repülőszázadának. Nagynyomású oxigénrend-
szerrel vannak ellátva, ami állítólag roppant hatékony hétezer-ötszáz méterig,
ami kapóra is jönne, mert a japánok gyakran igen nagy magasságból jönnek le
Rabaul irányából. Csakhogy nincs mivel feltölteni az oxigénrendszert, úgyhogy a
pilóták nem mehetnek csak vagy háromezer-hatszáz, vagy négyezer-kétszáz mé-
ter magasra. És egyébként is, nem valami jó repülőgép.

– Akkor mi a francnak akarsz annyira visszatérni ebbe a paradicsomba? -
tette fel a kérdést Finch anélkül, hogy gondolkodott volna, és rögtön meg is
bánta.

*A Tengerészgyalogság végre csinált valami értelmes dolgot, és századossá léptette
elő Gallowayt, és adott neki egy repülőszázadot – gondolta Finch. – Azért akar visz-
szamenni, mert a jó tengerészgyalogos századosok (és Galloway valószínűleg jobb
százados, mint amilyen technikus őrmester volt) a repülőszázadukkal akarnak lenni.*

Finchet meg sem lepte, hogy Galloway elengedte a kérdést a füle mellett.

– Elég jó hírszerzőink vannak – folytatta Galloway. – Az ausztrálok hátra-
hagytak pár embert, amikor a japcsik elkezdtek elfoglalni a szigeteket.

– Nem igazán tudlak követni, Charley – mondta Finch.

– Misszionáriusokat, kormányalkalmazottakat, ültetvényvezetőket meg
ilyeneket hagytak hátra. Az Ausztrál Haditengerészet tiszthelyettesi rangot adott
nekik, meg rövidhullámú rádiót. Ahogy a japánok felszállnak, mi már tudunk ró-
la. Arról is tudunk, hogy merre mennek. Így aztán a Wildcetekkel időben fel tu-
dunk szállni, és még előttük el tudunk jutni a megfelelő helyre és a kellő magas-
ságra. A P-400-asok meg a zuhanóbombázók pedig... eredetileg harminc
Douglas SBD-3-ast kaptunk, de mire eljöttem, már csak tizennyolc maradt... el-
húznak a picsába, mire a japánok odaérnek.

– Azt mondd, hogy a P-400-asok hasznavehetetlenek?

– Nem. Dehogya. Átkozottul nagy szolgálatot tesznek az 1. tengerészgyalogosoknak légi támogatásként. De nem tudnak elég magasra emelkedni ahhoz, hogy támadhassák a japán bombázókat, a Zérókkal pedig képtelenek felvenni a versenyt. Úgyhogy, ha a japánok megjelennek a gépeikkel, a P-400-asok elhúznak a picsába. Sajnálom azokat a szegény pilótákat. A P-400-as olyan a légi hadtestnek, mint a Buffalo a Tengerészgyalogságnak.

Finch mindent tudott a Buffalóról. Egy rakás szar volt. A VMF-211² is Buffalókkal repült a midwayi csatában. Gyakorlatilag a teljes repülőszázadot leradírozták az égről a japánok. Csak azok a mázlista pilóták úsztak meg ép bőrrel a csatát, akik Wüdcetet kaptak.

Gallowaynek nagyon sok barátja veszett oda Midwaynél – gondolta Finch. – Mindannyiunknak sok barátja veszett oda. Én is szinte minden tengerészgyalogos pilótát ismertem.

– Akarod vezetni egy kicsit, Charley? – kérdezte Finch, miközben nekilátott kicsatolni a biztonsági övét. – Ki akarom nyújtani egy kicsit a lábamat, meg a hűtővizemet is le kell engednem.

Felállt az ülésből, Galloway pedig átvette a helyét. Finch kifelé menet megállt, kivette a kávéval teli termoszt a tartójából, és töltött magának jó kétujjnyit egy bögrébe. Felhajtotta a kávé, aztán elővett egy másik bögrét, abba is töltött egy keveset, aztán Galloway felé nyújtotta.

Galloway keze azonban a gázkarokon volt. Nyilván úgy találta, hogy a motorok nincsenek tökéletesen szinkronban, és állított rajtuk.

Rendes körülmények között megsértődnék – gondolta Finch – és fel is kapnám a vizet De ebben az esetben, ha őszinte akarok lenni, be kell látnom, hogy Galloway százados... a néhai Charley Galloway őrmester... többet felejtett el abból, hogy hogyan kell vezetni az R4D-t, mint amit én valaha is tudni fogok róla.

– Kérsz kávé, Charley? – kérdezte Finch, miközben megérintette Galloway vállát.

Finch egészen mélyre ereszkedett az R4D-vel, az óceán fölé, aztán megkezdte a Henderson közvetlen megközelítését, mivel a repülőteret a tengerpartra többé-kevésbé merőlegesen alakították ki. Amint elrepült a tengerpart felett, utasította Geller hadnagyot, hogy engedje ki a futóművet, majd tovább folytatta a tompa szögű ereszkedést, amíg meg nem látta a kifutópályát.

Ahogy a kerekek földet értek, elmaradt a megszokott kerécsikorgás, és csak egy dübörgő hang adta Finch tudtára, hogy a gép a földön van.

Visszavette a gázt, letette a gép farkát, aztán fékezni kezdett, hogy meg tudjon állni a földi irányítótorony előtt, ami a kifutótól jobbra állt. Balra pillantva három félkész vagy félig lerombolt hangárt látott.

² VMF – tengerészgyalogos vadászpilóta-század.

De a pusztítás egyéb nyomait is felfedezte. A hangárokon túl egy repülőgéptemető éktelenkedett. Finch szerelőket látott, akik repülőgép- – többek között a Galloway által említett P-400-as – roncsok között vadásztak használható alkatrészekre.

Egy felvezető dzsip jelent meg a kifutón, Finch pedig követte, egészen a toronyig. A dzsibból egy tengerészgyalogos ugrott ki, aki megmutatta neki, hogy hol parkolhatja le a gépet.

Aztán kiszúrt egy ismerős arcot. Pontosabban egy ismerős, kopasz fejet, egy vastag nyakat, egy masszív mellkast, mely Big Steve Oblensky technikus őrmesterhez tartozott. Finch örült, hogy láthatta. Oblensky őrmester roppant kedves volt egy Finch nevű, nagyon fiatal hadnagyhoz, aki valamikor az első századához jelentkezett. Oblensky egyenruhája típusnadrágból, dzsungeltaposóból és egy Thompson géppisztolyból állt, amely csupasz vállán lógott.

Oblensky, aki bőven leszolgált az idejét a Tengerészgyalogságnál, és réges-rég visszavonulhatott volna, már akkor repülő őrmester volt, amikor Finch őrnagy még csak első volt a gimnáziumban. Jó pár éve már, hogy kiszuperálták, miután kiszórták a repülő orvosin, de ő maradt, és karbantartó őrmester lett belőle. Ő volt a VMF-211 karbantartó őrmestere is, amíg Galloway el nem „lopta”, amikor felállították a VMF-229-et.

Egyáltalán nem lepte meg, hogy Oblensky volt az első a gépnél. A raktér közepén leszíjazott ládák felében repülőgép-alkatrészek voltak, amelyeket Oblensky rendelt a sürgős javításokhoz, és Big Steve nem az a fajta ember volt, aki hagyja, hogy egy másik karbantartó őrmester – vagy akár a repülőcsoport parancsnoka – lenyúlja a cuccait.

– Állítsa le, Geller! – adta ki Finch az utasítást, és felállt az üléséből.

Amikor a repülőgép hátsó ajtajához ért, olyasmit látott, amire nem számított. Oblensky technikus őrmester felrohant a századparancsnokához, Charles M. Galloway századoshoz, aztán tisztelgés helyett megragadta, a levegőbe emelte és elkiáltotta magát:

– Te kis szarházi! Mi meg már azt hittük, hogy padlót fogtál!

– Tegyé! le, az ég szerelmére, te kopasz majom!

Finch őrnagynak beugrott, hogy Galloway és Oblensky hosszú ideig együtt szolgált a VMF-21 I-nél, még a háború előtt. Akkor még Galloway is technikus őrmester volt.

Oblensky közben letette Gallowayt a földre. De az érzések újra elöntötték. Ökölrel gyöngéden – legalábbis ő annak szánta – Galloway vállába vágott. Galloway majdnem elvágódott ettől a baráti gesztustól.

– A szentség!... de jó, hogy újra látlak!

– A francba, figyelj már oda, hogy mit csinálsz! – panaszkodott Galloway. De Finch észrevette, hogy közben mosolyog.

– Hello, Oblensky! Hogy van? – kiáltotta Finch, miközben kiszállt a repülőgépből.

Oblensky csak nézte, aztán hirtelen beugrott neki, hogy ki áll előtte, úgy-hogy vigyázzba szökkent, és határozott mozdulattal tisztelgett.

– Finch őrnagy? Örülök, hogy látom, uram.

Finch viszonzta a tisztelgést.

Oblensky szemmel láthatóan örül nekem. De nem annyira, mint Gallowaynek. Akárhogy is, lehet, hogy azért örül neki, mert együtt voltak őrmesterek, vagy mert Charley szó szerint a halál torkából tért vissza, én mindenesetre egy kicsit irigy vagyok.

– Hoztam pár holmit a VMF-229-nek, Oblensky – mondta Finch, miközben kezét rázott az őrmesterrel.

– Akkor máris kirakodom – mondta Oblensky, aztán Galloway felé fordult, és ezúttal már a fegyveres erőknél megszokott módon kezdett a mondandójához. – Százados, Wardot és Schneidert ezzel a géppel szállítják el. Úgy értem, ha esetleg köszönni szeretne nekik, vagy el akarna búcsúzni tőlük, uram...

Egy nyitott oldalú sátorra mutatott, amelyet az irányítótorony és a fasor mögött állítottak fel. Galloway fél tucat dzsipet látott, amiket mentőautóként használtak. Némelyiknek a motorházára egy vörös keresztet is festettek.

– Mennyire komoly a sérülésük? – kérdezte Galloway.

– Mr. Schneidernek eltört a bokája, és beszédett pár lövedéket mind a két lábába. Mr. Wardnak pár bordája tört el, meg valami szar... repesz, üveg vagy valami ment a képébe. De semmi komoly. Nem is tudom, hogy miért evakuálják.

– És a többiek? – kérdezte Galloway halkán.

– Mr. Jiggs és Mr. Hawthorne nem jött vissza, uram – mondta Oblensky. – A többiek megvannak.

Galloway Finch felé fordult.

– Köszönöm a fuvart, uram.

– Bármikor, Charley – felelte Finch, és kezét nyújtott neki. – Aztán vigyázz magadra! Szeretném, ha belőled is olyan vén, *óvatos* madárember válna, akikről időnként lehet hallani.

Galloway kiszabadította a kezét Finch szorításából, aztán tisztelgett, és elindult a sátor felé.

James G. Ward tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy egy tábori priccsen üldögélt; az ingjét az ölében tartotta. A kötéstől eltekintve, amit a törzse köré tekertek, mezítelen felsőtesttel ült a sátorban. A feje is be volt kötve. Az a néhány foltnyi rész, ami az arcából látszott, úgy nézett ki, mintha valaki megoldogozta volna egy baseballütővel. A nyakán meg a vállán is vagy egy tucat kötés virított.

Mit mondott ez az idióta? Hogy „semmi komoly”? Akkor mi ennek a marhának a „komoly”?

– Hello, Jim – mondta Galloway. – Megkérdezném, hogy vagy, de félek, elmondod.

Ward elképedve szökkent talpra.

– Atyaisten! De örülök, hogy látlak!

– Annak én is örülök – felelte Galloway.

Galloway számos okból kedvelte Jim Wardot... és nem csak azért, mert Jim Ward nélkül nem találkozott volna Mrs. Carolyn Ward McNamarával, Jim nagynénjével. Carolyn a Gallowaynek írt, utolsó levelét úgy zárta, hogy: „*Mindig szeretni foglak, drágám, örökké, az idők végezetéig*”, és Galloway is nagyjából így érzett iránta.

– Ezek az idióták betegszabadságra akarnak küldeni! – mondta Ward sértődötten, és egy csoport egészségügyisre mutatott a sátor végén.

– Tényleg? Vajon miért?

– Csak pár bordám tört el.

– Néztél mostanában tükörbe?

– A képembe ment pár szilánk a szélvédőből – tiltakozott Ward. – Meg egy kicsit bevartam a fejem a pilótafülke-tetőbe is, vagy hová. De a kötéseket egy hét múlva leveszik, és addigra a duzzanat is lemegy.

Ward látta Galloway arcán, hogy nem hisz neki.

– Ha nem hiszel nekem, akkor menj, és kérdezd meg őket! – mondta Ward sértődötten.

– Schneider hol van? És főleg, hogy van Schneider?

David F. Schneider tengerészgyalogos főhadnagy, aki a Haditengerészeti Akadémián végzett, és mellékesen egy tengernagy unokaöccse volt, Galloway szemében mindössze egyetlen pozitív tulajdonsággal rendelkezett. Az arrogáns, fontoskodó kis szárházi született pilóta volt.

– Na, ő aztán tényleg szarul van – mondta Jim Ward. – Eltörte a bokáját. Csúnyán eltörte. Még egy golyót meg valami repeszt is kapott a lábába. Rendesen telenyomták morfiummal.

Egy priccsre mutatott a sátor távolabbi végében, nem messze attól a helytől, ahol az egészségügyisek álldogáltak.

– Te itt maradsz – adta ki az utasítást Galloway. – Megkérdezem tőlük, hogy miért akarnak evakuálni.

– Az ég szerelmére, akár most is tudnék repülni.

– Persze, hogy tudnál – felelte Galloway.

Galloway Schneider priccséhez ment. Schneider arca sápadt volt, a szeme pedig nyitva volt ugyan, de mintha valahogy mégsem tudott volna a feje felett lévő sátorlapra fókuszálni, amelyre meredt. A bal lábát begipszelték a talpától majdnem térdig. A combját a térdétől az ágyékáig kötés takarta. Csakúgy, mint Ward, az ő testét is kisebb-nagyobb kötések tarkították.

– Hé, Dave, ébren vagy? – kérdezte Galloway halkán.

Schneider szeme lassan ráfókuszált Gallowayre; szemmel láthatóan megismerte. Elmosolyodott, és elkezdte felnyomni magát a priccsen.

– Hallottuk, hogy jól van, uram. Nagyon örülök.

– Mi történt magával?

– Eltalálták a lábam, uram. Leszállás közben vettem észre, hogy nem tudom benyomni a jobb oldali oldalkormánypedált. Leszaladtam a kifutóról, és nekimentem egy teherautónak, uram.

– Na, és hogy van a teherautó? – kérdezte Galloway viccelődve.

– Tudomásom szerint az egy olyan teherautó volt, amit a japánok már korábban működésképtelenné tettek, uram – mondta Schneider komolyan. – Na, gyon sajnálom, hogy totálkárosra törtem a repülőgépet, uram.

– Nos, mire visszajön, szerzünk magának egy újat.

– Igen, uram.

– Tehetek magáért valamit, Dave?

– Nem hiszem, uram. De azért köszönöm.

– Most jövök Espiritu Santóról, Dave. Valószínűleg nem marad ott tovább egy napnál, aztán továbbküldik a Hadsereg új kórházába, Melbourne-be.

– Nem egy haditengerészeti kórházba, uram? – kérdezte Schneider csalódottan.

Galloway ismerte Schneider csalódottságának az okát. Így ugyanis Mary Agnes O'Malley zászlós (USA Haditengerészet, ápolótestület) valószínűleg nem abban a kórházban fog szolgálni, ahová viszik. Mary Agnes O'Malley egy szexgép volt, aki az idő nagy részében vésszenen túlpörgött, és aki az utóbbi időben szívesen vette, ha Schneider főhadnagy keze volt a gázkaron.

Jesszusom, tele van nyomva morfiummal, és még így is Mary Ágnesen jár az esze, és abban reménykedik, hogy olyan ellátásban lesz része, amilyenben egy átlag beteget nem részesít egy nővér sem. Bocs, Dave, öreg haver, de még ha egy haditengerészeti kórházba is kerülne, ahol Mary Agnes várna rád maximális fokozatra állított libidóval, akkor is beletelne pár hétbe, mire képes lennélni összegyűrni vele a lepedődet.

– Hé, Dave – mondta Galloway. – Minden kórház egyforma.

– Igen, uram.

Egy kis ember lépett a prices mellé. Alkoholos vattával bedörzsölte Schneider karját, aztán adott neki egy injekciót. Galloway először azt hitte, hogy a Haditengerészet egyik felcsere, de aztán megpillantotta a kisember gallérján csillogó arany tölgyfalevelet. Korvettkapitány volt.

Gallowaynek feltűnt, hogy a korvettkapitány nem viselt vöröskeresztes karzalagot, és hogy egy .45-ös, félautomata Colt revolver lógott az oldalán egy tőltényővről.

Hűvösen Gallowayre pillantott, aztán elsétált. Amikor Galloway újra Schneiderre pillantott, a főhadnagy szeme már lecsukódott. Galloway a doktor után ment.

– Van egy perce, doktor?

A kisember megfordult, és újabb hűvös pillantást vetett Gallowayre.

– Természetesen van egy percem. Amint látja, nem sok dolgom van itt. Mi a problémája?

– Ward hadnagy – mondta Galloway, és a fejével Ward irányába intett – úgy gondolja, hogy nem kellene kórházba küldeniük.

– Mi maga, tábori lelkész, vagy mi?

– Megigérttem neki, hogy megkérdem, uram – felelte Galloway.

– OK. Eltörte pár bordáját. Törött bordával nem repülhet. Oké? Az orrcsontját is eltörte. Oké? És jó esély van rá, hogy az arccsontja is eltört. Addig, amíg egy jó traumatológus meg nem nézte, nem tudhatjuk. Oké? Emellett van jó néhány olyan sebe, ami ebben a kibaszott nedves éghajlatban könnyedén elfertőződhet. Oké? Úgyhogy hoztam egy döntést, káplán: vagy hagyom, hogy ez a fickó itt maradjon, és hagyom, hogy jól megbetegedjen... oké?... és foglaljon egy betegágyat, amire hamarosan szükségem lesz... oké?... és etetem vele azt a fejadagot, amiből már így sincs elég... oké?... vagy evakuálom... oké? Én úgy döntöttem, hogy evakuálom. Oké?

– Oké – mondta Galloway. – Elnézést kérek, amiért zavartam.

– Azt ugyan nem tudom, hogy mióta van itt, káplán – mondta az orvos –, de jó, ha tudja, ezek a pilóták nem normálisak. Például most kaptam a hírt, hogy az egyik féleszű pilóta, akit Espiritu Santón kezeltek, engedély nélkül elhagyta a kórházat, csak hogy visszajöhessen ide. A hülye barom majdnem halálra égett a napon, és teljesen ki is száradt, miután lelőtték a nyomorult óceán felett, amiben tizennyolc órán át lebegett.

– Nem mondja!

– Van még valami, káplán?

– Nincs, doktor. Nagyon köszönöm a felvilágosítást.

Az orvos elfordult, és odébbállt. Galloway visszament Jim Wardhoz.

– Na, mit mondott, főnök?

– Azt mondta, hogy Mr. Wardnak fel kell szállnia arra a repülőgépre. Meg azt is mondta, ha nem szállsz fel a gépre, akkor a farkad elfeketedik, és leesik.

– Ne már! Én tudok repülni!

– Erezd jól magad Ausztráliában, Jim! – mondta Galloway.

– A francba! – mondta Jim Ward beletörődve a sorsába.

Amikor az izzadságfoltos, trópusi egyenruhát viselő és egy hónaljtokba rejtett, .45-ös Colt revolverrel felfegyverzett Clyde W. Dawkins tengerészgyalogos alezredes felpillantott az íróasztalán heverő papírokból, Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos századost pillantotta meg a sátra ajtajában. Noha Dawkinson látszott, hogy szenved a hőségtől, és azt sem tudja, hol a feje, amikor megszólalt, a hangja teljesen nyugodt, sőt barátságos volt.

– Fáradjon beljebb, Galloway százados. Egy perc, és a magáé vagyok.

– Köszönöm, uram – mondta Galloway.

Galloway hirtelen aggódni kezdett. Már jó ideje szolgált Dawkins alatt, úgyhogy alaposan kiismerte. Amikor nagyon felhúzta valaki, mindig eljátszotta a kedves nagybácsit, mielőtt leüvöltötte az ember fejét.

Dawkins teljes két perccel később emelte rá újra a tekintetét.

– Be kell vallanom, hogy kissé döbbenetben ülök itt magával szemben, Galloway százados. A jelentés alapján, amit az Espiritu Santón szolgáló orvosok küldtek a fizikai és mentális állapotát illetően, arra számítottam, hogy egy szárnalmas emberi roncs fog elém állni, akinek örült fény ragyog a szemében, és aki

egyre csak azt hajtogatja, hogy ha nem repülhet, akkor ezt a háborút el fogjuk veszíteni.

– Jól vagyok, uram. Semmit nem csináltam a kórházban, csak a *Saturday Evening Post* három hónaposnál is régebbi számait olvastam.

– Ha esetleg még nem hallott volna róla, közlöm magával, százados, hogy a Haditengerészet igen bölcsen úgy döntött, hogy orvosnak nevezett szakembereket állít szolgálatba, akik képesek megállapítani, hogy ki az, aki alkalmas, és ki az, aki nem alkalmas arra, hogy újból felvegye a szolgálatot. Miből gondolja, hogy maga okosabb náluk?

Galloway már éppen szóra nyitotta a száját, de Dawkins megelőzte.

– Egyáltalán hogy a francba jött ide?

– Elhozott az egyik gép pilótája, uram.

– És komolyan azt gondolta, hogy megússza szárazon, ha csak úgy felül egy gépre, és iderepül?

Galloway nem válaszolt.

– Hadbíróság elé akarják állítani, mert betört valami raktárba. Mi a franc ez az egész? És mi a francot lopott el egyáltalán?

Galloway az egyenruhájára mutatott.

– Nem akarták visszaadni az egyenruhámat, uram.

Dawkins teljes harminc másodpercig meredt rá dühödten, mielőtt újra megszólalt.

– Ha nem örülnék neki annyira, hogy újra látom magát, maga szarházi, *személyesen* rúgnám szét a seggét a repülőtéren mindenki szeme láttára, *aztán* meg vasra verve zavarnám vissza.

– Úgy gondoltam, hogy itt a helyem, uram – mondta Galloway.

– Tényleg jól van, Charley?

– Az igaz, hogy amikor kihalásztak a vízből, úgy néztem ki, mint egy vízi hulla, és az is igaz, hogy többet nem akarok annyira megszomjazni az életben, de ettől eltekintve, uram, igen, tényleg jól vagyok.

– Hogyhogy úgy nézett ki, mint egy hulla?

– Tisztára fel volt ázva a bőröm.

– Tudja maga, hogy milyen szerencsés?

– Igen, uram.

– Jiggs meg Hawthorne nem volt ilyen szerencsés – mondta Dawkins.

– Igen, uram. Oblensky már mondta.

– Tud Wardról meg Schneiderről is?

– Igen, uram. Éppen tőlük jövök. Ward nem örül neki, hogy evakuálják.

– Hát, ha a századparancsnoka kiváló példáját követi, akkor valószínűleg ő is meglép a kórházból, és egyenesen visszajön.

– Nem volt időm megkérdezni Big Steve-től, hogy mi a helyzet a repülőgépekkel – mondta Galloway abban a reményben, hogy Dawkins talán ejti a témát.

– Nyolc gépe maradt. A jó ég tudja, mikor kapunk újakat. Azt hiszem, a légi hadtestnek is csak hat P-400-asa maradt. Beszélt már Dunn-nal?

– Nem, uram. Egyenesen ide jöttem.
– Most már hivatalosan is ász. Felterjesztettem a DFC-re, de csak DSC-t akarnak adni neki³.

– Tudhatta volna, hogy így lesz – mondta Galloway. Dawkins bólintott.

– Azért terjesztettem fel DSC-re. Ha DFC-re terjesztem fel, akkor nem adnak neki csak egy GCD-t.⁴

Galloway felnevetett.

– Magának eddig három és fél lelőtt gépe van.

– Történt valami szokatlan dolog, amiről tudnom kellene? Dawkins megrázta a fejét.

– Minden maradt a régiben. A partfigyelők általában fél órával a gépek érkezése előtt riasztanak minket vagy Pearl Harboron, vagy Townsville-en keresztül. Ennyi idő pont elég arra, hogy felszálljunk, meg hogy elérjük a kellő magasságot. Addigra általában a radaron is lehet látni, hogy honnan jönnek. Vagy mi lőjük le őket, vagy ők lőnek le minket. És ez addig fog így menni, amíg az egyik fél ki nem fogy a repülőgépekből. Egyelőre úgy fest a dolog, hogy ha a Haditengerésztől nem kapunk új gépeket, ezek mi leszünk.

– Espiritun egy rakás F4F-pilótát láttam. Egyenesen Pensacolából küldték őket.

– Sokat értünk velük. Mi a fenével repülnének?

Egy pillanatra egymás szemébe néztek.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha megkeresem Dunnt, és közlöm vele, hogy visszajöttem – jelentette be Galloway.

Rangidős tiszt lévén, William Charles Dunn tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy vette át a VMF-229 parancsnoki posztját, miután Gallowayt lelőtték, és halottnak hitték. Bill Dunn huszonegy éves és 165 cm magas volt, 64,5 kg, és Dawkins szerint úgy nézett ki, mint egy főiskolai hajrá-lány. Még aznap ász lett, hogy átvette a VMF-229 parancsnokságát.

Dawkins bólintott, aztán felállt, és kezet nyújtott Gallowaynek.

– Örülök, hogy élve megúsza, Charley. A Jóisten tudja, hogyan, de valahogy lecsillapítom azt a pár embert, akit felbosszantott.

– Köszönöm, uram.

Galloway kétszáz méterre sem jutott Dawkins sátrától, amikor megszólalt egy sziréna. Az irányítótornyra pillantott. Egy fekete zászlót – „a légibázist támadás érte” – húztak fel a zászlórúdra.

Galloway futásnak eredt. Abba az irányba futott, ahol a VMF-229 repülőgépei parkoltak a homokzsákokból kialakított barikádok védelmében. Aztán rájött, hogy nincs értelme a repülőgéphez rohanni, ugyanis a repülőgépe, az F4F,

³ DSC (*Distinguished Service Cross*) – Kiváló Szolgálatért Érdemkereszt, DFC (*Distinguished Flying Cross*) – Kiváló Repülő Érdemkereszt.

⁴ Good Conduct Medal Jó Magaviseletért Érdemérem

amelynek az oldalára, a pilótafülke alá a GALLOWAY SZÁZADOS, USA HADITENGERÉSZET feliratot stencilezték, a tenger fenekén szunnyadt.

Aztán ismerős hangokat hallott, ahogy a Wildcatek motorjait beindították, illetve ahogy egy R4D motorjait felpörgették a felszálláshoz. Végignézett a kifutón, és megpillantotta az R4D-t, amivel Guadalcanalre érkezett, amely már a kifutón száguldott, majd egy pillanattal később eldübörgött a feje felett.

Alig telt el hatvan másodperc, és az első, TENGERÉSZGYALOGSÁG feliratú F4F végigdöcögött a kifutón, aztán imbolyogva a levegőbe emelkedett. Szinte azonnal követte még vagy fél tucat másik gép.

Onnan, ahol Galloway állt, nem látott be a pilótafülkékbe, úgyhogy nem tudhatta, kik vezetik a repülőgépeket.

Galloway tovább ballagott a repülőszázad-parancsnokság felé.

Legközelebb, ha megint jönnek a japánok, szépen kitűrom valamelyik buzgómócsing hadnagyomat a repülőgépe üléséből Vajon azért akarok ilyesmit csinálni, mert úgy gondolom, hogy egy századparancsnoknak a levegőben a helye az embereivel? Vagy annak a dokinak volt igaza Espiritu Santón, aki azt mondta, hogy aki ilyesmit tesz anélkül, hogy utasították volna rá, az definíció szerint elmebeteg?

II.

(Egy)

Dél-Carolina, Parris-sziget

USA Tengerészgyalogság, Alapképző Tábor

1942. augusztus 31.

Mielőtt besorozták volna a Tengerészgyalogsághoz, George F. Hart a Missouri állambeli Saint Louis-i rendőrségen dolgozott. A huszonnégy éves fiatalember, Kari J. Hart százados (Saint Louis-i rendőrség) és Mrs. Hart ötödik fia és egyben nyolcadik gyermeke volt a helyi rendőrség erkölcsrendészeti csoportjának legfiatalabb nyomozója. Soha senkit nem neveztek ki erre a posztra ilyen fiatalon. George F. Hart rendőrcsaládban nőtt fel.

Atyai nagyapja, Anton Hartzberger, egy hónappal azután, hogy emigránsként Sziléziából az Egyesült Államokba érkezett, és megkapta az amerikai állampolgárságot, beállt rendőrnek. Őrmesterként ment nyugdíjba.

Anton fiai közül kettő, George apja és Fred bácsi (hivatalosan Friedrich), szintén zsaru lett, ahogy George két bátyja és két unokatestvére is. Fred bácsi világ életében őrmester volt, és remekül érezte magát őrmesterként... bár párszor megfordult a fejében, hogy nem is lenne rossz, ha egyszer hadnaggyá léptetnék elő, mert akkor több nyugdíjat kapna. George apját, Karit, századossá léptették elő nem sokkal azután, hogy rábízták a gyilkossági csoport vezetését, és úgy érezte, hogy ennél is magasabbra juthat. De szentül hitte, hogy nem lesz könnyű dolga, mert az emberek őt is csak egy tuskó svábnak tartják, akiből éppen elég volt már a Saint Louis-i rendőrségen.

Amikor Georg Friedrich Hartzberger nyolcadikos lett, Karl Hartzberger őrmester a feleségével és a gyerekeivel besétált az anyakönyvi hivatalba. A hivatalból már Hart családként sétáltak ki, angolosított keresztnévvel.

Miután leérettségizett, George gépkocsikísérőként kapott állást egy ismert Saint Louis-i sörfőzőnél, noha a felvételtkor a személyzetisnek kételyei voltak, hogy elég nagy és erős-e ahhoz, hogy megbirkózzon a feladattal.

A törvény szerint az alkoholiparban való alkalmazás feltétele az volt, hogy a munkavállaló betöltsen a huszonegyedik életévét. A törvény betartására viszont a

rendőrség ügyelt a városban, így a sörfőzde vezetői nem látták szükségesnek, hogy megtudják, pontosan hány esztendő is Hart százados fia.

Igy aztán majdnem három éven át George Hart söröshordókat és sörrel teli rekeszeket rakodott a raktárból egy teherautóra, aztán a teherautóról kocsmák vagy élelmiszerboltok pincéjébe, vagy akárhová, ahová a városlakók szomjúságát csillapítani akaró vendéglátósok kérték.

George Hart huszonegy évesen lett rendőr. Addigra a söröshordó-rakodástól hihetetlenül megerősödött. Noha az izomzata alapján senki sem nézte volna circuszi erőművésznek – mint néhány kollégáját –, rendkívüli erővel rendelkezett. Például képes volt puszta kézzel összeroppantani egy *kinyitatlan* dobozos sört (amit gyakran meg is tett, amikor mintát vett a sörfőzde árujából), ami ettől gyakorlatilag „szétrobbant”.

Ráadásul Saint Louis és a folyó túloldalán, Illinois-ban lévő szomszédos East Saint Louis szinte minden egyes szállodájában, moteljében, éttermében, táverájában, gyorsétkezdéjében, kocsmájában és kuplerájában járt.

A kezdők számára kötelezően előírt betanítási időszakot – amikor a zöldfülűt egy tapasztalt rendőrrel küldik ki, hogy megismerkedjen a várossal és a rendőri intézkedés részleteivel – Hart rendőr esetében lényegesen lerövidítették. A várost már ismerte, és a rendőrségről sem tudtak túl sok olyan dolgot mondani, amit nem tudott már akkor is, amikor beállt rendőrnek.

Aztán az erkölcsrendészet különleges osztagához került civil ruhás rendőrként. A különleges osztag feladata a szerencsejáték, a prostitúció, a drogkereskedelem és a közszemérem elleni bűncselekmények visszaszorítása volt. Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy ha a lányok a bordélyházakban rendesen viselkedtek (vagyis nem fosztották ki az ügyfeleiket, és nem adtak el nekik narkotikumokat), akkor általában békén hagyták őket. A rendőrök abból sem csináltak nagy ügyet, ha egy társaságot azon kaptak, ha az utcán pókereztek vagy kockáztak.

Ezért aztán maradtak a drogkereskedők, a buzik meg a stricik – főleg a fekete stricik, akik fehér lányokra vadásztak, főleg nagyon fiatal, tizennégy, tizenöt éves, fehér, vidéki lányokra, akik a siker és a gazdagság reményében mentek Saint Louisba. Mindezek mellett, érthető okokból, az osztag különös figyelmet fordított az árendőrökre. Gyakran előfordult, hogy egy pasas felszedett egy nőt, fel akarta vinni egy hotelszobára, ahol viszont egy tagot talált, aki az orra alá dugott egy jelvényt, közölte vele, hogy zsaru, és ha nem ad neki húsz dolcsit, akkor beviszi az őrre, aminek nyilvános meghurcolás lesz a vége. Aztán ott voltak még azok a kibaszott, retkes, hegyi bunkók, akik munkát keresve mentek Saint Louisba, de aztán rájöttek, hogy ott a munka azt jelenti, hogy dolgozni kell, úgyhogy ők inkább úgy döntöttek, hogy egyszerűbb, ha kiküldik a tizennégy éves lányukat az utcára kurválkodni, hogy legyen miből megvenni a stikában főzött palinkájukat. Ezek az alakok roppant mód irritálták George Hart rendőrt.

Hart már hat hónapja dolgozott civil ruhás zsaruként, amikor megkapta az első kitüntetését. Egy folyóparti kocsmában szimatolt, amikor két fickó úgy dön-

tött, hogy magával viszi a bevételt. Az egyiknél egy .38-as Smith & Wesson Military and Police revolver, a másiknál egy .22-es Colt Woodsman volt. Hart nem akart közbelépni, inkább csak megjegyezte magának, hogy néztek ki, de egy egyenruhás rendőr közben besétált az utcáról, és elkezdett hőködni. Amikor a rablók lelőtték, Hart nem tehetett mást, kénytelen volt rálőni a két fickóra. Az egyiket megölte a revolveréből leadott lövés, a másikat pedig tolószékbe juttatta.

Négy hónappal később egy másik kocsmában szimatolt, amikor egy fickó berontott. A feleségét kereste. Persze a nő ott volt, ahol lennie kellett, egy másik férfi ölében. Erre a fickó lelőtte a nőt. Aztán meglátta, hogy Hart is a revolvere után nyúl, egy pillanatig hezitált, hogy a nő fiúját vagy Hartot löje-e le, de addigra Hart már meghúzta a ravaszt.

Kitüntetése már volt, úgyhogy a felettesei úgy döntöttek, hogy néhány kikaput kihasználva előléptetik nyomozóvá, és ott tartják a különleges osztagnál.

Mindössze három hete volt nyomozó, amikor megpróbált letartóztatni egy rosszarcú tagot, aki egy zsák marihuánát próbált elpasszolni. Miután bízott a szaktudásában és a rendkívüli erejében, megpróbálta egyedül bevinni az örsre a delikvenst, és nem kért segítséget a kollégáktól.

A marihuánakereskedőnek nemcsak, hogy sikerült elkerülnie a letartóztatást, de ráadásként kórházba is küldte Hart nyomozót, akinek az intézkedés során eltört az orrcsontja, több bordája és a jobb kezén három ujja. Amikor a pasast végül sikerült elkapni, kiderült, hogy az utcai harc finomságait Mexikóban, Tijuánában tanulta meg, ahová végül aztán deportálták is.

Miután Hart törött végtagjai és bordái meggyógyultak, Raphael Ramirez őrmester szolgálat után önvédelmi leckéket adott Hart nyomozónak. Ő maga a Texas állambeli El Paso mexikói negyedében tanult meg verekedni, ahol addig élt, amíg Saint Louisba nem költözött, és be nem állt a zsaruk közé.

Hart nyomozó szorgalmas tanítványnak bizonyult. Soha többé nem sérült meg szolgálat közben.

Aztán jött a nyomorult háború.

A bíróság közelében állt Mooney kocsmája, ahol a törzsvendégek többsége vagy zsaru volt, vagy valamiképpen kapcsolódott a rendőri munkához. A civileket (kivéve, ha fiatalok és dekoratív nők voltak) nem szívesen látták, és ezt a civilek is hamar megérezték. Kivételt még a fegyveres erőknél szolgálókkal tettek, akik ugye, definíció szerint nem lehettek civilek.

A Hadsereg, a Haditengerészet és a Tengerészgyalogság a bíróság épületében rendezte be a sorozóirodáit, az irodákba beosztott sorállományúak pedig szívesen lógtak Mooney kocsmájában szolgálat után. Kis idő múlva Hart nyomozó összehaverkodott Howard H. Wertz tengerészgyalogos őrmesterrel, az egyik tengerészgyalogos sorozóval.

Egykorúak voltak, mindketten német családból származtak, és még hasonlítottak is egymásra. Amikor együtt iszogattak, Hart nyomozó beszélt Wertz ör-

mesternek a zsaruéletről, Wertz őrmester pedig mesélt neki a Tengerészgyalogságról.

Többször is szóba került Hart nyomozó esetleges katonai szolgálata. Noha már a kezdetekkor döntés született, hogy a rendőri munka nélkülözhetetlen, és ezért a rend őreit fel is mentették a sorkatonai szolgálat alól, Wertz őrmester úgy vélte, hogy a rendőrök sorkatonai szolgálat alóli felmentését előbb-utóbb vissza fogják vonni. Hamarosan barátaik és szomszédjaik megkérik majd őket is, hogy vegyék ki a részüket a haza védelméből.

Egy nap aztán Wertz őrmester közölte Hart nyomozóval, hogy neki valószínűleg nem kell emiatt aggódnia, mivel az orvosi vizsgálaton valószínűleg úgy is alkalmatlannak találnák a sorkatonai szolgálatra. Ennek ellenére Wertz őrmester azt javasolta Hart nyomozónak, hogy azért nem ártana, ha kiderítené, hogy alkalmas-e a szolgálatra, vagy sem. Pár nappal később közölte Hart nyomozóval, hogy van egy haverja a Fegyveres Erők Sorozó Központjában, aki hajlandó lenne szívességből elvégeztetni Hart nyomozó orvosi vizsgálatát, persze „nem hivatalosan”.

Az orvosi vizsgálat eredménye egyrésztől áldásnak, másrésztől átoknak bizonyult. Hart nyomozóról kiderült, hogy egészséges, mint a makk, amit örömmel hallott. Mindazonáltal nyugtalanítónak is találta a dolgot, mert ha Wertz őrmesternek igaza lesz, és a rendőrök sorkatonai szolgálat alóli felmentését visszavonják, akkor biztosan besorozzák.

Wertz őrmester erre azt javasolta neki, hogy talán nem ártana, ha Hart nyomozó körülnézne a fegyveres erők háza táján, hogy kiderítse, mit kaphat azért cserébe, ha önként jelentkezik sorkatonai szolgálatra, és nem várja meg a sorozóbizottság levelezőlapját, amin az áll: *„Barátai és szomszédai kiválasztották, hogy...”*

Két nappal később Wertz őrmester jó hírt közölt a barátjával, Hart nyomozóval: a Tengerészgyalogság néhány rendőri tapasztalattal rendelkező, hozzáértő embert keres rendfenntartó munkára. A probléma csak annyi, hogy a „program” (ahogy azt Wertz őrmester nevezte) hamarosan indul, és már szinte minden helyet betöltötték. Hartnak tehát nem sok ideje maradt arra, hogy döntsön.

Amikor Hart nyomozó beszélt az apjával, az lelkesen fogadta a hírt.

– Ha úgyis menned kell, George, és úgy tűnik, hogy menned kell, akkor már inkább így. Különben puskát nyomnak a kezébe, aztán mehetsz a harcmezőre golyófogónak.

Hart közlegény még csak három napja volt tengerészgyalogos, amikor a Parris-sziget egyik személyzetis írnokától megtudta, hogy a Tengerészgyalogságnál nemcsak, hogy akkor nem indítottak rendfenntartó posztokra toborzó programot, de ilyesmit soha nem is tettek. Más szóval, rá is az vonatkozott, ami a többi besorozottra: oda megy, ahol a Tengerészgyalogság szerint a legnagyobb hasznát veszik. Hart közlegény esetében a Tengerészgyalogság úgy döntött, hogy puskát nyom a kezébe, megtanítja, hogyan kell használni, aztán egy lövészsázadhoz küldi – vagyis mehet a harctérre golyófogónak.

Hart közlegény számos okból várta, hogy befejeződjön az alapkiképzése a Parris-szigeten. Az egyik ilyen ok az volt, hogy a kiképzés befejeztével járt neki pár nap szabadság. Hart közlegény úgy tervezte, hogy a szabadsága alatt visszamegy Saint Louisba, megkeresi Wertz őrmestert, és eltöri mind a két karját.

Bár Hart közlegény szerint nem Wertz őrmester volt az egyetlen tengerészgyalogos-tiszthelyettes, aki ilyen bánásmódot érdemelt volna.

George F. Hart tartalékos tengerészgyalogos közlegény az alapkiképzés ötödik hetében úgy döntött, hogy a létező legfájdalmasabb módon fogja testileg bántalmazni Clayton C. Warren tengerészgyalogos tizedest. *Meggyilkolni* azért nem akarta Warren tizedest, de a gondolattól, hogy eltörje a kezét, nos, kellemes melegség öntötte el.

Noha a szakaszában mindenki osztotta a nézeteit a tizedest illetően, Hart közlegény szentül hitte, hogy ő az egyetlen, aki rendelkezik a megfelelő szakértelemmel, hogy (a) megtegye, és (b) hogy büntetlenül megússza a dolgot. Két okból szerette volna megtenni; egyrésztől személyes indítatásból, másrésztől pedig a Tengerészgyalogság érdekében (legalábbis ő úgy látta, hogy a Tengerészgyalogságnak jól tenne vele).

Es ma jött el az idő.

Amikor Hart közlegény meglátta Clayton C. Warren tizedest a Parris-szigeten, úgy gondolta, hogy a tizedes egyike azoknak a hegyi bunkó striciknek, akiket Saint Louisban tartóztatott le. Warren – aki magas, markáns arcú, keskeny állú fickó volt, nagy, szűrös ádámcsutkával – borzasztóan hasonlított egy szarrágóra, aki Arkansasból, vagy honnan a fenéből ment Saint Louisba, és aid úgy döntött, hogy inkább kurvázkodni küldi a tizenöt éves feleségét, minthogy szerezzen magának egy nyomorult állást.

Amikor aztán Warren tizedes először kinyitotta a száját, ezzel azonnal bebizonyítva, hogy egy szarrágó hegyi bunkó, a hasonlatosság már kétségtelen volt. Ennek ellenére Hart közlegény kénytelen volt arra emlékeztetni magát, hogy az a szarrágó hegyi bunkó háromtól öt évig terjedő börtönbüntetést kapott, úgyhogy nem lehetett ez az a szarrágó hegyi bunkó.

Hart nagyon jól tudta, hogy miért van szükség a tengerészgyalogos újoncok rendkívül szigorú kiképzésére. Véleménye szerint három célból. Egy. Az újoncok kondícióját fel kellett javítani, meg kellett őket erősíteni, és kitartóbbá kellett őket tenni, hogy felvehessék a harcot az ellenséggel. A közlegények közül sokan soha életükben nem emeltek fel egy tankönyvnél nehezebb tárgyat. Kettő. El kellett sajátítaniuk bizonyos harci technikákat, amelyek között volt néhány evidens (hogyan kell egy fegyverrel pontosan löni, és hogy kell azt szakszerűen karbantartani) és néhány kevésbé evidens (hogyan lehet életben maradni a harctéren azoknak az eszközöknek a segítségével, amiket magukkal vittek a hátizsákjukban) technika. Hart számos bajtársának addig még csak lőfegyver sem volt a kezében; és a Parris-sziget előtt kizárólag puha, meleg ágyban aludtak.

Három. Ez volt a legfontosabb. Meg kellett tanítani ennek a rakás civilnek, hogy mi a fegyelem: vagyis, hogy azt teszik, amire utasítják őket, méghozzá a

legjobb tudásuk szerint, ráadásul ott, ahová küldik őket. Minden szempontból ez volt a legnehezebb feladat, amit a kiképzőknek és segítőiknek meg kellett oldaniuk, és Hart tudta, hogy a tanítványok közül sokan sérelmezni fogják a pedagógiai módszereiket.

Mindezek ellenére Hart úgy vélte, hogy a Tengerészgyalogság hibát követett el (noha a Parris-sziget szentírásában az állt, hogy a Tengerészgyalogság nem hibázhat). A civilek tengerészgyalogossá formálását részben egy olyan félanalfabéta, szadista, szarrágó hegyi bunkóra bízta, aki azt élvezte, ha megszegyeníthetett és fizikailag bántalmazhatott valakit, akiről megneszelte, hogy több esze van, mint neki. Ez gyakorlatilag a szakasz minden tagjára igaz volt, egy-két kivételtől eltekintve.

Clayton C. Warren tizedes nem szimplán egy hülye fasz volt, hanem egy kifejezetten veszélyes fasz. Például Hart három alkalommal szemtanúja volt, ahogy Warren tizedes felrúgta a közlegényeket, amint az akadálypályán fölfelé rohantak egy ferdén felállított farönkön. Az egyik újonc el is törte a karját. A másik kettő csak a vakszerencsének köszönhetette, hogy megúsza néhány horzsolással meg egy bokaficammal.

A tizedes imádta nézni, ahogy a közlegények a gyakorlópálya körül rohangáltak, a fejük fölé tartott puskájukkal, amíg össze nem rogytak a kimerültségtől. Ezzel időnként valami pitiáner vétséget büntetett Clayton C. Warren tizedes, bár többnyire csak azért csinálta, mert szerette nézni, ahogy az emberek erejük fogytán elvágódnak.

Warren tizedes egész listára való aljasságot követett el az újoncok ellen, amellyel egyáltalán nem öregbítette a Tengerészgyalogság jó hírét.

A Hart közlegény és Clayton C. Warren tizedes közötti konfliktus alapja Warren azon meggyőződése volt, hogy Hart egy főiskolás köcsög. A *homo sapiens* eme alfaja valami hihetetlen felsőbbrendűségi érzést és gonosz gondolatok sorát váltotta ki Warrenből.

A szakaszban vagy egy tucat vélt és valós főiskolás köcsög volt. Clayton C. Warren tizedes szemében mindenki főiskolás köcsög volt, aki betöltötte a tizennyolcadik életévét, és képes volt úgy olvasni, hogy közben nem mozogtak az ajkai. Ennek ellenére – noha Hart fejében megfordult, hogy Warren paranoiássá tette – Hart úgy vélte, hogy Warren szemében ő testesítette meg a legköcsögebb főiskolás köcsögöt.

Warren Hart iránt érzett gyűlölete fizikai formát is öltött: háromszor ütötte meg Hartot az arcán ököllel, háromszor vágta gyomorszájon, kétszer pedig ve sén. Háromszor sípcsonton rúgta Hartot, kétszer fejbe (fekvőtámasz közben), egyszer pedig bordán rúgta az egyik pihenő alatt.

Warren tizedes mindezek mellett még olyan szavakkal is illette a Hart és az édesanyja közötti kapcsolatot, amelyet Hart roppant mód zokon vett, noha zsaruként gyakran illeték ilyen szavakkal a bűnözők.

A barakk falára gombostűvel kitűzött, stencilezett kiképzési ütemterv szerint az ebéd utáni második kiképzési blokkban közelharcot kellett gyakorolniuk. Már előző nap is volt egy ilyen blokk. Warren tizedes imádtta a közelharcot, mert így gyakorlás közben üthette-rúghatta az újoncokat, és az egészre áldását adta az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága.

Előző nap megrándította három közlegény vállát, kínosan ügyelve arra, ne-hogy kifecamítsa a vállízületüket. Azért elég nagyot rántott rajtuk ahhoz, hogy napokig szenvedjenek a fájdalomtól.

Aztán, miközben az a megtiszteltetés érte őket, hogy részt vehettek Warren tizedes leszorítási technikákból tartott bemutatóján, minden egyes közlegénynek a földbe fúródott a képe, de olyan erővel, hogy a földön lévő ágak és kavicsok kihatották az arcbőrüket.

Warren tizedes a következő módszerrel okította az újoncokat. Félkörben leültette őket, aztán kiválasztotta az egyik közlegényt („Gyere ide, faszkalap!”), majd elmagyarázta neki, hogyan kell a Tengerészgyalogság által jóváhagyott módon likvidálni az ellenséget egy tör segítségével.

Az újonc kapott egy kétélű tör, amit azonban nem húztak ki a hüvelyéből. Warren tizedes kezében szintén volt egy hasonló, tokban lévő tör. Egy másodperccel később az újonc a földön találta magát, Warren tizedessel a mellkasán, aki a tokban lévő törét az ádámcsutkájának feszítette.

– Halott vagy, faszszopó!

Aztán Warren tizedes utasította az újoncot, hogy most támadjon ő, Warren pedig bemutatta, hogyan kell háritani egy ilyen támadást.

– Most pedig próbálj meg kinyírni, köcsög!

Az újonc, aki nemcsak Warren tizedestől rettegett, hanem még a szituációt is ijesztőnek találta, sután döfött egyet Warren felé a tokba helyezett törrel. Erre persze Warren a földre teperte, és beletérdelt a képébe – persze csak a földre akart térdelni, és csak egy kicsit horzsolta az újonc arcát –, vagy a gyomrába, aztán pedig addig csavarta a karját, amíg az hajszaal híján kifecamodott.

– Halott vagy, te hülye fasz!

Hart közlegény elégedetten nyugtázta, hogy az aznapi kiképzés az előző nap tapasztaltakhoz hasonlóan kezdődött. Azt is kiszúrta, hogy a kiképzőjük, a időnként figyelte Warren tizedes munkáját, most mintha a szakasz másik felével lett volna elfoglalva.

– Gyere ide, főiskolás köcsög! – mondta Warren tizedes, és Hart közlegényre mutatott.

Hart közlegény felállt. Warren tizedes egy tokba helyezett tör dobott a kezébe.

– Próbálj meg kinyírni, főiskolás köcsög!

Hart közlegény sikeresen ellenállt a kísértésnek, hogy teljesítse a parancsot, és egy pillanattal később már a földön is találta magát. Warren tizedes tokba helyezett töre az ádámcsutkájának feszült.

– Halott vagy, te buzi köcsög!

Hart közlegény arcába köpött, aztán megvetően lemászott róla. Hart közlegény a földre hajította a tört.

– Vedd fel, a kurva anyád, és próbálj meg kinyírni!

Hart felvette a tört. Aztán kissé előrehajolt, széttárta a karját, és elindult Warren tizedes felé.

Warren elmosolyodott.

Hart közlegény a jobb kezéből a balba dobta a tört. Warren tizedes a szemével követte a tört mozgását. A másodperc törtreszéig tartó figyelemelterelő manőver elég volt arra, hogy Hart közlegény alaposan ágyékon rúgja Warren tizedest.

Ahogy Warren, a szemében döbbenettel, ismét Hartra emelte a tekintetét, Hart előrelépett, megragadta Warren jobb karját, végrehajtott rajta egy tökéletes válldobást, majd amikor Warren földet ért, rátérdelt a tizedes alkarjára, és nekifeszült, hogy eltörje a singcsontját.

De hirtelen kemény ütést érzett a hátán, a lapockái között, aztán érezte, hogy repül.

Mi a franc volt ez?

Az arca felszántotta a kavicsos földet. Nem kapott levegőt.

Hallotta a kavics ropogását valakinek a léptei alatt, aztán felnézett, és megpillantott egy ragyogóra fényezett bakancsot, és egy élére vasalt khaki nadrág szarát.

– Álljon fel!

Megismerte a kiképző őrmester hangját, még mielőtt meglátta volna az arcát.

Bassza meg! Meglátta, hogy mi történt! Ő rúgott belém.

Hart közlegény levegő után kapkodva felállt, aztán vigyázzba vágta magát.

– Nézzen rám! – mondta a kiképző őrmester nyugodt hangon.

Egy cserzett arcbrű, harmincas, szikár izomzatú őrmester volt. A szeme szürke volt, a tekintete pedig hideg.

– *Velem próbálkozz, kemény fiú!* – mondta a kiképző őrmester, és Hart érezte, hogy valamivel megbökte a gyomrát. Lenézett, és látta, hogy az őrmester a tört nyújtotta felé; annak a markolatát érezte a gyomrán. A tok azonban nem volt törön.

Hart a kiképző őrmester szemébe nézett. *Inkább megvetően néz – gondolta Hart – és nem dühösen.*

– Gyerünk, kemény fiú, vedd el! – mondta a kiképző őrmester, és újra Hart gyomrába vágta a tört markolatát.

Hart megrázta a fejét, és elhadarta az első dolgot, ami eszébe jutott.

– Magával nincs semmi bajom.

A kiképző őrmester megvető arckifejezése eltűnt, és most már kíváncsian nézett Hartra.

– Attól fél, hogy esetleg bajom esne?

Hart ismét gondolkodás nélkül felelt.

– Nem tudom. De magát nem szeretném megvágni.

Egy pillanatnyi csend következett.

– Vii-gyázz! – kiáltotta el magát a kiképző őrmester. – Előre, lépés in-dulj! Futólépés!

Hart reflexszerűen cselekedett. Azonnal elindult körbe a gyakorlótéren, futólépésben. Egy pillanattal később a szeme sarkából meglátta, hogy a kiképző őrmester futólépésben követi, két-három lépéssel lemaradva.

Hart elérte a gyakorlótér szélét, aztán átment egy keskeny aszfaltúton, majd két barakk közé ért.

– Balra át! Futólépés! – kiáltotta a kiképző őrmester, amikor elérték a hoszszú, könnyűszerkezetes épület távolabbi végét. – Szakasz, állj!

Hart megállt, és vigyázzba vágta magát. A kiképző őrmester elé lépett.

Most mi a fenét csináljak? Hagyjam, hogy összeverjen?

– Kitől tanult meg így verekedni? – kérdezte a kiképző őrmester, aztán meg sem várva, hogy Hart feleljen, újabb kérdést tett fel. – Mit csinált, mielőtt belépett a Tengerészgyalogsághoz?

– Zsaru voltam.

– Zsaru?

– Nyomozó – mondta Hart.

– Hol?

– Saint Louisban.

– Eltörte volna a karját, ha nem állítom meg?

– Az egy szemét, szadista állat – szaladt ki Hart száján. – És igen, eltörtem volna a karját. Az én anyámat senki sem kurvázhatja le.

– Warren hamarosan eltűnik innen – mondta a kiképző őrmester. – A háború előtt egy ilyen seggfejből, mint Warren, az életben nem lett volna tizedes, ide meg aztán végképp nem osztották volna be. De most még itt van, és maga az egész szakasz előtt megszégyenítette... megszégyenítette az egyik kiképzőjét. Talán mégis hagynom kellett volna, hogy eltörje a karját... azt mondhattuk volna, hogy baleset volt.

Jesszusom, ez úgy beszél velem, mint egy emberi lénnel!

– Valahogy elsikálom a dolgot a századosnál – mondta a kiképző őrmester, aki nyilván hangosan gondolkodott. – Ha elintézem, hogy egy másik szakaszba kerüljön, megígéri, hogy tartja a száját, és nem pofázza el senkinek, hogy mi történt?

Az őrmester Hart szemébe nézett, mint aki akkor dönti el, hogy mit is akar tenni.

Hart bólintott.

– Köszönöm – mondta Hart.

– Feldughatja a köszönetét a seggébe. Nem azért csinálom, mert kedvelem magát, hanem azért, mert így lesz a legjobb a Tengerészgyalogságnak.

(Kettő)

Queensland, Townsville

Ausztrál Királyi Haditengerészeti Partfigyelő Szolgálat

1942. augusztus 30.

A szürke, 1941-es Studebaker President gépháztetejének mindkét oldalára az USA Tengerészgyalogság felirat volt stencilezve, a két hátsó ajtóra pedig a Tengerészgyalogság stilizált földgömböt és horgonyt ábrázoló emblémája.

A gépkocsivezető tengerészgyalogos volt, magas, tagbaszakadt, harmincas évei elején járó férfi. Zöld tábori sapkáján a Tengerészgyalogság emblémája és az őrnagyoknak járó arany tölgyfalevél. Az Ausztráliában a téli hónapokra előírt fűzöld zubbony helyett bő, törtfehér, durva, combközépig érő, paszományos gyapjúkabátot viselt, amihez kapucni is tartozott. A kabát mellrészén az Ausztrál Királyi Haditengerészetet reprezentáló AKH.

Az utasán, egy szikár, markáns arcú, a gépkocsivezetővel nagyjából egykorú férfin ugyanolyan gyapjúkabát, fején az Ausztrál Királyi Haditengerészet tiszti sapkája, amelynek arany (valójában réz) zsinórja kopott és az oxidálódástól zöld. A ruháján sehol sem volt rangjelzés.

Eric Feldt korvettkapitány, az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálatának parancsnoka Edward J. Banning tengerészgyalogos őrnagy, az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egységének parancsnoka felé fordult, aztán kimutatott a szélvédőn.

– Hozzád jöttek?

Banning, aki már korábban meghallotta a motorok hangját, előrehajolt, és magában nyugtázta, hogy igaza volt. Az Egyesült Államok Hadserege légi hadtestének C-47-e közeledett a leszállópályához.

– Én nem várok senkit – mondta Banning.

– A hülye seggfej azért szólhatott volna, hogy idejön. Nem?

Más körülmények között Ed Banning őrnagyot, aki mindig tiszteletben tartotta a fegyveres erők hagyományait, mélyen sértette volna, ha azt hallja, hogy egy tiszt ilyen trágár szavakkal illeti egy tisztársát. Az pedig még mélyebben sértette volna, ha egy külföldi tiszt mer ilyen szavakkal illetni egy tisztet és úriembert, aki ráadásul az USA Tengerészgyalogságának nagyra becsült ezredese.

Banning őrnagy azonban ügyet sem vetett a trágár szavakra. Egyrésztől szakmailag és emberileg igen nagyra tartotta Feldt korvettkapitányt, másrésztől pedig – legalábbis Banning úgy gondolta – Feldt trágár szavai tökéletesen illettek egy bizonyos Lewis R. Mitchell tengerészgyalogos ezredesre, aki a csendes-óceáni térség parancsnoka (*GNCPAC* – Chester W. Nimitz tengernagy) és a Dél-nyugat-csendes-óceáni Haderő főparancsnoka (SWPOA – Douglas MacArthur tábornok) különleges összekötő tisztjeként szolgált.

Banning sokkal többet tudott Lewis R. Mitchell ezredesről, mint Mitchell gondolta volna. Többek között azt is tudta róla, hogy kizárólag azért kapta meg a jelenlegi posztját, mert a vezetés úgy vélte, hogy így talán nem fogja olyan mértékben gátolni az Egyesült Államok Tengerészgyalogságát abban, hogy

megnyerje a háborút, mint ahogy azt tette a Tengerészgyalogság főparancsnoksága személyügyi részlegén.

– Szerinted tényleg Mitchell az?

– Ki más lehetne? Ez egy buzi Dakota, nem pedig egy szöcske. Ha a te kis sárgád lenne, ő szöcskével jönne.

A „kis sárga” alatt Hon Song Do főhadnagyot (USA Hadsereg, híradós hadtest) értette.

– A szentségit, Eric! Utoljára figyelmeztetlek! – csattant fel Banning. – Soha többet ne merd előttem a te kis sárgádnak nevezni Plútót!

– Bocs – mondta Feldt őszinte megbánással a hangjában. Banning azonban ennyivel nem érte be.

– Először is, Plútó hivatásos tiszt. Másodszor, a barátom. És harmadszor, nem japán, hanem koreai, a szentségit.

Plútó Hon jó néhányszor megtette a MacArthur főhadiszállása és Townsville közötti utat a szöcskével, amikor olyan titkos anyagokat kézbesített Banning őrnagynak, amiket egy közönséges futárna nem bízhattak. Meglehetősen hosszú út volt ez egy kis Piper Cubnak. Plútó Hon kiváló ember és remek tiszt volt, *nem* pedig egy kibaszott kis sárga.

– Rettentően sajnálom, öregfiú – mondta Feldt. – Csak úgy kiszaladt a számon.

– Ez a te bajod, te barom!

Feldt erre már nem szólt semmit.

Banning úgy döntött, hogy ennyi letolás elég lesz. Sőt, bosszankodott is, amiért így kijött a sodrából.

– Na, akkor mi legyen? – kérdezte Banning. – Menjünk ki a kifutóhoz, és nézzük meg, hogy tényleg a hülye seggfej jött-e meg?

– Dugja fel magának! – mondta Feldt. – Gyalogoljon csak!

– Az is elég, ha odaküldjük elé az egyik emberemet – felelte Banning, miközben beletaposott a fékbe, aztán megfordult a Studebakerrel. – Ha pedig az emberem történetesen nem a megfelelő egyenruhát viselné, hanem mondjuk egy ilyen AKH feliratú pokrócot, a seggfejet biztos megütné a guta.

Feldt és Banning a Partfigyelő Szolgálat antennatelepétől a főhadiszállás irányába robogott, amikor Feldt kiszúrta a repülőgépet. A repülőtér a telep és a főhadiszállás között volt, így pár perccel később oda is értek.

Addigra a C-47-es földet ért, és elgurult a tranziens hangárelőtérig. A gép ajtaja akkor nyílt ki, amikor Banning leparkolta a Studebakert a drótkerítés mellett, amely a repülőtérre és a parkolót választotta el.

Ahogy Banning a rendőr felé lépkedett, aki a kapu előtt strázsált, Lewis I. Mitchell ezredes lemászott a rövid létrán, viharkabátját megigazgatta, hogy kifogástalanul álljon rajta, aztán masírozni kezdett a terminálepület felé.

Úgy néz ki, mint egy illusztráció: „Csapattiszt téli díszegyenruhában” – gondolta Banning.

Banning Mitchell elé ment, és tisztelgett neki.

– Jó napot, uram.

Mitchell ezredes viszonzta ugyan a tisztelgést, de nem szólt semmit.

Most azon gondolkodik, hogy milyen megjegyzést tegyen a gyapjúkabátomra, amit nem felejték el egy darabig.

Mitchell ezredes ajkai nehezen mozdultak meg, mintha az ezredes valamiért roppant mód kényelmetlenül érezte volna magát.

– Banning őrnagy – szólalt meg végül Mitchell –, üzenetet kaptunk, amelyet felsőbb utasításra át kell adnom magának.

Mi a francról beszél ez?

– Igen, uram?

Mitchell a zubbonya belső zsebébe nyúlt, kivett belőle egy borítékot, átadta Banningnek, aztán ismét megigazította az egyenruháját.

A boríték nem volt lezárva. Egyetlen ív papír volt benne. Ahogy megérintette a papírt, még mielőtt meglátta volna a vörössel nyomtatott SZIGORÚAN TITKOS feliratot, Banning tudta, hogy a papír a rejtjelezőből érkezett. Ezt a fajta papírt egy speciális vegyszerrel itatták át, ami gyorsította az égést. Ha valaki gyertyát tartott alá, szabályszerűen felrobbant.

SZIGORÚAN HTKOS

SÜRGŐS

PARANCSNOKSÁS, USA Tengerészgyalogság

WASHINGTON D. C., 1942. AUGUSZTUS 29. 11.05

CÍMZETT: DÉLNYUGAT-CSENDES-ÓCEÁNI TÉRSÉG, PARANCSNOKSÁG

L. R. MITCHELL Tengerészgyalogos ezredes részére

1. Az 1942. augusztus 25-én a Tengerészgyalogság főparancsnoksága részére elküldött rádiótáviratára, melynek tárgya a „SWPOA-CINCPAC összekötő tiszti szerepe az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egysége és az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálat közötti kapcsolatban” volt, a következőképpen reagálunk.

2. Alulírott közli, hogy az SWPOA-CINCPAC összekötő tisztnak semmilyen, ismétlem, semmilyen szerepe nincs az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egysége és az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálat közötti kapcsolatban. Továbbá, alulírott informálja, hogy az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egysége parancsnoka kizárólag és közvetlenül, ismétlem, kizárólag és közvetlenül alulírott alá tartozik, ezért sem a CINCPAC, sem az SWPOA

tisztjei nem adhatnak neki parancsot posztjuktól, illetve rendfokozatuktól függetlenül.

3. A félreértések elkerülése érdekében, alulírott utasítja, hogy személyesen adja át ezt az üzenetet Edward Banning tengerészgyalogos őrnagynak, Eric A. Feldtnek, az Ausztrál Királyi Haditengerészet korvettkapitányának, valamint S. D. Hon főhadnagynak (USA, híradós hadtest).

4. Alulírott utasítja Hon főhadnagyot, hogy tudassa alulírottal, hogy mikor vette át jelen üzenetet. Alulírott utasítja Banning őrnagyot, hogy „Szigorúan titkos”, sürgős besorolású rádiótáviratban tudassa alulírottal, hogy mikor vette át jelen üzenetet, illetve mikor ismertette jelen üzenet tartalmát Feldt korvettkapitánnyal.

5. Ezúton tudatom magával, hogy miután elküldte az 1. pontban hivatkozott üzenetet, kételyek merültek fel azt illetően, hogy alkalmas-e jelen posztja betöltésére.

A PARANCSNOK NEVÉBEN:

HORACE W. T. FORREST

VEZÉRŐRNAGY

VEZÉRKARIFONOK-HELYETTES, G-2

USA TENGERSZGYALOGSÁG

SZIGORÚAN TITKOS

Banning felpillantott Mitchell ezredesre.

– Igen, uram – mondta Banning.

– Úgy látszik... azt hiszem, hogy túlléptem a hatáskörömet... – mondta Mitchell.

Jesszusom, rendesen sajnálom ezt a seggfejt.

–... és ha úgy gondolja, hogy elnézést kellene kérnem magától, őrnagy, akkor vegye úgy, hogy megtettem.

– Nem, uram. Nem gondolom, hogy elnézést kellene kérnie, uram. Nem informálták magát.

– Az ott Feldt korvettkapitány az autóban?

– Igen, uram.

– Ha visszaadja az üzenetet, akkor megmutatom Feldt korvettkapitánynak, aztán indulok vissza Melbourne-be.

– Ezredes – mondta Banning – hacsak nincs valami halaszthatatlan dolga Melbourne-ben, töltse itt az éjszakát. Megmutatnánk magának, hogy mivel foglalkozunk, uram.

– Ennek az üzenetnek a fényében azt kell mondanom, hogy ez...

– Uram, ez az üzenet csak arról szól, hogy magának nem volt joga megtudni bizonyos dolgokat. A legnagyobb tisztelettel, uram, maga egyszerűen csak nem kapott rá felhatalmazást.

– Hozzáférhetek minden „Szigorúan titkos”-besorolású dokumentumhoz – mondta Mitchell. – A csendes-óceáni térség két legmagasabb szintű parancsnokságának vagyok az összekötő tisztje, és én vagyok az SWPOA legmagasabb rendfokozatú tengerészgyalogos-tisztje.

Banning, mivel kezdte lassan elveszíteni az önuralmát, úgy döntött, hogy alaposan meg fogja válogatni a szavait.

– Magának köze volt ehhez az üzenethez, igaz, őrnagy? Ez nem pusztán válasz volt a rádiótávíratomra. Vagy tévedek?

– Uram, amikor elmondta nekem, hogy mit akar tenni, én pedig közöltem magával, hogy amit kér, az egyszerűen lehetetlen, és amikor megtudtam, hogy elküldte azt a rádiótávíratot, küldtem egy üzenetet a háttércsatornán...

– Ki beszélt magának a rádiótávíratomról? Az az ázsiai rejtjelező? Ázsiai rejtjelező? Kapd be, te seggfej!

Banning vigyázza bágta magát.

– Uram, az üzenetet átadom Feldt korvettkapitánynak, és intézkedek, hogy az üzenet átvételének tényéről rádiótávíratban értesítse Forrest tábornokot. Jó napot, uram.

Banning tisztelgett, majd anélkül, hogy megválna volna, hogy Mitchell visszonozza, csinált egy tökéletes hátraarcot, aztán a Studebaker felé kezdett masírozni.

– Ide hallgasson, Banning! – kiáltott utána Mitchell.

De Banning közben a Studebakerhez ért, beszállt a volán mögé, és elhajtott.

– Ezek szerint a seggfej nem teázik velünk? – kérdezte Feldt korvettkapitány.

– Hülye buzi – mondta Banning őrnagy.

A történet, amely Mitchell ezredes townsville-i látogatásával fejeződött be, néhány hónappal korábban kezdődött egy ötlettel, ami Frank Knox haditengerészeti miniszter agyában született meg, és amiről Banning most már úgy vélte, hogy átkozottul jó ötlet volt. A háború kitörésekor Knox rájött, hogy meglehetősen kevés őszinte jelentést fog kapni a Haditengerészet csendes-óceáni tevékenységét illetően, ha a jelentéseket a Haditengerészet kapitányai vagy tengereszei fogják elkészíteni.

Knox úgy vélte, hogy ahhoz, hogy megkapja, amit akar, keresnie kell valakit, aki nem tagja a Haditengerészet kötelékének, mégis tisztában van vele, hogy mi a Haditengerészet feladata a csendes-óceáni térségben. Meg is találta ezt a sze-

mélyt. A neve Fleming W. Pickering kapitány volt. Amellett, hogy Pickering huszonhat éves korában letette a kapitányi vizsgát (innen a kapitány cím), amely feljogosította, hogy ellássa bármilyen hajó parancsnokságát a világ bármely tengerén, Pickering volt a Pacific & Far East Snipping Co. igazgatótanácsának elnöke.

Vagyis Pickering rendelkezett az összes olyan tulajdonsággal, amire Knoxnak szüksége volt.

Frank Knoxról kiderült, hogy tökéletesen tisztességes úriember, mivel Fleming Pickeringet választotta a feladatra, noha az első találkozásukat éppenséggel nem lehetett volna kellemesnek nevezni. Fleming Pickering szokimondó ember volt, és igen határozott. Az első találkozásokra akkor került sor, amikor Pickering közölte a Haditengerészettel, hogy nem hajlandó nekik eladni a negyvenkét teherhajóból álló flottáját (a tizenkét utasszállító hajóból álló flottáját már korábban eladta nekik). A találkozón (amelyre nem sokkal a Pearl Harbort ért támadás után került sor) Pickering közölte Knox haditengerészeti miniszterrel, hogy véleménye szerint Knoxnak le kellett volna mondania ez után a fiaskó után, a katasztróféért felelős tengernagyokat pedig föbe kellett volna lövetni.

Végül aztán egy közös barátjuk, Richmond F. Fowler (kaliforniai) szenátor közvetítésének köszönhetően békét kötöttek, Pickering pedig kapitányi rendfokozatot kapott a Haditengerésznél, majd Frank Knox személyi törzséhez helyezték. Szinte azonnal a csendes-óceáni térségbe utazott, ahonnan rendszeres időközönként jelentést küldött arról, hogy milyen lépéseket tett a Haditengerészet és a Tengerészgyalogság. Ezek a jelentések nem kifejezetten azt tartalmazták, amit a két fegyvernem feltétlenül Frank Knox haditengerészeti miniszter tudomására akart hozni.

Miután nem volt a CINCPAC alá rendelve, s ezért gyakorlatilag korlátlan mozgástérrel, valamint rengeteg baráttal és széles körű kapcsolatrendszerrel rendelkezett Ausztráliában és a Távol-Keleten, Pickering abba üthette az orrát, amibe csak akarta.

Nem sokkal azután, hogy tudomására jutott, hogy az Ausztrál Királyi Haditengerészet létrehozta a Partfigyelő Szolgálatot, azonnal felismerte a hírszerzői lehetőségeket, amelyek egy ilyen rendszerben rejlettek. Ahhoz sem kellett sok idő, hogy Pickering rájöjjön, Eric Feldt korvettkapitány legalább annyira megveti a Haditengerészet által a partfigyelőkhöz küldött aranygalléros idiótákat, mint ő.

A végeredmény egy terjengős rádiótávírat lett, amelyet Pickering küldött Knox haditengerészeti miniszternek, aki aztán elrendelte a Tengerészgyalogság 14. különleges egységének a felállítását, amelynek Edward S. Banning őrnagy lett a parancsnoka, s amely hivatalosan a Tengerészgyalogság Vezetéselemző Irodája (a hivatal neve szándékosan lett ilyen ködös) egyik alakulataként lett lajstromba véve. Banning feladata nemcsak az volt, hogy mindenáron eltűrje Feldt korvettkapitány természetét, hanem az is, hogy megadja neki mindazt, amire szüksége lehetett: embereket, hadianyagot és készpénzt.

Nem sokkal azután, hogy Banning elfoglalta helyét a 14. különleges egység parancsnoki posztján, beavatták a háború egyik legnagyobb titkába, amiről egyébiránt Pickering is tudott.

A Haditengerészet Pearl Harborban szolgáló rejtjelezői feltörték a japán császári vezérkar számos (de *nem* az összes) kódját. Az elfogott és a kódok segítségével megfejtett üzeneteket kizárólag néhány, igen magas rangú tiszt részére továbbították (például a Délnyugat-csendes-óceáni Haderő vezetéséből csak MacArthur tábornoknak és a hírszerző tisztjének, Charles E. Willoughby dandártábornoknak). A hadműveletnek saját titkossági besorolása volt: SZIGORÚAN TITKOS – VARÁZSLAT. A Délnyugat-csendes-óceáni Haderő egyetlen rejtjelezője, aki VARÁZSLAT-üzeneteket dekódolhatott, egy bizonyos Hon Song Do főhadnagy volt, aki az USA Hadserege híradós hadtesténél teljesített szolgálatot, és aki a háború előtt a MIT-en doktorált matematikából. Banning azért került fel a VARÁZSLAT-listára Plútó Hon mellé, hogy adott esetben helyettesítse Pickeringet.

Időközben Fleming Pickering összebarátkozott Douglas MacArthur tábornokkal – bár arról Pickering soha nem feledkezett meg, hogy a tábornok által kialakított bármilyen kapcsolatot csak erős túlzással lehetett *barátinak* nevezni. MacArthur szentül hitte (és Pickering ebben egyet is értett vele), hogy a Haditengerészet csak annyi információt adott át neki (és Frank Knoxnak), amennyit jónak látott, és azt is csak akkor, amikor azt jónak látta. Ennek az lett az eredménye, hogy íródott egy rádiótávírat, amelynek köszönhetően George F. Dailey tengerészgyalogos alezredest kinevezték a CINCPAC és az SWPOA összekötő tisztjévé, majd parancsot adtak neki, hogy a lehető legbősegebben lássa el információval MacArthurt.

Dailey alezredes kettős szerepet játszott... bár erről ő maga nem tudott. Miután a korábban haditengerészeti attaséként funkcionált, rendelkezett azzal a biztonsági és hírszerzői háttérrel, amely lehetővé tette volna, hogy ha szükséges, átvegye Banningtól a 14. különleges egység parancsnokságát, és felkerüljön a VARÁZSLAT-listára, ha valami történne Pickering kapitánnyal. De mivel nem volt szükség rá, hogy beavassák, a lehető legkevesebbet árulták el neki a Partfigyelő Szolgálatról, a VARÁZSLAT-ról pedig semmit... azt sem, hogy létezik.

Az elővigyázatosság szükségtelennek bizonyult, amikor az 1. tengerészgyalogos-hadosztály hírszerző tisztje a guadalcanai hadművelet első napjaiban elesett. A Tengerészgyalogság főparancsnokságának személyzetisei, akik nem tudtak arról, hogy Dailey alezredesnek milyen szerepet szántak, csak egy tisztet láttak benne, aki tökéletesen megfelel arra, hogy átvegye az 1. tengerészgyalogosok halott G-2-je helyét. Így aztán Daileyt Guadalcanalre irányították. Aztán, hogy egy csapásra elintézzenek egy kis személyes jellegű problémát (Banning szerint), és megszabaduljanak egy személtládától, a főparancsnokság parancsba adta, hogy Lewis R. Mitchell ezredes azonnali hatállyal utazzon Ausztráliába, és vegye át Dailey alezredes posztját.

Mire Mitchell megérkezett, Pickering kapitány Guadalcanalre ment (mert úgy vélte, hogy ott nagyobb hasznát vennék, mint Melbourne-ben). Azzal, hogy

Pickering elment, Banning elvesztette a közvetlen kapcsolatot Frank Knox haditengerészeti miniszterrel. Ráadásul Mitchell ezredessel is meggyúlt a baja. Először azt gondolta, hogy Mitchellel talán nem is lesz különösebb gond, de aztán kiderült róla, hogy Mitchell a Banning szerinti legveszélyesebb kategóriába tartozó emberek egyike: egy ambiciózus, de roppant ostoba tiszt.

Röviddel az érkezése után Mitchell ezredesnek valahogy a tudomására jutott, hogy Banning elsőbbségi küldeményként továbbítandó rádióalkatrészeket rendelt Feldtnek az Egyesült Államokból. Mitchell azonnal tudni akarta, hogy:

- a) mire akarták használni az alkatrészeket;
- b) miért kellett a létező legmagasabb prioritással, légi úton lekérni az alkatrészeket;
- c) miért nem értesítették erről őt, a térségben tartózkodó, legmagasabb rendfokozatú tengerészgyalogos-tisztet;
- d) egyáltalán mi a feladata ennek a félkegyelmű partfigyelő hadműveletnek; és végül
- e) ha az Egyesült Államok állja a cechet, akkor miért nem egy amerikai tiszt a parancsnok?

Banning olyan udvariasan bánt vele, amennyire csak tőle tellett, és közölte vele, hogy nincs joga feltenni ezeket a kérdéseket.

Erre Mitchell elküldte az „SWPOA-ONCPAC összekötő tiszt szerepe az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egysége és az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálatának közötti kapcsolatban” tárgyú rádiótávíratot a ONCPAC-nek.

Amikor Plútó Hon megmutatta Banningnek, és megkérdezte tőle, hogy mit csináljon vele, Banning megkérte, hogy huszonnégy órára tartsa vissza az üzenetet, addig kitalálja, hogy mi legyen.

Banning két dolgot tehetett: vagy odamegy egyenesen MacArthur tábornokhoz, vagy küld egy üzenetet a háttércsatornán keresztül a Vezetéselemző Irodának.

Be kellett látnia, ha MacArthurhoz fordul, azzal csak még több bajt hoz a saját fejére, ugyanis MacArthur szentül hitt a Hadsereg hierarchikus felépítésében, főleg a parancsteljesítés tekintetében. Ebből következett, hogy az ezredesek *de facto* okosabbak az őrnagyoknál, tehát az őrnagyok nem kérdőjelezhetik meg az ezredesek döntését.

A háttércsatornán küldött üzeneteket viszont sehol sem iktatták, tehát nem kellett a fegyveres erők által elvárt protokoll szabályait követni bennük:

SÜRGŐS

FELADÓ: USA TENGERÉSZGYALOGSÁG 14. KÜLÖNLEGES EGYSÉG PARANCSNOKSÁGA

CINCPAC VARÁZSLATON KERESZTÜL

KIZÁRÓLAG RICKABEE EZREDES RÉSZÉRE

MITCHELL KOMOLY VESZÉLYT JELENT X HOLNAP ÜZENETET KÜLD A CINCPAC-NEK, AMIBEN FELVILÁGOSÍTÁST KÉR AZ ITTENI HELYZETÉT ILLETŐEN X LE TUDNÁ VALAKI SZEDNI A HÁTAMRÓL? X ÜDV BANNING X VÉGE

(Három)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. augusztus 32., 14.15

Richmond F. Fowler kaliforniai szenátor ősz hajú, hatvankét éves, magát jól tartó férfi volt. Öltözéke ellenére – atléta és kreppnadrág nadrágtartóval – meglehetősen méltóságteljesen nyitotta ki a saját lakosztálya ajtaját, válaszul a sürgető kopogásra.

Fowler a Foster Lafayette nyolcadik emeleti, hat szobából álló lakosztályában lakott. Saroklakosztály volt, ami annyit jelentett, hogy az ablakok mintegy feléből csodás kilátás nyílt a Fehér Házra és a Pennsylvania sugárút túloldalára. A szenátort fizetéséből ugyan nem tudta volna teljes egészében fedezni a lakosztálya éves bérleti díját, de a számla rendezésével mégsem volt gondja soha. A szenátor édesapja halálakor megörökölte a *The San Francisco Courier-Herald*ot, még kilenc kisebb újságot és hat rádióállomást. Azt is csiripelték a madárkák – és nagyon nem is túloztak –, hogy a feleségéé és a sógoráé volt San Francisco négy emeletes háza, plusz néhány millió hektárnyi fenyőerdő Washington és Oregon államban.

Az előszobában egy magas, előkelő megjelenésű, negyvenes évei végén járó férfi állt. Khaki egyenruhát, inget, nadrágot és tábori sapkát viselt. A sapkára az USA Haditengerészete emblémája és egy ezüstsas volt kitűzve – utóbbiból egy-egy csillogott a gallérja két csücskében is. Az ingje jobb oldalán, hónaljban, meglehetősen nagy izzadságfolt sötétlett. Az ing bal ujjá vállban le volt vágva, helyet adva a vastagon, csuklótól vállig begipszelt karnak.

Sokáig néztek egymásra, mire végül Fowler szenátor törte meg a csendet.

– Annyira örülök, hogy látlak, te féleszü barom, hogy haragudni sem tudok rád.

– Akkor bemehetek? – kérdezte a másik férfi enyhén gúnyos hangon.

– Jól vagy, Fleming? – kérdezte Fowler aggodalommal átítatott hangon.

– Majd ha levettem magamról ezt az átkozott göncöt, te pedig adsz nekem valami hideget... amiben sok az alkohol... akkor jól leszek.

– Le akarsz feküdni? Orvost ne hívjak?

– Egy nagyon nagy pohár narancslevet kérek, sok jéggel, és még több ginnel
– felelte Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány, és belépett a lakosztály nappalijába. – Órák óta csak ez jár az eszemben.

– Egyáltalán ihatsz alkoholt?

– Hé, csak a karom tört el. Ez minden.

– Az egy nyílt törés, Flem – jegyezte meg Fowler szenátor. – Plusz, ahogy hallottam, számos nem természetes nyílás is keletkezett a testeden.

Pickering az egészséges kezével elkezdett arrébb tolni egy nehéz karosszéket.

– Mit csinálsz? Majd én! – mondta Fowler, és Pickeringhez sietett.

– A légkondicionáló kürtője elé, légy szíves – mondta Pickering.

– Meg fogsz hűlni – mondta Fowler.

Pickering ügyet sem vetett rá. Levette a sapkáját, az egyik kanapéra hajította, aztán kigombolta az ingjét, és a padlóra lökte. Pillanatokkal később ugyanott landolt a khaki nadrágja is.

Fowler lemondóan, ugyanakkor rémulten nézett rá.

Pickering hirtelen sarkon fordult, bemasírozott az egyik hálósobába, majd egy lepedővel a kezében tért vissza, amit az egyik ágyról rángatott le.

Nekilátott letakarni vele a bőrhuzatos karosszéket.

Fowler, aki látta, hogy mit akar, kivette a kezéből a lepedőt, és szépen letakarta vele a karosszéket.

Pickering a karosszékbe rogyott.

– Tehetek érted még valamit, Flem? Fáj valamid?

– Mondjuk hozhatnál egy sámlit meg egy párnát – mondta Pickering. – És persze jöhet a narancslé is a ginnel.

Fowler hozott neki egy sámlit meg egy párnát. Utóbbit Pickering a karosszék karfájára helyezte, aztán ráengedte begipszelt karját.

– Szörnyen nézel ki. Olyan szürke vagy... mint egy csatahajó.

– Addig egész jól éreztem magam, amíg ki nem nyitották a repülőgép ajtaját, és az a rohadt párás levegő be nem tört az utasfülkébe, mint valami szökőár

– mondta Pickering. – Istenemre mondom, Washingtonban párásabb a levegő, mint Borneóban. Vagy Hanoiban.

– Tényleg kéred azt az italt?

– Attól rögtön megjön a színem. Nekem elhiheted.

Fowler fejet csóválva indult el a konyhába, majd kisvártatva üvegtálba helyezett jégkockákkal és egy nagy kancsó narancslével tért vissza. A fal mellett kialakított bárpulthoz lépett, és jeget tett egy nagy pohárba, majd felöntötte narancslével, aztán egy literes Gilbey's gin után nyúlt.

– Nem szívesen adok neked belőle.

– Azt akarod, hogy odamenjek, és töltsék magamnak?

Fowler vállat vont, aztán nyakon öntötte a narancslevet egy kevés ginnel. A koktélt megkeverte egy üvegpálcával, aztán Pickeringhez lépett, és felszolgált neki az italt.

– Sejtettem, hogy előbb-utóbb bűnöző lesz belőlem miattad – mondta Fowler.

– Mire gondolsz? – kérdezte Pickering, aztán nagyokat kortyolt a hideg italból.

– Aki dezertőrt rejteget és segítséget nyújt neki, az bűncselekményt követ el.

– Ne légy nevetséges! Mindössze kísértáltam a kórházból. A parancsom alapján oda megyek, ahová akarok, amikor akarok.

– Szerintem a kórházra ez nem vonatkozik. Még legalább két hétig bent akartak tartani.

– Aha, nekem is ezt mondták.

– Patricia tud róla?

– Megálltunk Saint Louisban tankolni. Onnan hívtam fel.

– És mit mondott?

– Nem volt hozzám valami kedves – mondta Pickering.

– Elárulnád nekem, hogy mi ez az egész?

– Nos, untam már a kórházat.

– Flem, itt másról van szó.

– Ott akarom hagyni a Haditengerészetet. Meg is mondtam Franknek, amikor találkoztam vele Kaliforniában. Aztán, amikor semmi nem történt, megpróbáltam felhívni. De sosem akarják nekem kapcsolni a szemétládát.

Frank Knoxról, a haditengerészeti miniszterről beszélt.

– És azt mondta, hogy hagyni fogja, hogy egyszerűen kilépj?

– Azt mondta, hogy majd akkor beszélünk róla, ha kijöttem a kórházból. Hát, most kijöttem.

– Szerintem ebből semmi sem lesz. A kinevezésed a háború végéig szól, plusz hat hónapig. Miből gondolod, hogy hagyni fogja, hogy kilépj?

– A Haditengerészet azt csinálja, amire Frank Knox utasítja. Ezért hívják őt *miniszter úrnak*.

– Mire készülsz? Be akarsz állni tengerészgyalogosnak?

– Ugyan, Richmond.

– Akkor mit akarsz?

– Vezetni a vállalatomat. Az igazgatótanács elnökeként többet tehetek azért, hogy megnyerjük ezt a háborút.

– Miért van olyan érzésem, hogy te mellébeszélsz?

Pickering elkezdett felkászálódni a karosszékből.

– Mit csinálsz?

– Meg kell innom még egyet – mondta Pickering, és a poharára mutatott. Fowler meglepődött, és aggódni is kezdett, mert Pickering pohara máris üres volt.

– Szerintem nem kellene – mondta Fowler.

– Richmond, az ég szerelmére, nagyfiú vagyok már.

– Jaj, Istenem. Maradj, ahol vagy! Máris hozom.

Fowler elkészítette a második italt; a kancsóban alig maradt narancslé. Már azon gondolkodott, hogy leszól telefonon, és a szobapincérrel felhozat még egy kancsóval, amikor Pickering megszólalt.

– Látni akarom Picket, mielőtt odamegy.

Legalább most igazat mondott– gondolta Fowler.

Odament Pickeringhez, és a kezébe adta az italt.

– Hallgatlak.

– Köszönöm.

– Nem ezt akartam hallani. Nem engedted Knoxnak, hogy a kórház közelébe engedje Picket. Az ég szerelmére, azt sem tudja, hogy itthon vagy. Vagy hogy megsebesültél.

– Csak felzaklatnám vele.

– Ez a fiúk dolga, hogy fel legyenek zaklatva, ha az apjuk megsebesül.

– Jó esély van rá, hogy Pick nem ússza meg élve ezt a háborút.

– Minden apa így érez, Flem. De az igazság az, hogy a legtöbb ember túléli a háborúkat. Azt ugyan nem tudom, hogy hány százalék fog odaveszni, de kilenc az egyhez, vagy inkább kilencvenkilenc az egyhez, hogy Pick megússza.

– A legtöbb apa nem járt ott, ahol én jártam, és nem látta azt, amit én láttam. És a legtöbb fiú nem tengerészgyalogos vadászpilóta. Jesszusom, azt hiszed, nekem *tetszik ez az egész*?

– Én csak azt hiszem, hogy túl sötéten látod dolgokat – mondta Fowler egy kicsit sután.

– Mielőtt a *Gregoryt* találata érte, a kapitány arról mesélt nekem, milyen pompás repülőgép az F4F. Valószínűleg ez volt az utolsó dolog, amit életében mondott. Egy perccel később halott volt. Ő is azt csinálta, amit most te. Megpróbált egy apát egy kicsit megnyugtatni. Akkor sem működött a dolog, és most sem. De köszönöm, hogy megpróbáltad.

– A szentségit, Flem, én csak azt mondom, amit gondolok.

– Én is, a szentségit. Én is csak azt mondom, amit gondolok, és nem azt, amit gondolni szeretnék.

– Hát, akkor is tévedsz.

Pickering vállat vont, aztán ismét nagyot kortyolt a gines narancsléből.

– Megvannak még az egyenruhám, amiket itt hagytam?

– Nem, nincsenek meg. Odaadtam mind az Üdvhadseregnek. Persze, hogy megvannak.

– Mi lenne, ha felhívnád a szállodai szabót? Néhány ingemnek le szeretném vágatni az ujját.

– Persze.

– Úgy értem, most rögtön, Richmond.

– Máris el akarsz menni? Csak most érkezted meg.

– Beszélni akarok Frankkel. Ahhoz pedig valami szalonképesebb kell annál, mint amiben beszéltem ide.

-Holnap is ráérsz beszélni Frankkel. Ha akarod, telefonálok neki, és idehívom.

– Hívd a szabót! Úgy csináljuk, ahogy én mondtam.

– Igenis, kapitány úr – mondta Fowler. Az asztalhoz ment, és már azon volt, hogy felveszi a telefont, de ehelyett a *The Washington Star* aznapi számát vette fel, aztán visszament Pickeringhez.

– Itt az újság – mondta Fowler, aztán kinyitotta Pickeringnek, és az ölébe tette.

Két főcím volt benne:

DÚL A HARC GUADALCANALEN
WILLKIE A TENGERENTÚLRA UTAZIK

Egy négymotoros, nagy hatósugarú csapatszallítótá átalakított Consolidated B-24-es bombázóról készült fotó volt a rövid cikk felett:

Wendell Willkie, a Republikánus Párt vezetője, ezzel, a Hadsereg légi hadteste által biztosított repülőgéppel fogja körbeutazni a földet Franklin D. Roosevelttől személyes tanácsadójaként. Körutazása során Angliába, Észak-Afrikába, Kínába és a Szovjetunióba fog ellátogatni.

– A csendes-óceáni térségbe nem tudnak elég bombázót küldeni – mondta Pickering keserűen. – De egy nyomorult politikusnak azért adtak egyet, hogy ott lábatlankodjon mindenkinek az útjában.

Fowler ügyet sem vetett rá.

– Nem vagy éhes, Flem? Ettél már ma valamit?

– Nem, és nem. De talán nem ártana, ha mégis bekapnék pár falatot. Mi lenne, ha felhoznánk egy kis tojásos steaket?

Fowler bólintott, aztán felvette a telefont. Először a recepcióst hívta, hogy küldje fel a szabót, aztán a szobapincérnek csörgött oda, és tojásos steaket rendelt Pickeringnek. Aztán eszébe jutott még valami.

– És küldjön fel még két kancsó narancslevet, kérem.

Visszament Pickeringhez, mert arra gondolt, hogy talán lapoznia kellene a *Start* helyette. De amíg telefonált, Pickering elaludt. A feje ernyedten pihent a mellkasán. Az arca még mindig szürke volt.

– Jaj, Flem – mondta Fowler halkan. Aztán az egyik hálósobába ment, és egy vékony takaróval tért vissza, amit Pickeringre terített, aztán a légkondicionálóhoz ment, és állított rajta, hogy ne Pickeringre fújja a hideg levegőt.

Aztán a saját hálósobájába ment, a lakosztály legtávolabbi sarkában, és becsukta maga mögött az ajtót. Az éjjeliszekrény fiókjából kivett egy kisméretű noteszt, kikeresett belőle egy telefonszámot, aztán felvette a telefonkagylót.

– A haditengerészeti miniszter irodája, Daniels alhajómester.

– Fowler szenátor vagyok. Beszélhetnék Mr. Knoxszal, kérem?

– Egy pillanat türelmét kérem, szenátor úr. Megkérdezem, hogy tudja-e fogadni a hívását.

– Richmond?

– Itt van, Frank.

– Hívja a telefonhoz!

– Alszik. Pontosabban elájult a nappalimban, az egyik karosszékből.

– Hogy van?

– Szörnyen néz ki.

– Küldjék oda egy orvost?

– Nem hinném, hogy szükség lenne rá. De ha mégis, a szállodának van orvos.

– Tudja, hogy mi ez az egész? Mire készül?

– Két dolog van. Nekem azt mondta, hogy magával abban állapodtak meg, hogy majd akkor beszélük meg azt, hogy otthagyhajta-e a Haditengerészetet, ha kijön a kórházból. Azt mondja, hogy most már kijött a kórházból.

– Reméltem, hogy kiveri a fejéből ezt az ostobaságot.

– Azt mondja, hogy vissza akar menni a Pacific & Far East Shippinghez, mert a cége vezetőjeként többet tehet azért, hogy megnyerjük a háborút.

– Mégis mit képzel? Szerinte eddig mit csinált? – kérdezte a haditengerészeti miniszter, aztán folytatta anélkül, hogy megvárta volna Fowler válaszát. – Ez egyébként számos okból lehetetlen. Talán meg kellett volna mondanom neki, amikor találkoztunk. De akkor alig állt a lábán...

– Most sincs jobban. Egyébként én is megmondtam neki a véleményem, hogy maga egyszerűen nem fogja hagyni, hogy kiszálljon.

– Most már egyébként sincs beleszólásom a dolgokba, ha érti, hogy mire gondolok.

Fowler értette. Csak egy ember volt Washingtonban, aki felülbírálhatta Frank Knox haditengerészeti miniszter döntéseit: Franklin Delano Rooseveltt.

– Elmondta neki?

– Újabban megint titokzatoskodik. Tervei vannak Pickeringgel.

Fowler arra várt, hogy Knox elmagyarázza, pontosan mit ért a tervek alatt. De Knox hallgatott.

– A fiát szeretné látni – mondta Fowler. – Azt tervezi, hogy beszél magával, otthagya a Haditengerészetet, és Floridába megy.

– Felajánlottam neki, hogy San Diegóba vitetem a fiát repülőgépen!

– Azt hiszem, egyedül akar lenni vele. Bebeszélte magának, hogy a fia nem fogja túlélni a háborút.

– Nem ő az egyetlen apa, aki így vélekedik. Hallotta, hogy mire készül közös barátunk fia?

Egyértelműen James Rooseveltre, a Tengerészgyalogság századosára célzott, aki mellesleg részt vett a Makin-sziget elleni raider-akcióban is.

A Tengerészgyalogság vonakodva hozta létre az 1. és 2. raider-zászlóaljat. Az elnök a raiderekkel válaszolt a britek kommandós alakulatainak felállítására.

Az 1. raider-zászlóalj egyike volt azoknak az egységeknek, amelyek részt vettek a guadalcanali hadműveletben. Azzal nagyjából egy időben, az Egyesült Államok elnökének fia egy tengeralattjárótól evezett a 2. raiderek egyik egységével a Makin-sziget partja felé, hogy támadást intézzenek a szigetet megszálló japán erők ellen.

– Azt is hallottam, hogy a németek elfogták Sztálin fiát. Maga szerint a közös barátunk... vagy inkább „ismerősünk” vajon belegondolt már, hogy ez mit jelent?

– Felhívtam rá a figyelmét – mondta Knox, aztán folytatta. – Azzal, gondolom, tisztában van, hogy Fleming Pickering gyakorlatilag engedély nélkül van távol?

– Nem hinném, hogy vádat tudna emelni ellene. Rengeteg nagy hatalmú barátja van.

– Vajon engem miért nem sorol közéjük? – kérdezte Knox, aztán anélkül, hogy megvárta volna a kérdésre a választ, folytatta. – Most a Fehér Házba kell mennem, de amint tudom, keresni fogom, Richmond. Addig ne engedje elmenni Pickeringet! Nem érdekel, hogy mit csinál vele, de ne engedje elmenni!

– Meglátom, hogy mit tehetek – mondta Fowler, és letette a telefonkagylót.

III.

(Egy)

Hawaii, Camp Catlin

2. raider-zászlóalj, parancsnokság

1942. augusztus 31.

Amikor Ernest W. Zimmerman tengerészgyalogos tűzvezető őrmestert (2. raider-zászlóalj, „A” század) hívták a zászlóalj-parancsnokságra, már sejtette, hogy nagy valószínűség szerint Thomas Michael McCoy tengerészgyalogos őrmester miatt citálták be.

Zimmerman köpcös, kerek arcú, meglehetősen izmos fiatalember volt. Már majdnem hét esztendő óta szolgált a Tengerészgyalogságnál; amint betöltötte a tizenhetedik életévét, azonnal besétált az első toborzóirodába. Egy héttel korábban ünnepelte a huszonnegyedik születésnapját, az USS *Nautilus* tengeralattjáró fedélzetén, útban hazafelé, Pearl Harborba, a Makin-szigeten végrehajtott rajtaütés után. Most viszont egy kicsi, ám roppant fájdalmas sebesülés miatt – a farizmába fúródott egy repesz – kénytelen volt egy kis időre a gyengélkedőre vonulni.

McCoy őrmester – aki tíz centiméterrel magasabb és vagy húsz kilóval nehezebb volt Zimmerman tűzvezernél – januárban ünnepelte meg a huszonegyedik születésnapját, a Kalifornia állambeli San Diegóban. Akkor éppen átszállítás alatt volt. Portsmouthba tartott, az USA Haditengerészete Büntetés-végrehajtó Intézetébe, mint elítélt rab. A Pearl Harborban lefolytatott haditörvényszéki eljárás során senkiben sem merült fel, hogy az őrmester valóban elkövette azt, amivel vádolták, vagyis „súlyos testi sértést követett el egy szolgálatban lévő, hivatásos tiszt ellen, amikor is több csapást mért nevezett tiszt arcára és testére ököllel”.

Nagyjából ugyanez volt a vád McCoy őrmester ellen abban a másik esetben is, amellyel szintén megvádolták: súlyos testi sértés az USA Haditengerészete tiszthelyettese ellen, aki parti járőrként teljesített szolgálatot. A kétféle súlyos testi sértésre ráadásul éppen akkor került sor, amikor az akkor még McCoy őrzető éppen engedély nélkül volt távol a Pearl Harboron állomásozó 1. tengerészgyalogos védelmi zászlóalj barakkjából.

A Tengerészgyalogság pedig nem díjazza az ilyesfajta viselkedést. McCoy őrzetöt annak rendje és módja szerint elítélték, érdemei elismerése nélkül leszerelték, és öttől tíz évig terjedő, börtönben elvégzendő kényszermunkára ítélték.

Mindazonáltal – talán éppen azért, mert a haditörvényszéki eljárásra szinte a Pearl Harbort ért támadás után azonnal sort kerítettek, pedig akkor még nagy volt a felfordulás – a tárgyalást lefolytató személyek nem tartották be a haditörvényszéki eljárás bizonyos, a Haditengerészet által kötelezően előírt szabályait.

A hibákra akkor derült fény, amikor a Csendes-óceáni Flotta főparancsnokának jogi tanácsadói áttanulmányozták az eljárás során készített jegyzőkönyvet. A tárgyalás eredményét tehát semmissé nyilvánították, csakúgy mint az ítéletet.

Újabb tárgyalásra nem volt mód, és nemcsak azért, mert ugyanabban az ügyben nem lehet két tárgyalást lefolytatni, hanem azért is, mert a szemtanúkat a csendes-óceáni térség legkülönbözőbb pontjaira küldték szolgálatra.

McCoy őrzetöt kiengedték a San Diego-i kóterből, és a 2. raider-zászlóaljhoz irányították, amelyet San Diego közvetlen közelében, Camp Elliottban állítottak hadrendbe.

McCoy őrzetöt ott találkozott Zimmerman tűzvezető őrmesterrel. Szinte már az első nap probléma volt a magaviseletével. Noha azt megtanulta, hogy a fegyveres erők nálánál magasabb rendfokozatú tagjait nem verheti meg, két őrzetöt mégis összevert, miután valamiféle nézeteltérésük támadt.

Ami igazán zavarta Zimmerman tűzvezért a dologban, az az volt, hogy McCoy őrzetöt ezzel a viselkedéssel szégyent hozott egy tengerészgyalogos-tisztre. Rendes körülmények között Zimmerman tűzvezér füttyült volna a dologra, sőt, más körülmények között még talán viccesnek is találta volna a dolgot, de ezúttal nem, mivel a tisztet, akiről szó volt, úgy hívták, hogy Kenneth R. McCoy tartalékos tengerészgyalogos hadnagy. McCoy hadnagy McCoy őrmester három évvel idősebb bátyja volt. McCoy hadnagy és Zimmerman tűzvezér még a háború előtt kötött barátságot, amikor Zimmerman még csak őrmesterként, McCoy pedig tizedesként szolgált a 4. tengerészgyalogosoknál, Sanghajban.

Csak kevés ember volt a Tengerészgyalogságnál, akiben Ernie Zimmerman teljes mértékben megbízott, és akire fel is nézett, „Gyilkos” McCoy hadnagy pedig ennek a rövid listának is a lelegején állt.

Miután nyilvánvalóvá vált, hogy a hagyományos eszközökkel nem sikerült McCoy őrzetöt fegyelemre és tengerészgyalogoshoz méltó viselkedésre tanítani, Zimmerman úgy döntött, hogy saját kezűleg teszi helyre a dolgot.

Ezért aztán elment Camp Elliott sörcsúszdájába, és roppant udvariasan megkérdezte McCoy őrzetötől, hogy válthatnának-e pár szót. McCoy őrzetöt ezután egy távolabbi helyre vezette, ahol nem láthatták őket. Ezt követően levette a zubbonyát (majd, mintegy szimbolikus üzenetként, a rendfokozata strámfjait), és javasolta McCoy őrzetőnek, hogy ha még mindig olyan kemény fiúnak érzi magát, akkor próbálja meg leütni őt.

Amikor négy nappal később McCoy őrzetöt kiengedték a gyengélkedőről – ahová azért került, mert számos helyen felrepedt az archőre, megzúdított és

feldagadt az arccsontja, valamint kitörött három foga, miután elcsúszott a zuhanyzóban –, csodálatos változáson ment keresztül.

Úgy tűnt, hogy a változás tartós lesz. Három héttel később Zimmerman tűzvezér – tiszta lelkiismerettel – rajparancsnoki posztra javasolta McCoy örvezetőt. A poszthoz automatikusan járt a tizedessé való előléptetés.

McCoy tizedes ezt követően kiválóan teljesített a Makin-szigeten. A mérete és a fizikai ereje miatt Zimmerman egy Boys páncéltörő puskát adott McCoynak. A Boys, ami úgy nézett ki, mint egy túlméretezett zavaros puska, .55-ös kaliberű löszert lőtt ki, ami még az .50-es kaliberű Browning nehéz géppuskánál is nagyobb tűzerővel rendelkezett.

Noha bizonyítani nem tudta – más is kapott Boys páncéltörő puskát –, Zimmerman mégis meg volt róla győződve, hogy McCoy találta el azt a japán, négymotoros Kawanishi hidroplánt, ami a találattól a tengerbe zuhant, miközben megkísérelt felszállni a Butaritari lagúnáról.

Nem volt ebben semmi hősies. Egyszerűen csak egy jó tengerészgyalogos lövész tette a dolgát, és lelőtt egy mozgó célpontot, ami megpróbált visszalőni rá.

Amikor pedig a gumicsónakokban ültek, és megpróbáltak visszavergődni a tengeralattjáróhoz, ami katasztrófának bizonyult, McCoy tényleg megemberelte magát, és úgy viselkedett, mint egy igazi tengerészgyalogos. Az ő gumicsónakja azon kevés csónak között volt, aminek sikerült átjutni a hullámverésen, és ezt szinte biztosan McCoy fizikai erejének köszönhették. Aztán, amikor elértek a tengeralattjáróhoz – ennyi lett volna McCoy feladata –, McCoy önként jelentkezett, hogy visszamegy a tengerpartra még egy csónaknyi tengerészgyalogosért, pedig ő is ki volt merülve.

Ebben sem volt semmi hősies; McCoy egyszerűen bebizonyította, hogy őt is olyan anyagból gyúrták, mint a legjobb tengerészgyalogos őrmestereket. Miután visszaértek Camp Catlinbe, Carlson ezredes megkérdezte Zimmerman tűzvezető őrmestertől, hogy nem gondolja-e, hogy valakit elő kellene léptetniük a támadás során nyújtott teljesítményéért. Zimmerman elsőként adta meg McCoy tizedes nevét.

Zimmerman tűzvezérnek a zászlóaljparancsnokságra való becítálása előtt úgy egy órával szóltak, hogy McCoy nagy valószínűség szerint ismét letért a jó útról. Egy régi kínai tengerészgyalogos haverja szólt neki oda telefonon, aki most már a Honolulu-i Parti Őrségnél teljesített szolgálatot. Az őrmester arról informálta Zimmermant, hogy egy, a Hadsereg légi hadtesténél szolgáló őrmester valami megjegyzést tett McCoy őrmesterre, amit utóbbi nyilván rossz néven vett, és nemtetszését kinyilvánítandó, betörte az őrmester orrát. Ezt követően a Parti Őrség emberei meginvitálták a fogdába, de McCoy őrmester elutasította a meghívást.

Zimmerman régi kínai tengerészgyalogos haverja elmondta nekik – nem kis ámulattal a hangjában –, hogy hat ember kellett ahhoz, hogy lefogják és a fogdába cipeljék McCoy őrmestert, aki azután békés, mély álomba zuhant.

Most már egészen biztosnak látszott, hogy mire a nap lemegy, McCoy őrmesterből ismét McCoy közlegény lesz. Persze csak akkor, ha Carlson ezredes nem akar példát statuálni, és nem állítja hadbírótság elé.

Zimmerman úgy vélte, hogy McCoynak jót tenne, ha lefokoznák. Azzal megszégyenítenék, és meg is tanulná a leckét. Aztán pár hónap múlva megint előléptetnék.

McCoy kiváló tizedes volt, és kiváló őrmester válhatott volna belőle.

Manapság nehéz jó őrmestereket találni – gondolta Zimmerman. – Ha harminc napra bevágják a kóterbe, attól nem fog megváltozni. Ott semmi újat nem fog tanulni, és csak még rosszabb lesz a modora.

Kis szerencsével az egyik főtörzs, vagy talán valamelyik tiszt kikén a véleményemet, hogy mit csináljanak McCoyjal. Sőt, talán szerencsét is próbálhatok, és elmondhatom a főtörzsnek, hogy mi a véleményem.

Zimmerman belépett a zászlóalj-parancsnokság épületébe, a főtörzsőrmester íróasztalához ment, és ott várta, hogy a főtörzsőrmester elolvassa a papírt, amit az ezredes aláírására gépeltetett le. A főtörzs végre végzett az olvasással, és felnézett Zimmermanra.

Elmosolyodott.

– Hogy vagy, Ernie? – kérdezte a főtörzsőrmester. – És hogy van a segged?

– Mostanában csak a székek szélére szoktam ülni.

– Megjött a Biborszíved – mondta a főtörzsőrmester. – Most már hivatalosan is sebesült hős vagy.

Akkor ezért hívtak be? Lehet, hogy az ezredes még nem is hallott McCoyról?

– Elküldött már Zimmermanért? – kérdezte egy hang a belső irodából. Az ajtón egy felirat lógott: EVANS CARLSON ALEZREDES, USA TENGERÉSZGYALOGSÁG, PARANCSNOK.

– Ebben a pillanatban lépett be, uram – kiáltott vissza a főtörzsőrmester. Carlson ezredes jelent meg az irodája ajtajában. Szikár, napbarnított férfi volt. A tűző nap sugarai és a sok mosás miatt kifakult típusruhát viselt.

– Reggelt, tűzvezér – köszöntötte Carlson ezredes. – Hogy van a ... sérült testrészed?

Zimmerman vigyázzba szökkent.

– Jó reggelt, uram – mondta Zimmerman. – Megvan, uram.

– Ha akar, akkor töltsön magának egy csésze kávé, aztán jöjjön be! Történt valami.

– Igenis, uram – mondta Zimmerman.

Noha nem igazán kívánta a kávé, töltött magának egy csészével, ugyanis a felajánlást sokkal inkább parancsnak vélte, amit egy ezredestől kapott. Ugyanakkor a *baráti* hang, amit az ezredes ütött meg, kissé nyugtalanította.

Carlson ezredes gyakran váltott ki belőle hasonló reakciót. Zimmermant már nem sok választotta el attól, hogy öreg tengerészgyalogosnak nevezhesse magát. Nicaraguában meg a többi banánköztársaságban vívott háborúban ugyan nem vett részt, de *akkor is* már hét éve szolgált a Tengerészgyalogságnál, abból

is a leghosszabb időt Kínában húzta le, és ez alatt az idő alatt egyetlenegy alezredessel, de őrnaggyal vagy századossal sem találkozott, aki úgy bánt volna a sorállományúakkal, ahogy Carlson ezredes.

Zimmerman nem is igazán tudta megmagyarázni a dolgot. Nem arról volt szó, hogy Carlson egyenrangúan kezelte volna a sorállományúakat, csak éppen nem úgy bánt velük, ahogy azt a Tengerészgyalogságnál megszokták, ahogy Zimmennannal is bántak hét éven át.

Carlson ezredes úgy beszélt a sorállományúakkal – és nemcsak a magasabb rendfokozatú tiszthelyettesekkel, hanem a tizedesekkel meg a közlegényekkel is – mintha *emberek* és nem *sorállományúak* lettek volna. Mintha *tényleg* érdekelte volna a véleményük.

A raiderek jelmondata a „Gung ho!” volt. A raiderek közül mindenki azt gondolta – még azok is, akik szolgáltak Kínában, és ragadt rájuk egy kevés kínai nyelvismeret -, hogy ez azt jelenti: „Mindenki együtt húzza!” Zimmerman többet tudott náluk. Elég jól beszélt kínaiul. Három nyelvjárást is ismert. A „Gung ho!” igazából azt jelentette: „Törekedj a harmóniára!”

Amikor még Camp Elliotban gyakorlatoztak, Diego külvárosában, és készültek a Makin-sziget elleni rajtaütésre, Zimmerman beszélt erről McCoyjal... McCoy hadnaggyal, a Gyilkossal, és nem McCoy őrmesterrel, a Húgyagyúval, aki Honoluluban csücsült a hűvösön.

Gyilkos még Zimmermannál is jobban beszélt kínaiul. Emellett tudott még japánul, németül, lengyelül és oroszul. Úgyhogy ő is tudta, hogy mit jelent a Gung ho, de megmondta Zimmermannak, hogy ne mondja el senkinek.

– Szerintem az van, Ernie – magyarázta Gyilkos McCoy -, hogy az ezredesnek rettenetesen tetszik az, ahogy a kínaiak intézik a dolgaikat. Úgy értem, a kínai kommunisták.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy az ezredes kommunista?

Zimmermant egyáltalán nem lepte volna meg, ha kiderül, hogy az aranygalérosok azért küldték Gyilkos McCoyt a 2. raider-zászlóaljhoz, hogy kiderítse, kommunista-e Carlson ezredes.

– Nem. Nem hinném, hogy az lenne. De vannak olyanok a Tengerészgyalogságnál, akik kommunistának tartják.

– Akkor miért adták neki oda a raider-zászlóaljat, ha azt hiszik, hogy kommunista?

– Mert azok is sokan vannak, akik nem hiszik el róla, hogy kommunista. Például Rooseveltszázados apja.

Rooseveltszázados volt a 2. raider-zászlóalj végrehajtó tisztje. Az apja volt az Egyesült Államok Fegyveres Erejének főparancsnoka. Századosként Carlson ezredes az elnök védelmét ellátó, elnöki tengerészgyalogos-egységet vezette White Sulphur Springsben, ahová az elnök gyakran járt úszni olyan emberekkel, akiket szintén megnyomorított a gyermekbénulás.

– Mi amolyan különleges tengerészgyalogosok vagyunk, Ernie. Raiderek – magyarázta Gyilkos McCoy. – Az ezredes úgy gondolja, hogy az a fegyelmező

módszer, ami a kínai kommunistáknál bevált, célravezetőbb lenne, mint a mi hagyományos fegyvelmező módszerünk.

– De mi tengerészgyalogosok vagyunk, és nem kibaszott kínai kommunisták – tiltakozott Zimmerman. – Tényleg el akarja törölni a rendfokozatokat, és csak vezetőket, harcosokat meg technikusokat akar? És semmi tisztelgés meg tisztí kantin, meg a többi baromság, amit hallottam?

– Azt hiszem, hogy erről már lebeszélték – mondta McCoy. – De az biztos, hogy azt akarja, hogy a sorállományúak legyenek kezdeményezőbbek. Abban pedig nincsen semmi rossz. Vagy te máshogy látod?

– Mit ért az alatt, hogy „legyenek kezdeményezőbbek”?

– Ha te odamész egy őrzetökhöz, és utasítod, hogy töltsön meg egy csomó homokzsákot, és építsen belöle falat, akkor azt fogja tenni, amire utasítottad, mert az őrzetökök azt csinálják, amire az őrmester utasítja öket. Az ezredes úgy gondolja, hogy jobb lesz az a fal, ha az őrmester azt mondja az őrzetökönek, hogy szükség van egy homokzsákokból épített falra, hogy az ellenség ne tudja szétlőni a töküket... aztán az őrmester segít az őrzetökök megépíteni a falat. Érted?

– Hát, szerintem ez nagy baromság.

– Elöször én is ezt mondtam – mondta Gyilkos McCoy. – De azt hiszem, hogy mostanra megtértem. Mindegy, Ernie, végül is nem számít, hogy mit gondolsz.

– Nem számít?

– Tengerészgyalogos tűzvezér vagy. A tengerészgyalogos tűzvezérek pedig azt csinálják, amire utasítják öket. Nem?

– Kapd be, Ken! – mondta Zimmerman röhögve.

– Azt úgy kell mondani, őrmester, hogy „Kapja be, hadnagy!” – felelte Gyilkos McCoy.

Zimmerman kénytelen volt beismerni, hogy hónapok alatt ö is „megtért”, és átvette Carlson gondolkodásmódját. Valahogy működött a dolog. A raidereknél mindenki „együtt húzta” vagy „törekedett a harmóniára”, attól függően, hogy milyen jól beszélt kínaiul, és hogy fordította a „Gung hó! „-t.

Akkor is ez járt az eszében, a Makin-szigeten, amikor a dolgok meglehetősen rosszul mentek, és nagyjából biztosra vette, hogy nem fogják egy darabban elhagyni azt a kibaszott szigetet.

Aztán megjelent a tengerparton Rooseveltszázados, és Zimmermannak az jutott az eszébe, hogy csak az Amerikai Egyesült Államokban fordulhat elő, hogy az ország első emberének a fia kidugja a seggét a golyózáporba. Aztán annyiban módosította a véleményét, hogy „csak a Tengerészgyalogságnál fordulhat elő ilyen”, aztán pedig, hogy „csak a raidereknél”.

Zimmerman döbbenten konstataálta, hogy egy nyomorult, hívö, „Gung ho”-tengerészgyalogos raider lett... de azért maradt az a fickó is, aki a Tengerészgyalogságnál eltöltött hét évből öt és felet a 4. tengerészgyalogosoknál húzott le,

Sanghajban, ahol a tisztek még tisztek voltak, a sorállománynak pedig sorállományúak.

Egyáltalán nem érezte magát jól, amikor ott állt Carlson ezredes irodájának az ajtajában, és az ezredes csak úgy intett neki, hogy üljön le az egyik székre, esélyt sem adva neki arra, hogy az előírt módon jelentkezzen a zászlóaljparancsnoknál.

– Nem is tudtam, hogy szolgált a tengerészgyalogos repülősofőknél is, Zimmerman – mondta az ezredes.

– Mert nem is szolgáltam – mondta Zimmerman, saját magát is meglepve, hogy csak pár másodperccel később tette hozzá: –... uram.

– Érdekes – mondta Carlson ezredes, aztán átnyújtott neki egy telexet.

PRIORITÁS

BIZALMAS

CSENDES-ÓCEÁNI FLOTTA-TENGERÉSZGYALOGOS HADERŐ

1942. AUGUSZTUS 30., 14.05

CÍMZETT: PARANCSNOK

USA TENGERÉSZGYALOGSÁG, 2. RAIDER-ZÁSZLÓALJ

MÁSOLATOT KAP: PARANCSNOK

USA TENGERÉSZGYALOGSÁG, 21. REPÜLŐCSOPORT

1. JELEN ÜZENET KÉZHEZVÉTELÉVEL AZ ALÁBBI SZEMÉLYEKET AZONNALI HATÁLYAL ÁTHELYEZEM A 2. RAIDER-ZÁSZLÓALJ „A” SZÁZADÁTÓL A 21. TENGERÉSZGYALOGOS-REPÜLŐCSOPORT PARANCSNOKSÁGÁRA.

ZIMMERMAN, ERNEST W 286 754 TŰZVEZETŐ ŐRMESTER

MCCOY, THOMAS M 355 331 ŐRMESTER

2. A 2. RAIDER-ZÁSZLÓALJ PARANCSNOKA INTÉZKEDIK, HOGY A FENT MEGNEVEZETT SZEMÉLYEK A LEHETŐ LEGGYORSABBAN ELJUTHASSANAK JELENLEGI ÁLLOMÁSHELYÜKRŐL A MEGNEVEZETT CÉLÁLLOMÁSRA – AKÁR LÉGI ÚTON IS – „AAA” PRIORITÁSSAL.

C. W. STANWYCK TENGERÉSZGYALOGOS ALEZREDES UTASÍTÁSÁRA

– A MAG-21 Guadalcanalen állomásozik -jegyezte meg Carlson ezredes.

– Igen, uram, tudom.

– Akkor nem lepte meg a hír, tűzvezér? Tudott róla?

– Nem, uram. Úgy értem, nem, uram, nem tudtam róla.

– Roppant érdekes, tűzvezér – mondta Carlson, mintegy könnyedén társalogva. – Ha kínosan érinti a kérdés, amit fel akarok tenni magának, akkor ne vá-

laszolja rá. De meglepné, ha azt mondanám, hogy McCoy hadnagynak valamilyen módon benne van a keze ebben a dologban?

A kérdés egyértelműen váratlanul érte Zimmermant. Carlson ezredes szemébe nézett.

– Uram, engem már egyáltalán nem lep meg semmi, amit Gyilk... amit McCoy hadnagy csinál. De nem hinném, hogy ehhez bármi köze lenne. Azt hiszem, tudom, hogy ki áll a dolog mögött.

– Tűzvezér, ugye maga tudta, hogy mi volt a *valódi* feladata McCoy hadnagynak, amikor áthelyezték hozzánk?

Zimmerman elvörösödött.

– Nagyjából tudtam, uram – mondta végül feszengve.

– McCoy hadnagy remek tiszt – mondta Carlson. – Olyan ember, aki először elvégzi a feladatot, amivel megbízták, még hozzá legjobb tudása szerint, de mint úriember, kényelmetlenül érzi magát, mert tudja, hogy becsap valakit. Ugye tudja, hogy miről beszélek, tűzvezér?

– Igen, uram. Azt hiszem, tudom, uram.

– Meglátogattam McCoy hadnagyot a kórházban, mielőtt hazarepítették volna. Akkor elmondta nekem, hogy valójában mit is csinált a raidereknél. Én pedig elmondtam neki, hogy gyakorlatilag azóta tudok a dolgairól, hogy belépett araiderekhez.

Zimmerman most már hihetetlenül kellemetlenül érezte magát.

– Megmondtam neki, hogy nem neheztelek rá. Sőt. Nagyra becsülöm, mert a legjobb tudása szerint teljesített egy roppant nehéz parancsot. Ha a Tengerészgyalogság bizonyos magas rangú tisztjei szükségesnek tartották, hogy egy tisztet küldjenek ide, hogy eldönthessék, a 2. raider-zászlóalj parancsnoka kommunista-e, akkor annak a tisztnek teljesítenie kellett a parancsot, amit kapott.

– Gyilkos egy percre sem hitte magáról, hogy kommunista, uram – szaladt ki Zimmerman száján.

Carlson elmosolyodott.

– Én is úgy tudom – mondta Carlson. – És remélem, hogy maga is így gondolja, tűzvezér.

– Jesszusom, ezredes!

– Azt is elmondtam McCoy hadnagynak, hogy bármi is volt az elsődleges feladata, a raidereknél rábízott munkát példásan végezte el, és hogy megtiszteltetésnek éreztem, hogy a parancsnoka lehettem.

– Igen, uram.

– Ez magára is vonatkozik, tűzvezér. Ezt el akartam mondani magának, mielőtt elutazik.

– Ezredes – mondta Zimmerman, aki most már kezdett felszabadulni –, Gyilkos elmondta nekem, hogy azért intézte el, hogy a raiderekhez kerüljek, mert azt akarta, hogy kéznél legyek, hogy segíthessek neki abban, amit csinált. Azt persze nem mondta el nekem, hogy mi volt az a valami, amivel megbízták,

és nem is kért meg semmire, csak hogy vegyek át neld pár telefonüzenetet. Azt sem tudtam, hogy mi a faszt jelentett az a sok baromság.

– Éppen ezért lettem kíváncsi rá, hogy miért akarják áthelyezni magát - mondta Carlson ezredes. – Az előbb mintha azt mondta volna, hogy tudja, hogy mi áll az áthelyezése mögött.

– Igen, uram. Úgy értem, hogy biztosan nem tudom, de szerintem az van, hogy... amikor elkezdték felállítani a VMF-229-et, Ewa-n, volt valami gondjuk a Browning .50-es repülőgépre szerelt változatával. Egy Oblensky nevű technikus őrmester, egy régi kínai tengerészgyalogos, átjött hozzánk... hozzám meg McCoyhoz... McCoy őrmesterhez... mi meg átmentünk hozzájuk, és megoldottuk a problémát.

– És úgy gondolja, hogy *ez az*... Oblenskyt mondott?

– Igen, uram. Big Steve Oblensky.

– ...hogyan az Oblensky őrmester van az áthelyezés mögött?

– Igen, uram. Az őrmester már nem fiatal. Régen repülő őrmester volt. Szolgált Nicaraguában meg ilyen helyeken. Együtt repült McInerney tábornokkal. Sok embert ismer a Tengerészgyalogságnál, uram.

D. G. McInerney dandártábornok nem a legmagasabb rendfokozatú tengerészgyalogos repülő volt, de kétségkívül a legbefolyásosabb.

– És úgy gondolja, hogy Oblensky őrmester javaslatára McInerney tábornok, vagy valaki más, aki vele egy szinten van, meggyőzte a Csendes-óceáni Flotta-tengerészgyalogos Haderőt, hogy a MAG-21-nek nagyobb szüksége van magára és McCoy őrmesterre, mint a 2. tengerészgyalogos-zászlóaljnak?

– Igen, uram. Én így gondolom.

– Igaza lehet, tűzvezér – mondta Carlson ezredes, majd felállt, és kezét nyújtott Zimmermannak. – Hiányozni fognak nekünk, de biztosra veszem, hogy a MAG-21-nél is remek munkát fognak végezni.

Zimmerman gyorsan felállt a székről, és megfogta Carlson kezét.

– Gondolom, az áthelyezést illetően semmit sem kell mondanom, uram.

– Dehogynem. Parancsot kapott, és ha egy jó tűzvezér parancsot kap, azt mondja, hogy „Igenis, uram”.

– Igenis, uram.

– Sok szerencsét, tűzvezér. És adja át jókívánságaimat McCoy őrmesternek is, kérem!

– Igenis, uram.

Zimmerman csinált egy hátraarcot, aztán kimasírozott az irodából. Ahogy kilépett az ajtón, hirtelen eszébe jutott, hogy McCoy őrmester pillanatnyilag a Katonai Rendőrség egyik fogdájában csücsül, Honoluluban, és várja, hogy vádat emeljenek ellene ittasságért, letartóztatás közben tanúsított ellenállásért, és a Jóisten tudja, hogy még miért.

(Kettő)

Hawaii, Oahu, Honolulu

A Fegyveres Erők Katonai Rendőrségének fogdája

1942. augusztus 31.

Thomas M. McCoy tartalékos tengerészgyalogos őrmester nem kapott sem párnát, sem takarót, csak egy priccset, ami gyakorlatilag egy acéllemez volt, amit a falhoz hegesztettek.

Párna helyett a cipőjét tette a feje alá, amit előtte gondosan a nadrágjába bugyolált. Takaróként jobb híján a zubbonya szolgált.

Szörnyen másnaposnak érezte magát, ráadásul tele volt zúzódasokkal meg horzsolásokkal. McCoy őrmester nem lopta be magát a Haditengerészet és a Tengerészgyalogság parti járőreinek, plusz a letartóztatásához erősítés gyanánt a Hadsereg által kiküldött két katonai rendőrnek a szívébe.

Fent nevezettek a megengedett minimális fizikai erőszaknál némileg többet alkalmaztak a letartóztatás során – és tették ezt roppant lelkesen. Tudták, hogy McCoy őrmester hátán, csípőjén, farizmán, combján és lábszárán még legalább egy hétig hosszú, keskeny, fekete foltok fognak éktelenkedni a gumibotoknak köszönhetően, és hogy a szemén is jó ideig látszani fog, hogy valami kemény dologgal találkozott, például valakinek az öklével vagy a könyökével.

Amikor a cellája – egy rácsokkal ellátott hálókocsi – ajtaja kinyílt rettenetes nyikorgás közepette, McCoy őrmester már elég régóta ébren volt ahhoz, hogy nagyjából összerakja, mi is történt előző este, és hogy mindez nagy valószínűség szerint milyen hatással lesz az életére a Tengerészgyalogságnál.

A legoptimistább feltételezése sem volt túl lélekemelő. Biztosan lecsukják. Attól függően, hogy mennyire látta el a parti járőrök baját – a jobb kezének ujjain felfedezett véres sebhelyekből arra következtetett, hogy legalább az egyik fickót szájon vágta –, jó esélyt látott arra, hogy hadbírószág elé állítják, és legalább harminc napra vagy még tovább kóterbe vágják.

Tudván, hogy azon, amit tett, már úgysem tud változtatni, és ettől rosszabb már nem lehet, úgy döntött, hogy nem áll szóba azzal, aki belépett a cellájába. Akkor sem mozdult meg, amikor ez a valaki megbökte a vállát, hogy felébressze.

– Kelj fel, McCoy! – hallatszott Zimmerman tűzvezető őrmester hangja, miközben McCoy vállát ezúttal már valamivel nagyobb bökéssel érte.

A hangja alapján nem tűnik túl pipának – gondolta McCoy. Új reménysugár csillant meg előtte: *Zimmerman nem is olyan rossz fej, mármint a többi tűzvezérhez képest Talán ki tudom dumálni magam.*

Kinyújtotta a lábát. Ez fájt.

Ezek a rohadékok rendesen lerendeztek azokkal a kibaszott gumibotokkal.

Nagy nehezen ülő pozícióba tolta magát, aztán halvány mosollyal a képén Zimmermanra nézett.

Látta, hogy Zimmermannál egy tengerészsák volt, és hogy gyakorlóruhát viselt, nem típusruhát.

Az biztos az én zsákom. Megnézte a zsákot, és látta, hogy az ő neve van az oldalára stencilezve.

– Úgy nézel ki, mint egy rakás szar – mondta Zimmerman.

– Látnia kellene a másik fickót, tűzvezér.

– Eltört valamid?

– Dehogy – mondta McCoy.

– Itt van a cuccod – mondta Zimmerman, és belerúgott egyet McCoy tengerészszakjába. – Borotválkozz meg, és vedd fel a gyakorlóruhád! Öt perc múlva visszajövök. De büdös van itt.

– Hogy a francba borotválkozzak meg? Nincs itt se víz, se semmi.

– Egy ilyen nagydarab keményfiúnak nem kell se víz, se borotvakrém a borotválkozáshoz.

Zimmerman sarkon fordult, aztán az egyik börtönrácsot ökölbe szorított kézzel megkongatta. A cella zárja kattanással kinyílt. Amint Zimmerman kilépett, az ajtó bezárult mögötte.

Pontosan öt perccel később Zimmerman visszatért. McCoy friss gyakorlóruhában várta.

– Hová megyünk, tűzvezér?

– Azt mondtam, borotválkozz meg.

– Én meg azt mondtam, hogy itt nincs se víz, se tükör, se semmi. Hogy a faszba...?

Zimmerman kétszer ütötte meg. Egyszer ököllel gyomron, aztán, amikor McCoy összegörnyedt, tenyéréllal nyakszirten.

McCoy elvágódott a cella padlóján, de estében beverte a lapockáit az acélágyba. Majdnem elvesztette az eszméletét. Ahhoz azért még eléggé magánál volt, hogy megértse, amit Zimmerman mondott neki szenvtelen hangon.

– Azt hittem, hogy már megtanítottam neked, ha én mondok neked valamit, akkor azt meg is kell csinálnod.

McCoy hallotta, hogy Zimmerman megkongatja a cella rácsait, aztán látta, ahogy a cella ajtaja kinyílik, majd becsukódik.

Egy pillanattal később McCoy lassan felült, a hátát nekitámasztotta a cella falának. Vett pár mély lélegzetet – mind fájt neki –, aztán magához húzta a tengerészszakját, kinyitotta, és elkezdett kutatni benne a borotvája után.

(Három)

New Jersey, Lakehurst

Az Egyesült Államok Haditengerészete légi támaszpontja

1942. augusztus 31., 17.05

Malcolm S. Pickering tartalékos tengerészgyalogos hadnagy az útítársára, Richard J. Stecker tengerészgyalogos hadnagyra pillantott, és miután azt látta, hogy a hadnagy alszik, jól bordán vágta a könyökével.

Pickeringet, a magas, söt, nyúlánk, huszonkét esztendő, nemtörődöm arcki-fejezésű fiatalembert már akkor is roppant vonzónak találta a gyengébbik nem, amikor még magára sem öltötte a tengerészgyalogos-tisztek uniformisát. A szintén huszonkét esztendő Stecker köpcös, tagbaszakadt és – összességében – megbízható ember benyomását keltő fickó volt. Egymás mellett ültek az USA Haditengerészete R4D típusú repülőgépén. A háromszög alakú emblémából ítélve, amely az ülések kárpitjára volt hímezve, az R4D eredetileg a Delta Air Lines tulajdona volt.

– Hé! Kelj fel! Jó hírem van a számodra!

– Mi a franc van? – felelte Stecker. Nem csak szunyókált, mélyen aludt.

– „Te is megtanulhatsz repülőgépet vezetni” – olvasta Pickering ünnepélyes hangon. – „Az országodért és a jövőd érdekében.”

– Mi a francot olvasol? – kérdezte Stecker mérgesen.

– „Nem számít, hogy tizenhat vagy hatvanéves vagy” – folytatta Pickering –, „ha egészséges vagy, és jó ítélőképességgel rendelkezel, akár nyolc óra alatt megtanulhatsz repülőgépet vezetni.”

Stecker kitépte a *Life* magazint Pickering kezéből.

– A szentségit, ezért keltettél fel? – kérdezte Stecker böszén, aztán Pickering ölébe hajította a magazint.

– Megkezdtük az ereszkedést – jelentette be Pickering. – Ha figyelmesen elolvastad volna ezt a remek Piper-hirdetést, akkor most te is tudnád.

– Hol a francban vagyunk? – kérdezte Stecker, és kinézett az ablakon.

– Hát, nagyon remélem, hogy New Jersey felett – mondta Pickering.

Újra a kezébe vette a magazint, megkereste, hogy hol járt, aztán folytatta a felolvasást.

– A jövőben, a hatalmas repülőipar remek lehetőségeket fog kínálni a legkülönbözőbb korú pilóták számára. Látogass el a Piper Club egyik kereskedésébe! Az ügynökeink repülőbemutatóval és rengeteg információval várnak rád! Tőlük megtudhatod, hogy lehet belőled is pilóta!”

– Bekussolnál?

– Itt meg azt írják, hogy „a repüléssel időt és benzint takaríthat meg, és kíméli az autója gumiabroncsait is”. Na, ehhez mit szólsz?

– Ezt te találtad ki.

– Egy fenét. Nézd meg magad! – mondta Pickering sértődötten, és Stecker elé tartotta a magazint.

Stecker nem nézett oda. Inkább a repülőgép ablaka felé fordult.

– Vízet látok odalent – jelentette be.

– És amilyen okos fiú vagy, lefogadom, hogy azt is kitaláltad, hogy ez az Atlanti-óceán lesz.

– Meglepően jó a kedved – mondta Stecker.

– Most már hamarosan kiszállok ebből a nyomorult masinából, és ez engem határtalan örömmel tölt el. Már vagy háromnegyed órája zsibbasztom a seggem ezen az ülésen.

– Engem viszont egész nap zsibbasztottál – közölte Stecker szárazon. – Ott van.

Pickering Stecker elé hajolt, és kinézett az ablakon. A Haditengerészet Lakehurst légibázisának hatalmas léghajóhangárja szürreálisán tornyosult a fenyősarjak fölé. Még a nyolc vagy tíz léghajó is eltörpült mellette, a repülőgépek pedig – beleértve az R4D-eket is –, amelyek a hangárelőtérben parkoltak, játéknak tűntek csupán.

A haditengerészeti repülőők hadban állnak – gondolta Stecker. -A léghajókkal meg a nagy hatósugarú járőrbombázóikkal minden nap kirepülnek az Atlanti-óceán fölé, többnyire hiába, hogy megtalálják azokat a német tengeralattjárókat, amelyek az Egyesült Államok és Anglia közötti szállítást igyekeznek szabotálni.

– Lenne kedved egyszer egy olyanra repülni? – kérdezte Stecker. – Egy léghajóval?

– Köszt, nem. Mára elég volt a csodálatos repülő masinákból.

A Florida állambeli Pensacolától a New Jersey állambeli Lakehurstig majd 2000 kilométert tettek meg.

Ha azt vesszük, hogy a Butamadár átlagosan 310 kilométert képes megtenni óránként, ez hat és fél óras repülőutat jelentett. Az út azonban jóval tovább tartott. Az R4D leszállt a Florida állambeli Jacksonville-i légibázison, aztán a Hurt repülőtérre, majd a Dél-Carolina állambeli Parris-szigetere, utána a Tengerészgyalogság Észak-Carolina állambeli Cherry Point légibázisára, azt követte a Haditengerészet Norfolk légibázisa Virginiában és végül az Anacostia Marylandben.

Hajnali négykor szálltak fel Pensacolából, most pedig már majdnem délután négy óra volt, sőt inkább öt, mivel átrepültek egy másik időzónába.

– Komolyan kérdeztem – mondta Stecker.

– Engem ez hidegen hagy. Én vadászpilóta vagyok – mondta Pickering fennköltén.

– Remek – morogta Stecker.

A Butamadár elrepült a léghajóhangár mellett, annak teljes hosszában, aztán ráfordult a kifutóra. A hidraulikarendszer feljajdult, ahogy az R4D pilótája kiment a futóművet és a fékszárnyat.

– Tudtad, hogy odabent esik az eső? – kérdezte Stecker.

– Már mondtad. De attól még nem biztos, hogy úgy is van.

– De úgy van, te barom.

– Egy újabb gyöngyszem R. Stecker hasznavehetetlen információkkal teli tárházából – mondta Pickering hangosbmondót imitálva. – Műsorunkat a Piper Repülőgépgyár támogatta. Piper: ahol te is megtanulhatsz repülni.

A gumiabroncsok megcsikordultak, és a Butamadár földet ért.

– Adjunk hálát az Úrnak, mert újból sikerült kijátszanunk a kaszást – mondta Pickering.

– Jesszusom, Pick, fogd már be! – mondta Stecker, de közben az ajka mosolyra görbült, és ő semmit sem tehetett ellene.

Az R4D elgurult a léghajóhangár egyik végén kialakított, tranziens hangár-előtérig. A kétemeletes épület egészen parányinak tűnt a mögötte tornyosuló léghajóhangárhoz képest.

A repülőgép megállt. A pilótafülke ajtaja kinyílt, és egy tengerész – a fedélzeti főnök – lépett ki. Végigment az ülések közötti soron, aztán kinyitotta a gép ajtaját. Farmernadrágot viselt, mint a munkások, hozzá pedig kék, kerek matrózsapkát. Forró levegő árasztotta el az utasteret.

A fedélzeti főnök lecsatolt egy alumíniumlétrát a gép faláról, aztán a helyére lökte.

Pickering kicsatolta a biztonsági övét, felállt, és belépett az ülések közötti sorba. Amikor a többi utas is elindult a fedélzeti főnök után, aki közben leszállt a gépről, ő is elindult az ajtó felé.

– Tedd fel a tökfedődet! – mondta Stecker. – Tudod, hogy mi történt legutóbb is.

– Tudom – felelte Pickering.

Bár nem legutóbb volt, hanem egyvel azelőtt. Meglazított nyakkendővel, kigombolt nyakú inggel és zsebre vágott egyensapkával (a tengerészgyalogos zsargon szerint tökfedővel) szállt ki a repülőgépből.

Szinte azonnal beleszaladt egy tengerészgyalogos századosba, aki ejtőernyősszárnnyakat viselt – Lakehurst volt az otthona a Tengerészgyalogság ejtőernyős-iskolájának is –, aki udvariasan félrehívta, majd a parancsnoksági épület mögé vezette, ahol rövid, de igen lélekemelő kiselőadást tartott Pickeringnek arról, hogy milyen felelősség tengerészgyalogos-tisztnek lenni, és hogy még egy kibaszott tengerészgyalogos repülősnak is úgy kell kinéznie, mint egy normális tengerészgyalogos-tisztnek, nem pedig úgy, mint egy rakás szar, amit egy magára valamit adó macska is csak lesütött szemmel ráncigálna haza.

Dick Stecker, aki az épület sarkánál állt, és végighallgatta, úgy vélte, hogy Pickering első osztályú fejmosást kapott a századostól. De tisztában volt vele, hogy a százados csak az idejét és energiáját vesztegette Pickeringgel. Egy ilyen fejmosás nagyjából egy napig tartotta vissza Pickeringet attól, hogy újból vetkezzen. Igaza volt.

Ha nem szólok rá, megint zsebre dugott tökfedővel és meglazított nyakkendővel mászott volna le a repülőgépről.

Amikor Stecker lemászott a létrán, Pickeringet a léghajóhangár előtt találta. Úgy bámult az épület íves tetőszerkezetére, mint valami turista. Onnan, ahol ő állt, úgy tűnt, az épület az égig ér.

Stecker oldalba vágta.

– Megyek, megnézem, kapunk-e valamilyen földi szállítóeszközt. Hozd a zsákokat!

Pickering bólintott.

– Kurva nagy, mi?

Stecker bólintott.

– Tényleg esik odabent?

– Tényleg – mondta Stecker, aztán elindult a parancsnokság épülete felé. Egy tizedes és egy őrmester állt a pult mögött, ami fölött a „TRANZIENS SZOLGÁLAT” felirat lógott.

Stecker szó nélkül átadta a parancsaikat.

– Hadnagy – mondta a tizedes –, pont most ment el a tizenhét nulla-nullás busz. A következő tizenkilenc harminckor indul.

– Az nem lesz jó – mondta Stecker. – Sajnálom.

– Elnézést, uram – mondta a tizedes udvariasan, majd hátat fordított nekik, aztán a hüvelykujjával intett az őrmesternek, hogy a hadnaggyal gond van.

Az őrmester a pulthoz lépett.

– Segíthetek valamiben, hadnagy?

– A Grumman-gyárba megyek, Bethpage-be. Szükségem van valamilyen járműre.

– Igen, uram. A következőt teheti. Busszal bemegy a Penn állomásra, New York Citybe. Onnan vonatra száll. A tizenhét órakor induló busz már elment, a következő tizenkilenc harminckor indul.

– Ha megvárom a tizenkilenc harmincas buszt, akkor éjfél előtt oda se érek.

– Uram, a busz elment.

– Őrmester, holnap reggel hat nulla-nullakor repülőgépbe kell ülnöm, és Floridába kell vinnem egy gépet. Nem vagyok hajlandó öt óra alvás után repülőgépbe ülni. Ha nem tud valamilyen járművet adni, akkor, legyen szíves, hívja ide az ügyeletes tisztet – mondta Stecker.

Az őrmester még egyszer megnézte a parancsot, aztán végigmérte a hadnagyot, és úgy döntött, hogy a legjobb az lesz, ha szerez neki egy furgont. Más szóval rájött, hogy ez a hadnagy nem az a hadnagy, akinek megmondhatja, hogy üljön le és várja meg a következő buszt.

– Máris hívom a gépkocsiparkot, uram. Pár perc az egész.

– Köszönöm, őrmester.

– Igen, uram.

Dick Steckert nem hozta zavarba az őrmester, de a Tengerészgyalogság sem. Stecker hivatásos tiszt volt. Számára a Tengerészgyalogság volt az élet, és nem csak egy kellemetlen szünet, amit kénytelen volt beiktatni, hogy aztán visszatérhessen a normális életéhez, mint ügyvéd, filmszínész vagy profi golfjátékos.

Ráadásul Stecker második generációs tengerészgyalogos volt. Az Egyesült Államok és Kína legkülönbözőbb tengerészgyalogos-létesítményeiben nőtt fel. Míg Pick Pickering abban hitt, hogy a dolgokat háromféleképpen lehet elvégezni: jól, rosszul és tengerészgyalogos módra, mert Pickering számára a Tengerészgyalogság csak egy újabb nyomorult sértés volt, amit el kellett tűrnie, Dick Stecker a Tengerészgyalogságot lehetőségnek tekintette.

Ez a szituáció példaértékűnek látszott. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy a Tengerészgyalogság rossz helyre küldte őket – és nem *elvesztette* őket szem elől. Tudomásuk szerint, miután elvégezték a típusvizsgát, az összes tengerészgyalogos

vadászpilóta bajtársukat valamilyen működő repülőszázadhoz küldték szolgálatra.

A legtöbb F4F-pilótát a csendes-óceáni térségbe küldték, vagy egy konkrét repülőszázadhoz, vagy az egyik tengerészgyalogos-repülőcsoporthoz. A Tengerészgyalogság rengeteg pilótát veszített a Korall-tengeren és Midway fölött vívott csatában, illetve Guadalcanal megszállása közben.

Ebből az következett, hogy Stecker és Pickering hadnagyot, a két képzett Wildcat-pilótát, réges-rég a csendes-óceáni térségbe, de minimum valamelyik felállítás alatt álló, még az Egyesült Államokban állomásozó repülőszázadhoz kellett volna küldeni, hogy aztán később a harctérre vezényeljék.

De nem ez történt. „Ideiglenesen” a Haditengerészet Florida állambeli Pensacola légi támaszpontjára helyezték át őket (ahol kevesebb mint egy évvel korábban tanultak meg repülni), hogy vadonatúj Wildcateket vegyenek át a Grumman-gyárban, hogy aztán az ország legkülönbözőbb pontjaira szállítsák.

És ez kimondhatatlanul zavarta Pick Pickeringet. Ott akart lenni, ahol a csata dúlt, nem pedig a seggét mereszteni az Egyesült Államokban. Attól is tartott, hogy végleg Pensacolában ragadnak, mint oktatópilóták, és akkor az egész háborút a Sárga Veszedelem hátsó ülésében lesznek kénytelenek végigcsinálni, miközben a társaik a csendes-óceáni térségben harcolnak, dicsfényvel övezve.

Dick Stecker nagyjából sejtette, hogy miért osztották rájuk ezt a feladatot. És noha Pickering udvariasan végig is hallgatta Stecker okfejtését, egy szót sem hitt el belőle. Stecker szerint feltehetően azért, mert a magyarázat túlságosan egyszerű volt.

Dick Stecker az Egyesült Államok Katonai Akadémiáján, West Pointban kapta a tiszti kinevezését. Mivel igen kevés tengerészgyalogos-tiszt kapott kinevezést a Hadsereg Akadémiáján, ez a Tengerészgyalogság pilótaképző programját teljesen fejre állította, legalábbis Stecker hadnagy szerint.

Pickering Quanticóban kapta meg a kinevezését, a szakaszparancsnok-tanfolyamon. Esze ágában nem volt beállni tengerészgyalogos pilótának, amíg nem ajánlották fel neki, hogy önként jelentkezzen pilótaképzésre, amit sokkal vonzóbb ötletnek tartott annál, amit a Tengerészgyalogság szánt neki. Pickeringből eredetileg élelmezési tisztet akartak csinálni.

Mielőtt a Tengerészgyalogsághoz került, Pickering szállodákban dolgozott, tehát tudta, hogyan kell bárokat vagy konyhákat vezetni. A Tengerészgyalogságnak éppen ilyen szakmai tapasztalattal rendelkező emberekre volt szüksége, ráadásul a Tengerészgyalogság hihetetlenül érzéketlennek bizonyult, ha az újonnan kinevezett tisztek karrierötletei kerültek szóba, akkor is, ha nevezett tisztek bejelentették, hogy amint lehet, japánok ellen akarnak harcolni.

De Pickeringnek volt néhány igen befolyásos barátja. Jóval azelőtt, hogy megkapta volna a tiszti kinevezését, és megtanult volna repülőgépet vezetni, D. G. McInerney dandártábornok őrmesterként harcolt a Belleau-erdőben, még 1917-ben. Az egyik tizedese Pick Pickering apja volt, aki most tartalékos haditengerész-kapitányként teljesített szolgálatot valahol a csendes-óceáni térségben.

Az idősebb Pickering és McNerney jó barátok lettek, és a barátságukat évtizedeken át megőrizték.

Noha elismerte, hogy a Tengerészgyalogságnak valóban kellett volna pár jó élelmezési tiszt, McNerney tábornok úgy döntött, hogy pilótákra még nagyobb szükség van, és hogy majd csinálnak élelmezési tisztet valamelyik másik hadnagyból, aki nem rendelkezik olyan kiváló fizikai adottságokkal, mint Pickering, aki nem olyan intelligens, és aki nem örökölt olyan jó géneket.

Stecker és Pickering hadnagy egy időben érkezett Pensacolába, a pilótaképzésre. Stecker hadnagy úgy vélte, hogy ez nem lehetett véletlen. Dick Stecker apja, Jack „Nincs Utónév” Stecker, aki most már tisztként szolgált az 1. tengerészgyalogos-hadosztálynál, Guadalcanalen, szintén együtt harcolt McNerney tábornokkal a Belleau-erdőben.

Amikor megérkeztek Pensacolába, az ő alapkiképzésük nem olyan szigorú és pontosan tervezett formában zajlott, mint a többi püötajelölt képzése. Először is, nem egy nagy létszámú csoportba osztották be őket. És noha pontosan ugyanazokat a képzési blokkokat kellett teljesíteniük, mint a többieknek, nem egy konkrét gyakorlószázad tagjaiként tették. Az elméleti oktatás egyik részére az egyik repülőszázadhoz osztották be őket, egy másik részére pedig egy másik repülőszázadhoz. Aztán, amikor eljött az ideje, hogy bemásszanak a pilótafülkébe, az ő oktatópilótáik nem hétköznapi oktatópilóták voltak, hanem veterán oktatópilóták. Noha a veterán oktatópilóták feladata a többi oktatópilóta ellenőrzésében és a pilóták vizsgáztatásában ki is merült, mégis úgy döntöttek, hogy keresnek egy kis időt zsúfolásig telt határidőnaplójukban két pilótabébinek – persze csak a Tengerészgyalogság érdekében. Csak Stecker és Pickering hadnagy tudta, hogy McNerney tábornok szinte minden héten rákérdezett, hogy rendesen fejlődnek-e a védencei.

Amikor elvégezték a tanfolyamot, ők nem masíroztak fehér díszegyenruhában a többi pilótával az „Anchors Aweigh” és a tengerészgyalogos himnusz dalamára, amit a Haditengerészet egyik rezesbandája játszott. Az ő arany szárnyait egy haditengerész-kapitány tűzte ki a mellükre egy kedd délután, akinek fogalma nem volt, hogy mi a fene folyik a saját irodájában.

Aztán pedig javasolták, hogy vegyenek részt a vadászpilóta-képzésben... Dick Stecker szerint azért, mert az oktatópilótáik nem merték megmondani, hogy McNerney tábornok egyik védencében nem volt meg az a plusz, ami a vadászpilótákban mindenképpen meg kell, hogy legyen. Ezt pedig McNerney tábornoknak végképp nem állt szándékukban bejelenteni.

Aztán, amikor Floridába mentek a Wildcat-kiképzésre, ismét az előírt blokkokat végezték el, de most sem szimpla oktatópilótáktól tanultak, hanem olyan oktatópilótáktól, akik aktív vadászrepülő-századoknál teljesítettek szolgálatot. Úgyhogy azt tanulták meg, ahogy a vadászpilóták *a valóságban csinálják*, és nem azt, ahogy a Haditengerészet szerint csinálni kellett volna.

Az oktatópilótáik olyan kiváló munkát végeztek, hogy a két hadnagyból a hasonló tapasztalattal rendelkező, ifjú társaiknál egy hajszállal jobb vadászpilóta

vált. Pickering úgy érezte, hogy már mindent tud, és hogy most rögtön meg tudna vívni a mocskos japánokkal. Ezzel szemben Stecker örült neki, hogy begyűjthet még jó pár tucat órát a Wildcaten.

Stecker visszament a tranziens hangárelőtérhez. Pickeringet sehol sem látta. Aztán egy pillanattal később Stecker megpillantotta. Egy haditengerésztiszttel beszélgetett a léghajóhangár bejáratánál.

Csak nem hitte el, hogy tényleg esik az eső odabent. Hát, akkor kapd be, haver! Most majd megtudod.

(Négy)

Salamon-szigetek, Buka

1942. augusztus 31.

Steven M. Koffler őrmestert Miss Patience Witherspoon ébresztette fel a szál-lásán. Leguggolt az ágya mellé, és megszorította a vállát. A fűszálakból font, és oszlopokhoz erősített fekvő alkalmatosságot egyébként Miss Witherspoon készí-tette Koffler őrmesternek.

Steve kinyitotta a szemét, és Patience-re nézett.

A nyomorult szeme miatt van ez az egész – gondolta Steve már legalább szá-zadszor. *– Tiszta, szürke szeme van. Amikor rám néz, olyan, mintha egy igán lány bújna meg a sebhelyes arc mögött.*

– Motorzúgást hallottam, Steven – szólalt meg Patience azon a halk, bűgő hangján.

– Rendben – mondta Steve.

Felült az ágyán, mezítelen lábát pedig – a három zokni, amit magával ho-zott, egy bő hónap alatt szétmállott – belepasszírozta a dzsungeltaposójába. A lábbeli zöldellett a penésztől.

Felmarkolta a Thompson géppisztolyát, és automatikusan ellenőrizte. Szó-kás szerint a fegyver nem volt csőre töltve, de be volt tarázva. A vállára lendítet-te a fegyvert a szíjánál fogva, és csak akkor vette észre, hogy Patience valamit fe-léje nyújtott.

A másik típuszubbonya volt, ami egy csöppet sem nézett ki jobban annál, amiben aludt, de Patience nyilván kimosta a kedvéért.

– Majd később felveszem – mondta Steve. – Kösz.

– Ugyan, nincs mit – mondta Patience szégyellősen elkapva a tekintetét. Steve felmarkolta Mr. Reeves német látcsövét, amely addig a kunyhót össze-tartó számos cölöp egyikéből kiálló ágon lógott, és a nyakába akasztotta.

Aztán a lombházhoz ment. Nem kellett különösebben sietnie. A csomókkal teli kötél segítségével felmászott a fán, egészen a megfigyelő platformig.

– Mi a helyzet, Ian? – kérdezte Steve.

– Azt hiszem, jó sokan jönnek – felelte Ian. – Lassan látnunk kellene őket.

Steve is hallotta a repülőgépek motorjának tompa zúgását, és arra a következtetésre jutott, hogy Iannek valószínűleg igaza lesz.

Egy pillanattal később, ahogy az égboltot pásztázta, meglátta az első néhány repülőgépet. Átadta a távcsövet Ian Bruce-nak.

„*Soha ne add ki a kezeid közül, Koffler!*” – magyarázta neki Mr. Reeves, amikor Howard hadnaggyal bevették magukat a dzsungelbe. – *Ian jó fej, csak éppen túlságosan kíváncsi. Egy pillanat alatt szétkapná a távcsövemet, hogy megnézzé, miféle varázslattól lesz minden nagyobb, ha belenéz.*”

Amikor Ian egy pillanattal később visszaadta neki a távcsövet, Steve észrevette, hogy az utolsó, parányi bőrdarab, ami még a távcsövön volt, most lemállott. Csak a körömfényi ragasztó maradt meg utána, ami a távcsövön tartotta, de holnapra az is le fog mállani, és akkor már az egész távcső zöld lesz.

– Szerintem húsz-harminc gép lehet – mondta Ian. – És mintha még egy alakzatot láttam volna, valamivel magasabban.

Steve a szeme elé emelte a távcsövet. Most már elég nagyra nőttek a kis pontok az égen ahhoz, hogy megszámolhassa. Hat darab öt gépből álló V-alakzat. Az harminc gép. Szinte biztosan Bettyk.

A Betty (a japánok által Mitsubishi G4M-esre keresztelt repülőgép) volt a leggyakrabban bevetett japán bombázó. Koffler rengeteget tudott a Bettyről. Emlékezetből el tudta mondani például, hogy egy ikermotoros, földfelszínről indított bombázó volt, rendszerint hétfős személyzettel. A 9,5 tonna öntömegű repülőgép 1000 kilogrammnyi bombát vagy két darab 800 kilogrammos torpedót tudott elszállítani mintegy 3400 kilométeres névleges távolságba, 295 kilométeres óránkénti utazósebességgel. A repülőgép végsebessége 380 kilométer per óra volt, 4260 méteres magasságban. A fegyverzetét négy darab 7,7 mm-es géppuska (egy az orrban, egy felül, kettő pedig oldalt) és egy 20 mm-es, a farokba épített löveg jelentette.

Azért tudott ennyit a Bettyről, mert Bukán nem sok mindent lehetett csinálni. Például nem lehetett leszaladni a sarki csemegébe egy jégkrémért, vagy – ami jobban illett egy tengerészgyalogos őrmesterhez – a sörcsüzdába két liter sörért.

Így aztán, az időt nem lehetett mással agyoncsapni, csak az információcsereével.

Steve például olyan dolgokat tanult meg Mr. Reevestől, hogy amikor az ausztrálok azt mondják, hogy „kezdődik a répaszezon”, meg hogy „répázni megyünk”, az alatt nem valamilyen mezőgazdasági tevékenységet értettek. Az ausztráloknál a répázás jelentette a kefélést. Azt is megtanulta, hogy a „buzi” szó az ausztráloknál kicsivel többet jelentett; egyszerre jelentette azt, hogy „fasz”, meg hogy „a seggébe”.

Mr. Reeves kiselőadást tartott Howard hadnagynak és Koffler őrmesternek az ausztrál kormány működéséről és a brit koronához való viszonyáról. Steve azelőtt nem is tudta, hogy Ausztrália eredetileg büntetés-végrehajtó gyarmat

volt. Mivel túlságosan is tisztelte Mr. Reevest, nem merte tőle megkérdezni, hogy a felmenői rabok vagy örök voltak.

Howard hadnagy cserébe elmesélte Mr. Reevesnek – akit szemmel láthatóan érdekelt a téma –, hogy hogyan működik az amerikai kormány.

Howard hadnagy átadta Mr. Reevesnek és Koffler őrmesternek meglehetősen sokrétű tudását, melyet a japán repülőgépekről szerzett. Koffler cserébe megpróbálta elmagyarázni nekik a rövidhullámú rádió működési elvét, de gyakorlatilag semmit sem értettek meg belőle.

Steve visszaadta a távcsövet Iannek, aki addig tartotta a szeme előtt, amíg bizonyossággal meg nem tudta állapítani, hogy mit lát.

– Bettyk. Úgy látom, hogy harmincöt darab.

– Én csak harmincat számoltam – mondta Steve, és ismét a távcsőbe pillantott.

Ian nem tévedett. Tényleg harmincöt gép volt.

A felettük repülő alakzatot pedig Zérók alkották.

A Zero a japánok rendszeresített vadászrepülőgép-típusa volt, amelyet szintén a Mitsubishi gyártott, A6M néven. Egy 14 hengeres, 925 lóerős Nakiyima motor hajtotta, a fegyverrendszerét pedig két 20 mm-es Oerlikon gépágyú, valamint két géppuska alkotta, utóbbi a britek .303-as kaliberű puskatöltényével működött.

Howard hadnagy szerint jobb repülőgép volt, mint az amerikaiak vagy a britek bármelyik típusa. Jobban lehetett vele manőverezni, a 20 mm-es gépágyúi pedig nemcsak, hogy nagyobb tüzerővel rendelkeztek az ,50-es Browning géppuskáknál, amikkel a Haditengerészet és a Tengerészgyalogság repülőgépeit felfegyverezték, de messzebbre is hordott azoknál.

– Én negyven Zérót számoltam – mondta Steve. – Lemegyek. Ha látsz még valamit, azonnal szólj!

– Rendben! – vágta rá Ian.

Steve leereszkedett a csomókkal teli kötélre, aztán a rádióhoz ment, amelyet darabokra szedve tároltak. A berendezéssel így könnyűszerrel el lehetett volna futni, ha úgy adódik.

Steve megpillantotta Edward Jamest, és füttyentett neki. Amikor Edward felpillantott, Steve kézzel adta a tudomására, hogy használni akarja a rádiót.

Edward James talpra szökkent, és fürgén szalutált.

– Uram! – kiáltotta.

Ahogy vigyázzba szökkent, az oldalán lógó két BOZÓTVÁGÓ KÉS (SZABVÁNY, UTÁNGYÁRTOTT) közül az egyik nagy ívben kilendült.

– Ha egy centivel arrébb megy, levágja a golyódat – jelentette be Steve. Beletelt pár másodpercbe, mire Edward James lefordította magában a véleménye szerinti legkorrektebb választ.

– Határozottan, uram.

Aztán eltűnt a dzsungelben. Amikor egy perccel később visszatért, egy eszéköt tartott a kezében, ami leginkább egy kerékpárhoz hasonlított. Valójában

egy generator volt, amivel a Steve rádióihoz szükséges áramot fejlesztették. Annak idején két generátorral ugrottak a szigetre. De az egyik annyira elhasználódott, hogy már megjavítani sem lehetett (a csapágái elkoptak, a tekercsei pedig zárlatosak lettek). Hogy az egyetlen generátoruk meddig fogja bírni, azt senki sem tudta. Steve-et az sem lepte volna meg, ha éppen most döntött volna úgy, hogy csütörtököt mond.

Mire Edward megérkezett a generátorral, Steve összekötötte a rádiót az antennával. Edward James büszkén bedugta a generátor csatlakozóját a rádióba, aztán kiment a konyhából, hogy kifeszítse az antennát két fa közé.

Steve elővette a kódfüzetét – az is az utolsókat rúgta már, és szinte olvashatatlan volt –, és leírta a továbbítandó üzenetet. Aztán kódolta.

Mire végzett a kódolással, Edward James is visszaért. Steve intett a kezével, hogy kezdhet tekerni.

– Máris, uram! – kiáltotta Edward James. Felült a generátorra, majd lassan, erőteljesen taposni kezdte a pedáljait. Egy pillanattal később a rádió műszereinek mutatói életre keltek. Steve a fejére vette a fejhallgatót, megigazította a távíróbillentyűt, aztán a Hallicrafters egyik kapcsolóját „ADÁS”-állásba pöccintette. Aztán a kezét a távíróbillentyűre tette.

A morzejelek útnak indultak az éterben, egymás után háromszor, ugyanaz a jelcsoport:

FRD6. FRD6. FRD6.

A Tengerészgyalogság 14. különleges egységének „A” osztaga kapcsolatot kíván létesíteni a hálózatba bekapcsolt bármelyik adóval.

Ezúttal, a változatosság kedvéért, azonnal jött a válasz:

FRD6. KCY. FRD6. KCY. FRD6. KCY.

Üdv, „A” osztag, itt az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottájának Pearl Harbor-i rádióállomása, HawaB. Vettük a hívását. KCY. FRD6. KÁ. KÓD.

A CINCPAC Pearl Harbor-i rádióállomás készen áll a kódolt üzenet fogadására.

Amikor Pearl Harboron szolgált, még őrmesterként, mesélte Howard hadnagy egy alkalommal, párszor beosztották járőrbe, akkor jól meg tudta nézni a CINCPAC rádióállomását. Egy légkondicionált épületben kapott helyet, hogy a berendezés ne melegedhessen túl. A rádiósok sem panaszkodtak a hűs klíma miatt.

FRD6. KCY. VÜ.

„A” osztag, itt CINCPAC rádióállomás: várjuk az üzenetet.

Az üzenetet, amely szerint harmincöt, Rabaulból indított Betty, plusz negyven kísérő Zero repült el felettük Guadalcanal irányába, mintegy 4500 méter magasan, egy meglehetősen nedves papírra írta le Steve Koffler őrmester. A papírt a bal keze alá helyezte, aztán a mutatóujját az első, öt karakterből álló blokkra tette.

Miközben a jobb kezével a távíróbillentyűt működtette, bal mutatóujja sebesen futott végig a kódolt üzeneten. A kódolt üzenetet nehezebb bebillentyűzni a normál szövegnél, egyszerűen azért, mert a kódolt üzenetnek nincs semmi értelme.

Steve valamivel több mint egy perc alatt végzett az üzenet továbbításával, ami nem lehetett elég arra, hogy a japánok háromszögeléssel bemérjék az adóját. Aztán még lepötyögte, hogy VÉGE, immár kódolatlanul.

FRD6. KCY. ÜV. VE.

„A” osztag, itt Pearl Harbor. Vettük az üzenetét. Pearl Harbor vége.

Steve a nyaka előtt elhúzott kézzel jelzett Edward Jamesnek, mire a férfi abbahagyta a pedálozást.

Steve figyelte, ahogy Edward James büszkén kihúzta a generátor csatlakozóját a rádióból, majd rámosolygott.

Ahogy Edward James kísértált a konyhából, Miss Patience Witherspoon lépett be. A kezében egy tányér volt, rajta egy szelet hideg sertéssült (habár nem kis képzelőerő kellett hozzá, hogy Steve beazonosítsa az ételt), valamint szintén hideg, főtt zöldség (valami nyúlós édesburgonyához hasonló ízé). Az íze olyan volt, mint a szappané.

– Talán – mondta Patience halkán, miután meglátta Steve arcát –, talán hoznak magukkal valami fogadra valót a japánoktól.

De talán a rohadt kis japánok már le is vágták a fejüket... miután elárulták nekik, hogy hol találhatnak minket, miután a japánok lenyisszantották a golyóikat.

A francba, csak jót akart. Nem akarom megbántani.

– Nagyon finom, Patience – mondta Steve. – Borzasztóan éhes vagyok.

Patience szégyellősen lehajtotta a fejét, a kezét pedig melle elé tette. A mozgulat azonnal a mellére irányította Koffler figyelmét.

Ha nem lenne ennyire sebhelyes, nem is nézne ki olyan rosszul. Az alakja rendben van, és a bimbókkal sincs semmi bibi.

Aztán olyan gondolata támadt, ami egészen megrémítette:

Most, hogy a tiszték nincsenek itt, senki sem tudná meg, ha megkefélném.

IV.

(Egy)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. augusztus 31., 19.15

Fleming Pickering felmordult, aztán kinyitotta a szemét.

Talán a fájdalomtól jajdult fel – gondolta Richmond Fowler szenátor.

– Azt hiszem, egy kicsit elszenderedtem – mondta Pickering, és feltolta magát a székben. – Meddig aludtam?

– Úgy érted, hogy meddig voltál ájult? – kérdezte Fowler. – Pár óráig. Hogy érzed magad?

– Örülnék, ha nem repkednél körülöttem, mint valami Florence Nightingale. Jól vagyok.

– Talán nem kellene ilyesmit mondanom, de átkozottul jobban nézel ki, mint amikor besétáltál ide.

– Jól érzem magam – mondta Pickering. Megszagolta a hónalját. – Úgy bűzlök, mint egy hulla, de amúgy jól érzem magam.

– Épp ezen gondolkodtam – mondta Fowler. – Egyáltalán hogy tudsz mosakodni?

– Beállók a zuhany alá, és felemelem a kezem, amilyen magasra csak tudom, persze óvatosan. Meg akarod nézni?

– Inkább elpasszolnám. De azért kösz. Egy darabig még el tudom viselni a szagodat. Ha akarod, felhozatok neked valami ennivalót.

– A szabó járt már itt?

– Igen. Három inget csinált meg neked.

– Akkor inkább az étteremben ennék valamit – mondta Pickering. Feltápáskodott a karosszékről, és a hálószobába ment.

Egy pillanattal később Fowler már hallotta is a víz csörgedezését. Nehezére esett ugyan, de mégis ellenállt a kísértésnek, és nem ment be segíteni Pickeringnek. Fleming Pickering nagy fiú volt már.

Öt perccel később azonban történt valami, amiből arra kellett következtetnie, hogy nem ment minden rendben a fürdőszobában.

– A francba! – hallatszott Pickering elégedetlen hangja a hálósobából.

Fowler odasietett. Pickering anyaszült meztelenül állt a fürdőszoba ajtajában, csöpögött róla a víz. A mellkasán és a hasán lévő, átázott kötéseket vizsgálta. Fowler látta, hogy az oldalán víz és vér keveréke folyt le patakokban.

– Gondolom, nem tartasz itthon ragtapaszt – mondta Pickering. Fowler a telefon után nyúlt.

– Fowler szenátor vagyok. Keresse meg dr. Sellerest, és azonnal küldje fel!

– Erre nem volt semmi szükség – mondta Pickering.

– Bízzál bennem! Én az Egyesült Államok szenátora vagyok – felelte Fowler. Pickering Fowlerre nézett, és elnevette magát.

– „A csekk a borítékban van”, mi? „A férjed sosem tudja meg.”

– Ha már itt tartunk, épp az imént beszéltem a feleségeddel.

– Honnan tudta, hogy itt vagyok?

– Miért, hol lehetnél a St. Elizabethen kívül?

A St. Elizabeth Washington legnevesebb elmegyógyintézete volt.

– És? – kérdezett vissza Pickering, aM egyáltalán nem találta viccesnek a célzást.

– És azt mondta, hogy ha tudod, akkor hívd fel.

– Majd felhívom – mondta Pickering.

A mellkasához nyúlt, és letépte az egyik kötést. Fowler látta, hogy a kötés egy összeöltött sebet takart.

– Majdnem otthagytad a fogad, igaz?

– Ez olyan, mint a terhesség. Valaki vagy terhes, vagy nem. És nem, nem hinném, hogy akár egy pillanatig is életveszélyben lettem volna.

– Láttam, hogy mit írtak az Ezüstkereszted indoklásába. A vérveszteség miatt vesztetted el az eszméletedet.

– Szerintem pedig sokkot kaptam, amikor eltört a karom – jelentette be Pickering határozottan. – És nem vesztettem el az eszméletemet. Csak megsédültem egy kicsit. Hol olvastad te azt az indoklást?

– Knox küldött nekem egy másolatot. Gondolta, talán érdekel.

– A szentségit, *Knox*. El is feledkeztem róla.

– Holnap találkozód lesz vele.

– Ezt meg honnan tudod?

– Felhívott. Hogy honnan tudta, hogy itt vagy? Ugyanaz a válasz. Ugyan hová mehetnél?

– Dühös?

– Nem hinném, hogy a dühös szó lenne a legmegfelelőbb arra, amit érez.

– Mikor lesz a találkozó?

– Fél hatkor.

– Gondolom, délután. Szóval egész nap ehetem a kefét, egészen fél hatig. így akarja kifejezni a nemtetszését.

– Fél hatkor egy privát koktélpártira és egy szűk körben megtartott vacsorára vagyunk hivatalosak az elnöknél.

– Viccelsz?

– Nem. Nem viccelek. Knox lesz ott és Leahy flottaadmirális. Más nem. Leg-alábbis úgy tudom.

– Mi a fene ez az egész?

– Fogalmam sincs. Az elnök titkára felhívott, és megkérdezte, hogy ráérek-e holnap este egy italra, aztán pedig egy privát vacsorára. Erre én azt mondtam, hogy „Igen, köszönöm”, és nem kezdtem el kérdezősködni, hogy mit akar tőlem az elnök.

– Holnap fél hatkor már útban akartam lenni Florida felé.

– Lesz éppen elég időd meglátogatni Picket. Egy nap ide vagy oda már nem számít.

– Bármelyik nap parancsot kaphat az indulásra. Ha figyelembe vesszük, hogy mekkora pilótahiány van, az is lehet, hogy csak három-négy nap eltávoznak neki a behajózás előtt. Egyáltalán nincs időm.

Valaki kopogott az ajtón, úgyhogy Fowler szenátornak már nem kellett válaszolnia. Az ajtóhoz ment, Pickering pedig visszament a fürdőszobába, és egy törölközőt csavart a dereka köré.

Illetve csak megpróbálta. Ha az embernek be van gipszelve az egyik karja, ez meglehetősen bonyolult manőver.

– Hello, Fleming – mondta dr. Selleres, a szálloda háziorvosa. Enyhe spanyol akcentusa volt.

– Hogy vagy, Emilio? Remélem, magaddal hoztad a táskádat is. Tele vagyok lécekkel. A végén még összevérezem a szenátor padlóját.

Dr. Selleres odalépett hozzá, gyorsan végigmérte. Közben végig a fejét csóválta.

– Meglep, hogy kiengedtek a kórházból – mondta a doktor. – Ezek a sebek még egyáltalán nem kezdtek el összeformni.

– A kórházban ugyanígy nem kezdtek volna el összeformni – érvelt Pickering.

– A gipszet is eláztattad? – kérdezte Selleres, és közben megtapogatta a gipszet. – Gondolom, még nem hallottál korunk egyik legcsodálatosabb orvosi újításáról, a szivacsfürdőről?

– Rendes fürdésre volt szükségem – mondta Pickering.

– Ahogy te azt elképzelted – mondta Selleres. – Feküdj az ágyra! Megpróbálalak rendbe hozni, ha már így elintézted magad.

Miután sikerült lefektetnie, az orvos meghallgatta Pickering szívét, megmérte a vérnyomását, aztán megvizsgálta a szemét. Fowlert egészen meglepte, hogy a barátja egyáltalán nem tanúsított ellenállást.

Selleres ezután bekente fertőtlenítőszerrel átitatott vattával a sebeit, és új kötéseket rakott rá.

– Ha addig nem nyírod ki magad azzal, hogy hanyatt vágódsz zuhanyzás vagy valami hasonló marhaság közben, négy vagy öt nap múlva mutasd meg a varrataidat egy orvosnak! – mondta dr. Selleres.

– Imádom, ahogy hozzám beszélsz az ágyban – mondta Pickering, és dr. Selleresre mosolygott.

– Ha nem lennék szerelmes a feleségedbe, akkor most köthetnéd magad ezeket a sebeket – mondta Selleres. – Akarod, hogy átadjak neki valamilyen üzenetet, amikor legközelebb találkozom vele?

– Találkozol vele?

– Patricia felhívott, és a lelkemre kötötte, hogy reggel mindenképpen nézzek rád. A szenátor mondta neki, hogy elnyomott a buzgóság, és hogy addig biztosan nem térsz magadhoz. Így viszont már ma este felhívhatom, és elmondhatom neki, hogy, sajnos, életben maradsz.

– Amennyire lehet, próbáld megnyugtatni, kérlek!

– Egyebet sem csinálok – mondta Selleres. Aztán kezét nyújtott Pickeringnek. – Isten hozott idehaza, Flem. Jó téged újra látni. Hallottam az Ezüstcsillagodról. Gratulálok hozzá.

– Kösz – mondta Pickering, de Fowler látta rajta, hogy elszégyellte magát. Amikor a doktor távozott, Pickering felkelt az ágyból, megpróbálta a dereka

köré csavarni a törölközőt, de nem sikerült neki, úgyhogy káromkodott egyet, aztán pucéran kimasírozott a hálószobából, és meg sem állt, amíg a nappaliban lévő bárhoz nem ért.

– Látom, hogy nem nagyon zavartatod magad – mondta Fowler –, de ha akarod, segíték neked felöltözni.

– Bármit magamra tudok venni, csak a törölközőkkel állok hadilábon – magyarázta Pickering. – A törölközőkön nincs gumiszalag, se gomb.

Készített magának egy italt, aztán visszasétált vele a hálószobába. Fowler, miután ő is készített magának egy italt, megállt az ajtóban, nekitámaszkodott az ajtófélfának, és figyelte, ahogy Pickering öltözött. Nem ajánlotta fel, hogy segít neki, noha látta, hogy Pickeringnek alaposan meggyűlt a baja a pólóval, amin először keresztültuszkolta a begipszelt karját, aztán pedig a fejét.

– Rátennéd a nadrágtartót a nadrágomra, kérlek? – kérdezte Pickering, miközben felvette a bokszeralsóját.

Fowler az öltözőszekrényhez ment, és kivett belőle egy nadrágtartót.

– Ha boldogulsz vele, megengedem, hogy rátedd a zoknitartót a zoknimra – mondta Pickering.

– Az ételt hogy vágod el? – kérdezte Fowler.

– Úgy, ahogy a nyakkendőmet szoktam megkötni – felelte Pickering. – Megkérlek valakit, hogy segítsen.

– Nem muszáj az étteremben ennünk. Felhozathatjuk a szobapincérrel is.

– Mesélj nekem Leahy munkájáról! – mondta Pickering, ügyet sem vetve Fowler javaslatára.

– Mit akarsz megtudni?

– Csak kíváncsi vagyok. Úgy vettem észre, hogy az összes tengernagyot lenyűgözi a poszt, amit betölt.

– Találkoztál már vele?

Pickering bólintott.

– Párszor. Amikor még Puerto Rico kormányzója volt. Érdekes ember.

– Jó ember – mondta Fowler. – Amikor először találkoztam vele, még haditengerészeti vezérkari főnök volt. Ha ő nem lett volna, és nem harcolt volna úgy a kongresszus ellen, ahogy harcolt, most egy meglehetősen kis Haditengerészettel vívhatnánk meg ezt a háborút.

– Akkor most mivel foglalkozik? – kérdezte Pickering az ágyon ülve. Éppen fekete zoknit húzott a lábára.

Fowler letérdelt, és nekilátott zoknitartót szíjazni Pickering lábszárára.

– Most az Egyesült Államok Fegyveres Ereje főparancsnokának vezérkari főnöke. .. – mondta Fowler.

– Ami a haditengerész aranygallérosok szerint azt jelenti, hogy ő a Fegyveres Erők, a Hadsereg és a Haditengerészet legmagasabb rangú tisztje. Erről van szó?

– ... ami egy roppant jól csengő beosztás – folytatta Fowler, elengedve a füle mellett Pickering megjegyzését. – Eleinte úgy vélték, hogy a beosztása miatt King és Marshall felettese.

Ernest King tengernagy volt a Haditengerészet vezérkari főnöke, George C. Marshall pedig a Hadseregé.

– Rangidősnek számított mindkét tiszthez képest, mivel 1939-ben, a Haditengerészet vezérkari főnöki posztjáról vonult nyugalomba.

– De? – szölt közbe Pickering ismét.

– De Rooseveltt ezt gyorsan megtorpedózta – folytatta Fowler –, és azt mondta... figyelj, micsoda virágnyelvet használt... hogy Leahy csak a segédje lesz. A segédje, és *semmi más*.

– Én csak egy egyszerű tengerész vagyok – mondta Pickering. – Nekem idegen ez az ármánykodás, amiben a politikusok olyan járatosak. És fogalmam nincs, hogy miről beszélsz.

– Arról beszélek, hogy az ármánykodás nagymestere, a mi szeretett elnökünk, ismét nagyot alkotott.

– Mit csinált?

– Sikerült neki elbizonytalanítani a beosztottjait. Ehhez nagyon ért. Marshall és King most nem tudja, hogy mit gondoljon. Akkor most mekkora hatáskörrel rendelkezik Leahy? Ő most akkor Leahy flottaadmirális, aki mindenki felett áll, de még sincs felettük hatalma? Vagy az elnök által felhatalmazott, teljhatalmú Leahy?

– És valójában mi a helyzet?

– Az, hogy Leahy azt teszi, amire az elnök utasítja.

– Most, hogy meghallgattam ezt a magyarázatot, már pontosan tudom, hogy nemcsak, hogy semmi közöm hozzá, de szarok is a Fehér Ház, a Hadsereg meg a Haditengerészet politikai csatáira.

– Pedig te is haditengerész vagy. Jobban tennéd, ha odafigyelnél a politikára.

– Nem győzöm elégszer hangsúlyozni, hogy otthagynom a Haditengerészetet – mondta Pickering.

– Én pedig azt nem győzöm elégszer hangsúlyozni – mondta Fowler, és felállt a térdelésből –, hogy Frank Knox nem fogja hagyni, hogy csak úgy elsétálj. Fel tudod venni a nadrágodat egyedül, vagy segítek?

– Ha ráraktad a nadrágtartót, akkor menni fog egyedül is.

(Kettő)

New York, New York City

Pennsylvania állomás

1942. augusztus 31.

– Kösz a fuvar, tutajos – mondta Stecker hadnagy a zászlósnek, aki elvitte őket Manhattanból Lakehurstbe.

– Igen, uram – mondta a zászlós. – Ha bemegy azon az ajtón, már látni fogja, hogy hol válthatja be a bonját vonatjegyre... a táblára az lesz írva, hogy VASÚTI SZÁLLÍTMÁNYOZÁSI IRODA.

– Még egyszer kösz – mondta Stecker, és bezárta a furgon ajtaját. Felvette a zsákját, és addig állt mosolyogva és integetve, amíg a furgon el nem tűnt a szeme elől.

Pickering hadnagy lelépett a járdaszegélyről, az ujjait a szájához emelte, aztán fütttyentett egyet. Nem is akármekkora. Egy pillanattal később egy taxi húzódott le a járdaszegély mellé.

Pickering a fejével intett Steckernek, hogy szálljon be.

– A Foster Park Hotelbe, legyen szíves – mondta Pickering a taxisofőrnek, aztán Steckerhez fordult. – Nem értem, hogy miért nem vitettük el magunkat a furgonnal a hotelhez?

– Mert ez a srác nem valami matróz volt, aki fütttyült volna rá, ha azt mondod neki, hogy tegyen ki a Holland alagút közepén. Ez egy zászlós volt, és a zászlósok igen ritkán furikáznak embereket.

– És? – kérdezte Pickering.

– És valószínű, hogy azért hozott el minket ő, mert senki mást nem találtak, aki el tudott volna hozni minket. De őt ez a dolog nem zavarta, mert abban a tudatban volt, hogy különben nem érjük el a Long Island-i vonatot. Tudsz követni?

– Amint már mondtam: és?

– És most visszafurikázik Lakehurstbe, és azt gondolja, hogy egy kicsit ő is segített abban, hogy megnyerjük ezt a háborút, mert kivitt két tengerészgyalogos-tisztet az állomásra, nehogy lekéssék a vonatot. Ha a hotelbe vitettük volna magunkat, akkor ez zászlós... mert a zászlósok általában okos fiúk... rájött vol-

na, hogy nem is Long Islandre megyünk. Ezt jelentette volna a tisztnek, aki a szolgálati autók kiutalásáért felelős. „*Ez a két repülő faszkalap még csak a közelébe se ment a Fenn állomásnak.*” És ha legközelebb autót kérnénk Lakehurstben, akkor közölnék velünk, persze nagyon udvariasan, hogy menjünk az anyánkba.

Stecker Pickeringre nézett, mert kíváncsi volt, hogy megértette-e az 1103. kiselőadását, amit a *Hasznos tudnivalók a fegyveres erőknél szolgálók számára* című előadás-sorozata keretében tartott Pickeringnek. Azonnal látta rajta, hogy Pickering a felét sem hallotta meg annak, amit elmondott. Pickering kifelé bámult az ablakon.

Aztán előrehajolt, és félretolta a hátsó és az első ülés közötti panelen lévő kis ablakot.

– Hová megyünk?

– A Foster Park Hotelbe, uram.

– Csak előtte még elugrunk Greenwich Village-be? Ember, ennyire hülyének néz minket?

– Erre rövidebb, uram.

– Álljon meg az első rendőrnél! – mondta Pickering.

A taxi az első kereszteződésnél jobbra fordult, és elindult a Central Park felé.

– Valamiből nekem is meg kell élnem – mondta a taxis.

– Rossz balekot választott – mondta Pickering. – Régen itt éltem.

– Nem úgy beszél, mint egy New York-i.

– A francba – mondta Pickering nevetve, aztán visszahúzta a kis ablakot, és visszaült a helyére. – Hallottad ezt? New Yorkban így kérnek elnézést. A taxisorfőr pipa, mert nem úgy beszélek, mint egy New York-i. Megpróbált átverni, de én elszúrtam az egészet, mert nem úgy beszélek, mint egy New York-i, és most miattam hiába fáradt.

– Hallottad, hogy mit mondtam neked? Hogy miért ülünk ebben a taxiban?

– Számít is az?

Stecker lemondóan megrázta a fejét, aztán elnyúlt az ülésben.

Csakúgy, mint a Foster-hotellánc többi, negyvenegy szállodája, a Foster Park Hotel is eleganciát és a létező összes luxust kínálta a vendégei számára. Andrew Foster még a karrierje elején tanulta meg, hogy rengeteg olyan ember van, aki hajlandó mélyen a pénztárcájába nyúlni, ha olyan szállodában lakhat, ami központi helyen található, első osztályú konyhával rendelkezik, a szobái és lakosztályai kellemesen vannak berendezve, és ha a szálloda alkalmazottai a nap huszonnégy órájában a rendelkezésére állnak. Például, az összes Foster-hotel minden egyes szintjén külön szobapincér teljesített szolgálatot, az előcsarnokban kapus fogadta a vendégeket, továbbá limuzinszolgáltatást biztosítottak minden vendég számára a szálloda, a vasútállomások és a repülőterek között, és mindezt éjjel-nappal.

Más szóval, a Foster-hotelek nem tartoztak az olcsó helyek közé, ahol egyszerű hadnagyok hajtották álomra megfáradt fejüket.

Egy rövid, vörös zakót, valamint fekete nadrágot és kis, kerek, ellenző nélküli – az előírt szögben megdöntött – sapkát viselő boy sietett a taxi nyitott ajtajához, amikor az lehúzódtott a Foster Park Hotel védőtetős bejárata előtti járdaszegélyhez. Amint megpillantotta a taxiból kiszálló két hadnagyot, az arcáról azonnal le lehetett olvasni, hogy mire gondol: ez a két fiatalember egyértelműen nem engedheti meg magának, hogy a Foster Park Hotelben szálljon meg.

– Segíthetek valamiben maguknak, uraim? – kérdezte udvariasan.

– Köszönjük, nem – felelte Pickering.

– Nálunk fognak megszállni, uraim? – kérdezte a boy olyan hangon, amellyel érzékeltette, hogy ezt teljességgel kizártnak tartja. Még ha egy kétágyas szobát is vennének ki a Foster Parkban, akkor is legalább a havi zsoldjuk felét gombolnák le róluk.

– Hát, nagyon remélem, hogy igen – felelte Pickering.

Ebben a pillanatban szállt be a beszélgetésbe a kapus. Fekete szalonkabátot, csíkos nadrágot és sötét selyemkalapot viselt, és túlságosan előkelő posztot töltött be ahhoz, hogy ajtókat nyitogasson, és csomagokat cipeljen.

– Jó estét, Mr. Pickering. Nagyon örülök, hogy újra látom, uram.

– Hello, Charley, hogy van? – kérdezte Pickering.

A kapus kivette Stecker zsákját a kezéből, és a boy kezébe nyomta.

– Az urak csomagját vigye a 24-A-ba – adta ki az utasítást, aztán elvette Pickering zsákját is, és azt is a boynak adta.

A 24-A és a 24-B egy ikerlakosztály volt, négy szobával és terasszal, valamint a Central Parkra néző ablakkal. Az ikerlakosztállynál már csak a Foster Park 25-ös, Theodore Roosevelt lakosztálya számított előkelőbbnek, amelynek kilenc szobája elfoglalta a teljes 25. szintet.

A kapus gyorsan az ajtóhoz lépett, hogy kinyissa a két fiatalember előtt.

– Tehetek valamit magáért, Mr. Pickering? – kérdezte Pickeringtől, amikor elment mellette.

– Ne merészeljen elem állni! Azonnal fel kell keresnem a férfimostót – mondta Pickering. – Utoljára Marylandben tudtam válaszolni a természet hívó szavára.

A kapus felnevetett.

– Gondolom, még tudja, hogy hol van, uram.

– Hogyan is felejtethném el? – kérdezte Pickering.

A Foster Park Hotel bentlakó vezetője sötét frakkot és csíkos nadrágot viselt, és diszkrét távolságra állt az urak illemhelyétől, amikor Pickering és Stecker hadnagy kilépett az ajtaján.

– Jó estét, Mr. Pickering – mondta a szállodavezető. – Örülünk, hogy nálunk szállt meg, uram.

– Részemről az öröm.

– Nincs üzenete, uram, már ellenőriztem. Az 24-A-ban felállítottam egy kis bárpultot is. Óhajt még valamit?

– Nagyon kedves magától. Most hirtelen semmi nem jut az eszembe. Köszönöm.

– Kellemes estét, uraim!

– Meglesz – mondta Stecker hadnagy.

– Talán kezdjük is egy pohárával a bárban – jelentette be Pickering.

Körülbelül két tucat ember volt a hangulatosan kivilágított bárban; többnyire kettesével vagy négyesével ültek az asztaloknál, de ült ott pár férfi is szólóban az asztaloknál, kettő pedig a bárpultnál.

Az egyik sarokban két elképesztően vonzó nő ült az egyik asztalnál. A bárpultos nevéen szólította Pickeringet, és még hozzátette:

– Famous Grouse vízzel és kevés jéggel, igaz?

– Bámulatos a memóriája – mondta Pickering. – A kuzinomnak is adjon egyet!

– Semmi közöm ehhez az emberhez – mondta Stecker szinte reflexből. – Megnézted már magadnak azt a sarkot?

– Aha. Szerintem a Morgan Banknak dolgozik a pasas.

– A szőkére gondoltam, meg a barátnőjére – mondta Stecker, de aztán leesett neki, hogy Pickering már megint szórakozik vele.

– Ó – mondta Pickering. – A szőkére gondoltál.

A bárpultos közben elkészítette az italaikat. Pickering belekortyolt a sajátjába, aztán leszállt a bárszékről.

– Te folytasd a célpont megfigyelését, amíg én megnézem a kocsi! – mondta Pickering. – És lehetőleg ne csorgasd a nyálad a padlóra!

Pickering, kezében az italával, kísétált a bárból, aztán keresztülvágott az előcsarnokon, majd a forgóajtón át kilépett az utcára. Amikor sikerült elkapnia a kapus tekintetét, intett neki, hogy menjen oda hozzá.

– Na, mi van? – kérdezte a kapus meglehetősen közvetlen stílusban.

– A két hölgy a bárban – mondta Pickering. – Azok, aminek én gondolom? A kapus most határozottan feszengeni kezdett.

– A francba, Pick.

– Válaszolj! Igen, vagy nem?

– Igen is, meg nem is. Igen. De nem a bárból dolgoznak, Pick. Ilyesmit nem csinálnék.

– Ne csigázz, Charley!

– Nem tudom, hogy szabadúszók-e, vagy pedig a Plaza vagy a St. Regis bárjából dolgoznak. De az is lehet, hogy Polly Adler két lánya. Vagy valaki másé. Általában minden másnap jönnek. Megisznak egy pohárral, aztán elmennek. Még csak szemezni sem szoktak a vendégekkel.

– Tudják, hogy tudod?

– Persze.

– Én hamar szeretnék lefeküdni... – mondta Pickering, aztán amikor meglátta Charley arckifejezését, hozzátette: – .. *egyedül* Viszont a haverom ki van

éhezve. Mivel holnap kibaszott hajnali négykor már fent kell lennünk, nincs kedvem végigjárni az összes éjszakai mulatót. Világos?

– Persze. Melyik kell?

– A szőke tetszik neki.

– Kinek ne tetszene? De nem lesz olcsó, Pick.

Pickering benyúlt a nadrágja zsebébe, és kihúzott belőle egy köteg bankjegyet. Leszurkolt három húszdollárost Charley kezébe.

– Azért ennyire nem drága a csaj, Pick. És nem is egész éjszakára akarja ki-bérelni.

– Nem akarom, hogy a haverom megtudja. Ha lesz visszajáró, hagyd egy borítékban, a recepción!

– Értem.

– A másikat tüntesd el!

– Ezek szerint fáradt vagy.

– Nem fáradt, hanem szerelmes.

– Ne már!

– De már.

– Öregem, nagyon örülök neki, Pick.

– Kösz a segítséget, Charley.

– Ne hülyéskedj! Bármikor, Pick. És bármit.

Pickering rámosolygott, megérintette a karját, aztán elindult vissza a bárba. Charley intett a boynak, aki az előcsarnok másik oldalán állt, hogy menjen oda hozzá.

– Egy szőke nő ül a bárban – mondta Charley. – Mondd meg neki, hogy telefonon keresik, aztán meg hozd ide! Ha nem lennék itt, mondd meg neki, hogy várjon meg!

– Jó. Mi van?

– Semmi közöd hozzá – mondta Charley, aztán a recepcióspulthoz lépett.

– Elképzelhető, hogy Mr. Pickering vendége, a 24-A-ban, meg fog hívni egy hölgyet, hogy igyon meg vele egy pohár italt.

– Értem – mondta a recepciós. – Intézkedek.

Charley és a recepciós elég régóta dolgozott a Foster Hotel Corporationnek ahhoz, hogy tudja, Andrew Fosternek egyetlen gyermeke volt, egy leány, a leányának is egyetlen gyermeke, egy fiú. A fiút Malcolm S. Pickeringnek hívták. Charley, a kapus, akkor találkozott Pick Pickeringgel, amikor Pick még tizenhat éves volt, és a nyarat a Foster Parkban töltötte, ahol a hotelüzletet tanulta ki: először segédpincérként alkalmazták, aztán, amikor bebizonyította, hogy érti a dolgát, előléptették londonerré, és végül, mielőtt véget ért a nyári vakációja, boy-

(Három)

Bethpage állomás

LongIsland-i Vasúttársaság

1942. szeptember 1., 05.30

Malcolm S. Pickering tartalékos tengerészgyalogos hadnagy benyúlt a Derham kocsiszekrénnel megépített, Packard Straight Eight 280-as limuzin utasterébe, és vállon bökte Richard J. Stecker tengerészgyalogos hadnagyot. Mivel a bökés kevésnek bizonyult ahhoz, hogy felébressze, Pickering befogta Stecker orrát. Ez a módszer már hatásos volt.

– A francba! – kiáltotta el magát Stecker, miközben egy hirtelen mozdulattal felült, és arrébb lökte Pickering kezét.

– Jó reggelt neked is, Casanova – mondta Pickering. – Eleget szunyókáltál. Stecker felhorkant.

– Ki van szívva a nyakad – mondta Pick.

– Kapd be!

– Csak egy szimpla megfigyelés volt, és nem erkölcsi kiselőadás. Örülök, hogy jó! érezted magad... mert jól érezted magad, ugye?

– Semmi közöd hozzá.

– Én úgy hallottam, hogy jól érezted magad. Mintha egy prima római orgia lett volna odaát.

– Csak nem vagy egy hangyányit féltékeny? – kérdezte Stecker, miközben kiszállt a limuzinból. – Ott állt előtted is a lehetőség. Megmondta, hogy ha akarod, akkor felhívja a barátnőjét.

– Én színes mozifilmeket néztem egész este. Én ugyanis nem szoktam ledér hölgyeket felszedni holmi kocsmákban, mert én nem akarom, hogy veszélybe kerüljön a jövődöbéli családi fészke, amiben csupa egészséges gyermek rohangál, akiket egy egészséges lány szül majd nekem, akit a háború után veszek el.

– A francba! – mondta Stecker. – Egyébként, ha érdekel, titkárnő egy ügyvédnél.

– Szóval akkor szeretnél még találkozni vele? – kérdezte Pick.

– Jesszusom! – mondta Stecker dühösen, mert eszébe jutott valami. – Nem kértem el a telefonszámát!

– Biztos benne van a telefonkönyvben – mondta Pick.

– Aha – mondta Stecker. – Hát, remélem is.

– Parancsol még valamit, Mr. Pickering? – kérdezte a Park Hotel limuzinjának sofőre.

– Nem. Nem hinném. Hálás köszönet a fuvaréit. Sajnálom, hogy ilyen átkozottul korán fel kellett kelnie miattunk.

– Nem gond, Mr. Pickering. Örömmel állok szolgálatára.

– Ha találkozik Charleyval – mondta Pickering –, mondja meg neki, hogy köszönök mindent.

– Meglesz, Mr. Pickering. Aztán vigyázzon magára!

– Köszönöm – mondta Pickering, miközben kezét rázott a sofőrrel. Pickering és Stecker felvette a zsákját a földről, aztán húsz méterrel arrébb mentek, a taxisor élére, és beszálltak az első autóba.

– Grumman – mondta Pickering a sofőrnek. – Használja a repülőtéri bejáratot!

Legalább erre emlékszik – gondolta Stecker. – *Eszébe se jutott, hogy a limuzinnal gördüljünk be a reptérre.*

Stecker véleménye szerint abból a hadnagyból válhatott sikeres hadnagy, aki láthatatlanná tudott válni. A hadnagyokat senki sem akarja látni vagy hallani. De Pickeringgel az oldalán ez nem bizonyult egyszerű feladatnak. Pick élő példája volt annak, amit Scott Fitzgerald mondott a gazdagokról, akik nem úgy élnek, mint te meg én.

Az alapkiképzésük alatt, Pensacolában, a hadnagyok az újonnan épített, könnyűszerkezetes, nyers fából készült, nőtlen tiszték szállásán laktak; két hadnagy kapott egy parányi, kétszobás lakást. Mivel Pickering hadnagy nem találta kielégítőnek a szállását, kivett egy manzárdlakosztályt a San Carlos Hotelben, Pensacola belvárosában, a pilótaoktatásra pedig a lenyitható tetejű, 1941-es Cadillacjével járt.

A két hadnagy alkut kötött: Stecker állta a piát (amit adómentesen vásárolt a tiszti áruházban), cserébe lakhatott a lakosztály második hálósobájában. Nem akart potyázni, de Pickering érvei – akkor is ki kell fizetnie a lakosztályt, ha Stecker nem költözik be – lefegyverzők voltak. Akkor meg miért ne?

Stecker, nem kis meglepetésére, hamar megtudta, hogy Pickering nem csupán egy agyilag zokni srác volt, aki a milliomos szülein élösködött. Például a Cadillacet sem ajándékba kapta. Pick abból a pénzből vette, amit a nyári szünet alatt keresett, még utolsó éves főiskolás korában. Az egyik Foster-hotelben volt főlondiner. Stecker döbbsen hallgatta, amikor Pick elmondta neki, hogy megnyit keres egy főlondiner, és főleg, hogy egy jól menő szálloda milyen mértékben függ a főlondiner munkájától.

Pickering annyi időt húzott le a Foster-hotelek konyháiban is, hogy valóságos mesterszakács vált belőle. Steckert több ízben is lenyűgözte, hogy Pick anynyiból meg tudta mondani, hogy a steak mennyire van átsütve – véres, közepesen átsült stb. –, hogy megérintette a húst a hüvelykujja begyével.

Eleinte meglehetősen – és érzéken – jövedelmező vállalkozás volt steaket sütni Pensacola szűz lányainak a szállodai lakosztályuk teraszán. De aztán Pick szerelmes lett.

De nem ám az egyik szűz lányba, hanem egy özvegybe (aki korához képest fiatalon özvegyült meg), aki hallani sem akart róla. Pick részben pont azért zúgott bele – legalábbis Stecker gyanította –, mert a nő olyan elutasítóan reagált a közeledésére. Pick életében az ilyesmi igen ritkán fordult elő. Stecker eddig csak azt látta, hogy a nők önként rohantak Pickering karjaiba, nem pedig elmenekültek előle.

Az özvegy, Martha Sayre Culhane a Haditengerészet Pensacola légibázisának második embere, R. B. Sayre ellentengernagy lánya volt. A férje, egy tengerészgyalogos főhadnagy és pilóta a Wake-szigeten esett el.

Pickering oltári nagy csábító volt, de mindössze annyira tudta rávenni Martha Culhane-t, hogy elmenjen vele vacsorázni, és párszor a moziba. Arról pedig hallani sem akart, hogy Pickering feleségül vegye.

Stecker szentül meg volt róla győződve, hogy a nő nem engedte be Picket a bugyijába.

Pickering mégis hűséges volt hozzá, amire példa volt az előző este is, amikor az a szöke bombázó, aki olthatatlanul szomjúhozott a tengerészgyalogos pilóták ölésére, bejelentette, hogy van egy barátnője, aki hasonlóan érez. Pick még csak beszélni sem akart vele.

Ez vagy hihetetlenül nagy baromság, vagy tiszteletreméltó tett volt.

Mivel Stecker nagyon megkedvelte Pickeringet, úgy döntött, hogy megelőlegezi a bizalmat a haverjának. Amit tett, tiszteletreméltó dolog volt. Sir Pick, aki elindult, hogy megvívja szent harcát a keresztes hadjáratban, megtartotta esküjét, és hű maradt Marthához, a Szűzhöz, aki tisztán és érintetlenül várt reá Pensacola várában.

Stecker kinézett a taxi ablakán, és azt látta, hogy a drótkerítés mellett suhantak el, amely körülvette a Grumman-gyárat. Valamivel előttük már látszott a gyár kapuja, ami reflektorfényben fürdött. Mivel a taxi nem mehetett be a gyár területére, a kapunál ki kellett szállniuk.

Stecker egy fehér sisakot pillantott meg az őrbódében. Ez szokatlan volt. Noha a gyárban szolgált egy kisebb haditengerész-egység, az őrző-védő feladatokat egy polgári cég látta el. A tisztek és a fehérsisakosok azért voltak itt, hogy a szerelőcsarnokokból kiguruló repülőgépeket eljuttassák a flottához meg a különböző légi támaszpontokra, és nem azért, hogy a kaput őrizték.

Pickering kifizette a taxist, Stecker pedig a kapuhoz lépett, közben pedig kihúzta a zsebéből a parancsait.

– Elnézést, uram – mondta a fehérsisakos, miközben kilépett az őrbódéból, és tisztelgett. – A maga neve Pickering?

– Ő Pickering – felelte Stecker, és a taxi irányába intett a fejével.

Hirtelen olyan érzése támadt, hogy valami kellemetlen dolog fog történni. A fehérsisakos zubbonyán lévő rangjelzés szerint az őr a haditengerészet főfedélzetmestere volt. A Haditengerészet második legmagasabb tiszthelyettesi rendfokozatú tengerészeit csak igen ritkán lehetett egy őrbódében találni, hajnali hatkor.

– Akkor maga Stecker hadnagy?

– Így van.

– Megkérném, hogy itt várjon, hadnagy! – mondta a fehérsisakos, aztán visszament az őrbódéba. Stecker látta, hogy felvett egy telefont, és hogy egy számot tárcsázott.

A fehérsisakos éppen akkor jött ki az őrbódéból, amikor Pickering odaért. A fehérsisakos tisztelgett neki. Stecker semmi kivetnivalót nem talált abban, ahogy Pickering viszonzta a tisztelgését.

Remekül tudja viszonzni a tisztelgést A gond csak azokkal a hanyag mozdulatokkal van, amikkel a nálánál magasabb rendfokozatú tiszteket üdvözl.

– Uraim – mondta a fehérsisakos –, a gyár területén tartózkodó, rangidős haditengerésztiszt váltani szeretne magukkal néhány szót. Ha volnának szívesek velem fáradni a gépjárműhöz.

A gépjármű egy Chevrolet furgon volt, amit haditengerész-szürkére festettek.

– Miért van olyan érzésem, hogy bajban vagyunk? – szólalt meg Stecker, amikor már mindannyian bepréselték magukat az utasfülkébe.

– Lehetek őszinte, uram?

– Megkérem rá.

– Hol a picsában voltak maguk ketten? Délután óta keresik magukat.

– Kik?

– Először Harris korvettkapitány. Aztán, mivel estére sem érkeztek meg, Schneebelly fregattkapitány. Ő a rangidős haditengerésztiszt a gyár területén, és már kockákat szarik, olyan pipa.

– Nem tudja, hogy miért?

– Annyit tudok, hogy üzenetet kapott a haditengerészeti minisztériumtól. Azt nem tudom, hogy mi állt benne. Hol a francban voltak maguk? Nőket hajkúrásztak? Remélem, jó csajok voltak.

– Ez a tiszt itt laza erkölcsű nőekkel hetyegett – mondta Pickering kenetteljesen. – *Én* korán lefeküdtem, természetesen *egyedül*. Tudnom kellett volna, hogy ha leállók egy *ilyennel*, akkor előbb-utóbb bajba keveredek.

– Miért van olyan érzésem, hogy ebből egy szó nem igaz, hadnagy? – kérdezte a főfedélmester.

– Mi, hogy bajba fogok keveredni miatta?

– Az, hogy korán feküdt le, és egyedül. Azt itt is megtehetette volna.

– Rajta kell tartanom a szemem. Tudja, hajlamos az ámokfutásra.

– Lehet, hogy ez most nem lesz olyan vicces, amilyennek tűnik – mondta Stecker. – Csináltál valamit Pisa-kólában, amiről nem tudok?

– Azt hiszem, nem – mondta Pickering őszintén.

A furgon lehúzódt a parancsnoksági épület előtt, ami igazából egy főlhenger alakú fémbarakk volt.

– Megjöttünk – mondta a fehérsisakos. – Sok szerencsét. Schneebelly fregattkapitány néha kicsit elragadtatja magát.

A két tiszt kiszállt a furgonból, és a fémbarakkba masírozott. Egy főfedélmester támasztotta az egyik pultot. Azonnal kihúzta magát, amikor megpillantotta őket.

– Jó reggelt, főnök – mondta Stecker.

– Mr...?

– Stecker, az úr pedig Mr. Pickering.

– Uraim, Schneebelly fregattkapitány azonnal fogadja magukat – mondta a főfedélzetmester, és egy zárt ajtóra mutatott.

Stecker elindult az ajtó felé, intett Pickeringnek, hogy kövesse, aztán amikor az ajtóhoz ért, bekopogott.

– Jöjjön be!

– Vágd magad vigyázzba, ha beléptünk, és ki ne nyisd a szád! – mondta Stecker halkan, aztán kinyitotta az ajtót, és bemasírozott.

Stecker vigyázzba vágta magát Schneebelly fregattkapitány íróasztala előtt.

– Uram, Stecker és Pickering hadnagy parancs szerint jelentkezik, uram. Schneebelly fregattkapitány alacsony, pocakos férfi volt. Olyan vékony volt a bajusza, mintha ceruzával rajzolták volna oda. Az egyenruhájára pilótaszárnyak voltak kitűzve.

Schneebelly fregattkapitány arcizmai megfeszültek.

– Pihenhetnek, uraim – mondta halkan, aztán pedig igencsak felemelt hangon folytatta. – Hol a francban voltak?

– Uram, a parancsunk szerint legkésőbb ma reggel nulla hat harminckor kell jelentkezniük – mondta Stecker. – Uram, a legnagyobb tisztelettel, most nulla ötötvenöt van.

– Nem ez volt a kérdés, mister! – csattant fel Schneebelly fregattkapitány. – És köszönöm, de én is tudom, hogy mennyi az idő. Ne jöjjön nekem azzal, hogy mi van a parancsában! Azt kérdeztem, hogy hol *a francban voltak*?

– Engedélyt kérek beszélni, uram – mondta Pickering. Stecker összeresztette.

– Beszéljen!

– Uram, minden az én hibám. Tegnap este a nagyapám házában voltunk. Stecker hadnagy természetesen azonnal ide akart jönni, de én lebeszéltem róla.

Schneebelly fregattkapitány egy pillanatig eltűnődött azon, amit hallott.

– A szentségít, mister! Elment az esze? A nagyapjának nincs telefonja? Meg tudja magyarázni, hogy miért nem telefonált ide tegnap este, és miért nem közölte velünk, hogy csak reggel jelentkeznek?

– Nincs mentség arra, amit tettem, uram – mondta Pickering.

– A szentségít, fiam, maga a Haditengerészet tisztje. Máskor használja az esztét!

– Igen, uram.

Schneebelly fregattkapitány legalább harminc másodpercig nézett velük farkasszemtel. Bár a két tiszt számára többnek tűnt. Aztán egy telexet nyomott Pickering kezébe.

SÜRGŐS

HADITENGERÉSZETI MINISZTERIUM

WASHINGTON D. C., 1942. AUGUSZTUS 31., 15.30

CÍMZETT: RANGIDŐS HADITENGERÉSZTISZT, PARANCSNOK

GRUMMAN REPÜLŐGÉPGYÁRTÓ VÁLLALAT

BETHPAGE LI NY.

1. JELEN ÜZENET AD. W. GOBLE KAPITÁNY ÉS F. L. TAYLOR FREGATTKAPITÁNY (HADITENGERÉSZET, PENSACOLA LÉGIBÁZIS), VALAMINT J. W. SCHNEEBELLY FREGATTKAPITÁNY ÉS B. T. HARRIS KORVETTKAPITÁNY (HADITENGERÉSZETI KÉPVISELET, GRUMMAN REPÜLŐGÉPGYÁRTÓ VÁLLALAT, BETHPAGE, LI NY.) ÉS J. T. HAUGHTON KAPITÁNY (HADITENGERÉSZETI MINISZTERI HIVATAL) KÖZÖTT ZAJLÓ TELEFONBESZÉLGETÉS MEGERŐSÍTÉSE.

2. A HADITENGERÉSZETI MINISZTER 1942. SZEPTEMBER 1., LEGKÉSŐBB 16.00-RA WASHINGTON D. C-BE RENDELI M. S. PICKERING TARTALÉKOS TENGERÉSZGYALOGOS HADNAGYOT, ILLETVE RICHARD J. STECKER TENGERÉSZGYALOGOS HADNAGYOT.

3. A HADITENGERÉSZET GRUMMAN REPÜLŐGÉPGYÁRÁBAN SZOLGÁLATOT TELJESÍTŐ, RANGIDŐS TISZTJE A LEHETŐ LEGHAMARABB UTASÍTSA NEVEZETT TISZTEKET, HOGY A BETHPAGE-BÓL PENSACOLÁBA TÖRTÉNŐ REPÜLŐÚTJUKBA IKTASSANAK BE EGY PIHENŐT A HADITENGERÉSZET ANACOSTIA LÉGIBÁZISÁN, AHOVÁ LEGKÉSŐBB 16.00-RA MEG KELL ÉRKEZNIÜK. NEVEZETT TISZTEK KÉSZÜLJENEK FEL, HOGY MAXIMUM HUSZONNÉGY ÓRÁT FOGNAK WASHINGTONBAN TÖLTENI.

4. A HADITENGERÉSZET GRUMMAN REPÜLŐGÉPGYÁRÁBAN SZOLGÁLATOT TELJESÍTŐ, RANGIDŐS TISZTJE A LEHETŐ LEGHAMARABB ÉS A LEHETŐ LEGHATÉKONYABB MÓDON (LEHETŐLEG TELEFONON) ÉRTESÍTI A HADITENGERÉSZETI MINISZTERIUM HIVATALÁT, HOGY (A) ÁTADTA A 2. ÉS 3. PONTBAN LEÍRT PARANCSOKAT A FENT NEVEZETT TISZTEKNEK, ÉS HOGY (B) NEVEZETT TISZTEK MIKOR INDULTAK EL BETHPAGE-BÓL, ÉS HOGY MIKORRA VÁRHATÓ A MEGÉRKEZÉSÜK AZ ANACOSTIÁRA.

FELSŐBB UTASÍTÁSRA:

HAUGHTON HADITENGERÉSZ-KAPITÁNY

A HADITENGERÉSZETI MINISZTER ADMINISZTRÁCIÓS TISZTJE

Pick elolvasta telexet, aztán Schneebelly fregattkapitányra nézett.
– Megmutathatom Mr. Steckernek, uram?

Schneebelly türelmetlenül intett, hogy megmutathatja.

Mi a fene ez? – tűnődött Stecker.

– Mi a fene ez az egész? – kérdezte Schneebelly fregattkapitány. – Meg tudjak mondani?

– Nem, uram – felelte Stecker.

– Nem, uram – ismételte meg Pickering.

– Ez a telex kíváncsivá tett – mondta Schneebelly –, és biztosra veszem, hogy a pensacoliaiak is kíváncsiak lettek. Vajon mit akarhat a haditengerészeti miniszter két hadnagytól?

Stecker és Pickering hallgatott.

– Rendben. Akkor én elmondom, hogy mi lesz. Személyesen készítettem el maguknak a repülési tervet. A távolság a gyár és az Anacostia között, átrepülve a Lakehurst légibázis felett, 410 kilométer. 500 kilométeres óránkénti cirkáló sebességgel haladva negyvennyolc perc alatt odaérhetnek, de én egy teljes órával számoltam a biztonság kedvéért. Az Anacostiára való megérkezésük idejét 15.00-ra fogjuk tenni, és nem 16.00-ra. Ez azt jelenti, hogy pontosan 14.00-kor kell felszállniuk innen. 14.00-ig rendbe szedik az egyenruhájukat, és levágtatják a hajukat! A gyár területét nem hagyhatják el, és folyamatosan tudatják velem vagy a főnökkel, hogy hol tartózkodnak! Megértették? Van kérdés?

– Uram, és mi lesz a repülőgépek berepülésével? – kérdezte Stecker.

– Mire kiírják maguknak a repülőgépeket, addigra elvégezzük a berepülésüket is. Sőt, én magam fogom berepülni mindkettőt.

– Uram, a legnagyobb tisztelettel, szeretném én berepülni a gépemet.

– Az a helyzet, hogy nem nagyon érdekel itt senkit, hogy maga mit szeretne, mister.

– Uram, a legnagyobb tisztelettel, a szabályzat előírja.

– Maga egy igazi okostojás, mi, mister?

– Nem akartam okoskodni, uram.

– Rendben van, mister, akkor maga végzi el a berepülést.

– Köszönöm, uram.

– Főnök! – kiáltotta Schneebelly fregattkapitány.

Az ajtó kinyílt, és a főfedélzetmester nézett be az irodába.

– Főnök, a tiszt urak először berepülik a repülőgépeiket, aztán megnyíratkoznak, és kivasaltatják az egyenruháikat. Legyen olyan jó, és kísérje el őket, és adjon meg nekik minden segítséget!

– Igenis, uram.

– És tartsa rajtuk a szemét, főnök!

(Négy)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. szeptember 1., 17.10

Kopogtattak. Richmond F. Fowler szenátor a lakosztálya ajtajához ment, és kinyitotta.

Két fiatalember állt a folyosón. Az egyik öltönyt viselt; a zakója alatt, a bal hónaljánál, valami kidudorodott. A másik fiatalember az Egyesült Államok Hadi-tengerészetének korvettkapitánya volt, és magas gallérú, fehér díszegyenruhában feszített. A váll-lapjáról aranyzsinór lógott, amely azt volt hivatott jelezni, hogy a fiatalember az Egyesült Államok elnökének szárnysegédje.

Mindkettejük gallérja kornyadozott az izzadságtól, a zubbonyaik hónaljánál pedig izzadságfoltok éktelenkedtek.

– Jó estét, szenátor úr – mondta a Titkosszolgálat ügynöke. – McNulty különleges ügynök vagyok az elnöki osztagtól.

Fowler biccentett a fejével, de nem szólalt meg.

– Szenátor úr, a Fehér Ház szolgálati autója készen áll, ha esetleg úgy gondolják Pickering kapitánnyal, hogy indulásra készek – mondta McNulty különleges ügynök.

– Kérem, mondja meg az elnöknek, hogy nagyon köszönjük – mondta Fowler –, és azt is mondja meg neki, hogy gyalog is át tudunk menni az utca túloldalára, és ezt is fogjuk tenni.

– Megváltozott a terv, szenátor úr – mondta a szárnysegéd. – Jellington korvettkapitány vagyok, uram, az elnök haditengerészeti szárnysegédje.

Fowler a szárnysegédre nézett, arra várva, hogy a fiatalember folytatja a mondandóját. De hiába.

– A változást nemzetbiztonsági okokból titkosították, korvettkapitány, vagy elárulhatja nekem is? – kérdezte Fowler.

– A vacsora helyszínét a *Potomac*re változtatták, szenátor úr – válaszolt a szárnysegéd helyett McNulty.

– Ezért van itt egy haditengerészeti szárnysegéd, igaz? – kérdezte Fowler. – Fáradjanak beljebb!

– Köszönöm, uram – mondta a két fiatalember szinte kórusban.

– Az a helyzet, uram – mondta Jellington korvettkapitány –, hogy az elnök azért küldött, hogy mindenben segítsek Pickering kapitánynak.

– Pickering kapitánynak segíteni éppen olyan veszélyes, mint megsimogatni egy aligátort... egy *székrekedés*es aligátort – mondta Fowler. – Jó esélye van rá, hogy segítő jobbát többől fogja leharapni.

A két fiatalembert végigvezette egy közlekedőn a nappaliig, amely az épület sarkán helyezkedett el.

– Változott a terv, Fleming – jelentette be Fowler a nappaliba érve, amely teljesen üresnek tűnt. – A *Potomac* fedélzetén fogunk vacsorázni.

– Mit jelentsen ez? – hallatszott Pickering hangja egy magas háttámlájú karosszékből, amelyet a légkondicionáló kürtője elé helyeztek.

– Uram, a *Potomac* az elnöki jacht – jegyezte meg Jellington korvettkapitány. Pickering felállt a karosszékből. Pólót viselt és bokszeralsót. Cipő nem volt a lábán, csak egy pár fekete zokni, a hozzájáró zoknitartóval. A póló vékony anyagán keresztül is ki lehetett venni a felsőtestén lévő kötések körvonalát.

Szemmel láthatóan sem a szárnysegéd, sem a Titkosszolgálat ügynöke nem döbbsent meg a látványtól.

– Jó napot, Pickering kapitány – mondta a szárnysegéd. – Uram, Jellington korvettkapitány vagyok. Az elnök úgy gondolta, hogy talán a segítségére lehetek valamiben.

– Ha elkészültek, uram – mondta McNulty különleges ügynök –, a Fehér Ház szolgálati autója odalent áll.

– Én eddig úgy tudtam – mondta Pickering, és dühösen Fowler szenátorra nézett –, hogy csak néhány koktélt és egy szimpla vacsorát fogunk elfogyasztani az utca túloldalán.

Ép karjával a Fehér Ház irányába mutatott. Egy üveg kanadai sört tartott benne.

– Ráadásul azt mondták, hogy fél hétkor kezdődik. Még csak öt óra valamennyi van.

– Az elnök nyilván meggondolta magát – mondta Fowler. – A *Potomac* fedélzetén fogunk vacsorázni. És, ha szabad megjegyeznem, kapitány, mint a Hadi-tengerészet tisztje, a főparancsnoka utasításait vidáman és fenntartások nélkül kellene teljesítenie.

– Az a gazember – mondta Pickering kapitány. – Tudhattam volna, hogy át fog verni.

McNulty különleges ügynök szeme elkerekedett. Nem szokott hozzá, hogy valaki ilyen szavakkal illesse az elnököt, főleg nem egy olyan valaki, akit az a megtiszteltetés ért, hogy együtt vacsorázhat az elnökkel az elnöki jachton.

– Nem szabad megfélekezünk a tényről, hogy Pickering kapitány egy sebesült hős – mondta Fowler szenátor némileg szórakozottan –, akit nemrég engedtek ki a kórházból. És mindannyian tudjuk, hogy a sebesült háborús hősök egy kicsit eszelősek, és nem szabad mindent komolyan vennünk, amit mondanak. Nem igaz?

– Elmehe a picsába, szenátor úr – mondta Pickering kapitány.

McNulty most már határozottan kényelmetlenül érezte magát. Az ilyesfajta szituációk kezeléséről nem írnak a szabályzatban.

Egyrésről nagyon komolyan vette a feladatát (a felesége szerint már a vallásává vált), ami nem volt más, mint megvédeni az Egyesült Államok elnökét minden valós vagy vélt veszélytől. És most ott állt előtte egy ember, aki szemmel láthatóan ittas állapotban volt, aki dühében gazembernek nevezte az Egyesült Államok elnökét, akit nemrég engedtek ki a kórházból, és akinek, meglehet,

hogy nincs ki mind a négy kereke. Egy épeszű ember sohasem küldene el a picsába egy olyan embert, mint Richmond Fowler szenátor.

Másrészről viszont Fowler szenátort egyáltalán nem dühítette fel Pickering viselkedése, ellenkezőleg, szemmel láthatóan szórakoztatta. Pedig Fowler szenátorról feltételezte, hogy legalább annyira a szíven viseli az elnök biztonságát, mint a Titkosszolgálat.

McNulty rájött, hogy két dolgot tehet. Odamegy a telefonhoz, és felhívja az ügyeletes ügynököt a központban, és közli vele, hogy egy félkegyelműbe botlott, aki egész nap piált, és akit semmiképpen sem engedhetnek az elnök közelébe. Ezzel csak annyi volt a probléma, hogy a félkegyelműt egyrészt az elnök hívta meg magához, másrészt pedig Fowler szenátor jó barátja volt. Hisz a szenátor lakosztályában lakik, és a szenátor sem kapta fel a vizet, amikor Pickering elküldte a picsába.

Maradt a második lehetőség. Nem szól egy szót sem, de rajta tartja a szemét a fickón.

– Korvettkapitány – mondta Fowler szenátor –, Pickering szép, tiszta egyenruhája abban a hálósobában van. Volna kedves segíteni neki felvenni?

– Ott marad, ahol van, korvettkapitány! – utasította Pickering kapitány. Kelesztülmasírozott a nappalin, bement a hálósobájába, és magára zárta az ajtót.

Egy pillanattal később az ajtó kinyílt.

– Korvettkapitány – mondta Pickering szinte már alázattal –, ha nem gond, akkor megkérném, hogy segítsen.

– Igen, uram – mondta a szárnysegéd.

McNulty különleges ügynök úgy döntött, hogy marad a második lehetőség-nél.

– Én is segítek, Jellington – mondta McNulty, és követte a szárnysegédet Pickering kapitány hálósobájába.

(Öt)

A Haditengerészet washingtoni telepe

1942. szeptember 1., 17.50

Két limuzin hajtott a rakpartra, ahol háromsoros öltönybe öltözött, ápolt külsejű férfiak azonnal meg is állították. Az első limuzinban az Egyesült Államok elnökének haditengerészeti szárnysegédje ült, valamint az elnök Titkosszolgálatának különítményének egyik tagja. Az öltönyösök azonnal felismerték az autó utasait, és intettek a limuzinnak, egy Cadillacnek, hogy hajtson tovább a rakparton.

De az 1941-es Cadillac limuzin nem ment tovább. A Titkosszolgálat egyik ügynöke szállt ki belőle.

A második limuzinra, egy 1942-es Packard 280-asra mutatott.

– Fowler szenátor és Pickering kapitány ül benne – mondta McNulty az ügynök kollégáinak. – Majd én azonosítom őket.

Aztán az egyik kollégája feltette neki a legkézenfekvőbb kérdést.

- Miért nem a Fehér Ház kocsijában ülnek?
- Mert Fowler szenátor autója *légkondicionált*, a Fehér Ház kocsija pedig *nem* – felelte McNulty.

Még időben nyitotta ki az anyósülés felőli ajtót, hogy hallhassa, amit Fowler szenátor mondott.

- És az ég szerelmére, Fleming, ha felmegyünk a fedélzetre, tartsd a szád! Végigpiáltad a délutánt.

– Ott álljon meg, a limuzin mögött! – mondta McNulty Fowler sofőrjének. Hat méter magasan tornyosultak a rakparton sorakozó kartondobozok. Épp csak annyi hely volt a kartondobozok és a rakparthoz kikötött, kis, fehér hajó között, hogy egy autó elférhessen.

Vagy egy teherautó – gondolta Fleming Pickering, amint kiszállt a Packardból. – *Ezek a dobozok valamelyik hajó konyhájára fognak menni. Ez egy igazi haditengerészeti telep, és nem csak eg/hely, ahol az elnök szokta leparkolni a jachtját*

Végigmérte a *Potomac* hajótestét. Kifogástalan festés. Sehol egy rozsdafolt. A hajó elülső részén egy mentőcsónak lógott a jacht csónakdarujáról. A vízállás olyan magas volt, hogy a főfedélzet csak néhány centiméterre volt a rakparttól; egy szimpla pallóhidat használtak híd gyanánt.

Vajon hogy viszik Rooseveltet a fedélzetre, ha a Potomac sokkal alacsonyabban vagy magasabban áll a rakpartnál?

Aztán meg is volt a válasz.

Hát, az elnök hív pár titkosügynököt, azok pedig a tenyerükön hordozzák. Csak így lehet. A szentség, lehet, hogy Fowlernek igaza van, és egy kicsit tényleg beszív-tam?

– Erre parancsoljanak, uraim! – mondta Jellington korvettkapitány, és a pallóhidhoz vezette őket.

Két matróz állt a pallóhid két oldalán, fehér szolgálati egyenruhában, merev vigyázállásban.

Lépj be a Haditengerészethez, és megláthatod a Potomacet! – gondolta Pickering cinikusan, de aztán el is szégyellte magát a cinikus gondolat miatt.

A matrózok vigyázzba vágták magukat, ahogy Pickering fellépett a pallóhidra.

– Jó estét – mondta Pickering, és a matrózokra mosolygott.

Egy sorhajóhadnagy és még két matróz állt a fedélzeten, a pallóhid végén.

Az utolsó pillanatban Pickeringnek eszébe jutott a haditengerészeti protokoll, meg hogy a *Potomac* mégiscsak a Haditengerészet egyik hajója.

– Engedélyt kérek a fedélzetre lépni, uram – mondta Pickering.

– Az engedélyt megadom.

Pickering először az amerikai zászlónak, majd a fedélzeten lévő tisztnek tiszteltgett.

– Az elnök arra kéri magukat, hogy csatlakozzanak hozzá az előfedélzeten, uraim – mondta a fedélzeti tiszt, és a hajó orra felé mutatott.

A *Potomac* rakpart felőli oldala mentén egy vásznat feszítettek az árboc és a hajókorlát közé, nyilván azért, hogy eltakarják a fedélzeten tartózkodókat a kíváncsi tekintetek elől. Amikor az előfedélzethez ért, látta, hogy a folyó felőli oldalt nem takarták le. Illetve csak egy szúnyoghálót feszítettek ki.

Az elnök egy kárpitozott, fonott széken ült, háttal a rakpartnak.

Mi a francot kell ilyenkor csinálni? Egyszerűen csak menjek oda, és mondjam neki azt, hogy hello?

Az előfedélzeten egy másik haditengerésztiszt állt nem túl ropogós, fehér egyenruhában, a váll-lapjain a flottaadmirálisoknak járó négy-négy csillaggal.

William D. Leahy flottaadmirális, az elnök vezérkari főnöke egy fonott széken ült, kezében egy pohár valamivel, ami leginkább jeges kávéra emlékeztette Pickeringet.

Sokkal idősebbnek néz ki – gondolta Pickering – mint amikor utoljára láttam.

Aztán eszébe jutott, hogy valahol azt hallotta, hogy amíg Leahy Vichyben volt nagykövet, a felesége hirtelen megbetegedett, és meghalt. Állítólag Leahy nagyon rosszul viselte a dolgot.

Valószínűleg ezért néz ki olyan öregnek – gondolta Pickering. Aztán valami más gondolata támadt. – Most mi a francot csináljak? Tisztelegjek neki? Jesszusom, mit csinállok én egyáltalán a Haditengerészetnél?

Franklin Delano Rooseveltt oldotta meg helyette a problémát. Hátranézett, megpillantotta, és elmosolyodott.

– Fleming, kedves barátom! – mondta az elnök. – De örülök, hogy látom! Jöj-jön, és üljön le közénk!

– Jó estét, elnök úr – mondta Pickering. Valaki megrántotta a sapkáját. Anélkül, hogy tudatosult volna benne, Pickering a gipszelt karja alá dugta a sapkát. Oldalra nézett, és meglátott egy fehér zakós hajópincért, aki rámosolygott.

– Szabad lesz, uram?

Pickering felemelte begipszelt karját, az egyensapka pedig kiszabadult. Aztán keresztülmasírozott a fedélzeten Roosevelthez.

Roosevelt kezét nyújtott neki. A kézfogása meglepően határozott volt.

– Jó estét, elnök úr – ismételte meg Pickering.

Jesszusom, teljesen a hatása alatt vagyok! Most köszönök neki másodszor.

– Úgy tudom, hogy Bill Leányt már ismeri, Fleming. Jól tudom?

– Megtiszteltetés volt megismerni – mondta Pickering. – Jó estét, admirális.

– Pickering – mondta Leahy.

– Foglaljon helyet, és árulja el, hogy mit inna! – mondta Roosevelt. – Az orvosa megengedte, hogy alkoholt fogyasszon?

– Kifejezetten megkért rá, uram – mondta Pickering.

A hajópincér, aki elvette Pickering egyensapkáját, közben már visszatért, és Pickering oldalán állt.

– Mit parancsol, uram?

– Egy Scotchot kérek. Vizzel, kevés jéggel.

– És itt az én kedvenc republikánusom – mondta Roosevelt, és Fowler szenátorra nézett ragyogó tekintettel. – Richmond, örülök, hogy látom.

– Elnök úr – mondta Fowler hivatalos hangon, majd biccentett a fejével, mintha csak meghajolt volna az elnök előtt.

Ahogy Pickering leengedte magát a Roosevelttel melletti fonott székre, érezte, hogy a *Potomac* megremegett, ahogy a jacht motorjai beindultak. *Jesszusom, ezek csak ránk vártak, hogy elindulhassanak!*

– Hogy van, admirális? – kérdezte Fowler.

– Remekül, szenátor, köszönöm kérdését.

– Richmond – mondta az elnök –, megkérhetném magukat, hogy egy percre bocsássonak meg nekünk? Volna itt valami, amit szeretnék elrendezni, mielőtt...

– Természetesen, elnök úr – mondta Fowler.

Az egyik hajópincér kinyitotta az egyik kabin tolóajtáját Fowler szenátornak, majd belépett utána a kabinba. Egy másik hajópincér egy poharat adott Pickering kezébe, aztán ő is eltűnt abban a kabinban, amelybe a kollégája belépett.

– Szeretném, ha megtenne nekem valamit, Fleming – mondta Roosevelt, miközben kezét Pickering karjára tette.

– Állok rendelkezésére, uram.

– De előtte még tisztázni szeretnék pár dolgot – mondta Roosevelt –, ha úgy tetszik, a háború megnyerése érdekében folytatott, eddigi munkájával kapcsolatban.

– Természetesen, elnök úr.

– Tudomásom szerint maga találkozott Bill Donovannel, rögtön azután, hogy kitört a háború. Ez igaz?

– Igen, uram, igaz.

Roosevelt megkérte William S. Donovant, a New York-i ügyvédet, hogy hozzon létre egy szervezetet, amely koordinálná az Egyesült Államok összes hírszerző hivatalát (kivéve a kémelhárítást, mert azzal J. Edgar Hoover FBI nevű szervezete foglalkozott az USA-ban és Latin-Amerikában). Bill Donovan intézményét először OSS⁵-nek, aztán CIA-nak nevezték el.

– Úgy hallottam, hogy a Donovannel folytatott beszélgetése nem ment túl jól.

– Valóban, uram.

Erről meg honnan a francból tud? Donovan mondta el neki? Vagy Richmond Fowler?

Roosevelt felnevetett.

– Bocsásson meg! De maga meg Bill olyanok, mint a megmozdíthatatlan tárgy és a mindent legyőző erő. Egyáltalán nem lep meg a dolog. Szívesen lettem volna légy a falon.

⁵ OSS Office of Secret Service az Amerikai titkosszolgálati hivatal

– Tulajdonképpen civilizált hangvétellű beszélgetés volt, uram. Megkért, hogy nem lennék-e az egyik, általam is jól ismert bankár titkára, én pedig udvariasan visszautasítottam a megtisztelő felajánlást.

Pickering megérezte, hogy Leahy figyel, ezért rápillantott, és azt látta, mintha az ajka alig láthatóan mosolyra görbült volna, és a szeme is mintha nevetne.

– És aztán – folytatta Rooseveltnél –, elment a Tengerészgyalogsághoz, és felajánlotta szolgálatait, amit ők utasítottak vissza udvariasan?

– Azt próbálták elmagyarázni nekem, elnök úr – felelte Pickering Rooseveltre mosolyogva, aki saját szójátékán mosolygott –, hogy noha valóban roppant kevés emberük van, egy negyvenhat éves tizedes számára nincs hely a Tengerészgyalogságnál.

– Utána elment Frank Knoxhoz, ő pedig elintézte a tiszti kinevezését a Haditengerészetnél?

Nem egészen így történt. Frank Knox jött el hozzám, és megkérdezte, hogy elfogadom-e a kinevezést.

– Igen, uram – felelte Pickering.

– Leahy admirális az imént arra a következtetésre jutott, hogy ez bizony hiba volt – mondta Rooseveltnél.

– Egyetérték vele, elnök úr. Én...

– Nem hinném, hogy az elnök arra célzott volna, hogy nem alkalmas a kapitányi rangra, kapitány – szólt közbe gyorsan Leahy. – És ezt én sem gondolom. A Gregory fedélzetén pedig olyan hozzáértésről adott tanúbizonyságot, hogy minden kétely elszállt az alkalmasságát illetően. Én magam azok közé tartozom, akik sohasem kételkedtek magában.

– Én sem úgy értettem, Fleming – mondta Rooseveltnél.

– A legnagyobb tisztelettel, admirális, kénytelen vagyok ellenkezni – mondta Pickering. – Soha nem lett volna szabad haditengerésztisztet csinálni belőlem.

Pont.

– Nos, ezzel – mondta Rooseveltnél – én is egyetérték.

– Amint sikerül megbeszélnem a dolgot Knox miniszterrel, elnök úr, szándékomban áll kilépni a Haditengerészetből.

– Tudom – mondta Rooseveltnél. – Elmondta nekem. De attól tartok, Fleming, hogy ez lehetetlen. Szó sem lehet róla.

– Ezt nem igazán értem – mondta Pickering.

– Hallott már a Tengerészgyalogság főparancsnokságán működő Vezetésközpont Irodáról?

Pickering egy pillanatig elgondolkodott a kérdésen, de semmi sem jutott az eszébe.

– Nem, uram. Nem hallottam róla.

– Mond magának valamit a Rickabee név, Pickering? – kérdezte Leahy.

– Igen – vágta rá Pickering. – Hogyne. Kiváló ember.

– Ő a Vezetéselemző Iroda vezetője – mondta Rooseveltn egy hangyányi önelégültséggel a hangjában.

– Igen, uram – felelte Pickering.

Ostobának érezte magát. F. L. Rickabee tengerészgyalogos alezredessel ugyan soha nem találkozott, de azt látta, hogy milyen hatékony munkát végzett. Tulajdonképpen megesküdött, hogy megkeresi Rickabee-t Washingtonban, hogy kezet rázzon vele, és köszönetet mondjon neki.

A Haditengerészet aranygallérosai rengeteg olyan dolgot tettek a csendes-óceáni térségben, amit Fleming Pickering felháborítóan ostoba lépésnek minősített, de a pálmát azzal vitték el, ahogy az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálatát kezelték.

Amikor a japánok elkezdtek végigmenetelni a Salamon-szigeteken Új-Guinea, Ausztrália és Új-Zéland felé, az ausztrálok sietve nekiláttak haditengerészeket verbuválni azok közül az ültetvényvezetők, tanárok, kormányalkalmazottak, szállítmányozók és misszionáriusok közül, akik akkor a szigetekeken éltek. Ezeknek az embereknek aztán tartalékos tiszthelyettesi rendfokozatot adott az Ausztrál Királyi Haditengerészet, majd otthagyta a szigetekeken, de előtte még el látta őket rövidhullámú rádiókkal és lőfegyverekkel.

Ezek a partfigyelők kockára tették az életüket, hogy felbecsülhetetlen információkkal láthassak el az Ausztrál Királyi Haditengerészetet a japán hadsereg és haditengerészet csapatmozgásait, haderejét, pozícióját és várható szándékait illetően. De az USA Haditengerészete arrogánsán kijelentette, hogy az olyan információ, ami bennszülöttektől származik és nem hivatásos haditengerészekről, nem lehet megbízható.

Később, amikor a partfigyelők által szolgáltatott hírszerzői információ felbecsülhetetlen értékéhez nem férhetett kétség, a Haditengerészet aranygallérosai úgy döntöttek, hogy annyira fontos ez az információ, hogy nem hagyhatják, hogy az Ausztrál Királyi Haditengerészet egy szimpla, tartalékos korvettkapitánya vezesse a szolgálatot. Más szóval, az USA Haditengerészete úgy vélte, hogy átveszi az irányítást, és mindent a helyére tesz.

Pickering egy régi haverjától, Fitzhugh Boyertől hallott a dologról, aki annak idején a Pacific & East Shipping Co. melbourne-i ügynökeként dolgozott, mostanra viszont az Ausztrál Királyi Haditengerészet ellentengernagya lett. Fitz Boyer bemutatta neki Eric Feldt korvettkapitányt, aki a Partfigyelő Szolgálatot vezette, és aki vidáman beismerte, hogy egy kicsit sem volt kedves az USA Haditengerészete eddig megjelent képviselőihez, akik azért mentek Townsville-be, hogy elvegyék a munkáját.

Fitz Boyer elmondta Pickeringnek, hogy szerint Feldt biztosan nem mondta azt annak a kapitánynak, aki utoljára járt Feldtnél, hogy ha nem hagyja el Townsville-t még aznap, akkor letépi a fejét, és feldugja a végbélnyílásán.

Pickering még aznap, sebtében elküldött egy rádiótávíratot Frank Knoxnak, amiben azt javasolta, hogy sürgősen küldjenek egy nagy tapasztalattal rendelkező hírszerző tisztet Ausztráliába azzal a paranccsal, hogy álljon mindenben

Feldt rendelkezésére, és adjon meg minden segítséget – főleg anyagit – amire Feldtnek szüksége lehet.

Kilenc nappal később Edward J. Banning tengerészgyalogos őrnagy, a Sanghajban állomásozó 4. tengerészgyalogosok egykori hírszerző tisztje, leszállt Melbourne-ben a repülőgépről, zsebében egy bemutatóra szóló csekkkel, amelyet az Amerikai Egyesült Államok államkincstára állított ki negyedmillió dollárról. Egy őrmester kísérte el. Néhány nap leforgása alatt a Tengerészgyalogság 14. különleges egysége, valamint több tucat láda, bennük a kor legjobb rövidhullámú rádiói és egyéb felszerelései, megérkezett.

Hamar kiderült, hogy Banninget és Feldtet ugyanabból a fából faragták; szinte azonnal összebarátkoztak. Emellett az is bebizonyosodott, hogy Banning és a csapata pontosan az, amit Pickering meg szeretett volna kapni, de úgy vélte, hogy erre igen kevés az esély.

Nem sokkal azután, hogy két amerikai tengerészgyalogos ugrott ejtőernyővel Buka szigetére, hogy támogatást nyújtson az ottani partfigyelő egységnek, Pickering bevallotta Banningnek, hogy lenyűgözte, milyen kiváló embereket küldött neki Frank Knox, és hogy milyen gyorsan. Erre Banning elmondta neki, hogy Rickabee ezredes állt a dolog mögött.

– Mr. Knox roppant bölcs ember – mondta Banning. – Rickabee ezredesre bízta ezt a feladatot, ráadásul a szükséges hatalommal is felruházta, és hagyta, hogy elvégezze a munkát.

Pickering akkor hallott először Rickabee ezredesről. De mielőtt még hazarendelték volna, számos alkalommal került közvetett kapcsolatba ezzel az emberrel, és minden alkalommal erősödött a meggyőződése, hogy Rickabee volt az, aki mindent elintézett.

– Rickabee ezredes és maga sokban hasonlítanak, Fleming – mondta Roosevelt egy mosoly kíséretében. – Például egyes emberek... nem én, természetesen, hanem egyes emberek... úgy vélik, hogy mindkettőjüknek nyers a modora.

Roosevelt válasza várt, de Pickering hallgatott.

– Ezt úgy is mondhatnánk, hogy egyikük sem állhatja az ostoba embereket. Amint azt bizonyára megtapasztalta, az ilyesfajta modort az ostoba emberek rosszul viselik. Azt tudom, hogy magát ez nem zavarja, de Rickabee-re hatással van.

– Azt hiszem, elvesztettem a fonalat, elnök úr.

– Amikor Leahy admirális elmondta, hogy felmerült Rickabee alezredes dandártábornokká való előléptetése, nem mindenki fogadta kitörő lelkesedéssel. Sőt, ellenkezőleg.

– Azt hiszem, remek tábornok lenne belőle – mondta Pickering.

– Magam is úgy vélem – mondta Leahy. – Régóta ismerem. Már akkor is elvégzett nekem pár munkát, mielőtt kineveztek haditengerészeti vezérkari főnökké. És azóta is előfordul, hogy nekem dolgozik.

– Mindenesetre sikerült egyetértésre jutnunk Rickabee alezredest illetően – mondta Roosevelt. – Holcomb tábornok, a Tengerészgyalogság parancsnoka, ja-

vaslatot tett az ezredessé való előléptetésére. Noha én készen álltam arra, hogy a szenátus elé küldjem a nevét a dandártábornok! előléptetésre a Tengerészgyalogosság jóváhagyása nélkül, Leahy admirális azt mondta nekem, hogy azzal az ellenkező hatást értem volna el... és nem azért, mert szóbeszédre adott volna okot, hiszen pontosan ez az, amire Rickabee-nek és a Vezetéselemző Irodának abszolút nincs szüksége.

Jesszusom, hogy ez mekkora baromság! – fortyogott magában Pickering. – *Egy átkozottul jó embert nem lehet előléptetni a primadonnák miatt!*

– Rickabee ezredes előléptetése nem oldja meg a problémát – mondta Leahy admirális. – Ennek ellenére a rendfokozatokba beleszerelmesedett Washington elvárja, hogy egy tábornok kerüljön a Vezetéselemző Iroda élére.

– Igen – gondolkodott Pickering hangosan. – Ezt megértem.

– Az jó – mondta Roosevelt –, mert itt jön be maga a képbe, Fleming.

– Uram – mondta Pickering meglepetten –, nekem fogalmam sincs, hogy kit javasolhatnék. És egyáltalán nem is hiszem, hogy jó ötlet lenne, ha bárkit is javasolnék.

– Ezt már elvégezték maga helyett – mondta Roosevelt. – Leahy admirálissal úgy véljük, hogy a Vezetéselemző Iroda élére egy olyan embert kell állítanunk, aki nemcsak közvetlen kapcsolatban áll a haditengerészeti minisztériummal, és mondjuk szoros munkakapcsolatban van a haditengerészeti miniszterrel...

Jesszusom, csak nem rólam beszél?

–...de maga is részt vett a csendes-óceáni térségben dúló háborúban, és ami a legfontosabb...

Jesszusom, rólam beszél!

– ...óriási harci tapasztalattal rendelkező tengerészgyalogos, aki az első világháborúban elnyerte a Kiváló Szolgálatért Érdemkeresztet, aki harcolt ebben a háborúban is, és aki Biborszívet és Érdemek Légiját kapott.

Mi a fenéről beszél? Érdemek Légijá?

– Kezdi már kapiskálni, Fleming? – kérdezte Roosevelt.

– Elnök úr...

Roosevelt a mellette álló asztal felé nyúlt, felvett róla egy téglalap alakú dobozkát, és kivett belőle egy szalagra fűzött kitüntetést.

– Pickering kapitány – mondta Roosevelt, és intett Pickeringnek, hogy hajoljon hozzá közelebb. Pickering egyenruhájára tűzte a kitüntetést. – Nagy megtiszteltetés számomra, hogy az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoka javaslatára, kitüntethetem az Érdemek Légijával, mivel az 1. tengerészgyalogos-hadosztály megbízott G-2-jeként kiemelkedő teljesítményt nyújtott a Guadalcanalen folyó harci cselekményekben.

– Ezért nem érdemlek kitüntetést – tiltakozott Pickering. – Én csak beugrottam a G-2 helyére... aki elesett... amíg nem találtak a posztra egy alkalmas személyt.

– Azt hiszem, hogy ezt Vandergrift tábornok jobban meg tudja ítélni – mondta Rooseveltné. – Ő terjesztette fel erre a kitüntetésre, pedig, természetesen, fogalma nem volt róla, hogy mit találtunk ki Leahy admirálissal a maga számára.

– Elnök úr, nem gondolhatja komolyan, hogy...

– A nevét ma délután küldtem a szenátus elé, Fleming, hogy véleményezzék és jóváhagyják a tartalékos tengerészgyalogos dandártábornoki kinevezését. Most már biztos vagyok benne, hogy Richmond Fowler szenátorral nem túl sok dologban értek egyet, de arra mérget veszek, hogy ha megkérem, hogy támogassa a kinevezését, az oldalamba fog állni... amolyan pártközi gesztusból.

– Gyűlölni fognak a Tengerészgyalogságnál – mondta Pickering.

– Meglehet – mondta Leahy admirális. – De a Haditengerésznél már így is gyűlölik, úgyhogy nem veszít túl sokat. És nincs a földön olyan tengerészgyalogos, aki meg merne kritizálni egy másik tengerészgyalogost, aki olyan szolgálati minősítéssel rendelkezik, mint maga. És Vandergrift tábornok sem terjeszt fel akárkit Érdemek Légiójára.

Az elnök kissé felemelte a hangját.

– Jellington korvettkapitány!

A kabin üvegajtaja félrecsusszant.

– Igen, elnök úr?

– Korvettkapitány, kérem, szóljon az uraknak, hogy szeretném, ha csatlakoznának hozzánk!

– Igen, elnök úr.

Noha D. G. McInerney tengerészgyalogos dandártábornok és Jellington korvettkapitány alaposan elmagyarázta nekik, hogy miként kell viselkedniük az Egyesült Államok elnöke jelenlétében, az elnök újonnan érkezett vendégeinek egyike mindent elfelejtett abból, amit a lelkére kötöttek, amikor kilépett a *Potomac* előfedélzetére, és meglátta Fleming Pickering begipszelt karját.

– Atyaúristen, apa! – kiáltott fel – Mi történt veled?

V.

(Egy)

Salamon-szigetek, Buka

Ferdinánd Hat

1942. szeptember 4.

Steven M. Koffler tengerészgyalogos őrmester a Hallicrafters táviróbillentyűje előtt térdelt, várta, hogy a rádió műszerei életre keljenek, és közben borzasztóan sajnálta magát.

Úgy érezte, hogy attól eltekintve, hogy a Hallicrafters még működött – bár Koffler szerint már csak napokon múltott, hogy mikor hibásodik meg –, minden, ami elromolhatott, el is romlott.

Amikor a tisztek hét nappal korábban elmentek, hogy megpróbáljanak ellopni ezt-azt a japánoktól, úgy tervezték, hogy öt-hat nap alatt visszaérnek. De nem értek vissza. Ez valószínűleg azt jelentette, hogy soha nem fognak visszajönni.

Ez pedig azt jelentette, hogy a japánok előbb-utóbb meg fognak jelenni a faluban.

Noha egy fegyveres testület harci cselekményben résztvevő, egyenruhás tagjaként őt is megillették a genfi egyezményben lefektetett jogok, vagyis ha megadja magát, akkor hadifogolynak kell tekinteni, Koffler tisztában volt vele, hogy a japánok másként gondolkodnak az ilyesfajta kötelezettségekről, mint az amerikaiak.

Csak hogy biztosan tudják, hogy mire vállalkoznak, Feldt korvettkapitány még Townsville-ben részletekbe menően elmagyarázta Koffler őrmesternek és Howard hadnagynak, hogy mi a különbség a két nemzet között:

Ha a japánok elfogják őket, és nem ölik meg azonnal, Koffler és Howard reménykedhet, hogy egy olyan japán tiszttel kerülnek szembe, aki elhiszi nekik, hogy amerikai tengerészgyalogosok, és így harcshoz illő bánásmódban részesíti őket.

Ez annyit jelentett, hogy akkor a szamurájkódex szabályai szerint végzik ki őket. Vagyis először megássák a saját sírjukat. Majd a Japán Fegyveres Erők

egyik velük egyenrangú vagy magasabb rendfokozatú tisztje lefejezi őket egy japán karddal. A kivégzés után imát mondanak a sírjuk felett, majd bejegyzik egy japán jegyzőkönyvbe, hogy mikor és hol végezték ki, illetve temették el őket. Ha a jegyzőkönyv nem semmisül meg a háború alatt, akkor nagy hasznát vehetik a háború után, mert akkor exhumálhatják és az Egyesült Államokba szállíthatják a földi maradványaikat.

Feldt korvettkapitány azzal folytatta meglehetősen tárgyilagos előadását, hogy az is előfordulhat, hogy kémeknek és nem katonáknak fogják minősíteni őket. Ebben az esetben először kihallgatják – vagyis megkínózzák –, majd kivégzik őket, bár nem túl ünnepélyesen. Ha szerencsések, akkor föbe lövik őket. Ha nem, és ez a valószínűbb, akkor bajonettcél táblának fogják őket használni. És persze a kivégzésük tényéről sem készül majd bejegyzés, és akkor marad az „ütökötben eltűnt, halottá nyilvánítva” alternatíva.

Később Howard hadnagy felhívta Steve Koffler figyelmét arra, hogy Feldt korvettkapitány miért beszélt olyan sokat a kellemetlen részletekről. Azt akarta, hogy az eszükbe vessék, milyen fontos, hogy ne essenek japán fogságba.

„Feldt szerint – mondta Howard hadnagy – egyáltalán nem léphetünk kapcsolatba a japánokkal. Semmiféleképpen. De ha mégis elfognak minket, akkor nem adhatunk ki nekik semmilyen információt. Amikor a lovasság az apacsok ellen harcolt a polgárháború után, minden katona félretett egy lőszert saját maga számára. Az apacsok rosszabbak voltak a japánoknál. Ők lassú tűzön sütötték meg a foglyaikat. Érted?”

„Igen, uram.”

A műszerek életre keltek. Koffler „ADÁS”-állásba pöccintette az egyik kapcsolót, aztán működésbe hozta a táviróbülbentyűt. A morzejelek útnak indultak az éterben, háromszor ugyanaz: FRD6. FRD6. FRD6.

A Tengerészgyalogság 14. különleges egysége „A” osztaga kapcsolatot kíván létesíteni a hálózatba bekapcsolt bármelyik adóval.

Nem jött válasz. Steve újra próbálkozott.

FRD6. FRD6. FRD6. FRD6. FRD6.

Ezúttal jött válasz:

KCY.??? KCY.??? KCY.???

Itt az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottájának Pearl Harbor-i rádióállomása. Valaki kapcsolatba akar lépni velem?

KCY. FRD6. KCY. FRD6. KCY. FRD6.

FRD6. KCY. FRD6. KCY. AJEL 2x1. VÉ.

Tengerészgyalogság 14. különleges egység „A” osztága, itt az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottájának Pearl Harbor-i rádióállomása. A jele gyenge, alig fogható. Vétel.

Kibaszott rádió. Kibaszott légköri viszonyok. Kibaszott napfoltok. Bassza meg, bassza meg, bassza meg!

KCY. FRD6. AK. KÓD.

CINCPAC Pearl Harbor-i rádióállomás, álljon készen a kódolt üzenet fogadására!

FRD6. KCy. ISM. AJEL 2x1. VÉ.

Tengerészgyalogság 14. különleges egység „A” osztága, itt az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottájának Pearl Harbor-i rádióállomása. Ismétlem, a jele gyenge, alig fogható. Vétel.

Hat próbálkozás után a Tengerészgyalogság 14. különleges egysége „A” osztágának végre sikerült elküldenie az üzenetet az Egyesült Államok Csendes-óceáni Hadereje Pearl Harbor-i parancsnokságára, amelyben az állt, hogy egy húsz Betty bombázóból és a kíséretüket ellátó, mintegy hannincra becsült Zéróból álló ellenséges haderő repült el felettük Guadalcanal irányába, mintegy 4500 méter magasságban.

FRD6. KCY. VET. VE.

„A” osztag, itt Pearl Harbor. Az üzenetet vettük. Pearl Harbor vége.

KCY. FRD6. KB ÉS TOVÁBBI SZÉP NAPOT. FRD6. VE.

A KB nem szerepelt a jóváhagyott rövidítések között, de az USA Csendes-óceáni Flottája Pearl Harborban szolgáló rádiósának nem esett különösebben nehezeire megfejteni a jelentését; minden rádiós tudta, hogy mit jelentett. Épp most közölte vele az üzenet küldője, hogy kapja be azt a bizonyos testrészét, ami persze a meglehetősen nagy távolság miatt is lehetetlen lett volna. Mivel a protokoll megtiltotta, hogy személyes jellegű üzeneteket és/vagy üdvözlést küldjenek a Haditengerészet rádiótávíróival, a Pearl Harborban szolgáló rádiós arra a következtetésre jutott, hogy akárki is az a bizonyos FRD6, jó nagy marha lehet, ha képes volt magát így leinni szolgálat közben.

(Kettő)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. szeptemberé., 1525

Mivel Fleming Pickering aznap délután későn ebédelt, amikor kopogtak Fowler szenátor ajtaján, azt hitte, hogy a szint szobapincére jött meg, hogy elvigye a tálcát és a rajta felszolgált előétel maradványát, amit az étteremből vitt fel korábban.

De nem a szobapincér volt az, hanem a recepciós. Egy eger kinézetű kisembernek segített becipelni majd egy tucát, egymásra rakott kartondobozt. Minden dobozon ott díszelgett a Brooks Brothers emblémája.

Pickering tudta, hogy mi van a dobozokban.

– A hálósobámban tegyék le, kérem! – mondta Pickering, és a hálósobájára irányába mutatott.

Amikor aláírta az átvételi elismervényt, megszólította az eger kinézetű kisembert.

– Kérem, mondja meg Mr. Abrahamnek, hogy nagyon hálás vagyok, amiért ilyen gyorsan teljesítette a megrendelést. És hogy ideküldte magát.

– Részünkről a megtiszteltetés, Pickering kapitány – mondta az eger kinézetű kisember. – Azt mondta Mr. Abrahamnek, hogy „a lehető leghamarabb”, én pedig egy jót ettem a vonaton.

Amikor a két férfi távozott, Pickering megnézte a dobozokat, amik szépen elrendezve pihentek az ágyán és a komódján, megrázta a fejét, nagyot sóhajtott, aztán visszament a nappaliba.

Egy nappal azelőtt, amikor Pick és Jack Stecker fia elment, dr. Selleres elrángatta egy ortopéd szakorvos rendelőjébe.

Selleres azzal a szöveggel etette be, hogy egy sokkal kényelmesebb gipszet szeretne rakatni a karjára. De valójában meg akarta röntgeneztetni a karját, ami meg is történt. Aztán az ortopéd orvos újragipszelte Pickering karját; az új gipsz tényleg sokkal kecsesebb lett annál, amit a Haditengerésztől kapott San Diegóban.

Noha Pickering nem igazán akart elmenni, most már örült, hogy mégis beadta a derekát. Először is, Selleres rögtön a vizsgálat után felhívta Patríciát, és közölte vele, hogy a férje karja szépen gyógyul... és hogy nem fog lerohadni, vagy elüszkösödni. De ami ennél is fontosabb volt, Pickering most már rendes inget is magára tudott venni.

Pickering, aki egyébiránt mindössze egy könnyű vászonköntöst és bokszeralsót viselt, valamint a Foster Lafayette eldobható, pamut zuhanyzópapucsát, visszatért ahhoz a kellemes, étkezés utáni tevékenységhez, amit a Brooks Brothers alkalmazottja megzavart. Töltött magának még egy csésze feketekávé – ezzel az ezüst kávéskancsó ki is ürült –, leült a kanapéra, feltette a lábát a dohányzóasztalra, aztán a kezébe vette a *The New York Times*.

És akkor újból kopogtak az ajtaján.

Ez most már biztosan a pincér lesz.

– Jöjjön be!

Pickering hallotta, hogy az ajtó kinyílik, és érezte, hogy valaki mozog a szobában, de senki sem jelent meg kis zsúrkocsival, hogy elvigye az előétel maradványait.

– Legyen olyan jó, és hozzon nekem még egy kancsó kávét! Cukor és tejszín nélkül kérem.

– Pickering tábornok, Sessions százados vagyok, uram, a Vezetéselemzéstől. Pickering hátrapillantott. Egy magas, jó kiállású fiatalember állt az ajtóban.

Fekete haját egészen rövidre nyíratta; zöld, kifogástalan szabású, elasztikus, zöld nyári egyenruhát viselt. Alaposan megtömött, bőr aktatáska volt az egyik kezében, egy újság a másikban.

– Azt hittem, hogy a szobapincér az – mondta Pickering. – Jöjjön be, kérem! Nahát, ez az első alkalom, hogy valaki tábornoknak szólított.

– Ez igazán megtisztelő, tábornok.

– Éppen kávét akartam rendelni. Hozathatok magának valamit?

– Esetleg egy jeges teát, ha megoldható.

– Miért nem kér inkább egy hideg sört, százados? Én most azt innék a leg-szívesebben.

– Egy tábornok óhaja egy százados számára parancs, uram. Pickering felnevetett.

Rendes kölyök. *Nem lehet idősebb Picknél.*

Pickering a telefonkagyló után nyúlt.

– Itt Pickering kapitány... nem... Pickering tábornok. Felküldené a szobapincért, hogy elvigye a terítéket? És hozasson vele fél tucat üveg Feigenspannt egy jegesvödörben, sok jéggel...

Pickering egy pillanatra elbizonytalanodott.

– Jó lesz a Feigenspann?

– Jó lesz, uram.

– Köszönöm – mondta Pickering a telefonba, aztán letette. – Mit tehetek magáért, százados?

– Rickabee ezredes üdvözlését küldi, uram. Megkért, hogy kérjek elnézést a nevében, amiért nem tudott idejönni személyesen. Most a Tengerészgyalogság parancsnokhelyettesével golfozik.

Golfozik? Jesszusom!

– A háború maga a pokol, igaz, százados?

– Tábornok úr, a legnagyobb tisztelettel, Rickabee ezredes rendszeresen találkozik a parancsnokkal, vagy ha a parancsnok nem ér rá, akkor a helyettesével. Az Army & Navy Country Club hátsó kilenc lyukánál kiválóan lehet megvitatni bizalmas jellegű témákat.

– Eljárt a szám – mondta Pickering. – Elnézését kérem.

– Megértem, ha kissé furcsának találta, amit mondtam, tábornok.

– Ott tartottunk, hogy mit tehetek magáért, százados?

– Rengeteg papír van, amit alá kellene írnia, tábornok...

– Lefogadom – szólt közbe Pickering.

Sessions elmosolyodott, aztán folytatta.

– ... de kezdjük a fontos dolgokkal. A tábornok látta már a *The Washington Start*?

Pickering megrázta a fejét, aztán az újság után nyúlt, amit Sessions tartott a kezében.

– A második oldalon van, tábornok, a bal alsó sarokban. Pickering kikereste a cikket, amit Sessions szerint látnia kellett.

A HAJÓMÁGNÁS BELÉP A TENGERÉSZGYALOGSÁGBA

Washington, szeptember 3. – A Fehér Ház ma délután bejelentette, hogy a szenátus jóváhagyta Fleming Pickering tartalékos tengerészgyalogos dandártábornoki kinevezését.

Stephen Early, az elnök sajtóreferense elmondta, hogy Pickering, az elnök régi, közeli barátja fogja vezetni a Tengerészgyalogság Vezetéselemző Irodáját, amely a Tengerészgyalogság hadianyag-beszerzését és elosztását hivatott hatékonyabbá tenni.

Pickering, aki a háború előtt a Pacific & Far East Shipping Corporation igazgatótanácsának elnöke volt, több hónapig a Haditengerészetnél szolgált, mint tartalékos kapitány, s csak nemrég tért haza a csendes-óceáni térségből, ahol Frank Knox haditengerészeti miniszter személyes képviselőjeként tartózkodott, és logisztikai feladatokat látott el.

„Az elnök és Knox miniszter úgy vélte, hogy Pickering hatékonyabb munkát tudna végezni a Tengerészgyalogságnál” – jelentette be Early sajtóreferens. – „Nemcsak több évtizednyi szállítmányozási tapasztalatainak fogja hasznát venni, hanem a tengerészgyalogosként eltöltött éveit is.”

A sajtóreferens azt is elmondta, hogy Pickering háromszor sebesült meg, és tengerészgyalogosként, az első világháborúban, Franciaországban, elnyerte a Kiváló Szolgálatért Érdemkeresztet és a Croix de Guerre-t.

„És csakúgy, mint az elnöknek” – tette hozzá Early –, „neki is van egy fia, aki a Tengerészgyalogságnál szolgál.” James Roosevelt százados részt vett a Tengerészgyalogság legutóbbi támadásában, amit a Makin-sziget ellen hajtottak végre. Malcolm S. Pickering hadnagy nemrég végezte el a Tengerészgyalogság vadászpilóta-képzését, és már útban van a csendes-óceáni térség felé.

Pickering, Early szerint, „amint egyenruhát tud húzni”, elkezdi az új munkáját.

– Nem mintha elhinnék mindent, amit az újságban írnak – mondta Pickering –, de ami itt áll, az a megszokottnál is jobban eltér az igazságtól, a szintiszta igazságtól. Nem gondolja?

– Az igazság az, hogy nekünk nagyon tetszett, tábornok.

– Nekünk? Ki az a nekünk?

– Rickabee ezredesnek és nekem, uram. Amint elolvasta, utasított, hogy vegyek egy példányt belőle, mielőtt idejönnék.

– Először is, nem vagyok Mr. Rooseveltről régi és közeli barátja.

– Mint ahogy a Vezetéselemző Iroda sem foglalkozik logisztikával, uram, amint azt bizonyára tudja – mondta Sessions mosolyogva. – De nekünk szinte mindig jól jön, ha az emberek nem tudják, hogy mi az igazság. És tábornok, a legnagyobb tisztelettel, sokan vannak ebben a városban, akik embert is ölnének, csak hogy megjelenjen a *The Starban* egy olyan cikk, ami azt állítja róluk, hogy Mr. Roosevelt régi és közeli barátai.

Pickering elgondolkodott azon, amit hallott, aztán felnevetett.

– Biztosra veszem, hogy igaza van, százados – mondta. – Maga egy roppant érdekes fiatalember. Mivel foglalkozott azelőtt, hogy elkezdte... ezt a munkát? És hogyan került a mostani posztjára?

Mielőtt Sessions válaszolhatott volna, valaki újból kopogott az ajtón.

– Szabad, uram? – kérdezte Sessions.

Aztán az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Az emelet szobapincére és egy pincértanuló lépett a lakosztályba, majd kitolta a zsúrkocsit, hátrahagyva egy tálcányi söröspoharat, illetve két ezüst jegesvödröt, bennük három-három, jégkockák közé ágyazott sörösuveggel.

– Parancsoljon! – mondta Pickering. – A sörnyitót a bárpulton találja.

– Nagyon szép darab – mondta Sessions, és a jegesvödörre mutatott.

– A személyzet roppant kedves hozzám, valószínűleg azért, mert a feleségem apjáié a szálloda.

– Igen, uram, tudom – mondta Sessions, majd kinyitott egy üveg sört, és Pickering kezébe adta. Közben Pickeringre pillantott, akinek roppant rideggé vált a tekintete.

– Tábornok, mindent tudnunk kell az embereinkről. És a minden alatt mindent értek.

– Hogyne – mondta Pickering. – Épp azt akarta elmesélni, hogy hogyan keveredett bele ebbe a dologba.

– Kínában szolgáltam, uram. Az akkor még Ed Banning századossal.

– Ismeri Ed Banninget?

– Megtiszteltetés számomra, hogy a barátjának tart, uram.

– Ez sokat elárul magáról is, százados.

– Uram, talán nem kellene mondanom, de Ed Banning az egekig dicsérte magát.

– Feltehetek magának két, nem igazán idevágó kérdést, százados? – Igen, uram?

– Mi a helyzet a két emberünkkel Bukán? Tud róluk valamit?

– Igen, uram. Még mindig ott vannak. Banning most próbálja meg kitalálni, hogyan lehetne leváltani őket.

Pickering bólintott.

– Két kérdést mondtam, de háromra gondoltam. Tehát a második kérdés. Amikor Kínában szolgált, véletlenül nem találkozott egy fiatalemberrel, egy McCoy nevű tizedessel?

Sessions elmosolyodott.

– Uram, büszkén jelentem, hogy én vagyok az az ember, aki tisztiiskolába küldte McCoyt, noha kétségbeesetten tiltakozott.

– A fiammal együtt végezte el. De azt hiszem, hogy ezt maga is tudja.

– Igen, uram.

– Tudja, hogy hol tartózkodik most McCoy? Azért kérdezem, mert...

– Uram, Gyilkos közénk tartozik...

– Azt hiszem, erre rá kellett volna jönnöm magamtól is – mondta Pickering.

– Betegszabadságon van, uram.

– Megsebesült? – kérdezte Pickering. A hangjában aggodalom csengett.

– A Makin elleni rajtaütés során. De nincs komoly baja. Az ezredes úgy gondolta, hogy teljes harminc nap jár neki. Parancsba adta neki, hogy mind a harminc napot töltsse pihenéssel.

– A harmadik kérdés: John Marston Moore őrmester?

– Philadelphia, Haditengerészeti Kórház, uram. Pár repesz nagyon csúnyán megsebesítette Guadalcanalen.

– Fel fog épülni?

– Egy ideig csak korlátozott szolgálatra lehet majd beosztani, uram, de rendbe fog jönni.

– Mit tud még Moore őrmesterről? – kérdezte Pickering ártatlan hangon. De Sessions tudta, hogy mi állt a kérdése háttérében. Úgy döntött, hogy kimerítő választ ad a kérdésre.

– Van VARÁZSLAT-jogosítványa, uram. Maga intézte el neki.

– És nem beszéltem róla senkinek. Azért küldték Guadalcanalre, és azért van most kórházban.

– Igen, uram. Ismerem a részleteket.

– Maga is rajta van a VARÁZSLAT-listán?

– Igen, uram. És Rickabee ezredes is, uram.

– McCoy nincs rajta?

– Nem, uram. Semmi szükség rá, hogy McCoy hadnagy felkerüljön rá, uram.

– Nagyra becsülöm az őszinteségét, ahogy a kérdéseimre válaszolt, százados.

– Tábournok, maga a főnök.

– Ebben a mondatában két olyan dolog is volt, amit nehezen tudok elfogadni – mondta Pickering.

– Nos, uram, akkor miért nem tesszük hivatalossá?

– Parancsol?

– Ahhoz, hogy a tábornok úrból tényleg tábornok legyen, többek között alá kell írnia a papírt, amiben kijelenti, hogy lemond a Haditengerészet által számára adott kapitányi rangról, és elfogadja a tengerészgyalogos dandártábornok! ki-

nevezést. Plusz, aláír még nem több mint négy vagy ötszáz szépen legépelt formanyomtatványt, amit véletlenül magammal hoztam.

Sessions mosolyogva emelte a magasba az aktatáskáját.

– Hoztam magammal két tartalék töltőtollat is – folytatta Sessions –, meg ilyeneket is.

Két, rendszámtábla nagyságú féMLEMEZT húzott elő az aktatáskájából. Mindkettő vörösre volt festve, és mindkettőnek a közepén egy csillag volt.

– Mi ez? – kérdezte Pickering, bár mire feltette a kérdést, már tudta rá a választ.

– Ezt rakják a dandártábornokok az automobiljukra. Előre és hátra, tábornoki zászlót és nemzeti zászlót is vételeztem magának a főparancsnokságon, mielőtt idejöttem, uram. De azok az autóban maradtak.

– És mihez kezdjek a tábornoki zászlóval?

– Az irodájában fogjuk elhelyezni, tábornok, amit éppen ezekben a percekben rendeznek be magának.

– És kit dobtak ki az irodájából, hogy helyet csináljanak nekem?

– Egy bizonyos LaRue ezredest, uram – felelte Sessions szinte azonnal. – Az ezredes a Tengerészgyalogság képviselője az Összfegyvernemi Morál és Rekreációs Tanácsban. Az ezredes talán túlságosan is tisztában volt azzal, hogy ő volt a mi kis épületünkben a rangidős tiszt. Nem hinném, hogy Rickabee ezredesnek megszakadt volna a szíve, amikor meg kellett mondania neki, hogy az irodáját át kell adnia a tábornoknak, tábornok.

– Jesszusom – mondta Pickering fejet csóválva.

– Ennek ellenére még így is eléggé egymás nyakán leszünk, uram. De legalább mostantól csak magunk leszünk az épületben.

– Nos, azt hiszem, ez is valami.

– Uram, Rickabee ezredes javasolta, hogy ma délután autózzunk le Quanticóba, ha kedve van hozzá.

– Ó? Miért?

– Az egyenruhák miatt, uram. Rickabee ezredes megkért, hogy mondjam meg magának, hogy van ott egy lekötözöttje, egy A. M. Bolognese nevű fickó, aki nemcsak olcsón dolgozik, de ráadásul az ezredes barátja is. Pár nap alatt valószínűleg el tud készíteni pár egyenruhát magának.

Pickering a hálósobája felé intett.

– Ezek most jöttek. Felhívtam a Brooks Brotherst, ők meg vonattal leszállították.

Sessions felnevetett.

– Banning őrnagy mesélte, hogy így intézi a dolgait, uram. Mire kigondolt valamit, maga már meg is csinálta.

– Bár tudtam volna erről a fickóról, aki ilyen olcsón dolgozik! Nem szívesen gondolok bele, hogy mekkora összeg fog állni a számlán, amit a Brooks Brothers fog küldeni.

– Pontosan mit rendelt, uram?

– Azt mondtam nekik, hogy küldjenek mindenből, amire szükségem lehet.

– Tábornok, mi lenne, ha megnézném azokat a dobozokat, amíg maga aláírja a papírokat?

– Hát, tényleg nem ártana, ha olyasvalaki nézné meg, aki tudja is, hogy mit csinál – mondta Pickering. – Köszönöm.

– Ott írja alá, tábornok, ahol a kis, piros ceruzás pipát látja! – mondta Sessions, miközben az egyik asztalhoz lépett, és nekilátott kirakodni a papírhal-mazt. – Mindent legalább négy példányban kellett legépelni, úgyhogy mindet alá kell írnia.

– És, ha a jobb kezemet törtem volna el?

– Akkor most elég lenne egy X is, uram, én pedig aláírnék egy papírt, amin eskü alatt vallom, hogy maga tette oda az X-et. Pickering felnevetett.

– Rendben van, százados – mondta Pickering, az asztalhoz lépett, és leült. Sessions levette a töltőtoll kupakját, és Pickering kezébe adta a tollat.

– Ha kifogyna belőle a tinta, uram, van egy másik.

– Gondolja, hogy kettő elég lesz?

– Kis szerencsével, uram.

Mire végzett az utolsó kupacban lévő dokumentumok aláírásával, és rátette a másik kupacra, Pickering kénytelen volt elismerni, hogy Sessions nem túlzott a dokumentumok számát illetően. Az ujjai egészen lemerevedtek a sok írástól.

Felállt, és a hálósobába ment. A kartondobozok üresen álltak az ajtó mellett egy stószban. Alig hitte el, hogy mennyi ruha hevert az ágyán. És még több ruha lógott az ajtók kilincsén és a komódja fiókjának fogantyúin.

Sessions, aki az ágy fölé hajolva tűzte ki a dandártábornoki rangjelzést az egyik elasztikus zubbonyra, hátrapillantott, amikor Pickering a szobába nézett.

– Szó szerint azt tették, amire kérte őket, uram. A díszegyenruhán kívül mindent elküldték.

– A díszegyenruha sokba kerül?

– Igen, uram. Nagyon sokba.

– Akkor a Brooks Brothersnél bizonyára csak elnézték, és amilyen gyorsan csak lehet, orvosolni fogják a dolgot.

– Csak azt nem tudjuk, hogy jók lesznek-e magára.

– Szerintem jók lesznek. Egyetemista korom óta náluk vásárolok. Sessions odaadott neki egy inget.

– Csak egy módon tudhatjuk meg, tábornok.

Három perccel később Flem Pickering egy bizonyos Fleming Pickering tartalékos tengerészgyalogos dandártábornokot méregetett a fürdőszobaajtóra szerelt, egészalakos tükörben.

Úgy nézek ki, mint azok a próbababák a Brooks Brothers kirakatában. Lehet, hogy rajtam van az egyenruha, de attól még nem vagyok, és soha nem is leszek tengerészgyalogos tábornok.

Már a haditengerész-kapitány dolog is túlzás volt, de legalább azt a négy arany csíkot jogom volt viselni. Mint tengerész-kapitány jogom van ellátni bármilyen hajó parancsnokságát a világ bármely tengerén, úgyhogy a kapitányoknak járó négy sáv nekem is jár.

De ez azért más.

– Tökéletesen áll magán – mondta Sessions. – Lássuk a sapkát!

Egy egyensapkát nyújtott Pickeringnek. Az összefont, arany tölgyfalevelek, amelyek a sapka karimáját díszítették – közismertebb nevén a „rántotta” –, azt adták a világ tudtára, hogy a viselője egy tábornok.

Pickering felvette a sapkát, és újból megvizsgálta magát a tükörben.

Most már végképp úgy nézek ki, mint egy kirakatbábu a Brooks Brothers kiraká-tában.

– Remekül néz ki, uram – mondta Sessions.

– Úgy nézek ki, mint egy szélhámós, százados – felelte Pickering. Újból kopogtak az ajtón.

– Kinyithatom, tábornok?

– Megkérem rá – mondta Pickering. – Köszönöm.

Pickering elfordult a tükörtől, és nekilátott összegyűjteni a többi, vállfára akasztott egyenruhát, majd betenni a szekrénybe. Aztán visszament a tükör elé, és még egyszer megnézte magát.

– Jó napot, tábornok – mondta egy különös hang. – Rickabee ezredes vagyok.

Pickering megfordult. Egy magas, vékony, markáns arcú férfi állt a hálószo-bája ajtajában. Bő, izzadságtól nedves, vékony vászonöltönyt viselt, és egy ütött-kopott, patentes karimájú szalmakalapot. Az egyik kezében pontosan olyan ak-tatáskát tartott, mint amilyennel Sessions érkezett – hasonlóképpen megtö-mve –, a másikban egy hosszú, keskeny tárgyat tartott, amit barna zsírpapírba csomagoltak.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, ezredes – mondta Pickering. – De tartok tőle, hogy ezt a beszélgetést azzal kell kezdenem, hogy közlöm magával, úgy érzem, egy csaló áll maga előtt egy tengerészgyalogos tábornok egyenruhá-jában.

Rickabee egy pillanatra a szemébe nézett, aztán belépett a hálósobába. Az aktatáskát letette a padlóra, a hosszú tárgyat pedig az ágyra. A zsebéből előhú-zott egy zsebkést, és levágta a hosszú tárgyról a papírt.

Félretolta a papírt a Springfield 1903-as, .30-06-os kaliberű hadipuskáról, a kezébe vette, és Pickering felé nyújtotta.

– A tábornok úr ezt elfelejtette magával hozni, amikor kijelentkezett a kór-házból, uram. Bátorkodtam idehozatni, uram.

Pickering elvette tőle a puskát, és (pavlovi reflexből) azonnal ellenőrizte, hogy nincs-e megtöltve. Aztán Rickabee ezredesre pillantott.

– Köszönöm, ezredes – mondta. – Sokat jelent nekem.

– Sejtettem, hogy így lesz, tábornok – mondta Rickabee. – Szinte biztosra veszem, hogy ez az egyetlen Springfield az egész Egyesült Államokban, ami megjárta Guadalcanalt.

Pickering ismét Rickabee szemébe nézett.

– Vandergrift tábornok mondta, hogy hozzam magammal. Amikor utasítottak, hogy hagyjam el a szigetet.

– Igen, uram. Tudok róla, uram. Mondhatok valamit, tábornok? Pickering bólintott.

– Vandergrift tábornok és Jack Stecker őrnagy úgy gondolja, hogy maga kiváló tengerészgyalogos, uram, és szerintem nem kellene kételkednie az ítélőképességükben.

Pickering hosszú ideig nem szólalt meg.

– Fura, ezredes. Nekem azt mondták... tulajdonképpen az elnök mondta... hogy magának meglehetősen nyers a modora. Ez viszont egyáltalán nem nyers, sokkal inkább jóindulatú megjegyzés volt.

Rickabee egy pillanatra a szemébe nézett, aztán témát váltott.

– Látom, a tábornok megoldotta az egyenruha-problémát.

– Sajnos, még mielőtt hallottam volna arról az ügyes fickóról, Quanticóban, akinek olyan jó árai vannak.

– Nos, legalább a megfelelő egyenruhát viseli, amikor közlöm magával, mennyire örülök, hogy ismét a Tengerészgyalogság kötelékében van.

– Köszönöm – mondta Pickering. – Azon tűnődtem, hogy mihez kezdjek a haditengerészeti egyenruháimmal. Azt hiszem, hazaküldtem. Vagy keressek valakit, aki használni tudná?

– Köszönöm, uram – mondta Rickabee. – A felajánlását elfogadjuk.

– Ismer valakit, aki használni tudná?

– Előbb-utóbb biztosan hasznát vesszük valahol, uram – mondta Rickabee.

– Értem – mondta Pickering fejet csóválva. – Rendben. A magáé.

– Remélem, Sessions már közölte a tábornokkal, hogy épp most rendezzük be az irodáját.

Pickering bólintott.

– Egy kicsit feltartottak minket. Az iroda régi tulajdonosa úgy visított, mint egy szúrt malac, és mindenkinek elpanaszolta a bánatát – mondta Rickabee egyértelműen nagy élvezettel. – De mindenhol elutasították a fellebbezését, és utasították, hogy holnap délig tűnjön el. Ha a tábornok úgy gondolja, hogy holnap délelőtt be szeretne jönni az irodába, természetesen készitünk neki helyet, de a legnagyobb tisztelettel megkérném, hogy várjon még egy napot.

– Végig egyes szám harmadik személyben fog velem beszélni?

– Nem, ha a tábornok úgy kívánja.

– A tábornok úgy kívánja – mondta Pickering mosolyogva.

– Igenis, uram.

– Úgy gondoltam, hogy holnap Philadelphiába megyek, hogy meglátogassam Moore őrmestert. Van valami esetleg, ami miatt ezt nem tehetem meg?

– Gyakorlatilag oda mehet, ahová akar, tábornok – mondta Rickabee. Felvette az aktatáskáját a padlóról, kinyitotta a zárat, majd a táskát, kivett belőle egy borítékot, és Pickering kezébe adta. – A parancsai ma reggel érkeztek meg.

Pickering kinyitotta a borítékot.

FEHÉR HÁZ

Washington D.C

1942. szeptember 3.

Fleming Pickering tartalékos tengerészgyalogos dandártábornok (USA Tengerészgyalogság, főparancsnokság) igénybe vehet bármilyen katonai és/vagy civil vasúti, közúti, tengeri vagy légi közlekedési eszközt (AAAAA-1 prioritással), hogy oda utazzon, ahová szükségesnek ítéli, hogy elvégezze az alulírott által rábízott feladatot.

Alulírott utasítja az Egyesült Államok Fegyveres Erejének parancsnokságait, hogy adjanak meg neki minden, általa kért segítséget. Pickering tábornokot tekinték alulírott személyes megbízottjának.

Pickering tábornok korlátlan, SZIGORÚAN TITKOS-jogosítvánnyal rendelkezik. Mindennemű, a küldetésére vonatkozó kérdéssel alulírottat kell felkeresni.

W. D. Leahy flottaadmirális, USA Haditengerészet
az elnök vezérkari főnöke

– Hasonlít a régi parancsához, csak ezt most Leahy írta alá – mondta Rickabee, amikor Pickering végzett a parancs olvasásával.

– Ezek szerint Leahynek dolgozunk.

– Időnként igen – mondta Rickabee tárgyilagosan. – Mindenesetre a kérdésére, hogy elmehet-e Philadelphiába, megkapta a választ.

– Ez egy személyes jellegű dolog. A fiú nekem dolgozott. Ha rendesen tettem volna a dolgomat, soha nem küldték volna Guadalcanalre.

Pickering látta Rickabee szemében, hogy nem tetszett neki ez a kijelentése.

– Jól van – mondta Pickering. – Ki vele!

– Semmi, uram.

– Rickabee, ha együtt fogunk dolgozni, tudnom kell, hogy mi jár a fejében. Rickabee elég sokáig várt a válasszal, Pickering pedig tudta, azon gondolkodik, hogy mit mondjon.

– Esetleg nem változtatná a mondata utolsó részét arra, hogy „soha nem küldték volna Guadalcanalre, ahol esetleg elfoghatták volna, és kompromittálhatta volna a VARÁZSLAT-ot”? – kérdezte végül Rickabee.

Pickering arcizmai megfeszültek. Nem szokott hozzá, hogy kijavítsák. Érezte Rickabee tekintetét. Az ezredes gyanakvóan, mégis határozottan nézett rá.

– Hogyne – mondta Pickering –, de csak azért, mert így arra emlékeztet, milyen hihetetlenül ostoba tudok lenni időnként. Ennek ellenére vegye úgy, Rickabee, hogy a helyesbítését elfogadtam.

– Kötelességemnek éreztem, hogy szóba hozzam a témát, uram – mondta Rickabee. – És volna még valami...

– Halljam!

– Ed Banningtól tudom, hogy némileg lazán kezeli a titkos dokumentumokra vonatkozó előírásokat.

– Nekem erről soha nem ejtett szót! – tiltakozott Pickering.

– Ő és Hon hadnagy minden lépését figyelte, uram. És hogy biztosra menjenek, a szállását is megfigyeltették.

Jesszusom, ez a fickó nem blöfföl.

– Erről nem tudtam.

– Mert Ed Banning nem akarta, hogy tudjon róla – mondta Rickabee. – De erre itt nem lesz lehetőségünk.

– Óvatosabb leszek.

– Tábornok, magának jár egy szárnysegéd és egy tisztiszolga. Engedélyével szeretném, ha az ő feladatuk lenne meggyőződni arról, hogy minden a megfelelő helyre került-e.

– Úgy érzem magam, mint egy hülye gyerek – mondta Pickering.

– Én ugyan nem látok japánokat bujkálni a bokrokban – mondta Rickabee –, és németeket sem. J. Edgar Hoover remek munkát végez a kémelhárításnál. De a többi ügynökségnek nem tetszik a mi kis cégünk. Sokat árthatnak nekünk, uram, ha be tudják bizonyítani, hogy a biztonsági rendszerünk nem működik tökéletesen.

– A többi ügynökség? Például melyik?

– Mindegyik. Bármelyik. Talán leginkább az FBI, és Donovan emberei, akár-hogy is nevezik magukat mostanság, és persze az ONI.

Az ONI volt a Haditengerészet hírszerző szolgálata.

– Más szóval azt mondja nekem, hogy itt is ugyanaz megy, mint a csendes-óceáni térségben? Szóval tényleg két háborút vívunk? Az egyiket a japánok ellen, a másikat önmagunkkal?

– Igen, uram, tartok tőle, hogy ez a helyzet.

Atyaisten, hogy én mekkora barom vagyok! Ugyan miért gondoltam, hogy itt másként mennek a dolgok? És persze igaza van. Bill Donovan semminek sem örülne jobban, mint annak, ha Franklin Roosevelthez szaladhatna, kezében a bizonyítékkal, hogy veszélyt jelentek a nemzetbiztonságra, és/vagy úgy viselkedek, mint egy hülye barom.

– Ha úgy gondolja, hogy szükséges, éjszakára bezárhat egy pánccélterembe.

– Erre nem lesz szükség, uram. De arra azért ügyelni kell majd, hogy a szárnysegédje...

– Gondolom, McCoy hadnagy most nem tudná betölteni ezt a posztot. Vagy tévedek?

– Én Moore őrmesterre gondoltam, uram. Tiszti kinevezést adhatnánk neki... mielőtt Ausztráliába küldtük, egyébként is szándékunkban állt kinevezni... és van VARÁZSLAT-jogosítványa.

– Igen, hogyne – mondta Pickering. – Jó ötlet.

– Én pedig keresek egy megfelelő tisztiszolgát vagy gépkocsivezetőt, vagy írnot, vagy kit... majd kitaláljuk, hogy minek nevezzük. Már kinéztünk pár embert, aki a megfelelő háttérrel rendelkezik. Tulajdonképpen közülük hárman vagy négyen éppen most csinálják az alapkiképzést a Parris-szigeten.

– Cselekedjen velem belátása szerint, Rickabee ezredes – mondta Pickering.

– Parancsot adok magának, hogy közölje velem, hogyan tehetem magamat hasznossá, és hogyan árthatok a legkevesebbet.

Rickabee a szemébe nézett, aztán elmosolyodott.

– Apropó, a hasznossá tétel, uram... az ott Feigenspan sör a nappaliban?

(Három)

New York, New York City

West 52nd Street 21.

Club 21

1942. szeptember 5.

Ernest J. Sage kiszállt a taxiból, és kissé elgondolkodva egy ötdolláros bankjegyet nyomott a sofőr kezébe.

– Tartsa meg! – mondta.

Emest Sage negyvennyolc éves, vékony, de roppant energikus férfi volt, és kifogástalan szabású ruhát viselt. Vitahairtől csillogó haját hátrafésülve hordta, mert így érezte jól magát, és nem azért, mert a Vitahair volt az American Personal Pharmaceuticals Inc. – amely cég igazgatótanácsának elnökét Ernest Sage-nek hívták – a harmadik legjobban menő terméke.

– Jó napot, Mr. Sage – mondta a Club 21 kapusa, aki kicsit későn ismerte meg Sage-et, ezért futva tette meg a taxiig vezető utat.

– Mizújs? – kérdezte Ernest Sage, akinek sikerült két másodpercre mosolyt erőltetni az arcára, mielőtt villámgyorsan keresztülvágott a járdán, majd lement a pár lépcsőfokon, amely kovácsoltvas rács mögött lapult.

Ernest Sage-nek egy megbeszélésre kellett mennie, és késésben volt. Pedig sehonnan sem szeretett elkésni.

Az ajtó mögött strázsáló férfi már hamarabb felismerte, mint a kollégája. Mi-re Sage az ajtóhoz ért, a férfi kitárta előtte, és mosollyal az arcán fogadta.

– Jó napot, Mr. Sage – mondta a férfi barátságosnak tűnő mosollyal az arcán.

– Mizújs? – felelte Ernest Sage. – Késésben vagyok. Kerestek már?

– Nem, Mr. Sage.

– A bárban leszek.

– Igen, Mr. Sage. Mindent elintéztek.

Sage elindult a bár felé. A helyiség leghátsó sarkában ült az a férfi, akivel Ernest Sage-nek találkoznia kellett. Egy bárszéken ült, háttal a bejáratnak. Egy *nagyon különleges* bárszéken ült. Ezt a bárszéket már-már szentnek számító szokás jog szerint Robert Benchley humoristának rezerválták, illetve, távollétében a Club 21 egyéb törzsvendégeinek – például újságíróknak, színészeknek, producereknek és üzletembereknek, akik elnyerték a Kriendler család, a Club 21 tulajdonosának a kegyeit.

Sage-nek eszébe jutott, amit hallott, hogy Bob Kriendler hamarosan belép a Tengerészgyalogsághoz. Talán már meg is tette...

Vajon ezért adja neki Al saját kezűleg az italát? Vagy csak ezzel akarja kimutatni a tiszteletét egy jóképű tengerészgyalogosnak, aki egyenruhát visel?

A fiatalember a Tengerészgyalogságnál szolgáló főhadnagyk számára előírt nyári egyenruhát, vagyis khaki inget, nadrágot és „USA Tengerészgyalogság” feliratú nyakkendőtüvel ellátott nyakkendőt viselt.

– Hello, Ken – mondta Ernest Sage, és megérintette a fiatalember vállát. – Elnézést a késésért. Hihetetlen ez a nyomorult forgalom.

– Hello, Mr. Sage – mondta Kenneth R. McCoy tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy. – Semmi gond. Én is csak most értem ide.

– Ó, maguk ismerik egymást? – kérdezte Al Kriendler.

– Valamilyen oknál fogva, amit én egyáltalán nem értek – mondta Ernest –, Ernie meg van róla győződve, hogy a nap azért kel fel minden reggel, mert Ken úgy akarja.

– Nos, meg kell jegyeznem, hogy Ernie ízlése kiváló – mondta Al Kriendler. A bárpultos, aki jól ismerte Ernest Sage ivási szokásait, egy Manhattant csúsztatott elé extra adag Angostura keserűvel.

Ernie Sage – pontosabban Ernestine Sage – Ernest Sage egyetlen gyermeke volt, akit Ernest Sage nagyon szeretett. De azzal is tisztában volt, hogy a lánya felnőtt, és nővé cseperedett. Ezért aztán sokat morfondírozott azon, hogy egyszer elkerülhetetlenül eljön az a nap, amikor a kislánya minden szeretetét egy fiatalemberre fogja pazarolni.

Noha elég sokszor végiggondolta, hogy mi lehet a legrosszabb, ami ebben az ügyben történhet, arra álmában sem mert volna gondolni, hogy a valóság ennyire szörnyű lesz. Nem arról volt szó, hogy nem kedvelte Ken McCoyt. Ken McCoy egy rendkívül rendes fiatalember volt.

Persze Ernest Sage boldogabb lett volna, ha McCoy rendes – illetve gazdagabb – családból származott volna, és az sem ártott volna, ha többje lett volna egy érettséginél, amit a Pennsylvania állambeli Norristown gimnáziumában szerzett. Ennek ellenére úgy vélte, hogy az ilyesfajta akadályok végül is nem leküzdhetetlenek. Sőt, más körülmények között akár bele is törődött volna Ken McCoyba. Ernie átkozottul rosszabbul is választhatott volna.

De még egy éve sem volt, hogy a háború kitört, és Ernest Sage egyelőre nem látta a végét, és Ken McCoy máris három Biborszívet és egy Bronzcsillagot ka-

pott a harcban nyújtott bátorságáért, a tengerészgyalogos bajtársai pedig Gyilkosnak hívták.

A Bíborszíveknek, a Bronzcsillagnak és a Beceneveknek az emberek általában nem tulajdonítottak különösebb jelentőséget. De Ernest Sage igen. Ő úgy vélte, hogy annak az esélye, hogy Ken McCoy élve jön haza a háborúból, valahol az igen csekély és a nulla között volt.

Például a 66. számú „mi lehet a legrosszabb, ami megtörténik” verzió szerint Ken egy lábbal rövidebben vagy vakon tért volna haza. És akkor Ernie kénytelen lett volna leélni az életét egy kriplivel.

Ha ettől egy szívtelen fasz vagyok, akkor mi van? Félttem az egyetlen leányom életét. Mi rossz van ebben?

A fura azonban az volt, hogy Ken nemcsak, hogy megértette Sage aggályait, egyet is értett velük. Mégis Sage ezzel a szituációval nehezebben tudott megbirkózni, mintha Ken egy anyakönyvvezető elé vitte volna a lányát, egy nappal azután, hogy megismerkedtek.

– Nem fogom feleségül venni a lányát, Mr. Sage – mondta Ken. – Addig nem, amíg véget nem ér a háború. Nem akarok egy özvegyet hagyni magam után.

Ez is egy olyan dolog volt, amit nagyon szeretett Ken McCoyban.

Az igazi problémát tulajdonképpen nem is McCoy jelentette, hanem Ernie. Ernie a végletekig leegyszerűsítette a problémát. Azt mondta, hogy ő egy nő, aki szerelmes lett egy férfiba. Az a nő pedig, aki szerelmes, ragaszkodik a férfihoz, akit szeret, és szüljön neki gyereket. Fűtyült rá, hogy Ken felesége-e, vagy sem... gyereket akart neki szülni.

– Nézd, apa – mondta egyszer neki, amikor az American Personal Pharmaceuticals épületének vezetői étkezőjében ebédeltek. – Ha Ken meghal, legalább a gyereke itt marad nekem... És nem arról van szó, hogy aztán mehetnék a gyerekekkel a szegényházba.

Ernest Sage határozott erkölcsi normák szerint élt, és azok szerint is nevelte a lányát. Például hat nyomorult éven át tanított a vasárnapi iskolában, hogy jó példát mutasson a lányának. Úgyhogy meglehetősen nehezeire esett odamenni a lánya fiújához, és megbeszélni vele a problémát, melyet az jelentett, hogy a lánya teherbe akart esni tőle. Ennek ellenére Ernest Sage megtette. Meg kellett tennie.

Ken McCoy pedig ismét meglepte... sőt, még zavarba is hozta, és nem azért, mert Ken rosszat akart tenni a lányával (erről szó nem volt), hanem mert pontosan úgy viselkedett, ahogy Ernest Sage viselkedett volna a helyében.

– Aha, tudom, hogy gyereket akar – mondta Ken. – De szó nem lehet róla. Az nagy szemétség lenne vele szemben.

Nos, Ernest Sage ezért nem tudta nem szeretni Ken McCoyt, és ezért nem tudott nem felnézni rá. Ken sokban hasonlított hozzá. Tisztességes, intelligens ember volt, aki úgy látta a dolgokat, ahogy voltak, és nem rózsaszín szemüvegen át.

Nyomorult háború!

– Miss Sage megérkezett, Mr. Sage – súgta az egyik pincér a fülébe. – A szokásos asztal megfelel, uram?

Nőket nem szívesen szolgáltak ki a bálpultnál. Mivel azonban nem tiltották meg nekik, hogy a pulthoz üljenek, Ernie szívesen ült oda mondván, hogy a francba az emberekkel, gondoljanak, amit akarnak. De amikor csak lehetett, az apja megpróbálta rábeszélni, hogy üljön inkább az asztalhoz.

– Igen, hogyne – mondta Sage, és a bejárat irányába nézett, a lányát keresve a tekintetével. Magas, az egészségtől majd kicsattanó, karcsú, de nem sovány nő volt. Fekete Kleopátra-frizurát vágatott a hajából. Egyszerű szoknyát, blúzt és gyöngysort viselt – utóbbi az anyai nagymamájé volt.

Ernest Sage integetett neki. Ernie visszaintett ugyan neki, de az arckifejezése dühösre váltott, amikor meglátta, hogy a főpincér felé kezd galopposzni, hogy az asztalhoz kísérje.

Ernest Sage is észrevette, hogy férfiszempárok kísérték a lányát végig, amíg az asztalhoz nem ért.

Ernie addig állt az asztal mellett, amíg a két férfi oda nem ért hozzá.

– Szia, kicsim – mondta Ken McCoy.

– Ez minden? – kérdezte Ernie Sage.

– Mi van?

Ernie hirtelen megragadta Ken szépen megkötött nyakkendőjét, magához húzta, és szájon csókolta.

– Jesszusom – mondta Ken McCoy, amikor végre kiszabadult. Még el is pi-
rult.

– Szia, apa – mondta Ernie egy mosoly kíséretében, aztán leült. Amikor rámosolygott a lánya, nem tudott haragudni rá.

– Mit szabad hoznom, Miss Sage? – kérdezte az egyik pincér.

– Ami jó a Tengerészgyalogságnak, az jó lesz nekem is.

– Mindenkinek hozzon egyet! – mondta Ernest Sage.

– Kösz, hogy megkérdezted, hogy telt a napom – mondta Ernie. – Jól telt. Ma azt mondták nekem, hogy a reklámszöveg, amit a Toothholdhoz írtam, „nagyon szexi” lett. Vajon mit csinálhat ez a férfi a hálósobájában, ha azt gondolja, hogy egy műfogsor-ragasztó *szexi*?

– Te jó ég, cicám! – mondta Ernest Sage.

Ken McCoy felnevetett.

– Addig nem tudhatod, amíg nem próbáltad ki!

– Jól van, édesem, viszek belőle haza. Egy egész táskára való van a kartotékszekrényemen.

Ernie McCoy reklámszövegíróként dolgozott a J. Walter Thonpson reklám-ügynökségnél. Ernest Sage-et hihetetlen büszkeséggel töltötte el, hogy a lánya a hozzáértése miatt kapta meg a munkát, és nem azért, mert az American Pharmaceuticals minden évben 12,1 millió dolláros megrendelést adott a JWT-nek.

– Ma nagyon érdekes dolgot tudtam meg – mondta Ernest Sage. – Addig nem akartam beszélni róla, amíg nem volt itt mindenki.

– Miről van szó? – kérdezte Ernie Sage.

– Olvastam egy cikket a *Timesban*, amiben az állt, hogy Fleming Pickering beállt tengerészgyalogosnak. Mint tábornok.

– Azt hittem, hogy kapitány a Haditengerészetnél – mondta Ernie, és kérdően McCoyra meredt.

– Tudom – mondta McCoy. – Ma felhívott.

Az eszem megáll – gondolta Ernest Sage. – Engem persze nem hívott fel. Azóta nem hallottam a szarházi felől, amióta elkezdődött a nyomorult háború, pedig már akkor haverok voltunk, amikor a gyerekeink még meg sem születtek. És ha Ken McCoyt felhívta, akkor az azt jelenti, hogy Ernie lakását hívta, amiből pedig az következik, hogy tudja, hogy együtt élnek. Mi a francért nem lep meg engem? Elem intézte azt a hajót is, amiben először összeálltak, a San Diego-i Jachtklubban. A fene esne belé azért is!

Mr. és Mrs. Ernest Sage, illetve Mrs. Pickering (a hölgyek egyébként szobátársak voltak az egyetemen) és Pickering kapitány sokáig dédelgetett, kedves, és nem is teljesen túlzó álma az volt, hogy egy nap Ernest Sage-et és Malcolm S. Pickeringet eltalálja Ámor nyila, összeházasodnak, és boldog nagyszülőt csinálnak belőlük.

Ehelyett Pick Pickering beállt tengerészgyalogosnak, összehaverkodott Ken McCoyjal a tisztiiskolában, és magával vitte New Yorkba az egyik eltájkuk alkalmával. Pick beköltözött a Foster Park egyik lakosztályába, és teleköltölte New Yorkot, hogy a városban van, és hogy a hétvégén nonstop partit fog adni. Ernie Sage elment a partira, és belebotlott Ken McCoyba. Ezzel vége is lett a sokáig dédelgetett, kedves, és nem is teljesen túlzó álomnak. És kezdetét vette a véget nem érő rémálom. Amint Ernie meglátta Kent, tudta, hogy ő lesz élete párja. Mindezt tudva, semmi oka nem volt rá, hogy ne bújjon ágyba vele négy órával azután, hogy megismerte.

– Addig vártam, apa, amíg nem tudtam biztosan – mondta Ernie. – Most viszont *biztosan* tudom.

Ha a nyomorult apám nem tesz nekem keresztbe – futott át Ernest Sage agyán a gondolat meglehetősen gyakran – akkor legalább megfenyegethettem volna, hogy kizárom a végrendeletemből, és hogy akkor egy centet sem kap.

De amikor Ernie négyéves lett, Sage nagypapa számlát nyitott az édes, pici kutyuskájának, amire minden évben elutalta az American Personal Pharmaceuticals Inc. nyereségének 5%-át (valamint a részvények 2,5%-át). A számlához az egyetem elvégzése után, házasságkötése esetén, illetve huszonötödik születésnapja után férhetett hozzá, attól függően, hogy melyik következik be hamarabb. Ernie summa cum laude végzett az egyetemen, húszéves korában.

– Ó? – kérdezte Ernie Sage.

– Mit akart?

– Nos... nagyon sajnálom, de parancsot kaptam. Nem mehetek veled Bernardsville-be ezen a hétvégén.

– Miért nem?

– Mert Philadelphiába kell mennem, aztán pedig a Parris-szigetre.

– De hát szabadságon vagy, betegszabadságon – mondta Ernie dühösen. – Harminc nap betegszabadságon!

– Ugyan, kicsim, csak egy karcolás az egész – mondta McCoy.

Persze – gondolta Ernest Sage – és ha az a valami, ami homlokon karcolt, két centivel arrébb karcol meg, most halott lennél A Biborszívet nem ítélik oda holmi karcolásokért.

– Mi dolgod Philadelphiában? – kérdezte Ernie.

Nem is vitatkozik vele – gondolta Ernest Sage. – Velem meg az anyjával persze itéletnapig vitatkozna, de ha ez a fickó mond neki valamit, az úgy van.

– Egy fickót kell meglátogatnom, aki kórházban van – kezdett hozzá McCoy, de aztán félbeszakította saját magát. – Különben ismered is, kicsim. Emlékszel arra a srácra, akit feltettünk a hajóra? Moore? Tudod, aki Ausztráliába ment.

– Igen – mondta Ernie, akinek tényleg beugrott Moore. – Mit csinál Philadelphiában? A philadelphiai kórházban?

– Megsebesült Guadalcanalen – mondta McCoy.

– Jaj, Istenem! – mondta Ernie. – Súlyosan?

– Ahhoz elég súlyosan, hogy hazaküldjék.

– Azt hittem, hogy Ausztráliába ment! – mondta Ernie határozottan vádló hangon.

– Egészen ma reggelig én azt hittem, hogy Ausztráliában is van – mondta McCoy.

– Miért téged küldenek hozzá?

– Tiszti kinevezést kap – mondta McCoy. – Pickeringnek kellett volna felesketnie, de összeszedett valamilyen fertőzést, és nem engedik utazni.

– Fertőzést? – kérdezte Ernie Sage.

McCoy bólintott.

– Azt mondja, hogy nem súlyos, de...

– Patricia elmondta anyádnak – mondta Sage Ernie-nek –, hogy Flem egyszerűen csak kísétált a kórházból, Kaliforniában. Úgy értem, még mielőtt kiengették volna. A hülye barom.

– Apa!

– Aldcor is az – mondta Sage, aztán valami más jutott az eszébe. – Mi dolgod vele, Ken?

– Ő az új főnököm – mondta Ken.

– Még mindig nem értem, hogy miért kell Philadelphiába menned – mondta Ernie.

– Mondtam. Moore tiszti kinevezést kap. Én fogom felesketni, és nekem kell elintéznii a papírmunkát.

– Én is menni akarok – mondta Ernie.

McCoy elgondolkodott a dolgon.

– Ha kórházban van, akkor látni akarom – folytatta Ernie.

– Philadelphiából a Panis-szigetre megyek – mondta McCoy.

– Mennyi időre?
– Pár napra. Autóval.
– Van valami, amiért nem mehetek veled?
– Igen, van.
– Hát, legalább Philadelphiába elmehetek.
– Csak felesketem, aztán átadom neki a papírokat, és indulok a Parris-szigetre.

– Ma péntek van. Holnap szombat. Egész nap együtt lehetünk Philadelphiában, vasárnap pedig elindulhatsz a Panis-szigetre – érvelt Ernie.

McCoy vállvonással jelezte, hogy neki mindegy.

– Anyád csalódott lesz – mondta Ernest Sage. – És hol fogtok megszállni Philadelphiában?

– Nem tudom. A Warwickban vagy a Bellevue-Stratfordban...

– Nem vagytok házasok, nem lakhattok egy szállodai szobában – szaladt ki Ernest Sage száján.

– Kentől kérdezd, hogy miért nem házasodtunk össze – mondta Ernie. – *Nem én akadékoskodok ebben az ügyben.*

– Jesszusom, kicsim! Ezt már megbeszéltük!

– Az lesz, apa, hogy az éjszakát Bernardsville-ben töltjük, aztán reggel Philadelphiába autózunk. Szerintem hívd fel anyát, és kérdezd meg tőle, hogy nem lenne-e kedve együtt vacsorázni velünk valahol! A Brookban vagy a Baltusrolban.

Nem tehetek mást, kénytelen vagyok mosolyogni, és egyetérteni vele – gondolta Ernest Sage. – *Hű tovább ellenkezek, egyáltalán nem megy el Bernardsville-be.*

– Baltusrol – mondta Ernest Sage. – Ott péntek esténként nagyon finom, angol módra grillezett sülteket lehet enni.

Ernest Sage felemelte a kezét, a főpincér azonnal kiszúrta, aztán Ernest a füléhez tartotta ökölbe szorított kezét, jelezve, hogy telefonálni szeretne.

Amíg a telefonra várt, kellemes gondolata támadt.

Mit is mondott? Hogy most már Fleming Pickering a főnöke? Jesszusom, talán akkor valami irodai munkára osztja be.

Aztán valami kevésbé kellemes gondolata támadt.

Baromság! Flem Pickering is a haditengerészeti miniszternek dolgozott, ami minden értelmes ember számára azt jelentette volna, hogy aktákat tologat Washingtonban, erre a következő hír, amit hallok felőle, az az, hogy meglőtték, és kitüntették az Ezüstsillaggal, mert átvette a parancsnokságot valami nyomorult rombolón, amikor a kapitányt megölték.

A lányára pillantott. Ernie éppen egy szalonnába göngyölt osztrigát tett Ken McCoy szájába. Akkor sem lehetne átszellemültebb az arca, ha Ken angyal lenne.

Én nem akarok mást, cicám, csak hogy boldog légy.

– Elaine – mondta Ernest Sage a telefonba, egy perccel később –, Jack és Charley bárjában vagyunk, és Ernie azt szeretné, ha a Baltusrolban vacsoráznánk.

– Igen, tudom, hogy terveid voltak a hétvégére, de közbejött valami... Elaine, az ég szerelmére, csak szállj be a nyomorult kocsiba, és hajts a Baltusrol-hoz! Ott találkozunk egy óra múlva.

– Kérsz egy osztrigát, apa?

– Igen, cicám, köszönöm.

VI.

(Egy)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtér

1942. szeptember 5., 15.45

Ernest W. Zimmerman tűzvezető őrmester és Thomas McCoy őrmester nagyon megkönnyebbült, amikor az R4D futóművei földet értek. Zimmerman tűzvezérnek a harmadik, McCoy őrmesternek pedig a második útja volt ezzel a levegőnél nehezebb masinával. Noha az előző alkalomak mindegyike szerencsés kimenetelű volt (túléltek az utat), a múlt mégsem enyhített a szorongáson, ami eluralkodott rajtuk. Sőt, ha lett volna beleszólásuk a dolgok alakulásába, mindketten inkább hajóval utaztak volna Hawaii-ról akárhová, ahová a Tengerészgyalogság küldeni akarta őket.

De nem volt beleszólásuk a dolgokba. A parancsaikban utasították őket, hogy a lehető legcélszerűbb közlekedési eszközzel utazzanak, ráadásul AAA prioritással.

Pearl Harborból Espiritu Santóra egy Martin PBM-3R Mariner repülőgéppel repültek, ami nem volt más, mint az ikermotoros, hidroplán járőrbombázó fegyver nélküli, csapatszállító változata. A Marinerrel való utazás Pearl Harborból is elég kényelmetlenre sikeredett, de magukban mindketten azzal vigasztalták magukat a hosszú út alatt, hogyha valami el is romlik a gépen – mondjuk leáll a motorja –, akkor a hidroplán még mindig le tud szállni a vízre, és el tud ott lebegni az óceánon, amíg valaki a segítségükre érkezik.

De az út Espiritu Santóból az R4D-vel, már más térszta volt. Az R4D nem rendelkezett úszótalpakokkal. Ha azzal zuhannak az óceánba, akkor egyszerűen el-süllyednek, nagy valószínűséggel még azelőtt, hogy sikerülne felfújni a mentő-csónakot, amit a hátsó ajtó melletti ládában tartottak.

Az út során végig melegük volt, de nem érezték kellemetlennek. Azonban mire az R4D kifutotta magát, és elérte a hangárelőteret, mindketten teljesen le-főttek; izzadságfoltok éktelenkedtek a típuszubbonyuk hónaljánál és végig a hátukon.

A fedélzeti főnök végigbaktatott a géptörzsön, elment a padlóhoz szíjazott ládák és a szanaszét heverő postaszákok mellett, és egy lökéssel kinyitotta az ajtót.

Mire Zimmerman és McCoy felállt, egy teherautó tolatott a hátsó ajtóhoz. Ez azt jelentette, hogy először a teherautó platójára kell mászniuk, majd onnan a földre. A teherautó platóján lévő tengerészgyalogosok, akik azonnal nekiláttak a rakomány kirakodásának, többnyire mezítelen felsőtesttel dolgoztak. Csak típusnadrágot és dzsungeltaposót viseltek. Mindegyikük bőre napbarnított volt, és mindegyikükről patakokban folyt a veríték.

Az egészséget vezető őrmester megmondta Zimmermannak, hogy hol találja a MAG-21 irodáját. A két tiszthelyettes a vállára kapta a tengerészszakját, és elindult keresztül a repülőtéren.

Az irodáról kiderült, hogy két darab összeépített, nyolcszemélyes rajsátor, aminek az oldalait felhajtották. A sátrakat homokzsákból épített falak vették körül.

Egy tizedes üldögélt összehajtható székén egy szintén összehajtható asztalnál, és két ujjal pötyögött valamit egy Royal típusú, hordozható írógépen. Amikor Zimmerman a sátorhoz ért, egy másik kölyköt is látott, aki mezítelen felsőtesttel szunyókált egy priccsen.

– Segíthetek valamiben, tűzvezér? – kérdezte a tizedes.

– Szolgálatra jelentkeznénk – mondta Zimmerman, és a tizedes kezébe nyomta a parancsaikat. A tizedes elolvasta a papírokat, aztán Zimmermanra nézett.

– Oblensky őrmester nincs itt véletlenül? – kérdezte Zimmerman. A tizedes elengedte a füle mellett a kérdést.

– Hadnagy! – kiáltotta.

A szőke kölyök felült a priccsen, megtámaszkodott a könyökén, megrázta a fejét, körülnézett a sátorban, aztán kisvártatva Zimmermannra.

– Tehetek valamit magáért, tűzvezér? – kérdezte a hadnagy.

Jesszusom, ez egy tiszt! Pedig tejjefelesszájúnak néztem, akinek még szőr sem nőtt a golyóira.

– Zimmerman, uram. Ernest W. Zimmerman tűzvezető őrmester szolgálatra jelentkezik egy fővel.

– A nevem Dunn – mondta a kölyök. – Én vagyok a napostiszt. Isten hozta magukat a csapatban! Na, honnan a francból is jöttek?

Dunn hadnagy a tizedesre nézett.

– Azok ott a parancsaik?

– Igen, uram – felelte a tizedes, és átadta Dunn hadnagynak a parancsokat. Dunn figyelmesen elolvasta, aztán felnézett.

– MacNeil – kérdezte Dunn –, a főnök hol van?

– Az indítózónában, uram. Ő is meg a végrehajtó tiszt is.

– Próbálja meg előkeríteni! – adta ki az utasítást Dunn. – Vagy őt, vagy a végrehajtó tisztet. Valamelyiket a kettő közül.

– Igenis, uram.

– Nem értem a parancsaikat – mondta Dunn Zimmennannak. – Valakit a 2. raider-zászlóaljtotól egy repülőcsoporthoz vezényelni az elég különös, még a Tengerészgyalogságnál is.

– Igen, uram – értett egyet Zimmerman.

Pár perccel később Clyde W. Dawkins alezredes, egy magas, vékony, markáns arcú, harmincas férfi jelent meg, nyomában Charles M. Galloway századosal. Mindketten izzadságtól sötétlő, pamut pilótaoverallt viseltek. Dawkins tábori sapkát, a hónaljtokjában pedig egy Smith & Wesson .38-as Special revolvvert hordott. Galloway fején típussapka volt, ami legalább három számmal kisebbnek nézett ki, a derekán pedig egy félautomata, .45-ös Colt lógott a vászon töltényövről.

Zimmerman és McCoy vigyázzba szökkent. Dawkins végigmérte őket, aztán elmosolyodott.

– Pihenj, tűzvezér! – mondta Dawkins, aztán Dunn hadnagyhoz fordult. – MacNeil hová lett?

– Elküldtem, hogy megkeresse magukat, uram. Ezek ketten szolgálatra jelentkeznek.

Dunn Dawkins kezébe adta a parancsokat.

Dawkins elolvasta, aztán nagyjából ő is ugyanúgy kommentálta, mint Dunn.

– Én ezt nem értem. Áthelyezték magukat a 2. raider-zászlóaljtotól a MAG-21-hez?

Gallowaynek adta a parancsokat, majd kérdően Zimmermanra nézett.

– Nem az én ötletem volt, ezredes – szólalt meg McCoy őrmester, noha senki sem kérte ki a véleményét. – Én senkitől sem kértem, hogy egy kibaszott repülőcsoporthoz küldjön!

– Fogja be a száját! – mondta Zimmerman, még mielőtt Galloway tehetett volna valamilyen hasonló megjegyzést.

Dawkins ezredes köhintett egyet.

– Mi mintha már találkoztunk volna. Nem igaz, tűzvezér? – mondta Galloway Zimmermannak.

– Igen, uram. Mi mentünk el megjavítani a Browningjaikat, amikor Ewa-n voltak.

– Akkor jól emlékeztem – mondta Galloway. – Oblensky beindult, ezredes.

– Ó?

– A tűzvezér volt olyan jó, és egy hordozható generátorért cserébe, megjavította a Browningjainkat. Emlékszem, hogy Oblensky meg is jegyezte: „Nekünk nagyobb szükségünk van rá, mint a raidereknek.”

– Ó – mondta Dawkins. – És mit gondol, Galloway százados? Igaza volt Oblensky őrmesternek?

– Azt hiszem, Oblensky őrmesternek sikerült meggyőznie valakit, hogy nagyobb szükségünk van rá, mindkettőjükre, mint a raidereknek, uram.

– Elég meggyőző fickó tud lenni ez az Oblensky őrmester – mondta Dawkins. – Mindenütt kerestem azt a generátort. Az egyik pillanatban még ott volt, a másikban pedig köddé vált.

– Viszont, ezredes, a tűzvezér és a jobb keze valóban működésre bírta azokat a géppuskákat.

– A cél szentesíti az eszközt, százados? – kérdezte Dawkins, és nem sok sikerrel, de megpróbálta visszatartani magát attól, hogy elmosolyodjon. Aztán McCoy őrmesterhez fordult. – Mintha azt mondta volna, őrmester, hogyha magán múltott volna, nem lenne itt egy kibaszott repülőcsoportnál. Jól hallottam?

– Nem, uram. Úgy értem, én nem kértem ezt a posztot, uram.

– Nos, azt semmiképpen sem szeretnénk, ha egy olyan tengerészgyalogos kerülne a kibaszott repülőcsoportunkhoz, aki nem szeretne a kibaszott repülőcsoportunknál szolgálni. Igaz, Galloway százados?

– Nem szeretnénk, uram.

– Mivel Oblensky őrmester a maga embere, Galloway százados, az lesz a legjobb, ha magára hagyom a döntést.

– Igenis, uram – mondta Galloway.

– Mindezek ellenére szabadna javasolnom, százados, hogy mivel az őrmester nem szeretne a kibaszott repülőcsoportunknál szolgálni, talán küldjük az 1. raider-zászlóaljhoz. Edson ezredes épp a minap említette, hogy nincs elég embere.

– Ez nekem is megfordult a fejemben, uram – mondta Galloway százados.

– Mit szól hozzá, őrmester? – kérdezte Dawkins ezredes atyáskodó hangon.

– Szeretne az 1. raider-zászlóaljhoz kerülni? A kibaszott 1. raider-zászlóaljhoz, ahogy mi hívjuk őket?

– Szeretnék, uram – mondta McCoy őrmester boldogan. – Végül is egy kibaszott raider vagyok.

Dawkins ezredes valamiért köhögőrohamot kapott. Intett Dunn hadnagynak, hogy kövesse, majd sietve kiment a sátorból. Egy pillanattal később Galloway százados is követte őket. Őt is fojtogatta a röhögés.

Dawkins ezredes nyerte vissza elsőként az önuralmát.

– „Én senkitől sem kértem, hogy egy kibaszott repülőcsoporthoz küldjön!” – imitálta McCoy őrmester sértődött hangját meglehetősen élethűen. – „Végül is egy kibaszott raider vagyok.”

Erre megint kitört a három tisztből a nevetés. Aztán még hallották, ahogy a sátorban Zimmerman őrmester dühösen ordítja: – Ha én azt mondom magának, hogy fogja be a kibaszott száját, maga seggfej, akkor fogja be a kibaszott száját. ...” –, aztán a sziréna morgása mindent elnyomott.

A három tiszt akkor is mosolygott, amikor a homokzsákokból emelt védfalakhoz futottak, és becsatolták magukat a Wildcatjeikbe.

(Kettő)

Queensland, Townsville

Ausztrál Királyi Haditengerészet, Partfigyelő Szolgálat

1942. szeptember 6.

Alan Richardson tengerészgyalogos törzsőrmester, az USA Tengerészgyalogosága 14. különleges egységének rangidős tiszthelyettese először észre sem vette, hogy az USA Haditengerészete R4D-jéből kiszálló, egyetlen utas csapattiszti rendfokozatú.

Noha Richardson őrmesteren gyakorlatilag teljesen szabálytalan egyenruha volt – khaki nadrágban, kigombolt nyakú gypjúingben, az Ausztrál Királyi Haditengerészet gypjúkabátjában és egy ütött-kopott, tengerészgyalogos tábori sapkában feszített –, a háború előtt lehúzott kilenc év alatt beleverték, hogy a tengerészgyalogos-tisztektől, főleg a csapattisztektől elvárják, hogy úgy nézzenek ki, mint egy tiszt.

A fickó, aki kilépett a repülőgépből, mocskos, szakadt típusruhát és dzsungeltaposót viselt, sapkát viszont nem. A kezében egy tárgyat cipelt, amit a sokat látott Richardson az USA Haditengerészete Egészségügyi Testülete által rendszeresített konténernek nézett, amelyben friss, emberi vért szállítottak. A derekán cowboy-stílusban lógott egy vászon töltényöv két kistáskával a lőszer számára és egy bőrtokkal, benne egy .45-ös.

Richardson addig meredt a légmentesen lezárt konténerekre, amíg teljes bizonyossággal meg nem tudta állapítani – a fehér alapon lévő vörös keresztek még láthatóak voltak a zöld festék alatt, amivel a konténereket lefestették –, hogy szinte biztosan lopottak. Addigra a fickó majdnem odaért Richardson Studebaker President automobiljához. Amikor Richardson ránézett, akkor látta, hogy a fickó mocskos egyenruhájának mellrészére az USA Tengerészgyalogoság felirat volt stencilezve, plusz az őrnagyoknak járó, arany tölgyfalevelek díszeltek a gallérján.

Ebben a pillanatban Richardson azt tette, amire a háború előtti Tengerészgyalogoságnál tanították: kipattant a volán mögül, vigyázzba vágta magát, és fűrgén szalutált.

– Jó napot, uram!

– Istennek hála, egy tengerészgyalogos – mondta Jake Dillon tartalékos tengerészgyalogos őrnagy, és hanyagul a homloka irányába lendítette a kezét, amit csak igen nagy jóindulattal lehetett volna tisztelgésnek nevezni.

Dillon, az izmos, karcsú, napbarnított bőrű, harmincas évei közepén járó férfi kinyitotta a Studebaker hátsó ajtaját, az ex-vérszállító konténereket óvatosan a hátsó ülésre helyezte, aztán bezárta az ajtót.

– Miben lehetek az őrnagy úr szolgálatára? – kérdezte Richardson.

– Banning őrnagyhoz jöttem – felelte Dillon, miközben az anyósülés oldali ajtóhoz ment, és beszállt az autóba.

– Kihez, uram?

Richardson jól hallotta Dillont. És Ed Banning küldte ki a repülőtérre, amikor meghallották az érkező R4D-t. De hadműveleti okokból a Tengerészgyalogság 14. különleges egysége letagadta az egység, illetve az egységet alkotó tengerészgyalogosok létezését.

– Semmi gond, őrmester. A nevem Dillon. Banning őrnagy barátja vagyok. De Richardson őrmester arcán még mindig ott bujkált némi bizonytalanság.

– Az ég szerelmére, úgy nézek én ki, mint egy japán kém?

– Nem, uram – felelte Richardson nevetve. – És nem is úgy néz ki, mint egy puhapöcs MacArthur főhadiszállásáról. Az őrnagy ki nem állhatja, amikor beállítanak.

Dillon elmosolyodott.

– Azt meghiszem – mondta. – Lefogadom, hogy maga tudna szerezni egy üveg hideg sört, ha arról lenne szó, hogy meg kellene menteni egy öreg, Idnai tengerészgyalogos életét. Vagy tévedek?

– A kocsiban sajnos nincs sör, őrnagy, de mint az örült, úgy fogom nyomni a gázt, hogy elvigyem oda, ahol kaphat egy üveggel.

– Az Isten áldja meg, fiam! – mondta Dillon, és keresztet vetett maga előtt.

– Ugye ez nem a rendszeres futárjárat volt? – kérdezte Richardson jó egy perccel azután, hogy elindultak a partfigyelők központja felé. De inkább szánta a megjegyzését kijelentésnek, mint kérdésnek.

– Nem, ez az egészségügyisek evakuáló gépe volt Guadalcanalról. Melbourne-be mennek, és megkértem őket, hogy tegyenek ki.

– Guadalcanalen nincs hideg sör?

– Se hideg sör, se semmi – mondta Dillon. – Még a teherhajókon volt a cuc-caink nagy része, amikor a nyomorult Haditengerészet elvitorlázott. Azon élünk, amit a japánoktól zsákmányoltunk.

– Aha, hallottam róla – mondta Richardson.

Amikor Edward F. Banning tengerészgyalogos őrnagy, az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egységének parancsnoka benézett a helyiségbe, ami egyszerre volt étkezdé és klub, Dillon őrnagyot pillantotta meg, aki az egység mintegy fél tucat tisztje számára fenntartott asztalnál ült – elnyúlva – az egyik széken. Már a második üveg sörén dolgozott.

Richardson őrmester vigyorogva támasztotta a falat, kezében egy üveg sörrel.

Amikor Banning belépett a helyiségbe, Richardson eltolta magát a faltól, és egy kissé feszengve nézett az őrnagyra.

– Csak félve merem megkérdezni, hogy mi van a vérkonténerekben, Jake – mondta Banning.

– Film volt bennük – felelte Dillon. – Richardson betette a hűtőbe.

– Milyen film?

– Hagyományos és 16 mm-es. Negatív.

– Nem ezt kérdeztem.

– Hős tengerészgyalogosokat fotóztam és filmeztem, akik a Japán Császárság gonosz erőivel szálltak szembe. Készült több ezer fő közreműködésével. Rendezte és a produceri teendőket ellátta: szerény személyem. Hamarosan a mozikban.

– Talán el sem hinné róla, így első látásra, Richardson őrmester – mondta Banning –, de ez a mocskos, rongyos, borotvátalan tiszt valamikor a 4. tengerészgyalogosok egyik legjobb megjelenésű őrmestere volt.

– Ne szívass, Banning! – mondta Dillon.

– Épp a 4. tengerészgyalogosokról beszéltünk, uram – mondta Richardson. – Van pár közös ismerősünk, pedig nem egy időben szolgáltunk.

– Hogy vagy, Jake? – kérdezte Banning, aztán odament Dillonhoz, és kezét rázott vele. – Borzalmasan nézel ki.

– Éhes, mocskos és szomjas voltam. Most már csak éhes és mocskos vagyok, hála Richardson őrmesternek.

– Hát, enni kaphatsz tőlem, de megfürdetni azt nem foglak.

– Van valamid, amit felvehetnék, amíg Melbourne-be érek? Az összes cuccom ott van.

– Persze. Típusruha megfelel? Vagy valami cifrább kéne?

– A típusruha jó lesz – felelte Dillon.

– Nézzen körül, Richardson! – adta ki az utasítást Banning. – Dillon őrnagy a szállásomon fog megszállni.

– Igenis, uram – mondta Richardson. – Ha ideadja a negyvenötösét, akkor kintisztítatom magának, őrnagy.

Dillon egy pillanatig hezitált, aztán felállt, és lecsatolta a töltényövét.

– Isten áldja meg ezért is, fiam – mondta Dillon.

– Bármikor, őrnagy – mondta Richardson őrmester egy mosoly kíséretében, aztán távozott.

Dillon Banningre nézett.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most rögtön megfürdök, amíg még megtudok állni a lábamon.

– Beteg vagy, Jake, vagy csak kimerültél?

– Hát, nagyon remélem, hogy csak kimerültem. Azon a kurva szigeten mindent el lehet kapni. A tetű a minimum, a többi pedig csak rosszabb. Olyan bari lusok tanyáznak ott, amikről még csak nem is hallott senki. Nem is beszélve a maláriáról.

– *Ha fürdeni akarsz* – mondta Banning, miközben elindult kifelé az étkezdéből, Dillonnal az oldalán (utóbbi kezében még mindig ott virított a sörösüveg) –, akkor szólok Feldtnek. Nekem csak zuhanyzóm van.

– A zuhanyzó is megfelel. Na, és hogy van a mi elbűvölő korvettkapitányunk?

– Nem lehetetlen, hogy örülni fog neked, ha meglát – mondta Banning. – Nem díszegyenruhában jelentél meg, nem jegyzetelsz, és nem akarod kioktatni arról, hogy hogyan kellene intéznie a dolgait.

– Falra festettük az ördögöt – mondta Dillon, amikor megpillantotta Feldt korvettkapitányt, aki szembe jött velük a folyosón. Kissé felemelte a hangját. – Nocsak, az Ausztrál Királyi Haditengerészet büszkesége!

– Hello, Dillon – mondta Feldt, és kezét nyújtott. Még mintha mosoly is bujkált volna a szája szegletében. – Hogy vagy?

Dillon nem ilyen fogadtatásra számított. Az sem lepte volna meg, ha Feldt ügyet sem vetett volna rá, vagy ha a fejéhez vágott volna valami trágárságot, hogy inzultálja.

– Nem panaszkodom – mondta Dillon.

– Úgy nézel ki, mint amit egy buzi macska vonszolt volna be a házba. Ezzel Feldt korvettkapitány odébb is állt.

Három perccel később Feldt ismét meglepte Dillont. A zuhanyzó függőnye egyszerre félrehúzódtott, és egy kéz jelent meg, benne egy üveg skót whiskyvel.

– Ezt kóstold meg, Dillon! – mondta Feldt. – A buzi baktériumokat talán nem öli meg, de az biztos, hogy reggelre másnaposak lesznek a kis buzik.

– Isten áldjon meg, fiam! – mondta Dillon.

– Hülye buzi! – mondta Feldt, de a hangja egyértelműen barátságos volt. Amikor Dillon kijött a zuhanyzóból, Feldt korvettkapitányt Banning ágyán találta – kiterülve –, kezében a skót whiskyvel, amit a hasán pihentetett. Banning az ágyán ült.

Valószínűleg – gondolta Dillon – én vagyok az első olyan ember, aki járt azon a rohadt szigeten, és akivel ő vagy Banning beszélt.

– Én csak azt az egyet nem értem, hogy a japánok miért nem szedték össze magukat, és miért nem söpörtek el minket? – jegyezte meg Dillon.

Feldt felmordult.

– Igaz a történet, amit mesélnek, hogy a Haditengerészet elhajózott a nehéztüzérséggel meg mindennel, vagy ti, buzi tengerészgyalogosok, csak szeretek siránkozni egy üveg sör mellett?

– Igaz – mondta Dillon. Az ágyhoz lépett, elvette az üveget Feldttől, és meghúzta. – Ha nem lett volna ott az a rengeteg munkagép, amit a japánok hátrahagytak, a Henderson repülőtér egyszerűen nem létezne. A kibaszott Haditengerészet úgy hajózott el, hogy szinte minden munkagépünk a teherhajókon maradt.

Feldt egy pillanatra a szemébe nézett, aztán lelógatta a lábát az ágyról.

– Takard el a buzi izédet, Dillon! – mondta Feldt. – Megkértem az egyik srácot, hogy üssön össze neked egy steaket.

– Köszönöm – mondta Dillon.

– Egyébként csak úgy megjegyezném, hogy neked van a legrandább... és nem szívesen mondom, de a legkisebb pisilőd... mert pénisznek az ilyesmit nem lehet nevezni... amit életemben láttam felnőtt emberen.

– Hülye buzi – mondta Dillon.

– Mégis, valamilyen megmagyarázhatatlan okból, örülök, hogy látlak. Egyébként mi a fenét csinálsz itt?

– Firkászok – mondta Dillon, és belebújt az atlétatrikójába.

– Mi a fészkes fene az a firkászás?

– Firkász vagyok – felelte Dillon. – A firkászok pedig firkásznak, úgyhogy én is firkászok.

– Mi a bűdös francról hablatyol ez a te tébolyult, buzi honfitársad, Banning?

– Sajtóügynök vagyok, Eric – mondta Dillon. – A háború megnyeréséhez én azzal járulok hozzá, hogy (a) arra buzdítom a mi energiától duzzadó, amerikai fiataljainkat, hogy rohanjanak a tengerészgyalogos toborzókhoz, és hogy (b) a családtagjaikat, barátaikat és szomszédjaikat szégyenletes módon vegyék rá, hogy vásároljanak hadikötvényeket. Most éppen ez a firkászok dolga.

– Szerintem nemcsak szívatni akar ez a buzi, Banning, de akkor sem értek egy buzi szót sem abból, amit összehordott.

– Én sem – mondta Banning.

– Hazafelé tartok hat sebesült hőssel, akik közül kettőt még meg kell találnom – magyarázta Dillon, miközben belelépett a típusegyenruha nadrágjába. – Nevezett sebesült hősokeket Amerika számos városában meg lehet majd tekinteni, a háttérben zászlókkal és hazafias jelmondatokkal.

– Nem tűnsz túlságosan lelkesnek, Jake – jegyezte meg Banning.

– Majdnem sikerült kimásznom belőle – mondta Dillon. – Majdnem sikerült sarokba szorítanom Vandergriftet.

Alexander Archer Vandergrift tengerészgyalogos vezérőrnagy volt az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoka.

– *Te majdnem sarokba szorítottad Vandergriftet?* – kérdezte Banning hitetlenkedve.

– Odamentem hozzá, és megkérdeztem tőle, hogy kaphatok-e egy századot – felelte Dillon, de aztán megállt.

Kezd dolgozni bennem az alkohol – gondolta Dillon. – *Túl sokat jár a szám.*

– És? – kérdezte Banning érdeklődéssel.

– Erre ő azt mondta, hogy „Köszönöm szépen, de a századok élére századosok kellene, maga pedig őrnagy”. Erre én azt mondtam, hogy „Felőlem nyugodtan fokozzon le századossá, vagy akár sorállományúvá”.

– És?

– Azt mondta, hogy fontolóra veszi a dolgot, és szerintem fontolóra is vette, de aztán jött egy kibaszott rádiótávirat a Tengerészgyalogság főparancsnokságáról. A főparancsnok helyettese személyesen jelezte, hogy nagyon érdekli ez a hadikötvényreklám, amit a sebesült háborús hősoke turnéja jelent, és hogy nem érti, hogy miért nem kezdtük még el a turnét. Engem pedig elzavartak.

– Ez a dolog nagyon fontos, Jake – mondta Banning, de inkább azért, mert sajnálta Dillont, és nem azért, mert hitt a hadikötvények reklámozása turnéjában.

– Baromság – mondta Dillon. – Ezt a munkát egyenruhás civilekkel is el lehetne végeztetni. Én tengerészgyalogos vagyok. Legalábbis szeretném hinni, hogy az vagyok.

– Nem a te dolgod, öreg, buzi barátom, hogy választ keress a miértre – mondta Feldt –, neked csak az a dolgod, hogy bekerülj a híres irkászok képcsarnokába.

– Firkászok -javította ki Dillon automatikusan.

– Firkász, irkász, öcs vagy pöcs, nem mindegy? – jegyezte meg Feldt vidáman. – Mehetünk enni?

– Én vagyok a firkász, aki az öcséd pöcséről irkász – szaladt ki Dillon száján. *Jesszusom, de be vagyok rúgva!*

– Ha már így szóba hoztad, öreg, buzi barátom, te inkább egy pöcstelen pöcs vagy – mondta Feldt. Aztán felnevetett. Dillonnak nem rémlett, hogy valaha is hallotta volna Fedtet nevetni.

A steak nem volt éppen egy New York Strip (kívül szenes, belül véres). Vékony, agyonsütött és (enyhén szólva) rágós volt. De a tányér nem látszott ki alóla.

Jake már hat hete nem evett frissen sült húst. Az utolsó falatig mind megette, méghozzá nagy élvezettel.

– Jesszusom, de finom volt!

– Még egyet, öreg, buzi barátom? – kérdezte Feldt.

– Nem, kösz.

– Még mindig nem mondtad meg, hogy miért vagy itt, Jake – mondta Banning.

– Hát, hazafelé tartok, és gondoltam, talán szeretnéd, ha felhívnám a feleséged...

Dillon itt hirtelen megállt.

Sajnos túl későn, de Dillonnak beugrott, hogy Mrs. Edward F. Banningnek nem sikerült kijutnia Sanghajból, amikor a japánok lerohanták. Banning felesége fehérorosz menekült volt, akit Banning azelőtt vett el, hogy a 4. tengerészgyalogosokat Sanghajból a Fülöp-szigetekre vezényelték.

Hogy te mekkora seggfej vagy, Dillon! És ne is próbáld a piára kenni a dolgot!

– ... bassza meg! Ed, nagyon sajnálom! – folytatta Dillon, őszinte megbánással a hangjában. – Csak úgy kiszaladt a számon.

– Felejtsd el – mondta Banning szintelen hangon.

– Vagy hogy küldjék nektek valamit az Államokból – folytatta Dillon nem túl frappánsan.

– Küldd vissza Pickeringet! – mondta Feldt. – Ha tényleg a hasznunkra akarsz lenni.

– Ámen – mondta Banning, mintha csak örült volna, hogy ejtették a Mrs. Edward F. Banning-témát. – Abban a percben, ahogy elment, MacArthur főhadiszállásán kitört az örömnép, és azóta sem szálltak le rólunk.

– Jellemző – mondta Dillon. – Megpróbálok találkozni vele.

– Nem hinném, hogy sok haszna lenne – mondta Banning.

– Nem tudom. Szerintem baj nem lehet belőle – jegyezte meg Feldt. – Ezzel *tényleg* nagy szívességet tennél, öreg, buzi barátom.

– Vegyétek úgy, hogy el van intézve – mondta Dillon. – Még mindig Frank Knoxnak dolgozik. A haditengerészeti miniszter rádiótáviratai időnként csodákra képesek. Van valami konkrét dolog, amit meg kellene említenem neki?

– Kérd meg, hogy szedje le rólunk azt a buzi, seggfej Willoughby! – mondta Feldt.

A frissen előléptetett Charles A. Willoughby dandártábornok volt MacArthur hírszerző tisztje. A „Bataan-banda” tagja volt ő is, vagyis együtt menekült MacArthurral a Fülöp-szigetéről egy kis hajó fedélzetén.

– Mivel ő hírszerző tiszt – mondta Banning –, Willoughby azt hiszi, hogy minden hírszerző tevékenységet neki kellene koordinálnia. A helyében valószínűleg én is ezt hinném. De igazából nem is Willoughbyval van a probléma, hanem az emberekkel, akik neki dolgoznak.

– Willoughby – makacskodott Feldt – egy buzi seggfej, és az emberei is buzi seggfejek.

– Azt akarják, hogy az SWPOA-nak küldjük a hírszerzői információinkat – mondta Banning.

– Willoughby ezzel akarja elérni, hogy fontos embernek tartsák – jegyezte meg Feldt.

– És beadjátok a derekatokat?

– Igen is, meg nem is – felelte Banning. – Amikor csak lehet, a partfigyelők közvetlenül a ONCPAC-rádióval kommunikálnak. Mi persze minden üzenetet figyelünk. Úgyhogy, ha az embereink nem tudják elérni őket, mi továbbítjuk az üzenetet a ONCPAC-nek. Amikor erre sor kerül, másolatot küldünk az SWPOA-nak.

– Willoughby viszont azt akarja, hogy az embereink az SWPOA-val kommunikáljanak, és hogy ők továbbítsanak mindent a ONCPAC-nek – mondta Feldt. – Persze mi le se szartuk a buzi seggfejt.

– Eddig legalábbis – mondta Banning. – De nagyon hiányzik Pickering kapitány. Ő le tudná szedni a nyakunkról Willoughby.

– Apropos, *embereink* – mondta Dillon, mert eszébe jutott a két fiú Bukán.

Az egy dolog, hogy az ember kidugja a seggét a golyózáporban, egy lövészszázadban, Guadalcanalen – gondolta Dillon – mert hogy a tengerészgyalogosoknak pont ez a dolguk, és megint más tengerészgyalogosként egy ellenséges szigeten szolgálatot teljesíteni egyetlen bajtárrsal, tudva, hogy soha nem fogják az embert leváltani

– Azok remek fickók – mondta Feldt. – Ahányszor valami kellemetlen dolgot akarok mondani rólatok, buzi tengerészgyalogosokról, mindig eszembe jut, hogy minden szabály alól van kivétel.

– Egyelőre jól vannak, Jake – mondta Banning. – A jól vannak alatt azt értem, hogy a japánok még nem kapták el őket. Jelenleg Buka a legfontosabb állomásunk, azt hiszem.

– Hogy vannak? – kérdezte Dillon.

Sem Feldt, sem Banning nem válaszolt.

– Most megyek a 4. általános kórházba. Barbara ott lesz. Biztos, hogy kérdezősködni fog Joe felől.

– Hazudj neki valamit! – mondta Feldt. – Jobbat nem tehetsz.

Barbara T. Cotter, a Haditengerészet ápolótestületének tartalékos korvett-hadnagya Joseph L. Howard tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy barátnője volt. Howard hadnagy Steven M. Koffler őrmesterrel együtt szolgált Bukán.

– Mi dolgod a 4. kórházban? – kérdezte Banning.

– Már van négy sebesült hőszám, de kell még kettő. A kórházban meghallgatást tartok, és kiválasztom azt a kettőt. De ne térjünk el a tárgytól! Mi van Joe-val meg Kofflerrel? Nem akarok hazudni Barbarának.

– Nem sok választja el őket az éhhaláltól – mondta Feldt. – Majdnem biztos, hogy van bennük vagy egy tucat bélféreg. A legkülönbözőbb fajták. Tíz az egyhez, hogy megkapták a maláriát és valószínűleg még két-három más trópusi betegséget is. Orvosságuk nincs. De még sójuk sincs. Ha jól számoltuk, akkor már két héttel ezelőtt fel kellett volna, hogy fedezzék őket a japánok.

– Jesszusom! – mondta Dillon.

– Elmondhatod Barbarának, ha akarod – mondta Feldt színtelen hangon.

– Miért nem hozzátok el őket onnan?

– Kizárt dolog, öreg, buzi barátom – mondta Feldt.

– Akkor mi a francot fogtok csinálni, ha elkapják őket? – kérdezte Dillon dühösen. – Most mondtad... most mondta Banning, hogy Buka a legfontosabb állandóság.

– Ha Bukáról nem kapunk több üzenetet, Jake – mondta Banning –, akkor elkezdjük ledobálni az osztagainkat, hogy átvegyék a fiúk helyét. Ha nem válszólnak többet, azonnal küldjük az embereket. Azt azért meg kell adni Willoughbynek, hogy megígérte, ha kérjük, két órán belül ad nekünk egy B-17-est.

– Egy B-17-est? Miért pont egy B-17-est?

– Mert amikor Joe-t és Kofflert ledobtuk... a szentségért, két japán vadászpilóta-támaszpont van Bukán... egy fegyverrendszer nélküli gépet használtunk. Le is lőtték. Szerencsére csak azután, hogy Joe és Koffler kiugrott.

– Akkor semmit sem tehetünk?

– Nem tudom, ugyanis még nem gondolkodtunk el rajta – mondta Feldt maró gúnnyal a hangjában. – De talán a te roppant tapasztalt embereid közül valakinek eszébe jutott egy olyan megoldás, amit mi magunk nem tudtunk kiagyalni.

– Eric, sajnálom, hogy félreértettél – mondta Dillon.

Feldt nem felelt, de egy pillanattal később felállt, és töltött még egy pohárral Dillonnak a whiskyből.

– Miből gondolsz, hogy oda tudtok juttatni egy osztagot? – kérdezte Dillon hosszú hallgatás után.

– *Osztagokat* – mondta Banning. – Többes számban. Máris van hat, bevetésre kész osztagunk. Egyszerre csak egy osztagot tervezünk ledobni. Addig dobál-

juk le az osztagokat, amíg egynek sikerül elérnie a célállomást. Ha pedig azt az osztagot is kiiktatják, dobjuk a következőt.

– Jesszusom! – mondta Dillon.

– Ha nem tudjuk értesíteni a ONCPAC-et és Guadalcanal arról, hogy mikor szállnak fel a bombázók Rabaulról meg a környező bázisokról, a Henderson repülőtéren meg az anyahajókon lévő vadászaink nem lesznek képesek elfogni őket. Akkor pedig rengeteg tengerészgyalogos fogja otthagyni a fogát – mondta Banning. – Ha szakmai szempontból vizsgáljuk meg a kérdést, néhány tucat ember elvesztése nem nagy ár pár száz vagy pár ezer élet megmentéséért. A gond csak az, hogy ismerem... hogy Erickel ismerjük azokat a srácokat, akiknek az életét talán fel kell áldoznunk a közjó érdekében. Ez nagyon megnehezíti a dolgunkat.

Dillon Banning szemébe nézett.

– Szóval, mondd el az igazat Barbarának, Jake! Mondd meg neki, hogy naponta legalább egyszer kapunk hírt Joe felől, és hogy tudomásunk szerint jól van.

– Apropos, igazság, öreg, buzi barátom – mondta Feldt. – Banning mindenféle mesékkel etetett. Azt mondta, hogy azt a miniatűr kanócodat belelógattad egy csomó híres, hollywoodi maca mézescsuporjába.

Ezzel a Buka-témát lezárták, és Jake megértette, hogy véglegesen.

– Hát, hiába is tagadnám, Feldt korvettkapitány – mondta Dillon. – A történet igaz.

(Három)

Pennsylvania, Philadelphia

Az Egyesült Államok haditengerészeti kórháza

1942. szeptember 6., 09.30

– Segíthetek valamiben, hadnagy? – kérdezte Joanne McConnell korvetthadnagy (Haditengerészet, ápolótestület).

– John M. Moore őrmestert keressük – mondta McCoy. – Azt mondták, hogy ebben az épületben helyezték el.

– Valóban, de... és ezt nem én találtam ki... a látogatási idő tizenkét órakor kezdődik.

– Mi hivatalos ügyben jöttünk – mondta McCoy.

– Nem rossz próbálkozás – mondta McConnell korvetthadnagy. – De nem hiszem, hogy Jensen fregattkapitány bevenné. Magának még el is hinné, de a hölgynek biztosan nem. Jensen fregattkapitány nem ismer tréfát.

– Ki a szóban forgó úr?

– Hölgy. Ő az épületben a főnövér.

McCoy elővett egy irattárca méretű, szétnyitható, börtokos igazolványt a zsebéből, szétnyitotta, és McConnell elé tartotta.

A börtokban egy jelvény lapult, rajta a haditengerészeti minisztérium emblémájával, valamint egy igazolvány, McCoy fényképével, illetve egy gépelt szöveggel, amely tanúsította, hogy az igazolvány viselője a Haditengerészeti Hírszerzési Hivatal különleges ügynöke.

– Ha a fregattkapitány megjelenik, megmondhatja neki, hogy megmutattam magának az igazolványomat, megkérdeztem, hogy hol van Moore őrmester, maga pedig elmondta nekem.

– Ilyen igazolványt még soha nem láttam – mondta McConnell korvetthadnagy. – Remélem, nincs bajban az őrmester.

– Nincs bajban, sőt. Épp most akarok belőle tisztet és úriembert csinálni.

– Rendes kölyök – mondta a nővér.

– Milyen állapotban van?

– Egyelőre csak bottal tud járni, de rendbe fog jönni.

– Miért nem küldték haza, betegszabadságra?

– Hazaküldtük. Pár napig volt oda, de aztán visszajött. A családja Philadelphiában él, de... nem kérdeztem tőle, hogy miért jött vissza.

– Hol van?

– A hatszáztizenhatosban. Második emelet, a folyosó végén balra.

– Egyedül van a kórteremben?

– Az a hír járja, hogy valami kapitány idetelefonált a haditengerészeti minisztériumból, aki elrendelte, hogy egyágyas, privát kórteremben helyezzük el. Többek között ezért sem tartozik Jensen fregattkapitány kedvencei közé.

– Igazi szőrszálhasogató picca, mi? – kérdezte McCoy.

– Ken! – mondta Ernie Sage.

– Maga mondta, hadnagy – mondta McConnell korvetthadnagy mosolyogva –, nem én.

John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester, pólóban és kórházi pizzamanadrágban éppen az ágyában ült, amikor McCoy benyitott a szobájába, és belépett.

Az ágy fejrésze majdnem függőleges állásba volt állítva. Moore őrmester ölében, egy tálcán, amin az ebédjét kapta, egy repülőgépmodell balsafából készített szárnya hevert, amelyre Moore éppen selyempapírt ragasztott.

Moore először kíváncsian, aztán dühösen nézett fel, de aztán felismerte a tengerészgyalogos-tisztet és a barátnőjét.

– Jézus Krisztus!

– És Szűz Mária – mondta McCoy. – Nem megmondtam neked, hogy bukj le, ha lőnek rád, seggfej?

– Ken! – mondta Ernie. – Hello, John. Hogy vagy?

– Szóhoz sem tudok jutni – mondta Moore. McCoyra nézett, aztán folytatta.

– Olvastam az újságban a Makin-sziget elleni támadásról. Lefogadtam volna, hogy te is ott voltál.

– Ott is volt – mondta Ernie. – És majdnem megölette magát.

– Ugyan – mondta McCoy.

Ernie az ágyhoz lépett, és egy kis csomagot adott Moore-nak. Moore leszedte róla a csomagolópapírt. Egy doboz Fanny Farmer csokoládé volt. A doboz teteje valamiért nem passzolt rendesen.

– Kösz – mondta Moore egy kicsit feszengve.

– Mondtam, hogy nem fog örülni a csokinak – mondta McCoy.

– Dehogynem. Szeretem a csokit – hazudta Moore, és gyorsan kinyitotta a dobozt, hogy bebizonyítsa.

A csokoládékon egy félliteres skót whiskysüveget talált. Moore arca felragyogott.

– Ki nem állhatom az olyan embereket, akiknek mindig igazuk van – mondta Ernie.

– De hát tengerészgyalogos. A tengerészgyalogosok pedig tudják, hogy mi a fontos az életben.

– Istenem! – mondta Ernie.

– Apropó, tengerészgyalogosok – mondta Moore. – Pickering *tábornokról*. Mi ez az egész?

– Említette, hogy felhívott – mondta McCoy.

– Felhívott, de csak megkérdezte, hogy jól vagyok-e, és hogy tehet-e értem valamit. Azt sem mondta el, hogy tábornok lett. Az újságban olvastam róla. És azt sem említette, hogy meg fogtok látogatni.

– Hát, a dandártábornokok már csak ilyenek. Ő a főnökünk, és amint végeztünk a papírmunkával, lesz egy Moore hadnagy nevű szárnysegédje.

Moore-t valahogy nem lepte meg a hír.

– Azon tűnődtem, hogy mit fognak velem csinálni – mondta Moore.

– Most már tudod – mondta McCoy. – Amint kiengedtek innen, Washingtonba mész.

– Már ma is kísétálhatnék – mondta Moore.

– Jár neked harminc nap betegszabadság – mondta McCoy. – Nem akarsz beszélni róla?

– Miről kellene beszélnem?

– Miért nem rohangálsz csajok után, vagy miért nem iszod le magad?

– Bottal nem nagyon megy a rohangálás, részegen meg folyton elvágódok.

– Úgy értem, hogy mi a francért ülsz itt, és miért fabrikálsz repülőgépmo-
dellt? – kérdezte McCoy.

– Ken, ehhez neked semmi közöd! – csattant fel Ernie.

Moore McCoyra meredt harminc teljes másodpercig, aztán vállat vont.

– Hazamentem, de katasztrófa volt az egész – mondta Moore. – Abba inkább nem mennék bele, hogy miért. Mielőtt a tengerentúlra mentem volna, volt egy... kapcsolatom egy nővel. Sajnálatos módon férjnél volt, és még sajnálato-
sabb módon, visszament a férjéhez. Úgyhogy mi maradt? Van pár tucat kocsma a kapun kívül, ahol úgy ihat meg az ember pár pohárral, hogy nem kezelik úgy, mint egy csodabogarat...

– Csodabogarat? – kérdezte Ernie.

– A sebesült fickók most még újdonságnak számítanak – mondta Moore. – Nem érzem valami jól magam ebben a sebesült hős szerepben... mert nagyon jól tudom, hogy nem vagyok egy nyomorult hős.

– Bronzcsillagot kaptál – jelentette be McCoy tárgyilagosan.

– Nem vittem véghez semmilyen hőstettet – mondta Moore, aztán úgy döntött, hogy a témát egyszer s mindenkorra lezárja. – Úgyhogy éjszakánként a helyi kocsmákban iszogatok, nappal pedig repülőgépmodelleket bütykölök. Vagy talán tiltja a Tengerészgyalogság szabályzata?

– Ő sem tűzné ki a szalagjait, ha nem erőszakoskodnék vele – mondta Ernie. – Megmondom, hogy mit fogsz ma csinálni, John. Felveszed az egyenruhád, és eltöltesz velünk egy napot. Füttyölök rá, hogy mit gondoltok, ma én akarok lenni az a csaj, aki két sebesült hőssel az oldalán flangál.

McCoy látta, hogy Moore tekintete felragyogott az ötlet hallatán.

– Itt lesztek egész nap? – kérdezte Moore.

– Kennek a Parris-szigetre kell mennie holnap – mondta Ernie.

– Gondolom, oda már nem mehetek veletek – mondta Moore. Az ajtó kivágódott.

Elizabeth H. Jensen fregattkapitány (Haditengerészeti, ápolótestület), egy alacsony, pufók, harmincas éveiben járó nő masírozott be a szobába. Karba tett kézzel megállt a fehér egyenruhájában, melyet teste teljes mértékben kitöltött, aztán McCoyra meredt haragos képpel, és rásüvöltött.

– Volna szíves elárulni, hogy mi folyik itt?!

– Arra gondoltunk, hogy egy pohár itallal kezdjük a napot, fregattkapitány – mondta McCoy, majd a zsebébe nyúlt, előhúzta az igazolványát, és Jensen fregattkapitány orra alá dugta –, egyébként pedig, ami a többit illeti, ahhoz magának semmi köze. Persze, ha szükségem lesz magára, majd hívatom.

(Négy)

Ausztrália, Melbourne

Az Egyesült Államok Hadserege 4. általános kórháza

1942. szeptember 7.

Jake Dillon őrnagy immáron frissen nyírt hajjal, simára borotvált arccal és tökéletes szabású, zöld, elasztikus tiszti egyenruhában ült egy kis asztalnál a tiszti klubban, kezét egy pohár skót whisky köré fonva. A Haditengerészeti ápolótestületének két fiatal és meglehetősen vonzó tagja ült a jobbján és a balján.

Dillon aznap reggel repült Melbourne-be Townsville-ből, az Ausztrál Királyi Légierő repülőgépén, amit Feldt korvettkapitány intézett neki.

Az egyik nővér Joanne Miller korvetthadnagy volt (Haditengerészeti, ápolótestület), egy magas, karcsú altatónővér, aki gyönyörű, szőke haját kontyban hordta. A másik Barbara T. Cotter tartalékos korvetthadnagy volt (Haditengerészeti, ápolótestület), pszichiátriai ápolónő. Az ő haja is szőke, de sokkal rövidebb. Ő nem nőtt olyan magasra, mint Miller korvetthadnagy, és egy kicsit vastagabb-

nak is tűnt, de éppen a legjobb helyeken. A két nővér azon kis csoporthoz tartozott, amelyet a Haditengerészet kötelékébe tartozó nővérek alkottak, akiket képesítésük miatt a Hadsereg kórházába helyeztek át ideiglenes szolgálatra. Szobatársak lettek, és gyorsan összebarátkoztak.

Az USA Hadserege 4. általános kórháza azon kevés létesítmény egyikének számított, amelyek soha nem okoztak komoly logisztikai problémát. A Melbourne-i Királyi Kórház építését az 1940-es év végén fejezték be. Hatalmas, tökéletesen felszerelt egészségügyi komplexum volt, amelyet egyszerűen átengedtek az Egyesült Államoknak a háború idejére. Mindössze két dolgot nem alakítottak ki benne: tiszti szállást és tiszti klubot. Mindazonáltal az eredetileg egészségügyi továbbképzésre szánt épületet minden további nélkül át tudták alakítani erre a célra. Dillon és a két nővér itt volt most.

– Az a fiú egész helyes, Jake – mondta Miller korvetthadnagy, és egy magas, jóképű tengerészgyalogos főhadnagy felé biccentett, aki bottal közlekedett. Ejtőernyőösszámnyak voltak a zubbonya mellrészére tűzve.

– Azt a fickót nagy ívben kerüld el, aranyom! – mondta Dillon, aki felismerte a tisztet.

– De hát miért, Jake? – kérdezte Barbara T. Cotter korvetthadnagy meglepetten.

– Nem tudom. Van benne valami unszimpatikus – mondta Jake Dillon egy pillanatnyi tétovázás után.

– Ismered?

Dillon bólintott.

– Egyszer összefutottam vele az Államokban. Most ugrott be, hogy hol.

– Azt hittem, jóképű hősöket keresel – jegyezte meg Joanne Miller.

– Jóképű, *sebesült* hősöket – javította ki Jake, aztán Barbara Cotterre nézett. – És jóképű hősöket, aranyom, nem helyes hősöket.

– Bocs. Csak tudod, még sosem voltam olyan férfival, aki jóképű fiúkra vadászott – mondta Barbara, és mindkét nővér elnevette magát.

– Kösz szépen, lányok – mondta Jake. – Akkor ti fizetitek a saját piátokat.

– Gondolom, az a fickó, ott a bárpult végén, szintén nem elég jó – mondta Barbara. Jake abba az irányba nézett, amerre Barbara biccentett.

Egy tiszt, egy repülőstiszt állt a bárpult végén, és a poharára meredt. Óriási kötés éktelenkedett az orrán. A ragtapasz, amely tartotta, eltakarta az állat és a halántékát is. A kötés alól kilátszott a hatalmas kék folt, amely a szájától a szemöldökéig tartott.

– Jesszusom, ezzel meg mi történt? – kérdezte Dillon.

– Nem olyan súlyos, mint amilyennek látszik – mondta Joanne. – Beverte a képét a gépe műszerfalába. Az orrcsontja pár helyen eltört, amitől kicsit lelapult az orra.

– Ezt a fickót én ismerem – mondta Jake meglepetten. – Elnézést. Felállt az asztaltól, és a fiatal tiszthez ment.

– Jake Dillon vagyok, hadnagy. Nem ismerjük mi egymást valahonnan?

A fiatal tiszt ránézett.

– Nem, uram. Nem hinném.

– Lakehurst – makacskodott Dillon. – Charley Galloway? Egy alezredes... mi a franc is volt a neve? ... kiugrott a maguk gépéből, de nem nyílt ki az ernyője?

A hadnagynak hirtelen beugrott minden.

– Igen, uram – mondta Jim Ward hadnagy. – Maga volt a sajtóügynök... elnézést, a propagandatiszt, igaz?

– A sajtóügynök szó nem számít káromkodásnak, azt hiszem – mondta Dillon. – Gondoltam, hogy maga az.

A két tiszt kezét rázott.

– Látom, egyedül van – mondta Dillon. – Én viszont nem. Nem akar csatlakozni hozzánk?

Az asztal felé biccentett, ahol a lányok ültek.

– Ez a legjobb meghívás, amit hetek óta kaptam – mondta Ward.

– A kisebbik már foglalt – mondta Dillon.

– Kiváló ízlése van.

– Nem én foglaltam le, de akkor is foglalt – mondta Dillon.

Ahogy az asztal felé mentek, Dillon észrevette, hogy az ejtőernyőstiszt meglátta, és hogy felismerte. De ügyet sem vetett a tisztre.

– Hölgyeim, szeretném bemutatni ezt a sebesült, jóképű hőst, de csak most jöttem rá, hogy elfelejtettem a nevét – mondta Dillon.

– Jim Ward – mondta Ward.

– Egy haverom haverja – folytatta Dillon. – Charley Galloway századosé. A nővérek meglehetősen tartózkodóan ráztak kezét Warddal.

– Mi már találkoztunk – mondta Joanne. – Én adagoltam az altatógázt, amikor összerakták az orrát. Szabad magának inni?

– Hát, ma már biztosan nem kell repülőgépet vezetnem – mondta Ward.

– Mi újság Charleyval? – kérdezte Dillon.

– A Canalen van – felelte Ward. – Ő a VMF-229 parancsnoka.

– A szentségít, ha tudtam volna – mondta Dillon. – Most jövök a Hendersonról.

Ward érdeklődve nézett Dillonra.

– Mit csinált Guadalcanalen? – kérdezte Ward.

– Nos, gondolom, a legtöbben azt felelnék erre, hogy csak az útjukban voltam – felelte Dillon, aztán témát váltott. – Charley hogy van?

– Felölték. Egy egész éjjelen át az óceánon lebegett, de aztán egy hajó felzedte. Ettől eltekintve jól van.

– Magával mi történt? – kérdezte Dillon.

– Nem sikerült túl jól a landolásom – felelte Ward. – Bevertem az orrom a műszerfalba.

– A jobb szemére... az Úr kegyelméből csak ideiglenesen ugyan, de megvakult, amikor szétlőtték a szélvédőjét – magyarázta Joanne tárgyilagosan. – Plexiüveg ment bele. Amikor landolt, leszakadt a futóműve, és a gép orra akkora erő-

vel vágódott a földhöz, hogy az ülése kiszakadt a helyéről. Tulajdonképpen csak azért küldték ide, mert nem akarták elhinni, hogy egy ilyen baleset után simán elsetált a géptől, és megúsza néhány törött bordával és egy törött orral.

– Jesszusom – mondta Dillon.

– Remélem, hogy elég alaposan áttanulmányozta a múltamat, és azt is kiderítette, hogy egyedülálló, szabad préda vagyok, és hogy kedvelnek a kutyák és az idős hölgyek – mondta Jim Ward.

– Szóval, hogy van? – kérdezte Dillon.

– Öt perccel ezelőttig még nagyon sajnáltam magamat – mondta Jim Ward.

– Miért? – kérdezte Joanne.

– Mielőtt idejöttem volna, ma este, közölték velem, hogy addig nem mehetek vissza a repülőszázadomhoz, amíg meg nem gyógyultak a bordáim, és hogy az elkövetkező három-négy hétben hangulatfelelős szociálisgondozó-tiszt leszek a „páciens osztág”-nál. Többek között az lesz a feladatomban, hogy ügyeljek, nehogy valaki csaljon bingózás közben.

– Ember, ennek örülnie kellene! – mondta Dillon.

Jim Ward hadnagy egyenesen Joanne Miller korvetthadnagra nézett.

– Most már örülök is – mondta Ward.

Egy kicsit feszeng a nő – gondolta Dillon –, *de nem bánja a dolgot*

– Elnézést, őrnagy – szólalt meg az ejtőernyősjelvényt viselő tiszt, aki időközben az asztalukhoz botorkált a botjával –, maga véletlenül nem Dillon őrnagy?

– Az vagyok.

– Javítson ki, ha tévedek, uram, de nem találkoztunk mi már valahol?

– De. Lakehurstben – mondta Dillon. – Az imént éppen erről beszélgettünk.

– Miért nem hoz ide egy széket, és ül le hozzánk, hadnagy? – kérdezte Joanne Miller.

Ezt meg mi a fenéért csináltam? – gondolta Miller korvetthadnagy. – *Mert nem akartam, hogy megerőltesse a lábát? Vagy mert a kis bekötött orrú hadnagy rám hajtott? Vagy mert úgy reagálok a közeledésére, ahogy reagálok? Nem fogok belezúgni, és másba sem. Eszem ágában sincs végigcsinálni azt, amit Barbarának kell végigcsinálnia.*

– Szabad lesz, őrnagy? – kérdezte az ejtőernyőstiszt.

– Hogyne. Üljön csak le! – mondta Jake. – A két hölgy Miller és Cotter korvetthadnagy. Jim Wardra emlékszik?

– Nem, nem hinném – mondta a tiszt, miután egy röpke pillanatra Wardra nézett. Aztán a nővérek felé fordult. – Dick Macklin vagyok. Örülök, hogy megismerhetem magukat.

Dillonnak nagyon nem tetszett, ahogy Macklin Barbarára mosolygott.

Aztán eszébe jutott, hogy miért nem kedvelte Macklin hadnagyot. A konkrét részletek ugyan nem ugrottak be neki, de arra emlékezett, hogy amikor Lakehurstben voltak, Macklin állandóan szarakodott. Ahogy Jake visszaemléke-

zett, Macklin simán az oroszlanok közé hajított volna egy sorállományút... egy őrvetőt vagy egy tizedest. A srác neve meg az arca már nem ugrott be neki.

Az igazán jó tengerészgyalogos-tisztek megvetik az ilyen alakokat. De Jake Dillon esetében a megvetést tovább fokozta, hogy neki is meggyűlt már a baja egy szarakodó hadnaggyal. Sokkal több időt töltött el a Tengerészgyalogságnál őrmesterként, mint csapattisztként.

Ha ki mersz kezdeni Barbarával, eltöröm a másik lábadat is, te mocsok. Mi a francért mondtam azt ennek a szemétládának, hogy leülhet? Különben akkor is eltöröm a másik lábadat, ha a másik nővérrel kezdesz ki.

– Szabad megkérdeznem, uram – kérdezte Macklin –, netán maga is páciens?

– Csak átutazóban vagyok – felelte Dillon.

– Guadalcanalre megy?

– Nem – felelte Dillon.

– Velünk is voltak a sajtótól – mondta Macklin, aztán felemelte merev lábát.

– Ott szereztem ezt. Az első ejtőernyőshullámmal voltam, amikor partra szálltunk Gavutun.

– Akkor nagyjából egy időben értünk partra – mondta Dillon egy kétségtelenül hamiskás mosoly kíséretében. – Én Jack Stecker 2. zászlóaljával mentem Tulagira, az 5.-től.

– Tényleg? – kérdezte Barbara Cotter.

Jake eddig senkinek sem beszélt arról, amit Guadalcanalen tett. Barbara automatikusan arra gondolt, hogy sajtóügynökként csak akkor ment a partra, amikor azt már biztosították.

– Jack Steckerrel őrmesterek voltunk a 4.-nél – mondta Dillon. – Megengedte, hogy velük menjek.

Ez nem lep meg – gondolta Barbara.

Jake sokban hasonlított Joe Howardra. Mindketten tengerészgyalogos-musztángok voltak (sorállományból kinevezett tisztek); Barbara jól ismerte ezt a fajtát. Ezek az alakok úgy érezték, hogy becsapták őket, ha nem lehettek ott, ahol a harc folyt. Ezt a tulajdonságot mindenki értékelte, kivéve azok, akik éppen szerelembe estek egy ilyen alakkal; az ilyen hölgyek ugyanis istenverte bolondnak tartották a musztángokat.

Barbara egy szót sem hitt el abból, amit Jake Dillon mesélt neki Joe-ról. Amit nem tudott, vagy nem talált ki azt illetően, hogy mekkorák a partfigyelők vagy Joe túlélési esélyei, azt Daphne Farnsworth, az Ausztrál Haditengerészet női önkéntesek parancsnokságának alhajómentere mondta el neki. Daphne nemcsak, hogy együtt dolgozott a partfigyelőkkel, de össze is jött Steve Kofiler őrmesterrel, mielőtt a két tengerészgyalogos leugrott volna Bukára.

– Mi történt magával, Ward? – kérdezte Macklin, aki ezek után nyilván nem akarta összevetni a saját történetét Dillon történetével.

– Tudja, azt hittem, hogy az a fickó azt mondta nekem, hogy „Fogjam le!” – mondta Jim Ward. – De közben meg azt mondta, hogy „Fogjam be!”.

– Akkor sebesült meg, amikor a VMF-229-cel bevetésre ment a Hendersonról. Charley Gallowayjal – mondta Dillon. – Ugye emlékszik Charleyra, Macklin?

– Nem, uram – mondta Macklin, miután hiába kutatott az emlékezetében. Jim Ward nemcsak, hogy emlékezett Macklin hadnagyra Lakehurstből, azt is megérezte, hogy Dillon egyáltalán nem kedveli. Wardot éppen annyira idegesítette Macklin, nézzétek a lábam, sebesült hős vagyok”-attitűdje, mint Dillont.

– Dehogynem – mondta Ward. – Ő volt az oktatópilótánk a Butamadáron. Galloway *technikus őrmester*?

– Jaj, igen, hogyne.

– Most már Galloway *százados* – tette hozzá Jim Ward. – A századparancsnokom.

– Valóban? – kérdezte Macklin.

Ward azonnal látta Macklin arcán, hogy érzékeny pontra tapintott. Semmi-vel sem lehetett volna jobban feldühíteni egy hivatásos tengerészgyalogost, akit ráadásul az Annapolison neveztek ki, mint azzal, hogy közlik vele, hogy az őrmester, akit megpróbált lejáratni, most már tiszt és úriember, és még magasabb rendfokozata is nála.

Richard B. Macklin hadnagy nem volt éppen egy jóindulatú ember, sőt, talán még rendes emberi lénynek sem lehetett volna nevezni, de ostoba az nem volt. Látta, hogy hiába reménykedett abban, hogy megismerkedhet az egyik nővérrel, és talán még bensőséges viszonyba is kerül vele.

Noha Dillon azt állította, hogy a nagy cicijű szőke foglalt, a lány mégis valahogy olyan szeretettel nézett Dillonra. A másik meg folyton a pilótát bámulta.

Macklin rájött, hogy neki itt már nem terem babér, mivel a nők mindig is előnyben részesítették a csapattiszteket és/vagy a pilótákat. Azt ugyan nem igazán értette, hogy ez miért van így – szerinte nagyobb bátorság kellett ahhoz, hogy valaki kiugorjon egy repülőgépből, mint ahhoz, hogy elvezesse –, de sajnos így álltak a dolgok.

– Mennyi ideig fog még így kinézni? – kérdezte Dillon Wardtól.

– Tessék?

Joanne Miller értette a kérdést.

– Nyolc-tíz napon belül többé-kevésbé emberi kinézete lesz... legalábbis ad-digra elmúlnak a kék-zöld foltok – mondta Joanne. – A bordái még vagy hat hé-tig nem fognak helyrejönni.

– Akár most is el tudnék vezetni egy gépet – mondta Ward. – Én nem akar-tam idejönni, és nem is kellett volna ideküldeniük.

Ez a kölyök nem csak dumál, hogy levegye a lányokat a lábukról – gondolta Jake.

– *Ez a kölyök egy igazi tengerészgyalogos.*

– Hová valósi, Ward?

– Philadelphiai vagyok. Illetve majdnem. Jenkintownban élek.

– Helyes. Mint Charley barátnője, igaz?

– Ő a nénikém – mondta Jim Ward.

– És maga, Macklin? Hová valósi?

- Kaliforniai vagyok, uram. San Diego közeléből
- Hol végzett?
- A Haditengerészeti Akadémián, uram.

A Jake Dillon Produkciós Vállalat éppen most végzett az egész estés mozifilm, de legalábbis dokumentumfilm szereplőinek válogatásával – gondolta Jake. – 1942 sebesült, hős, tengerészgyalogosai.

De egyelőre nem szólok nekik. Ward baromira be fog gurulni, ha megtudja, hogy mit akarok tenni vele. Szerintem Macklin meg annyira fog örülni, hogy elviszem a golyózápor közeléből, hogy összefogja magát hugyozni.

Eszébe jutott a történet, amit Gavutun meg Tulagin terjesztettek a felcserek, hogy az egyik tisztet, a 2. ejtőernyős-zászlóaljtól, akinek a lábszárát éppen csak súrolta egy golyó a hidroplánkikötőnél, úgy kellett levakarni az egyik cölöpről, amibe kapaszkodott, mert hisztéiarohamot kapott, és összevissza üvöltözött.

Jake Dillon teljes mértékben meg volt róla győződve, hogy ez a tiszt most éppen az ő asztalánál foglalt helyet.

VII.

(Egy)

Salamon-szigetek, Buka

Ferdinánd Hat

1942. szeptember 7., 06.05

Steven M. Koffler tengerészgyalogos őrmester felriadt álmából, és rémülten felült. A gyomra görcsbe rándult, és szakadt róla a veríték.

Egy pillanattal később rájött, hogy valami rémálma volt, bár nem emlékezett rá.

De a rossz előérzete továbbra sem szűnt meg. Valami nem stimmelt. A konyhóban elég világos volt ahhoz, hogy lássa, Patience nincs a helyén. Ebben nem talált semmi szokatlant. Mióta beköltözött Steve konyhójába, rendszerint korábban kelt, mint Koffler, és hamarabb is hagyta el a konyhót.

Aztán szép lassan rájött, hogy mi a baj. Túlságosan nagy volt a csend. Reggelente mindig valamilyen zajra ébredt: vagy a disznók visítottak, vagy a kölykök sírtak, vagy a tűz ropogott, vagy valaki hálaéneket énekelt.

Ezen elgondolkodott egy pillanatig.

Ezek a hálaénekek nem olyanok, mint amelyeket a templomban szokás énekelni. Ezeknek az énekeknek semmi közük sincs Istenhez. Mindössze arról van szó, hogy „A mi Urunk Jézus Krisztus”, meg az atyáink Atyja”, meg az „Isten óvja a királyt!”, meg a „Fel útra, ti hívek!” az egyetlen zene, amit ezek a nyomorultak életükben hallhattak.

Aztán kijavította magát.

Meg a tengerészgyalogos-himnuszt, amit persze Howard hadnagy tanított meg nekik.

Miért van ekkora csend?

Újra hatalmába kerítette a félelem, úgyhogy a Thompson géppisztolya után nyúlt. Ellenőrizte, hogy nincs-e csőre töltve, aztán beledugta a lábát a dzsungeltaposójába, és felállt.

A konyhó ajtajához ment, és kinézett. Sehol egy lélek.

Hol a picsában vannak ezek?

A mutatóujját a Thompson ravaszára helyezve, kilépett a kunyhóból, még egyszer megállapította, hogy mindenkinek nyoma veszett, aztán berohant a bozótba, a kunyhója mögé. Jó három métert hátrált, hogy a sűrű aljnövényzet elrejtse, aztán addig oldalazott, amíg nem talált egy helyet, ahonnan szemügyre tudta venni a többi kunyhót.

Senkit sem látott. Még a tábortüzek is kialudtak.

Még a nyomorult disznók is eltűntek!

A szemétládák itt hagytak!

Végül is mi a picsára számítottam? Ezek csak nyomorult kannibálok. A japánok meg le se szarják a kannibálokat, csak akkor foglalkoznak velük, ha gondot okoznak nekik. A legrosszabb, amit a japánok velük tehetnek, hogy munkára fogják őket.

Viszont, ha engem is itt találnak, akkor már bennük is az ellenséget látják. A japánok őket is megölnék, persze csak szép lassan, hogy lássák, mennyire pipák rájuk. És persze úgy is csinálnák, hogy fájjon nekik, hogy a többi kannibál is megtanulja, nem okos dolog segíteni a fehér embernek. Mondjuk, levágják a kezüket meg a lábukat, nem csak a fejüket, és a testrészeket szanaszét hagyják.

A verítékezést hidegrázás váltotta fel.

Most mi a picsát csináljak?

Hirtelen, minden előjel nélkül, rátört a hányinger. Aztán, amikor a hányingert sikerült leküzdenie, úgy érezte, hogy a záróizmai mindjárt felmondják a szolgálatot.

Még vagy tizenöt métert tett meg oldalazva a bozótban, és közben végig a tábort figyelte, vagy öt percig. Aztán kísétált a bozótból, és elkezdte végigjárni a kunyhókat.

A rádiót a helyén találta.

Miért is ne? Ugyan mi a francot kezdtek volna a rádióval?

Talált egy kevés főtt édesburgonyát is, vagy mi a francot, és egy kevés füstölt sertéshúst.

Mi ez, búcsúajándék? Kellemes karácsonyi ünnepeket, Koffler őrmester? Mennyi időre lesz elég ez a pár krumplic, meg ez a három vagy négy kiló füstölt hús?

Bassza meg!

Repülőgépek motorja hallatszott, valami tompa morajlás, nagyon távolról.

Le vannak szarva! Érdekel is engem, ha az egész kibaszott japán légierő indult Guadalcanal ellen!

A lombházhoz ment. Legnagyobb meglepetésére a kötelet a helyén találta. Megragadta, és felmászott a fára.

– Jó reggelt, Steven – mondta Patience Witherspoon.

A platform padlóján ült, és olyan képet vágott, mintha attól tartana, hogy valaki mindjárt felrúgja.

Ian Bruce az egyik faágnak dőlve álldogált.

– Hallottad a motorokat, Koffler őrmester?

– Leszarom a motorokat! Hol a picsában van mindenki?

– A férfiak elmentek megkeresni Reeves hadnagyot – mondta Ian. – A nők elmentek.

– Hová?

– Azt te nem tudhatod – mondta Ian határozottan. – *El*.

– Miért?

– Ha valami rosszul sült el Reeves hadnagyékkal, akkor a japánok ide fognak jönni, hogy megkeressenek minket. Ha megtalálják ezt a helyet meg a rádiót, akkor talán azt hiszik, hogy más fehér ember nem volt itt. Akkor velünk jössz oda, ahol a nők készítik az új tábort. Talán el tudunk bújtatni.

– Szóval azt gondolod, hogy valami bebaszott... valami rosszul sült el?

– Igen, azt gondolom, hogy valami bebaszott. Különben Reeves hadnagy visszajött volna akkor, amikorra ígérte.

– Nekem miért nem szólt senki?

– Mert tudtuk, hogy megtiltottad volna – mondta Ian Bruce. – Reeves hadnagy azt mondta, hogy amíg odavan, te vagy a parancsnok, és hogy amit te mondasz, az olyan, mintha ő mondta volna.

– Akkor meg mi a fenét csinálsz idefent? – kérdezte Steve.

– Figyelem a japán repülőket – felelte Ian. – Kellene a távcső.

– A kunyhómban van – válaszolta Steve automatikusan.

– Idehozom – mondta Patience, majd gyorsan talpra szökkent, és elindult lefelé a kötélén.

– Ha úgyis el kell bújnunk a nyomorult dzsungelben, akkor miért nem szarjuk le ezt az egészet? – kérdezte Steve.

– Azért – felelte Ian Bruce ismét roppant határozottan –, mert nem tudhatjuk, hogy Reeves hadnagy halott-e. Csak úgy gondoljuk, hogy halott. Addig, amíg nem tudunk biztosat, vagy amíg a japánok nem jönnek, azt tesszük, amit tennünk kell.

– Semper Fi⁶, mi?

– Nem értem.

– Dehogynem érted – mondta Steve.

– Ez angol nyelven van?

– Tengerészgyalogos nyelven – felelte Steve. – Azt jelenti, hogy... tedd a dolgod, vagy valami ilyesmi. Vagy próbáld meg tenni a dolgod.

– Értem – mondta Ian Bruce ünnepélyesen.

⁶ Semper Fi! – Hűséggel mindhalálig! A tengerészgyalogosok jelmondata, *a ford.*

(Kettő)

Dél-Carolina, Parris-sziget

USA Tengerészgyalogság, Alapkiképző Tábor

1942. szeptember 7., 22.50

Mivel éppen az őrszolgálatos tengerészgyalogosokat ellenőrizte rutinból, a napostiszt véletlenül éppen a kapunál volt, amikor az 1939-es, lenyitható tetejű LaSalle az űrbódé mellé ért, és megállt. A tisztnek hosszú, unalmas estéje volt, és a folytatás sem tűnt túl izgalmasnak.

– Álljon meg egy percre! – utasította a napostiszt a dzsipje sofőrjét.

– Igenis, uram – mondta a gépkocsivezető, és megállította a dzsipet.

A napostiszt kiszállt a dzsiből, és elindult a LaSalle felé. Az őr nyilván az autót vezető személy parancsait vizsgálta, mert a zseblámpájának fénye az autó belterét világította meg. A napostiszt két hadnagyot pillantott meg az autóban. Egyikük sem viselt sapkát.

Kit érdekel? Mindjárt tizenegy óra.

– Isten hozta magukat a homoki bolhák hazájában – mondta a napostiszt. – Szolgálatra jelentkeznek?

– Látogatóba jöttünk – felelte McCoy.

A napostiszt látta, hogy a sofőr egy főhadnagy, aki nem lehetett idősebb nála. De kétsornyi szalag díszelgett a mellkasán, közöttük a Bronzcsillag is, meg a Biborszív két falevéllel. A másik hadnagyi rangjelzést viselt, és rajta is jó néhány szalagot látott, ami azt volt hivatott hirdetni, hogy a viselője megsebesült, és ezért kitüntették.

Most egy gyanakvó kis pöcs vagyok, vagy csak a munkámat végzem? – morfondírozott magában a napostiszt, miközben az űrhöz lépett, hogy elvegye tőle a hadnagyok parancsait.

A parancsokkal minden rendben volt. A Tengerészgyalogság főparancsnokságán állították ki, utasítva K. R. McCoy főhadnagyot, hogy katonai, civil közúti, vasúti vagy légi járművel, vagy ha úgy tetszik neki, a saját személygépkocsijával menjen a Philadelphia állambeli Pennsylvaniába, majd a Dél-Carolina állambeli Panis-szigetre, illetve bármilyen olyan helyre, amelynek útba ejtését a Tengerészgyalogság Vezetéselemző Irodája által adott feladat elvégzéséhez szükségesnek ítél.

Mi a fene az Vezetéselemző Iroda?

– Nos, amint mondtam – mondta a napostiszt –, Isten hozta magukat a homoki bolhák hazájában.

– A homoki bolhákról mindent tudok – mondta McCoy –, de hol találom a nőtlen tiszték szállását?

– Hogy lehet, hogy a homoki bolhákról mindent tud, de nem tudja, hogy merre van a nőtlen tiszték szállása? – kérdezte a napostiszt, de aztán rögtön idiótának érezte magát, amiért feltett egy ilyen hülye kérdést. Ez a fickó nyilván egy musztáng. Sorállományúként végigcsinálta a kiképzést a Parris-szigeten, és aztán kapott tisztí kinevezést. Hát, ezért tudott a homoki bolhákról. De a tenge-

részgyalogos kopaszok nem tudhatják, hol hajtják álomra fáradt fejüket a nőtlen tisztek.

– Kövesse a jelzést a tiszti klubig! – mondta a napostiszt. – Aztán hajtson el a klub mellett! A szállás jobbra lesz. Egy kétemeletes épületet keressen!

– Köszönöm – mondta McCoy.

Az őr tisztelgett. McCoy viszonzta. McCoy elhajtott a sorompó mellett.

– Érdekes – mondta a napostiszt az őrnek. – Láta a szalagjaikat?

– Igen, uram. És az egyiknek botja is volt.

– Vajon mi a franc lehet az a Vezetéselemző Iroda? – kérdezte a napostiszt, bár nem igazán várt választ a kérdésére.

– Mondok én magának még egy érdekes dolgot, uram – mondta az őr. – A főtörzs már várja őket. Legalábbis McCoy hadnagyot. Az őrparancsnoknak meghagyta, hogy azonnal hívjuk fel, ha megérkezett, nem számít, hány óra van.

– Őt? Nem a napostisztet? Vagy a tábornok szárnysegédjét?

– Őt, uram.

– Nos, tizedes, ebben az esetben azt javaslom, hogy vegye a telefont, és hívja a főtörzsőrmestert! A pokol tüze semmi a főtörzs haragjához képest, amint azt bizonyára már maga is hallotta.

– Igenis, uram.

– Kellemes emlékek rohannak meg most, hogy itt vagy? – kérdezte McCoy, miközben elhajtottak a parancsnokság épülete és számos téglaház mellett, ami leginkább egy főiskolai kampuszhoz hasonlított.

– Inkább mennék most rögtön vissza Guadalcanalre, minthogy még egyszer végig kelljen csinálnom ezt – mondta Moore.

– Hogy van a lábad?

– Nem bánnam, ha lefekhetnék valahol.

– Te akartál velem jönni.

– És hálás is vagyok, hogy magaddal hoztál. A kórházban már kezdtem begyógyzni.

– Szerintem, haver, neked egy jót kéne kefélned. De tartok tőle, hogy az itt nem fog menni.

– Mondta ő, aki az érzéki javakban dúskál – felelte Moore.

– Mi van?

– Kérdezte ő, akinek nincs ilyen problémája.

– Ami közöttem és Ernie között van, az egészen különleges – mondta McCoy hidegen.

– A francba, azt már akkor tudtam, amikor megláttam San Diegóban, hogy hogyan néztek egymásra – mondta Moore. – Akkor is azt éreztem, amit most. Mélységesen csodállak és elképesztően irigyellek titeket.

– A csajod rendesen kicsinált, mi?

– Amikor megkaptam a levelét Melbourne-ben, arról ábrándoztam, hogy megkapom a tiszti kinevezésem, és akkor bemasírozok vele a Bellevue-

Stratfordba a tiszti egyenruhámban, vele az oldalamon... aztán elolvastam a levelet, ami úgy kezdődött, hogy „Kedves John”.

– Miért? Johnnak hívnak, nem? – kérdezte McCoy. – Most már van tiszti egyenruhád is. Legalábbis három khaki egyenruhád...

– Ezért is nagyon hálás vagyok. Azt sem tudtam volna, hogy hol vegyem meg.

– A Horstman Uniforms azóta árul egyenruhát a Tengerészgyalogságnak, amióta világ a világ – mondta McCoy. – És amint mondtam, ez a te „Kedves John”-hölgyed nem az egyetlen nő a Földön.

– Én is ezt mondogatom magamnak – felelte Moore.

– Na, ott a klub, és ahogy látom, még nyitva van. Mit szólnál egy italhoz?

– Kösz, de inkább passzolok – mondta Moore. – De ha menni akarsz, csak menj.

– Van pár félliteres flaska a zsákomban – mondta McCoy. – Egyébként én sem igazán akartam bemenni.

– Ez lesz az – mondta McCoy egy pillanattal később.

Moore felpillantott, és egy kétemeletes téglapépületet pillantott meg. McCoy az épület mögé hajtott, és leparkolta az autót. Mivel Moore két tartalék egyenruháját a saját zsákjába pakolta, csak egy zsákot kellett cipelnie.

Egy tizedes strázsált a nőtlen tisztek szállása előcsarnokában.

McCoy elmagyarázta neki, hogy átutazóban vannak, és hogy két szobára lenne szükségük. A tizedes erre odaadta nekik a bejelentőt, amit aláírtak, aztán megkapták a kulcsaikat.

– A folyosó végén jobbra, uram. A tizenkettes.

– Köszönöm – mondta McCoy, és felment a lépcsőn.

A folyosó közepén járt, amikor nagyot káromkodott.

– Bassza meg!

Moore már látta, hogy min kapta fel McCoy a vizet. Az ajtóra egy papír volt tűzve, rajta pedig a következő felirat állt: GYILKOS McCOY SZÁMÁRA LEFOGLALVA.

McCoy a papírhoz lépett, és letépte az ajtóról. Már azon volt, hogy a kulcsot a zárba helyezi, amikor az ajtó váratlanul kinyílt.

– Csak nem McCoy hadnagyhoz van szerencsém? – szólalt meg az egyenruháján három stráfot viselő törzsőrmester, aki feszes vigyázban állt. – Ha szabad, a főtörzsőrmester megjegyzné, hogy a hadnagy úr remekül néz ki.

– Semmi vicces nincs ebben a kibaszott papírban! – csattant fel McCoy. – Elment a kibaszott eszed?

A főtörzsőrmestert nem lepte meg McCoy kirohanása, legalábbis nem annyira, amennyire Moore számított. McCoy kitörése hallatán sokkal inkább megsértődött a főtörzsőrmester.

– Ne csináld már, Ken! – mondta a főtörzsőrmester. McCoy egy pillanatig dühösen nézett rá.

– Nem is tudom, hogy mi a francért lepődtem meg. Sosem volt annyi eszed se, hogy kiöntsd a pisát a csizmádból, ha valaki belehugyozott. Na, hogy vagy, te vén gazember?

– Megvagyok, Ken – mondta a főtörzsőrmester, miközben kezét rázott McCoyjal. A hangján érződött a meghatottság.

Aztán meglátta Moore-t is, és egy pillanattal később felcsillant a szeme.

– Azt hiszem, ezt az urat is ismerem. Vagy tévedek?

– Szerintem tévedsz – mondta McCoy. – Moore, bemutatom Teddy Osgood főtörzsőrmestert. Együtt szolgáltunk a 4. tengerészgyalogosoknál.

– Hát, persze – mondta Moore. – Már emlékszem magára, főtörzs. Amikor elmentem innen...

– Ó? – kérdezett közbe McCoy kíváncsian.

– Sessions hadnagy idejött, és kivett az alapkiképzésről – magyarázta Moore. – A főtörzs pedig... hogy is mondjam?

– Elrendezte az adminisztratív részleteket – segítette ki a főtörzsőrmester.

– Emlékszem, hogy azt mondta Sessions hadnagynak, hogy még Kínából ismeri Gyilkos... hoppá... McCoy hadnagyot.

– Ha azt hiszed, hogy jó vicc volt, seggfej, hát, közlöm veled, hogy nem volt az – mondta McCoy, de Moore látta rajta, hogy már nem dühös.

– Látom, egyikötök sem tanult semmit minálunk. Az ott három Bíborszív, Ken?

– Kettő csak dísz – mondta McCoy. – Moore beszedett pár repeszt Guadalcanalen. Le kellene feküdnie.

– Ez egy csapattisztnek járó szállás. Itt van egy csomó ágy, amire lefekhet – magyarázta Osgood. – Egy italt, hadnagy?

– Igen, köszönöm – mondta Moore.

– Feküdj le, én megcsinálom az italodat – mondta McCoy.

– A százados azt mondta, hogy a 2. raider-zászlóaljnál vagy – mondta Osgood McCoynek.

– Ott is voltam.

– A Makin-szigeten is voltál?

McCoy bólintott.

– És most?

– Most többé-kevésbé azt csinálom, amit Sessions százados – mondta McCoy.

– Ja, gondoltam. Amikor megjött a telex, amiben az állt, hogy jössz, a G-2 rögtön kockát szart. Mi a francgal foglalkoztok ti egyáltalán?

McCoy nem válaszolt azonnal. Belenyúlt a zsákjába, kihalászott belőle egy félliteres üveg skót whiskyt, kitöltött belőle egy keveset egy pohárba, Moore-nak adta, aki addigra felkúszott az egyik ágyra.

– A hivatal neve Vezetéselemző Iroda – bökte ki végül McCoy. – Hadtáp-jellegű munkát végzünk.

– Ja, ja, persze. Azért van az, hogy ha idekerül egy kopasz, aki beszél japánul vagy amatőr rádiós, vagy élt odaát, rögtön szólnunk kell nektek, mi? Hogy aztán oszthassák a fejadagokat, mi?

– Igen – felelte McCoy.

– Na, hát én összeszedtem vagy egy tucat kölyköt, akivel holnap elbeszélgethatsz... három beszél japánul is... olyan izé... hogy is hívjátok őket?

– Nyelvész – mondta McCoy.

– ... fél tucat ért a rádiókhoz, kettő megjárt rejtjelező tanfolyamra.

– Remek – mondta McCoy. – Minden elő van készítve, hogy elbeszélgessek, elbeszélgessünk velük?

– Mondd meg, hogy hová küldjem őket, és mikorra, és ott lesznek.

– Van valami irodaféléd?

– Aha. Intézek egyet – mondta Osgood. – Reggel majd ideküldök egy kocsit értetek. De a G-2-nél is tiszteleteteket kell tennetek. Igaz?

– Azt hiszem, igen – felelte McCoy.

– Van itt még egy fickó, Ken. Nem beszél sárgául, és a rádiókhoz se ért, de érdekes kölyök.

– Mitől érdekes?

– Hát, például azért, mert zsaru volt. Sőt, nyomozó az erkölcsrendészetnél. Saint Louisban.

– Nyomozó? – kérdezte Moore nevetve.

– Talán ő megoldhatná azt a bizonyos problémáját, hadnagy – mondta McCoy. – Nem értelek, Teddy.

– Nekiment az egyik kiképzőjének. El akarta törni a karját.

– Kedvemre való fickó lehet – mondta Moore.

Osgood Moore-ra nézett, és elmosolyodott.

– Azt mondják, hogy a kiképző, egy tizedes, egy igazi seggfej.

– És a fickó eltörte a karját? – kérdezte McCoy.

– Nem. A szakasz kiképző őrmestere meglátta, hogy mi van, és leállította. Azt mondta, hogy a kölyök nagyon ért a késforgatáshoz. Ha ki akarta volna nyírni a tizedest, ha meg akarta volna szűrni, már halott lenne. Az őrmester szerint. De a kölyök csak a karját akarta eltörni. Gondolom, azt hitte, hogy megúszhatja a dolgot.

– Hadbírótság elé állították?

– Nem. Miért állították volna? A tizedes azt mondta neki, hogy próbálja meg kinyírni. A kölyök csak parancsot teljesített. A szakasz kiképző őrmestere felkeresett, és elmagyarázta, hogy mi volt, én meg áthelyeztem a kölyköt egy másik szakaszhoz.

– Amolyan laza gyerek, Teddy? – kérdezte McCoy.

– Hogy érted?

– Úgy értem, hogy néz ki, sok baj van vele?

– Nem tudom. Én még nem találkoztam vele. Az őrmestere haverom, és szerintem kedveli is a kölyköt, különben nem jött volna hozzám, hogy szóljon pár szót az érdekében.

– De az is lehet, hogy a kölyök is úgy gondolta, hogy a tizedes egy seggfej, és hogy megérdemli, hogy eltörje a karját. Beszélni akarok vele is, Teddy. El tudod intézni?

– Nem gond – mondta Osgood. – Ott lesz a többiekkel.

– Kérsz még egyet? – kérdezte McCoy, és Moore felé nyújtotta a whiskys-üveget.

Sejtette – és nem is tévedett –, hogy Moore kimerült az út alatt, és fájdalmai is lehetnek.

– Kérek – mondta Moore, és elvette az üveget.

– Mi lenne, ha most rögtön idehoznád? – kérdezte McCoy. – Kíváncsi vagyok, hogy mit szól hozzá, ha az éjszaka közepén rángatják ki az ágyból.

– Komolyan beszélsz, mi? – kérdezte Osgood.

– Aha, komolyan beszélek – mondta McCoy. Moore-ra nézett. – Miután beszéltem az új főnökoddal, beszéltem Sessions századossal is. Azt mondta, hogy kellene az új főnöknek egy tisztiszolga vagy gépkocsivezető, de igazából egy olyan ember kellene neki, aki összeszed bizonyos papírokat a földről, amiket a főnököd szanaszét hagy.

– Ó – mondta Moore.

– Sessions százados a testőr szót használta, de azt mondta, hogy a főnököd előtt ne ejtsük ki a szánon ezt a szót.

– Aha – bólogatott Moore.

– Miért ne? – mondta Osgood őrmester. – Mindenki tudja, hogy a hadtáptisztek nem élhetnek testőr nélkül. Ki ez a te főnököd egyáltalán?

– Ha már így megkérdezted – mondta McCoy –, akkor elárulom, hogy kurvára semmi közöd nincs hozzá.

A főtörzs felnevetett. Az éjjeliszekrényhez ment, kihúzta az egyik fiókját, kivett belőle egy stencilezett telefonkönyvet, kikeresett belőle egy számot, aztán tárcsázott.

– A főtörzsőrmester vagyok – mondta. – Hajítsátok ki George F. Hart közlegényt az ágyából! Öt percen belül álljon a barakk előtt teljes menetfelszerelésben! Odaküldök érte egy kocsi.

Hart közlegényt egy csöppet sem lepte meg, amikor a raj barakkjában felkapcsolódtak a lámpák. Folyton ezt csinálták. Az sem lepte meg különösebben, amikor a kiképző őrmestere végigmasírozott az emeletes ágyak közötti soron – a bakancsát hangosan a majdnem fehérre mosott hajópadlóhoz verte –, és megállt az ágya előtt.

Legalább most már vigyázzban állok – gondolta Hart. Próbált valami örömet találni az ürömben.

Amióta átkerült az új szakaszához, nem először fordult elő, hogy „külön gyakorlatra” rendelték, ahogy azt a kopaszok nevezték. Ez többnyire azt jelentette, hogy fel kellett öltöznie, és meg kellett tennie pár kört a baráidok körül futólépésben, fej fölé tartott puskával. De az is előfordult, hogy Hartot hajnali kettőkor rángatták ki az ágyából, hogy gyakoroltassák vele „a harctéri árokásás alapjait”. Ez azt jelentette, hogy a gyalogsági ásójával ki kellett ásnia egy ember nagyságú lyukat, amit aztán vissza is kellett temetnie. Aztán lezuhanyozhatott, és mehetett vissza az ágyába.

Most már értette, hogy minderre miért volt szükség. Az új kiképzője és a segítői meg akartak róla győződni, hogy nem egy okostojás, akit először meg kell törni, hogy aztán bele lehessen préselni a Tengerészgyalogság öntőformájába. Noha az, amit majdnem megtett Clayton C. Warren tengerészgyalogos tizedessel, hivatalosan meg sem történt, és a lehető legkevesebb szó esett róla, mert védeni kellett a kiképzők becsületét, azért tudtak róla, és szemmel tartották Hartot.

Ami őt illette, zokszó nélkül teljesített minden parancsot, még hozzá a legjobb tudása szerint. Az új kiképzője meg a két segédje makacs, szarházi trió volt ugyan, de legalább tisztességes, makacs, szarházi trió, ami jelentős javulást jelentett Clayton C. Warren tizedes után.

A Szentírás szigorúan tiltotta, hogy a kopaszok belenézzenek a kiképzőjük szemébe. A kopasznak a nagy semmibe kellett merednie. Ezért aztán eltelt pár másodperc, mire Hart közlegény rájött, hogy a kiképző, akinek az arca az övétől mindössze négy centiméterre volt, a kiképzője, Homer Hungleberry tengerészgyalogos törzsőrmester volt, aki jelen pillanatban mindössze dzsungeltaposót, alsónadrágot és atlétát viselt.

– A farkát markolászta, mi, Hart?

– Uram, nem, uram.

– Mit csinált, amiről én nem tudok, Hart?

Mi a faszról beszél ez?

– Uram, nem tudom.

– Ha megtudom, és meg fogom tudni, akkor kétszer fogom szétrúgni a segédet! Egyszer azért, mert csinált valamit, amiről én nem tudok, másodszor pedig azért, mert hazudott.

– Uram, igen, uram.

– Szóval csinált valamit?

– Uram, nem, uram.

– Típusruha, teljes menetfelszerelés, sisak, fegyver, öt perce van!

– Uram, igenis, uram.

Hungleberry törzsőrmester elhúzta az arcát Hart közlegény arcától, csinált egy balraátot, aztán kimasírozott az emeletes ágyak közötti soron. Amikor a kapcsolóhoz ért, lekapcsolta a lámpákat.

Hart közlegény a sötétben megkereste a típusruháját, a zokniját, a dzsungeltaposóját, a menetfelszerelését és a sisakját, és a cuccokkal elindult a mosdó felé, ahol egy darab 40 Wattos izzó világíthatott éjszakánként (a többi kicsavarták).

A tűzőr, egy kopasz, akinek egész éjjel ébren kellett maradnia, a végében strázsált.

– Mi a faszt csináltál már megint? – érdeklődött.

– Mi a faszt számít? – felelte Hart, miközben sietve magára húzta a típusruháját, a menetfelszerelését, majd zokniját, aztán pedig belegyömöszölte a lábát a dzsungeltaposójába, és megkötötte a fűzőit.

– Csináltál valamit – mondta a tűzőr segítőkészen. – És az őrmester *tudja*.

– Menj a picsába! – mondta Hart közlegény, miközben a fejére tette a sisakját.

Hogy a francba szerezzem meg a puskámat? A kibaszott puskám a kibaszott fegyverszekrényben van, a kibaszott fegyverszekrény pedig be van zárva.

Aztán eszébe jutott: Amikor kijön a szobájából, a kibaszott fegyverszekrénynél fog találni, vigyázzállásban, amint arra várok, hogy kinyissa nekem azt a szart.

Hungleberry törzsőrmester jelent meg az ajtóban, ezúttal kifogástalan öltözetben. Végigmérte Hart közlegényt, aki merev vigyázzállásban várta.

– Baj van a fülével, Hart?

– Uram, nincs, uram.

– Nem értette, hogy mit mondtam? Vagy talán kínaiul beszélek?

– Uram, nem, uram.

– Akkor értette, amikor azt mondtam, hogy „típusruha, teljes menetfelszerelés, sisak, fegyver, öt perce van”?

– Uram, igen, uram.

– Akkor hol a faszban van a fegyvere?

– Uram, a fegyverszekrényben, uram. Uram, a fegyverszekrény, uram, zárva van, uram.

– Gondolja, hogy tényleg arra utasítanám, hogy vegye ki a fegyverét, ha a szekrény zárva lenne?

– Uram, nem, uram.

– Akkor vegye ki a kibaszott fegyverét a fegyverszekrényből!

A személtáda kinyitotta a kibaszott szekrényt, még mielőtt végigcsattogott volna a soron!

– Uram, igenis, uram!

Hart közlegény kivette a fegyverét, egy US Springfield 1903-as hadipuskát – sorozatszáma 2 456 577 – a megszokott helyéről – jobbról a harmadik volt az övé –, ellenőrizte, hogy nincs-e csőre töltve, aztán ismét vigyázzba vágta magát.

– Még mindig azt állítja, hogy fogalma nincs, miért akarja látni a főtörzsőrmester?

A főtörzsőrmester? Mi a picsát akar tőlem a főtörzsőrmester az éjszaka közepén?

– Uram, igen, uram. Nem tudom, hogy a főtörzsőrmester miért akar látni, uram.

– Vii-GYÁZZ! Fegyvert VÁLL-HOZ! Jobbra át! Lépés iin-dulj! Nyissa ki az ajtót, ha odaér!

Hart közlegény masírozni kezdett, kinyitotta az ajtót, aztán kimasírozott rajta, lemenetelt a lépcsőn, és elindult a barakkok felé.

– Szakasz, ÁLLJ!

Nagyjából két perccel később, ami azonban sokkal többnek tűnt, egy Chevrolet furgon fényszóróinak fénye tűnt fel, majd az autó közelebb jött, és megállt Hart közlegénytől mintegy húsz centiméterre.

Hart halkán, de tisztán hallotta a beszélgetést, ami az őrmestere és a gépkocsit vezető tizedes között zajlott.

– Mi a fasz van?

– Tudja a tököm. Nekem annyit mondtak, hogy jöjjen ide valami Hart nevű kopaszért, és vigyem a nőtlen tisztek szállására.

– A nőtlen tisztek szállására? Hát nem a főtörzs hivatja?

– *A főtörzshöz* a nőtlen tisztek szállására – magyarázta a tizedes.

– A francba!

– Ez minden, amit tudok, őrmester – mondta a tizedes. – Maga is jön, vagy csak ő? Ő az?

– Hart, szálljon be a kibaszott kocsiba!

– Uram, igenis, uram.

Az utasoldali ajtó kinyílt, majd bevágódott, amiből Hart közlegény arra a következtetésre jutott, hogy a kiképzője úgy döntött, kötelessége elkísérnie a főtörzshöz a nőtlen tisztek szállására.

A főtörzs a nőtlen tisztek szállásán van? Mi a fene folyik itt?

Tíz perccel később a furgon megállt egy kétemeletes épület előtt, ahol Hart közlegény azelőtt sohasem járt.

Egy férfit pillantott meg, akit soha életében nem látott. De a stráfiából és magabiztos fellépéséből ítélve, ahogy a furgonhoz közeledett, minden bizonnyal ő volt a főtörzsőrmester.

– Maga ki?

– Hungleberry, főtörzsőrmester.

– Ez Hart?

– Igen, főtörzsőrmester.

– Mi tartott ennyi ideig?

– Készen voltunk, mire a furgon odaért – mondta Hungleberry őrmester kisértődötten.

– Szedje ki a furgonból, és masírozzon vele a tizenkettes szobához! Balra, végig a folyosón, aztán jobbra. Jelentkezzenek a tiszteknél!

– Értettem! – felelte Hungleberry őrmester, aztán felemelte a hangját. – Szálljon ki a furgonból, Hart!

Hart kiszállt a furgonból.

– Vii-GYÁZZ! Fegyvert VÁLL-HOZ! Balra ÁT! Lépés IN-DULJ! Fel a lépcsőn, és be az épületbe!

Amikor Hart közlegény elment a főtörzsőrmester mellett, a főtörzs előrehajolt, és jól megnézte magának. Hart közlegény a leheletét is érezte. Éppen elég sok kocsmában fordult meg, úgyhogy fel tudta ismerni a whisky szagát. Nyomozóként szerzett tapasztalatai alapján levonta a következtetést: a főtörzsőrmester skót whiskyt ivott, méghozzá olyan mennyiségben, hogy nagy valószínűség szerint képtelen lenne végigmenni egy egyenes vonalon, és az orrát sem tudná megérinteni becsukott szemmel.

Jesszusom, most mi lesz? Mi a franc folyik itt? Hallottam, hogy néha barakkok mögé viszik a kopaszokat, és a szart is kiverik belőlük. Most velem is ezt akarják csinálni, amiért megpróbáltam eltörni a seggfej karját? Mostanra tartogatták a verést? A részeg főtörzsőrmester meg pár tiszt most meg akarja nekem tanítani, hogy nem kedvelik az olyan alakokat, akik megpróbálják eltörni az egyik kiképző karját?

Hungleberry törzsőrmester a 12-es ajtóhoz masírozott Hart közlegénnyel, aztán elkiáltotta magát:

– Szakasz, ÁLLJ!

Bekopogott az ajtón.

– Jöjjön be!

Hungleberry törzsőrmester bemasírozott Hart közlegénnyel a szobába, és ismét elkiáltotta magát.

– Szakasz, ÁLLJ! Uram, Hungleberry törzsőrmester egy főből álló szakasszal a hadnagy úrnál jelentkezik, uram!

– Szakasz pihenj – adta ki az utasítást a tiszt hanyagul.

– Fegyvert LÁB-HOZ! Vii-GYÁZZ!

– Azt mondtam, hogy szakasz pihenj, őrmester – mondta a tiszt.

– PI-HENJ!

Miután Hart közlegény teljesítette a parancsot, már körül mert nézni a szobában. Két tisztet látott. Két fiatal tisztet. Az egyikük, egy hadnagy, az ágyon hevert, a mellkasán egy whiskypohárral. Khaki egyenruhát viselt. A nyakkendője meg volt lazítva, és az ingje három felső gombja ki volt gombolva.

A zubbonyára kitűzött szalagok között Hart felismerte a Bíborszívet.

A másik tiszt, a főhadnagy egyenruháján – pontosabban ingén – is látott szalagokat, és neki is volt Bíborszíve. Amint a tiszt szemébe nézett, Hart szakértő szeme azonnal azt súgta neki, hogy *ez a fickó igazán kemény gazember tud lenni.*

– Maga a kiképzője? – kérdezte a kemény tiszt.

– Igen, uram. Hungleberry törzsőrmester vagyok, uram.

– Jól van, őrmester. Mondja, maga szerint tengerészgyalogos lesz ebből a fickóból, vagy nem?

A kérdés meglepte Hungleberryt. Nem is tudott azonnal válaszolni.

– Azt hiszem, hogy igen, uram.

Ez a legkedvesebb dolog, amit felőlem kérdeztek, amióta ebbe a kibaszott lyukba kerültem.

– Ne találgasson, őrmester! Azt kérdeztem magától, hogy tengerészgyalogos lesz-e belőle, vagy nem.

Ezúttal a törzsőrmester még tovább hezitált.

– Igen, uram, véleményem szerint az lesz belőle.

– Köszönöm – mondta a tiszt, aztán a mellette lévő komódhoz fordult, és megragadta a rajta lévő félliteres whiskysüveget. – Sajnálom, hogy ilyen késői órán kellett kirángatnunk az ágyából, de beszélnünk kell vele.

A főtörzs – aki időközben a szobába ért – kezébe nyomta a félliteres üveget.

– Légy olyan jó, Teddy, vidd el valahová az őrmestert, és kínáld meg egy kupicával! – mondta a tiszt.

– Igenis, uram – mondta a főtörzsőrmester.

Egy pillanattal később Hart hallotta, hogy az ajtó becsukódik.

– A nevem McCoy – mondta a tiszt. – Az úr pedig Moore hadnagy.

– Igen, uram.

– Hallom, hogy maga nagyon kemény fickó – mondta McCoy.

Hartnak fogalma nem volt, hogy erre hogyan kell válaszolni, úgyhogy nem válaszolt.

– Azt mesélték, hogy megpróbálta eltörni a kiképzője karját. Igaz ez?

– Igen, uram.

– Azt is mesélték, hogy ért a késforgatáshoz.

– Igen, uram?

– Miért nem ölte meg a kiképzőjét? Nekem úgy tűnik, hogy mindenki seggfejnek tartja.

– Mert nem akartam Portsmouthba kerülni, uram.

– Jó érv – mondta McCoy. – Az előbb kérdeztem magától valamit. Maga kemény fickó?

– Zsaru voltam, hadnagy – mondta Hart. – Annyira vagyok kemény, mint a legtöbb zsaru.

– Az átlagzsaruktól azért keményebb?

– Igen, uram.

– Úgy nézem, hogy elbírna egy italt – mondta McCoy. – Támassza a fegyverét a falhoz!

A tiszt teljes mértékben meglepte Hartot. McCoy látta rajta a tanácstalanságot, és felnevetett.

– Csinálja, amit mondtam! – mondta McCoy. – Nem maga az első ember, aki végigcsinálta ezt az egészet. Én is végigcsináltam, és én is ki akartam nyírni a kiképzőmet, mint már sokan. De maga az első épeszű ember, aki meg is próbálta kinyírni a kiképzőjét.

Harthoz lépett, elvette tőle a puskáját, és intett neki, hogy üljön le az egyik székre. McCoy a falnak támasztotta Hart fegyverét, aztán töltött neki egy pohár whiskyt, és a kezébe adta.

– Kér hozzá vizet?

– Nem, uram. Köszönöm, uram.

– Miért lett magából zsaru?

– A családomban mindenki az.

– Amikor zsarú volt, használta a fegyverét? És megölt vele valakit? Vagy megpróbálta?

– Igen, uram.

Hart belekortyolt a whiskybe. Csak akkor pillantotta meg Moore botját.

– Igen, uram, mi? Megpróbált megölni vele valakit, vagy meg is ölte?

– Meg kellett ölnöm pár embert, uram, amikor zsarú voltam, igen.

– Ezért lépett bele ebbe a szarba? – kérdezte Moore kissé akadozó nyelvvél.

– Hogy embereket ölhessen?

Mit mondott? Szarba!

Hart látta, hogy McCoy dühös pillantást lövellt Moore-ra, de aztán visszafordult hozzá.

– Válaszoljon a kérdésre!

– Egy köcsög toborzó átvért – szaladt ki Hart száján.

– Nem szívat? – kérdezte McCoy gúnyosan. – Azt hittem, hogy egy zsarut nem lehet átverni.

– Ez egy roppant ravasz szemétláda volt – mondta Hart, és csak egy pillanattal később jutott eszébe hozzátenni: –, uram.

– Mit mondott magának? – kérdezte McCoy.

– Hogy a Tengerészgyalagságnál zsarukat keresnek, akik amolyan tengerészgyalogos-zsaruk lennének, uram.

– És maga bedőlt neki?

– Én is bedőltem a szemétládanak, aki azt mondta nekem, hogy tisztí kinevezést kapok, ha idejövök – mondta Moore.

Ez részeg – gondolta Hart.

– Meg is kaptad a kinevezésed – nevetett McCoy.

– Persze, most már igen.

– Te részeg vagy – mondta McCoy még mindig nevetve, mintha mulatságosnak találta volna a felismerést. – Alig negyvennyolc órája vagy tiszt, és máris elítélhetnének tiszthez és úriemberhez méltatlan viselkedésért. Azért, ha lehet, próbálj meg nem leesni az ágyról!

– Nyald ki, McCoy!

McCoy csak a fejét rázta, aztán visszafordult Harthoz.

– Tudja, hogy mi az a teljes háttérnyomozás?

– Igen, uram.

– Egyenes válaszokat akarok. Ne próbáljon meg okoskodni! Ha alaposan beletúrnánk a múltjába, mit találnánk?

Hart elgondolkodott a kérdésen, de még mielőtt válaszolhatott volna, McCoy újabb kérdést tett fel neki.

– Maga német, igaz? Magának vagy a családjának volt valamilyen kapcsolata a Német-amerikai Szövetséggel? Vagy valamilyen hasonló szervezettel?

– Nem, uram.

– Na, és mi a helyzet a Kommunista Párttal? Magának, a családtagjainak vagy a közeli barátai közül valakinek volt köze hozzá? Vagy az Abraham Lincoln brigádhoz?

– Nem, uram.

– Ne sértődjön meg a kérdésen, de ugye nem homokos?

– Jesszusom, McCoy! – csattant fel Moore.

– Homokos?

– Nem, uram.

– Mi a véleménye a gazdagokról?

– Parancsol?

– Mi a véleménye a gazdagokról? Úgy értem, a nagyon gazdag emberekről.

– Sosem találkoztam gazdagokkal – felelte Hart hezitálva, majd hozzátette: –, uram.

– A hadnagy arra kíváncsi – magyarázta Moore, aki nagy figyelemmel igyekezett artikulálni –, hogy nem érezn-e magát rosszul, ha egy olyan emberrel kellene együtt dolgoznia, aki átkozottul gazdag, és hogy nem hozna-e szégyent erre a szarra azzal, hogy lehugyozza az illető cserepespálmáit.

Mi a faszról beszél ez?

McCoy felnevetett.

– Általában nem szokott így elázni pár pohár italtól. Kezdem megbánni, hogy magammal hoztalak.

– Nem vagyok elázva – tiltakozott Moore. – Hogy is lehetnék elázva? Csak pár jámborkortyot ittam.

– Válaszolj inkább te a kérdésre! – mondta McCoy. – Mit gondolsz? Jól kijönne a tábornokkal?

– Azt hiszem, a tábornok hamar megkedvelné – mondta Moore. – Persze, előfordult már, hogy tévedtem.

– Hart, mi egy testőrt keresünk az egyik tábornokunk számára. A tábornok viszont úgy véli, hogy semmi szüksége testőrré. Mit gondol, meg tudna birkózni a feladattal?

– Nem is tudtam, hogy a tábornokoknak vannak testőreik – szaladt ki Hart száján.

– A legtöbbnek nincs is. Ennek viszont kell egy.

– Nem is tudom.

– A másik választási lehetősége az, hogy felrakják a seggét egy hajóra, és mehet a frontvonalra, egy lövészszázádba, mondjuk Guadalcanalre – mondta Moore. – Tudja, ott lelövik az embert. És az faj, amikor az embert lelövik.

– Túl messzire mentél – csattant fel McCoy. – Fogd be a hülye pofád!

– Igenis, uram – mondta Moore, és gúnyos mozdulatokkal tisztelgést imitált.

– A másik feltétel az lenne, hogy tudja-e tartani a száját – mondta McCoy Hartnak.

– Azt hiszem, az menne, uram – felelte Hart.

– Szerintem is – mondta McCoy. – Rendben. Akkor ezt eldöntöttük. Ha esetleg nem tudna kijönni a... a tiszttel, akiről szó van, akkor keresünk magának valami más posztot. De még egyszer figyelmeztetem, ha a háttérnyomozása során kiderül valami magáról, amit eltitkolt előlem, személyesen fogom elintézni, hogy a háború végéig egy gyalogszáznál rohadjon.

– Igen, uram. Uram, pontosan tudom, hogy nincs semmi a múltamban, ami miatt ne kaphatnék titkos jogosítványt, mert erről van szó. Nem igaz?

– Nem – mondta McCoy. – A titkos jogosítvány csak a kezdet. Onnan már csak feljebb megyünk. Menjen, keresse meg a főtörzsőrmestert, kérem, és kérje meg, hogy jöjjön ide!

– Igenis, uram.

Hartnak jó néhány percébe beletelt, mire sikerült megtalálnia Osgood főtörzsőrmestert és Hungleberry törzsőrmestert. Amikor visszaértek a szobába, Moore hadnagy éppen a szemetesbe hányt.

– Jesszusom! – mondta Osgood főtörzsőrmester.

– Kihoztam a haditengerészeti kórházból, Philadelphiából, Teddy – magyarázta McCoy. – Nem volt valami jó ötlet. Közel sem olyan egészséges, amilyenek képzele magát. Pár repesz nagyon csúnyán megsebesítette.

– Rendbe fog jönni?

– Persze, csak másnapos lesz – mondta McCoy. – Teddy, Hartot magunkkal visszük. Ugyanúgy megy minden, mint Moore-ral. Szépen eltűnik a századából, és senki nem beszél többet róla.

– Meglesz, Ken.

– Fogalmam sincs, hogy mi folyik itt – jegyezte meg Hungleberry őrmester.

– Az a jó – mondta Osgood főtörzsőrmester. – Most széped megfogja Hartot, visszaviszi a barakkba, hogy összeszedje a cuccait, aztán visszahozza ide! Ha valaki kérdezősködne az éjjel, azt küldje hozzám. Reggelre mindent elrendezek az aranygallérosokkal.

– OK – mondta Hungleberry nem túl meggyőzően.

– És mi lesz a többiekkel, Ken?

– Holnap reggel beköszönök a G-2-höz, és rögtön utána elbeszélgetek velük.

– Igenis, uram. Vele mi lesz?

– Arra gondoltam, hogy jót tenne neki egy kis hideg zuhany – mondta McCoy.

– Megbaszhatod a hideg zuhanyodat – mondta John Marston Moore hadnagy, és ismét háyni kezdett.

(Három)

Guadalcanal, Tasimboko

1942. szeptember 8., 05.30

Szeptember elején, a Tengerészgyalogság 1. hadosztályához csatolt bennszülött felderítők jelentették, pár ezer japán jelent meg egy Tasimboko nevű falu

közelében, mintegy harminc kilométerre a Hendersontól. A korábbi hírszerzői információk alapján a japán haderőt mintegy háromszáz főre becsülték.

A vezetés hajlott rá, hogy hiteltelennek minősítse az információt, mivel nem hivatalos forrásból származott, és más források nem tudták megerősíteni. De mégis a hitelessége mellett szólt a bennszülött felderítők jó híre. Eredetileg az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálatához tartoztak. A felderítők nemcsak hihetetlenül bátor emberek voltak, de soha nem is tévedtek.

1942. szeptember 6-án az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoksága hadműveleti parancsot adott ki, amelyben elrendelték egy ideiglenes zászlóalj felállítását. A zászlóaljnak, annak felállítása után a Lunga-csúctól, tengeri úton, a Taivu-hegy közeli tengerpartra kellett mennie, ahonnan a Tasimboko elleni rajtaütést tervezték indítani. A rajtaütés elsődleges célja az volt, hogy megerősítsék, vagy cáfolják a több ezer japán jelenlétére vonatkozó információt, és hogy elpusztítsanak minden ellenséges hadianyagot, amihez hozzá tudnak férni.

Az ideiglenes zászlóalj az 1. raider-zászlóalj és az 1. ejtőernyős-zászlóalj egységeiből állt össze. Ezek az egységek voltak azok, amelyek megmaradtak az inváziót követően. Az ejtőernyős-zászlóalj súlyos veszteségeket könyvelt el.

Mivel „Vörös Mike” Edson alezredes magasabb rendfokozattal rendelkezett az 1. ejtőernyős-zászlóalj parancsnokánál, ő lett az új parancsnok.

A terv szerint az indulási ponttól (az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoksága melletti tengerpart) a rajtaütés helyszínéig nagy sebességű csapatszállító járművel kellett eljutniuk. Az elnevezés tulajdonképpen helytelen volt. A nagy sebességű csapatszállítók a valóságban első világháborús rombolók voltak, amelyekből kiszerezték a kazánok felét, és az így felszabadult helyen fűtőhelyeket alakítottak ki. A kazánok kiszerelésével gyakorlatilag egy átlagos csapatszállító sebességére csökkentették a hajók sebességét, a fegyvereik nagy része azonban megmaradt.

Amikor a nagy sebességű csapatszállítók megjelentek a part közelében, a számuk alapján azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy nem fogják tudni elszállítani a teljes zászlóaljat. Ezért sebtében módosítani kellett a hadműveleti parancsot. A módosított parancs előírta, hogy az 1. raider-zászlóalj szálljon a csapatszállítók fedélzetére, derítse fel és biztosítsa a tengerpartot Tasimboko közelében, aztán tartsa magát, amíg a csapatszállítók visszamennek az 1. ejtőernyős-zászlóaljért Lungához, hogy azt is elszállíthassák a rajtaütés helyszínére.

A raiderek hajnalban kezdték meg a partraszállást, Tasimbokótól keletre.

Thomas McCoy őrmesternek jóval barátságosabb fogadtatásban volt része az 1. raider-zászlóaljnál, mint a 21. tengerészgyalogos-repülőcsoportnál, aminek nagyrészt az volt az oka, hogy Joseph J. Johnston tűzvezető őrmester végigmérte, és úgy döntött, hogy a nagydarab, tagbaszakadt, félelmetes szarházi, pontosan az a fickó, akire szüksége van.

Először is, az Able század személyi állománya jelentősen lecsökkent. Már akkor is komoly veszteségek érték, amikor egy hónappal korábban „Vörös Mike”

Edson alezredes vezetésével, az 1. raider-zászlóalj partra szállt Lunga közelében, Tulagin, a kis szigeten, amely alig harminc kilométernyire fekszik a Sealark-csatorna másik, Guadalcanal felé fordított oldalán.

És azóta sem kaptak új embereket. Mint minden tengerészgyalogos Guadalcanal felé, Johnston őrmester is nagyon jól tudta, hogy a nyomorult Haditengerészet átkozottul sok tengerészgyalogossal a fedélzetén hajókázott el, nem is beszélve a rakományban maradt felszerelésekről, munícióról és nehéztüzérségi ütegekről. Ha lett is volna a tengerparton még épkezű ember, Edson alezredes valószínűleg akkor sem kérte volna el őket. Azok csak emberek lettek volna, és nem raiderek. A raiderek már akkor is különleges tengerészgyalogosok voltak, amikor a szigetre értek, de a kiképzések és az első tűzharc óta még különlegesebb tengerészgyalogosokká kovácsolódtak.

Az invázió óta is veszítettek embereket, többnyire nem harci cselekmény közben. Ez azt jelentette, hogy a raiderek közül rengetegen kaptak el mindenféle trópusi betegséget, többnyire maláriát, de olyan betegséget is, amikről az orvosok és a felcserek még csak nem is hallottak, látni pedig végképp nem láttak.

Johnston őrmester véleménye szerint a „pihenő”, amit az 1. raiderek kaptak, mielőtt a Sealark-csatorna másik oldalára, Guadalcanal felé vitték őket, nem bizonyult elégségesnek. Mindössze arra volt jó, hogy a valamelyest erőre kapott raiderek közül kevesebben betegedtek meg.

Tehát, az A század – és tulajdonképpen a teljes 1. raider-zászlóalj – állománya jelentősen megcsappant. A tengerészgyalogosok, akiket magukkal vihettek volna, vagy megbetegedtek, vagy a végkimerülés szélén álltak (vagy a kettő egyszerre) a kevés kaja, a hőség és a levegő magas páratartalma miatt, nem is beszélve a rengeteg szükségtelen fizikai munkáról, amit elvégeztettek velük.

De Johnson őrmestert leginkább az aggasztotta, hogy egy bizonyos típusú tengerészgyalogosból állt roppant kevés a rendelkezésükre. Johnson nagyra tartotta a Tengerészgyalogoság fegyverarszáljának egyik ékes darabját, a Browning automata puskát, amely a puska és a géppuska kombinációja volt, és .30-06-os lőszerrel működött.

A fegyver, melyet mindenki csak úgy ismert, hogy a BAR⁷, jóval kevesebbet nyomott a szabvány .30-as kaliberű Browning géppuskánál, de a géppuskaéhoz hasonlóan képes volt a sorozatlövésre. Amíg az ember a ravaszon tartotta az újját, és amíg volt lőszer a tárbán, a fegyver folyamatosan tüzelt.

A tárat, amelyben 20 lőszer fért el, gyorsan ki lehetett cserélni, ha már kiürült. Valójában kevesebb gondal járt kicserélni a BAR 20 lőszeres tárat, mint behelyezni a Springfield puska 5 lőszeres tárat, ugyanis utóbbit addig nem lehetett cserélni, amíg lőszer maradt a tárbán.

A BAR-hoz általában járt egy kétlábú állvány is, ami két fémlábból állt, amelyet a fegyver csövéhez a csőtorkolat közelében rögzítettek. Az állványnak köszönhetően a fegyverrel nagy távolságra is pontosan lehetett lőni. A megbízha-

⁷ *Browning Automatic Rifle* — Browning automata nuska. a ford.

tóságáról pedig dicshimnuszokat zengtek, és nem ok nélkül. A problémát csak az jelentette, hogy a maga majd 7,5 kilogrammjával kétszer olyan nehéz, mint a Springfield puska. A fegyver súlya és erőteljes visszarúgása miatt roppant kevés ember tudott a BAR-ral löni úgy, hogy a vállához emelte. Johnston őrmester közülük tartozott, és amikor megpillantotta McCoy őrmestert, azonnal arra gondolt, hogy talán talált valakit, aki szintén képes lenne rá.

– A szolgálati aktájában az áll, hogy részt vett a Makin-sziget elleni támadásban.

– Ott voltam a rohadt szigeten, őrmester.

– Mi volt a feladata?

– Egy Boys puskával kellett lőnöm.

A Boys páncéltörő puskát a Brit Királyi Hadsereg fejlesztette ki, még az I. világháború után. .55-ös kaliberű, zavaros puska volt, amely méretét tekintve – 16,3 kg – olyan volt a BAR-hoz képest, mint a BAR a Springfield puskához. Johnston őrmester úgy tekintett erre a fegyverre, ahogy egyesek a Rolls-Royce-ra vagy egy Renoirra.

– Boys puskával? Ugyanarról a fegyverről beszélünk? A brit, .55-ös kaliberű Boysról?

– Azt adtak, egy kibaszott Boys puskát – felelte McCoy őrmester büszkén. Johnston őrmester hallotta, hogy Evans Carlson alezredes, a 2. raiderezászlóalj parancsnoka engedélyt adott az embereinek, hogy olyan fegyverrel szálljanak partra, amilyennel akartak. Ez volt az első bizonyíték arra, hogy a történet igaz volt.

– És tudta használni?

– Szétlőttem vele egy kibaszott japán repülőt – felelte McCoy. – Beleeresztettem vagy tizenkettőt a mocsokba. Megpróbált felszállni, fel is emelkedett vagy tizenöt méterre, de aztán szétrobbant a faszba.

Így már érthető, hogy miért kapott McCoy őrmester Bronzcsillagot a bátorságáért – gondolta Johnston őrmester. – Konkrétan nem jegyezték fel a szolgálati aktájába, hogy miért kapta, de ha egy Boys puskával lőtt le egy japán repülőgépet, ez nem is csoda.

– Akkor, gondolom, a BAR-ral is elboldogul, mi?

– Még szép.

– Állvány nélkül?

A BAR-ral csak nagyon kevesen tudtak állvány nélkül, vagyis vállhoz emelve löni, mint mondjuk egy Springfielddel.

– Még szép.

– Mondok én valamit magának, McCoy – mondta Johnston őrmester. – Van egy ideiglenes nehézfegyverzetű rajom, amiben lenne magának egy hely.

– Mit jelent az, hogy ideiglenes nehézfegyverzetű raj?

– Tizenkét fickó nyolc helyett. Két BAR. Két fickó Springfielddel. A többieknél Thompson, meg hevederes lőszer a BAR-hoz.

– Ja, talán. Ja, tetszik a dolog – felelte McCoy.

Johnston őrmester ennek ellenére nem hitt McCoy őrmesternek. Először tesztelni akarta, hogy tényleg ért-e a BAR-hoz. Kiderült, hogy ért hozzá. Aztán az őrmester letesztelte, hogy lőni is tud-e vele, ahogy állította. Kiderült, hogy McCoy őrmester olyan pontosan lő a BAR-ral, mint egy kibaszott mesterlövész.

Amikor meglátta, ahogy McCoy őrmester sétára indult a Tasimboko közeli tengerparton – a BAR-ja derékmagasságban lógott a szíján a válláról, mögötte két tengerészgyalogos baktatott, akik roskadoztak a BAR-hoz való táraaktól teli táskáktól, közben McCoy őrmester kettes-hármas sorozatokat adott le, de olyan könnyedséggel, mintha csak hegedűn játszott volna – Johnston őrmester már tudta, hogy valószínűleg jó ötlet volt McCoynak adni az ideiglenes nehézfegyverzetű raj parancsnoki posztját.

Húsz perccel később, amikor az egyik lőszerhordozó és egyben futár visszatért, az őrmester már száz százalékgig biztos volt benne, hogy helyes döntést hozott.

– McCoy őrmester szétlőtt egy komplett előretolt állást – mondta a fickó –, aztán meg kilőtt egy japán tüzérségi üteget. Arra kíváncsi, hogy most mi legyen.

– Húzzon vissza az őrmesterhez, és mondja meg neki, hogy ássa be magát! Hamarosan jön a légi támogatás.

Öt perccel később megérkezett a légi támogatás. A Hadsereg légi hadteste által használt, fiira kinézetű P-400-as vadászköböl állt, meg a Tengerészgyalogság pár torpedóvető bombázójából.

Mire a bombázásnak és a vadászgépek támadásának vége szakadt, a csapatszallító hajók visszaértek, és meghozták az 1. ejtőernyős-zászlóaljat. Megkezdődött a masírozás a falu irányába.

További légi támogatást kellett kérniük, hogy a falu védőit vissza tudják verni, de háromnegyed tízre sikerült biztosítani a települést.

Kiderült, hogy a bennszülött felderítők jelentése megfelelt a valóságnak.

Az ideiglenes tengerészgyalogos-zászlóalj majdnem két órán keresztül csak japán hadianyagot semmisített meg, amelyet minden bizonnyal nem túl régen szállíthattak oda. Volt közöttük partra szállító jármű, egy 37 mm-es ágyú (McCoy már a támadás elején megsemmisítette), négy 75 mm-es ágyú, rádiók és rengeteg muníció, illetve kötszer és gyógyszer.

12.30-kor a tengerészgyalogosokat utasították, hogy térjenek vissza a tengerpartra, és szálljanak fel a csapatszallító hajókra. Két halottjukat és hat sebesültet vittek magukkal. Huszonhét halott japánt és megszámlálhatatlan japán sebesültet hagytak maguk mögött.

„Vörös Mike” Edson alezredes az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoki állásának homokzsákokkal megerősített bejárata előtt állt, amíg Alexander Archer Vandergrift tábornok meg nem érezte a jelenlétét. Amikor Vandergrift ránézett, Edson tisztelgett, aztán belépett a parancsnoki állásba.

– Hogy ment, Mike?

- Két halott, hat sebesült. Kettő súlyos.
- Sajnálom.
- A bennszülött felderítők nem tévedtek, uram.
- Nem nagyon szoktak.
- Nagy mennyiségű hadianyagot semmisítettünk meg, uram. Itt a lista. Egy listát adott át Vandergriftnek, aki elolvasta, aztán ránézett.
- A nagy mennyiségű gyógyszer és kötszer nagy haderőre utal, nem igaz?
- Igen, uram. A nagy mennyiségű lőszer pedig nagy mennyiségű fegyverre. Minden dokumentumot elvittem a G-2-nek, amit találtunk, hogy lefordítsa, de kétség nem férhet hozzá, hogy azok a papírok nem hasonlítottak azokhoz, amiket itt találtunk, amikor a japánok bemenekültek a bozótba.
- Vandergrift bólintott, de nem szólt semmit.
- Több ezer japán lehet abban a térségben, tábornok. Amit nem értek, az az, hogy miért nem támadtak meg minket.
- Gyakran bölcsebb dolog takarékoskodni az életerővel, és egy későbbi támadásra hagyni – mondta Vandergrift. – Feltételezem, miután látta, a hadereje két részben szállt partra, a japán parancsnok arra a következtetésre jutott, hogy nem áll szándékukban maradni. Ezért nem tartotta szükségesnek élőerő kockázatása árán visszaverni magukat a tengerbe.
- Igen, uram.
- Majd inkább itt fogja bevetni az embereit – mondta Vandergrift, és a térképre bökött. – Vagy megpróbálja működésképtelenné tenni a Hendersont, vagy megpróbálja elfoglalni. A 75 mm-es ágyúknak egyáltalán nem örülök. Ha négyet sikerült megsemmisíteniük, az azt jelenti, hogy sokkal többel kell számolnunk.
- Igen, uram. Ez nekem is megfordult a fejemben.
- Ezt nézze meg, Mike! – mondta Vandergrift, és egy papírt nyomott Edson kezébe, amelynek a tetején és alján a SZIGORÚAN TITKOS felirat vöröslött.
- „Guadalcanal bekerítése és visszavétele fogja eldönteni a csendes-óceáni térségben dúló háború kimenetelét” – olvasta Edson hangosan.
- Ezt Harukicsi Hjakutake altábornagy küldte a 17. hadseregnek – mondta Vandergrift. – Érdekes, mennyire egyre járnak a nagy elmék. Nem gondolja, Mike?
- Szabad megkérdezni, hogy honnan van ez az üzenet, uram?
- Nem, Mike, nem szabad.
- Tábornok, az emberek azt beszélik, hogy feltörtük a japánok kódját.
- Tudja, hogy mi a legnagyobb baj magával, Mike? – kérdezte Vandergrift hidegen. – Az, hogy nem hajlandó a „nem”-et válaszként elfogadni.
- Igen, uram. Sajnálom, uram.
- Amit most mondok, az parancs, ezredes. Senkinek, ismétlem, senkinek nem mondhatja el, hogy megmutattam magának ezt a dokumentumot!
- Igenis, uram.

Vandergrift elég sokáig meredt Edson szemébe ahhoz, hogy meggyőződjön róla, az alezredes vette a lapot, és közben azért átkozta magát, amiért megmutatott neki egy VARÁZSLAT-üzenetet. Aztán az arcizmai ismét ellazultak.

– Hogy teljesítettek az emberek?

– Fáradtan, tábornok. Azt hiszem, alutápláltak.

Vandergrift bólintott.

– Javasol valakit kitüntetésre?

– Nem, uram – felelte Edson. – Nem tudok róla, hogy bárki is egyértelmű hőstettet hajtott volna végre. Talán később. De hogy egy őrmesterből törzsőrmestert csináljak, annyi szent.

– Mert?

– Hát, elég közel voltam az élvonalhoz, amikor megjött a légi támogatás, tábornok, ami egyébként roppant hatékony volt...

– Ezt örömmel hallom.

– ... és amikor abbahagyták a vadászok a tüzelést, a bombázók meg a bombázást, körülnéztem, és a dzsungelben megpillantottam egy átkozottul nagydarab fickót, a kezében egy BAR-ral. A válláról lógott a fegyver, és csípőből tüzelt. Két tengerészgyalogos futott mögötte, hogy lépést tudjon tartani vele, és közben a táraikat adogatták neki. Fültől fülig vigyorgott az a fickó. Olyan volt az egész, mintha egy első világháborús filmet láttam volna Douglas Fairbanksszel a főszerepben.

– Tényleg?

– Úgy gondolom, hogy aki képes mosolyogni, miközben egy BAR lóg a nyakában, megérdemli, hogy törzsőrmester legyen.

– Egyetértek, ezredes – mondta Vandergrift mosolyogva.

(Négy)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. szeptember 9 07.55

Edward L. Sessions tengerészgyalogos százados a hotel előcsarnokában állt, amikor a lenyitható tetejű LaSalle lehúzódtott a járdaszegély mellé.

Gyorsan a fejére tette a sapkáját, és a szegélyhez lépett, éppen akkor, amikor a szálloda kapusa kinyitotta az autó ajtaját.

– Jó reggelt – mondta Sessions. – Hadd üljek be hátúira!

Az első ülésen hárman ültek. Kettőjüket – McCoy és Moore hadnagyot – ismerte. A férfi, akit meg akart nézni magának, a volán mögött ült.

McCoy kissé előrecsúszott az ülésen, hogy Sessions be tudja magát préselni a hátsó ülésre.

Mind a hárman úgy néztek ki, mint akik egész éjjel vezettek, és valóban ez is volt a helyzet.

– Menjünk valahová, és igyunk meg egy csésze kávé! – mondta Sessions, aki a hátsó ülés szélén ült, mert alaposan meg akarta nézni magának Hartot.

– Forduljon rá a Pennsylvania sugárútra! – adta ki az utasítást McCoy. – Ismerek egy helyet pár háztömbnyire innen.

– Igenis, uram – felelte Hart.

Hart pontosan tudta, hogy jelen pillanatban, normális körülmények között, a Parris-sziget gyakorlóterén kellene lennie, és nem egy lenyitható tetejű LaSalle volánja mögött ülnie azt figyelve, hogy közeledik felé a Fehér Ház.

– Hosszú volt az út? – kérdezte Sessions.

– De még mennyire – mondta McCoy. – Ráadásul beleszaladtunk egy hazafi zsaruba is, Virginiában, az autópályán, aki véresen komolyan vett egy új, 50-es táblát. Azt mondta, hogy nagyon meg van lepve, hogy éppen tengerészgyalogosokat... akiről több eszet feltételezett... hogy éppen őket kell majd megbírságnia gyorsajtásért.

– Megbüntették magukat?

– Nem – nevetett McCoy. – Hartnál ott volt a rendőrijelvénye. A pasas nem akart megbüntetni egy kollégát. Elengedett minket.

– Ha jól tudom, maga nyomozó volt, Hart. Igaz?

– Igen, uram.

– Hogy van, Moore?

– Jól, uram.

– Nincs jól – mondta McCoy. – Nem lett volna szabad elhoznom a kórházból.

– Jól vagyok, uram – makacskodott Moore.

– Gratulálok az aranyászójához – mondta Sessions.

– Köszönöm – mondta Moore. – Szereztünk magának egy nyelvészt, uram. Sajnos, csak egyet.

– Azt hittem, hárman lesznek.

– Kettő egy hangot sem tudott japánul – mondta McCoy.

– Még valami?

– Pár rádiós. Kár volt odamenni.

– Na és Hart közlegény?

– Ezért jött ide? Hogy döntsön Hart ügyében? – kérdezte McCoy.

– Gondoltam, nem árt, ha elbeszélgetek Harttal, mielőtt Pickering tábornok színe elé vinnénk – mondta Sessions. – Nem a döntését akartam felülbírálni, Ken. Csak gondoltam, jó ötlet lenne, ha...

– Tudom... ha elbeszélgetne vele – mondta McCoy.

– Elárulja nekem, hogy mivel bosszantottam fel, vagy csak üljek itt, és hallgassam a dünyögését? – csattant fel Sessions.

– Magamra vagyok dühös, százados – mondta McCoy. – Amikor Moore ma reggel... korrigálok... tegnap reggel felkelt az ágyából, elájult...

– Megmondtam, hogy csak elcsúsztam – szólt közbe Moore.

– Elájult, és elvágódott... közben bevágta a lábát az öltözőszekrény sarkába, és felszakadt a nyomorult seb a lábán. Amikor megnézték a gyengélkedőn, el sem akarták engedni. Alig tudtam kidumálni onnan.

– Kutya bajom – makacskodott Moore.

– Gondolja, hogy be kéne vinnünk a Bethesdába? – kérdezte Sessions.

– Uram, én inkább visszamennék Philadelphiába – mondta Moore.

– Mi a fenének hoztalak el onnan? – kérdezte magától McCoy.

– Jól van – mondta Sessions. – Moore hadnagy, maga visszatér Philadelphiába, a haditengerészeti kórházba, és addig marad ott, amíg az orvosok azt nem mondják, hogy elmehet! Megértette?

Moore bólintott.

– Hadnagy, amikor egy tiszt parancsot kap a felettesétől, azt mondja: „Igenis, uram.”

– Igenis, uram.

– Mi a franc van magával, John? Maga súlyosan megsebesült – mondta Sessions már kevésbé dühösen.

– Uram, jól vagyok. Csak egy kicsit gyengének érzem magam, ez minden.

– Kibír egy autótutat Philadelphiáig? Vagy intézzek magának valamilyen más járművet?

– Az autó jó lesz, uram.

– Ott van – mondta McCoy. – A következőnél jobbra, Hart!

– Reggeliztek már, fiúk? – kérdezte Sessions.

– Megálltunk Richmondban – mondta McCoy. – De én meg tudnék enni valamit. Mondjuk pár fánkot kávéval.

– Felhívtam Pickering tábornokot, miután tegnap este felhívott – mondta Sessions. – Azt mondta, hogy nyolckor szeretné látni Hartot. De amikor felcsörgettem a szálloda portájáról, nem vette fel a telefonját. Gondolom, még alszik. Ha ettől jobban érzi magát, Moore hadnagy, egyiküket sem lett volna szabad kiengedni a kórházból.

– Igen, uram.

– Úgyhogy maradt egy kis időm, hogy elbeszélgessek Hart közlegénnyel. Aztán elmegyünk a tábornokhoz. Hadd aludjon még egy órát.

Egy órával később Sessions százados a Foster Lafayette Hotel házi telefonján ismét felcsörgött, de Richmond F. Fowler szenátor lakosztályából nem jött válasz.

– Itt várjanak! – adta ki az utasítást Sessions, de aztán módosította a parancsot. – Maga üljön le oda, Moore! Megnézem, hogy nem hagyott-e üzenetet a recepción.

A recepción nem várta üzenet.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Sessions McCoynak. – Szerintem keressünk valakit, aki beenged minket a lakosztályába.

– Uram – mondta Hart közlegény –, nekem van egy olyan univerzális kulcsfélém, amikkel ki lehet nyitni a hotelszobák ajtaját. Ha gondolja, megpróbálom.

– Én mondtam – vigyorgott McCoy –, hogy Hart a hasznunkra lesz.
– Hadd lássam, hogy mit tud azzal a kulccsal! – mondta Sessions.
Fowler lakosztályának ajtaján egy „Ne zavarjanak!”-tábla lógott a kilincsről.
– Fowler Chicagóban van – mondta Sessions. – Pickering mondta, amikor felhívtam.

Hart félretolta a „Ne zavarjanak! „-táblát, és az „univerzális kulcsot” – ami egy zsebkés pengéje volt, amit szögletesre és laposra köszörültek – az ajtó és az ajtófélfá közé nyomta. Aztán benyomta az ajtót, és félreállt, hogy Sessions beléphessen a lakosztályba.

A nappaliban Fleming Pickering vacsorájának maradványaira bukkantak, amelyet a szobapincérrel vitetett fel, plusz egy zsúrkocsira és egy üres, literes whiskysüvegre.

Sessions, nyomában McCoyjal, gyorsan Pickering hálósobájába ment.

Amikor benyitottak, megcsapta az orruk az emberi ürülék bűze.

Fleming Pickering, aki mindössze egy atlétát viselt, megpróbált magára húzni egy lepedőt, de hiába.

– Atyaisten! – mondta Sessions.

– Nem érzem magam valami jól – mondta Fleming Pickering elhaló hangon. McCoy az ágyához lépett, és azonnal felállította a diagnózist.

– Malária.

– Maga szerint az, Ken? – kérdezte Pickering.

– Izzad és fázik? Nem tud uralkodni a záróizmáin? – kérdezte McCoy.

– Ahogy mondja. Jól magam alá rondítottam, mi?

– Ki kell szednünk az ágyból – jelentette be Hart tárgyilagosan. – Össze is van piszkítva és csuromvíz is.

– Szerencse, hogy van egy másik hálószoba is – mondta Sessions.

– Maguk állítsák talpra! – adta ki az utasítást Hart. – Én lemosom, aztán át-visszük.

– Moore – szólalt meg Sessions –, menjen a telefonhoz, és hívja fel a szálloda háziorvosát! Aztán hívja a Nyolcadik és az Eye gyengélkedőjét, és hívjon egy mentőt! Mentőt és orvost!

– A minek a gyengélkedőjét? – kérdezte Moore.

– A tengerészgyalogos-laktanyáét. A száma benne van a telefonkönyvben – mondta Sessions.

– Nem – mondta Pickering, miközben McCoy és Sessions fölé hajolt, hogy felemeljék. – Moore nem hívhatja fel a gyengélkedőt. Csak a szálloda háziorvosát. A neve Selleres. Ő majd rendbe hoz.

– Hívja a gyengélkedőt, Moore! – adta ki a parancsot Sessions.

– A szentségít, százados! – mondta Pickering dühösen. – Azt mondtam, nem!

– Tegye, amit a tábornok mond, Moore! – mondta Sessions némi hezitálás után.

Hart jött ki a fürdőszobából kezében nedves törölközőkkel, amikkel nekilátott letörölni Pickering hátsójáról és lábáról a szart.

– Istenem, hogy ez mennyire undorító! – mondta Pickering.

– Ne csacsiskodjon, tábornok – mondta Hart –, a nők egy nap három-négyszer is megcsinálják a csecsemőkkel.

– Istenem! – mondta Pickering.

– Hol van a másik hálószoba? – kérdezte Hart.

– Valahol a folyosó végén, azt hiszem – mondta Sessions.

Aztán közrefogták Pickeringet, majd Sessions és McCoy kicipelte a hálószobából.

Mire a másik hálóhoz értek Pickeringgel, Hart már le is szedte a lepedőt a szobában lévő két franciaágy egyikéről.

– Valami folyadékot kellene belediktálnunk – mondta McCoy. – Ki van száradva.

– Tudja, hogy mit csinál, McCoy? – kérdezte Sessions.

– Nem ő az első maláriás, akit életemben láttam.

Leengedték Pickeringet az ágyra. Hart betakarta egy takaróval.

– Egy perccel ezelőtt még szakadt rólam a víz – mondta Pickering. – Most meg majd megfagyok, a szentségim!

Egész testében remegett a takaró alatt. Hart levette a lepedőt és a takarót a másik ágyról, és azt is ráterítette.

– Doktor Sellers már útban van – jelentette be Moore az ajtóból.

– Selleres – javította ki Pickering vacogó fogakkal.

– Igen, uram – mondta Moore.

– Mi a francért nincs maga kórházban? – kérdezte Pickering mérgesen.

– Pontosan azért, amiért maga sincs, tábornok – felelte McCoy. – Hogy jól megnehezítse mindenkinek a dolgát.

Egy vagy két perccel később dr. Selleres jelent meg az ajtóban, és megerősítette McCoy diagnózisát és az azonnali kezelés módját.

– Valaki hozzon egy pohár vizet Pickering tábornoknak! – adta ki az utasítást.

– Az itteni víz ihatatlan – jelentette be Pickering. – Van valahol gyömbérsör.

– Jól van, akkor gyömbérsört. Hánytál?

– Nem, de első osztályú mocskot eresztettem magam alá.

– Lehet, hogy a gyömbérsörtől hányni is fogsz.

– Azért megkockáztatom – mondta Pickering. – És a gyömbérsörön kívül mit tudsz tenni az érdekemben?

– Hát, először is hívunk egy mentőt, és beviszünk egy kórházba.

– Nem.

– Kórházba kell mennie, tábornok, és pont. Nincs apelláta!

– Jesszusom! Itt miért nem tudod elvégezni a dolgod?

– Nos, Fleming, többek között azért, mert nincsenek nálam a boncoláshoz szükséges orvosi műszereim, pedig ha nem hagyod abba ezt az idéetlen viselkedést, akkor az lesz a következő szükséges orvosi beavatkozás.

– Badarság.

– Nem, nem badarság. Ez tény. Mikor jelentkeztek a tünetek?

– A hasmenés dolog új. Meg a nyomorult gyengeség is. A hidegrázás meg az izzadás pár napja kezdődött. Talán három napja. Vagy négy.

– És persze aszpirinnel meg skót whiskyvel kezelted magad, mi?

– Azt hittem, hogy a whiskytól van a hasmenés – mondta Pickering.

Hart egy üveg gyömbérsörrel és két pohárral a kezében tért vissza. Az egyik pohár üres volt, a másikat jéggel töltötte meg.

– Parancsoljon, uram.

– Figyelmeztettelek, hogy ettől szinte biztosan hányni fogsz, Flem – mondta dr. Selleres.

– Hallottam – csattant fel Pickering. – Nem bírok felülni.

Hart Pickeringhez lépett, és felültette, majd ülő pozícióban tartotta. McCoy az ajkához emelte a poharat.

Sessions a nappaliba ment, és emlékezetből tárcsázott egy számot. Amikor kapcsolták neki Rickabee ezredest, elmesélte neki, hogy mi a helyzet. Aztán visszament a hálósobába.

– A mentő már elindult – mondta Sessions. – Orvost és felcsereket is küldenek. A tábornokot a Walter Reed Katonakórházba fogják vinni. Az egész államban ott tudják a legjobban gyógyítani a maláriát.

– Tényleg úgy gondolod, hogy szükséges a kórházi kezelés, Emilio? – kérdezte Pickering.

– Csak akkor, ha élni akarsz, Fleming – felelte dr. Selleres.

– A szentségit! – mondta Pickering, aztán vállat vont. Végignézett a körülötte állókon. – Ha nekem vissza kell mennem a kórházba, akkor neked is, John. El tudja intézni, Sessions?

– Már el is intéztem, uram. A maga mentőjével fogják elszállítani.

– McCoy, kérem, hívja fel Mrs. Pickeringet, közölje vele a hírt, de lehetőleg úgy, hogy ne kapjon hisztériás rohamot!

– Igen, uram, ha ezt akarja.

– Majd én felhívom, Fleming – mondta dr. Selleres. – Ha nem teszem meg, akkor ő fog felhívni engem.

Pickering ügyet sem vetett rá. George Hart közlegényre nézett.

– Magának aztán szépen bemutatkozott a jövőendőbeli főnöke, fiam. Megérttem, ha ezek után nem akar nekem dolgozni.

– Van választásom, uram?

– Hát, már hogyne lenne.

– Azt hiszem, hogy nagyon szívesen dolgoznék magának, uram. Pickering nem felelt azonnal.

– Sessions, Moore azt mondta, hogy amikor őt csempészték ki a Parris-szigetről, egy éjszaka alatt őrmestert csináltak belőle. És neki még csak ki se kellett törölnie egy tiszt seggét. Megtenné ugyanezt ezzel a fiatalemberrel is?

– Igen, uram. Ha a tábornok úr ezt kívánja, akkor Hart közlegényből őrmester lesz, még mielőtt elkongatnák a delet.

– A tábornok úr ezt kívánja – mondta Pickering, aztán dr. Emilio Selleresre nézett. – Nem szívesen mondok ilyet, de igazad volt, te gazember. Azt hiszem, hányni fogok.

– Fordulj az oldaladra, Fleming! – mondta Selleres.

Odakintről sziréna hangja szűrődött be.

– Gondolod, hogy értem jött? – kérdezte Pickering. – Vagy csak Rooseveltt indul egy kis reggeli sétakocsikázásra?

Aztán újabb hidegrázás-rohamot kapott, és hányni kezdett.

VIII.

(Egy)

Kalifornia, San Francisco

Andrew Foster Hotel

Manzárdlakosztály

1942. szeptember 9., 09.30

– Hallod-e, ehettünk volna odalent is – mondta Andrew Foster, miközben két, enyhén sózott, füstölt heringet helyezett egy kristálytálcáról az unokája tányérjára, de olyan szakértelemmel és lelkesedéssel, mint az első osztályú pincérei közül is a legjobbak. Foster hatvanas éveiben járt, magas, előkelő megjelenésű férfi volt, elegánsan vágott, ősz hajjal.

– Csakhogy lent közel sem ilyen jó a kiszolgálás – felelte Malcolm S. Pickering hadnagy, majd hozzátette: – Köszönöm.

– Viszont én közel sem vagyok olyan szép, mint az a fél tucat fiatal nő, akivel odalent minden bizonnyal találkozhattál volna.

Egy üveglapos, öntöttvas asztalnál ültek a manzárdszoba burkolt teraszán. A fejük fölött egy csikos napellenző feszült, hogy megóvja őket a reggeli nap sugaraitól, a szél ellen pedig egy acélkeretbe erősített üveglapokból álló fal védte őket, amelyet apró kerekeken gördítettek a megfelelő pozícióba.

– De az illatuk biztosan nem lehet olyan jó, mint a tiéd – mondta Pick. – Mit fűjtál magadra?

– Anyád adta. Azt hittem, ő is veled jön, úgyhogy összeszorítottam a fogam, és magamra fűjtam belőle egy keveset.

– Nagyon finom.

– Az, egy francia dzsigolónak talán tetszene – mondta Foster.

– Lehet, hogy egy kicsit tényleg túl erős – nevetett Pickering.

– Amikor legutóbb magamra fűjtam, egy kifogástalan megjelenésű férfi követett végig az előcsarnokban, és közben elragadtatottan szippantotta magába az illatot – mondta az öreg Foster. – Biztos azt gondolta, hogy megtalálta élete nagy szerelmét.

Pick felnevetett.

- Annyira azért nem rossz.
- Szívesen neked adom, ami az üvegben maradt.
- Kösz, de inkább passzolok – felelte Pick.

Egy pincér lépett az asztalhoz, és a kezébe vette az ezüstcsőrű narancsleves kancsót.

- Parancsol még, Mr. Pickering?
- Nem, köszönöm – felelte Pick.
- Igyál csak! – mondta az öreg Foster. – Kétlem, hogy ott, ahová mész, lenne frissen csavart narancslé az itallapon.
- Jogos a pont, uram – mondta Pick. – Igen, kérek, Fred.
- Apropos, nem is mondtad, hogy hová küldenek, vagy hogy mikor.
- Tizenharmadikán kell jelentkeznem a Mare-szigeten. A VMF-229-hez kerülök. Nem lenne szabad tudnom, de tudom. Guadalcanalen van.
- Mi az a... mit is mondtál?
- VMF-229. Az egy vadászpilóta-század.
- Fog ez neked menni, Pick?
- Azt hiszem, elég jó pilóta vagyok.
- Ebben nem is kételkedek.
- Bár néha úgy érzem, hogy kicsit elszállt az agyam – vallotta be Pick. – Majd meglátjuk, hogy sülsz el a dolog.
- Nemrég találkoztam egy tengerészgyalogos pilótával, és nagyon jól beszélgettünk.
- Tizenöt-húsz pilóta hemzseg odalent a bárban minden áldott este – mondta Pick.
- De ez egy roppant érdekes fickó volt. Meghívtam őt és a kedvesét vacsorázni. Ide, fel. Édesanyád is itt volt.
- *A kedvesét?*
- Hát, igen. Nekem tetszett a hölgy, és anyádnak is, de aztán kiderült, hogy még nem köti össze őket a házasság szent köteléke.
- Vadházasság? Az Andrew Fosterben? Döbbenet! És a fogadós még együtt is vacsorázott velük? Az édesanyám jelenlétében?
- Igen, és a fogadós nagyon örül, hogy megtette. A fickó elmondott nekem mindent a kiképzéséről. Legalább húsz százalékát fel is fogtam annak, amit elmesélt. És azt hiszem, sikerült valamelyest eloszlatnom anyád aggodalmait...
- Mert hogy ezért hívtad fel a fickót vacsorázni, mi?
- Pontosan. Roppant mély benyomást tett rám ez a fiatalember. A csendes-óceáni térségbe tartott. A neve Galloway. Azt mondta, hogy egy repülőszázad parancsnoka lesz odaát.
- Sosem hallottam ezt a nevet – mondta Pick.
- Ő sem hallotta a tiéd – mondta az öreg Foster. – Megkérdeztem tőle. Megcsörrent a telefon.
- Vegye fel, Fred, kérem! – mondta az öreg Foster. – És emlékeztesse a telefonközpontost, hogy megmondtam: nem fogadok hívásokat!

A pincér bement a lakosztályba, Pick pedig hallotta, ahogy halkan a telefonba szól. Aztán, legnagyobb meglepetésére, a pincér ismét kilépett a teraszra, kezében a telefontal. Átnyújtotta a készüléket Andrew Fosternek.

– Nagyon remélem, hogy azért hívnak, mert kigyulladt a hotel, Fred – mondta az öreg Foster, miközben átvette a telefont.

– Gondoltam, ezt a hívást fogadnia kell, Mr. Foster.

– Andrew Foster... Nem, Mrs. Pickering nincs itt... Sajnos fogalmam sincs, hogy hol lehet.

– Azt mondta, hogy tizenegy körül az irodájában lesz – mondta Pick. – Mi van?

Az öreg Foster átadta neki a telefont.

– Kivel beszélek? – kérdezte Pick.

– A nevem McCoy, uram. Tengerészgyalogos-tiszt vagyok.

– Amennyire tudom, maga az istenverte Tengerészgyalogság legszégyenletesebb tisztje – mondta Pick vidáman.

Rövid csönd következett, aztán a vonal másik végén ismét megszólalt a hívó.

– Te vagy az, Pick?

– Mi a franc van veled, te randa gazember?

– Pick, a Walter Reedből hívlak. Apád is itt van.

– Jesszusom, mi van már megint?

– Rendbe fog jönni. Addig nem akartam telefonálni, amíg nem adnak neki egy... Rickabee ezredes most beszélt a kezelőorvosával.

– Ő ki?

– Apádnak dolgozik.

– Szóval, mi a helyzet?

– Apád maláriás. Ma reggel elmentem hozzá. A hálósobájában találtam. Olyan gyenge volt, hogy felülni sem tudott az ágyában. Whiskyvel meg aszpirinnel kúrálta magát. De rendbe fog jönni. Megkért rá, hogy hívjam fel anyádat, és hogy próbáljam megnyugtatni. Már mindenhol kerestem, aztán végül egy fickó... Talbot, vagy ki... megadta ezt a számot.

– Anya inasa – mondta Pick. – Ez a nagyapám száma. Az előbb vele beszéltem.

– Jó. Szóval, a következőt tudom. Apád maláriás. A maláriának két fajtája van, az egyik a beleket támadja meg, a másik pedig az agyat. Utóbbi nagyon súlyos. De apádnak a beleit támadta meg. Az annyira nem vészes. Az embert a hideg rázza, aztán izzad tőle, meg megy a hasa, és időnként hány is.

– És ez nem vészes, mi?

– Csak kiszárad tőle az ember. Elég rossz állapotban volt, amikor megtaláltam. De kórházba vittük, és most kap valamit, amittől elpusztul a malária, és folyadékot is töltenek belé. Rendbe fog jönni.

– Ezt légy szíves, fejtsd ki bővebben! – mondta Pick.

– Apád beteg. És szégyelli is magát.

– Hogy érted azt, hogy szégyelli magát? Mi a francért kellene szégyellnie magát.

– Az ágyába... az ágyába szart. Le kellett mosnunk, mint egy csecsemőt.

– Istenem!

– Azt mondta, mondjam meg anyádnak, hogy semmi szükség rá, hogy valami ostobaságot csináljon, és mondjuk Washingtonba jöjjön.

– Ami azt jelenti, hogy rajta lesz a következő gépen. Az első géppel *megyünk*.

– Gondolkodj! – mondta McCoy. – Neked tizenharmadikán a Mare-szigeten kell lenned!

– Honnan tudod?

– Utánanéztem. Most pedig Pensacolában kellene lenned. Mi történt?

– Eredetileg... – kezdett hozzá Pick, de aztán meggondolta magát. – Nem mindegy?

– Végigtelefonáltam egész Pensacolát, hogy utolérjelek. Aztán végül valami tengernagy feleségét kapcsolták nekem, aki elmondta, hogy elindultál San Francsóba.

A tengernagy felesége Mrs. Richárd B. Sayre volt, Mrs. Martha Sayre Culhane édesanyja. Miután a tudomására jutott, hogy Pickering hadnagyot a csendes-óceáni térségbe vezényelték, Martha még jobban megmakacsolta magát, és halani sem akart a házasságról. Martha nemegyszer elmondta neki, nem tudná még egyszer végigcsinálni, amit már egyszer végigcsinált. Nem akarta, hogy újra megkapja azt a táviratot a haditengerészeti minisztertől – mert tudta, hogy ez elkerülhetetlen –, amiben közli vele, hogy sajnálatos módon a férje életét vesz-tette egy légi harc közben, amelyet a Japán Császárság haderői ellen vívtak.

– Ha idejössz, akkor biztosan nem érsz oda tizenharmadikára – mondta McCoy.

– Kérhetek kényszerszabadságot – mondta Pick.

– Aha, *te* talán meg is kapod – mondta McCoy. A hangjában volt némi ellen-szenv.

– Mit jelentsen ez?

– Azt, hogy tengerészgyalogos-tiszt vagy, és parancsot kaptál. Itt semmit sem tehetsz az apádért. Csak még jobban megszegyenítenéd azzal, hogy beszé-tálsz ide.

– Menj a picsába, Ken! – csattant fel Pick, de azonnal meg is bánta. – Bassza meg. Bocs. Természetesen igazad van.

– Nézd, apád beteg, de pár héten vagy egy hónapon belül rendbe fog jönni. Rendben?

– Nem linkelsz?

– Nem linkelek.

– Meglátogatod időnként?

– Persze.

– Mondd meg neki, hogy... tudod, hogy mit.

– Hogyne, persze. Elmondod anyádnak?

- Ha elmondom neki, akkor oda fog menni.
- Annak apád nem fog örülni.
- Dehogynem, és nem is tehet ellene semmit.
- Jól van.
- Kösz... kösz mindent, Ken.
- Vigyázz magadra, cimbora!
- Te is.

A telefon elnémult.

Pick még hosszú ideig tartotta a kezében a kagylót, és csak aztán tette vissza a helyére. Aztán felpillantott, és azt látta, hogy a nagyapja őt nézi.

– Ken McCoy volt. Együtt jártunk tisztiiskolába, Quanticóban. Az öreg Foster bólintott.

– Hallottad, amiről beszéltünk?

– Egy részét.

– Apa a Walter Reed Kórházban van maláriával. Eléggyé rosszul van, de nincs életveszélyben.

– Akkor, gondolom, nem ártana feltenni anyádat egy gépre.

– De csak őt. Épp most figyelmeztettek rá, hogy nekem már nincs időm meglátogatni apát.

– Elviszem anyádat hozzá, és megmondom neki, hogy miért nem tudtál eljönni. Tehetek még valamit, Pick?

Pick megadóan emelte fel a kezét.

– Mit?

(Kettő)

Washington D. C.

A Mail

T-2032-es ideiglenes épület

1942. szeptember 9 16.30

Amikor Kenneth R. McCoy főhadnagy kinyitotta a kétemeletes, könnyűszerkezetes épület ajtaját, egy új táblát vett észre, amelyet az épület falához szegeztek, és amin az állt: USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG, VEZETÉSELEMZŐ IRODA. Azelőtt semmiféle tábla nem volt a falon. Mivel a tábla nélkül a T-2032-es épület még jobban elsikkadt a számos, teljesen egyforma „ideiglenes” épület között – amelyek már az I. világháború óta ott álltak –, McCoy azon tűnődött, hogy vajon miért döntött úgy Rickabee ezredes most, hogy kirakja a táblát.

Miközben felfelé baktatott a lépcsőn, kettesével szedve a lépcsőfokokat, arra gondolt, hogy valami aranygalléros biztosan kiadott egy utasítást, hogy minden épületre ki kell tenni a funkciójának megfelelő táblát.

Lefogadom, hogy vagy egy hónapig törte rajta a fejét, mire megszülte a parancsot – gondolta McCoy magában mulatva. – *Először megszületett az agyában a gondo-*

lat, aztán meg jó sokat kellett törnie a fejét, hogy pontosan mekkorák legyenek a táblák, milyen színűek legyenek, és milyen betűtípust használjanak.

Ahogy felért a második emeletre, eszébe jutott, hogy azelőtt egy alezredes meg a törzse is ott dolgozott az épületben.

Ő koordinálta a Hadsereg meg a Haditengerészet hangulatjavító projektjeit, meg ilyen baromságok. Vajon neki miért nincs táblája?

A lépcső tetejére érve egy kis előcsarnokba érkezett. Az épület többi részébe vezető utat elzárta egy pult. A pult tetejétől egészen a mennyezetig dróthálót feszítettek.

McCoy megismerte a két, a pultot őrző tiszthelyettes egyikét.

– Nyisd ki, Rutterman! – mondta McCoy.

Hány Rutterman technikus őrmester, aki akkor ismerte meg McCoy hadnagyot, amikor McCoy elvégezte a tisztiiskolát, rémülten emelte magasba mindkét karját.

– Belépni szigorúan tilos, uram – mondta az őrmester. – Legyen szíves közölni velem látogatása pontos célját, és mutassa meg az igazolványát!

– Szórakozol velem?

– Egyáltalán nem, uram. Alig egy órával ezelőtt, a mi szeretett parancsnokunk úgy ment el mellettünk, hogy nem állítottuk meg, amiért aztán le is ordította fejem.

– Tényleg?

– Azt hiszem, maga lesz a második fogás, hadnagy, ha szabad megjegyez-nem – mondta Rutterman. – A parancsnok meghagyta, hogy azonnal menjen be hozzá, amint megérkezett.

McCoy elővette az igazolványát, a jelvényt és a fényképes igazolványt tartalmazó bőrtárcát.

– Továbbmehet, barátom – mondta Rutterman, majd megnyomott egy gombot, ami működésbe hozta a dróthálós ajtó elektromos zárszerkezetét. – És sok szerencsét!

– Ha nem lennék tiszt és úriember, Harry, azt mondanám neked, hogy menj, és köss görcsöt a farkadra – mondta McCoy, miközben elment az őrmester mellett.

F. L. Rickabee ezredes irodája az épület legtávolabbi végében volt, a folyosó végén. Az ajtaja zárva volt. McCoy bekopogott.

– McCoy, uram.

– Jöjjön be!

McCoy kinyitotta az ajtót, bemasírozott, és megállt Rickabee asztala előtt vigyázzban, pedig Rickabee civilben volt.

– Moore? – kérdezte Rickabee.

– Jól van, uram. Csak kimerült, ez minden.

– Nagy ostobaság volt kihozni a kórházból, McCoy.

– Igen, uram. Nincs mentségem, uram.

– Sessions elmondta, hogy Pickering tábornok utasította, hogy lépjen kapcsolatba a feleségével? – Inkább volt ez kijelentés, mint kérdés.

– Igen, uram. De nem tudtam elérni Mrs. Pickeringet, uram, csak a fiával tudtam beszélni.

– Igen, igen. Maga ismeri a fiát, nem igaz?

– Együtt jártunk tisztiiskolába, uram.

– Hol van ez a fickó, ez a Hart?

– A szállodában, uram. Nem tudtam, hogy mihez kezdjek vele. Magától akartam megkérdezni, hogy kíván-e beszélni vele.

– Azt teszem, amit Sessions és maga gondol – mondta Rickabee. – Akkor mindenképpen látni akarom, ha visszajött.

– Uram?

Rickabee egy nagyméretű, barna borítékot adott a kezébe. McCoy kinyitotta. Repülőgépjegyek és egy köteg stencilezett parancs volt benne.

FŐPARANCSNOKSÁG

EGYESÜLT ÁLLAMOK TENGERÉSZGYALOGSÁGA

WASHINGTON D.C

1942. szeptember 9.

ÍRÁSBELI PARANCS

Címzett: George Hart tartalékos őrmester, F 386 751, USA TENGERÉSZ-
GYALOGSÁG

„A” század

Tengerészgyalogos-laktanya

Washington D. C.

1. A mai napon a Kalifornia állambeli San Franciscóba vagy a Missouri állambeli St. Louisba, illetve bármilyen egyéb helyre utazik, ahová a Tengerészgyalogság főparancsnoksága Vezetéselemző Irodájától kapott feladata elvégzéséhez a belátása szerint elutaznia szükséges.

2. Az utazás során igénybe vehet bármilyen kormány vagy civil vasúti, közúti, illetve légi járművet, AAA prioritással.

3. Jelen parancs teljesítésével kapcsolatban öt (5) nap eltávot engedélyezek.

F. PICKERING DANDÁRTÁBORNOK UTASÍTÁSÁRA:

F. L. Rickabee ezredes

USA Tengerészgyalogság

Végrehajtó tiszt, Vezetéselemző Iroda

Az eszem megáll. Odaküldi Hartot, hogy megmondja Picknek, az apja rendbe fog jönni – gondolta McCoy.

Kimondta az első dolgot, ami az eszébe jutott.

– Ez igazán kedves magától, uram.

– A kedvesség nem jellemző rám, McCoy – mondta Rickabee ezredes. – Egy. Úgy gondolom, hogy fontos, hogy ez a maga embere, ez a Hart tudja, milyen embernek kell majd dolgoznia. A tábornok bemutatkozását nem nevezhetjük éppen inspirálónak. Ha látja, hogy milyen tevékenységet végzett civilként, hogy ki is ő valójában, akkor jobban megtudhatja, hogy ki is valójában. Kettő. Úgy gondolom, hogy fontos éreztetnünk Pickering tábornokkal, hogy úgy gondoljuk, közénk tartozik. Három. Hart őrmesternek jár az alapkiképzés utáni szabadság. Itt pedig legalább tíz napig vagy még tovább, úgysem lesz rá szükség.

Baromság... ez akkor is kedves dolog volt.

– Igen, uram. Sajnálom, uram. Igaza van, uram.

– Nagyon remélem, hogy nem csak gúnyolódik, McCoy.

– Nem, uram, dehogy.

– Sessions azt mondta, hogy maga szerint Mrs. Pickering Washingtonba jön.

– Igen, uram. Úgy gondolom.

– Ha tudomást szerzett a programjáról, tudassa velem! Szeretnék kimenni elé a repülőtérre vagy a vasútállomásra, vagy akárhová.

– Igen, uram.

– McCoy, Pickering tábornok nagy szolgálatot tehet nekünk. Ezért mindent meg kell tennünk érte.

Ez is baromság, ezredes. Maga megkedvelte Pickeringet Mert olyan, mint maga.

– Igen, uram.

– Most pedig kifelé az irodámból, McCoy!

– Igen, uram.

(Három)

Kalifornia, San Francisco

Városi repülőtér

1942. szeptember 15. 15.30

Amikor Hart belépett a terminálépületbe, miután leszállt a Transcontinental and Western (AWA) DC-3-asáról, amely Chicagóból, a Salt Lake Cityben tartott megszakítás után, San Franciscóba hozta, két járőrbe botlott, akik a folyosó közepén álltak. Az egyikük tengerész volt, oldalán gumibottal, a másik pedig egy tengerészgyalogos őrmester, oldalán egy .45-össel, ami fehér töltényövére volt csatolva.

Egyik sem néz ki zsarunak – szólalt meg Hartban az egykori George Hart nyomozó, aztán ügyet sem vetve rájuk, elindult a telefonfülkék felé.

McCoy hadnagy négy telefonszámot adott neki, amin megpróbálhatta elérni Pickering hadnagyot: Pickering otthoni számát Marin megyében, a Pacific & Far

East Shipping irodáját San Franciscóban, Mrs. Fleming Pickering San Franciscó-i lakásának a számát, és végezetül az Andrew Foster Hotel telefonszámát. McCoy külön felhívta rá a figyelmét, hogyha az utolsó számot kell tárcsáznia, akkor kérje Mr. Andrew Fostert, és mondja azt, hogy Pickering hadnagy barátja.

Hart azt a parancsot kapta, hogy minden köntörfalazás nélkül közölje Pickering hadnaggyal, hogy milyen állapotban találtak Pickering tábornokra, amikor behatoltak a szállodai lakosztályába, a Foster Lafayette Hotelben, és hogy mondja meg neki, az orvosok szerint az állapota javul, és ha Washingtonba menne, azzal csak kellemetlen helyzetbe hozná az apját.

– Mondja meg Pickering hadnagynak, hogy jól teszi, hogy nem jön ide! – mondta McCoy hadnagy. – És ha muszáj, azt is mondja meg neki, hogy nem hazudnék neki. Azt is mondja meg neki, hogy mielőtt elutazik, hívjon fel, és elmondok neki a legfrissebb híreket!

Hart éppen előhúzza a zsebéből a papírt, amin a telefonszámok voltak, és már dobta volna az ötcentest a készülékbe, amikor valaki rávert a telefonfülke ablakára.

A tengerész és a tengerészgyalogos őrmester volt az. Utóbbi intett Hartnak, hogy lépjen ki a telefonfülkéből.

– Mit tehetek magukért? – kérdezte Hart.

– Először is látni szeretnénk a parancsait – mondta a tengerészgyalogos őrmester.

Hart elővette a zubbonya szivarzsebéből a parancsai másolatát, és átadta az őrmesternek.

A járőr elolvasta, aztán megmutatta a tengerésznek.

– Ilyet akárki tud csinálni egy stencilgéppel – mondta az őrmester. – Nincs rajta se pecsét, se semmi.

– Ez nekem is feltűnt idefelé jövet – mondta Hart.

– Hol vágatta le a haját, *őrmester*? – kérdezte a tengerészgyalogos.

– A Parris-szigeten.

– A kopaszok haja általában kinő, mire őrmester lesz belőlük – mondta a tengerészgyalogos. – Azt hiszem, *őrmester*, hogy talán nem ártana, ha velünk fāradna, hogy ellenőrizzük a parancsait.

Tévedtem. Ez a fickó nem olyan hülye, amilyennek kinéz. Egyből kiszúrta a frizurámat.

– Ehhez mit szól, őrmester? – kérdezte Hart, és a tengerészgyalogos kezébe nyomta a bőrtárcáját, benne a jelvénnel és a fényképes igazolvánnyal, amely a Haditengerészeti Hírszerzés különleges ügynökeként azonosította.

– Az eszem megáll – mondta az őrmester. – Elnézést.

– Semmi gond. A frizurám zavarta meg, igaz?

– Igen, meg az árcédula a zubbonya hátulján – mondta a tengerészgyalogos.

– Azért gondoltam, hogy rákérdetek.

– Értem.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Hogy lehet egy ilyen zsíros posztra szert tenni? Biztosan jobb lehet, mint egy repülőtéren strázsálni egész nap, és részeg katonákra meg engedély nélkül távol lévőkre vadászni.

– Fogalmam sincs – felelte Hart. – Engem ide küldtek, amikor befejeztem a kiképzést a Parris-szigeten. Azelőtt zsaru voltam. De nem én kértem ezt a posztot vagy ilyesmi.

– Lefogadom, hogy átkozottul jobb, mint ezen a kibaszott repülőtéren ácsorogni – mondta a tengerészgyalogos, aztán elmosolyodott, és odébbállt.

Hart visszament a telefonfülkébe, és megpróbálkozott az első néhány telefonszámmal. Három kapcsolat után, a negyedik telefonszámmal végül sikerrel járt.

– Andrew Foster.

Jesszusom, tényleg azzal a fickóval beszélek, akinek az a rengeteg szállodája van!

– Mr. Foster, a nevem Hart őrmester. Malcolm S. Pickering hadnagyot szeretném utolérni.

– Talán én is segíthetek.

– Uram, mindenképpen Pickering hadnaggyal szeretnék beszélni. Az apjáról van szó.

– Rossz híre van, őrmester?

– Nem, uram. Éppen ellenkezőleg. Pickering tábornokkal voltam, amikor... mielőtt bevittük a kórházba. Utasítottak, hogy beszéljek a dologról Pickering hadnagynak. És hogy mondjam el neki, hogy jelenleg hogy van a tábornok.

– Engem roppant mód érdekelne ez a dolog, őrmester – mondta Andrew Foster. – Persze, csak ha elmondhatja nekem. Pickering tábornok a vőm.

Hart némi hezitálás után elmesélte, hogy mi történt a szállodai szobában – persze valamelyest kikozmetikázta a történetet –, aztán pedig elmondta, hogy a Walter Reed orvosai mivel kecsgették a tábornokot, vagyis, hogy három-hat hét pihenés után gyógyultán sétálhat ki a kórházból.

– Az unokám minden bizonnyal örülni fog, ha ezt meghallja, őrmester. Az elmúlt pár napban már majd a falra mászott. A gond csak annyi, hogy hogyan hozzuk össze magukat. Most hol van?

– A repülőtéren, uram.

– A terminálépületben?

– Igen, uram.

– A terminálépülettel szemben, a repülőtér másik oldalán találja a 103-as hangárt – mondta Andrew Foster. – Az lesz ráírva, hogy „Lewis repülőgépszervíz”. Az unokám elvileg most ott van. A repülőgépem körül matat valamit. Ha nem találja ott, hívjon vissza! Addigra vagy megtudom, hogy hol van, vagy pedig együtt indulunk a keresésére.

– Igen, uram. Nagyon köszönöm.

– Őrmester, szabad megkérdezni, milyen kapcsolatban van Pickering tábornokkal?

Rövid hezitálás után Hart úgy döntött, hogy válaszol a kérdésre.

– Uram, az a dolgom, hogy Pickering tábornok közelében legyek.
– Valamiért olyan érzésem van, hogy ezalatt nem azt érti, hogy az inasa, vagy a tisztiszolgája, vagy miye lesz.

– Nem, uram.

– Ha nincs ott az unokám, hívjon fel, őrmester!

– Igen, uram.

A 103-as hangárban nem volt valami nagy nyüzsgés. Hart senkit sem látott tengerészgyalogos-egyenruhában. De látott egy fiatalembert, aki unott képpel támasztotta a falat az akkumulátortöltő mellett. Olajfoltos khaki nadrágot és szintén olajfoltos pólót, illetve cipzáras pamutdzsekit viselt. Napbarnított bőre és hajviselete alapján Hart úgy gondolta, hogy a fiatalembernek köze lehet a fegyveres erőkhöz.

Sherlock Holmes és én a repülőtéren.

– Elnézést, uram – mondta Hart. – Én Pickering hadnagyot keresem.

– Megtalálta – mondta Pick.

Hart tisztelgett.

– Hart őrmester vagyok, uram. McCoy hadnagynak dolgozom, uram. Pick nem viszonzta a tisztelgését.

– Jól van – mondta kissé feszült hangon. – Nem kell a rizsa! Hadd halljam!

– Az apja rendbe fog jönni. Három-hat hétig a kórházban fogják tartani, hogy kezelhessék, és hogy kipihenhesse magát. Ahogy az apját elnéztem, szerintem három héten belül rendben lesz.

– Jesszusom, micsoda megkönnyebbülés! Amikor meghallottam, hogy McCoy küldte, komolyan aggódni kezdtem.

– Uram, parancsot kaptam, hogy pontosan meséljek el mindent, ami történt.

– Hallgatom.

Amikor Hart végzett, Pickering csak annyit mondott:

– Köszönöm, őrmester.

Aztán pillanatnyi csend következett, amit Pick tört meg.

– Csak azért küldték ide, hogy ezt elmondja nekem?

– Igen, uram.

– Milyen kapcsolatban van az apámmal?

– Neki dolgozom, uram.

– És mi a feladata?

– Az, amivel az apja megbíz, uram.

– Szóval nem fogja elárulni nekem. De mivel annyit elmondott, hogy McCoy-nak dolgozik, gondolom, nem tévedek, ha azt mondom, hogy magának is köze van azokhoz a titokzatos dolgokhoz, amikkel McCoy foglalkozik... szürke eminenciásként.... de amikről sohasem beszél?

Hart nem felelt. Amikor Pick számára nyilvánvalóvá vált, hogy nem is fog felelni, Pick folytatta a mondandóját.

– Máshogy mondom, őrmester. Tévedek, ha azt mondom, hogy véleményem szerint maga nem az apám tisztiszolgája?

– Nem vagyok az apja tisztiszolgája, uram.

– Jól van. Ejtjük a témát. És most?

– A repülőgépem holnap indul vissza, uram.

– És nincs semmi dolga? Foglalt magának szállodai szobát?

– Nem, uram.

– Nos, ezt könnyen tudjuk orvosolni. Mármint a szállodai szoba dolgot.

– Nem szükséges, uram.

– Kössünk üzletet, őrmester. Maga megtesz nekem két dolgot, én pedig szerzek magának egy szobát, plusz meghívom vacsorázni, és annyit piálhat, amennyit csak bír.

– Uram, azt a parancsot kaptam, hogy tegyek meg mindent, amire utasít, uram.

– Remek. Az első parancsom az, hogy ne nevezzen uramnak! A második pedig az, hogy segítsen visszarakni ezt a kibaszottul nehéz akksit a repülőgépbe. Majd összeszartam magam, mire kiszedtem.

Hart nem igazán értett a repülőgépekhez, de amikor végigment a hangáron, hogy megkeresse Pickering hadnagyot, látott egy kétfedelű repülőgépet, amiben egy Stagger Wing Beechcraft repülőgépet vélt felismerni. A géptörzsön lévő egyik szerelőpanel le volt véve.

Nyilván oda kellett visszatenni az akkumulátort, amelyet Pickering éppen most vett le a töltőről.

– Miért kellett kivenni az akksit?

Pickering szemén látszott, hogy mulatságosnak találta a kérdést.

– Mert lemerült – mondta. – A lemerült akkumulátorokat pedig fel szokás tölteni. Attól *újjaélednek*.

– Úgy értem, hogy miért kellett feltölteni, uram?

– Megegyeztünk, hogy nem szólítasz uramnak – mondta Pick. – Ha már itt tartunk, hogyan szólíthatlak?

– A nevem George.

– Nos, George, azért töltöttem fel az akksit, mert ez a nagyapám repülőgépe. A legtöbb könnyű, polgári repülőgépet, mint például ezt itt, valamilyen, számomra érthetetlen okból, a Fegyveres Erők valamelyik fegyverneme lefoglalta. Ezt viszont megtarthatta a nagyfater, mert nélkülözhetetlen az üzletvezetéshez. Legalábbis sikerült rávennie a szenátorunkat, hogy győzze meg erről a légi hadtestet. A szenátorunk és a nagyfater véletlenül nagy haverok. Mire minden pápírmunkát elintézték, az összes pilótát beszípkázták a Hadsereg légi hadtestéhez. Tudsz követni?

– Többé-kevésbé – mondta Hart mosolyogva.

– Többé-kevésbé, *Pick* – javította ki Pick. – Szólíts Picknek! Ez parancs.

– Igen, Pick.

– Szóval, a repülőgép, úgymond, gazdátlanul maradt. A gazdátlan repülőgépek pedig rendszerint lepukkannak. Például lemerül az akksijuk, leeresztenek a kerekeik, s a többi. Tudsz követni, George?

– Igen, Pick – felelte Hart.

– Így már sokkal jobb. Szóval, a nagyfateromnak... aki egyébként mesterien ért ahhoz, hogy hogyan kell másokkal elvégeztetni a saját dolgát... szóval beugrott neki, hogy az Egyesült Államok Haditengerészete nem kis költség árán haditengerész pilótát csinált az unokájából, és arra a következtetésre jutott, hogy a haditengerész pilóták biztosan értenek valamit a repülőgépekhez.

– És azt mondta, „Menj már ki, és nézz rá a repülőgépemre!”, mi?

– Pontosan. Szóval, felfűjtattam a kerekeket, kiszivattyúztam a vizet, ami lecsapódott az üzemanyagtartályokban, megforgattam a propellert, hogy eltávolítsam az olajat, ami felhalmozódott a hengerekben. A motort is fel akartam pörgetni, amint látod. Az ilyesmire nagy szükség van, ha egy repülőgépet sokáig nem használtak.

– De az akksi le volt merülve – mondta Hart.

– De az akksi le volt merülve. George, te egy okos fiú vagy.

– Igen, Pick.

Pick felnevetett.

– Na akkor, légy jó, és segíts visszatenni!

Az akkumulátor nem volt túlságosan nehéz, de visszatenni a helyére, az már meglehetősen nehéz volt. Hart azon tűnődött, hogy Pickering hogy tudta egyáltalán kivenni. Végül sikerült betuszkolni a helyére, és ráhelyezni a sarukat.

– Most pedig kinyitjuk a hangár kapuját, és kitoljuk a repülőgépet – jelentette be Pickering.

A hangár hatalmas kapuit meglepően könnyen sikerült kinyitnia Hartnak. A Stagger Wing Beechcraftet is könnyebb volt kitolni, mint gondolta, bár azzal tisztában volt, hogy egy ember nem tudta volna kitolni.

– Mihez kezdte volna, ha nem jelenek meg? Egyedül nem tudta volna kitolni.

– A hangárban pörgettem volna fel, mi mást? – felelte Pick.

– De a... propeller szele nem...

– Mi, haditengerész pilóták, azt légsavarszélnek nevezzük – segítette ki Pick készségesen.

– A *légsavarszél* nem repített volna mindent szanaszét a hangárban?

– Nem tudom – mondta Pick. – Még soha nem pörgettem fel motort hangárban.

Ez a fickó egy sültbolond – döntötte el magában Hart. Aztán módosította a döntését: – *Egy szimpatikus sültbolond*.

Amikor a repülőgépet kitolták a hangárból, és azzal merőlegesre fordították, Pickering kinyitott a géptörzsön egy rekeszt, és kivett belőle egy tűzoltó készüléket.

– Tudod, hogy kell használni? – kérdezte Pick, Hart pedig bólintott. – Ha szerencsénk van, akkor nem lesz rá szükség, de ha füst csapna fel, meg láng, akkor ezzel az ügyes kis izével oltsd el! Meg tudod jegyezni?

– Hogyne, Pick.

– Ne állj a légsavar útjába! – utasította Pick. – Piszokul fájna, ha nyakon váгна.

– Hogyne, Pick.

Pickering megforgatta párszor a légsavart, aztán bemászott a pilótafülkébe. Hart annyit látott, hogy Pickering odabent mozgolódik, de fogalma nem volt, hogy mit csinál.

A Pickering melletti ablak kinyílt.

– Hátra! – kiáltotta Pick, és most valahogy olyan profinak tűnt.

Hart felvette a földről a tűzoltó készüléket, és közben azon tűnődött, hogy vajon szükség lesz-e rá.

Először sívító hangot hallott, aztán a légsavar mozogni kezdett. Lassan, nagyon lassan. A motor felköhögött, aztán leállt. Egy kevés fekete füst csapott ki a kipufogónyílásokon.

Az indítómotor újból felsívított, aztán a légsavar megfordult párszor, de a motor újra köhécselni kezdett, majd jöttek a fekete füstpamacsok, és a motor ismét leállt.

Nem fog beindulni – gondolta Hart, miközben Picket figyelte, akinek a feje egy pillanatra eltűnt a műszerfal alatt.

Megint jött a sívítás, a légsavar forogni kezdett, a motor köhögött párat, aztán még néhányat, majd hatalmas füstfelhő tört elő a kipufogónyílásokon, és a motor dübörögve életre kelt.

Hart látta Pick arcán, hogy meg van magával elégedve.

Pár perccel később a motor már egyenletesen járt.

Vajon mennyi ideig kell egy motort... mit is mondott?... felpörgetni?

Letette a tűzoltó készüléket a földre, és felnézett a pilótafülkére.

Pickering a fejét rázta, és integetett neki. Egy pillanattal később Hart megértette, hogy mit akar: ne tegye le a tűzoltó készüléket, hanem szálljon be vele a repülőgépbe.

Hart nagy ívben megkerülte a gép szárnyát, és a géptörzsön lévő ajtóhoz ment. De zárva volt.

A szél... a légsavarszél bezárta.

Nem kis erőfeszítés árán sikerült neki kinyitni a légsavarszél ellenére. A tűzoltó készüléket letette a padlóra, aztán bemászott a gépbe. A légsavarszél azonnal bevágta mögötte az ajtót. Hart hátranézett, észrevett egy kallantyút az ajtón, elfordította, és rögzítette vele az ajtót.

Aztán a pilótafülkébe ment. Meglepte, hogy milyen tágas volt a repülőgép – négy ülés volt benne – és milyen komfortos. Az üléseket világosbarna bőrrel húzták be, a falakat és a mennyezetet szintúgy.

Pickering intett neki, hogy üljön a pilótafülke jobb oldali ülésébe. George Hart életében akkor ült először pilótafülkében. A rengeteg műszert és kart le nyűgözőnek, ugyanakkor ijesztőnek is találta.

Pickering megmutatta neki, hogyan csatolja be a biztonsági öveget, aztán egy fejhallgatót nyomott a kezébe.

– Most találtam meg a hírközlő gombját – szólt Pickering hangja a fejhallgatójában fémesen. – Az a kis, fényes gomb a mikrofon oldalán. Hallasz?

Hart Pickering felé fordult, és látta, hogy egy mikrofont tart a kezében. Aztán Pick egy másik mikrofonra mutatott, Hart mellett. Hart megtalálta. Pont úgy nézett ki, mint azok a mikrofonok, amik a Saint Louis-i rendőrautókba voltak szerelve.

– Hogyhogy most találad meg?

– Még soha nem ültem itt – felelte Pickering.

Baromság!

Hart egy kattanást hallott, aztán ismét Pick hangját.

– Frisco földi irányítás, itt Beech kettő nulla nulla a Lewis hangárelőtérén.

– Beech kettő nulla nulla, hallgatom.

– Engedélyt kérek gurulásra és az iránytűm busszolására.

Mi a francot jelent ez?

– Beech kettő nulla nulla, engedélyt adok a gurulásra az egyes hármason jobbra az egyes hármas kifutó küszöbéig.

– Vettem, köszönöm – mondta Pickering. – Értettem, az egyes hármas küszöbéig. Kettő nulla nulla gurul.

Hart lenyűgözve figyelte, ahogy Pickering kiengedte a féket, aztán előretolta a gázkart, a repülőgép pedig mozgásba lendült.

Hart megnyomta a mikrofonja gombját.

– Hová megyünk?

Újabb kattanás jött a fejhallgatójából.

– Földi irányítást hívó repülőgép, ismételje meg!

– George – mondta Pick –, addig ne dumálj, amíg nem szólok! Idegesíted a földi irányítókat.

Hart bólintott. Kiderült, mennyire hülye a repüléshez, és most elszégyellte magát.

Hosszú ideig gördültek, amíg elérték a gurulót út végét. Ahogy közeledtek hozzá, a United Airlines egyik DC-3-asa jelent meg leszálláshoz készülődve. Hart leBillncselőnek találta a látványt.

És Pickering következő tettét is annak találta. Egy nagy, betonozott rész közepére irányította a repülőgépet, aztán megállt. Aztán valamit állított az iránytűn. Utána arrébb gurult a repülőgéppel, és megint állított az iránytűn, majd megismételte a műveletet.

– Amint látod, busszoltam az iránytűt – jelentette be Pick.

Hart nem felelt.

– Most már elmondhatod, mennyire le vagy nyűgözve. Átkapcsoltam a hírközlőre – magyarázta Pick.

– Le vagyok nyűgözve. És most?

– Azon gondolkodom, hogy tudnék-e repülni ezzel a masinával – mondta Pickering. – Mit szólnál hozzá, ha mennénk vele egy kört, George?

– Hogy érted azt, hogy tudnál-e repülni vele?

– Mondtam. Most ülök benne először.

Baromság. Csak szívat.

– Én megbízom a tengerészgyalogos bajtársaimban – mondta Hart.

– Hogyan is állhatnék ellen ekkora kísértésnek? Most pedig fogd be, George! Hívnom kell a tornyot.

Újabb kattanás hallatszott a fejhallgatójukban.

– Frisco torony, itt Beech kettő nulla nulla az egyes hármasküszöbén. Készen állok a felszállásra.

Jesszusom, ez tényleg elvisz egy kört.

– Beech kettő nulla nulla, mi az úti cél?

– Mennék pár kört a repülőtér felett. Ellenőrző repülés.

– Beech kettő nulla nulla az ellenőrző repüléshez szükséges az üzemben tartó felhatalmazása.

– Ott kellene lennie. Nincs maguknál?

Hosszú szünet következett.

– Beech kettő nulla nulla, engedélyt adok az elsőként való felszállásra az egyes hármasküszöbről. A magasságmérő kettes kilences kilences kilences. A szél elhanyagolható.

– Vettem. Kettő nulla nulla gurul – mondta Pickering, és előretolta a gázkart. A repülőgépet a kifutó közepére irányította, aztán még több gázt adott.

A Beech hirtelen gyorsulni kezdett, és egy pillanattal később megszűnt a futóművek robaja.

– Beech kettő nulla nulla, nem találjuk az üzemben tartó felhatalmazását.

– Frisco, ismétlje, rossz a vétel!

– Beech kettő nulla nulla, nem találjuk, ismétlem, nem találjuk az üzemben tartó felhatalmazását. Azonnal szálljon le! Elsőként leszállhat az egyes hármasküszöbről.

– Frisco, ismétlje, rossz a vétel!

Újabb kattanás hallatszott a fejhallgatóból.

– Most már elmondhatod, mennyire lenyűgözött ez a szép, tiszta felszállás.

– Mi a francot mondott a torony?

– A lényeg az, hogy szerintem nem kellene visszamennünk oda – felelte Pickering. – Nem tudom, miféle felhatalmazást kértek, de az biztos, hogy nagyon komolyan veszik.

– Ez azt jelenti, hogy neked nincs ilyen?

– Mit tehetnek velem? – kérdezte Pickering. – Guadalcanalre küldenek?

– Atyaisten, te nem vagy normális!

– Mindig is szerettem volna repülni ezzel a géppel – mondta Pickering. – Túl nagy volt a kísértés. Tudod, elég jellemtelen alak vagyok.

– De hát háború van, az ég szerelmére. Le fognak löni. Lefognak *minket* löni!

– Ezen már én is elgondolkodtam – felelte Pickering. – Legalább tizenöt perbe telik, mire összeszedik magukat, mire úgy döntenek, hogy jelentik a Hadsegregnek, hogy mi történt. Mire a Hadsereg vagy a Haditengerészet összeszedi magát, és eldöntik, hogy kié lehet a dicsőség, hogy lelőjön egy fegyverrendszer nélküli, civil repülőgépet, újabb húsz perc telik el. Aztán újabb öt perc kell, hogy felszálljanak, és még öt, hogy megtaláljanak minket. Majdnem egy egész kibaszott óránk van.

– Neked tényleg elmentek otthonról!

– Aztán meg tényleg nagy fasz kell, hogy legyen az a pilóta, aki képes lelőni egy ilyen szép gépet. Én biztosan nem tudnám megtenni.

– Jézusom!

– Odalent, az a hosszú, vékony izé, közvetlenül az öböl torkolatánál, az a Golden Gate híd – magyarázta Pickering, és kimutatott az ablakon. Hart odanézett. – Akkor most lejjebb megyünk, abba az irányba, és elrepülünk a híd alatt... ezt mindig is szerettem volna megtenni... aztán irány az otthon, édes otthon.

– Nem mondd komolyan!

– Tengerészgyalogos-tiszt és haditengerész pilóta vagyok. Mi mindent komolyan veszünk.

– Ha leszállsz, ezért börtönbe zárnak.

– Először el kell kapniuk.

– Komolyan mondom, a szentségit.

– Én is – felelte Pick egy mosoly kíséretében. – Lazíts, és élvezd a repülést.

Noha Pick tényleg átrepült a Golden Gate híd alatt, Hart őrmester döbbenet nyugtázta magában, hogy közel sem rémítette meg annyira a dolog, mint gondolta volna. A híd alatt volt hely bőven. És Pick sem tűnt idegesnek.

Sőt, roppant érdekes és izgalmas dolog volt felnézni a masszív építményre, miközben elviharzottak alatta.

Öt perccel később azonban már igencsak ideges lett, amikor Pickering bejelentette, hogy le fog szállni egy helyen, ami egyáltalán nem hasonlított repülőtérré. Hasonlított az mezőre vagy óriási gyepszőnyegre, de repülőtérré nem.

Vagy mégis. Ott egy olyan csúcsos sapka, vagy mi egy rúdon. Mi a francnak is hívják? Szélzsák. A repülőtereken vannak szélzsákok. Akkor ez egy repülőtér.

Egy pillanattal később a Beech földet ért.

– Hol a francban vagyunk?

– Otthon, édes otthon, fiam – jelentette be Pickering ünnepélyesen. – Amint láthatad, ismét sikerült meglépnünk a Kaszás előtt.

– Hol a francban vagyunk?

– Ez a hely a szüléimé.

– Van saját repülőteretek?

– Egy fészerral, amit akár hangár gyanánt is használhatunk – mondta Pick. – És amibe, nagyon remélem, hogy be is tudjuk tolni ezt a masinát, mielőtt a Had-sereg kiszúrna minket odafentről.

– Imádkozz, hogy sikerüljön!

– Alapból pesszimista vagyok, George – mondta Pickering –, de azt hiszem, hogy ezt most megúsztuk.

– Előbb-utóbb úgyis elkapnak – mondta Hart.

– Akkor én már Guadalcanalen leszek – mondta Pick halkan. – És ha el is kapnak, eskü alatt fogom vallani, hogy egyedül voltam. Úgyhogy lazíts, George!

Három perccel később bezárták a hatalmas fészert kapuit.

Kalifornia, San Francisco

Andrew Foster Hotel

Férfibár

1942. szeptember B., 19.30

Andrew Foster kifogástalan szabású, kétsoros, kék hajszálcsíkos öltönyben – a gallerján egy rózsabimbóval – sétált be a bárba, és azonnal meg is találta, amit keresett: két fiatalembert tweed sportzakóban, szürke csónadrágban, fehér, legombolható nyakú ingben és papucscipőben. Odament hozzájuk.

– Jó estét, uraim – mondta. – Azon tűnődtem, hogy vajon volt-e már alkal-muk elolvasni az újságot.

Andrew Foster a bárpultra tette a *The San Francisco Chronicle* aznapi számát.

– Jó estét, nagyapa – mondta Malcolm S. Pickering. – George-dzal már be-széltél telefonon, de személyesen még nem találkoztatok. Igaz? George, a nagy-apám.

– Örvendek, uram – mondta George Hart erőltetett mosollyal az arcán, ugyanis közben elolvasta az újság főcímét: TITOKZATOS REPÜLŐGÉP REPÜLT ÁT A GG HÍD ALATT. Egy meglehetősen életlen fotót is mellékeltek a cikkhez, amely egy Stagger Wing Beech repülőgépről készült, amely mintegy harminc méterrel a víz felett repül át a Golden Gate alatt.

– Örülök, hogy megismerhetem, őrmester – mondta Andrew Foster, aminek hatására fél tucat haditengerész- és tengerészgyalogos-tiszt fordult feléjük kí-váncsian. Közülük három zubbonyán haditengerészeti pilótaszárnyak csillogtak. Az Andrew Foster férfiak számára kialakított bárját igen ritkán látogatták sorál-lományúak.

A csapos azonnal odalépett hozzájuk.

– Mit hozhatok, Mr. Foster?

A név említése tovább fokozta a tisztek kíváncsiságát. Hallották, hogy az öreg időnként megjelent a férfiak bárjában, és minden egyenruhásnak fizetett egy kört.

És most ott állt.

– Egy kis Famous Grouse-t, Tony, legyen szíves! – mondta az öreg Foster, de aztán meggondolta magát. – Hozzon inkább egy üveggel!

– Igen, uram.

– Már aggódtam miattad – mondta Andrew Foster Picknek. – Úgy tudom, izgalmasan telt a délutánod.

– Majdhogynem leBillncselő volt – értett egyet Pick. – Elmentünk a házhoz, nagypapa.

– És minden gond nélkül odajutottatok?

– Hát persze, uram.

– Nem törtél össze semmit, vagy ilyesmi?

– Nem, uram.

– Most beszéltem Richmond Fowlerrel – mondta Andrew Foster. – Azt mondta, hogy megtesz minden tőle telhetőt, apád miatt, de nem ígérhet semmit.

– Értem.

A pincér meghozta a literes Famous Grouse-t, majd töltött belőle egy pohárba. A pohár majdnem tele volt, amikor Andrew Foster jelezte, hogy elég lesz.

Nagyot kortyolt az italból, aztán az unokájához fordult.

– A szentségedet, Pick! Nem egyszer fedeztelek már, de ez...! Atyaisten, most aztán végkép elvetted a sulykot! Ez elképesztő!

– Igen – mondta Pick a megbánás legkisebb jelét sem mutatva. – Szerintem is az.

– Miért?

– Akkor ragyogó ötletnek tűnt. Nem igaz, George?

– Nem, nem igaz – felelte George.

– Belegondoltál, hogy mit fog szólni ehhez apád, ha megtudja?

– Nem. De különben sincs joga bármit is szólni.

– Micsoda? – csattant fel az öreg Foster.

– Apa egyszer *átúszott* a Golden Gate alatt. Az sokkal veszélyesebb volt, mint átrepülni alatta.

– Fogd be a szád, a szentségit! – mondta Hart, mert észrevette, hogy a beszélgetésükre már elég sokan felfigyeltek.

Aztán történt valami, ami miatt Hart azonnal úgy érezte, hogy az aggodalma nem volt megalapozatlan. Egy hadnagy jelent meg mellettük. Zöld egyenruhát viselt pilótaszárnyakkal.

– Pickering hadnagy, ha nem tévedek? – szólalt meg a hadnagy.

– Nahát, Stecker hadnagy, a haditengerészeti repülés büszkesége. Csak holnapra vártalak.

– Egy nappal hamarabb jöttem – mondta Stecker hadnagy. – Majd később elmesélem.

Hart megérezte, hogy Stecker valamiért nem akart beszélni korai érkezésének okáról. A bizonyítékot maga Stecker hadnagy szolgáltatta, ugyanis maga elé húzta az újságot, szemmel láthatóan megkönnyebbülve, hogy témát válthat.

– Ezt már a repülőtéren is láttam – mondta. – Milyen hülye csinálhat ilyesmit?

– Ahogy George Washington mondotta volt az apjának – jelentette be Pick boldogan –, nem tudok hazudni.

– Fogd már be! – csattant fel Hart.

– Atyaisten! Nem viccelsz? – kérdezte Stecker.

– De, viccel, természetesen – mondta Hart.

– Nem, nem viccelek, természetesen. Ó, Stecker hadnagy, kérem, bocsásson meg, be sem mutattam a nagyapámat, Mr. Fostert. És Hart őrmestert.

– Örülök, hogy megismerhetem, hadnagy – mondta Andrew Foster.

– Szerintem jobb lenne, ha odébb állnánk – mondta Hart.

– Az őrmesternek igaza lehet – mondta Andrew Foster.

– Én pompásan érzem magam itt is – mondta Pick.

– Ide hallgass, te nagyokos! – csattant fel Stecker. – Vagy kísétálsz innen önszántadból, vagy lecsaplak, és a lábadnál fogva húzlak ki.

Pickering Stecker szemébe nézett.

– Valamiért olyan érzésem támadt, hogy komolyan beszélsz.

– Komolyan is beszélek.

– Köszönöm, hadnagy – mondta Hart.

– Indulás! – mondta Stecker.

Pickering ismét a szemébe nézett, aztán vallat vont.

– Túlerőben vagytok.

Kisédtáltak a bárból.

A hotel előcsarnokában jártak, amikor Andrew Foster megszólalt.
– Azt hiszem, jobb lenne, ha nem maradnál a szállodában, vagy ha Hart őrmester szobájában töltenéd az éjszakát. Ha esetleg keresnének.

– Rámegy egy napjuk, mire rájönnek, hogy hol kezdjék.

– Merre van a szobája, őrmester? – kérdezte Stecker.

Hart előhúzta a szobája kulcsát a zsebéből.

– Az ezeregyszáztizenötös az enyém – mondta Hart.

– Gyerünk! – mondta Stecker, majd megfogta Pick karját, és a liftek irányába penderítette.

– Nem tudom, hogy miért húztad fel magad ennyire – mondta Pick Steckernek Hart szobájában, ami tulajdonképpen egy három hálószobás, nappalis lakosztály volt. – Ott sem voltál. Ha elkapnak, és kivégzőosztag elé állítanak, neked a hajad szála sem fog meggörbülni.

– Nem volt jogod belekeverni a hülyeségedbe az őrmestert – mondta Stecker. – Jesszusom! A civil ruháért még hadbíróság elé is állíthatják! Nem is beszélve erről az égbekiáltó baromságról! Átrepülni egy nyomorult híd alatt!

– George, így beszél az, aki ősei nyomdokában jár a *hosszú szürke úton* – mondta Pick.

– A micsodán?

– Stecker hadnagy nemcsak hivatásos tiszt és úriember, de ráadásul igazi *West Point*-i. Ők szentül hiszik, hogy a sorállományúak agyatlan barmok, akikkel úgy kell bánni, mint a gyerekekkel.

– Menj a picsába, Pick! – robbant ki Stecker. – Egy sorállományú gyerekeként nőttem fel.

– George-nak nem eshet baja – mondta Pick.

– Mondod te – válaszolta Stecker. – Örmester, hol botlott bele ebbe... ebbe a tisztí egyenruhába bújtatott gyerekbe?

– Hadnagy – mondta Hart, s amikor Stecker végre odafigyelt rá, a kezébe adta az igazolványát. – Ha bárki rá is kérdez, nem lehet bajom a civil ruha miatt. Ez felhatalmaz rá, hogy civilben legyek.

Stecker alaposan megnézte magának az igazolványt.

– Most szolgálatban van? – kérdezte.

– Többé-kevésbé.

– Ez meg mit jelentsen?

– Azt, hogy az apámnak dolgozik, és azért jött ide, hogy megnyugtasson.

– Ugyan miért?

– Apám Washingtonban van, a Hadsereg kórházában. Maláriás, ki van mérülve, és még a Jóisten tudja, hogy mi baja van.

– Miért nem szóltál róla nekem?

– Nem akartam, hogy aggódj miatta.

– Hogy van?

– Rendbe fog jönni – felelte Hart.

– És emiatt csináltad ezt az örülséget? Mert megkönnyebbültél, hogy apád rendbe fog jönni?

– Miféle örülségről beszélsz? – kérdezte Pick ártatlan hangon. – Én eddig abban a hitben éltem, hogy minden tökök haditengerész pilóta kezét-lábát eltörte volna a lehetőségért, hogy átrepülhessen az alatt a híd alatt. Mi van veled, Stecker? Mióta vagy ilyen puhapöcs?

Stecker Pickre nézett. Egyre csak a fejét csóválta.

– Add ide azt az üveget! – mondta végül Stecker. – Azt hiszem, leiszom magam.

– Addig nem, amíg el nem mondod, hogy miért jöttél ide egy nappal hamarabb – mondta Pickering. – Csak nem vett üldözőbe a traktorjával valami pennsylvaniai farmer, akinek felcsináltad a lányát?

– Add ide azt a kurva üveget! – mondta Stecker.

Pickering odaadta neki.

– Anyám kis híján az örületbe kergetett – mondta Stecker, miután jó nagyot húzott az üvegből. – Persze nem ő tehet róla... Bassza meg! Mindegy, nem számít.

– Mi nem számít? – kérdezte Pickering halkán.

– Az egyik fiát már elvesztette ebben a kibaszott háborúban. Apám meg ott van a kibaszott Guadalcanalen, és most még én is odamegyek. Ahogy anyám né-

zett rám... egyszerűen nem bírtam tovább. Úgyhogy eljöttem egy nappal korábban. Azt hiszem, hogy indulhatok „Az év legnagyobb marhája” címért.

– Sajnálom – mondta Pickering.

– Mondok én neked valamit – mondta Stecker. – Nem azért jöttem ide, hogy...

– Hogy?

– Tényleg átrepültél a híd alatt?

– Tényleg átrepültem a híd alatt.

– Elég ideig voltál a gépben ahhoz, hogy úgy erezd, meg tudod csinálni?

– Persze. Mennyi ideig is voltunk fent, George, mielőtt átrepültünk a híd alatt?

– Úgy huszonöt percig.

– Én azt kérdeztem, hogy *összesen* mennyi időt repültél a géppel.

– Huszonöt percet. Most mondtam.

Hart látta Pickering arcán, hogy igazat mondott.

– Hadnagy – mondta Hart. – Megkaphatnám az üveget, kérem?

– Ha odaadja neked az üveget, George, semmi perc alatt azon fogod kapni magad, hogy kurvázni indultál ezzel az alakkal.

– Tudom, hogy neked nem tetszik az ilyesmi, meg hogy életed végéig hűséges leszel Szent Marthához, az erényes özvegyhez, de mi rossz van abban, ha Hart meg én felszedünk pár nőt? – kérdezte Stecker.

– Most, hogy jobban belegondolok, semmi – mondta Pickering. – Én is csatlakozom hozzátok.

– Komolyan? – kérdezte Stecker. – Na és a szent özvegy?

– Élünk a mának, hisz holnap úgyis meghalunk, nem igaz?

– Jesszusom! – mondta Stecker.

– Vagy börtönbe megyünk – mondta Hart. – Amelyik hamarabb bejön.

– Akkor megyünk kurvázni, vagy nem?

Stecker a kezébe nyomta a telefont.

– Sima kurvákat akarsz, vagy nagyon kurva kurvákat? – kérdezte Pickering.

– Nekem mindegy, csak ne beszéljenek túl sokat, mielőtt levetkőznek – felelte Stecker.

– Ismerek pár ilyen lányt – mondta Pickering, aztán utasította a telefonközpontost, hogy adjon neki egy külső vonalat.

(Öt)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

1. tengerészgyalogos-hadosztály

Parancsnokság

1942. szeptember 12.

Amikor „Vörös Mike” Edson alezredes visszatért a Tasimboko elleni rajtaütésből, szeptember 8-án, úgy ítélte meg, hogy több ezer japán katona tartóz-

kozhat a térségben, akiket feltehetően nemrégiben telepítettek, és rendkívül jól felszereltek. Ezt a szeptember 12-én történtek igazolták.

Sam Griffith alezredes magához vette Springfield puskáját, és két önkéntes élén járőrbe indult az esőerdőbe, a Henderson repülőter mögötti hegyvonulat irányába. Griffith első harci tapasztalatát a háborúban a brit kommandósok oldalán szerezte, akiket „megfigyelőként” kísért el.

Amikor Griffith visszatért, jelentette, hogy egy meglehetősen nagy japán haderő közeledik feléjük, több ezer katona. A hír roppant nyugtalanító volt. Ráadásul Griffith azt is elmondta, hogy a katonák fegyelmezettek és szemmel láthatóan kiváló egészségnek örvendenek. Minden bizonnyal ez volt az a haderő, amely úgy döntött, hogy nem támadja meg Edson zászlóalját Tasimboko közelében. Most pedig közeledtek. Csak egy kiváló egészségnek örvendő katonákból álló haderő lehetett képes Tasimbokóból elindulva keresztülhatolni az esőerdő sűrű növényzetén, és felkapaszkodni a meredek hegyoldalon kevesebb mint négy nap alatt.

Edsonnak eszébe jutott, amit Vandergrift tábornok mondott neki a Tasimboko elleni rajtaütés után: „Gyakran bölcsebb dolog takarékoskodni az életerővel, és egy későbbi támadásra hagyni”.

Ez azt jelentette, hogy egy igazi profival álltak szemben, és nem pusztán egy tiszttel, aki átvette egy szedett-vedett, éhes, demoralizált és rosszul felszerelt csapat vezetését.

Edson alezredesnek beugrott az is, ami abban az üzenetben állt, amit Vandergrift tábornok mutatott meg neki, és amit Harukicsi Hjakutake altábornagy küldött a 17. hadseregnek:

„Guadalcanal bekerítése és visszavétele fogja eldönteni a csendes-óceáni térségben dúló háború kimenetelét.”

Edson és Griffith úgy vélte, hogy a japánok elhatározták, akcióba lépnek Guadalcanalen.

Később kiderült, hogy a haderő, amely Tasimboko közelében ért partot (750 tisztből és sorállományúból álló, előretolt egység, amely augusztus 31-én éjjel érkezett, és amelyet másnap éjjel követett további 1200 tiszt és sorállományú), a 124. gyalogezred része volt. Követve a Japán Császári Hadsereg hagyományát, mely szerint az elit egységeket a parancsnokuk után kellett elnevezni, az egységet *Kavagucsi butájnak* nevezték el. A parancsnoka Kiotake Kavagucsi vezérőrnagy volt. Kawaguchi tábornok nem Guadalcanalen találkozott először az amerikaiakkal. A tábornok és a *Kavagucsi butáj* áprilisban azzal volt elfoglalva, hogy felszámolják az amerikai ellenállás maradványait Mindanaón, a Fülöp-szigeteken.

Kavagucsi tábornok azt a parancsot kapta Hjakutake tábornoktól, hogy foglalja vissza a (Henderson) repülőteret. Ez volt az elsődleges cél. Amint a repülőteret elfoglalják, az amerikaiak képtelenek lesznek repülőgépeket indítani, hogy elfogják a japán repülőket, és támadják a japán haditengerészet hajóit. Ezek után már viszonylag egyszerű lesz őket a tengerbe szorítani.

Szeptember 12-én, természetesen, Edson erről még nem tudhatott. Ő csak annyit tudott, illetve inkább csak gyanította – amit Griffith megerősített –, hogy hamarosan olyan csatába fog keveredni, amelyben több ezer friss, és meglehetősen jól vezetett japán katonával kell majd megvívnia.

A harctéren szerzett tapasztalataira támaszkodva cselekedett. Elrendelte, hogy kora hajnalban több megerősített járőr induljon el, és gyűjtsön be még több információt. Aztán összehívta a tisztjeit, hogy elmagyarázza nekik a helyzetüket.

Edson a hadműveleti térképén megmutatta, hogy a T alakú, a Henderson repülőtértől mintegy másfél kilométerre, délre fekvő hegyvonulat mentén hová akarta állítani az egységeit. A „T” felső vonása tiszta, de egyenetlen terület volt, négy hegynyúlvánnyal, amelyből kettő a hegygerincet fogta közre, amely a „T” 1000 méter hosszú szárát alkotta.

A raiderek Baker és Charley századai az első vonalban voltak. Az Able és Dog század tartalékként az első vonal mögött kapott helyet. A raiderek főhadiszállása és az Easy (nehézfegyverzetű) a frontvonaltól pár száz méterrel távolabb helyezkedett el, a „T” szárán.

A súlyos veszteségeket elkönyvelt ejtőernyős-zászlóalj egységeit a raider-egységekhez csatolták. Az ejtőernyős-zászlóalj Baker százada, mind a hetven fő, a raiderek Baker százada mellé került. Az ejtőernyős-zászlóalj Able és Charley századai a „T” szárának alsó részén, az erdős területen rejtőzött. Az pedig, ami az ejtőernyős-zászlóalj parancsnokságából megmaradt, Edson parancsnoksága mellé került.

Abban mindenki egyetértett, hogy a japánok a Hendersont – nagy valószínűség szerint – a hegyvonulattól délre fekvő ponton, a „T” hosszú szárának alsó részén fogják megtámadni.

Aztán megállapították a tűzkörleteket. Végezetül arra a következtetésre jutottak, hogy – figyelembe véve a korlátozott mennyiségű erőforrásaikat –, mindent megtettek, amit lehetett. Nem maradt más, meg kellett várniuk a reggelt. Akkor majd meglátják, hogy mi lesz.

Nagyjából 21.00-kor, éppen akkor, amikor Edson alezredes úgy döntött, hogy elengedi a tisztjeit, a japánok megindították a támadást. Egy japán üteg az Aligátor-pataktól keletre fekvő állásból nyitott rájuk tüzet. Néhány másodperccel később egy ejtőernyős világítófáklya jelent meg az égbolton, a Henderson repülőtértől délre. Aztán a japán haditengerészet tűz alá vette a hegyoldalt.

Reggelre abból, amit azelőtt mindenki egyszerűen csak „hegygerincnek” nevezett, „Véres hegygerinc” lett.

IX.

(Egy)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

1. raider-zászlóalj, parancsnokság

1942. szeptember 13., 04.45

Merritt „Vörös Mike” Edson alezredes Guadalcanal térképére meredt, amely teljes mértékben beterítette a kis, összehajtható asztalt, amelyre kiterítette. A japánok komoly támadást indítottak ellenük az előző éjjel, Edson pedig próbált rájönni, hogy mi állhatott a csapatmozgások háttérében.

Amikor Edson alezredes felpillantott a térképből, egy másik tengerészgyalogost pillantott meg, aki szintén nagy érdeklődéssel tanulmányozta a térképet, és aki három perccel korábban még nem volt ott. Rádásul nem is tartozott az 1. raider-zászlóaljhoz.

Valamiért dühös vagyok – gondolta Edson. – Vajon miért?

– Jó reggelt, Jack – mondta Edson. – Nem is vettem észre, hogy bejöttél.

– Jó reggelt, uram – mondta a tengerészgyalogos, és majdhogynem vigyázzba vágta magát.

Vigyázzba is vágta volna magát, ha nem tartaná úgy azt a nagy kalap „Miki-egérszar-puskáját a kezében, mint egy szarvasvadász.

Jack (NU) Stecker tartalékos tengerészgyalogos őrnagy, az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóaljának parancsnoka, azon kevés emberek közé tartozott Guadalcanalen, aki a .30-06-os kaliberű, US M1-es puskával, közismertebb nevén a Garanddal volt felfegyverezve.

A Tengerészgyalogságnál a legtöbben úgy vélték (Edson alezredes is), hogy az 1903-as, .30-06-os US Springfieldhez képest a Garand egy kalap szar volt.

Jack (NU) Stecker őrnagy biztosan tudta, hogy ezek az emberek tévedtek. A nyolclövetű, félautomata Garanddal nemcsak hogy gyorsabban lehetett tüzelni az ötlövetű, zavaros Springfieldnél, de a Garand – Stecker szakvéleménye szerint – éppen olyan megbízható volt, mint a Springfield (jelentéktelen tengerészgyalogos-eretnecség), viszont sokkal pontosabban lehetett vele lőni (súlyos tengerészgyalogos-eretnecség).

A háború előtt még Stecker tűzvezető törzsőrmesterként képviselte a Tengerészgyalogságot a Georgia állambeli Fort Benningben, amikor az új puskát tesztelték. Attól kezdve gyakran, majd egyre gyakrabban jutott bevételhez úgy, hogy fogadott azokkal a tiszthelyettes bajtársaival, akik megkérdőjelezték a Garand tűzpontosságát.

1941. december 7-én Stecker még Quantico legmagasabb rendfokozatú tiszthelyettese volt, de hamarosan már mint tartalékos százados vette fel a szolgálatot, nem sokkal azután pedig előléptették őrnaggyá.

Noha ritkán beszéltek róla, a hivatásos tengerészgyalogos-tisztek vegyes érzelmekkel viseltettek a musztáng tisztek iránt. Egyrésről a Tengerészgyalogságnak egyértelműen több tisztre volt szüksége, és egyértelműen bölcsőbb dolog volt tiszti rangot adni a veterán, magas rendfokozatú tiszthelyetteseknek, mint egyszerű civileknek.

Másrésről viszont a tapasztalatot semmivel sem lehetett pótolni. Jack (NU) Stecker őrnagynak például az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalj-parancsnoki posztja volt az első parancsnoki beosztása. Azelőtt nem volt mondjuk századparancsnok, de még egy szakaszt sem bíztak rá, és nem volt végrehajtó tiszt sem, se századnál, se zászlóaljnál.

Számos tiszt – többek között olyanok is, akik meggyőződéssel állították, hogy Jack Stecker volt az egyik legjobb tűzvezető törzsőrmester a Tengerészgyalogságnál –, úgy vélte, hogy Jack Stecker nem érdemelte ki sem az őrnagyi előléptetését, sem az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóaljának parancsnoki posztját. Ők úgy vélték, hogy csak azért kapta meg az őrnagyi rendfokozatot és a parancsnoki beosztást (kiütve a nyeregből vagy egy tucat hivatásos tisztet), mert Lewis T. „Mázlista Lew” Harris dandártábornok, az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnokhelyettese és ő nagy haverok voltak.

Harris először az I. világháborúban találkozott Steckerrel. Az akkor Lewis T. Harris hadnagy volt Jack (NU) Stecker tizedes szakaszparancsnoka egy akcióban, amely során kiderült, hogy Stecker tizedes különb a többi tengerészgyalogos - sorállományú és tiszt – bajtársánál. Az akkor nyújtott kiváló teljesítményéért a nemzet legmagasabb kitüntetését adományozták neki, amit bátorságért csak kapni lehet. Ritkán lehetett rajta látni a kitüntetést, pedig fel volt rá jogosítva, hogy viselje a többi kitüntetését reprezentáló és hadjáratokéit kapott szalagjai fölött a kék színű, fehér csillagokkal tarkított szalagot, amely azt volt hivatott hirdetni, hogy az Egyesült Államok elnöke, az USA kongresszusának megbízásából, kitüntette a Becsületrenddel.

Harris hadnagy azon két tucat tengerészgyalogos egyike volt, „akiknek az életét” – ahogy az a Becsületrend indoklásában állt –, „Stecker tizedes megmentette, saját testi épségével, fájdalmas sebesüléseivel és a túlerőben lévő ellenséggel nem törődve, szolgálati kötelességén túllépve, hihetetlen bátorságról téve tanúbizonyságot, öregbítve saját és az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, valamint a Haditengerészet hírnevét”.

– Gondolom, nem azért jött, Jack – mondta Edson Steckernek –, hogy közölje velem, levált minket az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalja.

Edson viccnek szánta a megjegyzést, Stecker viszont nem úgy értette.

– Nem, uram. Mindenesetre nem lepne meg, ha felküldenének minket ide, erősítésnek.

Hát persze, hogy nem lepne meg – gondolta Edson. – Lehet, hogy Lew Harris nagy haverja vagy, és megkaptad a Becsületrendet, de az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalját nem azért kaptad meg. Azért kaptad meg, mert átkozottul jó tengerészgyalogos-tiszt vagy, amit minden kétséget kizáróan be is bizonyítottál Tulagin, és most is, mert már sejtet, hogy valószínűleg milyen parancsot fogsz kapni, és már fel is készítetted rá magad és a zászlóaljadat

– Akarja, hogy...? – kérdezte Edson, és a térképre mutatott.

– Lekötelezne, uram, ha szakítana rá egy kis időt.

– Itt, itt és itt voltak a fülelőorseink – mondta Edson, és a térképre mutatott.

– Az első pár percben semmisültek meg.

Edson felpillantott, és látta, hogy Stecker bólint, aztán folytatta.

– A legnagyobb csapást itt mérték, ahol a Baker és a Charley század találkozott. Biztosra veszem, hogy véletlen volt, de mindkét századnak eltalálták egy-egy szakaszát.

Stecker ismét bólintott. Pontosan tudta, hogy mindez mit jelentett. Olyan gond támadt a vezetésben és a kommunikációban, ami nem merülhetett volna fel, ha a japánok egyazon század két szakaszát semmisítették volna meg.

– Petárdákat használtak. Nagyon hasonlított a valódi fegyverroppogásra. Némi kavargás támadt – folytatta Edson. – Aztán... ez okos húzás volt... itt, itt, és itt, fedezett tűzzel előrenyomultak, és löni kezdték őket. Megleptek minket, Jack. A pokolba, nem számítottam rá, hogy még éjjel megtámadnak minket. Ma reggel akartam kiküldeni a járőröket, nagyjából most, hogy megtudjam, mire készülnek.

Stecker felmordult, bólintott, de nem szólt semmit.

– Aztán áttörtek a Baker és a Charley között – folytatta Edson, és megmutatta a térképen, hogy hol történt a dolog. – Masszív támadás volt. Több százan jöttek. Üvöltve. Félelmetesek voltak. A Charley századnak vissza kellett vonulnia, ide.

Edson ismét a térképre mutatott.

– Így viszont a Baker század sem tudta magát tovább tartani, úgyhogy nekik is vissza kellett vonulniuk... pontosabban vissza kellett verekedniük magukat... ideig.

– Miért nem követték őket a japánok? – kérdezte Stecker. – Hiszen látták, hogy a Baker visszavonulóban volt.

– Mert azok a tengerészgyalogosok, akik nem tudtak visszavonulni, tovább harcoltak... most is harcolnak. Kis csoportokban, időnként egyedül.

Stecker ismét felmordult.

– Úgy érzem, Jack – mondta Edson halkán –, hogy a japánok nem számítottak ekkora ellenállásra.

Stecker kérdően meredt rá.

– Elmaradt a támadás második hulláma – magyarázta Edson. – Egész éjjel voltak tűzharcok... más szóval, megvan mindenük ahhoz, hogy leradírozzanak minket... pedig Isten tudja, hogy rengeteget megöltünk közülük... de nem akarnak támadni. Nem volt előre eltervezett, koordinált, második támadás. És a haditengerészeti ütegeik sem lőnek már minket. Hamarabb elhallgattak, mint vártam.

– Ez azt jelenti, azt gondolták, simán áttörik a frontvonalat. Az ágyúik azért hallgattak el, mert azt hitték, hogy addigra már elfoglalták az állásainkat.

– Én így gondolom.

– Vissza fognak jönni, ezredes – mondta Stecker.

– Remélem, Jack, hogy maga is itt lesz. Alig négyszáz, talán négyszázhusz épkezézláb emberem maradt, és egy 1800 méteres vonalat kell megvédenem.

– Mi a helyzet az ejtőernyős-zászlóaljjal?

– Ők nálunk is több embert veszítettek.

– Mindenki sok embert veszített már – mondta Stecker.

– Maguknál mi a helyzet, Jack?

– Több emberem halt meg betegségben, mint golyótól – mondta Stecker. – De valamiért, Istennek hála, bár szerintem semmi okuk nincs rá, hihetetlenül lelkesek. Nem lesz velük gond.

Ezt egyértelműen a tiszteknek köszönhetjük, akik ezeket az embereket vezetik - gondolta Edson.

– Tengerészgyalogosok, Jack – mondta Edson.

– Igen, uram. Köszönöm, hogy szakított rám egy kis időt, uram. Azt hiszem, jobb lesz, ha visszamegyek, és hasznossá teszem magam.

(Kettő)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtér

VMF-229

1942. szeptember 13., 06.05

A VMF-229 pilótáihoz képest, a fél tucat haditengerész pilóta, aki összegyűlt a homokzsákokkal körülvett sátorban, amely a VMF-229 parancsnokságaként működött, olyan tisztának és üdének tűnt, hogy akár díszszemlére is mehetett volna Pensacolába. Pedig nemrég szálltak fel az anyahajóról, és mintegy háromszáz kilométert kellett megtenniük a szűkös pilótafülkében, amelyet időnként az F4F motorja tele is permetezett olajjal.

Frissen borotváltak voltak. A hajukat szemmel láthatóan nemrég nyírhatták meg. A khaki pilótaoveralljukat – noha hónaljban és a gerincük mentén izzadságfoltosak – pár nappal korábban moshatták ki. A pólójuk, amely kivillant cip-

záras pilótaruhájuk alól, olyan fehéren ragyogott, mint egy díszegyenruha. Hónaljtokjaik, bennük .38-as kaliberű Smith & Wesson Special revolver, úgy nézett ki, mintha aznap vételezték volna. Még a cipőjük is ki volt fényesítve.

A VMF-229 parancsnokára viszont igencsak ráfért volna egy hajvágás. Szemmel láthatóan már vagy huszonnégy órája nem borotválkozott. A nap csúnyán megperzselte a bőrt az orrán. A szeme alatt fekete karikák éktelenkedtek. A keze pedig csupa mocsok volt. A pilótaruháján (amely alatt semmiféle alsóneműt nem viselt) olaj- és izzadságfoltok éktelenkedtek; a lábán ütött-kopott dzsungeltaposó. A bőrtok, amelyben .45-ös félautomata Colt revolverét hordta, zöldellett a penésztől.

A tisztek számára fenntartott három szék közül kettőn Charles Galloway százados és a századírnok ült. A harmadikat egy rozsdamentes acélkancsó foglalta el, amiben valami zöldes lötyty volt, amelynek borzalmas íze vetekedett ijesztő színével. Galloway százados kidolgozott egy elméletet, amely szerint, ha zöldcitrom-port kever a vízhez, akkor kevésbé lehet rajta érezni a klór ízét. Kiderült, hogy az elmélete a gyakorlatban sajnos nem működik.

A haditengerész pilóták az *USS Hornet* repülőgép-anyahajóról érkeztek, hogy átadják a VMF-229-nek a hat új F4F Wildcatet. Miközben Galloway százados nagy gonddal áttanulmányozta a papírokat, amelyek a repülőgépekkel érkeztek, a hat pilóta feszengve álldogált. Galloway ráadásul számos kérdést is feltett a repülőgépek – a gyártó által állítólag kiküszöbölt – gyári hibáival kapcsolatban.

Ennek ellenére boldognak látszott. Aznap reggelre a VMF-229 repülőgép-állománya három működőképes légi járműre csökkent. Most pedig kapott hat, majdnem vadonatúj vadászgépet, amelyet kiváló repülőgép-szerelők tartottak karban a *Hornet* kiváló szerelőhangárjaiban.

– Ellenőrizték a fedélzeti fegyverrendszert? – kérdezte végül Galloway a főhadnagytól, a rangidős haditengerész pilótától.

– A harctéri szabályzat szerint a fegyverrendszert harci cselekmény előtt kell ellenőrizni.

– Más szóval nem ellenőrizték?

– Nem.

– Ennek ellenére tiszta szívemből mondom hálát maguknak – mondta Galloway. – Alig maradt már repülőgépünk.

– Szívesen – mondta a főhadnagy kissé sután.

Egy alacsony, vékony, szőke tengerészgyalogos főhadnagy botorkált be a sátorba. Galloway századoshoz képest valamelyest tisztább pilótaruhát viselt. Három Springfield puskát cipelt, valamint három acélsisakot és három vászon töltevényövet, amelyhez járt még egy kulacs, egy elsősegélycsomag és egy bajonett tokkal. Egy tiszthelyettes baktatott a nyomában, hasonlóan felpakolva.

– Uram! – mondta a tiszthelyettes.

– Uraim, bemutatom a végrehajtó tisztet, Dunn hadnagyot – mondta Galloway százados.

– Uram, a parancsnok szerint kétség merült fel, hogy az R4D képes lesz magával vinni az urakat a szigetről – mondta Bill Dunn.

– Valóban?

– Igen, uram – mondta Dunn komolyan. – Az itteni körülményekre való tekintettel úgy döntött, hogy gyalogsági felszereléssel kell őket ellátni, arra az esetre, ha szükség lenne rájuk. Én, személy szerint úgy vélem, hogy erre nem kerül sor.

– De a parancsnok nyilván máshogy gondolja.

– Igen, uram, bár talán csak óvatosságból döntött így.

Dunn elkezdte kiosztani a puskákat a haditengerész pilótáknak. Galloway pontosan tudta, hogy ezek a tisztek utoljára akkor tartottak puskát a kezükben, mielőtt elküldték őket a pilótatanfolyamra.

– És itt kell várniuk, amíg nem tudjuk, hogy szükségünk lesz-e rá, vagy sem?

– Nem, uram. A parancsnok aggódik, hogy esetleg néhány japán átszökik a vonalakon, és megpróbál kárt tenni a repülőgépeinkben. Hacsak a helyzet nem fordul rosszabbra, a gépek mellett kell várniuk.

– Hadnagy – mondta a haditengerész pilóta –, pontosan mit is mondott? Mi a helyzet az R4D-vel?

– A lényeg az, uram, hogy félnek, hogy a repülőgép megsemmisül, ha a japánok áttörnek a vonalainkon, és/vagy kárt tesznek a repülőtéren a tűzérési ütegeikkel. A repülőgép addig nem szállhat fel, amíg nem javul a helyzet a földön.

– Értem – mondta a haditengerész hadnagy komolyan.

Éppen elég tűzérési lövedék csapódott be a környéken, hogy hihető legyen a sztori – gondolta Galloway. *-És a kézifegyverek meg az aknavetők... jó másfél kilométernyire innen... éppen elég zajt csapnak ahhoz, hogy az emberre a frászt hozza, ha nem tudja, hogy mit hall.*

– Dunn, van elég időnk arra, hogy megetessük az urakat, mielőtt a repülőgépek körüli barikádokhoz mennének?

– Idő az éppen lenne, uram, de a japán haditengerészeti ütegek szétlőtték az étkezdét, uram. Hozok nekik egy kis száraz élelmet, uram.

– Elnézést a kellemetlenségekért, uraim – mondta Galloway. – És ha többé nem találkozánánk, akkor még egyszer, köszönjük a repülőgépeket.

– Nincs mit, százados – mondta a haditengerész hadnagy halvány mosollyal az arcán, és megigazította a sisakja szíját.

– Bill, hogy tehetél ilyen szemét dolgot ezekkel a tengerészekkel? – kérdezte Galloway, amikor Dunn hadnagy önelégült vigyorral az arcán visszament a sátorba, úgy tíz perccel később.

– Szemét voltam, mi? – kérdezett vissza Dunn. – De legalább majd lesz miről beszélniük, amikor visszaérnek a légkondicionált tiszti étkezdébe. Majd elmondják, hogyan verték vissza kardforgató japánok iszonyú támadásait.

– Miután szépen lezuhanyoztak, szépen megborotválkoztak, és szép, tiszta ruhába bújtak – mondta Galloway.

A telefon csörögni kezdett.

– Zöldóriás – szolt a kagylóba Galloway. – Igen, uram. Most kezdtek hozzá a szervizelésükhöz. Vadonatújak, ezredes. Valaki valamit alaposan eltolhatott a Haditengerészetnél... Továbbadom, uram. Köszönöm.

Visszatette a harctéri telefont a bőrtokjába.

– A parancsnok volt. Az R4D, a tervek szerint, tizennégy nulla-nullakor fogja elvinni a srácokat.

– Hogy fognak örülni, ha megtudják! – mondta Dunn.

– És még jobban örülnének, ha mondjuk tizenhárom ötvenötör szólnál nekik.

– Mondták már neked, főnök, hogy te ugyanolyan köcsög tudsz lenni, mint bármelyikünk?

A telefon ismét megcsörrent.

– Zöldóriás... Igen, uram... Azonnal odaküldöm a maradék három repülőgépet, uram. És uram, ha engedélyezi, akkor Dunn és én elvinnénk kettőt az új gépek közül. Így két legyet ütünk egy csapásra. Nem szeretném senkinek odaadni azokat a masinákat anélkül, hogy nem repültem be... Igenis, uram.

Galloway visszatette a telefont a bőrtokjába.

– A partfigyelők jelentették, hogy három ikermotoros bombázót indítottak útnak Rabaulból. Az úti céljuk ismeretlen, de hova a francba mennének, ha nem ide?

– Hallottam – mondta Dunn. – Élvezet lesz egy olyan repülőgéppel repülni, amit közvetlenül a kiállítóteremből hoztak ide.

– Csak aztán össze ne törd! – mondta Galloway, miközben felállt a székéről.

– Nem hinném, hogy egyhamar újakat kapnánk.

Amikor a homokzsákokkal körülvett repülőgépeikhez értek, a haditengerész pilótákat találták a vadászgépek mellett. Mindenkin acélsisak volt, mindenki bősen markolta a Springfield puskáját, és ijedten nézett ki a homokzsákból emelt fal mögül, abba az irányba, ahonnan a löfegyverek ropogása és az aknavetőök dübörgése hallatszott.

Három perccel később Dunn és Galloway már a levegőben volt, és lassan emelkedett kívánt magasságba, hétezer-ötszáz méterre, mert takarékoskodniuk kellett az üzemanyaggal.

Nem találkoztak japán repülőgépekkel.

Amikor elfogyott az üzemanyaguk, és megkezdték az ereszkedést a Henderson felé, egy meglehetősen nagy repülőrajt pillantottak meg: haditengerész és tengerészgyalogos F4F-ek repültek velük szemben, fölfelé.

– Kaktuszvezér, itt Galloway.

– Hallgatom, Galloway.

– Mi a helyzet?

– Állítólag három felderítőgépnek meg vagy húsz Zérónak kellene itt lennie valahol.

– Mi nem láttunk senkit.

– Mázlisták.

Galloway lenyomta a Wildcat orrát. Ha tényleg húsz Zero közeledik felénk – és ha a partfigyelők azt mondták, hogy ez a helyzet, akkor arra akár mérget is vehettek –, akkor a legrosszabb dolog, ami az emberrel történhet, hogy majdnem kifogy az üzemanyaga, és le kell szállnia.

Hagyta, hogy a sebességmérőjének a mutatója a vörös vonal közelébe érjen, és csak akkor kezdett el visszavenni a gázból. Amikor kinézett az ablakon, Bill Dunnt pillantotta meg maga mellett.

Dunn – aki nyilván a térdével tartotta a botkormányt – mindkét kezével azt imitálta, mintha egy Springfield puska lenne a kezében, aztán úgy tett, mintha lőtt volna, és fájdalomtól eltorzult képet vágott, mint akinek fáj, hogy túl nagyot rúgott a fegyver.

Galloway fejet csóválva mosolygott rá.

(Három)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

1. tengerészgyalogos-hadosztály, parancsnokság

1942. szeptember 13., 16.05

Archer Vandergrift vezérőrnagy, az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoka, akár egy matematikatanár állt a G-3-as részlegben felállított hadműveleti térkép előtt, kezében egy 45 cm hosszú vonalzóval. Egy technikus őrmester állt a közelében, felfegyverezve egy ronggyal, egy vörös és egy fekete zsírce-ruzával, készen arra, hogy módosítsa a térképet.

A „diákok” a törzskar tagjai voltak: a G-1 (személyügy), a G-2 (hírszerzés), a G-3 (tervezés és hadműveletek), a G-4 (hadtáp), plusz William Whaling alezredes, az 5. tengerészgyalogosok végrehajtó tisztje; Hayden Price alezredes, all. tengerészgyalogosok 5. (tüzér)zászlóaljának parancsnoka; végezetül Menitt Edson alezredes, az 1. raider-zászlóalj parancsnoka.

– Tudom, hogy mindannyian szívesebben lennének most az egységeikkel, úgyhogy a lehető legrövidebbre fogom a dolgot – mondta Vandergrift tábornok.

– Csak szeretnék meggyőződni róla, hogy a jobb kéz tudja, mit csinál a bal.

A térkép felé fordult.

– Vörös Mike napfelkeltekor küldte ki az embereit, hogy összeszedjék, amit az éjjel elvesztettek – mondta Vandergrift, és közben a „mutatópálcával” a térképre mutatott. – Nem ütköztek különösebb ellenállásba, és a harcállásaikat is sikerült visszaszerezniük. Amikor a raiderek múlt éjjel visszavonultak, maguk mögött kellett hagyniuk az élelmiszert, amit Tasimboko mellett zsákmányoltak a japánoktól. Úgyhogy most visszakerült a japánokhoz.

Egy újabb területre mutatott a vonalzójával.

– Az ejtőernyős-zászlóalj Able százada, ami itt volt, nem találkozott japán egységekkel tegnap éjjel. Ide állítottuk őket, erre a sima területre, ahonnan tűztámogatást tudtak nyújtani a raidereknek, amikor azok visszamentek, hogy visszafoglalják a harcállásaikat. Eddig jutottak el, aztán álcázott állásokból tűz alá vették őket. A századparancsnok... hogy is hívják, Mike?

– McKennan, tábornok. William McKennan százados.

– Úgy van. Remek parancsnok. Helyes döntést hozott, és nem ment bele a nagy csetepatéba az amúgy is keskeny fronton. Ide vitte a századát, kapott némi tűzérzési támogatást, és ezúttal csak egy orvlövészállás okozott neki némi problémát. Nagyjából 15.00-ra ott volt, ahol lennie kellett. A raiderek Charley százada viszont nagyot kapott múlt éjjel, itt, a jobb oldalon. Visszavonultak, és az Able század vette át a helyüket, illetve az, ami a Dog századból megmaradt. Utóbbit feloszlattuk. Edson úgy száz méterrel hátrébb hozta a frontvonalat, ide. Ettől az keskenyebb lett, és most a japánok kénytelenek lesznek ezen a nyílt területen támadni. A géppuskákat már pozícióba állítottuk, hogy minél nagyobb tűzkerletet tudjanak befogni. A lövészek állásait is kialakítottuk a terület körül. Úgy három óra körül felhívtam Mike-ot, és közöltem vele, hogy szándékomban áll oda küldeni hozzá az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalját erősítésként, és hogy amint megtaláltam Jack Steckert, őt is felküldöm hozzá, hogy körülnézzon. Mike azt mondta, hogy Jack már járt nála korán reggel. Vajon miért nem lep ez meg engem?

A tisztek kötelességtudóan felnevettek.

– A probléma csak az, hogy az 5-ösök 2. zászlóaljának át kell mennie a Hendersonon – folytatta Vandergrift. – A repülőtér pedig mostanság meglehetősen forgalmas, amint tudjuk. Whaling, Jack Stecker nem adott valami becslést magának, hogy nagyjából mikorra éri el a megadott pozíciót?

Whaling ezredes felállt. Nem tűnt túl boldognak.

– Uram, pár perccel ezelőtt beszéltem vele. Azt mondta, hogy csak jóval sötétedés után.

– Nincs mit tenni – mondta Vandergrift. – Jack megtesz minden tőle telhetőt.

A térképhez fordult, és a vonalzóval ismét mutogatni kezdett.

– Price kihozta az erdőből a 105-öseit ide, és most már tüzelőállásban vannak itt, a Hendersontól délre. Minden fegyvert sikerült elhelyezni, Price?

Mivel a hadosztály 155 mm-es ágyúit nem sikerült kirakodni az invázió alatt, a 105 mm-es tarackágyú volt a legnagyobb tűzérzési löveg, amivel rendelkeztek. Price ezredes felállt.

– Ha nem is sikerült, uram, percekben belül sikerülni fog.

– Jó. Amint készen állnak, a lövészek kivételével mindenki visszavonul nagyjából ide – mondta Vandergrift, és a térképre mutatott –, és kialakítanak egy második vonalat, arra az esetre, ha a japánok túljutnának a raidereken és az ejtőernyősökön. Ha ez bekövetkezik, uraim, a tűzéréségünknek búcsút inthetünk,

és akkor nem sok mindenünk marad, amivel megakadályozhatnánk a japánokat abban, hogy elfoglalják a Hendersont.

Senki sem szólalt meg.

– Óhajt valaki valamit hozzátenni ahhoz, ami elhangzott? Óhajtja valaki korrigálni az elhangzottakat? – kérdezte Vandergrift udvariasan.

Senki sem óhajtott semmit.

– Akkor ez minden, uraim. Köszönöm – mondta Vandergrift tábornok.

A japánok 18.30-kor támadtak. A legnagyobb csapást a raider védelmi vonal jobbszárnyára mérték, szinte pontosan ott, ahol az előző éjjel.

(Négy)

Missouri, Saint Louis

Rendőrkapitányság

1942. szeptember 15., 14.05

Amikor az illető, aki az irodája ajtajának tejüveg panelján bekopogott, megzavarta a koncentrálásban, Karl Hart százados, a gyilkossági csoport parancsnoka, éppen egy rendőrségi jelentést próbált kisilabizálni, ami egy előző este történt, fulladásos halálesetről készült.

Hart százados arra a következtetésre jutott, hogy a rendőr, aki a jelentést írta, nemcsak félig analfabéta, de egy hülye barom is, akit jól picsán kellene rúgni.

Ügyet sem vetett a kopogásra, és próbált valami értelmet önteni a mondatba, ami egyébként szinte teljesen olvashatatlan volt, és valahogy úgy hangzott, hogy „*a test a hallott kémhez szálka*”.

A „hallott kém” nyilván halottkém, de mi a francot értett az alatt, hogy „szállva”?

Az a valaki megint kopogott az ajtaján, ezúttal már türelmetlenebbül.

– Várj egy percet, a szentségít!

A telefonkagyló után nyúlt, felvette, majd a válla és az álla közé szorította, aztán tárcsázni kezdett egy számot.

Az ajtónyitó gomb elfordult, majd halk nyikorgás következett. Mindig nyikorgott az ajtaja. Dühösen fordult a betolakodó felé.

A szentségít, nem megmondtam neki, hogy várjon egy percet, a szentségít!

– Elnézést, az emberölést itt tetszik csinálni? – kérdezte George Hart örmes-ter ártatlan hangon.

– George – mondta Hart százados.

– Szia, papa.

– George – ismételte meg Hart százados, aztán felállt a székéről, megkerülte az íróasztalát, és kezét nyújtott a fiának.

Kezet ráztak.

– A szentségít – mondta Hart százados. – Szólhattál volna, hogy idejössz.

Nem, nem szólhattam. Akkor magyarázkodnom kellett volna.

– Voltál már odahaza? Anyáddal beszéltél már?

– A repülőtérről egyből odamentem.

– Mit mondott?

– Azt kérdezte, hogy voltam-e már nálad, és hogy beszéltem-e már veled - felelte George.

– Jesszusom! – mondta Hart százados. Aztán, noha nagyon régen nem csinált ilyesmit (*Mi a francért ne?* – tette fel magának a kérdést), közelebb lépett a fiához, és megölelte. – A szentségit, de örülök, hogy látlak!

Isten tudja, mióta nem ölelt meg a papa – gondolta George. – *Utoljára kölyökkoromban csinált ilyet.*

Érezte, hogy könnybe lábad a szeme, és ez nagyon meglepte.

– Hány nap eltávozt kaptál?

– Ötöt.

– Ez minden?

– Ennyi jár.

– Jesszusom, ennyi idő éppen csak annyira elég, hogy ideutazz, meg visszamenj – mondta az apja. Aztán meglátta a stráfokat a zubbonya ujján. – Örmester vagy? A szentségit, ez aztán gyors volt.

– A tengerészgyalogosok azonnal kiszűrik a hozzáértő embereket – mondta George.

– Ezt nézd! – mondta az apja. – Itt ez a jelentés. Az áll benne, hogy az áldozat a sütőbe dugta a fejét, hogy megfulladjon. Ez akkora baromság, hogy el sem hiszem.

– Mióta foglalkozol te öngyilkosságokkal?

– Amióta a fickó bátyja és a rendőrfőnök azt mondta, hogy nem akarják halani az öngyilkosság szót. Ismered a katolikusokat, öngyilkosokat nem temetnek szent földbe...

– Megszentelt földbe -javította ki George automatikusan.

– Megszentelt, vagy szent, nekem aztán mindegy. Beszéltem a fakabáttal... annyira hülye a fickó, hogy az egyszerűen hihetetlen... beszéltem a halottkém-mel is, és most írom a jelentést a rendőrfőnöknek.

– Pusztán kíváncsiságból, mit fogsz írni a jelentésbe, hogy mi történt?

– Megcsúszott a nedves konyhakövön, miközben a sütőt akarta begyújtani - felelte Hart százados. – Elesett, beverte a fejét és elvesztette az eszméletét. Aztán a kiáramló gáztól megfulladt.

– Remek – nevetett fel George.

– Ennyi tellett tőlem – ismerte el Hart százados. – Na de gondolom, nem itt akarsz lógni egész nap. Találkozzunk Mooney kocsmájában harminc perc múlva.

– Rendben.

– Esetleg hívd fel anyádat, és kérdezd meg tőle, hogy nem akar-e valami étteremben vacsorázni!

– Azt mondta, hogy főz egy kis pörköltet, és hogy legkésőbb fél hétre vigyelek haza.

– Jó. Akkor bedobunk pár felest, és hazamegyünk.

– Rendben, papa.

– Pénzed van?

– Persze.

– Azt mondtad, hogy a repülőterről egyből hazamentél. Mibe került a repülőjegy? És honnan volt rá pénzed? – kérdezte Hart százados, miközben a zsebébe nyúlt, elővett egy köteg bankjegyet, és leszámolt két ötdollárost. – Ne vitatkozz velem! Az apád vagyok.

– Rendben, papa. Kösz.

– Harminc perc, George – mondta Hart százados, aztán újból valami furcsa dolgot csinált. Megsimogatta a fia fejét, de a kedves mozdulathoz azonnal mellékelt is egy nem túl hihető kommentárt: – Istenem, de tetszik a frizurád.

Mooney kocsmájában teltház volt. A rengeteg zsaru, aki négykor tette le a szolgálatot, bírósági alkalmazottakkal vegyült, akik szinte sosem várták meg az őt órát, amikor hivatalosan lejárt a munkaidejük.

George visszamosolygott az ismerős arcokra, és pár ismerőssel még kezet is rázott, de egyiküket sem ismerte annyira, hogy leülhetett volna vele egy italra.

Talált egy üres bárszéket a kocsmá távolabbi végében, a wurlitzer zenegép mellett. Mielőtt leült volna, hátranyúlt, és majdnem teljesen lehamította a wurlitzert.

– Isten hozott idehaza, George! – köszöntötte Jerry, a csapos, és kezet nyújtott George-nak. Pocakos fiatalember volt; mellényt és kifogástalanul vasalt, fehér, felhajtott kézelőjű inget viselt. – George bácsikád nemrég ugrott be, Ramirez meg az előbb ment el.

– Maradok egy darabig. Apám is nemsokára jön.

– Seagram's & Seven? Vagy inkább egy sört kérsz?

– Jerry, van Famous Grouse-od?

– Az meg mi a franc?

– Skót whisky.

A kocsmáros megrázta a fejét.

– Van Dewar's meg... – Elfordult, és kutatni kezdett a tükrös pult előtti polcon lévő palackok között, aztán egy üveg Haig & Haiget tett a pultra –...meg ez.

– Jó lesz. Tisztán. Meg adj egy pohár vizet is, kísérőnek!

– Mióta iszol ilyesmit? – kérdezte Jerry, a kocsmáros, miközben jókora adagot töltött egy kis, tömzsi pohárba.

– Amióta megtudtam, hogy létezik – felelte George. Elővette a tárcáját, és egy tízdolláros bankjegyet tett a pultra.

– Tedd el! – mondta Jerry. – Tőled nem fogadok el pénzt.

– Kösz, Jerry – mondta George, aztán nekilátott visszatenni a pénzt a tárcájába. Aztán eszébe jutott a két ötdolláros is, amit az apjától kapott, és azt is kivette a zsebéből.

Az igazság az, Jerry, hogy megittam pár pohárkával a haverommal, Pick Pickeringgel... tudod, akinek a nagyapjáié Saint Louis legpuccosabb szállodája, a Foster Pierre Marquette, meg még negyven szálloda... azután, hogy átrepültünk a Golden

Gate híd alatt az apja repülőgépevel Szóval az én Pick haverom azt mondja nekem: „George, ha már úgyis annyit fogunk inni, amennyit szerintem inni fogunk, akkor jobb lenne, ha leállnál a Seagram's & Sevenről, és megkóstolnád a Madarat.” Úgyhogy megkóstoltam a Madarat, mert az én Pick haverom csak így hívja a Famous Grouse-t,⁸ én pedig megkedveltem az első korty után.

Hazudnék én neked, Jerry?

Belekortyolt a vízbe, aztán beleöntötte a skót whiskyt.

„Jezzusom – mondta Pick –, te vagy a detektív, és nekem kell megtanítanom téged, hogy hogyan kell inni? Tiszti és úri becsületszavamat adom, Hart őrmester, hogy a whiskyt úgy szokás inni... és a whisky alatt skót whiskyt értek... hogy egyenlő mennyiségű whiskyt és vizet keverünk össze, majd egy kevés jeget adunk hozzá.”

Vajon miért hittem azt eddig, hogy a skót whiskynek orvosságíze van? – gondolta George az első korty után. – Végül is, amikor kiskölyök voltam, a papa pedig osztrigát evett, majd elhánytam magam. Most meg szeretem az osztrigát. Erre mondják, hogy szokás dolga.

George elfordult a székén, és megfogta egy pincémő karját.

– Hé, George – mondta a pincérnő –, sejtettem, hogy te vagy az. Nagyon csinosan áll rajtad az egyenruha.

– Hazel, hoznál nekem vagy egy tucat osztrigát?

– Neked mindent, édes szívem.

Amikor George visszafordult a pulthoz, Jerry az orra alá dugta az újságot.

– Olvastad?

– Nem, még nem. Kösz.

Széthajtotta az újságot, és kiterítette a bárpultra. Egy négy hasábot betöltő fotó volt benne, amit egy repülőgép-anyahajóról készítettek, alatta pedig a főd: ELSÜLLYEDT A „WASP” REPÜLŐGÉP-ANYAHAJÓ A CSENDES-ÓCEÁNON.

Elolvasta a cikket:

Washington D. C, szeptember 15. (AP) – A ma délután tartott rövid sajtótájékoztatón a Haditengerészet bejelentette, hogy az *USS Wasp* repülőgép-anyahajó tegnap (szeptember 14-én), a Salamon-szigetek térségében, a teljes legénységgel a fedélzetén elsüllyedt.

A Haditengerészet előzetes becslései szerint a *Waspot* legalább három, japán tengeralattjáróról indított torpedó találta el egy támadásban, amely során elsüllyedt még egy romboló, valamint súlyos, de nem végzetes találat érte az *USS North Cardinalt*.

Más háborús hírt is talált az újságban. Némelyikhez fotót is mellékeltek:

Észak-Afrikában, a Bengáziban lévő német repülőtereket megtámadta a brit nagy hatósugarú sivatagi csoport.

⁸A Famous Grouse jelentése „híres fajd”, a *ford*.

Amerikai bombázók intéztek támadást japán bázisok ellen az Aleut-szigeteken.

A Sztálingrádot védő orosz haderők reménytelen helyzetbe kerültek. A védelmi körgyűrűt negyvenöt kilométeres területre redukálták. A német főparancsnokság úgy becsüli, hogy a város napokon belül el fog esni.

London hírt kapott, mely szerint a német U-156-os tengeralattjáró, a Jóreménység-fokánál elsüllyesztette a Cunard utasszállító hajóját, a *Laconiát*, mely brit katonák családjait, valamint olasz hadifoglyokat szállított.

Guadalcanalen, a Salamon-szigetek egyik szigetén, a tengerészgyalogosok sikeresen visszaverték a japánok támadását a Véres hegygerincen, nem messze az amerikai légbázistól, a Henderson repülőtértől.

Jesszusom, Pick és Dick Stecker Guadalcanalra megy! Aki ismeri azokat, akik odamennek, annak ez már nem csak egy hír a sok közül.

Valaki oldalba vágta Hartot. George oldalra fordult, és látta, hogy időközben csatlakozott hozzá egy tiszthelyettes bajtársa, Howard H. Wertz tengerészgyalogos törzsőrmester, az a szemét, hazug köcsög, aki rávette, hogy lépjen be ebbe a szarba, merthogy ott majd tengerészgyalogos zsarut csinálnak belőle.

Wertz egy kis sörpocsolyában tologatta a söröskorsóját, és önelégülten vigyorgott Hartra.

– Jól nézel ki, kölyök – mondta Wertz. – Látom, jót tett neked a Parris-sziget.

– Aha, az a sok friss levegő – mondta Hart. – Még mindig friss húst keres, őrmester?

– Tudod, mi van, kölyök. Ha a Tengerészgyalogságnál vagy, azt teszed, amit mondanak.

Nem is akarom a fejét a köpöcsészébe nyomni, és a fogát sem akarom kivenni. De miért? Pedig egy órája sincs, hogy eszembe jutott, hogy megteszem, ha meglátom ezt a szemetet

– Persze – mondta Hart.

– Tudod, min gondolkodtam, Hart, amikor megláttalak?

– Halványlila fíngom sincs, őrmester.

– Azon gondolkodtam, hogy honnan szerezhetted azokat a stráfokat?

– Ó, szóval ezen gondolkodott.

– Igen, úgy értem, a francba is, általában nem szoktam más dolgába ütni az orrom, de... mennyi idő is telt el azóta, hogy elmentél a Parris-szigetre? Nyolc?

Hart rövid fejszámolást végzett.

– Inkább tíz lesz az.

– Jól van, akkor tíz. A Tengerészgyalogságnál tíz kibaszott hét alatt senkiből sem lesz őrmester.

– Talán mégis vannak kivételek.

– Tudod, hogy mit gondolok, Hart? Nagyot csalódtam benned. Szerintem csak azért varrtad fel azokat a stráfokat, hogy elszédítsd vele a csajokat.

– Hát, be kell ismernem, hogy működik a dolog. Néhány csaj tényleg úgy gondolja, hogy a tengerészgyalogos őrmesterek rohadtul menő palik.

– Engem viszont rohadtul dühít, ha olyan seggfejeket látok őrmesteri stráfokat viselni, mint te. Ajánlom, hogy legyen parancs is azokhoz a stráfokhoz mel-
lékelve!

Wertz kinyújtotta a kezét a parancsért.

– Nincs parancs, őrmester – mondta Hart. – Sajnálom.

Aztán benyúlt a zubbonya szivarzsebébe, és kivette a kis bőrtárcát, amiben az igazolványa volt, meg a jelvény. Wertz kezébe nyomta.

Wertz nagy gonddal vizsgálgatta George F. Hart, a Haditengerészeti Hír-szerzési Hivatal különleges ügynökének igazolványát.

– Elmehetsz a picsába, Wertz! – mondta Hart, és visszavette az igazolvá-
nyát.

– Szerintem ez az igazolvány hamis – mondta Wertz.

– Akkor nézz utána, a kurva anyád! Hívj ide egy katonai rendőrt, és mondd meg neki, hogy nem hiszel nekem! Ha jelentem a feletteseimnek, hogy megmu-
tattam neked az igazolványomat, aztán utasítottalak, hogy takarodj az utamból,
te pedig nem takarodtál el, olyan gyorsan eltüntetnek Saint Louisból, és olyan
gyorsan a frontvonalon találod magad, egy lövészszázadban, hogy a segglyu-
kadnak egy hónapra lesz szüksége, hogy utolérjen!

Wertz törzsőrmester elgondolkodott a dolgon.

– OK. Sajnálom.

– Takarodj a szemem elől! – mondta Hart. – És nem akarlak itt látni, amíg
Saint Louisban vagyok!

Wertz törzsőrmester lecsusszant a bárszékről, és kísétált Mooney kocsmájá-
ból.

– Mi a franc volt ez az egész? – kérdezte Jerry, a csapos.

– Semmi – felelte Hart. – Felejtsd el!

– Kérsz még egyet? – kérdezte Jerry, és feltartotta a Haig & Haig palackot.

– Ja. Kérek, Jerry.

Nem örülök, hogy elküldhettem Wertzet a francba. De miért nem?

– *Miért van olyan érzésem, hogy neked is ugyanolyanja volt, mint nekem?* – kérdezte
Elizabeth „Beth” Lathrop Hart hálósobájában, az Andrew Foster lakosztályában.
Amikor megszólalt, sem ő, sem Hart nem viselt ruhát. Az ágyon feküdtek, meglehető-
sen közel egymáshoz.

– *Nem kell ez a hülye duma!* – felelte Hart, aztán felállt az ágyról, és a komádon
lévő whiskysüveghez ment.

Amikor Elizabeth „Beth” Lathrop megjelent a lakosztályban, egy kék pamutruhát
viselt, amire George Hart – egészen biztos volt benne – élete végéig emlékezni fog. És
úgy általában, minden pordkájára emlékezni fog: a szőke hajára, amit középén elvá-

lasztott, és amit hátul fogott össze egy masnival; a parfümjé illatára; a kék szemére (amihez remekül passzolt a ruhája); és finom ujjaira.

És tökéletes, rózsaszín bimbójú mellére, puha, szőke fanszörzetére, és a hihetetlen, meleg puhaságra, amit odabent érzett.

– Hogy értsem ezt?

– Úgy, hogy azt tetted, amiért megfizettek. Maradjunk ennyiben, és hagyjuk a hülye dumát!

Figyelte a nő arcát a tükörben. Az arcizmai megfeszültek, aztán vállat vont.

Azt ne mondd, hogy belegázoltam a lelkivilágodba, angyalom! – gondolta Hart. – Csak nem gondoltad, hogy beveszem ezt a „nekem is jó volt” baromságot?

Töltött magának egy kevés skót whiskyt a pohárba, és az ágyra pillantott. A nő magára húzta a takarót. Hart felé nyújtotta az italt, és a nő szemébe nézett.

– Igen, kérek. Köszönöm – mondta a nő.

Hart az ágyhoz ment.

– Hogyan keveredik egy ilyen kedves lány, mint te, ilyesmibe? – kérdezte Hart, és közben arra gondolt, hogy hogyan kérdezhet ekkora baromságot egy nyomozó, aki az erkölcsrendészetnél dolgozott annyi éven át

– Ismered a játékszabályokat – mondta a nő. – Ezt a kérdést nem szabad feltenni.

Felült az ágyban, nekitámasztotta a hátát az ágy támlájának, felhúzta a takarót a mellkasáig, és a pohár után nyúlt.

– Köszönöm – mondta udvariasan.

– Csak a szakmai kíváncsiság miatt kérdeztem – mondta Hart hátat fordítva a nőnek, mert elindult, hogy készítsen magának is egy italt. – Egyébként hogy történt? Kihajított a férjed? Van egy gyereked, és csak így tudod felnevelni? Te túl okosnak tűnsz ahhoz, hogy stricivel dolgozz.

– Nincs férj, nincs gyerek, és nincs strici. Mit értettél az alatt, hogy szakmai kíváncsiság?

– Annyi történetet hall az ember...

– Hát persze. Minden lányt kikérdezel, mi?

– Zsaru vagyok, illetve voltam. Az erkölcsrendészetnél voltam nyomozó.

– Akármilyen furcsa, de hiszek neked – mondta nő. – És csak voltál?

– Most már tengerészgyalogos őrmester vagyok.

– Furcsállottam is a dolgot – mondta a nő. – Pick mondta, hogy egy régi, jó barátja vagy Saint Louisból

– Tényleg onnan jöttem.

– De nem vagytok régi, jó barátok?

Hart megrázta a fejét.

– Az apjának dolgozom.

– Ó, igen. Az apja kapitány a Haditengerészetnél.

– Táborkok a Tengerészgyalogságnál – javította ki Hart nevetve. – Washingtonban.

– Majdnem eltaláltam – mondta a nő, és elmosolyodott.

Hart a fejét csóválta.

– Szóval nem azért mondtad, hogy megjessz, hogy bajba kerülhetek? – kérdezte a nő.

– Nem. Persze, hogy nem.

– Még sosem kerültem bajba... még nem tartóztattak le.

– Ez csak idő kérdése. Talán jót is tenne neked. Ha eltöltesz huszonnégy órát a duTYiban egy tucat utcalánnyal, talán rájössz, hogy mi a francot teszel az életeddel.

– Nocsak, egy exnyomozó, akiből erkölcsös tengerészgyalogos lett?

– Annyira szép vagy, a szentségit! Nem kellene minden férfival dugnod, aki az utadba kerül!

– Köszönöm – mondta a nő. – De nem dugok minden férfival, aki az utamba kerül. Csak azért dugtam veled, mert nem találtam harmadik lányt a munkára.

– Te lányokat futtatsz? – kérdezte Hart döbbenten.

Azok a madámok, akiket ismert – és ismert vagy Jel tucatot –, egyáltalán nem olyanok voltak, mint ez a lány. A legtöbb madám kövér, középkorú nő volt, kemény tekintettel és hideg szemmel.

– Fotós vagyok – mondta a nő.

– Na, ez új.

– Te kérdezted.

– Hallgatlak.

– Reklámfotós. Nem nagy ügy. Általában brosúrákhoz, katalógusokhoz készítek fényképeket. Az ember akkor kap jó munkákat, ha kedves a művészeti igazgatóhoz. Aztán, egy nap megkérdezték tőlem, hogy nincs-e pár barátnőm, aki szívesen keresne egy kis zsebpénzt. Egyszer valaki azt mondta, hogy úgy lehet meggazdagodni, hogy az ember beazonosítja, hogy mire van kereslet, aztán elkezdi kielégíteni a keresletet. Én szolgáltatok. És vannak üzlettársaim. Muszáj erről beszélnünk?

– Pickering állja a cechet?

– Tudod te, hogy ez a hotel mennyit költ csak takarítószerekre? Nem is beszélve az összes Foster-hotelről. Az, hogy a hotellánc jövődöbeli tulajdonosának örömet szerzek, az jó üzlet. És leírhatják az adójukból „vendégek szórakoztatása” címen.

– Pick tud róla? – kérdezte George Hart, bár inkább volt ez kijelentés, mint kérdés.

– Persze, hogy tud róla. Pick igazán helyes fiú... annyira azért nem. Gondolom, nem kell pont neked mondanom, hogy a mai világban már semmit nem adnak ingyen.

Hart a fejét csóválta.

– Nem mondták még neked, hogy ajándék lónak ne nézd a fogát? – kérdezte Beth.

– Annyira szép vagy, a szentségit! Nem kellene ilyesmivel foglalkoznod! Abba kellene hagynod!

– Van még egy szabály – mondta Beth. – Az ügyfelek nem aggódhatnak a lányok miatt.

– Kapd be!

– Az megoldható – mondta Beth. – Ejtsük a témát! Tudod mit? Utána nem fogom neked megmondani, hogy élveztem-e.

Hart a nő szemébe nézett, aztán gyorsan elkapta a tekintetét. Beth miatt valamiért feszengett.

– Van barátnőd Saint Louisban? Ez a baj? Lelkiismeret-furdalásod van?

– Nincs barátnőm se Saint Louisban, se máshol.

– Ez meglep – mondta a nő.

– Ugyan miért lepne meg?

– Mert rendes srácnak tűnsz – mondta Beth.

– Tudod, mi a fiira? – kérdezte George. – Nekem tényleg jó volt veled. Ennyire jó még senkivel sem volt.

– Örülök neki.

– Ne vess csak!

– Bocs.

– Menj a fenébe!

– Tényleg örülök – mondta a nő. – Talán nem kellene ilyesmit mondanom, de előfordul... hogy nem az üzlet miatt csinálom.

– És ezt higgyem is el?

– Higgy, amit akarsz, te barom!

Egymás szemébe néztek.

– Miért ne? – kérdezte a nő egy pillanattal később. – Végül is már ki van fizetve.

– És mégis mennyibe került ez az este?

– A három lányért háromszáz dollár.

– Saint Louis összes kurváját meg lehetne kapni egy estére háromszáz dollárért.

– Gyere! – mondta Beth, és George ágyékára mutatott. – Látom, hogy akarod. George Hart még soha életében nem akart annyira benne lenni egy nőben, mint ebben.

Biztosan a pia tehet róla – gondolta Hart, miközben elindult az ágy felé, majd lehúzta a lányról a takarót. – A pia, meg az a nyomorult hídátrepülés. Meg minden. Egy kicsit meghülyültem, erről van szó. Túl okos vagyok ahhoz, hogy belezúgjak egy kurvába, legyen az akármilyen szép. Olyan szép, mint ez itt.

– Mi a francot iszol? – kérdezte Hart százados a fiától.

– Skót whiskyt. Skóciában készítik.

– Jerry, adjál nekem valami igazi whiskyt, neki meg egy ilyet! Mióta iszol te skót whiskyt?

– Nem tudom. Mi újság az öngyilkosságügyben?

– Az baleset, fiam, baleset – mondta Hart százados. – Jártam a temetkezési vállalkozónál. Már leszedte a fickó képéről a rúzszt meg a sminket, és a női alsóneműt is lehúzta róla. Beszéltem a fakabáttal is, aki kint volt a helyszínen, úgyhogy nem lesz gond.

Hartnak eszébe jutott még valami Beth Lathroppal kapcsolatban: Egy dolgot meg kell adni. Nem az a fajta lány, akit az ember haza akarna hozni, hogy bemutassa a rokonságnak.

*(öt)**Salamon-szigetek,
Ferdinánd
1942. szeptember 15.**Buka
Hat*

Úgy döntöttek, hogy továbbállnak. Nem volt más választásuk.

Először is enniük kellett.

Eleinte még több füstölt sertéshúsuk volt, mint az a négy kiló, amit Steven Koffler őrmester talált aznap reggel, amikor azt hitte, mindenki elhagyta a falut. Ian parancsára Patience kétszer akkora mennyiséget vett magához a húsból, és elrejtette a pataknál, egy kis barlangban, ahol a sziklák megvédték a vadállatoktól és a rovaroktól.

Aztán Ian becserkészett még egy vadmalacot, és felnyársalta az UTÁNGYÁRTOTT, SZABVÁNY BOZÓTVÁGÓ KÉSÉVEL, úgyhogy két napig vaddisznósültet ehettek. Ian nem akarta megfüstölni, mert félt, hogy a füst elárulja őket, Steve pedig úgy gondolta, hogy semmi értelme vitatkozni Iannel. Úgyhogy megsütötték a malacot, felhasználva az utolsó száraz farönköt, amijük volt, és ami nem füstölt. A malac egész ízletesre sikeredett só nélkül is.

Mostanra viszont szinte mindenkiből kifogytak. És a férfiak nem tértek vissza Reeves és Howard hadnagy kereséséből. Sőt, még hírvivőt sem küldtek vissza, ami azt sejtette, hogy ők is beleszaladtak néhány japánba, és hogy ők sem fognak visszatérni.

Úgyhogy fogták a lőfegyvereiket és a muníciót (a brit Lee-Enfield puskákat és a .303-as lőszereket), bevitték a dzsungelbe, és elásták. A puskákat az egyik helyre, a zavarokat egy másik helyre, a lőszert pedig egy harmadik helyre.

Steve úgy vélte, hogy az egész egy nagy baromság. A japánok nem fognak a dzsungelben bókászni puskák és lőszer után kutatva. És sem ő, sem Ian nem fog visszamenni a fegyverekért, hogy kiássák a földből. Akár ott is hagyhatták volna az egész holmit a kunyhóban a rádióval, hogy a japánok megtalálhassák.

Miközben földet hányt a puskájára, azon tűnődött, hogy mi legyen. Lépjen kapcsolatba Townsville-lel vagy Pearl Harbormal, és közölje velük, hogy FRD6 határozatlan ideig nem fog tudni sugározni?

Aztán elvetette az ötletet. Talán mégis vissza tud jönni. Mert ha bejelenti, hogy kiszáll, azok a seggfejek, akik mindent a szabályzat szerint csinálnak, feltesznek neki egy halom kérdést, hogy mikor fog tudni újra sugározni.

Noha tisztában volt vele, hogy valószínűleg hiú ábrándokat kerget, a gondolat, hogy később talán újra elkezdhet sugározni, egészen megnyugtatta, amikor amiatt kezdett aggódni, hogy otthagyja a Hallicrafterst. Azon morfondírozott, hogy a rohadt japánok valószínűleg meg fogják találni. Ha biztosan tudná, hogy a japánok megtalálják, akkor darabokra törné a nyomorult masinát. De nem tudhatta biztosan. Úgyhogy végül egy köztes megoldás mellett döntött. A frekvenciák állításáért felelős kristályokat, egy kivételével kivette, belecsavarta az atléta maradványaiba, aztán a zubbonya zsebébe dugta.

Még egy utolsó jelentést küldött Townsville-nek – a légköri viszonyok miatt nem tudta elérni Pearl Harbort. Aztán intett Patience-nek, hogy már nincs szüksége a generátorra.

Furán érezte magát. Egyszerre érzett szomorúságot és vak dühöt, amikor kilépett a kunyhóból, valószínűleg utoljára.

Amikor kilépett, Edward Jamest és Reeves hadnagyot pillantotta meg a tisztáson.

Reeves úgy nézett ki, mint egy két lábon járó hulla, a ruhái pedig cafatokban lógtak rajta.

– Hol van Howard hadnagy? – szaladt ki Steve száján.

– Én is örülök, hogy látlak, öreg haver – mondta Reeves. – Igazán kedves tőled, hogy ilyen melegen fogadsz.

– Azt hittük, hogy mind meghaltak – hadarta Steve.

– Nem is sokon múltott – felelte Reeves. – De anyám nem azért nevelt fel, hogy buzi teherhordó barom legyen belőlem.

– Mi van?

– Kincsesbányát találtunk – jelentette be Reeves. – Egy buzi sárga teherautót tök egyedül. Éppen élelmiszerosztó körútra indult.

– Nem szívat?

– Amit fel kellett tolnunk minden buzi hegyre ezen a buzi szigeten.

– Megsérült valaki?

– A hadnagyodnak kifecamodott a bokája. A fiúk már hozzák.

– Ez minden?

Reeves bólintott.

Koffler őrmester úgy érezte, hogy menten elsírja magát.

(Hat)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. szeptember 19., 16.30

Alig kopogott be Richmond Fowler szenátor lakosztályának ajtaján, George Hart nyomozó megpillantotta a kis csengőgombot, amit majdnem teljesen eltakarta az ajtófélfá. Már éppen trátette az ujját, amikor az ajtó kinyílt.

Egy magas, karcsú, ősz hajú nő nyitott ajtót pamutszoknyában és bolyhos blúzban.

Nem semmi lehetett ez a nő fiatalkorában.

– Hart őrmester, ha nem tévedek – mondta a nő. – Rickabee ezredes mondta, hogy meg fog látogatni.

– Igen, hölgyem.

A nő kezét nyújtott Hartnak. A jegygyűrűjén kívül semmi más ékszert nem viselt, csak egy olcsó fémkitűzőt a blúzában, amin két kék csillag volt egy fehér pajzsban. A kitűző azt volt hivatott jelezni, hogy a viselőjének közvetlen család-

tagja a Fegyveres Erőknél teljesített szolgálatot. George anyja is ilyet viselt, egy csillaggal, amikor Hart hazament a repülőtérről.

– A nevem Patricia Pickering – mondta a nő –, de gondolom, nyomozó lévén erre magától is rájött.

– Igen, hölgyem.

– Elnézését kell kémem azért, amibe az idióta fiam keverte, őrmester – mondta Patricia Pickering. – Ezt el kellett mondanom.

– Pickering hadnagy nagyon kedves volt hozzám, hölgyem.

– Azelőtt vagy azután, hogy átrepült a Golden Gate híd alatt? – kérdezte Patricia Pickering enyhe gúnnyal a hangjában. – Erre nincs mentség! Ostobaságot csinált, az pedig, hogy magát is belerángatta, egyszerűen *megbocsáthatatlan*.

Amíg beszélt, Patricia Pickering a nappaliba vezette Hartot.

– Dick, bemutatom Hart őrmestert – mondta Patricia Pickering. – Őrmester, Fowler szenátor.

Jesszusom, az Egyesült Államok szenátora feláll a karosszékéből, hogy kezet fogjon velem!

– Örvendek a szerencsének, őrmester – mondta Fowler. – Sokat hallottam magáról az utóbbi időben. Csupa jó dolgot. A parancsnoka nagy tisztelője vagyok.

– Igen, uram.

– Nem. Azt hiszem, ez így nem pontos – mondta Fowler szenátor. – Nagy tisztelője vagyok *Rickabee ezredesnek*. A maga parancsnokát igen kedvelem, de amint Mrs. Pickering az imént meg is jegyezte, szüksége van egy felvigyázóra. Rickabee ezredes szerint maga a legmegfelelőbb ember erre a munkára.

– Ne hozd kellemetlen helyzetbe az őrmestert, Dick! – mondta Patricia Pickering.

– Nem állt szándékomban – mondta Fowler. – Igazából csak azt szeretném, ha az őrmester otthon érezné magát.

– Köszönöm, uram.

– A holmiját hol hagyta, őrmester? – kérdezte Patricia Pickering.

– Parancsol, hölgyem?

– Az egyenruháit. A ruháit.

– Ó. Sessions százados szerzett nekem albérletet. Pár háztömbnyire van. Először odamentem.

– Erről is beszéltünk – mondta Fowler. – Úgy gondoltuk, hogy jobb lenne, ha Moore őrmesterrel együtt maga is ide költözne, hogy a tábornok közelében legyenek. Esetleg gondot jelent magának?

– Uram, odamegyek, ahová küldenek. De azt nem tudom, hogy Rickabee ezredes mit szólna hozzá. Vagy Pickering tábornok. Vagy akár Moore hadnagy.

– Nem hinném, hogy Rickabee ezredesnek bármi ellenvetése lenne – mondta Fowler. – Majd én beszélek vele. Ha esetleg Moore hadnagy ellenkezne, ezzel az is megoldódna. Ismeri a hadnagyot, ha jól tudom.

– Igen, uram.

– Pickering *tábornoknak* pedig ebben az esetben nincs szavazati joga – mondta Patricia Pickering szigorúan. – Van itt egy kis lakosztály a szomszédban. Patricia Pickering a Hart mögötti falra mutatott.

– Megkértem őket, hogy építsenek be oda egy ajtót – mondta Patricia Pickering. – Mire Moore hadnagy kijön a kórházból, remélhetőleg végeznek is a munkával. Kis szerencséivel a hadnagyot hamarabb engedik ki, mint a férjemet.

– Egyelőre alhat a vendégszobában – mondta Fowler. – Nincs ellenvetése?

– Uram, én azt csinálom, amire utasítanak.

Hát, ha az apjái a szálloda, akkor ha azt mondja, hogy tegyenek oda egy ajtót, akkor oda is teszik.

– Volna itt még valami, őrmester – mondta Patricia Pickering. – Az egyik volt komornyikunk, egy idős férfi, a neve Matthew Howe, itt tölti nyugdíjas éveit Washingtonban...

Mi a fenéről beszél ez a nő?

– ... és szívesen vállalná... illetve örült, amikor megkérdeztem tőle... hogy odafigyel a férjemre. Minden nap eljönne, és rendezné a dolgait.

– Őrmester, Mrs. Pickering arra gondol – magyarázta Fowler szenátor –, hogy Howe lenne az, aki rendezné Pickering tábornok szennyését meg felszolgálná neki a reggelijét, és hasonló, hogy magának és Moore hadnagynak már ne kelljen ezzel vesződni.

– Igen, uram.

– A legfontosabb feladatunk, illetve a *maga* legfontosabb feladata az, hogy tegyen róla, hogy Pickering tábornok ne tegyen semmi olyat, ami meggátolhatná a felépülését – mondta Fowler szenátor. – Természetesen ez Mrs. Pickering és jómagam személyes érdeke. De szeretném, ha megértené, őrmester, hogy nem sok hasznát fogja venni a Tengerészgyalogság vagy az ország, ha visszakerül a kórházba. Ugye megértette?

– Igen, uram.

– És végezetül – mondta Fowler, és Pick édesanyja felé biccentett a fejével –, Mrs. Pickeringet egy kicsit aggasztja, hogy maguk ketten, Moore hadnaggyal fegyvert viselnek. Én felvilágosítottam, hogy J. Edgar Hoover és az FBI remek munkát végzett, és hogy Pickering tábornokot nem fenyegeti veszély Washingtonban.

– Akkor minek kellene a fegyverek? – kérdezte Patricia Pickering gyorsan. – Istenem, Dick, Fleming a zoknijai között tartja a .45-ös pisztolyát, amit a Tengerészgyalogságtól kapott!

A hálószoza felé mutatott.

– Mrs. Pickering – mondta Hart –, minden zsaru hord revolvert magánál. A zsaruk kilencvenöt százaléka úgy megy nyugdíjba, hogy egyszer sem húzta elő a fegyverét a tokjából.

Fowler elismerően nézett Hartra. Patricia Pickering viszont kétkedve.

– Maga használta már a fegyverét? – kérdezte Patricia Pickering.

Ennek a nőnek nem tudok hazudni.

– Igen, hölgyem, két alkalommal kénytelen voltam.

– Rickabee éppen ezért adta Fleming mellé, Patricia – mondta Fowler. – Ennek örülnöd kellene.

– Hart őrmesternek örülök is – mondta Patricia Pickering. – Csak éppen mindenki zavar, aki fegyvert hord.

– Apropó, FBI, őrmester – mondta Fowler szenátor. – Ma reggel elcsevegtünk Mr. Hooverrel. Azt mondta, hogy miután roppant kevés információt sikerült begyűjteniük arról a féleszűről, aki átrepült a Golden Gate híd alatt, valamint mivel senkinek nem esett baja, és mert az FBI-nak fontosabb ügyekkel kell foglalkoznia, a San Franciscó-i FBI-irodát utasították, hogy felejsék el az egészet.

Hart kiszúrta a Fowler szenátor szája szegletében és a szemében bujkáló mosolyt.

Jesszusom – gondolta Hart, mert eszébe jutott a fickó, akinek az esetével az apja foglalkozott odahaza, aki női fehérneműben lett öngyilkos – *úgy látszik, nincs olyan ügy, amit ne lehetne elkenni.*

– Nagyon meglepne, ha azt a féleszűt valaha is bíróság elé állítanák – tette hozzá Fowler. – Tudja, hogy megy az ilyesmi.

– Igen, uram.

– És őrmester, mielőtt még elfelejteném – mondta Patricia Pickering –, szeretném megköszönni, hogy útnak indította a háborúba azt a féleszűt, mielőtt még több bajba keveredett volna.

Hart elmosolyodott, és Patricia Pickering szemébe nézett.

– Az Eastern Airlines 9.30-as járatával indulok haza, holnap reggel. A férjem felhívta rá a figyelmemet ma délután, hogy vissza kellene mennem San Franciscóba. Végül is, maga azért van itt, hogy törődjön velem, nekem meg ott van egy szállítmányozási vállalat, amit valakinek irányítania kell.

– Igen, hölgyem.

– A tiltakozása ellenére meg fogom látogatni a kórházban, hogy elbúcsúzzak tőle, mielőtt hazaindulnék. Nagyon hálás lennék, ha elkísérne.

– Igen, hölgyem.

– Szándékomban áll közölni a férjemmel, őrmester, hogy a haditengerészeti miniszter személyesen adta parancsba magának, hogy azonnal jelentse neki, ha a férjem valami ostobaságot csinál.

– Igen, hölgyem.

– Megmondtam Frank Knoxnak – mondta Fowler szenátor –, hogy személyesen fogom továbbítani magának a parancsot.

– Igen, uram.

– Éppen arra akartam megkérni – mondta Patricia Pickering –, hogy jöjjön ide értem fél nyolc körül, de jobb ötletem támadt. Mi lenne, ha elvinné az autót, és elhozná a holmiját? Vagyis, ha most rögtön beköltözne? Így mindketten itt lennénk holnap reggel.

– Igen, hölgyein. De milyen autóról beszél?

– Egy Buick, amit a férjem vett, amikor először idejött. Odakint parkol. Elvileg a kapusnál vannak a kulcsai.

Mégis mit gondoltál, hogy hol parkolt le ez a nő az autójával?

– Igen, hölgyem.

– Aztán együtt megvacsorázunk. Ha belegondolok abba, hogy mennyi mindent tett már eddig értem, és hogy a férjem mit fog tenni magával, ez a legkevésbé, amit magáért tehetek.

X.

(Egy)

Washington D. C.

Willard Hotel

1942. szeptember 20., 09.45

Amikor Jake Dillon tartalékos tengerészgyalogos őrnagy leszállt a repülőgépről a Haditengerészet Anacostia légi támaszpontján, 21.00-kor, még előző este, egy üzenet várta, amin az állt, hogy az Anacostián foglaltak a számára egy szobát a nőtlen tisztek szállásán, valamint hogy J. J. Stewart dandártábornok, az USA Tengerészgyalogsága főparancsnoksága propagandadivíziójának igazgatója látni kívánja másnap reggel, 07.45-kor.

Noha Dillon őrnagy tökéletesen tisztában volt azzal, hogy milyen büntetés vár arra a tengerészgyalogosra, aki nem jelenik meg az előírt időpontban, az előírt helyen, az előírt egyenruhában – így definiálták az engedély nélküli távollétet –, öt másodperc alatt úgy döntött, hogy vállalja a kockázatot. *Kapja be!* - gondolta Dillon. – *Nekem kijár a rendes alvás és egy nagy reggeli.*

Ahelyett, hogy örömmel és készségesen teljesítette volna a parancsot, Dillon őrnagy fogott egy taxit, elvitette magát a Willard Hotelbe, és magához vette annak a lakosztálynak a kulcsát, amelyet a Metro-Magnum Stúdió bérelt Washington eme jelentős szállodájában.

Először vett egy nagy, forró zuhanyt, aztán az egyenruháját leküldte a szálloda tisztítójába azzal az utasítással, hogy S. O. S. tisztítsák és vasalják ki, aztán ledöntött a torkán jó három deci Haig & Haig skót whiskyt, közben pedig elfogyasztotta a felséges vesepecsenyét, amit a szobapincérrel vitetett fel, s amelyhez sült hasábburgonyát és epertortát rendelt.

Másnap reggel nyolckor kelt fel, vett egy újabb nagy, forró zuhanyt, aztán felhozatta a reggelijét a szobájába. Frissen facsart narancslevet, tejet, steaket, két tükörtojást, rozskenyérből készített pirítóst és egy kancsó kávéval rendelt. Aztán elolvasta a *The Washington Star* – elejétől a végéig –, csak az apróhirdetéseket hagyta ki.

És még akkor sem érzett lelkiismeret-furdalást azért, mert szándékosan választotta az engedély nélküli távollétet. A lehetséges következmények sem izgatták fel. *Mit tehetnek velem? Visszaküldenek Guadalcanalra?* Nem ez volt az első, és valószínűleg az utolsó alkalom sem, amikor Dillon engedély nélkül volt távol. És ezúttal még meg is tudta indokolni a tettét.

Átkozottul rázós két hetet tudott maga mögött.

A kis különítmény, amelyre Dillon csak úgy gondolt, hogy *Dillon hőseinek* a stábjá, minden gond nélkül érkezett Melboume-ből Pearl Harborba. Sajnos egy nappal azután értek oda, hogy a kórházhajó megérkezett Pearlbe. Számos valós okból, a Haditengerészet és a Hadsereg egészségügyi szervei úgy döntöttek Hawaii-on, hogy a hosszabb kezelést igénylő sebesülteket hazaküldik az Államokba. Nyilván a súlyos sebesülést elszenvedett katonákat és tengerészeket előnyben kellett részesíteni Dillon háborús hőseivel szemben.

Ezért aztán az Államokba induló repülőgépekről le kellett mondaniuk.

Először Jake még úgy vélte, hogy rájuk mosolygott a szerencse. A Pearlben lévő egészséges, jól táplált tengerészekhez képest, Dillon alultáplált, gyenge, összetört tengerészgyalogosai úgy néztek ki, mint egy rakás felmelegített dögöltött kutya.

Úgyhogy úgy döntött, szerez nekik pár szobát a Royal Hawaiianban. Három-négy nap pihenés a tengerparton és egy kis jó kaja csodákra képes. (Még jobban passzoló egyenruhákat is akart nekik szerezni.)

Azt tervezte, hogy amíg a fiúk a tengerparton sütkéreznek, ő elugrik Fort Shafterbe. A Metro-Magnum Stúdió egykori laborosa, aki most a Hadsereg híradós hadtesténél szolgált, a fotográfiai labort vezette. A régi szép idők kedvéit – ha nem a háború megnyerése érdekében – ő biztosan előhívja a filmeket, amiket Jake a Henderson repülőtérrel cipelt magával a „kölcsonzott” vérkonténerekben. Minél hamarabb előhívja, annál jobb. A jó ég tudja, mekkora kárt tett benne máris a hőség meg a levegő magas páratartalma.

Alig avatta be a tervébe a „Dillon hősei” stábját – senki nem tiltakozott, csak R. B. Macklin hadnagy, aki a roadshow sztárjának képzelte magát, és alig várta, hogy a világot jelentő deszkákra léphessen –, amikor utolérte őket Pearl Harbor működési szabályzatának átka.

Annak érdekében, hogy az egzotikus területekről hazaérkezők meg ne fertőzzék az Államokban lévőket valami egzotikus betegséggel, mindenkin elvégezték az orvosi vizsgálatot. Ha a vizsgálat eredménye negatív, azonnal el is hagyhatják a szigetet.

A Haditengerészet orvosainak elegendő volt egyetlen pillantást vetni „Dillon hősei”-re; azonnal úgy döntöttek, hogy szó sem lehet arról, hogy visszatérjenek a való világba. Mindenkit azonnal kórházba vitettek, többek között Jake Dillon őrnagyot is.

Csak Washington hat napig tartó nyomása révén sikerült meggyőzni a haditengerészeti kórházat arról, hogy ki kell engedniük a tiszteket. Az orvosok azzal

a feltétellel engedték el őket, hogy közvetlenül San Diegóba repítik a tiszteket, ahol a haditengerészeti kórház azonnal kezelésbe veszi őket.

Mindezek miatt Jake nem tudta előhívatni a Guadalcanalen készített felvételeket. Sőt, az orvosok elvették tőle a vérkonténereket is, és közölték vele, hogy kapcsolatba fognak lépni a feletteseivel, és jelentést tesznek arról, hogy gyalázatos módon eltulajdonította a Haditengerészet Egészségügyi Testületének tulajdonát.

Miután Jake Dillon őrnagynak nem sikerült őket a Royal Hawaiian, vagy a világhírű Waikiki tengerpart közelébe vinni – nem is beszélve arról, mennyire fel-sült a bürokrata orvosok elleni harcban –, „Dillon hősei” úgy döntöttek, hogy a világ leginkompetensebb emberének a kezébe kerültek.

A SÜRGŐS rádiótáviratok tartalmából ítélve, J. J. Stewart dandártábornok, az USA Tengerészgyalogsága főparancsnoksága propagandadivíziójának igazgatója hasonlóképpen vélekedett róla. Egyszerűen képtelen volt megérteni, hogyan tudott egy őrnagy ennyire eltolni egy ilyen egyszerű feladatot: mindössze nyolc embert kellett volna hazahoznia Melbourne-ből, és ráadásul maga J. J. Stewart dandártábornok intézte az utazásukat.

Ehhez képest a San Diegóban történtek már nem tűntek olyan rettenetesnek, de csak azért, mert Jake-nek sikerült előhívatni a filmeket. De ezt is csak a vakszerencsének köszönhetette. Jake belebotlott Tyrone Powerbe a szálloda kávézójában. A színész a tiszti kinevezéshez szükséges orvosi vizsgálat miatt ment a kórházba, és már készült visszamenni Los Angelesbe. A két férfi elcsevegett egy darabig, aztán egyik dolog követte a másikat. Meglehet, egy jéggel teli szemetes kukában, de Power akkor is elvitte Jake filmjét Los Angelesbe, és beadta a Metro-Magnum laboratóriumába.

Időközben a Haditengerészet, amelyet mélységesen megdöbbenett, hogy bármelyik kórház képes volt kiengedni „Dillon hősei”-t, úgy döntött, hogy addig maradnak a kórházban, amíg mindenki teljesen fel nem épül. Négy napba és több tucat telefonhívás árán Stewart tábornoknak sikerült elérnie, hogy kiengedjék őket. Aztán már csak egy napba telt, mire sikerült rávenni a helyi tengerészgyalogos bürokratákat, hogy kiállítsák a papírokat, amelyek nélkül nem hagyhatták el a kórházat.

A számos, meglehetősen barátságtalan hangvételű telefonbeszélgetés során, amelyet Jake Dillon őrnaggyal folytatott, Stewart tábornok többször is megemlítette, hogy a program már tíz napot késett, és hogy nem érti, hogy miért nem vehetik ki „Dillon hősei” a nekik jogosan járó szabadságot, ha már befejezték a hadikötvények népszerűsítésére tervezett turnét.

Szóval Jake Dillon ezért nem sietett, hogy odaérjen 07.45-re a J. J. Stewart dandártábornok, az USA Tengerészgyalogsága főparancsnoksága propaganda-divíziójának igazgatója által elrendelt találkozóra.

Amikor Dillon őrnagy megvizsgálta magát a fürdőszobai, egészalakos tükörben, megállapította, hogy az annak idején testre szabott egyenruhája legalább egy

számmal nagyobb, és hogy ő maga pokolian néz ki. Az arca sápadt, a szeme beesett és táskás.

Nem attól az üveg whiskytől van, amit tegnap benyakaltam, és nem is az elmúlt két hét tett be ennyire. Az istenverte Guadalcanal tette ezt velem.

Hirtelen megjelent lelki szemei előtt Guadalcanal, ahogy a férfiak ott állnak körülötte az izzadságtól csöpögő típusegyenruháikban, legyengülve a maláriától vagy valami más nyomorult trópusi betegségtől, az arcuk teli gennyes kelésekkel.

Erőt vett magán, elhessegette az emlékképet, megigazította a sapkáját, hogy úgy álljon, ahogy azt egy csapattisztnek csúfolt, tengerészgyalogos semmirekeltől elvárták, aztán kísétált a Metro-Magnum lakosztályából.

-A tábornok fogadja – közölte vele J. J. Stewart dandártábornok törzsörmeister írnoke.

Dillon a bal hónalja alá fogta a sapkáját, és bemasírozott a tábornok irodájába.

– Dillon őrnagy parancsra jelentkezik, uram.

Amikor Stewart felpillantott rá, Dillon nemtetszést látott a szemében. Ismer-te ezt a nézést.

Most lefogja ordítani a fejem. Bekaphatja'

– Atyaisten, Dillon, maga szörnyen néz ki! – mondta Stewart tábornok. – Jól van?

– Egy kicsit fáradt vagyok, uram.

– Beteg is volt, nem igaz, Dillon? – kérdezte Stewart tábornok vádlón. – Csak úgy gondolta, hogy ilyesmit nem kell velem közölnie, igaz?

– Mindenki elkapott valamit a szigeten, tábornok. Rendbe fogok jönni.

– A szentségit, őrnagy! Jobban kellene vigyáznia magára. Mi a francot csinálnék maga nélkül?

– Valószínűleg nélkülöm is remekül boldogulna, uram.

– Más körülmények között, őrnagy, *parancsba adnám*, hogy jelentkezzen a gyengélkedőn. De most küldetésünk van. Nem igaz? És első a küldetés.

– Igen, uram.

– Hol van a film?

– Azt hiszem... remélem, hogy ma megérkezik, uram.

– Nem hozta magával?

– Nem, uram. A nyugati parton hívatom elő.

– San Diegóban?

– Nem, uram. A Metro-Magnumban.

– Nem tudom, hogy ez bölcs döntés volt-e. Sőt, tartok tőle, hogy egyenesen rossz döntés volt. Ha jobban belegondolok, a nyersanyagon lehetnek olyan felvételek is, amelyek nem kerülhetnek rossz kézbe. Mégis hogy képzelte ezt?

– Uram, nagyon aggódtam, hogy a nyersanyag esetleg megsérült a nagy hőség és a magas páratartalom miatt. Tudom, hogy mire képesek a Metro-Magnum

laborjában. Úgy döntöttem, hogy a film annyira fontos, hogy csakis a legjobb laborra bízhatom. Az pedig a Metro-Magnumban van.

Stewart tábornok felmordult.

– Úgy gondolja, hogy nem kerülhet rossz kézbe?

– Úgy gondolom, uram. Biztos vagyok benne, hogy nem fog rossz kézbe kerülni.

Jesszusom, erre egyáltalán nem gondoltam. Morty Cohen biztosan készített róla egy kópiát, hogy levetítse a haverjainak. Akkor rossz kézbe került? Morty nem fogja akárkinek megmutatni. És egyáltalán mi a picsát jelent az, hogy „rossz kézbe kerül”? Azokat a felvételeket akkor is el kellett készíteni azokról a szerencsétlen kölykökről, akik holtan heverték a parton, ha ez rossz propaganda.

– És ide fogják hozni a filmet? Mikor?

– Feltehetően repülőgéppel fogják idehozni, uram, pontosabban a Metro-Magnum lakosztályába, a Willardba. Úgy gondoltam, hogy így lesz a legbiztonságosabb.

– Nos, maga a szakember, Dillon. De amint lehet, látni akarom azokat a felvételeket.

– Amint ideér, uram, megmutatom magának a vetítőben.

– Jó. Már alig várom, hogy láthassam. Addig viszont szeretném, ha megnézné ezt – mondta Stewart, és egy vastag, barna borítékot adott Dillon kezébe. Aztán hirtelen eszébe jutott, hogy Jake még mindig ott áll, sapkával a bal hónalja alatt, jobb kézzel a dereka mögött, a hivatalosan „pihenj” állásnak nevezett pozícióban. – Az ég szerelmére, Dillon, üljön már le!

– Köszönöm, uram.

Dillon felnyitotta a borítékot. Két, gemkapoccsal összefogott lapot talált benne. Az egyik egy újságcikk volt, amit kivágtak, és nagy gonddal egy ív papírra ragasztottak.

„Géppuskás” McCoy, a Véres hegygerinc hőse

Írta: Robert McCandless

INS haditudósító

1. tengerészgyalogos-hadosztály, szeptember 14. (visszatartott írás) – „Arra számítottunk, hogy már csak a holttestét fogjuk megtalálni, ehelyett japán hullákat találtunk a harcállása előtt, egymásra stószolva, mint egy farakást, és persze McCoyt, aki a sebesülései ellenére úgy állt ott, mint aki készen áll, hogy megküzdjön az egész japán hadsereggel” – mondta a Montana állambeli Butteban született Jonathan S. Swain, az 1. raider-zászlóalj tengerészgyalogos főhadnagya, amikor elmesélte, hogy mit talált, amikor ellentámadásra vezette egységét, melynek célja azon harcállások visszaszerzése volt, amelyeket még a Véres hegygerincért vívott csata első szakaszában veszítettek el.

Thomas M. McCoy őrmester (21) – született a Pennsylvania állambeli Norristownban –, aki részt vett már a Makin-sziget elleni raider-rajtaütésben is, azon három fűlélőőrs egyikéért felelt, amelyet a Véres hegygerincen, a frontvonalon állítottak fel a raiderek. A három fűlélőőr közül kettő már a japán támadás első harminc percében megsemmisült, a két tengerészgyalogos pedig, aki McCoy harcállásában tartózkodott, súlyosan megsebesült.

Így McCoynak egyedül kellett megküzdenie a támadó japán egységekkel, és mindössze egy .30-as kaliberű géppuskával, és a saját fegyverével, egy Browning automata puskával volt felfegyverezve.

Azt a parancsot kapta, ha bizonyossá válik számára, hogy nem képes tartani a harcállását az ellenséggel szemben, akkor vonuljon vissza a fő raider-vonalhoz.

„Nem tehettem” – mondta a riporternek McCoy, a tagbaszakadt, hordómellkasú fiatalember, aki acélmunkásként dolgozott, mielőtt csatlakozott a tengerészgyalogosokhoz. – „A tengerészgyalogosok nem hagyják hátra a sebesült bajtársaikat, és nem menekülnek el.”

Tehát maradt, és a heves tűzharc közepette arra használta a rövid szüneteket, hogy a vele lévő két bajtársát, legjobb tudása szerint, elsősegélyben részesítse, és hogy újratöltse Browning automata puskáját.

„Rengeteg lőszerem volt” – mesélte McCoy –, „úgyhogy csak amiatt kellett aggódnom, nehogy a géppuska túlmelegedjen, mert akkor vagy beragad, vagy pedig megfőzi a lőszert.”

(Ha a légűtéses Browning géppuskából túl sok lőszert lőnek ki, a fegyver annyira felmelegszik, hogy a lőszerek már akkor elsülnek, amikor bekerülnek a töltényűrbe.)

Amikor a fegyver túlmelegedett, McCoy felvette a Browning automata puskáját, és addig lőtt vele, amíg a géppuska le nem hűlt annyira, hogy ismét használni lehessen.

„Vagy negyven japán hullát találtunk pár méterre a harcállásától” – mondta Swain főhadnagy. – „Ki tudja, hány japán maradt a dzsungelben, a tisztás túloldalán, akit ő ölt meg.”

McCoy a tűzpárbajban több fájdalmas sebesülést szerzett, amikor egy japán puskából leadott lövés a jobb combjába fűródott, illetve több akna- és kézigránátrepesz csapódott az arcába és a mellkasába. Mindkét kezét összeégette a felforrósodott géppuska, a számtalan tárcsere közben pedig, amit örült sebességben hajtott végre, sok helyen megvágta magát.

„Csak parancsra volt hajlandó otthagyni a harcállását” – mondta Swain hadnagy. – „Addig nem volt hajlandó mozdulni, amíg nem látta, hogy sebesült bajtársai biztonságba kerültek.”

Amikor elolvasta a sztorit, Jake felnézett Stewart tábornokra.

– Pokolian jó tengerészgyalogos, nem gondolja? – kérdezte a tábornok.

– Igen, uram.

– Olvassa el a rádiótáviratot is, a sztori alatt!

Jake letette az újságcikket, és elolvasta a rádiótáviratot.

SÜRGŐS

USA TENGERÉSZGYALOGSÁG, FŐPARANCSNOKSÁG, WASHINGTON D. C,
1942. SZEPTEMBER 20., B.35

PARANCSNOK

1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY

A CINCPAC-EN KERESZTÜL

1. REAGÁLÁS AZ ÚJSÁGCIKKRE, AMELYET ROBERT MCCANDLESS, AZ INTERNATIONAL NEWS SERVICE ÚJSÁGÍRÓJA ÍRT 1942. SZEPTEMBER 14-ÉN THOMAS M. McCOY ŐRMESTER HÖSTETTEIRŐL, AMELYET AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBAN SZÁMOS ÚJSÁGBAN MEGJELENTETTEK.

2. AMENNYIBEN A MR. McCANDLESS ÁLTAL LEÍRT TÉNYEK MEGFELELNEK A VALÓSÁGNAK, ÚGY TŰNIK, HOGY McCOY ŐRMESTERT KI KELL TŰNTETNI A HARC CSELEKMÉNY KÖZBEN TANÚSÍTOTT, SZOLGÁLATI KÖTELESSÉGEN MINDEN SZEMPONTBÓL TÚLMUTATÓ HŐSIESSÉGÉÉRT. HA EZ A SZÁNDÉKA, AKKOR SÜRGŐS RÁDIÓTÁVIRATBAN KÖZÖLJE ALULÍROTTAL, HOGY MILYEN KITÜNTETÉSRE KÍVÁNJA NEVEZETT TISZTHELYETTEST FELTERJESZTENI, ÉS HOGY MI ÁLLNA AZ INDOKLÁSBAN.

3. AMINT AZT AZ EGÉSZSÉGI ÁLLAPOTA LEHETŐVÉ TESZI, McCOY TÖRZSŐRMESTERT ÁT KELL HELYEZNI AZ 1. RAIDER-ZÁSZLÓALJTÓL AZ USA TENGERÉSZGYALOGSÁGA FŐPARANCSNOKSÁGA PROPAGANDADIVÍZIÓJÁHOZ (WASHINGTON D. C.) IDEIGLENES SZOLGÁLATRA, HOGY RÉSZT VEGYEN A HADIKÖTVÉNYEK NÉPSZERŰSÍTÉSÉRE INDÍTOTT PROGRAMBAN, AMELLYEL NEVEZETT DIVÍZIÓ FOGLALKOZIK. NEVEZETT TISZTHELYETTES AAAA PRIORITÁSSAL LÉGI SZÁLLÍTÓ JÁRMŰVET IGÉNYBE VEHET. SÜRGŐS RÁDIÓTÁVIRATBAN KÖZÖLJE AZ USA TENGERÉSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKSÁGA PROPAGANDADIVÍZIÓJÁVAL A KÖVETKEZŐKET: McCOY TÖRZSŐRMESTER INDULÁSÁNAK IDŐPONTJA AZ 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLYTÓL, UTAZÁSÁNAK ÚTVONALA, ILLETVE VÁRHATÓ ÉRKEZÉSE PEARL HARBORBA ÉS SAN DIEGÓBA.

4. FENTIEKKEL KAPCSOLATOSAN JAVASLOM, HOGY McCOY TÖRZSŐRMESTERT NE, ISMÉTLEM, NE TŰNTESSÉK KI A BÁTORSÁGÁÉRT, ILLETVE NE ADJANAK NEKI BÍBORSZÍVET AZ ELSZENVEDETT SEBESÜLÉSEIÉRT, AMÍG NEM ÉRKEZIK MEG AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBA. SZÁNDÉKAINK SZERINT, EGY MAGAS RANGÚ TENGERÉSZGYALOGOS-TISZT, ILLETVE KORMÁNYTISZTVISELŐ FOGJA ÁTADNI NEKI AZ EMLÍTETT KITÜNTETÉSEKET.

A TENGHERÉSZGYALOGSÁG PARANCSNOKA UTASÍTÁSÁRA:
J. J. STEWART DANDÁRTÁBORNOK
IGAZGATÓ
USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG
PROPAGANDADIVÍZIÓ

– Ha ez a sztori igaz, és nincs okom feltételezni, hogy nem az, akkor az őrmester Kiváló Szolgálatért Érdemkeresztet fog kapni. Vagy akár Becsületrendet.

– Igen, uram.

– Javasolni fogom a parancsnoknak, hogy Becsületrenddel tüntesse ki – mondta Stewart tábornok. – És természetesen, az őrmesternek részt kell vennie a hadikövényműnén.

– Igen, uram.

– Gondolja, hogy hasonló problémái lesznek útközben, mint magának?

– Igen, uram. Nagy valószínűség szerint.

– Jó. Intézkedek, hogy ilyesmi ne fordulhasson elő – mondta Stewart tábornok határozottan. – És amint tudom, hogy mikor érkezik meg, tudatom magával.

– Igen, uram.

– Átnéztem a szolgálati aktáját. Van egy nővére Norristownban és egy bátyja a Tengerészgyalogságnál. Egy főhadnagy, aki itt szolgál.

– Uram?

– Gondoltam, remek propagandafotót készíthetnék a tengerészgyalogostisztről, aki idehaza üdvözlí az öccsét, a hős őrmestert.

– Igen, uram.

– A bátyja itt szolgál, a főparancsnokságon. A Vezetéselemző Irodában, akármi is legyen az. A T-2032-es épületben vannak, a Mallon. Tudja, hogy merre van?

– Igen, uram.

– Az jó, mert szeretném, ha odamenne, és beszélne vele. Az egyik emberrel már odatelefonáltattam, de csak összevissza kapcsolták, aztán meg közölték vele, hogy soha életükben nem hallottak K. R. McCoy főhadnagyról. Menj oda, Jake, kapja el ezt a fickót, és mondja meg neki... pontosabban a feletteseinek... hogy szükségünk van rá.

– Igenis, uram. Uram?

– Igen?

– Uram, nem várhatna a dolog holnapig? Nem igazán érzem jól magam. Ha lehet, akkor ma egy kicsit lazítanék.

– Abszolúte – mondta Stewart tábornok egy pillanatnyi hezitálás után. – Úgy is jó, ha holnap reggel megy oda. Talán addigra a filmje is ideér a nyugati partról. Nem igaz?

– Igen, uram. Ide kellene érnie.

– Vegye úgy, hogy szabadnapot kapott, Jake – mondta Stewart tábornok nagylelkűen. – Megdolgozott érte.

– Igen, uram. Köszönöm, tábornok.

(Kettő)

Washington D.C.

A Mail

T-2032-es ideiglenes épület

1942. szeptember 21., 08.45

Jake Dillon őrnagy minden további nélkül megtalálta a T-2032-es épületet számos ikertestvére között a Mallon. De mivel aznap rosszkedvűen és (nem is kicsit) másnaposán ébredt, hamar felment benne a pumpa, amikor többszöri kopogtatásra sem nyitottak neki ajtót.

– Mi a faszt csinálnak ezek a nyomorultak? – kérdezte hangosan.

Aztán a főbejáratól balra, megpillantott egy kevésbé impozáns ajtót. Lenyomta a kilincset, és az ajtó kinyílt. Egy lépcsőházban találta magát. Felment a lépcsőn. A lépcső tetején egy pultot talált. A pult felett drótháló húzódott egészen a mennyezetig. Egy törzsőrmester és egy civil kíváncsian méregette a pult mögül.

– Ez a Vezetésizelő Iroda?

– A Vezetéselemző Iroda, uram, igen – mondta a törzsőrmester.

– Egy K. R. McCoy nevű főhadnagyot keresek – mondta Dillon, miután elővasta a kis cédulát, amit a zsebéből húzott elő.

– Sajnálom, uram – felelte a törzsőrmester azonnal. – Itt nem szolgál ilyen nevű tiszt.

– Akkor talán hívják fel a főparancsnokságot – mondta Jake már-már undorral –, mert ők meg állítják, hogy itt szolgál.

– Sajnálom, uram – ismételte meg a törzsőrmester. – Itt nem szolgál ilyen nevű tiszt.

Dillon mozgást érzett a háta mögött. Hátranézett, és egy hadnagyot pillantott meg. Aztán visszafordult a törzsőrmesterhez.

– Szeretnék beszélni a parancsnokukkal – mondta Dillon. – Ki is a parancsnokuk?

– Pickering tábornok, uram.

Felberregett egy elektromos zár, majd a dróthálós ajtó kinyílt, a hadnagy pedig bement.

– Megmondaná neki, hogy Dillon őrnagy, a Tengerészgyalogság propagandadivíziójától beszélni szeretne vele?

– Pickering tábornok ma nem fog bejönni, uram. Sajnálom – mondta a törzsőrmester.

– A szentségít, akkor szóljon annak, aki itt van, hogy beszélni akarok vele!

– Dillon őrnagy! – mondta a hadnagy.

Dillon őrnagy a hadnagy felé fordult. Nem tűnt neki ismerősnek.

– Ismerem magát, hadnagy? És ami fontosabb, itt dolgozik?

– Igen, uram – mondta a hadnagy. – A nevem Moore, uram. Ausztráliában találkoztunk.

– Ausztráliában? – kérdezte Dillon az emlékeiben kutatva.

– Ismeri ezt a tisztet, hadnagy? McCoy hadnagy után kérdezősködött. Aztán Dillonnak beugrott valami.

– Maga volt Fleming Pickering tisztiszolgája – mondta Dillon.

Aztán összeállt a kép. A hadnagy zubbonyán a tábornokok szárnysegédjeinek járó aranyzsinór lógott.

„Pickenng tábornok ma nem fog bejönni, uram.”

A kölyök neve Moore. Őrmester volt Pickering házában, amikor találkoztam vele, amikor Új-Zélandról odamentem azzal a fickóval... hogy is hívták... azl. tengerészgyalogos-hadosztály G-2-jével, akit rögtön azután nyírtak ki, hogy partra szálltunk Canalen.

– Igen, uram – felelte John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos hadnagy –, többé-kevésbé.

– Mi a fene folyik itt, Moore? – kérdezte Dillon dühösen. *Pickering tábornok? Mi a fene ez az egész?*

– Az ezredes visszaért már? – kérdezte Moore.

– Igen, uram – felelte a civil a pult mögött.

– Nyissa ki az ajtót, őrmester! – mondta Moore. – Dillon őrnagy, kérem, kövessen!

Az ajtónyitó ismét berregni kezdett. Moore az ajtóra tette a kezét, és maga felé húzva kinyitotta.

– Erre jöjjön, őrnagy!

– És mi lesz a jelenléti ívvel? – kérdezte a törzsőrmester.

– Írja bele, hogy az én engedélyemmel jött be – felelte Moore.

Dillon követte Moore-t az ajtón át, majd végig a folyosón. Észrevette, hogy Moore furán, sántikálva jár.

– Mit csinált a lábával? – kérdezte Dillon.

Moore nem felelt.

Egy irodához értek, a folyosó végén. A félig nyitott ajtón át Dillon egy vékony civilt pillantott meg, aki egy íróasztalnál ült. Nem viselt zakót. A nadrágját egy meglehetősen viseltes nadrágtartó tartotta.

Felpillantott az íróasztalon heverő papírokból, és Moore-ra nézett.

– Akar valamit, Moore?

– Igen, uram. Azt hiszem, fontos.

A civil intett Moore-nak, hogy lépjen be. Moore Dillon felé biccentett, hogy menjen előre.

– Ez az úr itt Dillon őrnagy, uram – mondta Moore.

– Ki az a Dillon őrnagy? – kérdezte a civil.

– Tudja, én meg arra lennék roppant kíváncsi, hogy hogy a francba jön maga ahhoz, hogy megkérdezze, ki vagyok! – csattant fel Dillon.

A civil a szemébe nézett.

– Azt hiszem, hogy talán nem ártana, ha megállapodnánk néhány alapszabályban – mondta a civil. – Őrnagy, tengerészgyalogos ezredes vagyok. Ha óhajtja, megmutatom az igazolványomat is. Addig viszont megkérném, hogy álljon vigyázzba, fogja be a száját, és addig ne nyissa ki, amíg meg nem tudom, hogy mi folyik itt.

A civil olyan magabiztos hangon beszélt, mint aki pontosan tudja, hogy a parancsát teljesíteni fogják.

Jake Dillon vigyázzba vágta magát, és közben azon gondolkodott: *Hogy ha ez a fickó ezredes, akkor miért van civilben?*

– Rendben, John, ki ez a tiszt? – kérdezte F. L. Rickabee ezredes.

– Dillon őrnagy, uram. Propagandaügyekkel foglalkozik.

– Fantasztikus! És mit keres itt?

– McCoy hadnagyot, uram. Véletlenül hallottam, amikor beléptem a kapun. Rickabee Dillonra nézett.

– Ha megtalálná ezt a tisztet... McCoyt mondott?... akkor mihez kezd vele, őrnagy?

– Ezredes, McCoy hadnagy öccse elképesztően hősiesen viselkedett Guadalcanalen. Most hozzák haza, és várhatóan igen magas kitüntetésben fogják részesíteni.

– És ezt akarta elmondani?

– Nem, uram. Stewart tábornok...

– Ki a franc az a Stewart tábornok?

– A propagandadivízió igazgatója, uram. A főparancsnokságon. Rickabee bólintott.

– Folytassa!

– Stewart tábornok úgy gondolja, hogy McCoy hadnagy segíthetne nekünk egy kicsit népszerűsíteni a Tengerészgyalogságot a sajtóban.

– Szó sem lehet róla – mondta Rickabee. – Felejtse el! Átadja maga a válszomat Stewart tábornoknak, vagy mondjam el neki én?

– Az sokat segítene, uram, ha maga beszélne a tábornokkal – mondta Dillon.

– Uram, van még valami – mondta Moore.

– Micsoda?

– Dillon őrnagy és Pickering tábornok barátok.

– Valóban, őrnagy?

– Ha Fleming Pickeringről beszélünk, uram, akkor igen. Régi, jó barátok vagyunk.

– Uram, Dillon őrnagy Banning őrnaggyal is jó barátságban van. Nem tudom, hogy...

– Tudja, hogy mostanság mivel keresi Banning őrnagy a kenyerét, őrnagy? – vágott közbe Rickabee.

– Igen, uram, tudom.

– A szentségit! – mondta Rickabee. – Bár, ha jobban belegondolok, talán mégsem tudja. Mondja el nekem, hogy maga szerint mivel foglalkozik Banning.

– Ezredes, én nem ismerem magát – mondta Dillon. – Biztos vagyok benne, hogy amit Banning csinál, az bizalmas, és nem tudom, hogy maguk rendelkeznek-e a megfelelő jogosítványokkal.

– Mutassa meg neki a jelvényét, Moore! – adta ki a parancsot Rickabee.

Moore elővette az igazolványát a zsebéből, és megmutatta Dillonnak.

Jesszusom, mi a fene folyik itt? Amikor legutóbb láttam ezt a kölyköt, még őrmester volt, és pirítást szolgált fel Pickeringnek, most meg a Haditengerészet Hírszerzési Hivatalának különleges ügynöke!

– Neki ilyen jogosítványa van. Én pedig a főnöke vagyok – mondta Rickabee.

– Ez elég jó magának?

– Igen, uram – mondta Dillon. – Uram...

– Zárja be az ajtót, John! – szólt közbe Rickabee. – Maga pedig hozzon magának egy széket, őrnagy! Ha Pickering tábornok barátja, akkor nyilván nem egy semmirekellő, propagandás seggfej, akinek először gondoltam.

Rickabee ezredes már majdnem befejezte a mondandóját, ami Fleming Pickering új pozíciójáról szólt, amikor valaki kopogott az ajtaján.

– Jöjjön be!

– Ezredes – mondta Ed Sessions százados, aki épp csak a fejét dugta be az ajtón. – Egy tiszt van itt a Hadseregától. Pickering tábornokkal akar beszélni.

– Mondja meg neki, hogy a tábornok ma nem fog bejönni, és kérdezze meg tőle, hogy mit akar!

– Már megkérdeztem, uram. Azt mondja, hogy MacArthur tábornok összekötő tisztje. Talán nem ártana, ha beszélne vele.

– Douglas MacArthur összekötő tisztje?

– Igen, uram.

– Jesszusom, akkor menjen, és hozza ide!

Az ajtó bezáródott, majd egy perccel később ismét kinyílt.

– Rickabee ezredes – jelentette be Sessions százados hivatalosan –, DePress ezredes.

Egy alezredes masírozott be Rickabee irodájába. A Hadsereg rózsaszín-zöld egyenruháját viselte, a hajtókéján pedig a vezérkari testület azonosítójelzése volt kitűzve. Karimás sapkáját bal karja alá dugta; jobb kezében egy aktatáskát tartott, amely a csuklójához volt láncolva. Fürgén tisztelgett, és csak akkor vette észre, hogy az íróasztal mögött ülő férfi nem visel egyenruhát.

Rickabee hanyag mozdulattal viszonzta a tisztelgést. A homloka irányába emelte a kezét, de a mozdulatot csak igen nagy jóindulattal lehetett volna szalutálásnak nevezni.

– Sajnos, Pickering tábornok pillanatnyilag nem tud a rendelkezésére állni, ezredes – mondta Rickabee. – Én a helyettese vagyok. Esetleg én is a segítségére lehetnék?

– Uram, MacArthur tábornoktól hozok üzenetet Pickering tábornoknak.

– Teszek róla, hogy eljusson hozzá – mondta Rickabee, és az ezredes felé nyújtotta a kezét.

– Uram, MacArthur tábornok azt a parancsot adta, hogy kizárólag Pickering tábornoknak adjam át az üzenetet.

Rickabee elgondolkodott a dolgon. Amíg beszéltek, Rickabee sebtében végigmérte az alezredest.

Lehet, hogy egy semmirekellő katona, de nem volt mindig az.

A zubbonya jobb ujján DePress alezredes a filippínó felderítők 26. lovasságának emblémáját viselte, ami azt jelentette, hogy együtt harcolt azzal az alakulattal. Ráadásul az „én is ott voltam” gyümölcssaláta felett olyan szalagok is ki voltak tűzve a zubbonya mellrészére, amelyek azt hirdették, hogy a viselőjük megkapta az Ezüstcsillagot és a Bíborszívet – utóbbit háromszor.

– Ezredes – mondta Rickabee –, kérem, ne adja tovább, de Pickering tábornok kórházban van.

– Ezt sajnálattal hallom, uram.

– Épp hozzá készülök, a kórházba. Van annyi ideje, hogy elkísérjen?

– Igen, uram. Örömmel elkísérném, uram.

– Sessions, van szabad autónk? – kérdezte Rickabee.

– Máris megnézem, uram.

– Ezredes – mondta Moore hadnagy –, Pickering tábornok autójával vagyok. Ha esetleg használni akarja, Hart őrmester szívesen vissza is hozza magát.

– Jó. El van intézve – mondta Rickabee. – Magánál van az anyag, amit Sessions összekészített a tábornoknak, Moore?

– Nincs, uram.

– Az íróasztalomon van, uram – mondta Sessions.

(Három)

Washington D. C.

Walter Reed Katonakórház

1942. szeptember 21., 10.15

Fleming Pickering tartalékos tengerészgyalogos dandártábornok egy háromszobás VIP-lakosztályt kapott a Hadsereg kórházában. A rendfokozata alapján mindenképpen járt volna neki egy egyágyas különszoba, de a kórház vezetése úgy döntött, hogy mivel éppen senki sem használta a VIP-lakosztályt, miért is ne adnák oda annak az embernek, aki nemcsak dandártábornok volt, de – a *The Washington Star* szerint – „az elnök régi, közeli barátja” is.

A lakosztály a harmadik emeleten volt. Egy teljesen felszerelt kórházi szobából és egy nappaliból állt, amelyben egy kanapé, két fotel és egy négyszemélyes

étkezőasztal kapott helyet. A két szobát egy kisebb szoba kapcsolta össze, amelyben mindössze egy hűtőszekrény és egy íróasztal volt.

Amikor Rickabee ezredes és kísérei beléptek a lakosztályba, Pickering tábornokot a kis, középső szobában találták. Hart őrmesterrel játszotta a kopogós romi nevű kártyajátékot. Pickering selyemköntöst viselt. Hart őrmester civilben volt; a hónaljtokja, benne a fegyverével, a hűtőszekrényen hevert.

Hart felállt.

– Jó napot, tábornok – mondta Rickabee. – Üljön csak vissza, őrmester!

– Ha nem jönnek, elnyer tőlem húsz dollárt – jelentette be Pickering. – Nem számítottam magára, Rickabee. És ki az a randa tengerészgyalogos, aki magához csapódott?

– Hogy a francba vagy, Fleming? – kérdezte Dillon, majd Pickeringhez lépett, és kezét rázott vele.

– Tábornok – mondta Rickabee –, ez a tiszt üzenetet hozott magának MacArthur tábornoktól.

DePress alezredes tisztelgett.

– Jó napot, tábornok.

– Jó napot – mondta Pickering.

– Szabad megkérdezni, hogy szolgál a tábornok úr egészsége?

– Szabad – felelte Pickering. – A tábornok úr egészsége remekül szolgál, csak éppen a tábornok nem képes erről meggyőzni itt senkit.

– Ezt örömmel hallom, uram – mondta DePress alezredes.

– Micsodát, ezredes? Hogy jobban vagyok, vagy hogy senkit nem tudok róla meggyőzni?

DePress alezredes, aki nagyon kényelmetlenül érezte magát, végül csak előrukkolt a válasszal.

– Örömmel hallom, hogy a tábornok úr jobban van, uram – mondta, aztán egy meglehetősen fura mozdulattal (mivel az aktatáskája a csuklójához volt láncolva), kinyitotta az aktatáskáját, kivett belőle egy nagy, barna borítékot, és Pickering kezébe adta.

A boríték ragasztós hátrésze egy aláírás volt firkantva, amelyre aztán ragasztószalag került. Az aláírás Douglas MacArthur tábornoké volt.

Pickering feltépte a nagy, barna borítékot, és kivett belőle egy kisebb, majdnem négyzet alakú borítékot. Ennek a hátrészen egy vörös paca éktelenkedett.

Az eszem megáll – gondolta Rickabee. – *Én meg úgy tudtam, hogy a tizenkilencedik század óta senki sem használ viaszt a levél lepecsételésére.*

Pickering feltépte ezt a borítékot is, és elolvasta a levelet.

– Kíván válaszolni, tábornok? – kérdezte DePress alezredes.

– Találkozik MacArthur tábornokkal mostanában?

– Igen, uram. Két vagy három nap múlva indulok vissza, uram.

– Kérem, mondja meg MacArthur tábornoknak, hogy... – kezdett hozzá Pickering, de aztán meggondolta magát –...küldhetnek magával egy válaszlevelet?

– Természetesen, tábornok.

– Akkor megpróbálok levelet írni neki. Ha esetleg nem jönne össze, kérem, mondja meg MacArthur tábornoknak, hogy nagy örömmel fogadtam kedves sorait, és a legjobbakat kívánom Mrs. MacArthurnak is!

– A legnagyobb örömmel, tábornok. És mielőtt visszaindulok, meglátogatom, uram, hátha sikerül megírnia a válaszlevelet a tábornoknak.

– Lekötelezne – mondta Pickering. – Köszönöm, ezredes.

– Örömmel tettem, uram. Engedelmeivel, uram?

Az arcára kiült meglepetésből ítélve, Pickering tábornokot meglepte a kérdés. Rickabee azt is tudta, hogy miért. A tiszt a Hadsereg-től rituálisan kért engedélyt a tengerészgyalogos tábornoktól a távozásra, Pickering pedig nem ismerte ezt a szokást.

– Ezredes – mondta Rickabee, és próbálta a lehető legtöbbet kihozni a helyzetből –, Hart őrmester oda viszi magát, ahová akarja, és a tábornok engedelmeivel, addig marad magával, ameddig szükségesnek ítéli.

– Nagyon kedves magától, uram. Ha Marshall tábornok irodájáig elvinne, azt megköszönném.

– Indulás, Hart őrmester! – mondta Pickering.

– Igenis, uram – felelte Hart.

DePress ezredes ismét szalutált. Ezúttal Pickering már tudta, mit kell tennie. Viszonozta a tisztelgést.

– Mi a fene volt ez? – kérdezte Jake Dillon, amikor az ajtó becsukódott.

– A szentség, Jake! – mondta Pickering. – Te csak egy nyavalyás kis őrnagy vagy. Kicsit több tiszteletet is mutathatnál egy nyomorult tábornoknak!

– Igenis, nyomorult tábornok úr. Mi a fene volt ez?

Pickering felnevetett, és Dillon ölébe hajította a kis borítékot, amit MacArthur tábornoktól kapott.

Tehát tényleg közeli barátok lettek – gondolta Rickabee. – Dillon nem csupán egy Pickering megannyi jutó ismeretsége közül.

– A pofám leszakad – mondta Dillon, amikor végzett a levél olvasásával.

– Add oda Rickabee-nek, meg Moore-nak is! – mondta Pickering.

Dillon Rickabee kezébe adta a levelet.

A Délnyugat-csendes-óceáni Haderő főparancsnoksága

Λ főparancsnok irodája

1942. szeptember 13.

Fleming Pickering dandártábornok részére (USA Tengerészgyalogság)

Tiszti futárral kézbesítendő!

Kedves Fleming!

Valószínűleg az utolsók között gratulálok a tábornoki előléptetéséhez. Természetesen maga, aki mindenkinél jobban tudja, milyen kommunikációs problémákkal kell megküzdünk ezen a hadszíntéren, meg fogja érteni, miért értesültem ily későn e hírről. Kedves barátom és bajtársain lévén, elhiszi nekem, ha azt mondom, ha hamarabb értesültem volna róla, már megírtam volna, hogy Mrs. MacArthurral mekkora örömmel fogadtuk a hírt.

Kérem, azt is higgye el nekem, ha lehetőségem lett volna rá, vagyis, ha a parancsnokságom alatt teljesített volna szolgálatot, amely kiváló volt, és amelynek roppant érezzük a hiányát, már rég megkapta volna azt a rangot, amely a harcban nyújtott teljesítménye és bátorsága alapján jogosan megilleti.

Kérem, fogadja jómagam és Mrs. MacArthur jó kívánságait. Sok sikert kívánunk a jövőben!

Szívélyes, baráti üdvözléssel:

Douglas

Pickering megvárta, amíg Rickabee végzett az olvasással, és csak azután szólt meg.

– Erre mondják azt, hogy púderezés, amelynek a tábornok a legnagyobb mestere, Rickabee.

– Nem hinném – mondta Dillon.

– Én sem – mondta Rickabee, bár inkább csak hangosan gondolkodott. – A feleségének az említése egészen személyessé tette ezt a levelet. Szerintem a tábornok kedveli magát.

– A törzskara egy kanál vízben meg tudott volna fojtani, Flem – mondta Dillon –, ez mindennél jobban bizonyítja, hogy a tábornok őszinte volt.

– Akkor talán váltsunk is témát! Jake, mi szél hozott ide?

– Úgy érted, ide, az Államokba, vagy ide, ide hozzád?

– Mindkettő.

– Hát, hamarosan meg fogom nyerni a háborút a hadikötvényturnémmal, ami nemsokára indul. Magammal hoztam nyolc hőst Canalról... pontosabban hetet, meg egy seggfejt, aki lelövette magát, és úgy néz ki, mint egy hős.

– Egyenesen Guadalcanalról, vagy Ausztrálián keresztül?

– Találkoztam Feldttel meg Ed Banninggel, ha erre vagy kíváncsi. És a lányokat is meglátogattam Melbourne-ben. Howard barátnőjét, meg a kölyök örmesterét.

– Erre voltam kíváncsi. És Howard meg Koffler még mindig Bukán van?

– Ez egy nagyon kellemetlen történet, Fleming. A fiúk nyakig vannak a szarban.

– A francba – mondta Pickering. – Banning azt mondta, kitalál valamit, hogy leváltsa őket.

– Tartok tőle, hogy abból nem lesz semmi – mondta Dillon. – És nem arról van szó, hogy Banning nem adná oda a fél golyóját, hogy kihozza őket onnan.

– Tudja, hogy miről beszélünk, Rickabee?

– Igen, uram – mondta Rickabee. – A háttércsatornán kaptunk egy üzenetet Banningtől, ma reggel... talál egy indigómásolatot a csomagban, amit Sessions századossal állítottunk össze magának... amiben az állt, hogy Ferdinánd Hat még... mikor is?... harminc órája még sugárzott.

– Ha abbahagyják a sugárzást – mondta Dillon halkan –, Feldt és Banning ledob oda egy osztagot, egészen addig, amíg valamelyik osztagnak nem sikerül. Eddig négy osztaguk áll bevetésre készen... két ausztrál és két tengerészgyalogos.

– Ezt nem lett volna szabad elmondania magának – mondta Rickabee.

– Banning átvette tőlem az irányítást – mondta Pickering kissé ingerülten. – Úgy gondolom, hogy Dillon őrnagy nem japán kém, és a szája sem szokott eljárni.

– A legnagyobb tisztelettel, uram – mondta Rickabee –, bizonyított tény, hogy minél több embert avatunk be egy titokba, az annál hamarabb fog napvilágra kerülni.

– Lehetséges, hogy igaza van, ezredes – mondta Pickering hűvösen, amiről Jake Dillonnak beugrott, hogy Fleming Pickering nem volt ahhoz hozzászokva, hogy kijavítsák, és egyáltalán nem is szerette, ha kijavították. – De jelen esetben, azt hiszem, én döntöttem el, hogy ki kinek mit mond el.

– Igen, uram. Valóban így van, uram – mondta Rickabee.

Dillon véleménye szerint – az ezredes összeszorított ajkait és arcát látva, amelyből kiment a vér – Rickabee-t egy hajsza választotta el a robbanástól. A hivatásos tengerészgyalogos ezredesek nem rajongtak a tartalékosokért, és pont. Attól pedig egyenesen dührohamot kaptak, ha egy tartalékos, aki náluknál magasabb rendfokozatú, kioktatta őket.

– És hoztam magammal pár tekeres filmet is Canalról – mondta Jake abban a reményben, hogy talán sikerül ejteniük a témát. – Hawaii-ról egy jéggel teli szemetesvödörben utazott egészen a nyugati partig.

– Mit mondtál? – kérdezte Pickering, aki még egy hosszú pillanatig Rickabee-re meredt. – Egy jéggel teli szemetesben?

– Szereztem egy olyan légmentesen zárható vérkonténert az egyik felcsertől Guadalcanalen – magyarázta Jake. – De Pearl Harborban elvették tőlem. Úgy, hogy fogtam egy szemetest, beleraktam a filmet, és teletömtem jéggel.

– Miféle filmet? – kérdezte Pickering.

– Amit a csatákról készítettem, Canalen. Híradós anyag lesz belőle. Talán, ha a nyersanyag nem sérült meg, és használhatóak a felvételek, akkor összevágok belőle egy rövidfilmet.

– Szívesen megnézném – mondta Pickering. – Hol van?

– Én is – mondta Rickabee.

– A Metro-Magnumnál hívtam elő – felelte Jake. – Most, hogy mondd, mostanra talán már a Willardban is van.

– Nézz utána! – adta ki az utasítást Pickering.

– Igen, uram, tábornok úr – felelte Dillon.

– Ne hívd ki magad ellen a sorsot, Jake! – fenyegetőzött Pickering.

Jake nem tudta eldönteni, hogy Pickering komolyan beszél-e, vagy sem. Felvette a telefont, és tárcsázta a Willard számát. Közölték vele, hogy harminc perccel azelőtt kapott csomagot.

– Megjött -jelentette be Jake. – Hívok egy taxit, és elhozom.

– Ha valakit odaküldenél érte, annak odaadnák?

– Valószínűleg nem. Szerintem Metro-Magnum-dobozban küldték, és azokat úgy őrzik, mint Fort Knoxot.

– Milyen filmet használtál?

– Tizenhat milliméterest.

Rickabee felvette a telefont, aztán a központost utasította, hogy kapcsolja neki a kórház parancsnokát.

– Jó napot, uram. Rickabee ezredes vagyok, Pickering tábornok helyettese. A tábornoknak szüksége lenne egy szolgálati autóra, ami elvinné Dillon őrnagyot Washingtonba, aztán vissza is hozná. És a tábornoknak szüksége lenne egy 16 mm-es vetítógépre is, amit most azonnal be kellene állítani a nappalijába... Nem, uram. A tábornoknak nincs szüksége vetítógépészre, csak a vetítógépre és a vászonra. És persze az autóra... Köszönöm, uram.

Letette a telefont, aztán Dillonhoz fordult.

– A szolgálati autó a főbejáratnál fogja várni, őrnagy.

– Köszönöm, uram.

– Gondolom, lenyűgözött a tábornoki rendfokozattal járó hatalmam, Jake - mondta Pickering.

– Igen, uram, nyomorult tábornok, egészen ámulatba ejtett. Rickabee és Pickering felnevetett.

Hát, legalább sikerült megröhögtetni őket. Egy pillanatig azt hittem, hogy átkozottul nagy botrány lesz.

(Négy)

– Érdekes fickó – jegyezte meg Rickabee, miután Dillon távozott... és miután elküldte Moore-t egy kancsó kávéért, amire senkinek sem volt igazán szüksége. – Több van ebben a fickóban, mint amit első látásra feltételezne róla az ember.

– Ő volt... sőt, talán most is a Metro-Magnum Stúdió reklámirodájának alelnöke. Szerintem nem fizettek volna neki annyit, amennyit fizettek neki, ha nem érdemelte volna meg. Clark Gable egyszer azt mondta, hogy Jake igazán akkor van elemében, amikor elkezdődik a forgatás. Elég neki egy pillantás a gyorskópiára, és máris meg tudja mondani, hogy tetszeni fog-e a nézőközönségnek, vagy sem. És azt is tudja, hogy hogyan kell újra sínre tenni egy kisiklófélben lévő filmet.

– Nem is tudtam, hogy... hogy is mondjam?... ezekben a körökben is megfordultál már.

– Ó, nem. Soha. Agyaggalamb-lovészet közben történt. Volt a pályán pár filmes, Gable, Bob Stack és hasonló, meg Jake. Ők is löni jöttek ki. Ott ismerkedtem meg vele. A tengerészgyalogosok szagról is megismerik egymást. Jake azelőtt kínai tengerészgyalogos volt, őrmester, aztán ment Hollywoodba. Jobban lőtt a hatvankilenc dolláros Winchester 12-essel, amit a Sears, Roebucknál vett, mint Gable az ezerdolláros angol puskájával.

– Mivel lőtt, tábornok? – kérdezte Rickabee.

– Amikor a feleségem is ott volt, akkor a Purdysszel, amit a harmincadik születésnapomra vett – felelte Pickering. – Amikor nem jött ki, akkor egy 12-essel. Szerintem attól jobb sörétes puskát nem gyártottak.

Rickabee egyáltalán nem lepődött meg a kijelentésén.

– Még most sem értem, hogy futott össze Jake-vel – mondta Pickering.

– Ő sétált be az irodámba. McCoy hadnagyot kereste.

– Mit akart Gyilkostól?

– Nem szereti, ha így nevezik – mondta Rickabee.

– A francba vele. Tábornok vagyok. Annak nevezem, aminek akarom – mondta Pickering. – Egyébként akár az apja is lehetnék.

– McCoy öccse állítólag nagy hőstettet hajtott végre a Véres hegygerincen. Az INS egyik riportere „Géppuskás McCoy”-nak nevezte el. Dillon főnöke, egy Stewart nevű dandártábornok, aki a főparancsnokságon szolgál, a propagandaosztályon, hallott a mi McCoyunkról, és most fel akarja használni valami sajtófogáshoz. Amikor kérdezősködni kezdtek, elhajtottuk őket, erre Stewart tábornok odaküldte Dillont, hogy helyretegyen minket. Moore meg felismerte Dillont...

DilioJake a házamban találkozott vele, Ausztráliában – szólt közbe Pickering.

Dilio... és behozta az irodámba.

DilioAkkor, mi legyen McCoyjal? Akarja, hogy felhívjam ezt a tábornokot, ezt a Stewartot, és megmondjam neki, hogy szálljon le rólunk?

DilioTalán jobb lenne, ha Forrest tábornokot hívná fel. Akkor mi teljesen kimaradnánk az egészből. És így lehetőség nyílna beszélni vele.

Horace W. T. Forrest vezérőrnagy a Tengerészgyalogság főparancsnokságán volt helyettes hírszerzési vezérkari főnök.

DilioMiért van olyan érzésem, hogy valami hátsó gondolat vezérli, Rickabee? Miért nem hívta fel *maga* Forrestet?

– Gondoltam, tábornok, talán nem lenne rossz dolog emlékeztetni rá a tábornokot, hogy maga nemcsak egy rémálom, amiből éjszakánként felriad.

– Gondolja, hogy ennyire súlyos a helyzet?

– Nekem az a dolgom, hogy úgy lássam a dolgokat, ahogy vannak, tábornok. Nézze, a következő a helyzet. Gyanítom, hogy Forrest tábornok titokban azt reméli, hogy a maga felépülése jó ideig el fog tartani, talán egészen a háború végéig. Amint azt bizonyára észrevette, nem jött el meglátogatni magát, és a szárnysegédjével se hívatta fel a maga szárnysegédjét, hogy az egészsége felől érdeklődjön.

– Ha ez így van, akkor hívja fel nekem a gazembert! – mondta Pickering. – Csak előtte árulja el nekem, hogy mit mondjak neki!

– A tábornok tud a problémáról, uram. Egy másik tábornokkal, akinek nincs joga bizonyos információkhoz jutni, tudatni kell, nem kívánja, hogy a tisztje felől érdeklődjön. Biztosra veszem, a tábornok tudja, hogyan kell kezelni a helyzetet.

– Fogalmam sincs, hogy... – kezdett hozzá Pickering, de aztán elhallgatott, mert Rickabee már fel is vette a telefonkagylót.

– Pickering tábornok szeretne Forrest tábornokkal beszélni – mondta Rickabee, és átadta Pickeringnek a telefont.

– Forrest.

– Itt Pickering, tábornok.

– Nahát, milyen kellemes meglepetés, tábornok. Amint hallom, kissé gyöngélikedik mostanában.

– Már sokkal jobban érzem magam, tábornok.

– Szolgálatra kész, tábornok?

– Egyelőre korlátolt szolgálatra osztottam be magam, amíg nem tudom meggyőzni az orvosaimat arról, hogy az én prognózisom a jó, és nem az övék.

– Nos, tábornok, ne akarja sürgetni a felépülését! Hallgasson csak az orvosokra!

– Adódott egy kis problémám, tábornok. Gondoltam, megkérdezem, nem tudna-e nekem segíteni megoldást keresni rá.

– Kérhet bármit, amit a hatáskörömnél fogva megtehetek, tábornok.

– Stewart tábornokról lenne szó...

– Arról a propagandas alakról? *Arról* a Stewartról?

– Igen, tábornok

– Hát, tábornok, maga meg én aztán valóban nem vagyunk túl jó propagandaalanyok. Nem gondolja?

– Pontosan ez a probléma lényege, tábornok. Úgy tűnik, hogy Stewart tábornok a nagy nyilvánosság elé akarja vinni az egyik tisztemet.

– Ki lenne az, tábornok?

– McCoy hadnagy, tábornok.

– Ó, igen. Ismerem McCoyt. De mi a francot akart Stewart tőle?

– Úgy tűnik, hogy McCoy öccse valami nagy dolgot hajtott végre Guadalcanalen, tábornok. Stewart tábornok már el is indította haza. Megtudta, hogy McCoy őrmester bátyja az én McCoyom, és most őt is be akarja vonni.

– Hajtsa el, tábornok!

– Stewart tábornok roppant elszánt ember, tábornok. Egy őrnagyot küldött Rickabee ezredeshez.

– Akkor hajtsa el az őrnagyot! Én eddig úgy tudtam, hogy Rickabee remekül ért az ilyesmihez.

– Rickabee ezredes valóban ért hozzá, tábornok. De az őrnagy majdnem olyan elszánt, mint Stewart tábornok. Ezért kérem a segítségét, tábornok.

– Elintézem a dolgot Stewart tábornokkal, tábornok. Nem kell aggódnia miatta.

– Köszönöm, tábornok, lekötelez.

– Amint jobban érzi magát, tábornok, a szárnysegédjével hívassa fel az enyémet, és megbeszélünk valamit. Azt hiszem, hogy ideje lenne nekünk leülni, és hosszasan elbeszélgetni bizonyos dolgokról.

– Nagyon kedves, tábornok. Úgy lesz.

– Örülök, hogy végre sikerült beszélnem magával, Pickering – mondta Forrest tábornok, aztán a vonal elnémult.

Pickering visszatette a kagylót a helyére, aztán Rickabee-re nézett.

– Jó voltam?

– A tábornokoktól mindenki elvárja, hogy jól teljesítsenek, tábornok. Maga kiválóan megfelelt az elvárásnak.

– Forrest helyében én is utálnám magamat – mondta Pickering. – Nekem sem tetszene, ha egy nap kiderülne, hogy a semmiből lett egy átkozottul magas rangú beosztottam, akiről soha életemben nem is hallottam, és aki átkozottul fűrészgyalogosok között kapta a kinevezését.

– Tábornok, Rooseveltnél a Fegyveres Erők főparancsnoka. Egy tengerészgyalogos soha nem kérdőjelezheti meg a parancsait.

– Nem is hiszem, hogy Forrest a parancs jogi szempontból való helyességét kérdőjelezi meg, sokkal inkább azt, hogy bölcs dolog volt-e ilyen parancsot adni.

– Ki is mondta, tábornok... Churchill?... „A háború túl fontos dolog ahhoz, hogy tábornokokra hagyjuk”?

– Azt hiszem, Churchill mondta – felelte Pickering. – De ettől én még maradok a pokol tornácán. Nem gondolja? Egy tábornok, akinek nem kellene tábornoknak lennie.

– Ezen már hiába elmélkedik, tábornok. És azt ki is mondta: „A maga dolga nem az, hogy a miértre keresse a választ...” s a többi, s a többi?

– Fogalmam sincs, hogy ki mondta, de értem a célzást.

Kopogtattak az ajtón. A Hadsereg sorállományúai jelentek meg kórházi ruhában. Kettő egy asztalt tolt, amin egy Bell & Howell vetítógép volt, a harmadik a vásznat hozta.

– Azt hiszem, a tábornok a nappaliban akarja felállítani a vetítőt – mondta Rickabee. – Így van, tábornok?

– Pontosan, ezredes – mondta Pickering tábornok.

(Öt)

George F. Hart őrmester egy dologban mindenképpen különbözött tengerészgyalogos bajtársai javától: már akkor is rengeteg erőszakos halált látott, amikor még be se lépett a Tengerészgyalogsághoz.

Zsaruként rengeteg olyan dolgot látott – és hozzá is szokott –, amitől a civilek gyomra felfordult volna. A zsaruk egyébiránt mindenkit civilnek tituláltak, aki nem volt zsaru. Látott embereket, akiket aztán szedtek ki a Mississippiből, hogy levetették magukat a hídról; látott darabokra szakadt holttesteket, amelyeket úgy kellett összekanalazni a ripityára tört automobilroncsokból; látott mindenféle öngyilkosságot; és látott embereket, akiknek földi létére baltával, ólomrúddal, puskagolyóval, revolvergolyóval, vagy éppen söréttel tettek pontot.

Még mielőtt tengerészgyalogos lett volna belőle, nemegyszer volt jelen, amikor a kórboncnok felakadt szemű testekből szívet, tüdőt és egyéb létfontosságú szervet távolított el, aztán úgy hajította a boncasztal mellett elhelyezett rozsdamentes acél mérlegre, mintha egy darab marhahús lett volna. És közben a kórboncnok vicceket mesélt Hart apjának.

De mindez nem készítette fel a filmre, amelyet Jake Dillon őrnagy készített Guadalcanalen.

Összesen öt nagy filmtekercset hozott magával az őrnagy.

– Annyit tudnod kell, Fleming – mondta Dillon a tábornoknak (mert Hart számára egy ideje már Pickering volt *a tábornok*, és nem csak egy tábornok) –, hogy ez a teljes, vágatlan anyag. A fiúk a laborban csak előhívták a nyersanyagot, és összeragasztották a tekercseket. Eddig még senki sem látta.

Miután Dillon őrnagy közölte vele, hogy löje le a világítást Pickering tábornok szobájában, és a film peregni kezdett, Hartnak olyan érzése támadt, mintha a híradót nézte volna moziban, hang nélkül.

A film első kockáin egy kis palatáblát látott, amire az operatőr felírta a dátumot, az időt, a helyszínt, a témát és a nevét.

Például:

1942. augusztus 5., 15.40

Az USS Calhoun fedélzetén

Útban Guadalcanal felé

Az 1. ejtőernyős-zászlóalj felkészül az invázióra

H. A. Simpson tizedes, USA Tengerészgyalogság

Aztán tengerészgyalogosokat látott; a legtöbbjük mosolygott. Egyesek ültek, mások álltak, megint mások a fegyvereiket tisztították, kést fentek, valami géppel dolgoztak, ami löszert töltött géppuskahevederekbe, vagy levelet írtak haza, meg ilyesmi.

George már kezdte kicsit unni a dolgot, amikor a kép váltott. Az invázió színhelyén voltak, a tengerparton.

1942. augusztus 7., 04.15

Tulagi

Első hullám, 1. raider-zászlóalj

H. A. Simpson tizedes, USA Tengerészgyalogság

Az operatőr az egyik partra szállító csónakban volt. Mindenütt tengerészek görnyedtek teljes menetszerelésben, arra várva, hogy a csónak partot érjen. Már nem mosolyogtak.

Aztán feltűnt a part, egy móló, égő, japán hidroplánok, tüzérségi lövedékek, amint becsapódnak és rengeteg füst.

Aztán a fiúk elkezdtek kimászni a csónak oldalain. Utána az operatőr már kint volt a mólón, aminek egy része megsemmisült.

És akkor jöttek a holttestek. Az első csak úgy feküdt a földön; vér lövellt ki a hátán egy artériából. A kamera úgy tíz másodpercig időzött a férfin, de sokkal többnek tűnt.

Aztán két tengerészgyalogos rohant végig a mólón. És egyszerűen elestek. Egyszerre, mind a kettő. De nem úgy, mint a filmekben, ahol a fickók a mellkasukhoz vagy a nyakukhoz kapnak, aztán megpördülnek, mielőtt a földre zuhanak. Ezek a fiúk egyszerűen elvágódtak futás közben, és halottak voltak.

Jó néhány életlen, szürke kocka következett, amin nem volt semmi. Aztán újra holttestek. Ezek között már voltak japánok is.

– Kérek egy italt – mondta a tábornok.

– Tábornok – mondta Moore hadnagy –, azt mondta, figyelmeztessem, ha már elfogyasztotta a napi fejadagját.

– Hadnagy, kérje meg Moore őrmestert, hogy töltsön nekem kétujjnyi skót whiskyt, kérem!

– Igenis, uram. Hart?

– Igenis, uram.

– Töltsön magának is, George, ha gondolja – mondta a tábornok. – Maga is, John.

Egy rövid felvétel következett valami japánokról, akik darabokban heverték egy kisebb lyuk mellett. Hart arra a következtetésre jutott, hogy valószínűleg a Haditengerészet tüzérségi ütegei találták el őket.

Aztán egy tengerészgyalogos feküdt a hátán – arc nélkül.

Hullák. Hullák. Hullák.

Utána egy tengerészgyalogost látott, akinek nyilván több vér volt a pucájában, mint agyvelő a koponyájában, mert ott állt fedezék nélkül, puskával a kezében, mintha csak a Parris-sziget istenverte lőtéren lett volna – még a puskahevedert is szabályosan használta.

Újabb japán hullák jöttek, ezúttal szétlőtt koponyával, aztán bejött a képbe egy tengerészgyalogos, kezében egy puskával. Az operatőr egészen ráközelített, és Hart most már látta, hogy a fickó egy idősebb tengerészgyalogos-tiszt, egy őrnagy. Dühösen hadonászott az operatőr felé. Szemmel láthatóan dühítette, hogy az operatőr lefilmezte.

Es ez így ment tovább. Tengerészgyalogosok, amint futnak és tüzelnek; tengerészgyalogosok, amint elvágódnak; felcserek, amint tengerészgyalogosok fölé hajolnak; aztán egy fickó, aki vérző arccal kapaszkodott a móló egyik cölöpébe, mintha az élete múltott volna rajta. Hart úgy látta, valami hisztériás roham tört a fickóra. Mire a vetítésnek vége lett, a tábornok három italt döntött le a torkán. Mindhármat Hart készítette el – magának is kevert kettőt. Az utolsó két ital, amit a tábornoknak készített, kétujjnyi skót whisky volt, tisztán.

Aztán végre kifutott a film, és Dillon őrnagy utasította Hartot, hogy kapcsolja fel a villanyt.

– Az embereid remek munkát végeztek, Jake – mondta a tábornok.

– Ja – mondta Dillon. – Csak éppen ebből az anyagból nem sok mindent lehet bemutatni a híradóban. Igaz?

– Szeretnék egy kópiát erről a filmről – mondta Rickabee ezredes.

– Ezredes, az nem lesz egyszerű... – kezdett hozzá Dillon őrnagy.

– Miért, Rickabee? – szólt közbe a tábornok.

– Meg akarom mutatni az embereimnek... az embereinknek.

– Készíttess egy kópiát, Jake! – adta ki az utasítást a tábornok.

– Stewart tábornok most rögtön látni akarja.

– Stewart tábornok kapja be! – mondta a tábornok. – Várnia kell, amíg elkészül a kópia Rickabee-nek.

– Jól van, Flem. Ahogy gondolod.

– A Haditengerészetnek van egy elég jól felszerelt fotólaborja az Anacostían, Dillon – mondta Rickabee. – De azt nem tudom, hogy tudnak-e kópiát készíteni mozgófilmről.

– Van egy haverom, aki régebben a Metro-Magnum laborjában dolgozott – felelte Dillon. – Most a Hadseregnek dolgozik az Astoria Stúdióban, Long Islanden. Az biztos, hogy ő nem fogja elcseszni, gyorsan meg is vágja, és eltünteti belőle a szemetet.

– Hívd fel! – adta ki az utasítást Fleming Pickering. – Kérdezd meg tőle, meg tudja-e... hogy hajlandó-e megcsinálni! Ha hajlandó, akkor vidd el George-ot New Yorkba.

Hart látta Rickabee ezredes arcán, hogy nem tetszik neki az ötlet. De néni lepte meg, hogy nem kezdett el ellenkezni. Annyit már megtanult, hogy ügyis hiába állna le vitatkozni a tábornokkal: falra hányt borsó lenne minden szó.

XI.

(Egy)

Washington D. C

Foster Lafayette Hotel

1942. szeptember 22., 03.45

George Hart őrmester olyan halkan lopózott be a lakosztályba, amelyen John Marston Moore hadnaggyal osztozott, amennyire csak tőle tellett. De ahogy a hálósobája felé ment lábujjhegyen, lágyultak a fények. Amikor kinyitotta az ajtót, Moore felkelt, és a könyökén támaszkodva meredt rá.

– Igyekeztem nem felébreszteni, hadnagy.

Moore megrázta a fejét, jelezve, hogy nem számít.

– Minden rendben ment?

Hart felemelte a nagy filmesdobozt, amit a kezében tartott.

– Az eredetit most adtam be Dillon őrnagynak, a Willardba – mondta Hart. – Ez itt két kópia.

– Kettő?

– Megkérdezték, hogy hány kópiát kérek, én meg azt mondtam, hogy kettőt.

– Okos fiú – mondta Moore. – Azt hiszem, hogy a tábornoknak is kell majd egy kópia.

A rendfokozatuk és a családi hátterük ellenére, Hart barátjaként tekintett Moore-ra. És olyan sztorija volt, amit egyszerűen nem tudott magában tartani. Moore pedig azon kevesek közé tartozott, akik Hart szerint el is hitték volna neki.

– Veronica Wood mellbimbója akkora, mint egy ezüstdolláros – jelentette be Hart.

Veronica Wood egy filmszínésznő volt. A világ szinte minden laktanyájának a falára ki volt tűzve egy fotó, amin a színésznő feszített áttetsző hálóköntösben, derékig érő szőke hajjal.

– Gondolom, azt is el fogod nekem árulni, hogy honnan tudod – mondta Moore.

– Lefeküdt Dillon őrnaggyal – mondta Hart. – Bekopogtattam hozzá, az őrnagy azt mondta, hogy menjek be, és ott volt Veronica Wood. Azt mondta nekem, hogy „Szia!”, és rám is mosolygott. És még csak meg sem próbálta eltakarni magát valamivel Mind a ketten pucérok voltak.

– Gondolom, Dillon őrnagy megérdemli. Nem igaz?

– Ja. Jesszusom, azok a filmek!

– Pocsék látvány volt, mi? – kérdezte Moore. – De azt tudnod kell, George, hogy azért nem... nem mindent vettek fel. Annyira azért nem volt szörnyű a dolog.

– Persze, azért jársz te is bottal, mi?

– Apropos, ezüstdollár nagyságú mellbimbók – mondta Moore. – Ma egy hölgy keresett telefonon.

– Engem?

– Téged. Éjfélkor. Én vettem fel a telefont, mire ő kellemes hangon azt kérdezte: „George?” Erre én azt mondtam: „Sajnálom, de most nincs itt. Hagyhat neki üzenetet.” Azt mondta, hogy majd visszahív.

– Biztosan az anyám volt.

– Nem hinném. Ennek a hölgynek nem olyan volt a hangja, mint egy anyának. És az anyád vajon nem mondta volna azt: „Mondja meg a fiamnak, hogy az anyja kereste!”?

– Fogalmam sincs...

– Talán Sessions százados titkárnője volt az – mondta Moore ártatlan hangon. – Láttam, milyen szemeket meresztett rád.

– Kösz szépen, hadnagy.

Sessions százados titkárnője elmúlt harmincöt éves, több mint hetvenkilós, és bajszos volt.

– Biztosan égette a vágy, amely éjfélkor tört rá – folytatta Moore –, és az ölelésre szomjúhozott...

– Az ölelésemre? Körbe se érném – mondta George. – Tudja a tököm, hogy ki volt. Egyedül anyámnak adtam meg ezt a számot.

– Jesszusom, George, ha tényleg az édesanyád volt, akkor sajnálom...

– Szerintem nem ő volt – mondta George. – Ő biztosan megkérdezte volna, hogy miért nem vagyok itthon éjfélkor.

– Apropos, éjféli – mondta Moore. – A tábornok idetelefonált tíz óra körül. Közölnöm kell veled, hogy a tábornok nem óhajt téged a kórházban látni tizenhárom óra előtt.

– Mi?

– Tiéd az egész délelőtt. A tábornok azt is mondta, hogy ne engedjem, hogy a Waffle House-ban vagy a Crystal Burgerben verd el a pénzed.

– Mit jelentsen ez?

– Igénybe vehetjük a szálloda minden szolgáltatását. Kaja, pia, mosoda, minden. Azt mondta, hogy ezt vegyem parancsnak.

– Kedves tőle – mondta George.

– Szerintem többről van itt szó kedvességnél – mondta Moore. – Szerintem ez nagyon fontos neki. Vigyáztál az idióta fiára, és ezt most szeretné meghálálni neked.

– Találkoztál már vele?

Moore megrázta a fejét.

– Rendes kölyök – mondta Hart. – Egy kicsit vad ugyan, de azért rendes.

– Amikor meghallottam, hogy átrepült a Golden Gate alatt, valamiéit nekem is az volt a benyomásom, hogy nem egy hamvába holt gyerek – mondta Moore.

– A kocsit hol hagyta?

– A hotel előtt. Alig maradt benzinem. Minden kút zárva volt.

– Na, akkor taxival megyek a kórházba, te meg tankold tele, mielőtt oda-jössz.

Moore hanyatt huppan az ágyra, aztán az oldalára fordult.

– Kapcsold le a lámpát, ha végeztél! – mondta.

(Kettő)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtér

1942. szeptember 23., 15.15

Clyde W. Dawkins alezredes közölte Charles M. Galloway századossal, hogy egy zuhanóbombázókból álló repülőszázad egy része – fél tucat VMSR-141-es - úton van felénk. A gépek egy Cooley nevű alezredes parancsnoksága alatt repültek. Galloway évekkor korábban együtt repült Cooleyval, és igen nagyra tartotta.

Ezért aztán Galloway nem lepődött meg, amikor fiira zajokra lett figyelmes. Ismerte a jó pár ezer lóerős Wright R-1820-52-es motorral szerelt Douglas Dauntless hangját. Akkor viszont már nagyon meglepődött, amikor kilépett a homokzsákokkal körülvett sátorból, a VMF-229 századirodájából, és megpillantotta a két Grumman Wildcatet, amint földet érnek a zuhanóbombázók előtt.

Tudta, hogy az elveszített repülőgépeket pótlandó érkezhettek a két vadászgép. A két Wildcat törzse csillogott, és nem rondította el a sár, ami minden repülőgépre rátapadt, amely csak egyszer is földet ért a Hendersonon.

Örülnie kellett volna a két új repülőgép látványának, de egyáltalán nem örült. Sőt, alaposan felment benne a pumpa két okból. Először is senki nem szólt neki, hogy két új Wildcatet kapnak, tehát esélye sem volt, hogy elkérje a két gépet a VMF-229-nek. Másodszor, a zuhanóbombázókkal együtt érkeztek, ami azt jelentette, hogy a Haditengerészet már megint elbaszarintott valamit...

A zuhanóbombázókat az egyik kísérő repülőgép-anyahajó fedélzetén hozták Guadalcanal közelébe. Hogy megvédjék az anyahajót a japán légierő gépeitől, és hogy a hajó mielőbb újabb feladatok elvégzésére indulhasson, a zuhanóbombázók a lehető legmesszebről szálltak fel, és indultak el Guadalcanal felé, figyelembe véve az időjárási tényezőket és az üzemanyag-szükségletet.

Mivel a Dauntlessek hatósugara jócskán meghaladta a Wildcatek hatótávolságát, és mivel a Dauntlesseket és a Wildcateket egyértelműen egyazon repülőgép-anyahajóról indították, két dolognak kellett történnie. Vagy a Dauntlesseket indították a Wildcatek hatósugarának megfelelő távolságból, és ezzel veszélyeztették a repülőgép-anyahajó épségét, vagy pedig – és ez tűnt valószínűbbnek – a Wildcateket indították a Dauntlessek hatósugarának megfelelő távolságból, és akkor szinte üres üzemanyagtartállyal kellett landolniuk.

Az a Wildcat, ami azért zuhant az óceánba, mert elfogyott az üzemanyaga, éppen olyan veszteségnek számított, mint egy légi csatában elveszített Wildcat.

Ez is csak azt juttatta Galloway százados eszébe, hogy mennyi meglehetősen ostoba ember rohangál elképesztően magas rangjelzéssel a gallérján. Ez ellen természetesen semmit sem tehetett, de legalább rábeszélhette volna Dawkinst, hogy adja neki az egyik új Wildcatet.

Kocogni kezdett a MAG-21 irodája felé.

Amikor az irodához ért, Charleyval közölték, hogy Dawkins alezredes éppen a levegőben van, a szokásos légi őrzőjára ment. Mivel a partfigyelők nem mindig tudták őket a japán repülőgépek érkezésére figyelmeztetni, szinte folyamatosan fent volt egy-két repülőgép, amely az ellenséges gépeket kémlelte.

A két új Wildcat pilótái néhány perccel Charley Galloway után értek a MAG-21 parancsnoki sátrába. Charley végigmérte őket, és megállapította, hogy úgy néznek ki, mint akik frissen végeztek Pensacolában.

Egy pecsétgyűrűs meg egy bajkeverő – jegyezte meg magában Charley nem túl nagy lelkesedéssel. – *A tekintete intelligenciáról árulkodik... de a szemében valami gonosz kis fény csillog.*

– Galloway százados vagyok – mondta Charley, és kezét nyújtott. – Én vezetem a VMF-229-et. Maguk jöttek a két Wildcattal?

A pecsétgyűrűs vigyázzba vágta magát, és tisztelgett. Ez nem lepte meg Charleyt.

– Igen, uram. Stecker hadnagy vagyok, uram. Szolgálatra jelentkezem, uram. Pickering hadnaggyal együtt.

– Úgy érti, a MAG-21-hez jöttek, mister? – kérdezte Charley, miután viszonozta a tisztelgést.

– Nem, uram. A parancsunk szerint a VMF-229-hez.

Stecker hadnagy kinyitotta a vászonzsákját, aztán Galloway kezébe adta a parancsaik egy másolatát. Galloway elolvasta. Valóban az állt benne, hogy a VMF-229-hez küldték őket. Elég jól sikerült palástolnia, hogy mennyire örül a remek hírnék.

Mivel ők hozták ide a repülőgépeket, és hozzám is osztották be őket, ha beveszem a fiúkat – és persze a repülőgépeket-a századba, akkor egész p esélyem van rá, hogy megtarthatom a Wildcateket is. Ha már nálad van, akkor kilencven százalék rá az esély, hogy nem veszik el tőled.

– Isten hozta magukat a csapatban, uraim – mondta Charley. – Lennének szívesek velem fáradni?

Charley Gallowayre rámosolygott a szerencse. A MAG-21-től alig ötven méterre belebotlott Oblensky technikus őrmesterbe.

– Oblensky őrmester, ezek a tisztek épp most hoztak nekünk két F4F repülőgépet. Tegyen róla, kérem, hogy haladéktalanul tolják azokat a gépeket a század körletébe! Szeretném, ha a gépek a helyükön lennének, mire Dawkins ezredes visszatér az őrzőatról.

– Igenis, uram – felelte Big Steve. – Azonnal intézkedek, uram.

Bill Dunn hadnagy a századirodában volt, amikor Galloway besétált. Érdeklődve nézett a patyolattiszta, friss jövevényekre.

– Dunn hadnagy – mondta Galloway százados –, ez a két tiszt épp az imént jelentkezett nálunk szolgálatra. Vadonatúj Wildcateket hoztak magukkal. Oblensky most viteti az egyiket a század körletébe. Lenne olyan jó, és segítene neki a másikat is odavinni?

– Kívánsága számomra parancs, parancsnokom – mondta Dunn, aztán sietve távozott.

Galloway megvárta, amíg Dunn kiment a sátorból, és csak akkor szólalt meg.

– Dunn hadnagy hamarosan kétszeres ász lesz. Ő a végrehajtó tisztem. Galloway fokozódó érdeklődést vélt felfedezni a két új tiszt szemében.

– Steckert mondott?

– Igen, uram.

– Látom, maga annapolisi, mister Stecker.

– Nem, uram. West Point-i.

West Point? Na, ilyen alakokból sem rohangál túl sok a Tengerészgyalogságnál.

– És maga, Mr...

– Pickering, uram.

– ... *Pickering*. Maga hol kapta a tiszti kinevezését?

– Quanticóban, uram. A tisztiiskolán.

– Repülni hol tanultak?

– Pensacolában, uram. Mindketten.

– És hány repült órájuk van? Először magára lennék kíváncsi, Mr. Pickering.

– Négyszázhatvannyolc, uram.

Ez jóval több volt annál, amire Charley számított. Azok a pilóták, akiket legutóbb kapott, hogy pótolja a VMF-229 veszteségét, maximum 250 repült órával rendelkeztek. És abból is igen kevés volt a Wildcaten eltöltött idejük.

– Ebből mennyit repült Wildcaten?

– Kétszázhuszonnyolcat, uram.

– Szóval nem ez az első repülőszázada?

– De igen, uram.

– Akkor hogy lehet, hogy ennyit repült Wildcatter?

– Velünk vitették a Wildcateket Bathpage-ból az ország minden pontjára.

- Úgy érti, hogy magukkal, kettőjükkel?
- Igen, uram.
- Erre feleljen, Mr. Stecker! Egyenes választ akarok! Mi volt az utolsó gondolata, amikor felszállt a repülőgép-anyahajóról?
- Uram – hezitált Stecker egy pillanatig, aztán hadarni kezdett. – Az, hogy jobb lesz, ha nem dúsítom túl a keveréket, különben mehetek fürdeni.
- Mennyi üzemanyag maradt a tartályában, amikor földet ért?
- Nagyjából tizenöt percre elegendő, uram.
- Maga, Pickering?
- Nekem már kigyulladt az üzemanyag-vészjelzőm, uram.
- És mire gondolt, amikor kigyulladt?
- Úgy megijedtem, hogy a szar is vigyázzban állt bennem – mondta Pickering, és csak egy pillanattal később jutott eszébe, hogy hozzátegye –, uram.
- Más szóval azt mondja nekem, hogy elégtelen mennyiségű üzemanyagot tankoltak a gépébe, amiről maga tudott is, és mégis felszállt?
- Végül kiderült, hogy nem volt elégtelen a mennyisége, uram.
- Ugye maga nem egy okostojás, Mr. Pickering?
- Uram – szólalt meg Stecker –, Mr. Pickering felszállás előtt jelezte, hogy gond lehet az üzemanyag mennyiségével, de utasították, hogy foglalja el a helyét a repülőgépében.
- Uram, azt hiszem, arról volt szó, hogy a lehető leghamarabb meg akartak fordulni a repülőgép-anyahajóval.
- Vagyis igazam volt. Valami nagy seggfej lehetett azon az anyahajon, valószínűleg fregattkapitányi lécekkal a zubbonyán.*
- Honnan jött, Mr. Pickering? És nők?
- San Franciscóból, uram, és nem, uram, nem vagyok nő.
- Galloway Steckerre nézett.
- Nem, uram, én sem vagyok nő. Pennsylvania keleti részéről jöttem, uram.
- Philadelphiából?
- Úgy száz kilométerre északra Philadelphiától, uram.
- A barátnőm is odavalósi – mondta Galloway.
- Ezt meg mi a fenéért mondtam?*
- Igen, uram – felelte Stecker.
- És mielőtt idejöttem, San Franciscóban voltam – mondta Galloway. Hirtenlen megrohanták a Caroline-nal kapcsolatos kellemes emlékek. Elég sok időt töltöttek el együtt a márvánnyal burkolt fürdőszobában, amelynek a falaiból az a sok zuhanyrózsa állt ki. – Pokolian jól éreztem magam az Andrew Foster Hotelben. Ismerik?
- Igen, uram – felelte Pick. – Mi is jártunk már ott.
- Galloway rögtön kiszúrta, ahogy a két tiszt olyan furán egymásra sandított.
- Az Andrew Fosterrel valami érzékeny pontra tapintottam – gondolta Charley. – Biztos jól leitták magukat abban a szállodában. Hamarosan meg is kapom a jelentést,*

amiben az fog állni, hogy ez a két alak tisztához méltatlan viselkedést tanúsított a szállodában. Remélem, jól érezték magukat

– A dolgunk az, hogy igyekezzünk megvédeni a repülőteret és környékét a japánoktól – magyarázta Galloway. – Az esetek nagy részében... tízből kilencszer előre tudjuk, hogy jönnek. Amikor megkapjuk a figyelmeztetést, felszállunk, amilyen gyorsan csak lehet, és megpróbáljuk őket a lehető legtávolabb leszedni.

– Szabad megkérdezni, hogy honnan értesülünk az érkezésükről? – kérdezte Stecker.

– Leginkább a partfigyelők szólnak ide. Ezek ausztrálok, akik a japánok által megszállt szigeteken maradtak, innen északra. Igazi keménytökű gyerekek. Rádióon szólnak Pearl Harbornak, ők meg továbbítják az üzenetet nekünk. Máskor meg a saját égi járőreink szólnak, vagy az anyahajókról indított járőrök. De az esetek legnagyobb részében a partfigyelők szoktak figyelmeztetni.

– Mik azok a fura repülőgépek, amiket láttam, amikor leszálltam? – kérdezte Pick. – Amikre az aligátorfogak vannak festve.

Nem mondta, hogy „uram”; tudnia kellene, hogy Bell vadászokat látott, és hogy azok nem aligátorfogak, hanem cápa fogak. De mégis van valami ebben a kölyökben, ami tetszik nekem.

– Azok cápa fogak, Mr. Pickering – mondta Galloway. – A repülőgépek pedig, amiket látott, a Hadsereg P-400-as vadászgépei, és a pilóták, akik vezetik, a legjobbak, akiket életemben láttam. Van még kérdése?

– Nincs, uram. Mikor megyünk az első bevetésre, uram?

– Szeretne már harcolni, mi?

– Nem, uram. Csak kíváncsi voltam, ez minden.

A francba is, én is megkérdeztem volna.

– Nos, először megmutatjuk maguknak, hogy hol fognak aludni, aztán megmutatjuk az étkezdét is. Reggel pedig, vagy Dunn hadnaggyal, vagy velem, elmennek egy kis sétarepülésre, amin kiderül, mennyire jó pilóták. Ha az jól sikerül, akkor hamarosan élesben is kipróbáljuk magukat. Ha nem sikerül jól, akkor várunk, amíg annyira bele nem jönnek, hogy nem nyírják ki magukat, vagy valaki mást.

– Igen, uram. Köszönöm, uram.

Bill Dunn hadnagy lépett a sátorba.

– Uram, bátorkodtam megkérni Big Steve-et, hogy fesse fel a század azonosítóját a repülőgépekre.

– Ügyes fiú vagy, Bill – mondta Galloway, aztán bemutatta egymásnak a tisztüket.

– Keressen nekik egy helyet, ahol ma délutánig lecuccolhatnak, meg ahol alhatnak! – mondta Galloway. – Azt mondtam nekik, hogy holnap reggel vizsgarepülésre vesszük őket.

– Igenis, uram.

– Van kérdése, Stecker?

– Uram, ez inkább amolyan kérésféle lenne.

– Hallgatom.
– Ha lenne pár szabad óránk, elmehetnék az 5. tengerészgyalogosokhoz? A 2. zászlóaljhoz.
– Az 5-ösök 2. zászlóaljához? – kérdezte Galloway. – Ugyan miért akarna odamenni? Ott szolgál a haverja?

– Az apám, uram.

Rövid csend következett.

– Mondja csak, maga nem Jack NU Stecker fia véletlenül, Mr. Stecker?

– De igen, uram.

Így már értem a West Point-dolgot. Aki Becsületrendet kap, az arra az akadémia-ra járathatja a kölykét, amelyikre akarja.

Aztán eszébe jutott, hogy hallotta, Jack NU Stecker őrnagynak volt egy másik fia is, egy haditengerész zászlós, aki Annapolisban végzett, és meghalt az *Arizona* fedélzetén, Pearl Harborban, december 7-én.

Hát, Jack Nincs Utónév Stecker őrnagy nem fog örömeiben táncolni, ha meglátja, hogy másik fia most meg itt van ezen a kibaszott szigeten, mint vadászpilóta.

– Keressen valakit, aki odaviszi egy dzsippel, Bill! – mondta Galloway.

– Igenis, uram.

(Három)

Washington D.C.

Foster Lafayette Hotel

1942. szeptember 22., 09.15

Nem sokkal azután, hogy a szobapincér begörgetett egy zsúrkocsit, rajta egy tálcával, amin sonka, tojás, pirítós, kávé, egy kancsó frissen facsart narancslé, a *The Washington Star* legfrissebb kiadása és egy szál rózsza volt egy apró vázában, George Hart diszkrét kopogásra lett figyelmes.

– Szabad! – mondta George Hart vidáman.

Kinyílt az ajtó, és egy festékfoltos munkásoverallt viselő férfi dugta be a fejét az ajtón.

– Elnézést a zavarásért, uram – mondta a festő. – Ha megmondja, hogy mikor megfelelő, akkor visszajövök, és befejezem az ajtó festését.

A falra mutatott, ami Hart és Moore lakosztályát választotta el Richmond F. Fowler szenátor és Fleming Pickering dandártábornok lakosztályától. Az újonnan beépített ajtót paraván takarta el.

– Jöjjön csak be! – mondta George. – Amúgy is szívesen nézem, ahogy mások dolgoznak.

A festő nem reagált a szellemes megjegyzésre.

– Visszajövök, ha már elment, uram.

– Nem áll szándékomban elmenni. Jöjjön be, és fesse le azt az ajtót!

– Igen, uram.

George nekilátott áttanulmányozni a *The Washington Start*.

A Reuters hírügynökség szerint a németek és az oroszok között nagy összetűzésre került sor a Mamajev kurgánál, Sztálingrád közelében. Értesüléseik szerint súlyos veszteség érte mindkét felet.

Brit csapatok partra szálltak Tamatavénél, Madagaszkár keleti partján, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy elfoglalják a fővárost, Tananarivét. A fővárost állítólag „roppant erős” Vichy-francia erők védték. Az újság egy térképet is mellékelte nyilakkal. George tudta, hogy kik voltak a Vichy-franciák: ők kötöttek békét a németekkel. Azt viszont már nem tudta, hogy merre lehet Madagaszkár. A térképnek sem vette túl sok hasznát.

A GNCPAC bejelentette, hogy a csendes-óceáni térségben hat, erős védelemmel ellátott csapatszállító és teherhajó épségben eljutott Guadalcanalre, és sikeresen partra tette a 7. tengerészgyalogosokat (hogy megerősítsék az 1. tengerészgyalogos-hadosztályt), valamint „jelentős mennyiségű” utánpótlást. Ehhez a cikkhez is mellékeltek térképet; ezt George már nagy érdeklődéssel tanulmányozta.

Amíg nem nézte meg Dillon filmjeit, egy nappal korábban, nem igazán érdekelte Guadalcanal.

Éppen a képregénymellékletet olvasta, amikor a telefon megcsörrent. De nem az ő lakosztályában csörgött, hanem a tábornokéban.

Óvatosan eloldalazott a festő mellett, aki az ajtón dolgozott, átment a tábornok lakosztályába, és felvette a telefont. A tábornoké csörgött, nem a szenátoré. Pontosan tudta, hogy mit kell mondania.

– Pickering tábornok szállása, Hart őrmester vagyok, uram.

Ez után következett volna: „A tábornokot jelenleg nem tudom adni, de hagyhat neki üzenetet, uram.”

– George?

Hart szíve majd kiugrott a helyéről.

– Jesszusom!

– Hívtalak tegnap este, amikor megérkeztem – mondta Elizabeth Lathrop. – Valami tiszt vette fel, és azt mondta, hogy későn fogsz hazaérni.

Hart érezte a nő ujjait a hátán, a szappan illatát a hajában, a bőre ízét.

– Honnan a francból szerezted meg ezt a számot?

– Ugyan hol másutt lakna Pick apja Washingtonban?

– Mit akarsz?

Hart érezte a nő hangján, hogy a kérdéssel megbántotta.

Jesszusom, én nem akartam megbántani!

– Hát, éppen erre jártam – mondta Elizabeth Lathrop már hűvösebben –, és gondoltam, felhívlak, és beköszönök.

– Washingtonban vagy?

– Igen – felelte Elizabeth. – És gondoltam, esetleg szívesen találkozna velem.

Embert is tudnék ölni, hogy megint benned legyek, és a puha, meleg melled a mellkasomhoz préselődjön.

Aztán megszólalt benne George Hart, a Saint Louis-i Rendőrség erkölcsrendészeti csoportjának nyomozója:

– Nekem te túl drága vagy, angyalom.

A kagylóból egy kattanás hallatszott, aztán valami zúgás, és végül a tárcsa-hang bugása.

– Bassza meg! – mondta Hart keserűen és meglehetősen hangosan. A kagylót a készülékhez vágta, és megint felkiáltott. – Bassza meg!

A fickó, aki az ajtót festette, tágra nyílt szemmel meredt rá. George dühös pillantásokat lövellt felé, mire a szobafestő elfordult.

Hogy a francba fogom megtalálni? Hívjam fel a helyi zsarukat az erkölcsrendészetnél, és kérdezzem meg tőlük, hogy nem tennének-e egy szívességet egy kolléga kedvéért, és nem néznének utána, hogy hol szállt meg egy első osztályú kurva, egy Elizabeth Lathrop nevű fehér, nagyjából 160 cm magas, huszonkét-huszonhárom éves nő, aki megközelítőleg 48 kg, a szeme kék, a haja szőke, különös ismertető jele nincs?

Valószínűleg nem is ez a neve. Ez csak a művészneve. Valójában valami hülye nevet, mint például Agnes Kucsarszkij, vagy valami ilyesmi.

Éppen eloldalazott a festő mellett, amikor a telefon ismét megcsördült.

– Pickering tábornok szállása, Hart őrmester vagyok, uram.

– Azt hiszed, nem tudom, hogy egy kibaszott kis csóró vagy?

– Kicsim!

– Te szemétláda!

– Sajnálom. Egyszerűen csak... nem tudom, hogy miért mondtam.

Hosszú csönd következett.

– Mondom, hogy sajnálom.

– Rendben.

– Hol vagy most?

– A Hotel Washingtonban.

Hol is láttam a szálloda tábláját? Valahol a környéken. A francba, hát, persze! A Pennsylvania sugáruitól egy háztömbnyire van, nem sokkal a mozi után.

– Az itt van egy köpésre.

– Igen, tudom. El tudsz szakadni egy kis időre?

– Egész délelőtt szabad vagyok.

– Volna kedved idejönni? És meginni egy italt, vagy ilyesmi? *Meginni egy italt? Vagy ilyesmi? Hajnali fél tízkor?*

– A vagy ilyesmire voksolok – mondta George.

– A 805-ösben vagyok – mondta Elizabeth Lathrop.

A telefonkagylóból újabb kattanás hallatszott, még mielőtt George Hart kinyithatta volna a száját, hogy megmondja a nőnek, hogy pár percen belül ott lesz.

Pompás volt az idő odakint. A nap sütött, és a hőmérséklet is éppen megfelelő volt. *Vénasszonyok nyara* – gondolta George, miközben elsétált (vagy inkább elkocogott) a Fehér Ház mellett.

Tisztára, mint egy álom – gondolta George. – *Elmegyek a Fehér Ház mellett, miközben Elizabethhez sietek.*

A Washington moziban az *Eagle századot* adták. Tyron Powell játszotta benne a főhőst, az amerikai vadászpilótát, aki az angolok oldalán akart harcolni. Hartnak eszébe jutott, hogy valahol azt hallotta, hogy Tyrone Power be akar állni tengerészgyalogosnak. *Dillon őrnagy mondta* – ugrott be Hartnak. Hallotta, amikor elmondta a tábornoknak. Azon tűnődött, hogy vajon őt is elküldik-e a Parris-szigetre. Fura volt arra gondolni, hogy Tyrone Power kopaszon áll egy Clayton C. Warren tizedeshez hasonló seggfej előtt, aki három centiről ordít az arcába.

A Hotel Washington pontosan ott állt, ahol gondolta. Átverekedte magát a forgóajtón, keresztülvágott a szálloda előcsarnokán, kiválasztotta a számos lift egyikét, majd felment a nyolcadik emeletre. A 805-ös balra a harmadik ajtó volt.

Amikor Beth ajtót nyitott, fehér blúzt viselt, illetve kigombolt kardigánt és tweedszoknyát. Nem nézett Hartra.

– Szia. Gyere be!

– Bocs azért, amit a telefonban mondtam.

Beth bólintott, de nem szólt semmit.

– A Foster Lafayette csak néhány háztömbnyire van.

Beth újból bólintott.

– Szóval, mi szél hozott Washingtonba?

Beth ezúttal Hartra nézett. Fájdalmasan.

– Jaj, Jesszusom! – mondta Hart. Szinte feljajdult.

– Hülyeség, mi? – kérdezte Elizabeth. – De gondoltam, kit érdekel...

George előrenyújtotta a kezét, és megérintette Beth arcát. Aztán Beth is felemelte a kezét, és megérintette George karját. Egy pillanattal később George a karjaiban tartotta Bethet; olyan szorosan ölelte, mint azelőtt senki mást. Nem csókolta meg, csak magához ölelte, és eltemette az arcát a nő hajfartjeiben. Beth pedig szorosan hozzásimult, és egy kicsit sírt, és akkor George rádöbrent, hogy legszívesebben ő is elsírta volna magát.

Aztán hirtelen megérezte a nő combjának melegségét, mellének puhaságát, és erekciója lett. Kissé lazított az ölelésen.

Beth hátrahajtott a fejét, és George-ra nézett. Igaza volt. A nő tényleg sírt. A könnyecsek apró barázdát szántottak a sminkjén.

– Semmi baj – mondta Beth félig-meddig nevetve. – Csalódtam volna, ha nem ez történik...

A kezét George arcára tette.

Valaki dühödten dörömbölni kezdett az ajtón.

– Ki az?

– A szállodavezető-helyettes, Miss Lathrop. Kérem, nyissa ki az ajtót! Beth kiszabadította magát George karjaiból. Az ajtóhoz lépett, és közben a szemét törölgette a kezével.

Egy középkorú, öltönyös férfi lépett a szobába anélkül, hogy bárki beinvitálta volna.

Szállodavezető-helyettes a seggem. Ez egy szállodai detektív. Éppen eleget láttam belőlük, úgyhogy megismerem őket, ha beléjük botlók.

– Ide nem jöhet fel, őrmester. A Washington nem olyan hotel. És, Miss Lathrop, nagyon tudnám értékelni, ha kijelentené a szállodából, amilyen gyorsan csak lehet.

Miközben sietős léptekkel a pirosposztgás arcú szállodai detektívhez ment, George előhúzta a zsebéből az igazolványát.

– Ami ebben a szobában történik, ahhoz magának semmi köze – mondta George.

A szállodai detektív alaposan megnézte az igazolványt, aztán Hartra nézett.

– Húzzon el innen! – mondta Hart. – És vissza se jöjjön! A hölgy pedig nem fog kijelentkezni. Megértette?

A szállodai detektív egy szó nélkül sarkon fordult, kinyitotta az ajtót, és távozott.

Mi a franc volt ez az egész? Meglátott egy tengerészgyalogos őrmestert, és rögtön arra gondolt, hogy ez a fickó kéfélni megy egy kurvához? Vagy csak ránézett Elizabethre, és azonnal tudta, hogy kurva? Jesszusom, nem is úgy néz ki, mint egy kurva, és egyáltalán nem viselkedik úgy.

George visszafordult Bettyhez.

– Nahát – mondta Beth.

George vállat vont.

– Mit dugtál az orra alá?

– Amolyan tengerészgyalogos-jelvényt.

– Azt hittem, hogy az erkölcsrendész-jelvényedet mutattad meg neki – mondta Beth.

Ismét könnybe lábadt a szeme.

– Elment, és nem fog visszajönni.

– Megölelnél még egyszer? – kérdezte Beth halkán, és George szemébe nézett. – Megtennéd?

George kitárta a karját, Beth pedig odalépett hozzá. Amikor George köré fonta a karját, Beth ismét zokogni kezdett. George megsimogatta a nő hátát, aztán a fejét, és közben csitígtatta.

Aztán a nő combjának melegsége és mellének puhasága ismét hatalmába kerítette, és az erekciója visszatért. Megpróbálta eltolni magát a nőtől, de az követte. Aztán Beth újból hátrahajtott a fejét, és egy pillanatra George szemébe nézett. Egy pillanattal később a nő ajka George szájára tapadt, éhesen kóstolgotta, majd Beth hátrafelé kezdte vonszolni George-ot, majd fel az ágyra.

(Négy)

Washington D. C.

Walter Reed Katonakórház

1942. szeptember 22., B.45

Háromnegyed tízkor Harry N. Rutterman technikus őrmester bedugta a fejét F. L. Rickabee ezredes irodájába, és közölte vele, hogy Pickering tábornok keresi telefonon.

A beszélgetés meglehetősen rövidre sikeredett.

– Van itt valami, amit meg kellene beszélnünk, Rickabee – jelentette be Pickering tábornok. – Van valami akadály annak, hogy idejöjjön, mondjuk, háromnegyed tizenkettőre?

– Nincs, uram – felelte Rickabee, bár nem mondott teljesen igazat. Az aznapi programja már így is teljesen a feje tetejére volt állítva, ha pedig még a tábornokkal is találkoznia kell, akkor aztán végérvényesen a feje tetejére áll minden. Viszont az ezredesek számára egy tábornok kérése az ugye, parancs...

– Köszönöm – felelte Pickering, és bontotta a vonalat.

Amikor F. L. Rickabee ezredes – hajszálpontosan a megbeszélrt időpontban – be-masírozott Fleming Pickering dandártábornok nappalijába – Pickering kórházi W-lakosztályában –, egy két főre megterített asztalt pillantott meg. A tábornok pedig egyenruhát viselt – legalábbis részben –, nem pedig köntöst vagy pizsamát. Zubbonyt és nyakkendőt azért nem vett magára, de a khaki ingje gallérjának két csücskén ott díszelgett egy-egy ezüstcsillag. Rickabee úgy döntött, hogy Pickering nem ok nélkül tűzte ki a rangjelzését.

Különben miért tűzte volna ki? Innen úgysem mehet sehová. Bár az is lehet, hogy látogatót vár... talán éppen Forrest tábornokot... és azért döntött az egyenruha mellett. És tőlem akar valamivel kapcsolatban tanácsot kérni, még mielőtt találkozik vele?

– Jó reggelt, tábornok.

– Sajnálom, hogy iderángattam, de feltételezem, elég nagy felfordulást csináltam volna, ha besétálok az irodájába.

– Szabadon rendelkezik az időmmel, tábornok – felelte Rickabee. – És úgy gondoltam, hogy ez érdekelne, uram. Ma reggel érkezett futárral.

Rickabee kivett a belső zsebéből egy papírt, és Pickering kezébe adta.

BELSŐ MEMORANDUM

DÁTUM: 1942. szeptember 21.

FELADÓ: Helyettes vezérkari főnök

Személyzetügy

CÍMZETT: Igazgató

USA Tengerészgyalogság

Főparancsnokság

Propagandadivízió

FUTÁRRAL KÉZBESÍTENDŐ!

TÁRGY: Vezetéselemző Iroda

USA Tengerészgyalogság

Főparancsnokság

1. A Vezetéselemző Iroda tagjai semmilyen, ismétlem, semmilyen propagandatevékenységbe nem vonhatók be.
2. A propagandadivízió mostantól kezdve nem léphet kapcsolatba a Vezetéselemző Irodával alulírott külön engedélye nélkül.
3. A jelen utasítással kapcsolatos észrevételeket, illetve a fel-
lebbezésre irányuló kéréseket alulírott nemkívánatosnak minősíti.

A TENGERÉSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKA UTASÍTÁSÁRA:

Alfred J. Kennedy vezérőrnagy

USA Tengerészgyalogság

Helyettes vezérkari főnök, G-1

Pickering elolvasta, felhorkant, aztán visszaadta Rickabee-nek.

– Gondolom, most már leszállnak rólunk. Úgy tűnik, ha valaki tábornok, akkor tényleg mindent el tud intézni.

– Igen, uram, valóban úgy tűnik.

– Gondoltam, időt takarítunk meg, ha itt ebédelünk – mondta Pickering. – Megkértem őket, hogy tizenkettőkor szervírozzák az ebédet.

– Nagyon kedves magától, uram.

– Akkor hálálkodjon, ha meglátja, hogy mit adnak nekünk enni. Most, hogy jobban belegondolok, talán rendelnem kellett volna egy kis vésztartalékot.

– Uram?

– Előfordul, hogy a szállodából rendelek egy tálcára való előételt, hátha ehetlen lesz az ebéd vagy a vacsora.

– Értem.

– Az orvosok nem engedik, hogy négynél több italt igyák meg naponta – mondta Pickering. – Most készülök meginni a másodikat. Csatlakozik hozzám?

Az orvosok két italt engedélyeztek magának naponta, tábornok, és nem négyet. És valamiért az az érzésem, hogy nem a másodikat, hanem a harmadikat vagy a negyediket készül meginni.

– Igen, uram. Köszönöm.

– Skót whisky megfelel?

– Pompás lesz, uram.

Pickering a kis középső szobába ment, majd egy pillanattal később egy majdnem üres Famous Grouse palackkal tért vissza.

– Kezdek kifogyni a készletemből – mondta Pickering.

– Nem gond, uram. Ihatok mást is.

– Nem, nem. Van itt még pár palackkal, és ha Hart és Moore nem kapott rá, akkor a hotelben is van még néhány. De a lényeg, hogy kifogyóban a készlet. San Franciscóban átkozottul sok van még belőle, százládányi, vagy még több. A javát a *Pacific Princess* raktárából hozattam el, amikor bérbe adtam a Haditengerészetnek.

– Hát, a szabály kimondja, hogy tömény szesz nem lehet a Haditengerészet hajóin.

Hova a fenébe akar kilyukadni?

– Van egy halom emberünk, aki a nyugati és keleti part között rohangál. Igaz, Rickabee?

– Igen, uram.

– Mit gondol, az egyikkel nem lehetne elhozni pár ládát?

– Dehogynem, uram. Nem gond, uram. Lee százados most éppen a Mare-szigeten van, uram. Felhívom, ő pedig mindent elintéz. Ma este indul, úgyhogy, ha minden jól megy, holnapután reggelre itt is lesz.

– Egy újabb privilégium, ami a tábornoki ranggal jár. Nem igaz? Egy tábornok kedvéért akár tengerészgyalogos-tisztek is hajlandóak magukkal cipelni pár láda piát a fél országon át.

Kezd nagyon nem tetszeni nekem ez a szöveg. Mi a fenére készül?

– Megkérhetném, tábornok, hogy hívja fel az alkalmazottait San Franciscóban, és mondja meg nekik, hogy egy Lee nevű százados hamarosan jelentkezni fog náluk?

A kérdést már Pickering hátának tette fel, mert a tábornok közben hátat fordított neki, és kisétált a szobából. És természetesen nem válaszolt Rickabee-nek.

Kisvártatva két pohárral a kezében tért vissza. Mindkettőben whisky sötétlett. Az egyik poharat Rickabee kezébe adta.

– Parancsoljon, Rickabee.

– Köszönöm, uram.

– Kire igyunk?

– Mondjuk a Tengerészgyalogságra, uram?

– Mondjuk a két tengerészgyalogosra, Bukán? – kérdezett vissza Pickering.
– A tengerészgyalogosokra, Bukán – mondta Rickabee, és megemelte a poharát.

– Van ám nevük is – mondta Pickering. – Joe Howard hadnagy és Steve Koffler őrmester.

Valamiért nagyon pipa. Vagy részeg?

– Howard hadnagyra és Koffler őrmesterre – mondta Rickabee.

– Joe-ra és Steve-re – mondta Pickering, és nagyot kortyolt az italából. – Tudta, Rickabee, hogy én csináltam Kofflerből őrmestert?

– Nem, uram. Nem tudtam.

– Gyerek még. Jó néhány évig még szavazni sem mehet. De úgy gondoltam, hogy az a tengerészgyalogos, aki önként vállalkozik arra, amire ő, annak kijár az őrmesteri rendfokozat. Úgyhogy szóltam Banningnek, hogy intézze el.

– Erről nem tudtam, tábornok.

– Joe Howard egy musztáng – folytatta Pickering. – Egy régi haverom, egy tengerészgyalogos, akivel együtt szolgáltam Franciaországban... akkor még őrmester volt, én meg tizedes... egy Jack NU Stecker nevű fickó úgy döntött, hogy Howard őrmesterből egész jó tiszt lenne, és közvetlen kinevezést adott neki.

– Igen, uram. Stecker őrnagyot jól ismerem. Már akkor is ismertem, amikor még tűzvezető törzsőrmester volt Quanticóban.

– Pokolian jó tengerészgyalogos ez a Jack NU Stecker – mondta Pickering.

– Igen, uram, valóban az.

Részeg. Különben mire jó ez a tengerészgyalogos-nosztalgia?

Rickabee gyanakvása megalapozottnak bizonyult, ugyanis Pickering kiamasírozott a szobából, majd kezében a whiskysüveggel tért vissza, és újra töltött mindkettejük poharába.

– Minden rendben. Utánanéztam a dolgoknak. Van még két teli üveg. És persze, tengerészgyalogos bajtársi kötelességből, a jó Lee százados hoz nekem még pár palackkal Ugye?

– Igen, uram.

– Hart őrmester két kópiát készíttetett Dillon filmjeiből – mondta Pickering.

– Tudott róla, Rickabee?

– Igen, uram. Moore hadnagy elmondta.

– Okos fiú ez a Hart.

– Igen, uram.

– És Moore sem az, akinek első látásra gondolná – folytatta Pickering.

– Igen, uram.

– Dillon filmjei roppant érdekesek voltak. Nem gondolja, Rickabee?

– Igen, uram. Azok voltak.

– És talán kicsit *zavaróak* is.

– Zavaróak, de érdekesek, tábornok.

– Sokáig nem tudtam elaludni. Egyre csak azokon a filmeken gondolkodtam – mondta Pickering. – És ma reggel, amikor Moore elhozta nekem a második kópiát, amit Hart készíttetett, idehozattam a kórház vetítőjét, és megnéztem az egészet még egyszer. A mozigépész elhányta magát.

– Tényleg?

– Miért? Mire számított, Rickabee? Ő csak egy katona, mi pedig *tengerészgyalogosok* vagyunk. Vagy nem?

Jesszusom, mindjárt elveszti a fejét!

– Ekkor hívtam fel magát telefonon – folytatta Pickering –, és kértem meg, hogy jöjjön ide... amíg a katona hányt.

– Igen, uram.

– Ezek a filmek számtalan gondolatot ébresztettek bennem, Rickabee. Amikor megláttam azokat a felvételeket a Henderson repülőtérről, rádöbrentem, hogy a fiam és Jack NU Stecker fia hamarosan ott fog harcolni a többi pilótával... ha már nem harcolnak velük.

– Igen, uram.

– Aztán egészen távoli emlékek rohantak meg, amikor Jack és én a Parris-szigeten voltunk. Maga is volt a Parris-szigeten, Rickabee?

– Nem, uram. Én tisztként kerültem a Tengerészgyalogsághoz.

– Tudja, sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy mindenkinek végig kellene csinálnia az alapkiképzést a Parris-szigeten. Úgy értem, a tiszteknek is.

– Valószínűleg jó ötlet lenne, tábornok.

– Banning sem volt a Parris-szigeten, mi?

– Nem, uram. Úgy tudom, hogy Banning őrnagy is tisztként került a Tengerészgyalogsághoz, uram.

– Banning nagyon jó ember – mondta Pickering.

– Igen, uram.

– Azt tudja, hogy mit tanítanak a kopaszoknak a Parris-szigeten, Rickabee? Tudja, hogy nekem meg Jack Steckernek mit tanítottak?

– Nem igazán értem, hogy mire akar kilyukadni, uram.

– Azt tanították nekem meg Jacknek, hogy egy dolog van, amitől a tengerészgyalogosok olyan különlegesebbek lesznek, jobbak, mint a katonák, és az az, hogy a tengerészgyalogosok soha nem hagyják hátra a sebesültjeiket meg a halottaikat a harcmezőn.

– Igen, uram.

– Gondolja, hogy ezt még mindig tanítják, Rickabee? Vagy ez csak a régi szép időkben volt divat? Még az első világháborúban?

– Nem, uram. Nem hiszem, hogy ez csak akkor lett volna divat.

– Gondolja, hogy Moore hadnagynak és Hart őrmesternek is megtanították, amikor a Parris-szigeten voltak?

– Igen, uram. Ebben biztos vagyok.

– Moore-ért is visszamentek Guadalcanalen, amikor megsebesült, mi? Egy pár tököss tengerészgyalogos odament, és magával vonszolta Moore-t meg még

egy pár tengerészgyalogost, mert tudták, hogy akár sebesültek, akár halottak, a tengerészgyalogosok nem hagyják ott a bajtársaikat. Igaz? *Mi a fene értelme van ennek a beszélgetésnek?*

– Igen, uram. Valószínűleg pontosan így történt.

Valaki kopogott az ajtón. Két felcser jelent meg; egy zsúrkocsit toltak maguk előtt.

Remélem, a kaja egy kicsit kijózanítja.

Ebédre zöldséglevest, sült csirkét, makarónit, egy szelet kenyeret, banántortát és egy kancsó teát kaptak.

– Kérem, hozzanak nekem egy kávé is! – mondta Pickering tábornok, de aztán meggondolta magát. – Nem. A kávé törölve. Nem kérek kávé. Köszönöm.

Inkább ivott még egy korty Famous Grouse-t. Aztán nagy gonddal vágott magának egy szeletet a sült csirke mellehúsából, és a szájába tette.

Remélem, hogy pocskék a hús, és a dühét az élelmezési tiszten tölti majd ki!

– Úgy látszik, a szakács berúgott – mondta Pickering tábornok. – Ez a hús egész jó.

– Ennek örülök, uram.

– Vajon Joe Howard és Steve Koffler most mit ehet Bukán?

– Tartok tőle, hogy nem sok mindent, tábornok.

– Ha már itt tartunk, Rickabee – társalgott Pickering tábornok –, a Tengerészgyalogság mikor is szerelte le őket?

Ez meg mi a fenét jelentsen?

– Uram?

– Nos, én bizony azt mondanám, hogy az egészségi állapotuk alapján akár sebesültek is nevezhetnénk őket, persze csak akkor, ha még életben vannak. Ha tengerészgyalogosok lennének, akkor odamennénk, és elhoznánk őket onnan. Nem? A tengerészgyalogosokat nem hagyják a harcmezőn, ha megsebesülnek. Vagy ha meghalnak. Ezek szerint ők nem tengerészgyalogosok. Igaz?

– Tábornok, ha Banning őrnagy ki tudná őket hozni onnan, akkor megtenné.

– Tévedés. Banning őrnagy leírta őket. Maga is itt volt, amikor Dillon elmondta nekem. Ami Banninget illeti, meg mindenki mást is, azok a fiúk halottak.

– Tartok tőle, hogy ez valóban így van, uram. Jelen körülmények között a világon semmit nem tehetünk értük.

– Mondok én magának valamit, Rickabee ezredes – mondta Pickering tábornok egy csipetnyi undorral a hangjában –, van itt egy tengerészgyalogos, aki mégis megpróbál tenni valamit.

– Nem vagyok biztos benne, uram, hogy értem, mire gondol a tábornok.

– Nem kell ez a tábornok így, tábornok úgy púder, Rickabee! Maga pontosan tudja, hogy mire gondolok. Csak nem akarja hallani.

– Beszélhetek egyenesen, uram?

– Ajánlom is, hogy egyenesen beszéljen! A púderozásnak vége!

– Semmit sem tehet értük, uram.

– Talán igaza van. De arra mérget vehet, hogy akkor is megpróbálom. Ha arra van hatalmam, hogy egy századossal piát hozassak magamnak a nyugati partról, akkor arra is kell, hogy legyen hatalmam, hogy elhozzak két kölyköt Bukáról.

– Ha megpróbálna odaküldeni egy osztagot, azzal csak veszélybe sodorná őket.

– Veszélybe? Milyen veszélybe, az ég szerelmére? Feldt és Banning Townsville-ben ül seggbe dugott hüvelykujjai a halálhírukra várva.

– Sajnálom, hogy a tábornok már nem bízik meg Banning őrnagyban.

– Én is nagyon sajnálom. De elfelejtette, hogy tengerészgyalogos, és bedőlt Feldt istenverte brit filozófiájának, hogy a királyért és a hazáért nem lehet elég nagy áldozatot hozni.

– Nem hiszem, hogy Ed Banning elfelejtette volna, hogy tengerészgyalogos – mondta Rickabee, aki érezte, hogy még egy szó, és elveszti a fejét.

– Akkor miért ül a seggén, arra várva, hogy azt a két kölyköt kinyírják? *Az eszem megáll, tábornok, ez talált.*

– *Tábornok*, erre nem tudok mit mondani. Én itt ülök Washingtonban, és nagyon nem szeretném megkérdőjelezni a döntéseket, amiket Banning őrnagynak kell meghoznia szorult helyzetében.

– Én viszont megkérdőjelezem – felelte Pickering. – És beszélni akarok McCoyjal.

– McCoyjal?

– Netán valamiért ez most lehetetlen?

– Uram, egy hadműveletünk éppen a tervezési fázisban van...

– Miféle hadművelet?

– Egy meteorológiai állomást készülünk felállítani Mongóliában, tábornok. A Tengerészgyalogság az Egyesített Vezérkari Főnökségtől kapta a feladatot. Az állomásra a háború későbbi fázisában lesz szükség, amikor nagyobb távolságokban kell majd rajtaütéseket végrehajtanunk a bombázóinkkal. McCoy jelentős szerepet fog kapni ebben a hadműveletben.

– Mongólia? – kérdezte Pickering hitetlenkedve. – És mikor kezdődik ez a hadművelet?

– Úgy négy hónap múlva, uram. Most döntik el, hogyan lehetne a legbiztonságosabban eljuttatni az embereinket Mongóliába.

– Én úgy tervezem, hogy Howardot és Kofflert már a jövő hónapban elhozom Bukáról, Rickabee. Hívja ide McCoyt, Rickabee! Van egy olyan érzésem, nem véletlenül nevezik Gyilkosnak. És különben is, ő csak egy egyszerű, volt sorállományú, aki hisz benne, hogy a tengerészgyalogosok nem hagyják a sebesültjeiket és a halottaikat a harcmezőn.

– Számos olyan hivatásos tiszt van, tábornok, beleértve jómagamat is, aki osztja ezt a meggyőződését.

– Ugye alaposan felbosszantottam, Rickabee?

Inkább csak ráébresztett, hogy szégyellhetnem magam.

– Nem, uram. Egyáltalán nem, uram. McCoy holnap reggelre itt lesz, én pedig gondolkodni fogok ezen a dolgon.

(Öt)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. szeptember 22., 19.10

– Segíthetek valamiben, Miss? – kérdezte a recepciós a gyönyörű, fekete hajú, Kleopátra-frizurás nőtől.

– Megkaphatnám a 614-es kulcsát, kérem? – kérdezte a nő.

Noha minden vészhelyzetre felkészítették, a recepciós most mégsem tudta, hogy mitévő legyen.

Először is fogalma sem volt róla, hogy ki lehet ez a nő. Másodszor, a 614-es egy hámoszobás lakosztály volt, amit egész évben az American Personal Pharmaceuticals Inc. bérelt a vállalat Washingtonba látogató vezetői részére. A recepciós tudta, hogy az American Personal Pharmaceuticals igazgatótanácsának elnöke és a felesége jóban volt a Foster családdal: Mrs. Elaine Sage és Mrs. Patricia Pickering, Andrew Foster egyetlen gyermeke, szobatársak voltak az egyetemen.

Elegendő volt egy gyors pillantás a kulcstartó táblára, és a recepciós már tudta, hogy jól emlékezett, pillanatnyilag senki sem lakott a 614-esben.

Az elképesztően szép, Kleopátra-frizurás nő egyértelműen nem lehetett Mrs. Elaine Sage. Még csak nem is volt férjnél, hisz nem hordott karikagyűrűt. És a mellette feszengő, ifjú tengerészgyalogos-tiszt ujján sem látta azt a bizonyos gyűrűt.

– A hat-tizenhatost, Miss?

– Igen, kérem. A nevem Ernestine Sage.

– Egy kis türelmet kérek – mondta a recepciós, és a kis irodába sietett, ahol a szolgálatban lévő szállodavezető-helyettes üldögélt.

– Egy fiatal hölgy van a recepción... egy igazi Kleopátra-frizurás bombázó... és a 614-es kulcsát kéri. Azt mondja, hogy a neve Sage.

– Kleopátra-frizurás bombázó? Adja oda neki azt a kulcsot! Az Ernest Sage lánya.

– Egy tengerészgyalogos van vele – mondta a recepciós.

– Tényleg? – kérdezte a szállodavezető-helyettes, aztán felállt a székéről, és kísértelt a recepciósulthoz.

– Üdvözlöm, Miss Sage – mondta. Aztán egy kecses mozdulattal leemelte a kulcsot a kulcstartó tábláról, Miss Sage kezébe adta, majd csengetett a boynak. – Örülök, hogy ismét nálunk száll meg. Örülök, hogy ismét a vendégünként üdvözölhetem, McCoy hadnagy.

– Hello – mondta Ken McCoy feszengve, és közben megeresztett egy gyors mosolyt.

– Köszönöm. Én is örülök, hogy újra látom – mondta Ernie Sage, és elindult a csomagjaikat cipelő boy után a lift felé.

A szállodavezető-helyettes a telefon után nyúlt, aztán kérte a szobapincért.

– Vigyenek fel virágot, gyümölcsöt és egy üveg pezsgőt, Moét, a hat-tizenhatosba! – adta ki az utasítást. Miután letette a telefont, a recepcióshoz fordult. – Ez valóban Miss Ernestine Sage volt. Az úriember pedig K. R. McCoy hadnagy. Malcolm S. Pickering hadnagy... aki egyébként egyszer főlundinerként dolgozott itt... tudott róla?

– Nem, nem tudtam.

– ... szóval Pickering hadnagy egyszer azt mondta nekem, hogy McCoy hadnagy a legjobb barátja. Megkért, hogy mindenben járjak McCoy hadnagy kedvében, ahányszor csak megszáll nálunk. Minden világos, Tom?

– Mint a nap.

– *Ne merészelj* szégyenkezni! Nem *én* vagyok az, aki nem akarja a házasságot! – mondta Ernie Sage a liftben, ügyet sem vetve a liftkezelőre, a boyra és egy jólöltözött, ötven év körüli házaspárra.

– Jesszusom, Ernie! – szisszent fel McCoy, és egészen elvörösödött.

– *Én* nem bánnám, ha tisztességes asszony válhatna végre belőlem – folytatta Ernie, aki szemmel láthatóan élvezte a helyzetet. – *Te* ragaszkodsz hozzá, hogy éljünk bűnben.

McCoy már akkor kint volt a liftből, amikor az ajtaja még ki sem nyílt teljesen, aztán gyors léptekkel elindult a szobájuk felé a folyosón. Ernie kedvesen a jólöltözött, középkorú párra mosolygott, aztán a boy nyomába eredt.

Amint az ajtó kinyílt, McCoy letelepedett a nappaliban lévő kanapéra, felvette a dohányzóasztalon lévő telefont, és megadott egy számot a telefonközpontnak.

– Az ügyeletes tisztet kérem... McCoy hadnagy vagyok, uram. Az ezredes utasított, hogy jelentkezsek be, ha Washingtonba értem... Nem, uram. A Foster Lafayette Hotelben. 614-es szoba... Köszönöm, uram.

Ernie időközben a legnagyobb hálósobába vezette a boyt, adott neki némi borravalót, aztán figyelte, ahogy távozik. Mire McCoy végzett a telefonnal, Ernie az alsóneműit leszámítva minden ruháját levette magáról. Az ajtóban állt, csípőjét provokatíván előretolva. Két kezét a feje mögé tette, a fogai között egy szál rózsát tartott.

– Szia, tengerészgyalogos! Mit szólnál egy kis hancúrozáshoz?

– Te tiszta hülye vagy. Tudsz róla?

– Nem tudom, te hogy vagy vele, de én rettenetesen szexinek találom, hogy egy férfival vagyok egy hotelszobában, aki nem is a férjem.

– Ezzel fogsz fárasztani egész este?

Ernie Sage már nem tudott válaszolni, mert valaki kopogtatott az ajtón. Miután bezárta a hálósoba ajtaját, McCoy kinyitotta a bejárati ajtót. A szobapincér

állt előtte egy zsúrkocsival, rajta pezsgővel, gyümölccsel, vágott virággal és a *The Washington Post* legfrissebb számával.

A boy nem fogadta el a két dollárt, amit McCoy nyújtott felé.

– Nem, uram. Vegye ezt baráti gesztusnak. Pick és én együtt voltunk boyok. És ha valaki Pick barátja...

– Kösz – mondta McCoy.

Alig zárta be az ajtót a boy után, a hálószoza ajtaja ismét kinyílt.

– Hát nem kedves? -jegyezte meg Ernie. – Mi lenne, ha begurítanád ide?

– Kaptam már rosszabb ajánlatokat is – mondta McCoy.

Megcsörrent a telefon. Ernie vette fel a hálószozában, az éjjeliszekrényen lévő készüléket.

– Halló? – kérdezte, aztán McCoy felé nyújtotta a kagylót.

– McCoy hadnagy.... Igen, uram, ott leszek... Uram, most van velem valaki. Pickering tábornok egyik barátja. Szeretné ő is meglátogatni. Megoldható?

– Engem ne keverj bele! Én nem vagyok egy istenverte tengerészgyalogos! – jelentette be Ernie.

– Igen, uram. Értem. Köszönöm, uram... Amelyik könnyebben megoldható, uram. Ott leszek. Igen, uram. Jó éjszakát, uram.

– Mit értesz? – kérdezte Ernie, amikor McCoy letette a telefont.

– Holnap reggel, fél nyolckor bemehetsz hozzá fél órára.

– Jaj, annyira hálás vagyok!

– Mondtam, hogy szolgálati kötelesség.

– Miről van szó?

– Nem tudom. De hamarosan megtudom... ami nem jelenti azt, hogy te is megtudod. Sessions százados hamarosan itt lesz.

– Remek! – mondta Ernie gúnyosan.

– Akár be is rángathatott volna az irodába. Ernie, kezdesz az agyamra menni.

Ernie arcizmai megfeszültek. Már kinyitotta a száját, de aztán szemmel láthatóan meggondolta magát.

– Sajnálom – mondta.

– Én sajnálom, hogy ilyet mondtam – mondta McCoy őszinte megbánással. Ernie intett, jelezve, hogy nem csinált belőle ügyet.

– Mikor jön Ed Sessions?

– Valószínűleg harminc, negyvenöt perc alatt ér ide. Van nála valami, amit az ezredes szeretne, hogy elolvassak, mielőtt bemennénk Pickering tábornokhoz.

– Nem tudom, te hogy vagy vele, kicsim – mondta Ernie –, de ami engem illet, mint mindig, most is benne lennék egy gyors menetben.

Amikor Edward Sessions százados belépett a 614-es lakosztályba, K. R. McCoy hadnagy és Miss Ernestine Sage teljesen felöltözve ült a nappaliban, a kanapén, és igyekezett eltüntetni egy hatalmas tál garnélarákot és osztrigát. Sessions fi-

gyelmét nem kerülte el, hogy a korai óra ellenére az ágyon, amelyet a hálószoza félig nyitott ajtaján keresztül látott, mintha már aludtak volna.

– Örülök, hogy látlak, Ernie – mondta Ed Sessions, miközben Ernie lábujj-hegyre állt, és arcon csókolta.

– Nagyon összetörném a lelked, Ed, ha azt mondanám, hogy úgy érzem, hamarosan olyasmi fog történni, aminek nagyon nem fogok örülni?

– Nem – felelte Ed Sessions.

Beletúrt a zsebébe, és előhalászta a kulcsát, ami a bilincset nyitotta, amellyel az aktatáska volt a csuklójához erősítve, kiszabadította a csuklóját, a táskát pedig McCoy-nak adta.

– Ha esetleg egy kedves lélek megkínálna egy itallal és egy kevés osztrigával, azzal el is lennék, amíg Ken végez az olvasással – mondta Sessions.

– Mi most ittunk meg egy üveg pezsgőt – mondta Ernie. – Rendelnék másikat, de nem hiszem, hogy ünnepelni fogunk. Skót whisky jó lesz, Ed?

– Remek – mondta Ed Sessions.

McCoy letelepedett a kanapé sarkában, aztán kinyitotta az aktatáskát. Mielőtt elindult volna, hogy elkészítse Sessions italát, Ernie McCoy felé pillantott, és még annyit látott, hogy az akta borítóján, amit az aktatáskából húzott elő, az állt, hogy SZIGORÚAN TITKOS. Egy pillanatig hezitált csak, aztán úgy döntött, hogy készít magának is egy italt.

Kenre pillantott. Látta az arcán, hogy minden idegszálával arra összpontosít, amit olvas. Ernie tudta, ha megkérdezi tőle, kér-e egy italt, vagy ha a kezébe ad egy poharat, azzal most felbosszantaná.

Ed Sessions kezébe adta az italát.

– Hogy van Jeanne, Ed?

– Remekül. Ha tudná, hogy itt vagytok, biztosan eljönne. Sajnálni fogja, hogy nem találkozhatott veletek

Öt perccel később McCoy felpillantott az aktakötegből, ami az ölében tornyosult.

– OK. Átfutottam rajtuk. De mi közöm van nekem ezekhez?

– Én csak annyit tudok, hogy Pickering tábornok közölte az ezredessel, hogy látni akar téged – mondta Sessions.

– Banning keze van a dologban? – kérdezte McCoy.

Sessions vállat vont.

– Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy az ezredes azt akarja, nézd át ezeket, mielőtt holnap reggel beugranánk a tábornokhoz.

– Ki az ami?

– Az ezredes, te meg én – felelte Sessions.

– Ennyi mindent nem tudok megjegyezni reggelig.

– Azt mondta, nézd át, és nem azt, hogy memorizáld!

McCoy bólintott, aztán újra belemerült a SZIGORÚAN TITKOS akták tanulmányozásába. Amikor végzett velük, mindent visszaszuszakolt az aktatáskába.

– Egészen mostanáig nem is tudtam róla, hogy tengerészgyalogosok is részt vettek ebben a dologban.

Sessions felmordult.

– Sajnálom, hogy ide kellett fáradnod – mondta McCoy. – Be is mehettél volna az irodába.

– Az irodában nem kínálnak osztrigával meg jófajta whiskyvel. És így Ernievel is találkozhattam – mondta Sessions, miközben felvette az aktatáskát a kanapéről, és a csuklójához bilincselte.

– Üdvözlöm Jeanne-t – mondta Ernie.

– Talán összejöhetünk, amíg itt vagytok.

– Meddig is leszünk itt?

– Azt hiszem, holnap reggel kiderül – mondta Sessions.

Kezet rázott McCoyjal, arcon csókolta Ernie-t, aztán távozott.

McCoy felállt a kanapéről, és kevert magának egy italt.

– Ugye nem mondod el, hogy mi ez az egész? – kérdezte Ernie.

– Én sem tudom, hogy mi ez az egész – mondta McCoy. Aztán témát váltott.

– Na, akkor most mit csináljunk?

– Nekem sosem volt ellenemre a „Feküdjünk korán, keljünk korán” – mondta Ernie. – Tudod, hogy mihez lenne most leginkább kedvem? Sétálni.

– Sétálni? – kérdezte McCoy hitetlenkedve.

– Sétálni. Egyik lábamat tenni a másik után. Olyan szép idő van. Elsétálunk a Fehér Ház mellett. Megbámuljuk az áruházak kirakatát.

McCoy vállat vont.

– Miért is ne?

Megálltak a Washington mozi előtt, hogy megnézzék a posztert, amin éppen Tyrone Power hadnagy mászott be a Spitfire-je pilótafülkéjében, az *Eagle század* című film egyik jelenetében, amikor a mozi ajtaja kinyílt, és egy tengerészgyalogos őrmester lépett ki rajta a barátnőjével.

A tengerészgyalogos őrmester azonnal kiszúrta McCoy vállán a hadnagyi sávokat, és tisztelgett neki, mielőtt még felismerte volna.

– Hogy van, Hart? – kérdezte McCoy.

– Nincs okom panaszra, uram.

– Ernie Sage vagyok, őrmester – mondta Ernie. – Csak azért mondom, mert kétlem, hogy a hadnagy úr bemutatott volna minket egymásnak.

– Ernie, bemutatom George Hart őrmestert. Pickering tábornoknak dolgozik – mondta McCoy.

– Hogy van a tábornok? – kérdezte Ernie határozottan. – Egyenes választ kérek!

– Elmondhatja neki – mondta McCoy. – Holnap úgyis meglátogatja.

– Már sokkal jobban van, de még mindig nem olyan erős, mint amilyennek képzeled magát.

– Miután kétlem, hogy Hart őrmester be akarna mutatni minket egymásnak, kisasszony, a nevem McCoy.

– Okostojás! – mondta Ernie.

– Elizabeth Lathrop... de a barátaim csak Bethnek szólítanak.

– Én Ernie vagyok, Ken barátnője. Az előbb éppen arról beszélgettünk, hogy be kellene ülni valahová egy italra.

– Ez nyilvános helyen nem fog menni – mondta McCoy kissé kényelmetlenül. – A szabályzat tiltja, hogy tiszték együtt igyanak sorállományú tengerészgyalogosokkal.

– Hát, akkor menjünk a szállodába! – mondta Ernie. – Őrmester, ne vegye zokon, de amikor a hadnagy még tizedes volt, ő is sznob módra ragaszkodott a szabályzathoz.

– Én nem szeretném, ha... – tiltakozott Hart.

– Nonszensz – mondta Ernie. – Szeretném, ha még mesélne nekem Fleming bácsiról.

– A hotel és a pia jó ötlet – mondta McCoy. – Ma estére eleget gyalogoltam.

– Azt hiszem, hogy én ismerlek téged – mondta Beth. – Te Pick barátja vagy.

– Ismered Picket? – kérdezte Ernie lelkesen.

– Ismerem – felelte Beth.

Olyan furcsán elcsuklott a hangja. Ernie ebből arra következtetett, hogy Beth valószínűleg Pick egyik kidobott barátnője lehetett, akiből egy hadseregre való volt már az országban.

– Nos, ebben az esetben velünk kell jönnötök! – mondta Ernie. – Majd felváltva mesélünk róla mocskosabbnál mocskosabb sztorikat!

McCoy is megérezte a nő szorongását, és úgy látta, mintha Hart sem igazán akart volna velük menni.

Most vagy arról van szó, hogy tiszt vagyok – gondolta McCoy – vagy arról, hogy fel akart menni a hölgygel szobára, hogy tekerjenek egyet, és most attól fél, hogy lőttek a kellemes estének.

Hát, öregem, így jártál! Mert ha Ernie akar valamit, azt meg is kapja.

XII.

(Egy)

Washington D. C

Walter Reed Katonakórház

1942. szeptember 23., 07.25

– Ernie, nem küldenélek el, de van itt egy kis aktatologatás, amit el kellene végeznünk – mondta Pickering tábornok. – Hart őrmester majd visszavisz a szállodába.

– Kocsival jöttünk, Fleming bácsi – mondta Ernie. – A sajátunkkal. Egyébként pedig vigyázz magadra!

– Ha megígéred, hogy felhívod a feleségem, és meggyőződ róla, hogy tényleg teljesen jól vagyok, akkor megígérem, hogy vigyázni fogok magamra. Áll az alku?

– Áll – mondta Ernie, és arcon csókolta Pickeringet. – És Kénre is vigyázz!

– Megteszek minden tőlem telhetőt – mondta Pickering. – Anyádat és apádat pedig üdvözlöm.

Ernie McCoyhoz fordult.

– A szállodában találkozunk. Rendben?

– Nem tudom – felelte McCoy. – Majd hívlak, ha...

– A szállodában találkoztok – szólt közbe Pickering. – Most pedig kifelé! Ernie dobott neki egy puszit, aztán kísértált.

Pickering McCoyra nézett.

– *Kocsival jöttünk?* – idézte Ernie-t. – *A sajátunkkal?*

McCoy nem válaszolt.

– Átkozottul rosszabbul is választhatott volna, Ken. Mindig abban reménykedtem, hogy egyszer Pick felesége lesz.

– Igen, uram. Ernie mesélt róla. És az édesapja is.

– Megijeszti magát a családja? Meg a pénzük?

– Azt hiszem, hogy az olyan embereknek, akik úgy keresik a kenyerüket, mint én, nem szabad megnősülniük – mondta McCoy.

– Tegnap hallottam a mongol hadműveletről. Erről van szó?

- Részben, tábornok.
- Nos, mivel semmi közöm hozzá, azt mondom, hogy maga téved. Addig éljen a lehetőséggel, amíg teheti, Ken! Az élet nem jelmezes főpróba.
- Igen, uram.
- Az imént azt mondtam, hogy semmi közöm hozzá – mondta Pickering. – A maga helyében talán én is úgy vélekednék, mint maga.
- Kopogtattak az ajtón, aztán Hart őrmester lépett be a lakosztályba.
- Rickabee ezredes és a többiek megérkeztek, uram.
- Dillon őrnagy is?
- Igen, uram.
- Pickering intett Hartnak, hogy hozza be őket.
- Köszönöm, hogy eljöttél, Jake – mondta Pickering. – Úgy vélem, fontos dolgról van szó. Hogyishívják tábornok... Stewart?... nem fog rád szállni emiatt?
- Már üzentem neki, hogy beteg vagyok – felelte Dillon. – A filmet már tegnap átküldtem hozzá futárral. Nem lesz gond.
- Tábornok, felhívhatom Stewart tábornokot – ajánlkozott Rickabee.
- Ne hívja még egy darabig! – mondta Pickering.
- Jake, ugye még nem ismered McCoyt?
- Csak hírből. Gyilkos McCoy, igaz?
- Nem szereti, ha így nevezik, úgyhogy ne nevezd így többet! – mondta Pickering szigorú tekintettel.
- Elnézést, hadnagy – mondta Dillon, és kezét rázott McCoyjal. – Nem akartam megbántani.
- Semmi gond, uram – mondta McCoy nem túl meggyőzően.
- Gondolom, ezt már látta – mondta Dillon, aztán a zsebéből előhúzta a cikket, amit az INS írt Géppuskás McCoyról, és a hadnagy kezébe nyomta egy mosoly kíséretében.
- Igen, uram. Már láttam.
- Ezt viszont ma reggel hozta a futár – mondta Dillon. – Az a hír járja, hogy filmet akarnak csinálni a sztoriból.
- Az a hír is járja, hogy filmet akarnak készíteni a Makin-sziget elleni rajtaütésről is.
- Nemcsak akarnak. A sztorit jóváhagyták, a forgatókönyv már készül, és Randolph Scott is aláírta a szerződést. Ő fogja Carlson ezredest játszani.
- Jesszusom – mondta McCoy undorral a hangjában. – Miért nem Errol Flynn?
- Uram, a tábornok óhajtja, hogy Moore hadnagy és Hart őrmester is jelen legyen? – kérdezte Rickabee ezredes.
- Megmondtam magának, hogy nem kérek ebből a „Mit óhajt a tábornok?” szarságból – csattant fel Pickering, amiből Rickabee azonnal tudta, hogy a tábornok enyhén másnapos, és bal lábbal kelt fel. – És, igen, úgy gondolom, hogy jelen kellene lenniük. Vagy azzal veszélyeztetnénk az állambiztonságot?

– Nem, uram. Hart őrmesternek van SZIGORÚAN TITKOS jogosítványa. És ugye Moore hadnaggyal sincs semmi gond.

– Akkor jó. Maradnak – jelentette be Pickering. – Különben is úgy gondolom, hogy benne lesznek a dologban. Bizonyos mértékig.

– Igen, uram.

– Ami az állambiztonságot illeti, ami ebben a szobában el fog hangzani, az SZIGORÚAN TITKOS... maguk is rá fognak jönni, hogy miért – mondta Pickering.

– Mindenki megértette?

A helyiségben lévők kórusban felelték:

– Igen, uram.

– Akkor elmondanám, hogy mi a probléma, amit meg kellene oldanunk – mondta Pickering. – Az elsődleges célunk az, hogy a Ferdinánd Hat továbbra is működőképes maradjon. A másodlagos célunk pedig az, hogy elhozzuk Howardot és Kofflert Bukáról... és valószínűleg Reevest is. Amint kiengednek innen, szándékomban áll visszamenni Ausztráliába, és utasítani az embereinket, hogy tegyék meg azt, ami ahhoz szükséges, hogy Howard és Koffler hazajöhesse. Bizonyos okokból, amelyekről nem áll módomban beszélni, úgy tűnik, hogy leírták őket.

– Nem, uram – mondta Rickabee ezredes tárgyilagosan.

– Parancsol?

– Nem mehet oda vissza, tábornok. Kizárt dolog – mondta Rickabee. Pickering hűvösen meredt rá. Hosszú és kellemetlen csend következett. Végül Pickering törte meg a csendet, de nem reagált arra, amit Rickabee mondott.

– Hartnak fogalma sincs, hogy miről beszélünk – mondta Pickering. – És azazal sem vagyok tisztában, hogy McCoy mennyit tud.

– Tegnap este elolvastam az aktát, uram – mondta McCoy.

– Sessions magával hozta, uram – mondta Rickabee.

– Hartnak is el kell olvasnia – mondta Pickering. – Mennyire teljes az anyag?

– Arra jó, hogy Hartot képbe hozza, tábornok – mondta McCoy.

– OK. Akkor magával kezdjük, McCoy. Ha maga lenne Isten... nem, inkább, ha tábornok lenne, hogyan hozatná el onnan azokat az embereket... és közben hogyan oldaná meg, hogy a Ferdinánd Hat működőképes maradjon?

– Tábornok – kezdett hozzá McCoy feszengve –, ha Banning őrnagy nem tudja megoldani, akkor nem tudom, hogy...

– Máshogy teszem fel a kérdést. Ha maga lenne Banning őrnagy, mit tenne, ha *parancsot* kapna, hogy hozza el Howardot és Kofflert Bukáról?

– Nem lenne könnyű feladat – mondta McCoy. – Akkor sem, ha nem lenne szempont a rádióállomás működésének a fenntartása.

– Hallja, Rickabee? – jegyezte meg Pickering. – Nem mondta azt, hogy *lehetetlen*.

– Talán kellett volna – mondta McCoy.

– Jól van. Fejtse ki a véleményét! – mondta Pickering. – Ne ismételje Bannington! Csak annyit mondjon el nekem, hogy miért gondolja úgy, hogy a dolog nehézségi foka valahol a „nem könnyű” és a „lehetetlen” között van.

– Igen, uram – felelte McCoy reflexszerűen. – Hát, az első gondolatom az volt, hogy légi úton lehetetlen *lenne* őket elhozni. Nincs repülőterük. Tehát, maradt a víz. Hajókat nem küldhetünk oda... még a helyiek hajóit sem... mert csak úgy hemzsegnek az őrnaszádok a sziget környékén. Marad a tengeralattjáró...

Pickering közbevágott.

– Mi a probléma a tengeralattjárókkal?

– Több probléma is van velük – magyarázta McCoy. – Az első az, hogy kétfélek, hogy kapnánk egyet.

– Tegyük fel, hogy kapunk egyet! – mondta Pickering. – Innen folytassa!

– Valószínűleg nem kapnánk tengeralattjárót, hogy... – kezdett hozzá Rickabee, de Pickering letorkolta.

– Mondok én magának valamit, Rickabee. Egy, McCoynak osztottam lapot, magának nem, és kettő, azt mondtam neki, hogy induljon ki abból a feltételezésből, hogy kapunk tengeralattjárót.

–... azzal *hozzuk ki* őket, uram – folytatta Rickabee, ügyet sem vetve Pickeringre. – De, mivel a Ferdinánd Hat felbecsülhetetlen értékkel bír a Haditengerészet számára, valószínűleg adnának nekünk egy tengeralattjárót, hogy beszívárogassunk egy új partfigyelő csoportot.

– Jogos a pont – mondta Pickering nem túl sok jóindulattal a hangjában. – Hallgatom, McCoy.

– Egy tengeralattjáróval oda lehetne vinni egy osztagot, és el lehetne hozni a jelenleg ott tartózkodó csoportot – mondta McCoy. – Legalábbis ez volt az első gondolatom.

– Pszichológiai értelemben véve – jegyezte meg Pickering – talán nem lenne rossz ötlet használni a Bukán lévő tengerészgyalogosok nevét is, amikor róluk beszélünk. A szóban forgó emberek neve Joe Howard hadnagy és Steve Koffler őrmester. Emberekről beszélünk, és nem holmi navigációs bójáról, amit valami atoll mellett felejtettünk, és most ott imbolyog az óceánon.

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Ott tartott, hogy elmondja, mi a probléma a tengeralattjárókkal – mondta Pickering.

– Egy, valahol a part közelében fel kell jönnie a felszínre, ez ugye egyértelmű. Ez azt jelenti, hogy éjszaka kell feljönnie a felszínre, hogy kisebb legyen az esélye, hogy a japán hajók, repülőgépek, vagy a japán partfigyelők észrevegyék.

– *Japán* partfigyelők? – ismételte Pickering.

– A Makin-sziget elleni támadásból valamit megtanultak a japánok. Egy részről most már tartanak a rajtaütésektől. Figyelik a partjaikat.

– Nincs annyi emberük, hogy az összes sziget teljes partvonalát meg tudják figyelni – vitatkozott Pickering.

– Annyi emberük azért valószínűleg van, hogy az összes olyan tengerpartot szemmel tudják tartani, ahol gumicsónakkal partra lehetne szállni. És a gumicsónak is egy gyenge pont.

– Ezt fejtse ki! – adta ki az utasítást Pickering.

– Gondjaink voltak a partraszállással a Makin-szigeten – mondta McCoy. – Aztán meg majdnem ott ragadtunk. Akarja, hogy elmondjam, milyen gondok lehetnek, ha tengeralattjáróval próbáljuk meg odavinni azt az osztagot?

– Megkérném rá.

– Valószínűleg sikerülne elég embert toborozni a 2. raider-zászlóaljból, akik eveznének...

– Miért kellene külön evezősök? Miért nem evezhet oda az osztag? – kérdezte Rickabee.

– Mert átkozottul nehezebb a partra evezni, mint amilyennek Carlson ezredessel és Roosevelttel századossal gondoltuk – felelte McCoy. – Nagy hozzáértés és erős izomzat kell hozzá. Az előbb említettem, hogy majdnem a szigeten ragadtunk. Hét emberünk ott is ragadt.

George Hart némán bámult McCoy hadnagyra. Nehezen tudta elfogadni a tényt, hogy az a férfi, aki vele szemben ül a kifogástalan egyenruhájában – amin egy szál kitüntetést sem látott –, és kávét kortyolgat, és aki előző este őt és Bethet azzal szórakoztatta, hogy mikén ment keresztül, mire sikerült Pickeringet végigrugdosnia a tisztiiskolán, valóban egyike volt azoknak a tengerészgyalogos raidereknek, akik végrehajtották azt a támadást a Makin-sziget ellen.

– Ken – kérdezte Sessions százados, aki akkor szólalt meg először –, azt mondja, hogy nem tudnánk kiképezni az embereinket arra, hogy megbirkózzanak egy gumicsónakkal?

– Nem, nem hiszem. De még ha ki is tudnánk őket képezni rá, mi a helyzet a hadnaggal... hogy is hívják?... meg az őrmesterrel?

– Howard és Koffler – segítette ki Pickering színtelen hangon.

– Igen, uram. Howard és Koffler. Ők semmiképpen sem bírnának elevezni a tengeralattjáróig. Az őket leváltó osztag pedig teljesen kimerülne, mire elérnék a partot. Lehet, hogy nevetségesen hangzik, de a dolog tényleg sokkal nehezebb, mint bárki gondolná.

– Jó – mondta Pickering.

– És ez még nem minden, uram – mondta McCoy. – Az osztag magával vinne egy vagy két rádiót is.

– Két rádiót – mondta Rickabee. – Egy kell tartalékba.

– Mennyit nyom egy rádió? Negyvenöt kilót?

– Úgy van.

– Akkor, uram, a Makin-szigeten szerzett tapasztalataink alapján, négy rádiót kell elindítani a partra, hogy *kettő* biztosan a partra is érjen. És ilyen nehéz dolgot még csak meg sem próbáltunk gumicsónakba tenni a tengeralattjáróról. A legnehezebb dolog, amit a partra vittünk, egy .50-es Browning volt. És azzal is

meggyűlt a bajunk. Kettő is a tengerbe veszett, amiről tudok De, gondolom, több is lehetett.

– Pont olyan negatív a hozzáállása, McCoy, mint Banningnek – mondta Pickering.

Noha a hangján nem lehetett érezni, mindenki tudta, hogy Pickering tábornok egyszerre dühös és csalódott.

– De azért gondoljuk csak tovább – folytatta McCoy –, és tegyük fel, hogy valahogy sikerül megoldani a gumicsónak-problémát. Hogyan szólunk... – kutatni kezdett az emlékezetében, és eszébe jutott a két név – ... Kofflernek és Howardnak, hogy jöjjenek ki a tengeralttjáró elé?

– Rádión – mondta Pickering.

– Azt hiszem, feltételeznünk kell, hogy a japánok most már lehallgatják az adásaikat, és hogy a kódjukat is feltörték – mondta McCoy. – A japánok nem ostobák.

Rickabee-nek ismét eszébe jutott, hogy annak idején McCoy tizedes nem önként jelentkezett a tisztiiskolába. Az egyik jelentés, amit a japán csapatmozgásokról írt, amikor még Ed Banningnek dolgozott a 4. tengerészgyalogosoknál, Kínában, Forrest tábornok asztalára került. Forrest reakciója meglehetősen nyers és tárgyilagos volt: *„Azt hiszem, hadnagyot kellene csinálnunk ebből a tizedesből. Jelen pillanatban mi ketten, ő és én, gondoljuk úgy az egész Tengerészgyalogságnál, hogy nem minden japán szemüveges, százhatvan centiméteres törpe, és hogy nem tudjuk majd őket fél kézzel leradírozni a föld színéről.”*

Ed Sessions százados egy nem túl lelkes McCoy tizedest volt kénytelen a tisztválogató bizottság elé masíroztatni. Mielőtt azonban ezt megtette, Sessions százados közölte a bizottság elnökével, ha talál valamilyen okot arra, hogy elutasítsa McCoy jelentkezését a tisztiiskolába, akkor készüljön fel rá, hogy Forrest tábornokkal szemben kell majd megvédenie az álláspontját.

– Elfogadva, amit az imént mondott, McCoy, és egy kicsit eltérve a tárgytól – kérdezte Rickabee –, mit gondol, a japánok eddig miért nem lokalizálták, és miért nem semmisítették meg Ferdinánd Hatot?

– Tényleg – mondta Pickering elgondolkodva.

– Másfél-két kilométeres pontossággal tudhatják, hogy hol lehetnek. A kérdés tehát igazából az, hogy miért nem semmisítették már meg őket?

– Rendben.

– A terep meglehetősen nehéz. Meredek hegyek, sűrű dzsungel. Ez a magyarázat arra, hogy miért nem próbálták meg a levegőből kilőni őket. Csak az üzemanyagot pocskólnák vele. A levegőből nem lehet őket látni, de még ha meg is látnák őket, hiába is próbálnák lebombázni, vagy legéppuskázni őket. Ha pedig a földön próbálnák meg elfogni a partfigyelőket, két kilométerre sem tudnák megközelíteni őket anélkül, hogy ne tudnának róluk. A partfigyelők olyan bennszülöttekkel dolgoznak, akik kiválóan ismerik a területet. Kisiklanak a japánok kezei közül. És ezt a japánok is tudják. *Nem* ostobák.

– Mostanra bizonyára azt is tudják, hogy mibe kerül nekik a Ferdinánd Hat létezése – mondta Pickering.

– Igen, uram. De azzal is tisztában vannak, hogy egy rádió nem működhet örökké az őserdőben, és hogy a fehér ember sem marad életben túl sokáig olyan körülmények között. Türelmesen várnak. Ez a probléma idővel magától megoldódik.

– Az előbb azt mondta, hogy maga szerint a japánok feltörték a kódjukat?

– Mijük van? – kérdezte McCoy, és Sessions századosra nézett.

– Egy elég ócska kódjuk. Amikor ismételniük kell, Howard nyilvántartási számát használják. Azt hiszem, igaza van. Ezt biztosan feltörték a japánok.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélnek – mondta Pickering.

– Tábornok, egy kódfüzetet használnak, amely a hónap minden egyes napjára más kódot ír elő – magyarázta Sessions. – Amikor a harminc napnak vége, akkor kezdik előlről. De nem ugyanabban a sorrendben, vagyis nem úgy, hogy első, második, harmadik nap. Ezúttal Howard nyilvántartási számát használják. Ha az mondjuk 56 789 lenne, akkor az ötödik nap kódját vennék elő, aztán másnap a hat nappal későbbi kódot, mivel a nyilvántartási számának hatos a második számjegye. Érti, hogyan működik a dolog, tábornok?

– Most már igen.

– Szóval, ott tartottam – folytatta McCoy –, hogy még ha sikerülne is szerezni egy tengeralattjárót, meg egy tengerpartot, ahol partra lehet szállni a gumicsónakokba rakott osztaggal, meg a negyvenöt kilós rádiókkal, akkor sem mennénk semmire, mert nem tudjuk értesíteni... *Howardot és Kofflert...* arról, hogy mikor és hol találkozzanak a tengeralattjáróval. Ha megpróbálnánk üzeni nekik, a japánok elfognák az üzenetet. És szépen megvárnák, hogy a tengeralattjáró a felszínre emelkedjen.

F. L. Rickabee ezredes roppant meg volt elégedve K. R. McCoy hadnaggyal. Mivel megbízott Ed Banning őrnagy hozzáértésében, ő maga nem sokat gondolkodott azon, hogy milyen problémákkal járna, ha megpróbálnák elhozni Bukáról a két... *Howardot és Kofflert...* csak miután sor került arra a némileg feszült ebédre, előző délután, amelyet egy meglehetősen részeg és még dühösebb Fleming Pickering dandártábornokkal együtt költött el.

Miután alaposan elgondolkodott a problémán, nagyjából ugyanarra a következtetésre jutott, amire Banning jutott odaát Ausztráliában, hogy a fiúkat lehetetlen elhozni a szigetről. Most már kezdett világossá válni a számára, hogy a tények tükrében McCoy is erre a következtetésre jutott.

Pickering most már valószínűleg lefog állni – gondolta Rickabee megkönnyebülten. – *Miután részt vett a Makin-sziget elleni támadásban, McCoy egyértelműen ért a gumicsónakos partraszálláshoz. Pickering pedig el fogja fogadni a véleményét McCoy ráadásul egy musztáng. Egy egykori tengerészgyalogos sorállományú sohasem döntene úgy, hogy nem lehet elmenni a sebesültekért meg a halottakért, ha nem gondolná úgy, hogy tényleg lehetetlen.*

Jobb, ha McCoytól hallja a fájdalmas igazságot, mint tőlem.

– Ha jól értem, McCoy, akkor maga is egyetért Banning őrnaggyal abban, hogy abszolúte semmit sem tehetünk Joe Howardért és Steve Kofflerért? – kérdezte Pickering tábornok. A hangja most már egészen fáradt volt.

– Nem, uram – mondta McCoy. – Én ilyet nem mondtam.

– Akkor halljam a véleményét, a szentségít!

– Úgy gondolom, hogy két módon tudnánk megoldani a problémát – mondta McCoy. – Az egyik elég vadul fog hangzani.

– Ki vele, McCoy!

– A tengeralattjáró-ötletből indultam ki – mondta McCoy. – De annyi minden van, amit nem tudok!

– Majd segítünk, csak mondja már! – mondta Pickering.

– Igen, uram. Rendben. Szóval, az első lépés. Keresünk egy tengerpartot, ahol partra lehet szállni a gumicsónakokkal. Attól függően, hogy milyen hullámverést és milyen partszakaszt találunk, amikor odaérünk, partra tesszük a rádiókat, az új partfigyelő osztagot és az új ausztrál partfigyelőt. Magunkkal viszünk egy vagy inkább két bennszülöttet, aki ismeri a szigetet, és meg tudja találni Ferdinánd Hatot. Ha a hullámverés túl erős, akkor csak a bennszülötteket tesszük ki. A rádiókat és az új partfigyelő osztagot meg sem próbáljuk partra vinni. A bennszülöttek megkeresik Ferdinánd Hatot, és elmondják nekik, hogy merre találják a tengeralattjárót... ami addigra átmegy egy másik partszakaszra. Kis szerencsével van a szigeten pár hajó, amit a helyiek használtak, és amin ki tudnak menni a tengeralattjáróhoz...

– Tetszik a terve – mondta Pickering tábornok, és diadalittasan nézett Rickabee ezredesre.

Bassza meg! – gondolta Rickabee.

– Aztán – folytatta McCoy –, ahogy ezen gondolkodtam, valami nagyon vad dolog jutott az eszembe.

Ezek szerint, McCoy hadnagy – gondolta Rickabee – az előző, „Erről Flynn legyőzi a csúnya kis sárgákat” ötletét szelíd gondolatnak tartja?

– Nos?

– Fogunk egy R4D-t, egyszerűen odamegyünk, kirakjuk az új osztagot és a rádiókat, felvesszük a fiúkat, és lelépünk – mondta McCoy.

– Azt hittem, hogy ezt a dolgot már megbeszéltük. A szigeten nincs repülőtér.

– De van tengerpart – mondta McCoy. – Talán a tengerparti homok elég tömör ahhoz, hogy megbírjon egy R4D-t.

– Nem hinném – mondta Sessions.

– Azt akarja mondani, hogy egy R4D-t akar letenni a tengerparton? – kérdezte Rickabee hitetlenkedve. – Egyszerűen elsüllyedne a parti fűvényben.

– A mongol hadművelettel kapcsolatban végeztem egy kis kutatást – mondta McCoy. – Ezt a trükköt csak egyszer süthetjük el. Ha a japcsik kiszúrják a gépet, reménykednünk kell, hogy azt hiszik, valami nagyokos vezette, aki egyszerűen eltévedt. De ha két gép tévedne ugyanarra a helyre, akkor gyanakodni kez-

denének. Úgyhogy mindent egyetlen gépre kell felraknunk, és biztonságban kell földet érünk. Az útra ráadásul nem lehet retúrjegyet váltani. Kizárt dolog, hogy a gép fel tudjon szállni a tengerpartról. A kérdés tehát az... és a válaszon még most is gondolkodnak... hogy mi legyen a géppel.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél, McCoy – vallotta be Pickering.

– Tábornok, a mongol aktát még ma délután elhozom magának – mondta Rickabee.

– Most akarom hallani a részleteket!

– Tábornok, tartok tőle, hogy erre nem mindenkinek van jogosítványa – mondta Rickabee, és Dillon és Hart felé intett a fejével.

– Én döntöm el, hogy kinek mit mondhat el – mondta Pickering hűvösen. – Folytassa, McCoy!

– Uram, egy meteorológiai állomást készülünk felállítani a mongol sivatagban. Kizárólag légi úton lehet megközelíteni a területet. Az R4D kap egy pár tartalék üzemanyagtartályt is, hogy el tudjunk jutni a kiszemelt helyre az Aleut-szigetéről...

– Az Aleut-szigetek közül Attu japán kézen van – szólt közbe Pickering.

– Igen, uram. Éppen ez jelenti az egyik problémát. Mindegy, a lényeg, hogy valószínűleg képesek leszünk megtenni a távolságot. Az eredeti ötlet az volt, hogy ejtőernyőn dobunk le egy osztagot, aztán a repülőgépet robotpilóta segítségével hagyjuk tovább repülni, és az üzemanyag elhasználását követően, lezuhanni. De az üzemanyag mennyisége annyira ki volt centizve, hogy féltek, a gép túl közel zuhanna le az ugrózónához. Ezért arra a következtetésre jutottak, ha nem használnak ejtőernyőket és felszerelések csomagolásához szükséges anyagokat, több üzemanyagot is magukkal vihetnek. Tehát, felmerült a kérdés, hogy hogyan szálljunk le a repülőgéppel a sivatagban. Szálljunk le vele, és temessük bele a sivatagi homokba? Vagy szálljunk le vele, rakodjunk ki, aztán szálljunk fel ismét, és hagyjuk, hogy a robotpilóta végezze el a többit? A lényeg, hogy most azon dolgoznak, hogyan tegyék le a gépet a homokra. Nem tudom, hogy találnak-e megoldást, és azt sem tudom, hogy az Buka tengerpartján is beválna-e, de mindenesetre megoldana jó néhány problémát.

– Azt a gépet, amiből Howard és Koffler ugrott ki, a visszaúton lelőtték – mondta Rickabee.

A mongol hadművelet nyilván éppen olyan kockázatos azok számára, akik részt vesznek benne, mint a Ferdinánd Hat – gondolta Pickering. – McCoy pedig azért mutat ilyen hajlandóságot arra, hogy belevágjon, mert úgy gondolja, sőt hisz benne, hogy ha egyszer majd ő kerül bajba, akkor lesz egy tengerészgyalogos, aki minden követ megfog moztatni azért, hogy kihozza.

Igazam van! Akkor is, ha Rickabee és talán Sessions is azt gondolja, hogy egy istenverte, bolond vénember vagyok!

– Ezt a problémát is megoldhatjuk, McCoy – mondta Pickering. – De kik azok az ők, McCoy? És hol dolgoznak ezen a „hogyan landoljunk a homokon” problémán?

– A Hadsereg légi hadteste egyik repülőterén, Floridában, tábornok. Nem messze Alabama határától.

– Jimmy Doolittle is ott gyakorolt a Tokió elleni B-25-ös akciójára – gondolkodott Pickering hangosan.

– Eglin repülőtér, uram, azt hiszem – mondta McCoy.

– Nem. Valószínűleg egy kisegítő repülőtér valahol Eglin és Pensacola között. Nem olyan régen jártam arra. Van valami akadályja annak, hogy odamenjen, és megtudja, mire jutottak?

– Bármikor odamehetek, uram.

– Akkor menjen!

– Tábornok, ha megkaphatnám Moore hadnagyot és Hart őrmestert... a segítségemre lehetnének.

– OK. Mindent megkap, amit csak kér – mondta Pickering, aztán folytatta. – Tehát, arra a következtetésre jutottunk, hogy Joe Howard és Steve Koffler kimenekítése nem lehetetlen...

Apól álmodik, hogy nem lehetetlen – gondolta Rickabee. – Jesszusom! Leszállni egy repülőgéppel egy tengerparton? A japánok ágyúcsövei előtt? Nyolcvan, kilencven kilométerre egy japán vadászipülő-bázistól?

– Most pedig megbeszéljük azt a dolgot, amit az imént felhozott, ezredes, mármint, hogy kizárt dolog, hogy Ausztráliába menjek.

– Leahy tengernagy nem fog rá engedélyt adni, tábornok – mondta Rickabee. Aztán mintha megérezte volna, hogy mi lesz Pickering válasza. – Ha pedig engedély nélkül megy oda, akkor azon nyomban hazarendeli magát, amint hírt kap a holléte felől. Így az akció a figyelem középpontjába kerülhetne, amit semmiképpen sem akarhat.

– Jesszusom! – nyögött fel Pickering keserűen.

Rickabee tudta, hogy az érvelése hatott.

– Azt hiszem – mondta Rickabee –, hogy McCoy hadnagy is elegendő lesz, természetesen a Banningnek írott utasításával a zsebében, tábornok.

– Nem hinném – mondta Pickering. – McCoy csak hadnagy, Banning ellenben őrnagy. Arra gondoltam, hogy Jake korábban kapta az őrnagyi kinevezését, mint Banning. Ő a rangidős.

A szentségit, tudhattam volna, hogy nem hagyja ki – gondolta Rickabee. – Amikor Dillon visszajött a Tengerészgyalogsághoz, azonnal őrnagyi rangot kapott, miközben Banning a Fülöp-szigeteken volt, mint százados.

– Flem, az ég szerelmére – mondta Jake Dillon kényelmetlenül –, én csak egy őrnagyi egyenruhába bújtatott sajtóügynök vagyok. Nekem fogalmam sincs az ilyesmiről.

– Tengerészgyalogos vagy, Jake – mondta Pickering. – És mindössze annyi a dolgod, hogy odamész, és jelented nekem, hogy Banning azt csinálja-e, amit mondasz neki, vagy sem. Te pedig azt fogod mondani neki, amit McCoy mond majd neked.

– Tábornok, ezzel engem átkozottul kellemetlen helyzetbe hoz – mondta McCoy.

– A rendelkezésünkre áll egy kommunikációs csatorna, amit korlátozottan ugyan, de használhatunk. Moore ismeri a részleteket... – mondta Pickering.

Jesszusom, ez a VARÁZSLAT csatornájáról beszél – gondolta Rickabee. – Álmában sem lenne szabad arra gondolnia, hogy felhasználja egy ilyen agyament akcióhoz! Te jó ég! Ráadásul Leahy tengernagyon és magán az elnökön kívül senki nincs, aki megmondhatná neki, hogy ezt nem teheti!

– Azon fogjuk figyelemmel kísérni a napi fejleményeket. Amint azt Rickabee megjegyezte, minél kevesebben tudnak az akcióról, annál jobb. A kérdés már csak az, John, hogy elég egészségesnek érzi-e magát ahhoz, hogy visszamenjen Ausztráliába?

– Igen, uram. Remekül érzem magam.

– Tábornok, hisz bottal jár! – tiltakozott Rickabee.

– Biztos benne? – kérdezte Pickering Moore-tól.

– Igen, uram. Biztos vagyok benne – felelte Moore hadnagy.

– Rendben. Akkor sínen vagyunk – mondta Pickering. – Jöhet a papírmunka. Meg kell írnom pár levelet. Tudna nekem hozatni egy írógépet, Rickabee?

– Ideküldök egy titkárnőt, uram.

– Én írógépet kértem – mondta Pickering.

– Igenis, uram.

– Kezdheti írni a parancsokat – mondta Pickering. – McCoynak, Moore-nak és Hartnak szüksége lesz repülőjegyekre, még hozzá most rögtön.

– Uram – mondta McCoy hadnagy –, a miami éjszakai vonat... valamilyen, számomra érthetetlen okból „tengerparti repülőjárat”-nak csúfolják... fél hétkor érkezik Washingtonba. Ha azzal megyünk, akkor rendesen ki tudjuk aludni magunkat. Leszállnánk Tallahassee-ben, onnan pedig egy Greyhound busszal Eglinbe mehetnénk.

– Foglaljon nekik egy hálófülkét... három hálófülkét! – adta ki az utasítást Pickering. – És kerítsen valakit Eglinben, aki kimegy eléjük Tallahassee-be!

– Igenis, uram – mondta Sessions. – Nem gond, uram. Van egy tisztünk oda-lent, aki a KÍNAI NAP hadműveleten dolgozik.

– Gondolja, hogy meg tudják csinálni, ezredes? – kérdezte Edward Sessions százados F. L. Rickabee ezredestől az autóban, útban vissza a Mail felé, a T-2032-es épületbe.

– Nekem nem az a dolgom, hogy a parancsomon elmélkedjek, százados. Tengerészgyalogos-tiszt vagyok. Ha parancsot kapok, azt a legjobb tudásom szerint igyekszem teljesíteni. De ha már megkérdezte, nem, nem gondolom, hogy meg tudják csinálni. Viszont remélem, hogy mégis sikerülni fog nekik.

– Mit gondol, McCoy miért akarta magával vinni Moore-t és Hartot Floridába?

– Fogalmam sincs – felelte Rickabee –, ugyanis olyan földhözragadt kérdések foglalkoztatnak, mint például, hogy milyen ürüggyel küldjük Dillon őrnagyot Ausztráliába. Végére is a propagandadivíziónál szolgál... és ha már Dillon őrnagynál járunk... nem tudom, hogy feltűnt-e magának, de Dillont beavattuk a KÍNAI NAP-ba.

– Szerintem megbízhatunk Dillonban, ezredes. Tartani fogja a száját.

– Remélem – mondta Rickabee. – Istenemre, remélem!

John Marston Moore hadnagy megvárta, amíg beértek a Foster Lafayette Hotel 614-es lakosztályába, és csak aztán tette fel a kérdést, amit Sessions százados is feltett.

– Pontosan mit fogunk csinálni Floridában, McCoy?

– Beszélnem kell egy fickóval, aki a légi hadtestnél van, és odalent dolgozik. Mindent tud arról, hogy milyen homokon lehet repülőgéppel leszállni. Ami ennél is fontosabb, feltalált egy trükkös kis izét... az ember a földbe állít egy ilyen kúp-szerű valamit, de csak annyira, hogy megálljon. Aztán ráejt egy ötkilós súlyt pontosan hatvan centiméterről. Abból, hogy hány centiméterre süllyed a kúp a földbe, meg lehet állapítani, hogy hány kilót bír el.

– Lenyűgöző – mondta Moore.

– Rá akarom dumálni, hogy adjon nekem párat ebből a kúpizéből... minél többet – mondta McCoy. – Erre rá fog menni majdnem egy óra. De az is lehet, hogy kettő, ha meghív minket ebédelni a tisztí klubba. Erről jut eszembe. Hartnak civil ruhát kell majd viselnie!

– Igen, uram – mondta Hart.

– És még?

– A tengerpart arrafelé éppen olyan szép, mint Hawaii-on – mondta McCoy.

– A tengeri kaja pedig pazar. Kis szerencsével huszonnégy, vagy harminchat órába is beletelik, mire Sessionsnek sikerül helyet szereznie a futárgépen, ami Pensacolából indul vissza ide.

– De nekünk miért kell odamennünk? – kérdezte Hart.

– Beth azt mondta, hogy szabadságon van – mondta McCoy. – Nem gondolod, hogy szívesen eltöltene egy-két napot Florida egyik tengerpartján? Egy romantikus vacsorának is biztosan örülne a vonaton. Hogy Ernie örülne neki, arra akár mérget is vennék.

– Ki az a Beth? – kérdezte Moore.

– Hart barátnője – felelte McCoy. – Azért jött Washingtonba, hogy találkozzon vele.

– Szóval ő áll a titokzatos telefonhívás mögött? – kérdezte Moore. Hart bólintott.

Jesszusom, mi a francot csinállok, ha kiderül, hogy Beth mivel keresi a kenyerét? – tette fel magának a kérdést Hart.

Csak egy másodpercre volt szüksége, hogy rájöjjön, McCoy teljesen komolyan gondolja a dolgot.

McCoy meglátta a Hart és Moore arcára kiülő tanácsstalanságot.

– Elfogadtok pár bölcs tanácsot egy öreg tengerészgyalogostól? – kérdezte McCoy, és folytatta is anélkül, hogy megvárta volna a választ. – Ha még nem tudatosult volna bennetek, hamarosan a tengerentúlra küldenek minket. Ahogy Pickering hajtja Rickabee-t, amint elkészült a parancsunk, azonnal indulnunk kell. Amikor Pickering utasított, hogy tudjam meg, le lehet-e szállni az R4D-vel a homokos tengerparton, először arra gondoltam, hogy felhívom azt a fickót a légi hadtesttől, elmondom neki, hogy mi a problémám, aztán odaküldöm Hartot, hogy hozza el a homoktesztelő micsodát. *Aztán* viszont az jutott az eszembe, ha itt maradok, és várok, hogy Hart visszajöjjön, Rickabee meg Sessions biztosan talál nekem valami feladatot. *Tehát* arra a következtetésre jutottam, hogy a legjobb, ha én magam megyek oda, még akkor is, ha ez részemről nem kis áldozat. Ekkor viszont arra gondoltam, hogy nem lenne tisztességes, ha itthon hagynék egy sebesült, háborús hőst... itt Moore hadnagyra gondoltam... akire mindenféle feladatot bízának, miközben Hart őrmesterrel meg a barátnőinkkel egy luxusvonaton robogunk, meg Florida homokos tengerpartjain heverészünk. Értitek már, hogy miről beszélek?

Moore felnevetett.

– Úgy tűnik, zsúfolt lesz a programunk!

– Amint Pickering tábornok mondta ma reggel – mondta McCoy –, „Addig éljen a lehetőséggel, amíg teheti, Ken!”. Hogy jövök én ahhoz, hogy ellenszegüljek egy tábornoknak?

Aztán McCoy meglátta Hart arckifejezését.

– Neked meg mi a fene bajod van? – kérdezte McCoy. – Nem gondolod, hogy Beth is szívesen eljönne?

– De, biztos vagyok benne, hogy szívesen eljönne – felelte Hart.

Csak abban nem vagyok biztos, hogy jó ötlet-e magammal vinni. Jesszusom, miért kellett éppen kurvának állnia?

– Akkor emeld fel a segged, és irány a Union állomás! Vegyél jegyet a lányoknak a „tengerparti repülőjáratra”, vagy mi a francra! Van pénzed? – kérdezte McCoy, és közben előhúzott egy köteg bankjegyet a zsebéből. – Kár, hogy nincs csajod, Moore. Persze lehet, hogy a szalonkocsiban rád mosolyog a szerencse.

Amikor Jake Dillon őrnagy besétált a Metro-Magnum Stúdió lakosztályába, amelyet a Willard Hotelben bérelt, Veronica Wood éppen az aznapi munkához készülődött. Hosszú, szőke haját egészen szorosan összefogta, a nappali dohányzóasztalát pedig sminkesasztallá változtatta. Egy kifejezetten ronda, barna, pamut fürdőköntös volt rajta.

– Hol a francban voltál? – kérdezte Veronica, és felpillantott Jake-re. A fürdőköntös szétnyílt.

Fantasztikus cicik!

– Dolgom volt – felelte Jake.

– Mit gondolsz, ezek az olcsó, nyomorult kis szarházik hajlandóak lennének nekem kialakítani itt egy rendes öltözőt? – kérdezte Veronica. – Délben interjút kell adnom annak a ribancnak a Posttól. Úgy fogok kinézni, mint egy rakás szar.

– Ez Seymour lakosztálya – felelte Dillon. Seymour volt a Metro-Magnum Stúdió igazgatótanácsának elnöke. – Tudod, ő nem szereti magát bámulni a tükörben.

Veronica felnevetett, aztán Dillonra mosolygott.

– Kerestek telefonon – mondta Veronica. – Nem is egyszer. Mindig ugyanaz a fickó. Valami Stewart. Valamiért nagyon pipa.

– Véletlenül nem Stewart *tábornok* volt az a fickó?

Veronica elgondolkodott a kérdésen egy darabig, aztán bólintott.

– De, igen.

– Bassza meg!

– Azt mondta, hogy azonnal hívd fel, ha hazaértél.

– Rendben. Köszönöm, édesem.

– Ugye együtt ebédelünk?

– Azt hiszem, hogy arról sajnos le kell mondanunk, édesem.

– A szentségit, Jake, tudod, hogy egyedül nem boldogulok azzal a szemét kurvával!

– Majd veled megy Bobby O'Hara – mondta Jake. – Máris felhívom.

– Azt akarom, hogy *te* legyél ott, Jake, *a fene* essen beléd!

– Bobby el tud vele bánni – mondta Dillon. – Mindketten írek.

Dillon felvette a telefont, és lebonyolított két beszélgetést. Elsőként Mr. Robert T. O'Harát hívta fel a Metro-Magnum Stúdió washingtoni irodájában, és emlékeztette rá, hogy együtt ebédel Miss Veronica Wooddal. Az egész beszélgetés nem tartott tovább hatvan másodpercnél.

Aztán felhívta F. L. Rickabee ezredest a Vezetéselemző Irodában. Ez a telefonbeszélgetés az előzőnél is rövidebb volt.

– Ezredes, itt Jake Dillon. Stewart tábornok keresett. Meghagyta, hogy hívjam fel.

– Ne hívja fel, és ne menjen a közelébe! Majd én intézkedek – mondta Rickabee, aztán a telefon elnémult.

– *Kérlek*, Jake! – rimázkodott Veronica. – Gyere el velem! *Én* kedves voltam hozzád.

– Az tegnap éjjel volt. Ma még semmit sem tettél értem.

– Te személtáda! – mondta Veronica élvezettel. – Ezt szeretem benned. Egy fasz vagy, de nem tagadod.

– Ha elmegyek veled ebédelni, megígéred, hogy nem fogod a „fasz” szót használni az asztalnál? Nem hinném, hogy az a hogyszívják riporternő, a Posttól, örülne, ha ilyen szavakat használnál.

A telefon megcsörrent. Dillon vette fel. Amint belemondta a nevét a telefonba, rá is jött, mekkora ostobaságot csinált. Valószínűleg Stewart tábornok keresi, aki dühében már téglát szart.

– Hé, Jake! Charley Stevens vagyok. Hogy vagy, te gazember? Charley Stevens forgatókönyvíró volt.

– Hogy vagy, Charley?

– Lenne egy kérdésem, Jake. Most készítem a *Wake-sziget* forgatókönyvének első átíratát. Felmerült egy kérdés, és gondoltam, te tengerészgyalogos vagy, biztosan tudsz rá válaszolni. Kellene egy szerelmi szál a sztoriba. Mondd, hogy voltak ápolónők Wake-en!

– Sajnálom, Charley, de Wake-en egy darab ápolónő sem volt. Bocs.

– Bassza meg! – mondta Charley Stevens.

– Majdcsak kitalálsz valamit, Charley – mondta Jake, és letette a telefont.

(Kettő)

Washington D. C.

USA Tengerészgyalogság, főparancsnokság

Propagandadivízió

Az igazgató irodája

1942. szeptember 23., 15.30

J. J. Stewart dandártábornok az irodájába hívatta a helyettesét, és a kezébe nyomott egy ív zöld színű papírt.

– Ezt nézze meg! – mondta Stewart tábornok dühösen.

BELSŐ MEMORANDUM

DÁTUM:

1942. szeptember 22.

FELADÓ:

Helyettes vezérkari főnök

Személyzetügy

CÍMZETT:

Igazgató

USA Tengerészgyalogság

Főparancsnokság

Propagandadivízió

FUTÁRRAL

KÉZBESÍTENDŐ!

TÁRGY:

Dillon, Homer J., őrnagy

USA Tengerészgyalogság

Ideiglenes áthelyezés

1. Fent nevezett tisztet azonnali hatállyal ideiglenes szolgálatra, határozatlan időre áthelyezem a Vezetéselemző Irodához (USA Tengerészgyalogság, főparancsnokság).
2. Nevezett tiszt összes, jelenleg a propagandadivízió birtokában lévő aktáját huszonnégy (24) órán belül, futárral, el kell juttatni a Vezetéselemző Irodába.
3. A jelen áthelyezéssel kapcsolatos észrevételeket, illetve a fellebbezésre irányuló kéréseket alulírott nemkívánatosnak minősíti.

A TENGERÉSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKA UTASÍTÁSÁRA:

Alfred J. Kennedy vezérőrnagy

USA Tengerészgyalogság

Helyettes vezérkari főnök, G-1

Miután a helyettese elolvasta a memorandumot, Stewart tábornokra nézett, de nem szólt semmit.

– Nem tudom, hogy a francba végezzem a munkámat, ha folyton ellopják a tisztjeimet – mondta Stewart tábornok. – Most mi a franc lesz a hadikötvényturnévar? Tudja, mit? Olyan átkozottul jó hangulatban vagyok, hogy talán a főparancsnok elé is viszem ezt az ügyet!

Végül természetesen nem tette meg. Jó tengerészgyalogos-tiszt volt, és a jó tengerészgyalogos-tisztek elfogadják a parancsaikat kérdés és reklamáció nélkül.

(Három)

Florida, Mary Esther

Sea Breeze Motel

1942. szeptember 24.

K. R. McCoy hadnagy pólóban és fürdőnadrágban nyitotta ki a 17-es szoba ajtaját, miután meghallotta az erélyes kopogást. Egy tömzsi, negyvenes évei végén járó nővel találta szemben magát, aki virágmintás rövidnadrágot, ahhoz passzoló blúzt és átlátszó esőköpenyt viselt. A fején egy I. világháborús acélsisakhoz hasonló, fehér sisak volt, rajta egy háromszöggel, benne pedig két betűvel: CD⁹. A jobb karján lévő karszalagon ugyanilyen embléma volt, az oldalán pedig egy fehérre festett gumibot lógott.

Amíg McCoy megpróbálta magában feldolgozni a polgári védelmis hölgy hirtelen feltűnését, a hölgy besurrant a 17-es szobába, és bevágta maga mögött az ajtót. Mielőtt McCoy visszatért volna a szobájába, három órát töltött a tenger-

⁹ Civil Defense — Polgári Védelem — *a ford.*

parton, ahol a legjobb tudása szerint igyekezett elpusztítani a PX-ben vásárolt láda sör rá eső részét. Aztán következett a rostonsült hús a Hurlburt repülőtér tiszti klubjában; a klub minden asztalán állt egy üveg California Cabernet Sauvignon.

– Fényt láttam! – jelentette be a hölgy jogos felháborodással. – A függönyükön keresztül kiszűrődött a fény!

– Elnézést kérünk – mondta McCoy.

– Odakint német tengeralattjárók vannak! – jelentette be a hölgy. – Maguk talán nem tudják, hogy háború van?

– Mit gondol, merre mehetett, miután kiszűrődött? – kérdezte John Marston Moore tengerészgyalogos hadnagy, aki az ágyon hevert. – Mármint a fény.

A beszéde kissé akadozott, mint egy olyan emberé, aki jelentős mennyiségű alkoholt fogyasztott el.

– Fogd be, Johnny! – mondta Miss Ernestine Sage, aki fürdőruhát és pólót viselt. A pólón vörös betűkkel nyomtatva mellmagasságban az állt, hogy „USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG”.

A Florida állambeli Mary Esther Polgári Védelmének büszkesége végigmértte Emie-t, aztán körülnézett a szobában. A helyiségben tartózkodott még Miss Elizabeth Lathrop – fürdőruhában és „USA HADSEREG LÉGI HADTEST” feliratú pólóban –, valamint George Hart őrmester és két bádoggödör teli jéggel, sörrel és tömény szesszel.

– Szégyellhetnék magukat, lányok!

– „Az vesse rám az első követ, aki maga sohasem vétkezett!” – jelentette be John Marston Moore hadnagy ünnepélyesen. – Ezt monda a mi Urunk a számai-riai úton.

Ernie Sage kuncogni kezdett.

– Húzzák be rendesen a függönyt, különben felírom magukat! – rendelkezett a polgári védelmis hölgy. – Nem viccelek!

– Igen, hölgyem – mondta McCoy. – Elnézést kérünk.

McCoy lekapcsolta a villanyt. A polgári védelmis hölgy távozott, hogy folytassa előre megtervezett körútját. McCoy bezárta az ajtót, ezúttal kulcsra, és újból felkattintotta a villanyt.

– Te vagy itt a hangulatfelelős, vagy mi? – kérdezte McCoy Moore-tól. – „Mit gondol, merre mehetett, miután kiszűrődött a fény?” Egyéb sem hiányzik, minthogy bevigyenek minket a helyi rendőrsre.

– Igen, uram – mondta Moore a megbánás legkisebb jelét sem mutatva. – Elnézést, hadnagy úr.

– Tényleg vannak német tengeralattjárók odakint? – kérdezte Ernie.

– Valószínűleg – felelte McCoy. – Időnként megpróbálnak elsüllyeszteni néhány tankert, amit a környező kikötőkből indítanak. És úgy általában mindenre rátámadnak, ami New Orleansból kihajózik. De azt nem hinném, hogy ilyen közel merészkednének a parthoz. Túl sok erre felé a repülőtér. Egy időben azt be-

szelték, hogy a Mobile-öböl közelében elkaptak vagy fél tucat németet. Állítólag egy tengeralattjáróról szálltak partra.

– Hát, nem *érdekfeszítő* – jegyezte meg Moore.

McCoy dühös pillantást lövellt felé, amit Ernie azonnal ki is szűrt. Anélkül, hogy különösebben megerőltette volna magát, Ernie Sage rájött, hogy bármi is volt az, amiért Ken és a többiek idejöttek, annak valami köze volt a tengerparthoz.

Amikor aznap délután kimentek a tengerpartra, Moore és Hart egy acélkúpot és egy ólomtömböt cipelt magával. Fel-alá mászkáltak a tengerparton, és időnként a tengerparti fűvénybe állították a kúpot. Aztán pedig, amikor a tiszti klubban nekiestek a rostonsült húsnak – a klub közvetlenül a tengerpart mellett volt –, Ken bejelentette, hogy most „lemegy sétálni” a partra Mainwaring hadnaggyal, azzal a tengerészgyalogos-tiszttel, aki kiment eléjük az állomásra Tallahassee-ben, és aki idehozta őket az autóján, illetve a fickóval a légi hadtesttől, akitől Beth kapta a pólót. Magukkal vitték a kúpot és az ólomtömböt is. Háromnegyed óráig voltak oda.

Nem kell hozzá nagy ész – gondolta Ernie Sage – *hogy az ember összerakja azt a kúp-micsodát, bármi is az, meg Johnny idéltlen megjegyzését, amit Ken sztorijára tett, ami a németekről szólt, akik egy tengeralattjáróról szálltak partra, és rájöjjön, hogy bármire is készülnek, annak köze van egy tengeralattjáróhoz és egy tengerpart-hoz, ami nem Floridában van.*

Jaj, Istenem!

– *Mademoiselle* – szakította félbe Johnny Moore a gondolatmenetét, és a kezébe nyomott egy üres sörösüveget –, *volna szíves?*

– *Avec grand plaisir, mon cher* – felelte Ernie, aztán a jegesvödörhöz ment, és odavitt neki egy újabb sört.

– Mi lett a tengeralattjárós németekkel? – kérdezte Beth. – Azokkal, akiket elkaptak.

– Nem tudom – felelte McCoy. – Az aktát nem láttam, csak a pletykát hallottam. Ha egyenruhában voltak, akkor bevágták őket egy hadifogolykóterbe. Ha civilben voltak, akkor kémmé nyilvánították őket. A kémeket főbe lövik. Vagy felakasztják.

– A japánok mit csinálnának, ha elkapnának néhány amerikaiat? – kérdezte Ernie.

– Ez meg hogy jön ide? – kérdezte McCoy.

Ez azt jelenti – gondolta Ernie – *hogy a japánok nem lennének olyan civilizáltak, mint mi, és nem érnék be annyival, hogy lelövik azokat az amerikaiakat, akiket mondjuk azon kapnak, hogy egy tengeralattjáróról próbálnak partra szállni valahol... mondjuk ezt a három alakot itt...*

Ismét kopogtattak az ajtón. Ezúttal a kopogás nem volt olyan erélyes. Sőt, inkább óvatosnak lehetett volna nevezni.

– Gondolod, hogy a tengerpart őrzője idecsődítette a helyi zsarukat? – kérdezte Moore.

– Remélem, hogy nem – felelte McCoy, aztán lekapcsolta a lámpát, és kinyitotta az ajtót.

Amikor a fények újból lágyultak, Mainwaring hadnagy, Al Stein százados (Hadsereg, légi hadtest) – most, hogy meglátta, Ernie-nek beugrott a tiszt neve – és még két sorállományú katona igyekezett bemenni a kis szobába. Két faládát vonszoltak magukkal, pontosabban görgettek magukkal egy kis kocsin, amilyeneket Ernie szerint a bútorboltban szoktak használni.

– Szobapincér – mondta Stein.

– Minek hoztátok ide? – kérdezte McCoy.

Ernie megpróbálta elolvasni, hogy mit stencileztek a ládák oldalára. Nos, bármit is stencileztek oda, azt eltüntették, méghezzá nem is túl régen, mert a festék még friss volt.

– Azért, mert lehet, hogy mindenki más biztosra veszi, hogy ez a te ezrede sed elintézi ezt a dolgot, én viszont nem.

– Minden rendben lesz, Al – mondta Mainwaring.

– Mondta a hadnagy, miközben Steint vásra verve Leavenworthbe szállították, az USA Hadseregének börtönébe.

– Igyanak egy sört! – mondta McCoy a légi hadtest két őrmesterének. – De tömény is van, ha az jobban esne.

– Mi inkább visszamennénk a teherautóhoz – mondta az idősebbik őrmester.

– Igyanak sört! – adta ki a parancsot Stein.

– Rendben, százados. Köszönjük.

– Annyi sört ihatnak, amennyit csak akarnak – mondta McCoy. – Nagy szíveséget tettek nekünk.

– Ugyan dehogy, hadnagy – mondta az őrmester.

– Biztosra veszem, Stein százados – mondta Moore, és közben feltápászkodott a fekvő pozíciójából, felült, és a fejtámlának dőlt –, hogy egy akkora logisztikai zseni, mint maga, már régen rájött, hogy ezek a ládák nem fognak beleférni a szolgálati Chevroletbe.

Stein Moore-ra nézett, és felnevetett.

– Meglep, hogy ez az alak még tud beszélni.

– A szentségít, az előbb még a Bibliából is idézett nekünk – mondta McCoy.

– Lenyűgöző ember ez a Moore hadnagy.

– A teherautót 06.00-ra visszahozzuk, hadnagy – mondta az őrmester. – így egy kicsivel több mint egy óránk marad, hogy Pensacolába érjünk. Az pedig bőven sok. Csak nem akartuk ezeket a ládákat reggel kihozni a repülőtér kapuján.

– Három helyet foglaltunk nektek a hétórás futárgépre, plusz engedélyt kaptok magatokkal vinni háromszáz kilogramm súlyú csomagot – mondta Mainwaring hadnagy.

– Ennyit nyom a két láda?

– Imádkozzatok, hogy ne rakják mérlegre! – mondta Stein.

– És mi a helyzet a kúpokkal?

– A kocsiiban vannak – mondta Mainwaring. – De csak hármat tudtam elhozni.

– És még itt van egy nálunk – mondta McCoy.

– *Azzal együtt* kaptok hármat – mondta Stein.

– Hát, a koldusok nem válogathatnak – mondta McCoy. – Kösz.

– Reggel már nem találkozunk, McCoy – mondta Stein. – Úgyhogy most mondom el. Legkésőbb hetvenkét órán belül valakinek fel fog tűnni, hogy lába kélt ezeknek a holminknak. Nagyon örülnék, ha mindent megtennél azért, hogy Mrs. Stein kicsi fiának ne úgy érjen véget a karrierje a légi hadtestnél, hogy nagy kővekből csinál kicsiket Leavenworthben!

– Beszéltél az ezredessel, Mainwaring? – kérdezte McCoy.

Mainwaring bólintott.

– Állítólag a telexet már el is küldték.

– Az elég kell, hogy legyen, Stein – mondta McCoy. – De azért még rákérdezek a dologra, amint visszaélttem Washingtonba.

– Akkor megnyugodtam – mondta Stein százados. A két őrmesterére pillantott. – Vegyenek magukhoz annyi üveggel, ami kitart az úton, aztán induljunk!

– Kösz, Stein – mondta McCoy. – Jövök neked eggyel.

– Tényleg jössz nekem, de nem eggyel, hanem átkozottul többel – mondta Stein, és kezét nyújtott McCoynak. – Sok szerencsét, McCoy. És légy óvatos! Ti is vigyázzatok magatokra! – mondta Stein, és intett Hartnak és Moore-nak.

– Isten minden emberi értelmet meghaladó békéje legyen mindnyájatokkal – szólalt meg Moore az ágyról.

– Te jó ég! – nevetett fel Stein, aztán lekattintotta a világítást. Mielőtt még bevágódott volna mögötte az ajtó, a többiek jól hallották, ahogy elkiáltja magát.

– Mazeltov mindenkinek!

– Szerinted Moore miért rúgott be ennyire? – kérdezte Ernie, miközben neki látott úgy-ahogy rendbe tenni a szobát, miután mindenki elment.

– Szerintem a fájdalmai miatt – mondta McCoy.

– Miféle fájdalmai vannak?

– Ott tolhatta el, amikor bement a tengerbe. Biztosan sós víz ment a sebeibe – magyarázta McCoy tárgyilagosan. – Aztán pedig meg is üthette a lábát. Vagy még a vízben, vagy a tengerparton.

– Akkor miért nem csináltál valamit?

– Egy jó berúgás van olyan jó, mint bármi, amit a gyengélkedően adtak volna neki – felelt McCoy. – Ha pedig odavisszük, valószínűleg el sem engedik.

– Hogy te milyen átkozottul érzéketlen vagy!

– Nagy fiú már, kicsim. Ő akart ide jönni.

– És azt is végig akarja csinálni, amit kitaláltál neki, mi?

– Pontosan.

– Egyébként Beth és én hogyan fogunk visszajutni Washingtonba?

– Ahogy Mainwaring nézett rád, azt hittem, inkább maradnátok.

– Menj a fenébe!

– Miután Mainwaring kitesz minket Pensacolában... nem tudom, hogy be tudunk-e vinni titeket a bázisra anélkül, hogy nagy port vernénk fel... elvisz titeket Mobile-ba. Az úgy hatvan kilométerre van. Ott felszálltok egy vonatra, ami Montgomerybe megy, ott pedig átszálltok a Crescentre, ami New Orleansból megy Washingtonba.

– És mire Washingtonba érek, te még ott leszel?

– Nem tudom, kicsim.

– Más szóval elképzelhető, hogy holnapután már nem is foglak látni? McCoy nem felelt.

– Mennyi ideig?

McCoy vállat vont.

– És ha nem kérdezem meg, akkor egyszerűen felültél volna arra a repülőgépre anélkül, hogy elbúcsúztál volna tőlem?

– Olyan nehéz elbúcsúzni tőled, kicsim.

– Na, és mi a helyzet azzal, hogy „szeretlek, Ernie”? Azt is nehezedre esik kimondani?

– Szeretlek, Ernie – mondta McCoy.

– Ha szeretsz, te gazember, akkor miért nem veszel el? – kérdezte Ernie, de nem várt választ a kérdésre, és időt sem adott McCoynak a válaszra. Gyorsan odalépett McCoyhoz, és megvárta, hogy a férfi megölelje. Amikor megölelte, Ernie azt mondta neki, hogy ő is szereti.

Két szobával arrébb, Beth Lathrop szintén afelől érdeklődött, hogy mi lesz vele és Ernie-vel másnap. Amikor a kérdést feltette, egy törölközőbe csavarva állt a fürdőszoba ajtajában.

– Mainwaring elvisz titeket Mobile-ba, a vasútállomásra.

– Szerinted Ernie komolyan gondolta, amikor azt mondta, hogy tud nekem munkát szerezni?

– Egész biztosan komolyan gondolta.

Mert nem tudja, hogy kurva vagy. Ha tudná, akkor nem ajánlana fel ilyesmit

– Nem gondolod, hogy csak úgy mondta?

– Ajánlom, hogy jó képeket csinálj, Beth.

– Mit jelentsen ez?

– Azt, hogy remélem, nem csak duma volt, amikor azt mondtad, hogy fotós vagy.

– Te szemétláda! Szóval azt hiszed, hogy csak dumáltam?

– Én csak azt hiszem, ha mégsem vagy fotós, akkor jobb, ha most közlöd vele. Ne csinálj belőle hülyét! Nagyon rendes lány.

– Szóval te azt hiszed, hogy végig hazudtam neked, mi?

– Nem tudom, hogy mi a fenét higgyek.

– Ezt nem veszem be. Ki vele! Mi jár a fejedben?

– Ernie ismeri Picket. Pick ismer téged. Szerinted Pick mit fog mondani neki rólad?

– Erre nem gondoltam – mondta Beth. –Jaj, Istenem!

– A francba – mondta George, a komódhoz ment, és kinyitotta a sört, amit McCoy és Ernie szobájából hozott el.

– Jól van – mondta Beth. – Megmondom neki, hogy köszönöm az ajánlatot, de nem fogadhatom el.

– Nem – mondta Hart. – Azt már nem. Ha szerez neked egy fotós állást, te szépen elfogadod.

– Na és Pick?

– Egy jó ideig úgysem fognak találkozni – mondta Hart. – Az is lehet, hogy soha többé.

– Istenem, hogy lehet ilyesmire még csak gondolni is?

– És egyébként is, amit Pick elmondhat Ernie-nek rólad, annak semmi köze hozzád és hozzám.

– Hogy értsem ezt?

– Úgy, hogy szarok rá, hogy ki mit tud vagy gondol

És ez igaz is, a szentségit – gondolta George. – *Arra is szarok, hogy mit fog szólni apám, ha megtudja.*

– Ezt csak úgy mondod, de nem gondolod komolyan – mondta Beth.

– Komolyan gondolom, a szentségit.

– Én nem viccelek, amikor azt mondom, hogy szeretlek, George – mondta Beth.

– Én sem viccelek – mondta George.

– Bármit megteszek, amire kérsz – mondta Beth.

– Bármit?

– Akármit, édesem.

– Akkor dobd le magadról azt a szar törölközőt!

(Négy)

Washington D. C.

Walter Reed Katonakórház

1942. szeptember 25., 10.05

F. L. Rickabee ezredes egyenruhát viselt, amikor bekopogott Fleming Pickering dandártábornok kórházi lakosztálya ajtaján. Várakozás nélkül lépett be az ajtón.

– Jó napot, tábornok – mondta Rickabee.

A szentségit – gondolta Pickering. – *Tényleg a ruha teszi az embert! Sokkal hatásosabb a megjelenése, mint azokban az olcsó, Sears, Roebuck konfekcióöltönyökben, amiket általában hord.*

– Jó napot, Rickabee.

– Elnézést a késésért, uram. A péntek reggelin voltam.

– Hol?

– A péntek reggeli hírszerző értekezleten, az ONI-ban – magyarázta Rickabee. Az ONI volt a Haditengerészet hírszerző szolgálata.

– Ezért visel egyenruhát?

– Igen, uram. Így elmarad a kétperces haditengerész-humoráradat, amit a civil ruhám miatt általában rám zúdítanak.

Pickering felnevetett.

– Na, és hallott valami érdekeset?

– Igen, uram. A londoni haditengerészeti attasé SÜRGŐS rádiótávíratot küldött, amiben közölte, hogy megbízható, brit forrásból tudja, hogy huszonharmadikán Rommel tábornokot Észak-Afrikából Németországba vitték repülőgéppel látszólag orvosi kezelésre, tegnap pedig Haider tábornokot leváltották, és egy Zeitler nevű férfit tettek a helyére.

– Ki az a Haider tábornok? – kérdezte Pickering.

– Ő volt az OKH, az Oberkommando Heeres, vagyis a szárazföldi haderők főparancsnokságának vezérkari főnöke, ami tulajdonképpen az orosz frontért felelt. Felmerült, hogy Hitler esetleg Oroszországba küldi Rommelt. Érdekes.

– Igen – felelte Pickering egyetértően.

Ismét bebizonyosodott, Pickering dandártábornok – gondolta Pickering – hogy mindazt, amit a háborúról tudsz, le lehetne jegyezni egy gyufásdobozra zsírkértaival. Egyedül Rommel neve volt neked ismerős.

– Már éppen készültünk befejezni az értekezletet, amikor SÜRGŐS üzenet érkezett a ONCPAC-től, amiben a tudtunkra adták, hogy megerősítették a hírt, amely szerint két japán rombolót és egy cirkálót eltaláltak, amikor azok Guadalcanalre akartak utánpótlást szállítani.

– Tengerről vagy levegőből?

– Tengerről, uram.

– Nem hiszem, hogy azért jött ide, hogy elmondja nekem, hogy mit hallott a... minek is nevezte?... a péntek reggelin.

– Nem, uram.

– Akkor ki vele!

– Uram, a helyetteseként vannak bizonyos kötelességeim...

– Elég ebből a szarból! – szólt közbe Pickering. – Térjen a tárgyra! Rickabee arcizmai megfeszültek.

– Kötelességemnek tartom felvilágosítani, tábornok, hogy szakmailag meggondolatlan lépésnek tartom a tengerészgyalogosok Bukáról való kimenekítését. A sikerre roppant kevés az esély; a hadművelet eszköz-, életerő- és hadianyag-igénye igen komoly, ráadásul azokból mindenütt nagy a hiány; és az egész hadművelet törvényessége megkérdőjelezhető.

Pickering csak egy pillanattal később reagált.

– Még valami?

– Igen, uram. Jó esély van rá, hogy amint híre megy a hadműveletnek, magát leváltják a Vezetéselemző Iroda igazgatói posztjáról. Ennek én személy szerint nagyon nem örülnék, uram, még hozzá önös, személyes érdekből.

– Önös érdekből?

– Igen, uram. Szükségünk van valakire, aki közvetlenül Leahy tengernagyhoz tud menni, ha szükségünk van valamire.

Pickering töltött magának egy csésze kávé. Rickabee felé tartotta a csészét, afelől érdeklődve, hogy kér-e, de Rickabee megrázta a fejét, úgyhogy Pickering a szájához emelte a csészét.

Aztán leengedte anélkül, hogy belekortyolt volna.

– A hadművelet elkezdődött – mondta Pickering. – Értékelem az őszinteséget, Rickabee.

– Igenis, uram. Sejtettem, hogy a tábornok úr így fog reagálni.

– Már megint kezdi ezt a tábornok úrázást? – kérdezte Pickering. Rickabee elengedte a füle mellett a kérdést. Belenyúlt a zubbonya zsebébe, és egy borítékot húzott elő belőle.

– Ezt tegnap este csináltattam Sessionsszel, uram – mondta. – Készíttettem belőle másolatot Dillonnak... ez éppen az övé... McCoynak, Moore-nak és persze Hart őrmesternek is. 17.00 körül érkeznek a futárgéppel Pensacolából az Anacostiára.

Pickering elvette a kártyához hasonló papírt, amit Rickabee felé nyújtott és elolvasta.

– A hátiratot még alá kell írnia, tábornok. De a végén így fog kinézni. Először arra gondoltam, hogy Dillon őrnagynak is egy ONI különlegesügynök-igazolványt adok... McCoynak, Moore-nak és Hartnak már van, természetesen... de arra gondoltam, hogy az kérdezősködésre adhatna okot, azt pedig mi nem akarjuk.

Pickering eredeti parancsát, amelyet a Fehér Ház levélpapírára gépeltek, s amelyet Leahy tengernagy írt alá, lefotózták, a felére kicsinyítették, kinyomtatták, aztán celofánnal bevonták.

FEHÉR

HÁZ

Washington D. C

1942. szeptember 3.

Fleming Pickering tartalékos tengerészgyalogos dandártábornok (USA Tengerészgyalogság, főparancsnokság) igénybe vehet bármilyen katonai és/vagy civil vasúti, közúti, tengeri vagy légi közlekedési eszközt (AAAAA-1 prioritással), hogy oda utazzon, ahová szükségesnek ítéli, hogy elvégezze az alulírott által rá bízott feladatot.

Alulírott utasítja az Egyesült Államok Fegyveres Erejének parancsnokságait, hogy adjanak meg neki minden, általa kért segítséget. Pickering tábornokot tekintsek alulírott személyes megbízottjának.

Pickering tábornok korlátlan, SZIGORÚAN TTOCOS jogosítvánnyal rendelkezik. Mindennemű, a küldetésére vonatkozó kérdéssel alulírottat kell felkeresni.

W. D. Leahy flottaadmirális, USA Haditengerészet
az elnök vezérkari főnöke

– Kérem, fordítsa meg, tábornok! – mondta Rickabee, Pickering pedig megfordította.

SZIGORÚAN TITKOS

AZ ELNÖK VEZÉRKARI FŐNÖKÉNEK HIVATALA

Washington D. C, 1942. szeptember 24.

1. sz. hátirat

1. A következő személyek, akik törzskarom tagjai, az Egyesült Államok vezérkari főnöke által az alulírott számára kiadott parancsot teljesítik.

Dillon, Homer J., tartalékos őrnagy, USA Tengerészgyalogság, 17 724
McCoy, Kenneth R., tartalékos főhadnagy, USA Tengerészgyalogság, 489 657

Moore, John M., tartalékos hadnagy, USA Tengerészgyalogság, 20 043
Hart, George F., tartalékos őrmester, USA Tengerészgyalogság, 2 307 887

2. Az általános parancs utazási prioritásra, logisztikai támogatásra és a titkos dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó rendelkezései a fent felsorolt személyekre ugyanúgy vonatkoznak.

3. A fent felsorolt személyekkel és a küldetésükkel kapcsolatos kérdésekkel alulírottat kell megkeresni.

Fleming Pickering
Dandártábornok
USA Tengerészgyalogság
SZIGORÚAN TITKOS

– Le vagyok nyugózve, Rickabee – mondta Pickering. – Gondolja, hogy ez elég lesz arra, hogy feljussanak a repülőgépekre s a többi?

Rickabee a hátirat egy gépelt példányát nyújtotta Pickering felé és egy töltőtollat.

– Amint aláírta a hátiratot, tábornok – mondta Rickabee –, lefotózzuk, leki-csinyítjük, aztán az egészet műanyag fóliával bevonjuk, a széleket hegesztéssel lezárjuk, mint egy igazi igazolványt. A Fehér Ház levélpapírával egész hatásos dokumentum lesz. Ez volt minden, amit megtehettem az ügyért anélkül, hogy Washington hangos lett volna a legkülönbébb emberek kérdéseitől.

– Köszönöm – mondta Pickering. – Hálás vagyok azért, amit tett. Különösen, ha belegondolok, hogy végig ellenezte az ötletet.

– Tábornok, mint a *helyettese* kötelességemnek éreztem megosztani magával a szakmai véleményemet – mondta Rickabee. – De mint *tengerészgyalogos*, remélem, hogy megússza a dolgot szárazon.

XIII.

(Egy)

Ausztrália, Bnsbane

(Eredetileg Commerce Hotel)

Délnyugat Csendes-óceáni térség

Főhadiszállás

1942. szeptember 27.

Egész Ausztráliában mindössze öt ember férhetett hozzá a SZIGORÚAN TITKOS VARÁZSLAT-anyagokhoz, a háború legtitkosabb információihoz. A Haditengerészet Pearl Harborban szolgáló rejtjelezőinek sikerült feltörniük a japánok néhány – nem az összes – kódját, amelyet a császári vezérkar használt a Japán Császári Hadsereggel és a Haditengerészettel való kommunikáció során.

Elméletben az SWPOA tisztjei közül mindössze Douglas MacArthur tábornok és a hírszerző tisztje, Charles A. Willoughby dandártábornok férhetett hozzá a VARÁZSLAT-üzenetekhez.

Azonban sem MacArthur, sem Willoughby nem rendelkezett rejtjelező múlttal, és idejük sem lett volna az üzenetek dekódolására. Ezért az SWPOA-nál szolgáló, két másik tisztre bízta a VARÁZSLAT-program kezelését. Miután a Haditengerészet Pearl Harborban szolgáló rejtjelezői dekódolták és elemezték az elfogott japán üzeneteket, a feltört üzenetet és az elemzését egy amerikai kóddal titkosították (ezt a kódot kizárólag a VARÁZSLAT-üzenetek kódolására használták), és továbbították az SWPOA felé. Ott az üzenetet és az elemzést dekódolták, és MacArthur és Willoughby tábornok elé vitték.

A dekódolást Hon Song Do tartalékos hadnagy (USA Hadsereg, híradós hadtest) és Mrs. Ellen Feller, a haditengerészeti minisztérium polgári – korvettkapitányi rendfokozatnak megfelelő, civil ranggal felruházott – alkalmazottja végezte. Kettőjükön kívül még Edward F. Banning tengerészgyalogos őrnagy, az USA Tengerészgyalogság 14. különleges egységének parancsnoka rendelkezett VARÁZSLAT-jogosítvánnyal. Banning rejtjelező tudása kimerült a rejtjelező kezelésében.

„Plútó” Hon, mert a barátai csak így nevezték a hadnagyot, meglehetősen értelmes fiatalember volt. A MIT-en szerzett doktori fokozatot matematikából, emellett pedig kiválóan képzett rejtjelező hírében állt. Ez annyit jelentett, hogy ismerte a szakma összes fortélyát, és nem csak a rejtjelező működtetéséhez értett. Azonban Hon hadnagy nem ezért számított különlegesnek: Hon, aki koreai születésű volt, folyékonyan írt, olvasott és beszélt japánul, és szó szerint jobban ismerte a japán kultúrát, mint bárki az Egyesült Államok Fegyveres Erejénél. A tudása vetekedett Pearl Harbor legjobb rejtjelezőinek és elemzőinek a tudásával, ami nem volt csoda, hiszen mielőtt MacArthur tábornok főhadiszállásához került, ő maga is Pearl Harborban szolgált.

Volt még egy féltve őrzött titok az SWPOA főhadiszállásán: Hon hadnagy rendszeresen látogatta a Mrs. MacArthur és MacArthur tábornok által szervezett, vacsora utáni bridzspartikat. Az esetek nagy részében Hon volt MacArthur tábornok partnere. A tábornok ugyanis szeretett nyerni.

A három ember közül, akire a VARÁZSLAT kezelését bízta az SWPOA-nál – Banning, Feller és Hon –, Banning őrnagy volt a rangidős. Ezért, természetesen, Hon hadnagy alárendelt szerepet kapott. Hivatásos tisztként Banning volt Mrs. Feller felettese is. Ennek ellenére Banning tökéletesen tisztában volt azzal, hogy hármójuk közül Hon hadnagy tudta igazán, hogy mit is csinál. Más szóval – és a dolog ironiája nem kerülte el Banning figyelmét – a kis csapat igazi szakértője éppen a katonai hierarchia szerinti legalacsonyabb rendfokozatú személy lett.

Ez azonban csak igen ritkán okozott problémát Banning őrnagynak vagy Hon hadnagynak. Illetve ritkán okozott problémát *kettejük* között. A problémát rendszerint a csapat harmadik személye, Mrs. Ellen Feller okozta.

Mrs. Feller roppant élvezte a magas civil rangot, amellyel felruházták.

Mrs. Feller meglehetősen hosszú és kacsaringós utat tett meg, mire Ausztráliába érkezett. A férje Glen T. Felter tiszteletes volt a Keresztény Misszionáriusok Szövetségétől. A háború előtt Feller tiszteletes a kínai és japán pogányoknak vitte el az Úr Jézus evangéliumát. Az itt eltöltött éveknek köszönhetően, Mrs. Feller megtanult kínaiul és japánul, bár közel sem olyan jól, ahogy azt képzelte. Amikor Feller tiszteletes úgy döntött, hogy maga mögött hagyja a háborús övezetet, és a délnyugat-amerikai, pogány indiánoknak viszi el az evangéliumot, Mrs. Feller (aki nem rajongott túlságosan a férjéért), japán fordítóként talált munkát a haditengerészeti minisztériumban, Washingtonban.

Amikor Fleming Pickering haditengerész-kapitányként szolgálatba állt, szüksége lett egy, a megfelelő titkossági jogosítványokkal rendelkező titkárnőre, Mrs. Feller pedig alkalmasnak bizonyult a feladatra. Később, nem sokkal Corregidor elesése után, Pickering Ausztráliába utazott. Érkezését követően kénytelen volt belátni, hogy a briliáns elmével és nagy szakértelemmel bíró Plútó Hon hadnagy képtelen egyedül megbirkózni a hatalmas munkával, amelyet rábízta. SÜRGŐS rádiótáviratban azonnali erősítést kért Frank Knox haditengerészeti minisztertől. Knox miniszter utána küldte Pickering egykori titkárnőjét.

Ed Banning őrnagy és Plútó Hon hadnagy rövid idő alatt megutálta Mrs. Feliért, bár a véleményüket megtartották maguknak. Pontosan tudták, hogy Mrs. Ellen Feller egy háromcsillagos... nem... négycsillagos ribanc. Ebben egyikük sem kételkedett.

Sőt, mindketten átkozottul veszélyes perszónának is tartották.

Ami Hon hadnagyot illette, a Mrs. Feller által készített VARÁZSLAT-elemzések szinte mindegyikéből hiányzott az eredeti, japán üzenetek lényege. Hon ezt Mrs. Feller roppant felszínes japán nyelvtudásával és a japán kultúráról szerzett hiányos ismereteivel magyarázta. Ugyan felszínesnek tartotta a nőt, de nem ostobának. Ő éppen olyan jól tudta, mint Hon, hogy igen gyenge színvonalú a munkája. Éppen ezért, amikor csak tehetett, Hon elemzéseit használta. Nem egyszer előfordult, hogy amikor Hon elemzései nem egyeztek a Pearl Harborban készített elemzésekkel, Hon elemzéseit „kiigazította”, és a sajátjaként adta át a felleteseinek, így aztán az elemzések, amelyek MacArthur és Willoughby asztalára kerültek, gyakran nem az övé, hanem Hon elemzései voltak. Willoughby tábornokot sikerült meggyőznie arról, hogy nem csak roppant vonzó nő, de ráadásul okos is.

Banning őrnagy meglehetősen hamar rájött Mrs. Feller trükkjeire; attól kezdve vetette meg a nőt. De ez még nem volt minden. Amíg Fleming Pickering kapitány Ausztráliában tartózkodott, felháborító hanyagsággal kezelte a titkos dokumentumokat. Szanaszét hagyta a házakban, amelyeket bérelt.

Ezért Banning úgy döntött, hogy a Hadsereg kémelhárító ügynökeivel rendszeresen átvizsgálhatja Pickering kapitány szállását, miután az távozott. Mivel Mrs. Fellerben alaphból nem bízott meg, Pickering kapitány távozása után is tovább alkalmazta az ügynököket.

Brisbane-i tartózkodása végén Pickering kivett egy házat nem messze a lóversenypálya mellett, amelyet „Vízililiom-lak”-nak neveztek. Miután Pickering távozott Ausztráliából, Mrs. Feller és John Marston Moore őrmester költözött a házba.

Moore őrmester, aki szintén misszionárius családban nőtt fel, japán fordítóként került a 14. különleges egységhez. Mivel Moore japán nyelvtudását tökéletesnek, a japán kultúrával kapcsolatos ismereteit pedig átfogónak tartotta, Hon hadnagy megpróbálta Moore-t bevonni a VARÁZSLAT-üzenetek elemzésébe anélkül, hogy elárulta volna neki, hogy valójában mi is a VARÁZSLAT maga. Remélték, hogy Moore nem jön rá a VARÁZSLAT lényegére, de a kísérlet – amelyet Pickering támogatott, Banning viszont határozottan ellenzett – kudarcba fulladt... Moore-nak nagyjából két napra volt szüksége ahhoz, hogy rájöjjön, a dokumentumok, amelyeknek az elemzését rábízták, nem lehettek mások, csakis elfogott és dekódolt japán üzenetek.

Pickering a problémát úgy oldotta meg, hogy Moore őrmestert is felvette a VARÁZSLAT-listára... saját – erőteljesen megkérdőjelezhető – hatáskörében eljárva. Pickering döntése nem kevés problémát okozott Banningnek, főleg azt követően, hogy Pickering elhagyta Ausztráliát. Például, mivel a parancsnoki szá-

zadnál szolgáló első őrmesternek és a századparancsnoknak nem mondhatták meg, hogy Moore a főparancsnok részére elemez elfogott japán üzeneteket, említettek úgy döntöttek, hogy Moore őrmester úgy teheti hasznossá magát a háborúban, ha mondjuk őrségbe vagy éjszakai ügyeletbe megy a századirodára. Hogy Moore-t megóvjá ezektől a feladatoktól, és hogy a lehető legkevésbé legyen szem előtt, Banning Moore-t is beköltöztette a Vízililiom-lakba.

Pár nappal később a kémelhárító ügynökök jelentették, hogy Mrs. Feller rendszeresen lefekszik Moore őrmesterrel. A jelentés szerint a hölgy olyan dolgokat mutatott neki az ágyban, amelyeket a Fegyveres Erők szabályzata egyértelműen megtiltott.

Amikor a kémelhárítók tudatták Banning őrnaggyal, hogy az említettek tiltott viszonyba kezdtek, Banning nem tett lépéseket azért, hogy véget vessen a dolognak. Először is, nem lepte meg a hír. Aztán pedig arra gondolt, ha a ribanc megkapja, amire vágyik, talán némileg feljavul a teljesítménye. Másrészről, ha közölte volna a nővel, hogy tud a kettejük dolgáról, akkor a nő rájött volna, hogy Banning figyelteti. És volt még egy dolog; tulajdonképpen ez volt a döntő tényező: Mrs. Feller pontosan azon a napon érkezett Ausztráliába, amely napon Pickering kapitány elindult Guadalcanalra. A kémelhárítás szerint Mrs. Feller a repülőtérrel egyenesen Pickering kapitány ágyába ment. Miután a dolog Banning tudomására jutott, tudta, hogy Mrs. Ellen Feliért illetően a keze meg van kötve. Kizárólag egyetlen személynél panaszkodhatta volna be, Fleming Pickeringnél, de Banning úgy döntött, hogy nem piszkálja meg a darázsfészket. Senkinek nem beszélt a dologról, még Plútónak sem.

Mrs. Feller rekordsebességgel bizonyította be, nemcsak, hogy mesterfokon tudja védeni a seggét, de irgalmatlan eszközökhöz is hajlandó nyúlni, ha a szükség úgy hozza.

A guadalcanali invázió után az 1. tengerészgyalogos-hadosztály G-2-je és a hadosztály japán fordítóinak java ütközet közben elesett. A Tengerészgyalogság SWPOA-nál szolgáló összekötő tisztje parancsot kapott, hogy menjen Guadalcanalra, és vegye át a G-2 helyét. Mivel John Marston Moore őrmester japán fordító volt, ő is hasonló parancsot kapott. A Tengerészgyalogság főparancsnokságán senki sem tudta, hogy Moore-t beavatták a VARÁZSLAT részleteibe, és hogy a közelébe sem mehetett olyan helyeknek, ahol a legkisebb esély lehetett arra, hogy ellenséges kézre kerül.

Mrs. Fellernek kapóra jött Moore hirtelen áthelyezése, mert így könnyűszerrel véget vethetett ennek a kényes ügynek. Kedves fiúnak tartotta Johnnt, de akkor is csak egy őrmester volt. A Haditengerészet korvettkapitányi rendfokozatnak megfelelő civil rangú tagjai mégsem hetyeghettek holmi sorállományúakkal. Mrs. Feller biztosra vette, hogy előbb-utóbb valakinek szemet szúr a viszonyuk.

Mrs. Ellen Feller nagyon jól tudta, hogy Moore nem mehetett volna Guadalcanal közelébe, ennek ellenére nemcsak, hogy nem tett említést arról, hogy Moore hozzáfért a VARÁZSLAT-üzenetekhez, de egyenesen parancsot adott Moore-nak, hogy ne szóljon senkinek a dologról. Mire Plútó Hon és Banning (aki

éppen Townsville-ben volt Feldt fregattkapitánnyal) megtudta, hogy mi történt, Moore már egy Guadalcanal felé tartó gépen ült. És mire Moore-t utasíthatták volna, hogy tűnjön el a szigetről, súlyosan megsebesült.

Moore megsebesülése ugyan roppant kellemetlenül érintette Banninget, de az őrnagy úgy vélte, hogy katasztrófa is lehetett volna a dologból. Ha Moore-t elfogják, azzal kompromittálódik a VARÁZSLAT, és akkor az egész hadműveletet kénytelenek lettek volna leállítani.

Amikor Moore-t evakuálták, Banning már felkészült rá, hogy le fogjak váltani, s talán még hadbíróság elé is állítják. Ő volt a Vezetéselemző Iroda ausztráliai „fiókjának” a vezetője, ezért egyértelműen őt lehetett felelőssé tenni a kudarcért. De Rickabee ezredes nyilván úgy döntött, hogy Moore áthelyezése mindössze egy szerencsétlen véletlen következménye volt, és minden maradt a régiben.

A Moore-fiasco után Plútó Hon és Ed Banning kidolgozott egy rendszert, amivel sikerült kiküszöbölniük a Mrs. Feller okozta rizikót: úgy döntöttek, hogy Mrs. Feller feladata a jövőben kimerül abban, hogy a VARÁZSLAT-dokumentumokat MacArthur és Willoughby íróasztalához viszi. Mrs. Feller nem ellenkezett. A rejtjelező berendezések a Commerce Hotel alagsorában kaptak helyet, amelyet mindenki csak tömlöcnek nevezett. Mrs. Feller gyűlölt odalent lenni. Rádásul így továbbra is úgy adhatta át Willoughby tábornoknak Hon elemzéseit, mintha a sajátjai lettek volna, egészen elkápráztatva ezzel a tábornokot.

Ha olyan anyag került Banning és Hon kezébe, amelyről a két tiszt úgy vélte, hogy közvetlenül MacArthur kezébe kell adni, hát tettek róla. Általában Plútó csúsztotta oda MacArthurnak az üzenetet a bridzsparti előtt vagy után.

Az üzenet, amelyet a KCY küldött a HWS-nek, éppen olyan úton jutott el hozzájuk, mint a többi:

HWS, KCY. HWS, KCY. KF. KÓD.

SWPOA rádió, itt a CINCPAC rádió. Készüljenek fel kódolt üzenet fogadására.

A rádiótávíró, kezelője, a Hadsereg törzsőrmestere, a rádiótávíró billentyűje után nyúlt, és lepötyögte, hogy KCY, HWS, HA.

CINCPAC rádió, itt az SWPOA rádió, hallgatom.

Aztán a rádiótávíró kezelője elfordult a rádiótávírótól, és egy meglehetősen nagy, fekete gép felé fordult, amelyhez írógéphez hasonló billentyűzet tartozott, és a billentyűkre helyezte az ujjait.

Az ötkarakteres blokkokban érkező üzenetet az őrmester azonnal begépelte. Az ötkarakteres blokkok teljességgel értelmetlen „szavakat” alkottak. A művelet következő fázisa sem volt kevésbé furcsa, mivel az őrmester által begépelte szöveg nem jelent meg egy ív papíron. Ehelyett a Braille-íráshoz hasonló perforáció

formájában materializálódott egy keskeny papírszalagon. A papírszalagot a fekete készülék az oldalán köpte ki, bele egy olajzöld-drapp szemetesvödörbe.

Aztán az üzenet befejeződött.

Az őrmester visszafordult a rádiótávíróhoz, és bepötyögte:

KCY, HWS, UR 09 x 27 x 34 VE

CINCPAC rádió, az SWPOA rádió szeptember 27-én vette a 34. számú üzenetét.

Pearl Harbor azonnal válaszolt: HWS, KCY, KF. KÓD. Újabb üzenetük volt az SWPOA számára.

Az őrmester felelt: KCY, HWS, VÁ

CINCPAC, itt SWPOA rádió, várjon, kérem.

– Charley! – kiáltotta az őrmester egy másik rádiótávírásnak. – Tudnád fogadni a KCY kódoltját a hatoson?

A másik rádiótávírász ellenőrizte a berendezését, aztán visszakiáltott.

– Jöhet!

Aztán működésbe hozta a rádiótávíróját: KCY, HWS, HA. Aztán ő is a mellette lévő szalagos géphez fordult.

A törzsőrmester, aki a 09X27X34-es üzenetet vette, felállt a székéből, kivette a perforált szalagot a szemetesből, átsétált egy másik, a szoba túlsó végében lévő géphez, bekapcsolta, aztán a készülék oldalán lévő keskeny nyílásba helyezte a papírszalagot.

Ez a berendezés leginkább egy telexgéphez hasonlított. Egy papírtekercs volt fűzve a gépbe, amely rendelkezett írógéphengerrel és írógép-betűkarokkal is (billentyűzete viszont nem volt). Egy pillanattal később, hangos csattogás kíséretében, elkezdett megjelenni a dekódolt üzenet a papíron.

FELADÓ: CINCPAC RÁDIÓ, PEARL HARBOR

CÍMZETT: SWPOA RÁDIÓ, BRISBANE

1942. SZEPTEMBER 27. 34. SZ. ÜZENET

SZIGORÚAN TITKOS PKFDD DSDTS HSJS POWST

MNCOI SCHRE

– Bassza meg! – mondta a törzsőrmester halkan, aztán megnyomta a készüléken a MEGSZAKÍT feliratú gombot. A csattogás abbamaradt. Aztán a törzsőrmester megnyomta a SZALAG KIAD gombot, mire a gép kiadta a perforált papírszalagot.

Az ügyeletes tiszt íróasztalához ment.

– Uram, egy VARÁZSLAT érkezett – mondta a törzsőrmester.

A tiszt, a híradós hadtest századosa, bólintott, aztán körülnézett a helyiségben.

– Nem tudom, hol a francban kódorog ez a Swift – gondolkodott hangosan.

– Leszaladna vele?

– Igen, uram – felelte a törzsőrmester.

Tulajdonképpen még örült is, hogy Swift tizedes, az üzenetvivő, lelépett valamerre, mert így legalább otthagyhatta a híradós szobát pár percre. Akkor is örült ennek, ha csak a tömlöcbe mehetett le.

A híradós szoba acélajtájához ment, a fogasról leemelt egy töltényövet, amelyen egy tokba helyezett .45-ös lógott, felcsatolta, aztán távozott.

A híradós szobát az egykori Commerce Hotel tetején alakították ki. Ahhoz, hogy a törzsőrmester a liftekhez juthasson, még le kellett mennie egy lépcsőn. Miután megjött a lift, a törzsőrmester lement az alagsorba. Aztán végigment egy hosszú, téglafalú folyosón, míg el nem ért egy újabb acélajtót. Ezt két katona őrizte .45-ös revolverrel és géppisztollyal felfegyverezve.

– Hon hadnagy van? – kérdezte a törzsőrmester, és az acélajtó felé bökött a hüvelykujjával.

– Aha – felelte az egyik őr, és a telefon után nyúlt. A készülék egyenesen az ajtó túloldalán, a két acélajtóval arrébb, a rejtjelező teremben lévő telefonhoz volt kapcsolva, így amikor az őr felvette a kagylót, a másik készülék azonnal csörögni kezdett.

– Hadnagy, van itt valami a számára – mondta az őr, majd még hozzátette:

– Igen, uram.

Aztán letette a kagylót.

– Máris jön.

Kilencven másodperccel később a Hadsereg híradós hadtestének magas, izmos, tagbaszakadt főhadnagya, egy keleti kinézetű férfi jelent meg az ajtóban felhajtott ingujjban, meglazított nyakkendőben.

– Őrmester – mondta erőteljes bostoni akcentussal –, magából meg mikor csináltak küldöncöt?

– Amikor nem találták meg Swiftyt, hadnagy – felelte a törzsőrmester.

– Swifty valószínűleg kiment felvilágosítani, vagy még inkább felcsinálni a tudatlan bennszülött lakosságot – mondta Hon hadnagy.

Az őr és a törzsőrmester felnevetett.

Hon hadnagy elvette a papírszalagot, megköszönte, aztán eltűnt az acélajtó mögött.

Hon hadnagy átment a második acélajtón is, aztán kulcsra zárta maga mögött, majd – miután átállította a VARÁZSLAT-üzenet dekódolására – befűzte a papírszalagot a rejtjelezőjébe. A gép hangos csattogással munkához látott, Hon hadnagy pedig elkezdte elolvasni a folyamatosan megjelenő üzenetet.

FELADÓ: CINCPAC RÁDIÓ, PEARL HARBOR

CÍMZETT: SWPOA RÁDIÓ, BRISBANE

1942. SZEPTEMBER 27. 34. SZ. ÜZENET

SZIGORÚAN TITKOS – VARÁZSLAT

AZ ITT KÖVETKEZŐ SZOLGÁLATI KÖZLEMÉNYT RICKABEE KÜLDI WASHINGTON-BÓL BANNINGNEK BRISBANE-BE. AZ ÜZENET IKTATÁSA SZÜKSÉGTelen.

HÁROM TISZTBÓL ÉS EGY SORÁLLOMÁNYÚBÓL ÁLLÓ CSOPORT INDULT EL SAN DIEGÓBÓL LÉGI ÚTON 400 KILOGRAMM KÜLÖNLEGES FELSZERELÉSSSEL 1942.

SZEPTEMBER 27-ÉN 07.30-KOR X A CSOPORT A 14. KÜLÖNLEGES EGYSÉGHEZ

UTAZIK ERŐSÍTÉSNEK X TUDASSA VELEM HA MEGÉRKEZTEK X PICKERING DANDÁRTÁBORNOK ÜDVÖZLETÉT KÜLDI X RICKABEE X VÉGE

Plútó hadnagy azon kezdett tünődni, hogy miért kap Banning még három tiszte. *Mihez kezd velük? És mi lehet a 400 kilogramm különleges felszerelés?* Ugyanakkor örült, hogy Pickering dandártábornok üdvözetét küldi nekik.

Pickering *tábornok*. Hallott valami pletykát erről. Nem igazán értette, hogyan kapott tábornoki rangot Pickering a Tengerészgyalogságnál. Aztán úgy döntött, hogy nem foglalkozik a dologgal.

Mivel szolgálati közleményről volt szó, nem kellett iktatnia. Úgyhogy Hon elővett egy gyufát, meggyújtotta az üzenetet és a perforált papírcsíkot, és figyelte, ahogy hamuvá ég. Banning minden huszonnégy órában felhívta egyszer. Hon úgy vélte, hogy a következő hívás alkalmával elmondja neki, hogy hamarosan kap három tiszte és egy sorállományút.

Úgy számolta, hogy a négy férfi és a felszerelés valószínűleg huszonkilencedikén vagy harmincadikán fog megérkezni, úgyhogy felhívta a gépjárműparkot, és rendelt egy szolgálati autót és egy háromnegyed tonnás furgont erre a két napra. Aztán eldöntötte, hogy addig, amíg Brisbane-ben lesznek, a Vízililiom-lakban fogja őket elszállásolni. Ha pedig Ellen Fellernek nem tetszik a dolog, akkor – ahogy azt a Hadseregénél mondani szokás – bekaphatja.

Meg sem fordult a fejében, hogy informálja Mrs. Feliért az üzenet megérkezéséről.

Noha Hon csak egy szimpla hadnagyocska volt, aki az ezredek és tábornokok tengerében úszott, akik mind járművekre vártak, a gépjárműparkból azt a választ kapta, hogy megkapja, amit kér. Három héttel korábban elkésett MacArthur tábornok bridzspartijáról. Amikor megérkezett, elnézést kért, és elmondta, hogy azért nem tudott időben megjelenni, mert a gépjárműpark nem tudott neki járművet biztosítani.

– Dick – mondta a főparancsnok Richard Sutherland ezredesnek, a szárnysegédjének –, tegyen róla, hogy ilyesmi többé ne fordulhasson elő Plútóval!

Plútó Hon hadnagy biztosra vette, hogy ilyesmi többé nem is fog előfordulni vele. Amint azt egy nagy ember mondta egyszer, az első osztályú bridzsjátékosok számos társadalmi előnyt élvezhetnek.

(Kettő)

Ausztrália, Brisbane

USA Hadsereg légi szállítmányozási parancsnokság

Utasterminál

1942. szeptember 29., 16.15

Meglehetősen sok időbe telt, mire az SWPOA telefonközpontosa elismerte, hogy szolgál náluk egy Hon Song Do nevű főhadnagy, és eltelt még jó egy perc, mire Hon telefonközelbe került.

– Plútó, John Moore vagyok – szólott Moore a telefonba. Egy pultnak támaszkodva telefonált az utas-terminálépületben. A telefon a pulton volt.

– John Moore? – kérdezte Plútó. Nem akart hinni a fülének. – Johnny, Atyais-ten! Hol vagy?

– Az LSZP utas-terminálépületében.

– Úgy tudtam, hogy megsebesültél, és visszaküldték az Államokba.

– Tudnál nekünk szerezni valami járművet? Kellene egy teherautó vagy egy dzsip utánfutóval.

Plútó fejében összeállt a kép. Abban az üzenetben, amit Rickabee küldött, abban Johnny Moore volt a sorállományú, akit a 14. különleges egységhez küldtek.

– Egy órája ellenőriztem – mondta Plútó. – Nem jelentették, hogy repülőgépet várának Pearlből.

– Melbourne-be mentünk egy haditengerészeti PB2Y-nal – magyarázta Moore. – Ide meg a Hadsereg hozott egy C-46-ossal.

A PB2Y a Consolidated Coronado volt, a Haditengerészet négymotoros, két-éltű repülőgépe, míg a C-46-os a Curtiss-Wright Commando volt, egy ikermotoros, harminchat személyes utasszállító repülőgép, amelyet a Hadsereg C-46-os, a Haditengerészet R5C névre keresztelt.

– Már elengedtem a gépkocsivezetőket – mondta Plútó. – El tudtok menni a Vízililiom-lakba taxival? Banning azt mondta, hogy ott szállásoljalak el titeket.

– Van egy csomó cuccunk – felelte Moore. – Várj egy perctet! Egy pillanatnyi szünet következett.

– Banning őrnagy hol van? Nem tudta, hogy jövünk?

– Valószínűleg a klubban van, ahol vacsorázní fogunk.

– Dillon őrnagy mondja, hogy kérd meg, hogy jöjjön ki elénk a Vízililiom-lakba!

Ki a fene az a Dillon őrnagy?

– Szerzek valahonnan egy teherautót, és elmegyek a klubba, hogy megkeressem Banninget. Befértek a teherautóba, vagy menjek ki értetek?

– Várj egy pillanatot! – mondta Moore, majd pár másodperc múlva ismét a telefonba szólt. – Dillon őrnagy azt mondja, hogy szerez autót, amivel ki tud menni a Vízililiom-lakba, de a teherautó akkor is kell.

– Húsz perc múlva ott lesz – mondta Plútó. – Atyavilág, öcskös, de jó újra hallani a hangod! Viszlát hamarosan!

Hon hadnagy megpróbálta felhívni Mrs. Ellen Feliért, hogy elmondja neki, hogy hamarosan vendégek érkeznek a Vízililiom-lakba, de nem tudta elérni az irodában, amelyet Willoughby tábornok bocsátott a rendelkezésére a G-2-es részlegben, és a villában is hiába hívta.

Banning őrnagyot viszont valóban a tiszti klubban találta.

– Dillon? Én csak egy Dillon nevű fickót ismerek, egy hollywoodi sajtóügynököt, de az most az Államokban van, és egy hadikövényműtört vezet.

– Vele nem is beszéltem, uram, csak Moore őrmesterrel.

– Hát, akkor nem lehetett olyan súlyos a sebesülése, különben nem küldték volna vissza – mondta Banning. – Várjon az épület előtt, Plútó! Tíz percen belül ott leszek.

Hon hadnagy azért nem tudta elérni Mrs. Ellen Feliért, mert az időközben elment a tisztek számára fenntartott VI. osztályú üzletbe. Sikerült rávennie az üzletet vezető őrmestert, hogy a fejadagjában szereplő két üveg „hazai tömény szesz”-t (a Hadsereg így nevezte a gint, a bourbont és a kevert whiskyt) cserélje két üveg „külföldi tömény szesz”-re (brandy, konyak és hasonlók). Az őrmester nem igazán bánta a dolgot. A bourbont jobban vitték, mint a konyakot, és az őrmesternek Mrs. Feller volt az egyetlen olyan kuncsaftja, aki ilyen remek cicikkel büszkélkedhetett.

Mrs. Feller a VI. osztályúból a PX¹⁰-be ment, ahol magához vette a heti komfortellátmányát, ami (tizenkét csomag) Chesterfield cigarettából, (egy tucat) Hershey csokoládéból és (három) Lux szappanból állt. Onnan aztán visszament arra a helyre, ahol már várt rá egy Chevrolet szolgálati autó.

Úgy kellett kikönyörögnie a szolgálati autót a gépjárműparkban. Mivel az a szemét Banning a városban tartózkodott, magához vette a négyajtós Studebaker President automobilt, amit kiutaltak a részükre.

Alig másfél perccel azelőtt tették ki a Vízililiom-lak előtt, hogy egy szolgálati autó gördült a kocsifelhajtóra. Amikor az autó megállt, Mrs. Ellen Feller a széles lépcsőn állt, amely a nagy, tágas, egyszintes ház teraszára vezetett. Amikor meglátta az autót, megállt, megfordult, és lement a lépcsőn.

Egy tengerészgyalogos őrnagy szállt ki az autóból.

– Segíthetek valamiben?

– Kegyed Ellen Feller?

– Így van.

Az őrnagy kezét nyújtott neki.

¹⁰ *Post Exchange* — vegyeskereskedés a helyőrség körletén belül — *a ford.*

– Jake Dillon.

– És miben lehetek a szolgálatára, Dillon őrnagy?

– Nos, egy darabig itt fogunk lakni – mondta Dillon. – Remélem, nem leszünk majd nagyon a terhére.

– Itt fognak lakni? – kérdezte Ellen Feller. – Ezt kötve hiszem. Ez ugyanis az én szállásom.

Volt még valaki az autóban, aki valamiért csak nehezen tudott kikászálódni a járműből. Ő is tengerészgyalogos-tiszt volt, egy hadnagy. A gépkocsivezető segített neki talpra állni.

Nyilván Banning keze van a dologban. Száradjon le a kezem, ha hagyom, hogy ez az alak ideiglenes nőtlen tiszték szállását csinálja a házamból, ahol ezután majd minden tengerészgyalogos-tiszt megszállhat, aki átutazóban van!

– Én máshogy hallottam – mondta Jake Dillon.

A hangját nem lehetett volna sem udvariasnak, sem kedvesnek nevezni. A gyakorlatilag nonstop repülőúttól, amely a világ másik végén kezdődött, egészen kimerült, s a gyengébb nem képviselői társaságában eltöltött hosszú idő alatt megtanult annyit, hogy első pillantásra meg tudja állapítani egy nőről, hogy miféle. Egy pillantás elég volt arra, hogy magában megállapítsa: Mrs. Ellen Feller egy ribanc.

– Ó? És elárulja, hogy mit hallott?

Istenem, ez Johnny Moore! Mit keres itt?

– Flem Pickering elmondta nekem, hogy ő bérlé ezt a helyet – mondta Dillon.

– A lényeg, hogy ő ajánlotta fel, hogy használhatom, amíg itt vagyunk.

Ellen Feller Dillonra pillantott, és megeresztett egy kurvás mosolyt.

– Itt valami félreértés lesz – mondta, aztán John Marston Moore-hoz ment, aki az autó elejét igyekezett megkerülni a botjára támaszkodva.

Moore elmosolyodott, amikor meglátta a nőt. Szinte sugárzott róla, hogy már várta a találkozást.

Utoljára akkor látták egymást, amikor Moore-t Guadalcanalre küldték. Ellen Feller olyan búcsúajándékot adott neki a Vízililiom-lakban, ami éppen olyan jó volt Moore-nak, mint neki.

Ellen Feller Moore arcát kémlelte. Azt próbálta megállapítani, hogy a fiú vajon őt okolja-e azért, hogy Guadalcanalre kellett mennie.

Ez az arckifejezés nem gúnyos és nem is dühös. Emlékszik rá, hogy mit csináltunk itt ketten. De, Istenem, milyen pocskék bőrben van! Még a járás is nehezebbre esik.

– Minden rendben, Moore? – kérdezte Jake. – Ne segítsék?

– Boldogulok, uram – mondta Moore. – Jó napot, Ellen.

– John, annyira örülök, hogy újra látom! – mondta Ellen Feller, aztán a kezét Moore vállára tette, és megölelte. – Mit csinál itt?

– Banning őrnagy itt van, Mrs. Feller? – kérdezte Jake, még mielőtt Moore bármit válaszolhatott volna.

– Nem tudom – felelte Ellen. – Csak most értem haza, de nem hinném, hogy itt lenne. Sehol sem látom a kocsit.

- Ha jól sejtem, odabent van telefon – mondta Dillon.
- Természetesen – felelte Ellen mosolyogva. – Jöjjön be, odakísérem!
- Fel tudsz jönni a lépcsőn, kölyök? – kérdezte Dillon.
- Nem gond, uram.

Nem gond a seggem. Úgy nézel ki, mint egy rakás szar.

- Van valami pia a házban? – kérdezte Dillon. – Moore, kérsz valamit?
- Egy jámborkorty jólesne.
- Véletlenül épp most vettem pár üveg brandyt – mondta Ellen. – Nem szeretem, ha nincs idehaza semmi innivaló.

Figyelték, ahogy Moore meglehetősen furán megmászta a lépcsőfokokat. Aztán követték a házba.

- Lehet, hogy flancos – mondta Moore, miközben letelepedett a kanapéra, és a luxusbútorokra mutatott –, de akkor is ez itt az otthon, az édes otthon.

Ellen kötelességtudóan felnevetett.

- Hányan fognak megszállni nálunk őrnagy... Dillon, ugye azt mondta?
- Még ketten.
- Akkor egy kicsit zsúfoltan leszünk – mondta Ellen. – De biztosra veszem, hogy meg tudjuk oldani.

Ellen a konyhába ment, és letette a csomagjait a mosogatóra. Éppen egy palackot vett ki a konyhaszekrényből, amikor meghallotta, hogy valaki a telefont használja.

- Soames-Haley tengernagyot kérem – hallotta Dillon hangját. – A nevem Dillon. Őrnagy rangban szolgálok az Egyesült Államok Tengerészgyalogságánál.

Ellen tudta, hogy Keith Soames-Haley ellentengemagy (Ausztrál Királyi Haditengerészet) a háború előtt Fleming Pickering szállítmányozó üzlettársa volt. Most viszont igen magas posztton szolgált az Ausztrál Királyi Haditengerészetnél. Ezért aztán Dillonnak a tengernagyhoz intézett szavai nem zavarták különösebben... eleinte.

- Tengernagy, a nevem Jake Dillon. Most érkeztem az Államokból. Egy levelet hoztam közös barátunktól, Flem Pickeringtől... Igen, uram, így van. Most már Pickering tábornok. Egész szépen rendbejött, de a kórházban már kiismerték, úgyhogy kicsi rá az esély, hogy kiengedik azelőtt, hogy teljesen felgyógyult volna... Nem, uram. Pickering tábornok megkért, hogy személyesen kézbesítsem a levelet, uram, és remélte, hogy tud rám szakítani fél órát... Értem, uram. A holnap reggel tökéletesen megfelel. Az irodájában leszek fél kilenckor. Köszönöm, tengernagy. Viszonthallásra, uram.

De aztán Ellen Feller agyában egymás után jöttek a kérdések: *Miért akar Flem Pickering ezzel a Dillon őrnaggal eljuttatni egy szimpla levelet Soames-Haley ellentengernagynak? El is küldhette volna neki postán. Vagy tiszti futárral. És miről akar Dillon fél órán át beszélni a tengernaggal? Biztosan nem Pickering egészségi állapotáról akar vele csevegni. Mi a fészkes fene folyik itt?*

Három poharat és egy üveg brandyt tett egy tálcára, és bevitte a nappaliba. A brandy ugyan Argentínából származott – vajon miért pont onnan? – mégis meglepően kellemes volt az íze.

Ellen Feller hallotta, amint egy ajtó becsapódik, aztán hallotta, ahogy Jake Dillon üritette a hólyagját. A tálcát letette az asztalra, aztán leült John Marston Moore mellé.

– Úgy örülök, hogy látlak – mondta szinte suttogva. – Mi ez az egész? Moore vállat vont.

Ellen Feller közel hajolt hozzá, aztán megcsókolta. Először arcon, aztán a száján. Utóbbi közben egészen puhán megérintette a nyelvével Moore nyelvét. De amikor Moore megpróbálta közelebb húzni a nőt magához, az elhúzódott, és a mosdó irányába mutatott.

– Ne most! Türtőztess magad!

Ennek ellenére Ellen végigsimította Moore combját. Arra a döntésre jutott, hogy bármi is történjen, az nem árthat, ha Moore-t maga mellett tudhatja.

– Mikor lett belőled tiszt? – kérdezte Ellen Feller. A keze még mindig Moore combján pihent.

– Pár hete – felelte Moore.

– Meglep, hogy visszaküldték... mármint a bot miatt.

Moore ismét vállat vont.

A fenébe. Nem fog elárulni semmit. Legalábbis egy kis ösztönzés nélkül biztosan nem.

Felállt, és kinyitotta az argentin brandyt, töltött jó egyujjnyit az egyik konyakospohárba, és Moore kezébe adta.

Moore egy pillanat alatt felhajtotta az italt, ami igencsak meglepte Ellent.

– Ez volt az orvosság a mai napra – mondta Moore. – Most pedig meginnék egyet a társaság kedvéért, ha nem bánod.

– Fájdalmaid vannak?

– Dehogy – hazudta Moore. – Csak hosszú volt a repülőút. Jól vagyok.

– Szegény kicsikém – mondta Ellen, és megtöltötte Moore poharát brandyvel.

Amikor Jake Dillon belépett a nappaliba, Ellen Feller az egyik karosszékből ült, a kanapéval szemben, tartózkodóan keresztbetett lábbal.

– Töltsön magának, őrnagy!

– Köszönöm – mondta Jake, és alaposan öntött a poharába.

– Hogy van a lábad? – kérdezte Jake Moore-tól.

– Mármint a lábaim? – kérdezett vissza Moore. – Rohadtul örülök, hogy nem kell rajtuk állnom.

Ahogy Moore beszélt, hallották, amint a kocsifelhajtó kavicsos burkolatát megropogtatják egy autó kerekei. Aztán becsapódott egy ajtó, majd lábdobogás hallatszott a tornác felől.

Banning már akkor megpillantotta Dillont, amikor Dillon még nem látta az őrnagyot.

– Azt hittem, hogy hadikövényeket árulsz – mondta Banning, aztán megpillantotta Moore-t is. – Na, most állt meg az eszem! Moore! Moore *hadnagy*! Hogy van, John?

Banning sietve a kanapéhoz ment, és kezet nyújtott Moore-nak.

– Remekül vagyok, uram – mondta Moore. – Örülök, hogy látom, uram. Hé, Plútó!

Dillon megvárta, amíg Hon kezet rázott Moore-ral, és csak azután szólalt meg újra.

– Egy fenét van jól. Még bottal is csak nehezen tud járni.

– Akkor miért van itt? – kérdezte Banning.

– Mert azt mondta Pickering dandártábornoknak, hogy velem akar jönni, mire Pickering dandártábornok azt felelte: „Rendben.”

– Mi a fene ez az egész, Jake?

– Talán várjuk meg a többieket is, és akkor mindent megbeszélhetünk.

– Kiket várunk még?

– A haverodat, Gyilkos McCoyt és egy Hart nevű őrmestert.

Ellen Feller ismerte Ken McCoyt. És egyáltalán nem örült neki, hogy viszont fogja látni.

Istenem! Pedig már azt hittem, hogy egy jó ideig nem botlok Ken McCoyba. Vagy talán soha. Amikor ma reggel felkeltem, minden olyan szép volt. Már majdnem sikerült meggyőződnöm Willoughbyt arról, hogy az SWPOA G-2-es részlegének kijárna egy saját „elfogott üzenetet elemző” iroda, és hogy a vezetésére egyértelműen én vagyok a legalkalmasabb személy. Erre most idejön Moore, és ráadásul McCoy is. Jön a baj csőstül!

Az amerikai tengerészgyalogosok Kínában való jelenlétének utolsó napjaiban Kenneth R. McCoy, aki a 4. tengerészgyalogosoknál teljesített szolgálatot, helyet kapott abban az osztagban, amely a Keresztény Misszionárius Szövetség tagjait kísérte el Nankingból Tiencsinbe, ahol egy hajó várt rájuk, amely visszajuttatta őket az Államokba.

Kiderült, hogy McCoy tizedes egy roppant szokatlan tengerészgyalogos sorállományú. Először is Mrs. Ellen Feller igen szexisnek találta McCoy tizedest. De azzal is tisztában volt, hogy a tizedes nagyon veszélyes is tud lenni. Ez akkor vált nyilvánvalóvá, amikor McCoy rájött, hogy Mrs. Glen T. Feller és Feller tiszteletes a csomagjaiban jelentős mennyiségű, nefritkőből készített műtárgyat és ékszert rejtett el. Az ilyesfajta portékák Kínából való kivitelét szigorúan tiltotta a törvény.

Mrs. Feller úgy oldotta meg a problémát, hogy az ágyába invitálta McCoyt.

Sajnos a dolog kis híján balul ütött ki, mert az az ostoba tengerészgyalogos szerelmes lett belé. A végeredmény egy roppant kellemetlen jelenet lett annak a hajónak a fedélzetén, amely hazavitte őket. Az utolsó találkozásuk után Ellen még jó ideig aggódott amiatt, hogy McCoy bosszút áll rajta, és feljelenti a hatóságoknál a nefritkövek miatt. De aztán a 4. tengerészgyalogosokat a Fülöpszigetekre vezényelték, és Ellennek nem kellett többé aggódnia. Akkor úgy gon-

dolta, hogy minden megoldódott... örökre. Miután a japánok lerohanták a Fülöp-szigeteket, Ellen kizártnak tartotta, hogy a 4.-nek sikerül elmenekülnie onnan. És ha McCoy túl is éli a háborút, akkor sem fog már senkit érdekelni pár csecsebecse, amit valaki még 1941-ben vitt ki Kínából.

A gondot csak az jelentette, hogy úgy tűnt, McCoynak kilenc élete van. Valahogy túlélte a Fülöp-szigetek elleni inváziót, és megjelent Washingtonban, már mint frissen kinevezett hadnagy. Az utolsó hír felőle az volt, hogy a 2. raider-zászlóaljhoz került, és túlélte a Makin-sziget elleni támadást is, éppen úgy, ahogy annak idején túlélte a Fülöp-szigeteket.

A nyomorultnak több élete van, mint egy macskának!

És most mit keres itt? És egyáltalán, mit keresnek itt ezek az emberek?

– Ki ez az őrmester, aki McCoyjal jön? – kérdezte Banning.

– Érdekes fickó – mondta Dillon. – Nyomozó volt St. Louisban, az erkölcsrendeszeknél. Rickabee a Parris-szigetről halászta ki, és kinevezte Pickering testőrévé.

– Akkor meg miért van itt? – kérdezte Banning.

– Azért, mert azt mondta Pickering dandártábornoknak, hogy velem akar jönni – ismételte el Dillon azt, amit Moore esetében is elmondott –, mire Pickering dandártábornok azt felelte: „Rendben.”

– Más szóval nem vagy hajlandó elárulni?

– Addig nem, amíg McCoy és Hart ide nem ért, és Mrs. Feller el nem ment valahová vásárolni.

– Dillon őrnagy – mondta Ellen Feller hűvösen –, nem tudom, tudja-e, de éppen olyan titkossági jogosítványokkal rendelkezem, mint Banning őrnagy.

– Nem, ezt nem tudtam, Mrs. Feller – felelte Jake. – Viszont Pickering tábornok közölte velem, hogy maga minél kevesebbet tud erről a dologról, annál jobb.

– Gondolom, nem bánja, őrnagy – mondta Ellen Feller –, ha ellenőrzöm azt, amit mondott, és kapcsolatba lépek Pickering tábornokkal?

– Reméltem, hogy megteszi – mondta Dillon nyugodtan. – Most viszont lekötelezne, ha elmenne, és keresne magának valami elfoglaltságot egy-két órára. Itt jön egy teherautó, és gyanítom, hogy McCoy és Hart rajta lesz.

– Hogyan végezzem a munkám, ha nem avatnak be abba, ami itt folyik... bármi is legyen az?

– Mrs. Feller, én csak egy egyszerű tengerészgyalogos vagyok – mondta Jake Dillon. – Pickering tábornok parancsot adott nekem, én pedig teljesítem. Ő azt mondta, hogy maga minél kevesebbet tud, annál jobb.

Ellen Feller arca egészen fehér volt, amikor felállt.

Csak nyugodtan, ne hagyd, hogy felbosszantson! Szépen sétálj ki innen, hűtsd le magad, és gondold át a helyzetet! Semmi okod azt feltételezni, hogy nem fogsz tudni elbánni ezzel a visszataszító féreggel.

– Banning őrnagy, elvihetem a Studebakert? – kérdezte Ellen.

– Szükségünk lesz járműre, Jake?

– Azt hiszem – felelte Dillon. – Nem tud iderendelni egy szolgálati autót magának?

– Ilyen későn már senkinek nem adnak szolgálati kocsit, és ezt maga is tudja nagyon jól!

Vigyázz, Ellen! Ne veszítsd el a türelmed! Ezek az alakok jól szórakoznának, ha ki tudnának hozni a sodrodból!

– Azt hiszem, én tudok szerezni magának autót, Mrs. Feller – mondta Plútó Hon hadnagy, és a telefonhoz ment.

(Három)

Ausztrália, Brisbane

Mcshay's Saloon and Cafe

Hölgyek bárja

1942. szeptember 29. 20.05

– Mi a fenét keresünk mi itt? – kérdezte Ed Banning őrnagy Ken McCoytól, miközben McCoy a bárba, majd egy asztalhoz vezette őket.

– Itt kevesebben vannak, mint a másik bárban – magyarázta McCoy. – Benéztem az ablakon.

Egy pincérnő jelent meg az asztaluknál. Alig nőtt magasabbra 150 centiméternél, ám kis termetét a derékbőségével igyekezett kompenzálni, ami csak néhány centivel maradt el a magasságától.

– No, és mit hozhatok a jenki uraknak?

– Én egy sört kérek – mondta McCoy. – Kaphatunk valami harapnivalót?

– Mi kéne, ha volna, édes?

– Egy ilyen vastag steak – mondta McCoy a hüvelyk- és mutatóujjával nagyjából négy centiméteres vastagságot mutatva. – Félig átsütve.

A pincérnő felnevetett.

– De beéri egy kis sült hallal meg krumplival is, mi?

– Akkor legyen tojásrántotta sült krumplival.

A pincérnő bólintott.

– És magának, édes?

– Csak egy sört hozzon, legyen szíves! – mondta Banning. Aztán, amikor már a pincérnő hallótávolságon kívül ért, feltette a nyilvánvaló kérdést. – Ezért akartál idejönni? Mert éhes voltál?

– Azért hoztalak ide, mert majdnem mondtál valamit Dillonnak, amit később megbántál volna – magyarázta McCoy. – És mert rohadtul éhes vagyok.

– Azt ugye tudod – kérdezte Banning – , hogy kérni fogom, hogy váltsanak le?

– Bassza meg – mondta McCoy.

– Ez meg mi a fenét jelentsen?

– Azt, hogy igazam volt, és jó, hogy idehoztalak – mondta McCoy.

A sört két, hatalmas, habzó korsóban hozták ki. McCoy belekortyolt, és elfintorodott.

– Ez meleg.

– Az ausztrálok így szeretik – mondta Banning.

– Jesszusom!

– A britektől tanulták – mondta Banning, aztán visszatért az eredeti témához. – Nyilvánvalóvá vált, hogy kételyek merültek fel azt illetően, hogy képes vagyok megfelelően ellátni a feladatot, amelyet nekem adtak. Ilyen körülmények között nem maradt más választásom. Kérni fogom, hogy váltsanak le. Miért nem vagy képes megérteni?

– Idd meg a söröd! – mondta McCoy.

– Nem értem, hogyan reagálhattál így Pickering idióta ötletére? – kérdezte Banning. – Rádadásul látom rajtad, el is hiszed, hogy meg lehet csinálni.

– Egy. Én csak egy egyszerű musztáng vagyok, aki azt teszi, amire utasítják. És kettő. Igen, tényleg úgy gondolom, hogy meg lehet csinálni.

– De nem velem!

– „Ha nem úgy játszunk, ahogy én mondom, akkor hazamegyek, és magammal viszem a labdámat is, és ti meg bekaphatjátok!” Erről van szó, mi?

– McCoy, az meglehet, hogy régóta vagyunk barátok, de akkor se feszítsd túl a húrt! Nem vagyok gyerek, és ez nem egy kibaszott játék!

– Nem vagyunk olyan régóta barátok, de kibaszottul hosszú időnek tűnik, nem igaz? – felelte McCoy. – Sanghajban csak arra vágytam, hogy törzsőrmester lehessen belőlem... esetleg... mielőtt nyugdíjba megyek.

– Nehéz elhinni, mennyi minden történt egy, másfél év alatt.

– Vajon mit csinálhatnak most Sanghajban?

– Valami buzi kis sárga a Pontiacommal hajt végig a Bundon – nevetett fel Banning. – És valószínűleg az én ágyamban fogja valaki leápolni a farkát pár órán belül.

– Mrs. Banningről semmit sem hallottál? – kérdezte McCoy.

– Erre mondják azt, hogy „játszik a tűzzel”?

– Oroszországból is eljutott Sanghajba – mondta McCoy. – Az sem volt semmi.

– Nem gondolod, hogy a japánok által megszállt Sanghaj azért keményebb dió egy fehér nőnek?

– Ezt most kérdezed, vagy mondod?

– Kérdezem.

– Nem hiszem, hogy a japánok minden fehér nőt falhoz állítanak, ahogy a kommunisták tették a fehéroroszokkal. Jó okod van feltételezni, hogy valami börtönbe zárták a többi amerikaival együtt.

– De ő nem amerikai.

– Hanem egy amerikai tiszt felesége. Azt is mondhatja, hogy elhagyta az útlevelét, meg a többi papírját. Lefogadom, hogy ezzel próbálkozott, és valószínűnek tartom, hogy bevették neki.

Banning a feje fölé emelte az üres söröskorsót.

– Látom, édes! – kiáltotta a pincérnő.

– Kérni fogom, hogy váltsanak le – mondta Banning. – Miért nem érted meg, hogy ezt kell tennem?

– Szükségünk van rád ebben a nyomorult hadműveletben, ne légy hülye!

– Azért küldte ide Dillont, mi?

– Pickering úgy gondolja, hogy túlságosan olyan lettél, mint a többi hivatásos... halvérű lettél, és áldozatául estél egy gonosz, ausztrál szesz kazánnak.

– Mi a francról beszélsz?

– Hogy is hívják a pasast?

– Feldt, Eric Feldt korvettkapitány, és nagyon értékelném, ha nem neveznéd ausztrál szesz kazánnak.

– Pickering úgy gondolja, hogy Feldt nagyon hajlik rá, hogy leírja a fiúkat. Pickering viszont még most is úgy gondolkodik, mint az a tizedes, aki Franciaországban rohagált a senki földjén, és sebesülteket szedett össze. A különbség csak annyi, és ez nem elhanyagolható, hogy most Pickering a főnök. Most már tábornok.

– És akkor mi van?

– Az, hogy ha ez a te embered, ez a Feldt, az utunkba áll, akkor a tábornok le fogja rádiózni.

– Ez lenne a hab a tortán – mondta Banning. – Feldt nélkül nincs Partfigyelő Szolgálat. Ha leváltják, akkor az egész összeomlik.

– Akkor mondd meg neki, hogy ne álljon Dillon útjába, mert az olyan, mint-ha Pickering útjába állna! Ha nem hajlandó engedelmesskedni, akkor Pickering picсэн fogja rúgani. Feldt annak a kétnevű ausztrál tengeragnak dolgozik...

– Soames-Haley a neve – segítette ki Banning. – Keith Soames-Haley ellentengernagy.

– Az. Aki Pickering nagy haverja. Dillon holnap reggel fog találkozni vele, hogy átadjon neki egy levelet. Ha odáig fajul a dolog, hogy Soames-Haley kénytelen lesz döntenie Pickering és Feldt között, szerinted ki mellett fog kiállni?

– A rohadt életbe!

– Az lenne a legjobb, ha nem tartanál ki amellet ennyire makacsul, hogy lehetetlen megcsinálni, és elkezdenél azon gondolkodni, hogy hogyan lehet megcsinálni!

Banning egy hosszúnak tűnő pillanatig meredt McCoyra, és csak azután felelt neki.

– Amint mondtad, McCoy, tényleg úgy tűnik, mintha csak tegnap lett volna, hogy te tizedes voltál, és én védtelek meg, amikor gyilkosságért el akartak ítélni.

– Aha, arra akartál rávenni, hogy vessem magam a hadbíróság elé, és reménykedjek, hogy megúszom hattól tizenkét hónapig terjedő börtönbüntetéssel Portsmouthban. Meg sem kérdezted tőlem, hogy bűnös vagyok-e.

Banning arcizmai megfeszültek.

– Ez övön aluli ütés volt, nem gondolod?

– Ez az igazság. Az ezredes mindenáron ki akart tartani az amerikai főkonzul és az olaszok mellett, és ha ez azt jelentette volna, hogy egy tizedes Portsmouth-ba megy, hát, így járt a tizedes. Te pedig belementél a játékba.

Azért vagytok olyan átkozottul dühös – gondolta Banning – mert ez a szintisza igazság.

– Azt hittem, hogy elfogadtad a bocsánatkérésemet – mondta Banning. McCoy vállat vont.

– Te hoztad elő a dolgot. Én hajlandó lettem volna elfelejteni az egészet.

Hirtelen mellettük termett a pincérnő. Az egyik kezében két korsó sört, a másikon egy tányért tartott, amin hatalmas adag sült burgonya és rántotta tornyosult, a tetején két szelet pirítóssal.

– Más szóval te is egyetértesz Pickeringgel abban, hogy nem tettem meg mindent, és hogy nem próbáltam meg elhozni a fiúkat Bukáról? Talán azért, mert nem akartam nagy port felverni? Mert így volt a legkönnyebb? Hogy nem csináltam semmit?

– Pickering fantasztikus ember – mondta McCoy.

– Nem válaszoltál a kérdésre.

– Jól van. Igen, egyetérték vele.

– Akkor semmivel sem jutottunk előbbre. Kérni fogom, hogy váltsanak le.

– És kitől fogod kérni? Rickabee-től?

– Ő a közvetlen felettesem.

– Rickabee Pickeringnek dolgozik.

– *Ez az egész egy rossz vicc. Pickeringnek ugyanúgy nincs joga ahhoz, hogy dandártábornok legyen, ahogy...*

– Ahogy? Ahogy Jake Dillonnak sincs joga ahhoz, hogy őrnagy legyen? Ahogy nekem sincs jogom ahhoz, hogy hadnagy legyek? Ez szúrja a szemed? Azt gondolod, hogy idejött egy rakás amatőr tengerészgyalogos-tiszt, néhány ex-sorállományú, akinek fejet kellene hajtania egy hivatásos tiszt szakértelme előtt?

– Most már aztán tényleg túl messzire mentél – mondta Banning hűvösen.

– Nem, még nem – felelte McCoy. – Majd most. Elmondom neked, hogy milyen *parancsot* kaptam. Rickabee-től, nem Pickeringtől. Utasított, hogy a megérkezésemről számított negyvennyolc órán belül tudassam vele, hogy az utunkba fogsz-e állni, vagy sem. Ha azt mondom neki, hogy szerintem az utunkba fogsz állni, akkor a következő géppel hazamész, és a háború hátralévő részében kanakalat meg csajkákat fogsz számolni Barstow-ban.

A Tengerészgyalogság óriási raktárt működtetett a Kalifornia állambeli Barstow-ban.

Banning úgy meredt McCoyra, mint aki nem akar hinni a fülének.

– Ezt nem hiszem el – mondta végül.

– Hidd csak el! Azért küldtek a 2. raider-zászlóaljhoz, hogy megtudjam, kommunista-e Evans Carlson ezredes, és hogy meg kell-e tőle szabadulni. Te csak őrnagy vagy. Nem vagytok egy súlycsoportban.

– Nyilván úgy döntöttél – mondta Banning gúnyosan –, hogy Carlson nem kommunista.

McCoy elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Sessions tengerészcsáka indulásra kész. Neki is van VARÁZSLAT-jogosítványa, amiről nekem elvileg nem szabadna tudnom. Kíváncsi voltál, hogy miért küldték ide Moore-t, ha bottal is alig tud járni. Moore fogja átvenni a helyed ebben a VARÁZSLAT-baromságban. Ha azt akarod, hogy leváltsanak, akkor ne szállj le a magas lóról, és Sessions hetvenkét órán belül itt lesz!

Banning a kezébe vette a söröskorsóját, nagyot kortyolt belőle, aztán bőfőgött egyet.

– Nos, *McCoy hadnagy*, örömmel hallok, hogy nem Dillon őrnagy a főnök.

– Nem szabad lebecsülni Dillon őrnagyot, *Banning őrnagy* – mondta McCoy.

– Nem akarok kanalakat meg csajkákat számolni – mondta Banning.

– Rajtad áll – mondta McCoy. – Remélem, hogy te és Feldt segíteni fogtok nekünk.

– Nem fog neki örülni – mondta Banning.

– Minek? Az ötletnek, vagy annak, hogy kivesszük a kezéből az irányítást?

– Egyiknek sem.

– Akkor talán beszélned kellene vele.

Banning bólintott.

– Mit akarsz tőlem, McCoy?

– Keress hibát a tervünkben, aztán pedig segíts nekünk kijavítani!

Banning bólintott.

– Ellen Feller valószínűleg be fog nekünk tartani – mondta Banning. – Ostobaság volt Dillontól úgy lerohanni. Nem kellett volna közölnie vele, hogy hordja el magát, és nem kellett volna hatnia az egójára. Az első dolga lesz reggel kapcsolatba lépni Pickeringgel. Bár az is lehet, hogy már el is küldött egy rádiótávíratot Pickeringnek, amiben arra kéri, hogy őt is avassuk be a részletekbe.

– Pickering nem fog engedni neki – mondta McCoy. – Nem akarja, hogy rá is fröccsenjen a szarból, ha borul a Bill.

– Azt tudtad, hogy a te szent Pickering tábornokod megdugta?

– Nem – ismerte el McCoy, akit szemmel láthatóan megdöbbsentett a hír. – Ez biztos?

Banning bólintott.

– És Moore hadnagynak is volt már szerencséje kipróbálni a hölgyet az ágyban.

– Komolyan?

– Úgy tűnik, hogy már mindenki megvolt neki, csak te meg én nem – mondta Banning mosolyogva.

– Mindenki, kivéve téged és Dillont – mondta McCoy. – De ez egy órával ezelőtt volt.

– Te is?

McCoy nem felelt a kérdésre.

– Dillon elég nagy nőcsábász – mondta McCoy elismerően. – Hart mondta, hogy lefeküdt Veronica Wooddal Washingtonban. Együtt látták őket az ágyban.

– Veronica Wood? – kérdezte Banning. – Akkor Dillon tényleg nem az, aminek első látásra tűnik.

Egy pillanatra egymás szemébe néztek, és mindketten tudták, hogy a problémát, ami miatt a bárba mentek, megoldották.

– Apropos, nők – mondta McCoy. – Nem tudod véletlenül, hogy van-e barátnője Howard hadnagynak ideát?

– De igen. Van barátnője. Miért?

– Hát, mert ő is olyan, mint én. Nincs családja. Az állandó lakcíme pedig USA Tengerészgyalogoság. Kellene valami személyes információ a barátnőjéről.

– Minek?

– Mielőtt odamegyünk, ki kell dolgoznunk egy új rádiókódot. Hol van most ez a lány? És hogy hívják?

– Ápolónő a Haditengerésznél, és a 4. kórházban szolgál, Melbourne-ben.

– Beszélni akarok vele – mondta McCoy. – Most rögtön.

– Egyébként tudja, hogy hol van a barátja. Ahogy Steve Koffler barátnője is tudja. Ő az Ausztrál Királyi Haditengerésznél van. Mindkettőt ide tudom neked hozatni holnap délutánra. Keresek egy telefont.

– Ráér azután is, hogy megkajáltam – mondta McCoy. – Biztos, hogy nem kérsz belőle?

– Hát, ha *ragaszkodsz* hozzá, Ken – mondta Banning, és elvett egy sült krumplit McCoy tányérjáról.

– Örülök, hogy újból „Ken” lettem – mondta McCoy. – Tartsd meg jó szokásod!

Banning a szemébe nézett, és bólintott.

(Négy)

Ausztrália, Brisbane

Manchester sugárút

Vízililiom-lak

1942. szeptember 30., 15.30

John Marston Moore hadnagy a kanapén hevert a lába alatt két párnával.

– Itt az áll – mondta Moore, miközben leengedte a *The Brisbane Dispatch* legfrissebb számát, és egy sör után nyúlt, ami a dohányzóasztalon várt rá –, hogy múlt évben 488 teherhajó fordult meg a kikötőben.

– Kinek a teherhajója? – kérdezte K. R. McCoy hadnagy. Az egyik asztalnál ült Hon Song Do hadnaggyal. McCoy pár perccel korábban tanította meg MacArthur kedvenc bridszjátékosának a tengerészgyalogos sorállományúak legkedvesebb kártyajátékát, a huszonegyet.

– A miénk, az ég szerelmére! – felelte Moore.

– Vajon hányat sülyesztettek el belőlük? – kérdezte McCoy ártatlanul. – Mármint a japánok meg a németek.

– Úgy érted, hogy a polgári védelmis hölgy minden erőfeszítése ellenére? – kérdezte Moore.

McCoy felnevetett. Láta Hon arcán, hogy nem érti, mit talált olyan viccesnek.

– Régi történet, Plútó. Te meg óvatosan piálj, Moore!

– Igenis, uram – mondta Moore, és a szájához emelte a sörösüveget. Odakint egy autó kerekei ropogtatták meg a kavicsot. Egy perccel később az ajtó kinyílt, és két haditengerészeti ápolónő lépett be a szobába. Jake Dillon őrnagy baktatott a nyomukban.

– Hölgyeim, ezek az úriemberek... persze nem szigorú értelemben véve úriemberek. .. Hon, McCoy és Moore hadnagy – mondta Dillon.

– Banning azt mondta, hogy egyikük ausztrál – mondta McCoy.

– Uraim, a hölgyek neve Barbara Cotter korvetthadnagy és a barátnője, Joanne Miller korvetthadnagy. Együtt érkeztek Melbourne-ből.

– Ez meg kinek a hülye ötlete volt? – kérdezte McCoy nem túl kedves hangon. – Megmondtam, hogy csak Howard barátnőjével akarok beszélni.

– Jesszusom, McCoy! – mondta Moore.

– Az enyém, hadnagy – mondta Barbara. – Azt hittem, hogy rossz hírt fogok kapni, és megkértem, hogy kísérjen el.

– Nincs itt semmi probléma, McCoy – mondta Dillon. Egy pillanatig farkaszemet nézett McCoyjal. – Már elmondtam Barbarának, hogy ma reggel nyolckor kaptunk üzenetet Joe Howardtól.

– A nevem Hon – mondta Hon, és felállt az asztal mellől. – A barátaim Plútónak hívnak.

– Barbara – mondta Cotter korvetthadnagy.

– *Barbara* – mondta McCoy még mindig nem túl kedves hangon –, mennyit tud a másik...

– Joanne – mondta Miller korvetthadnagy hasonlóan mogorván.

– ... a fiújáról?

– Annyit tud, hogy egy bizonyos helyen van, amiről nem beszélhetek neki, és csinál ott valamit, amiről nem beszélhetek neki. Nem vagyok hülye, hadnagy.

McCoy Joanne Millerre nézett.

– Hogyishívják... bassza meg... korvetthadnagy!

– A nevem Miller – mondta Joanne.

– Mi a franc bajod van, McCoy? – kérdezte Dillon.

– A katonai titoktartásról van szó, őrnagy – mondta McCoy. – Ide hallgasson, korvetthadnagy! Minden, amit tud, minden, amit a barátnője elmondott magának, minden, amiről itt szó lesz, és minden, amit esetleg kikombinál, SZIGORÚAN TITKOS.

– Lehet, hogy ez nagyon meglepi magát, hadnagy – mondta Joanne Miller –, de erre magamtól is rájöttem.

– Nem állt szándékomban letámadni magát – mondta McCoy.
– Valóban? – kérdezte Joanne Miller.
– Üljön ide mellém, Joanne – mondta Moore –, és megígérem, hogy kedves leszek magához!

Joanne Moore-ra nézett, és elmosolyodott. Aztán a kanapéhoz ment, és leült a szélére.

– Jake nem mondta, hogy miről lesz szó – mondta Barbara.
– Kellene pár információ – mondta Hon. – Személyes jellegű információ, amiről csak maga meg Howard hadnagy tud kettejükről.

– Miért? – kérdezte Barbara.
– Új kódra van szükségünk – mondta Plútó. – Kénytelenek vagyunk feltételezni, hogy a kódot, amit eddig használtak Howardék, már feltörték a japánok.

– Én ezt nem értem – mondta Barbara.
– Van valami becenév, amit magának adott? Vagy amit maga adott neki?
– Olyasmire gondol, hogy „kicsim” vagy „édesem”?
– Igen, de nem pont ezekre a szavakra gondoltam. Ezek túl általánosak. Inkább valami olyasmi kellene, hogy „cicuka” vagy „kutyuska”, vagy valami ilyesmi.

– Joe nem használ ilyen szavakat – mondta Barbara.
– Ez meglep – mondta Moore. – Én legalább egy tucat becenevet tudnék találni magának, ha az én barátnőm lenne.

– Itt a vége a sörözésnek – mondta McCoy. – Ha nem bírod a piát, akkor ne piálj, Moore!

– Igenis, uram – mondta Moore, aztán Joanne Millerre mosolygott. Joanne egészen meglepte, mert a kezét Moore homlokára tette.

– Mióta maláriás? – kérdezte Joanne.
– Nem vagyok maláriás – felelte Moore.
– Nem a francot – mondta Joanne. – Üveges szemek, magas láz. Joanne Jake Dillonra nézett.

– Maláriás, és kórházban lenne a helye! Ez itt senkit nem érdekel?
– A francba – mondta McCoy.
– Sajnálom, ha ez kellemetlenül érinti, hadnagy – mondta Joanne Miller hűvösen.

– Ha most rögtön kórházba kerülne, az valóban kellemetlenül érintene.
– A maláriába bele is lehet halni, maga ostoba barom!
– Mit tudnak érte tenni a kórházban, ami itt nem oldható meg? – kérdezte McCoy.

– Hát, először is kinint adnak neki, vagy valami kininszármazékot. És ágyba fektetik. És nem engedik, hogy alkoholt igyon.

– Miért nem lehet ezt itt megoldani? Milyen kezelést igényel még?
– Itt akarja kezelni? Honnan szerez kinint? És ki ápolná?
– Itt senki sem figyel rám – jegyezte meg Moore. – Remekül vagyok.

– Őrnagy, mi lenne, ha magával vinné a korvetthadnagyot a kórházba, és tenne róla, hogy megkapjon mindent, amire szüksége lehet? Talán még egy orvost is tudna szerezni, aki idejönne, és megnézné.

Dillon elgondolkodott a dolgon, aztán bólintott.

– Hozzon magával egy ápolót is – mondta Joanne Miller.

– Már van két ápolónőnk – mondta McCoy.

Joanne-nek elég volt egy pillantás McCoyra, hogy tudja, a férfi komolyan beszél.

– Csak hetvenkét órára kaptam eltávot. Nem maradhatok.

– Épp most helyezték át ideiglenes szolgálatra – közölte vele McCoy.

– Kinek az utasítására?

– Megoldható – mondta Dillon. – Volna szíves velem fáradni, korvetthadnagy?

Azt hiszem – jelentette be John Marston Moore hadnagy –, hogy ez egy csodálatos románc kezdete.

– Maga egy ostoba barom, ugye tudja? – mondta Joanne, de amikor felállt, és végignézett Moore-on, és látta, hogy a hadnagy mosolyog, nem tudott nem visszamosolyogni rá.

– Akkor térjünk talán a tárgyra – mondta Plútó abban a pillanatban, hogy az ajtó becsukódott Joanne és Dillon mögött. – Kell, hogy legyen valami. Hogyan találkoztak? Milyen körülmények között? Elmentek együtt... – Plútó egy pillanatig hezitált ... egy hotelbe, vagy ilyesmi?

Barbara Cotter elmosolyodott. Kicsit feszengett ugyan, de mulatságosnak találta a kérdést.

– Hogy hogyan találkoztunk? Joe-t vérvételre küldték hozzám. Szifiliszgyanúval. Ez aztán a romantikus találkozás, mi? – Plútóra nézett. – Ilyesmire gondolt?

– Talán – mondta Plútó. – Meséljen el mindent!

XIV.

(Egy)

Ausztrália, Brisbane

Manchester sugárút

Vízililiom-lak

1942. szeptember 30., 17.30

Jake Dillon őrnagy mindent összeszedett a helyi katonakórházban, ami egy maláriás beteg kezeléséhez szükséges, még egy orvost is begyűjtött. Csak kórházi ágyat nem vételezett.

– Hálás vagyok, hogy eljött, uram – mondta Banning őrnagy az orvosnak, aki egy alezredes volt.

A doktor viselkedése, a frizurája és a szalagokkal telizsúfolt zubbony alapján Joanne Miller korvetthadnagy úgy döntött, hogy az orvos nem egy egyszerű civil, aki csak mostanában bújt uniformisba.

Az orvos morgott valamit Banningnek, aztán a kanapéhoz ment, ahol John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos hadnagy pihent.

– Hogy van, fiam?

– Remekül érzem magam, doki – mondta Moore.

– Remekül a picsát – mondta az ezredes. A trágár szó egészen természetesen szaladt ki a száján, ami csak Joanne azon feltételezését erősítette meg, hogy a doktor eddigi páciensei olyan körből kerültek ki, ahol nem szokás a trágár szavak miatt panaszkodni.

Gyorsan, de alaposan vizsgálta meg Moore-t.

– Mióta nem szedi az Atabrine-t?

Moore elgondolkodott a kérdésen.

– Úgy hat napja, uram.

– Miért? Azt hitte, hogy csak azért írták fel magának, hogy végignézhessék, ahogy besárgul?

– Kellemetlenül érintett... kellemetlenül érintett a mellékhatása, uram.

– Aha, és ez lett a vége. Engem is kellemetlenül érintett, hogy ide kellett jönnöm ma este, és az is kellemetlenül érint, hogy itt kell majd magát kezelnem. Magának kórházban lenne a helye.

– Ezredes – mondta Banning –, Dillon őrnagy elmagyarázta, hogy miért...

– Láttam a parancsait, őrnagy. És le vagyok nyűgözve. De azt mondtam, hogy kellemetlenül érint, hogy itt kell kezelnem a hadnagyot, és nem azt, hogy nem oldható meg itt.

– Igen, uram – felelte Banning.

– Ami a maláriát illeti, azért esett vissza, mert abbahagyta az Atabrine szedését. Ha újra elkezdjük neki adni, már holnap reggelre jobban lesz. A lábával mi a helyzet?

– Remekül van a lábam, uram.

– A picsát. Majd kiugrott a bőréből, pedig alig értem hozzá. Vegye le a gatyáját!

Moore hezitált, úgyhogy az ezredes hangnemet váltott.

– Nem kérsnek szántam, hadnagy. A hölgyek ápolónők, és éppen elég letolt gatyájú férfit láttak már.

Moore elkezdte levenni a nadrágját.

– Bár, ha jobban belegondolok... – kezdett hozzá az ezredes. Joanne Millerre nézett. – Maga *ugye* hivatásos? Milyen szakképesítése van?

– Altatónővér vagyok, doktor úr.

Az ezredes felmordult, aztán Barbara Cotter felé fordult.

– És maga?

– Pszichiátriai ápoló vagyok, doktor úr.

– Úgy látom, hogy magának itt jó hasznát fogják venni – mondta az ezredes, aztán Moore lábára nézett. – Szűz Mária! Milyen idióta engedte ki magát a kórházból?!

Hozzáértő mozdulatokkal nyomogatta Moore lábát. Moore felszisszent.

– Akár hiszi, akár nem, mielőtt beléptem a Palotaórségbe, ortopéd szakorvos voltam. Mit szedett be, gránátrepeszt?

– Gránát- vagy aknarepeszt.

– Nos, fertőzésre utaló jeleket nem látok, de fizioterápiára mindenképpen szükség lesz – mondta az orvos, és az ápolónőkre nézett. – Rendszeresen sétáltassák meg! Fektessek hasra, addig hajlítsák be a lábát, amíg nem jelzi, hogy fáj! Tizenöt, húsz hajlítás lábanként, naponta négyszer. Világos?

– Igen, doktor úr – felelték a lányok szinte kórusban.

– Amikor azt mondtam, hogy rendszeresen sétáltassák meg, az alatt azt értettem, hogy alkalmanként harminc percnél többet nem tölthet talpon, csak ha muszáj. Bármit ehét, amit csak akar; a fájdalmaira adjanak neki aszpirint, holnap reggelig pedig kétóránként Atabrine-t, aztán elég lesz négyóránként. Holnap visszajövök, és megnézem, hogy javult-e az állapota. Világos?

– Igen, doktor úr – felelte Barbara.

– Alkoholt ihat, doktor úr? – kérdezte Joanne.

– Pár pohárka nem árthat meg neki. De ne hagyják, hogy pocsolja részegre igya magát!

Miért kérdeztem meg? – tűnődött magában Joanne.

– Ha már itt tartunk, ha valaki megkínálna egy pohár Famous Grouse-szal, nem utasítanám vissza – mondta az ezredes.

– Hogyne – mondta Banning. – Én is szívesen meginnék egy pohárral. Ezredes, megsérteném, ha adnék magának egy egész üveggel ajándékba?

– Hogy megsértene-e? Jesszusom, úgy nézek én ki, mint egy idióta?

– Csak ne árulja el senkinek, kérem, hogy kitől kapta, doktor! – mondta Banning.

– Ha finoman arra akart kérni, őrnagy, hogy felejtsem el, ami ma este történt, megnyugodhat. Én fütyülök rá, hogy mivel foglalkoznak maguk, és éppen elég régóta vagyok katona ahhoz, hogy tudjam, miről lehet, és miről nem lehet beszélni.

Harminc perccel azután, hogy az orvos elment, megcsörrent a telefon. Banning vette fel, majd egy pillanattal később bejelentette:

– Townsville felett kezd kiderülni az ég. Mehetünk.

Plútó Honra nézett.

– Eszembe jutott valami. Moore-t be fogják engedni a tömlőcbe?

Mi a fészkes fene lehet az a tömlőc? – tette fel a kérdést magában Joanne Miller.

– Kis szerencsével nem is lesz rá szükség – felelte Hon. – De egyébként, igen, uram. Már intézkedtem.

– Mi a helyzet a teherautóval meg a gépkocsival?

– Elvileg – kezdett hozzá Hon, és a karórájára pillantott – tíz percen belül itt kell lenniük, uram.

– Vigyük ki Dillon síléceit a teraszra, hogy ne kelljen bejönniük ide – mondta Banning.

Dillon síléceit? – morfondírozott Joanne. – *Azt mondta, hogy „Dillon síléceit”?* Két hatalmas láda indult útjára a nappalin keresztül az ajtó felé.

– Plútó visszajön, amint kiderítette, hogy a helyettesítési kód működik-e... vagy ha kitalált valamit, ami működik – mondta Banning Moore-nak. – Nem szívesen viszem magammal, de így, hogy maga beteg, nincs más választásom.

– Remekül vagyok – mondta Moore.

– Persze – mondta Joanne.

– A kocsit itt hagyjuk magának – mondta Banning. – Semmilyen, ismétlem, semmilyen körülmények között nem adhatja oda a kocsit Mrs. Fellernek.

– Igenis, uram – mondta Moore.

Banning Joanne Millerre nézett.

– Ha Hon visszajött, valamelyikük menjen ki elé a repülőtérre!

Miller korvetthadnagy úgy döntött, hogy Ed Banning őrnagy nem fog a kedvencei közé tartozni.

– Igenis, uram – mondta Miller korvetthadnagy olyan gúnyosan, amilyen gúnyosan csak tudta, közben pedig vigyázzba vágta magát.

A gúnyos hangnem azonban süket fülekre talált.

– Jó kislány – mondta Banning, aztán elmosolyodott, és távozott.

Két perccel később Miller és Cotter korvetthadnagy egyedül maradt a Vízilíom-lakban az egy szem betegükkel.

(Kettő)

Ausztrália, Brisbane

A Délnyugat-Csendes-óceáni Haderő parancsnoksága

A helyőrségparancsnok hivatala

Szállásmester-iroda

1942. szeptember 30., 19.05

A Délnyugat-csendes-óceáni Haderő főparancsnokságán mindössze két nőnemű csapattiszt szolgált, egy őrnagy és egy alezredes. Mindketten ápolók voltak. Az alezredes a rangidős katonaoorvos alá tartozott, és ő felelt a Hadseregnek ebben a térségben szolgáló ápolónőiért. Az őrnagy a G-4-es, a helyettes vezérkari főnök (hadtáp) alá volt beosztva, mint rezidens egészségügyiellátmány-szakértő. Mindketten úgy döntöttek, hogy a nővérek számára fenntartott, hajadon tisztek szállásán fognak lakni, amelyet az Irgalmasoknak nevezett egészségügyi létesítményben szolgálók számára tartottak fenn. A létesítmény tulajdonképpen a Hadsereg 4. kórházának (kódneve „Irgalmasok”) Melbourne-ből Brisbane-be telepített egysége volt, amely MacArthur főparancsnokságát szolgálta ki.

R. James Tourtillott őrnagy, az SWPOA helyőrség-parancsnokának helyettese mindezt részletesen elmagyarázta Mrs. Ellen Fellernek, a haditengerészeti miniszter civil alkalmazottjának (asszimilált rendfokozata korvettkapitány), hogy az felfogja végre, miért nincs külön csapattisztek számára kialakított hajadon tisztek szállása, ahová beköltözhetne.

– Eddig hol lakott, Mrs. Feller? – kérdezte Tourtillott őrnagy. – És miért kell most eljönnie onnan?

Hogy miért? Mindjárt megmondom én, hogy mi az istenért kellett eljönnöm! Ed Banning, az a szemétláda, egy istenverte kórházat csinált a Vízilíom-lakból, és még két nővért is odavitt! „Sajnálom, Mrs. Feller, de be kell költöznie a hajadon tisztek szállására, amíg ennek a dolognak a végére járunk. Kénytelenek vagyunk igénybe venni a szobáját.”

Egész nyugodtan, de tényleg, egész nyugodtan bevihette volna Moore-t az Irgalmasokhoz, hogy ott kezeljék a maláriáját, már ha tényleg maláriás, mert nekem úgy tűnt, hogy tökéletesen egészséges. Még ha nemzetbiztonsági okokból kell is kórházon kívül kezelni Moore-t, ahogy Banning állította, az a két haditengerész nővér nyugodtan lakhatna a hajadon tisztek szállásán. Végére is csak egyszerű korvetthadnagyk, én pedig asszimilált korvettkapitány vagyok.

– Úgy tűnik, hogy egy hadművelet, egy titkos hadművelet miatt lakoltattak ki, amelyről nem beszélhetek.

– Felhívhatom az Irgalmasokat, és megkérdezhetem tőlük, hogy el tudják-e szállásolni a nővérekkel.

– Nem szeretnék nővérekkel lakni, ez az egyik, a másik pedig, hogy közel kell lennem a főparancsnoksághoz. Huszonnégy órás készségben vagyok.

– Biztosra veszem, Mrs. Feller, hogy kitalálunk valamit – mondta Tourtillott őrnagy, aki arra gondolt, a legjobb talán az lenne, ha ezt a kitett nőszemélyt (*Va-jon mi a francgal foglalkozhat? Asszimilált korvettkapitányi ranggal nem lehet titkár-nő*) elhelyezi a Devonshire-ben, a kis luxusszállodában, amelyet ezredesek és egysillagos tábornokok számára rekviráltak. De ahhoz szüksége lett volna a helyőrségparancsnok jóváhagyására. – De nem ma.

– Úgy látom, maga nem értett meg engem – mondta Ellen Feller. – Nincs hol aludnom.

Tourtillott őrnagy egy formanyomtatványt adott Ellen Fellernek.

– Ez egy szállásutalvány a Mason's Hotelbe – mondta az őrnagy. – Ott elszállásolják magát ma éjszakára, ha pedig holnap 09.00-ra vagy 09.30-ra visszajön, addigra elintézem a szállását.

– Hol van a Mason's Hotel?

– Nem messze – mondta Tourtillott őrnagy. – Ettől többet pillanatnyilag nem tehetek magáért.

Azért ért ez a szégyen, mert Banning gyűlöl engem. Csak az alkalomra várt, hogy megszegyeníthessen, és most sikerült neki. Kiváló munkát végzett. Nemcsak, hogy nem vettek be abba a hadműveletbe, amit azzal az undorító féreg Jake Dillon őrnaggyal terveznek, de még meg is aláznák azzal, hogy kidobták a Vízililiom-lakból.

Azt hiszi, hogy parancsolgathat nekem, mint a tengerészgyalogosainak.

Azt képzelem, hogy semmit sem tehetek ellene, mert ő itt a Vezetéselemző Iroda rangidős tisztje... pedig az asszimilált rendfokozatom éppen annyit ér, mint az ő őrnagyi rendfokozata.

Hát, majd meglátjuk, ki nevet a végén! Fleming Pickering ezt nem fogja annyiban hagyni, ha afölébejut, hogy mi történt!

Kiderült, hogy a Mason's Hotel 6-os szobája egy kicsi, nagyjából négyzet alakú szoba volt az ötvenéves, fából épített, könnyűszerkezetes, bádogtetős épület második emeletén.

A szobában egy ágy volt, melynek az idők során alaposan besüppedt a matrac; egy komód; egy tükör, amelynek a hátoldaláról az ezüstnek legalább a fele lekopott; egy asztal, amit egészen a falig toltak; egy karosszék egyenes háttámlával; egy éjjeliszekrény, rajta egy 25 Wattos olvasólámpával; egy csupasz, 100 Wattos villanykörte, amely a mennyezetről lógott. A szobához járt még egy mosdó, valamint egy függönnyel elszeparált, bádogfalú zuhanyfülke egy zuhanyfejjel és betonaljzattal. A vécé a folyosó végén volt.

Mrs. Ellen Feller áttette a 25 Wattos olvasólámpát az éjjeliszekrényről az asztalra, odahúzta a karosszéket, és az elkövetkező két órát azzal töltötte, hogy

levelet fogalmazott Fleming Pickering tábornoknak. Úgy döntött, hogy még aznap éjjel elküldi a VARÁZSLAT kódjával, akkor is, ha a saját pénzén kell kifizetnie a taxit, ami az SWPOA főparancsnokságára viszi, akkor is, ha harminc percet kell eltöltenie Plútó Hon átkozott, nyirkos tömlöcében, és akkor is, ha aztán pedig könyörögnie kell az ügyeletes tisztnek, hogy vigye vissza, vagy ki kell fizetnie még egy átkozott taxit.

Azonban a vártnál nehezebbnek bizonyult papírra vetni a gondolatait. Az első piszkozatot villámgyorsan gombóccá gyúrta, és a földre hajította, mert nyávogásra sikeredett. Az pedig most nem lett volna célravezető. Ahhoz, hogy megnyerje a csatát, olyan színben kellett feltüntetnie magát, mint aki valóban a csapat tagja, akit igazságtalanul kizártak a csapatjátékból.

Arra is rájött, hogy Fleming Pickering nem fogja automatikusan felkapni a vizet, ha a tudomására hozza, hogy kidobták a Vízililiom-lakból. Banning egyszerűen megmagyarázhatja a dolgot azzal, hogy John Moore ápolónőinek kellett az a szoba.

Lehet, hogy Johnny Moore mégis maláriás.

Aztán, ahogy szép lassan elpárolgott a mérge, újabb problémákat vélt felfedezni. Arra gondolt, hogy Fleming Pickering talán meg sem kapja a nagy gondal megszövegezett levelét. A levél először Rickabee asztalára kerül. És Rickabee ezredes és az a szemét Banning nemcsak, hogy tengerészgyalogos-tiszt bajtársak, de még barátok is. Még ha KIZÁRÓLAG PICKERING RÉSZÉRE megjegyzéssel küldi is el a rádiótávíratot, Rickabee akkor is elolvassa. Mire átadja az üzenetet Pickeringnek, már tudni fogja, hogy mit mondjon, hogy megvédje Banninget.

Ha pedig KIZÁRÓLAG PICKERING RÉSZÉRE megjegyzéssel küldi el a rádiótávíratot, akkor az már nem nézne ki úgy, mintha a csapat tagja lenne, aida jogos panasszal él. Rickabee volt Banning közvetlen felettese, és nem Pickering. Minden panaszt neki kellett címezni.

És végül, az a goromba fráter Dillon talán mégis igazat mondott. Lehet, hogy maga Pickering utasította, hogy tartsa távol Ellen Feliért attól, amire készülnek, bármi legyen is az.

Végül feladta. Összegyűjtötte a földön heverő papírgombócokat, és mindet elégette.

Nem kell fejjel menni a falnak.

Willoughby tábornok éppen elég büszke ember, és roppant érzékeny, ha a MacArthur tábornoknak végzett munkájáról van szó. Egyáltalán nem örülne, ha megtudná, hogy egy titkos, Washingtonból vezényelt akcióra készülnek az orra előtt.

Küldje csak el Willoughby azt a KIZÁRÓLAG PICKERING RÉSZÉRE szóló rádiótávíratot – akár saját akaratából, akár MacArthur utasítására.

Willoughby úgyszólván könnyedén, rájön majd a dologra. Ellen Feller úgy tervezte, hogy reggel lemegy a tömlöcbe, aztán majd személyesen viszi Willoughby tábornoknak az első VARÁZSLAT-üzenetet, ami bejön. Willoughby szinte mindig

szívesen elcsevegett vele. Majd megkínálja egy csésze kávéval, ő pedig, természetesen, elfogadja.

Arra gondolt, hogy azt a fehér, átlátszó pamutinget veszi fel, amit Willoughby mindig roppant érdekfeszítőnek talált.

E vidám gondolatot követően, Mrs. Ellen Feller (asszimilált korvettkapitány) levette a ruháját, lefeküdt a besüpedt matracú ágyba, és elaludt.

(Három)

Joanne Miller korvetthadnagy este fél tízkor ment vissza ismét a nappaliba. John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos hadnagy király módjára trónolt egy magas támlájú karosszékekben, lábát egy zsámolyon pihentetve. Kórházi köntöst, pizsamát és papucsot viselt. Egy kártyaasztalt tettek a szék elé, amelynek egyik oldalán Joanne, a másik oldalán pedig Barbara Cotter korvetthadnagy ült korábban. Ropogós romit játszottak.

Joanne a konyhába ment, hogy magához vegye Moore hadnagy Atabrine piruláját, és hogy készítsen egy kancsó friss teát. Amikor Moore egy újabb sört kért, Joanne határozott nemet mondott neki. Ha sört akart inni, Joanne pedig megtagadta tőle, Moore a legtöbbször makacs vitába kezdett. És Joanne már kezdte unni a dolgot. Aztán Moore újabb módot talált arra, hogy felbosszantsa. Ahányszor Joanne ránézett, azt látta, hogy Moore őt bámulja.

Csak egy kölyök, egy kanos kölyök – gondolta Joanne. – Ha nem veszek róla tudomást, majdcsak abbahagyja.

Moore lenyelte az Atabrine-t, aztán leöblítette egy korty Coca-Colával.

– Hány éves vagy? – szaladt ki a kérdés Joanne száján.

– Huszonkettő – felelte Moore.

– Nem nézel ki annyinak.

Joanne észrevette, hogy Barbara furcsán néz Moore-ra.

– Valami rosszat csináltam, vagy mi? – kérdezte Moore.

Huszonnégy éves vagyok. Nincs jogom kölyöknek nevezni

– Csak kicsúszott a számon. Bocsánat.

– Azt hittem, hogy megint jön a letolás, hogy már rég ágyban kéne lennem, vagy ilyesmi – mondta Moore.

– Pontosan.

Moore az órájára nézett.

– Légyszí, mami! – mondta Moore. – Még csak fél tíz van. Hadd maradjak fenn tízig!

– Amit kérdeztem, azért elnézést kértem – felelte Joanne. – Egyébként pedig fűtyülök rá, hogy meddig maradsz fenn. Én mindenesetre lefekszek aludni.

Barbara ismét olyan fura „*neked meg mi a fene bajod van?*”-arcot vágott.

– Még két parti, John – mondta Barbara –, és kész. Hosszú nap volt ez a mai. Joanne a hálószobába ment, amelyből csak nemrég lakoltatták ki Ellen Fellert, és elindult, hogy készüljön a lefekvéshez. Alig jött ki a zuhany alól, ami-

kor meghallotta a telefoncsörgést. Egy perccel később hallotta, amint Barbara a nevét kiáltja.

Joanne belebújt a fürdőköntösébe, aztán a nappaliba ment. A nappaliban John Moore éppen a kanapé felé bicegett. Felvette a botját, aztán eltűnt a hálószobájában.

– Azt mondja, el kell mennie – mondta Barbara, és a telefon irányába biccentett a fejével.

– Nem megy sehová!

Joanne benyitott Moore hálószobájába. John éppen a pizsamája felsőrészétől igyekezett megszabadulni.

– Mit képzelsz, hová mész?

– A tömlöcbe kell mennem – felelte Moore. – És hálás lennék, ha valamelyikőtök elvinne a kocsival.

– Nem mész sehová.

– Hé – mondta Moore már-már undorral a hangjában –, elég ebből az „én vagyok anyuci, te meg a kis babuci”-baromságból. A tömlöcbe kell mennem. Hívtak, tehát megyek.

– Mi a fene az a tömlöc?

Moore nem felelt. Keresett magának egy pólót, amit azonnal fel is vett. Aztán, miután már kidugta a kezait az ingje ujjain is, Joanne-re nézett.

– Tömlöcnek hívjuk a rejtjelező szobát. Az SWPOA-épület alagsorában van. Van ott egy üzenet, amit dekódolnom kell.

– És nincs ügyeletes rejtjelező tisztjük? Miért téged hívtak?

Moore most sem válaszolt. Hátat fordított Joanne-nek, és letolta a pizsamanadrágját. Joanne rögtön kiszúrta a sebhelyeket, amely Moore lábain éktelenkedtek. John kis híján orra esett, miközben megpróbálta felvenni az alsónadrágját.

Amikor a nadrágjáért nyúlt, Joanne mellé lépett.

– Hadd segítsék – mondta Joanne sokkal dühösebben, mint szerette volna. – Az hiányzik, hogy eltörd a lábad.

Moore leült az ágyra. Joanne letérdelt elé, felvette John nadrágját, és nekilátott felhúzni a lábára. A lábszáráig jutott, amikor felpillantott, és azt látta, hogy Moore a köntösébe kukucskál.

Joanne elpirult, aztán dühösen a köntöse elülső része után nyúlt, összebb húzta, aztán felpattant, és hátat fordított Johnnak.

– Remélem, jól megnézted magadnak! – csattant fel Joanne.

Látta Moore-t a komód fölé erősített tükörben.

Moore feltápáskodott az ágyról, lehajolt, és felhúzta a nadrágját. Erekcója volt. Makacsul állt neki még akkor is, amikor betúrte az ingjét a nadrágjába, amit aztán begombolt.

– Ha nem akartad, hogy odanézzek, akkor miért jöttél ide ilyen szerelésben? – kérdezte Moore, miközben a slicce mögé rejtette az erekcóját, aztán felhúzta a nadrágja cipzárját.

Joanne-t elöntötte a düh. Megpördült, és akkora pofont húzott le Moore-nak, hogy az hanyatt esett, és elterült az ágyon.

– *Szemét!* – sziszegte Joanne.

Aztán, amilyen gyorsan jött, a düh elpárolgott, és Joanne rádöbbsent, hogy mit tett.

– Jesszusom! – mondta Moore a fejét csóválva.

Joanne kirohant a szobából, átvágott a nappalin, majd anélkül, hogy Barbarára nézett volna, beviharzott a hálósobájába, és bevágta maga mögött az ajtót. A hálószobaajtónak támaszkodott levegő után kapkodva. Egy pillanattal később hallotta Moore hangját.

– Hol van a Studebaker slusszkulcsa?

– Nem lenne szabad elmenned – mondta Barbara.

– Kérem a rohadt kulcsot! – mondta Moore.

– Majd én elviszlek – hallotta Joanne Barbara hangját. Aztán becsukódott a bejárati ajtó. A Studebaker motorja felbőgött, majd az autó fényszóróiból kiáradó fény végigsöpört a hálósoba függönyén.

Joanne eltolta magát az ajtótól, az ágyához ment, és leült a szélére.

– Felkapcsolhatod a villanyt, nem alszom – mondta Joanne, amikor Barbara belépett a sötét szobába, amelyen ketten osztoztak. Két óráig volt oda Moore-ral.

Barbara felkattintotta a világítást, és elkezdte levenni a ruháit.

– Jól van?

– Most adtam be neki a tizenegy órai Atabrine adagját – mondta Barbara.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte Joanne. – Jártál a tömlőcben?

– Nem. Nem engedtek be. Akármilyen is az, az SWPOA épületének alagsorában van. Viszont találkoztam MacArthur tábornokkal.

– *MacArthurral?* Komolyan?

– Aha. Vele. Először lementünk az alagsorba. Aztán várnom kellett az ajtó előtt...

– Ki mondta, hogy ott várj?

– Két őrmester strázsált egy acélajtó előtt, géppisztollyal a kézben. John bement, odabent volt vagy egy óráig, aztán kijött. Akkor visszamentünk a lifthez, beszálltunk, ő meg azt mondta, hogy „most megnézheted, hogyan élnek az előkelő népek”, és felvitt a hetedik emeletre. Ott még több őrmesterrel találkoztunk, akiknél szintén géppisztoly volt. Az egyik azt mondta: „A főparancsnok már várja, hadnagy.”

– Tényleg?

– Aztán az őrmester kinyitotta az ajtót, John meg azt mondta, hogy „máris jövék”, és bement. MacArthur odabent volt, egy csésze kávéval járkált fel-alá.

– És?

– És John azt mondta, hogy „jó estét, tábornok”. MacArthur erre azt kérdezte tőle: „Hol van Plútó?” Mire John: „Townsville-be kellett mennie, uram”, aztán meg egy SZIGORÚAN TITKOS feliratú aktát nyújtott felé. MacArthur elvette, elől-

vasta, és felmordult. Aztán azt kérdezte: „Willoughby tábornok már látta?” John meg azt mondta: „Nem, uram. Csak most dekódoltam”, mire MacArthur azt felelte: „Majd átküldetem hozzá.” Aztán meg azt kérdezte, hogy „nem találkozunk mi már valahol, hadnagy?”, mire John: „Uram, korábban itt állomásoztam őrmesterként.” Erre MacArthur: „Ó, igen, maga az a fickó, akit tévedésből küldtek Guadalcanalre. Örömmel látom, hogy rendbe jött.”

– Rendbe jött egy francot! – szölt közbe Joanne.

– Kíváncsi vagy, hogy mit történt, vagy nem? – kérdezte Barbara.

– Hallgatlak.

– Aztán MacArthur John vállára tette a kezét, megpaskolta, és azt mondta: „Sajnálom, hogy ilyen későn be kellett jönnie. Mit is mondott, mikor jön vissza Plútó?” John meg azt válaszolta: „Valószínűleg holnap, uram”, mire MacArthur felmordult, aztán az ajtóhoz kísérte John-t, és még annyit mondott neki: Jó éjt, fiam. És köszönöm.” Aztán meglátott engem, elmosolyodott, és biccentett felém. Na, mit szólsz hozzá?

– Remélem, hogy nem csak kitaláltad az egészet – mondta Joanne.

– Ha így gondolod, akkor menj a fenébe! – mondta Barbara, és eltűnt a fürdőszobában.

– Az egy harmincas adagját beadom neki én – kiáltott utána Joanne, aztán oldalra fordult, és a vekker után nyúlt, hogy beállítsa.

Joanne benyitott John Marston Moore szobájába, aztán a zseblámpája segítségével az ágya mellé ment.

– Meghoztam a gyógyszered – mondta Joanne. – Takard el a szemed, felkapcsolom a villanyt!

– Nem alszom. Kapcsold csak fel!

Joanne felkattintotta az éjjeliszekrényen lévő olvasólámpát. Moore felkönyökölt az ágyban, aztán felült, és az ágy támlájának támaszkodott.

– Nem tudsz elaludni? – kérdezte Joanne.

Kivett két Atabrine tablettát az orvosságosüvegből, Moore-nak adta, aztán felé nyújtott egy pohár vizet is.

– Nem – mondta Moore, miután lenyelte az Atabrine-t.

Joanne leült az ágyára, lázmérőt dugott Moore szájába, aztán megfogta a csuklóját, hogy ellenőrizze a pulzusát.

Moore-nak szappanszaga volt. Joanne-nek beugrott, hogy fél órával azután, hogy Barbara befejezte a zuhanyzást, és bebújt az ágyába, hallotta, hogy Moore zuhanyozik. Arra gondolt, hogy segítenie kellene neki, nehogy elcsússzon, elesen, és megüsse magát. De aztán beugrott neki, hogy Moore már azelőtt is le tudott zuhanyozni minden gond nélkül, hogy az egészségi állapota Joanne Miller hivatásos ápolónő szakmai érdeklődésének középpontjába került volna. Pontosan tudta, hogy Moore-nak nincs szüksége a segítségére.

Még jó, hogy mindezt végiggondolta, mert így legalább nem csinált hülyét magából. Nem kelt ki az ágyából. Ottmaradt a takarója alatt, és közben arról fan-

táziált, hogy miként festhet Moore a zuhany alatt. Eszébe jutottak a forradások a két lábán. Aztán a lába. A mellkasa. A hátsója. Meg az, amit eltett a nadrágjába, mielőtt pofon vágta. Ápolóként az a dolog, amit eltett a nadrágjába, nem jelentett neki semmit, csak egy testrészt. Annak a bizonyos dolognak a nevét is gyakran használta a munkája során, ha a szükség úgy hozta. De most valahogy más volt a helyzet...

– Mi a baj? – kérdezte Joanne. – Miért nem tudsz aludni?

– Miattad – motyogta Moore szájában a lázmérővel.

– Ssss – felelte Joanne. Azon tűnődött, hogy tényleg kipirult-e az arca, vagy csak ő érezte úgy.

Moore szíve normálisan vert, amikor pedig kivette a szájából a lázmérőt, látta, hogy csak egészen enyhe hőemelkedése van.

– Lement a lázad – mondta Joanne.

– Ez meglep – mondta Moore.

Joanne távolságtartóan elmosolyodott, aztán megnézte, hogy Moore pupillái nincsenek-e kitágulva.

Ezt elszúrtam. Nem becsültem meg a pupillája átmérőjét. Kapkodok.

– Szeretnék elnézést kérni azért... az esti dologért. Nem lett volna szabad megütnöm téged.

A keze az arcomon van. De miért nem tolom el? Vagy miért nem állok fel?

– Istenem, olyan gyönyörű vagy!

– Nem lenne szabad ilyesmit csinálnod – mondta Joanne. – Nekem pedig nem lenne szabad hagynom.

– Nézz rám! – mondta Moore.

– Nem!

– Nézz rám!

Tudtam, hogy ez lesz! – gondolta Joanne, miközben érezte, hogy Moore megérinti a hátát, aztán elkezd magára húzni.

Érezte, hogy hevesen kezd verni a szíve, amikor az ajkuk egymáshoz ért. Hirtelen gyengeséget érzett. Alig tudta Moore-t eltolni magától.

– De hát ez örültség!

– Ugye?

Moore ajka most már Joanne arcán volt.

– Ezt abba kell hagynunk!

– Miért?

Szétnyitotta a köntösömet!

– Barbara! Meghallja.

Moore megérintette Joanne mellbimbóját a nyelvével, aztán felnézett rá, és elmosolyodott.

– Már biztosan alszik – mondta John.

Jaj, Istenem, remélem is – gondolta Joanne, miközben lenyúlt, megfogta John fejét, és visszahúzta oda, ahol volt.

Salamon-szigetek, Buka

Ferdinánd Hat

1942. október 1.

Most vagy a megszokottól is melegebb van – gondolta Steve Koffler őrmester – vagy pedig Ian Bruce kezd megbetegedni, vagy valami, mert most rendesen zihál, ahogy a generátor pedáljait tekeri.

FRD6, KCY. FRD6. KCY ÜV. KCY VE.

A Tengerészgyalogság 14. különleges egysége „A” osztaga, itt az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottájának rádiója. Vettük az üzenetüket. Vége.

Steve nem követte a szabályzat rendelkezéseit, és nem pötyögte le, hogy FRD6 VE, mielőtt befejezte volna a kommunikációt. Úgyis csak nyomorult időpazarlás lett volna, ráadásul Ian Bruce már amúgy is fáradtnak tűnt.

Már nyúlt is, hogy kikapcsolja a rádiót, de félúton megállt a keze.

FRD6, FRD1. FRD6, FRD1. KF KÓD.

A Tengerészgyalogság 14. különleges egysége „A” osztaga, itt a Partfigyelő Rádió. Készüljenek fel kódolt üzenet fogadására.

Mi a faszt akarhatnak?

Ian Bruce-ra pillantott. Ian őt nézte, és várta, hogy Steve intsen neki, hogy folytathatja. Steve fejcsóválással jelezte, hogy még nem végeztek, aztán a kezével mutatta, hogy tekerjen tovább, majd válaszolt Townsville-nek.

FRD1, FRD6. HA.

Hallgatom, Townsville.

Az üzenet nem volt szokatlanul hosszú; talán tizenöt öt blokkból állt, de miután Steve elküldte a megszokott FRD1, FRD6., UV-t, Townsville azonnal válaszolt: FRD6, FRD1. FRD1. KV. FRD1 KV.

Townsville arra várt, hogy válaszoljanak az üzenetre.

Steve a torka előtt elhúzott ujjal jelezte Ian Bruce-nak, hogy végeztek. Steve tudta, hogy jó néhány percbe bele fog telni, mire dekódolja az üzenetet. Ian Bruce-ra pedig ráfért a pihenés.

És egy fürdő is ráférne. Ide érzem a szagát.

– A szentségit! – mondta Ian Bruce.

– Menjen, keresse meg Howard hadnagyot!

– Máris.

Steve még be sem fejezte az üzenet dekódolását, amikor Howard hadnagy és Reeves alhadnagy már a kunyhóban volt.

– Mi a franc ez? – kérdezte Steve, és Howard kezébe nyomta az üzenetet.
 HASZNÁLJANAK EGYSZERŰ BEHELYETTESÍTÉST X JÚLIA NEVE X RÓMEÓ NE-
 VE X AMIT JÚLIA HIIT, HOGY RÓMEÓNAK VAN, AMIKOR TALÁLKOZTAK X
 A TESZT NEVE X A TESZT EREDMÉNYE X

14X15X27X04X27

36X19X27X34X08

09X27X01X02X03

04X05X06X07X02

– Meggárgyultak a hülye buzik – mondta Reeves alhadnagy, aztán valami meglehetősen kellemetlen gondolata támadt. – Ugye nem a mi sárga haverjaink üzentek nekünk?

Steve megrázta a fejét.

– Nem – mondta Steve. – Ezt Townsville-ből küldték.

– Azt tudom, hogy mi az egyszerű behelyettesítés – mondta Joe Howard –, és neked is tudnod kellene. De ki a franc lehet Rómeó?

– Biztosan ez a fiú lesz az – mondta Reeves. – Nekünk pillanatnyilag nincs nők. Se neked, se nekem.

– Szállj le róla! – mondta Howard.

– Nem sértésnek szántam, Steve fiam.

– Bekaphatja, maga buzi! – felelte Steve. – Mit jelent az, hogy „amit Júlia hitt, hogy Rómeónak van, amikor találkoztak”?

– Azt hiszem, tudom – mondta Howard.

Letérdelt a földre. Már csak két jegyzetömbjük maradt, amire az üzeneteket leírhatták. Howard elvette az egyiket. A térdére helyezte, és a következőt írta rá:

BarbaraJosephSzifilisWassermanNegativ

– A barátnőmet hívják Barbarának – mondta Howard. – Az én nevem Joseph. San Diegóban voltam a tisztiorvosi vizsgálaton, és a doki azt hitte, hazudok, amikor azt mondtam neki, hogy sosem volt nemi betegségem. Úgyhogy átküldött a nemibeteg-gondozóba egy Wasserman-tesztre.

– Olyan fura érzésem támadt, hogy ez az alak azt hiszi, hogy tudja, mit csinál – jegyezte meg Reeves alhadnagy.

– Barbara volt az ügyeletes nővér – tette hozzá Joe, aztán számokat kezdett írni a betűk alá. Amikor végzett, a következő állt a papíron:

BarbaraJosephSzifilisWassermanNegativ

12345678901234567890123456789012345678

Aztán lemásolta a számokat, hogy legyen alattuk hely a betűknek, és dekódolta az üzenetet.

14x15x27x04x27

SZERE

36x19x27x34x08

T L E G J

09x27x01x02x03

O E B A R

04x05x06x07x02

B A R A A

– Jelent ez egyáltalán valamit? – kérdezte Reeves.

– Aha – suttogta Joe Howard.

Két öt karakterből álló blokkot írt a papírra, és odaadta Steve-nek.

– Be vagy kapcsolva?

– Nem.

– Majd én tekerem azt a nyomorult bringát, te meg elküldöd a választ.

– Mi a francot üzentek? – kérdezte Reeves.

– Az üzenetben az állt, hogy „Szeretlek Joe, Barbara” – magyarázta Steve Koffler. – Az utolsó betű az csak azért kell, hogy meg legyen az öt karakterből álló blokk. A válaszhoz pedig semmi köze.

A rádió mutatói életre keltek, Steve pedig munkához látott.

FRDl, FRD6. FRDl, FRD6.

Part figyelő Rádió, itt Ferdinánd Hat.

FRD6, FRDl. HA.

Ferdinánd Hat, hallgatom.

Steve elküldte a választ, aztán megmutatta Reevesnek.

27x21x16x14x36

E N I S T

27x34x27x01x02

E G E B A

Townsville azonnal válaszolt:

FRD6, FRD1. ÜV.

27x21x14x36x27

38x27x27x36x01

02x12x13x21x27

VÉGE

FRD1, FRD6. ÜV. KA.

Partfigyelő Rádió, az üzenetet vettük. Készen állunk az üzenet fogadására.

– Tekerje a pedált! – mondta Steve. – Joe ezt dekódolja, mi meg várunk, hát-ha üzennek még valamit.

Üzentek:

21x02x36x13x02

21x16x27x19x13

02x29x02x28x09

14x02x21x19x02

36x09x34x02x36

12x02x36x16x27

21x14x27x36x02

VÉGE

Steven azonnal küldte a választ: FRD1, FRD6. UV. TÖBB??

A válasz is azonnal jött: FRD1. VE.

– Ennyi – mondta Steve, és intett Reevesnek, hogy abbahagyhatja a tekerést.

Steve kikapcsolta a rádiót, felállt, és az utolsó üzenetet Howardnak adta. Aztán Howard fölé hajolt, és figyelte, amint az befejezte az előző üzenet dekódolását.

27x21x14x36x27

E N S T E

38x27x27x36x01

V E E T B

02x12x13x21x27

A P H N E

– Mi a francot üzentek?

– Én Steve-et, aláírás Daphne – mondta Howard.

– A Daphnét „D”-vel írjuk, nem „B”-vel – mondta Steve.

– A helyettesítésre használt szövegben nincsen „D”, Steve – mondta Howard. – A hangzásban legközelebb álló betűt kell használni. Az „én is téged”-ben sem volt „D”.

Howard végzett az utolsó üzenet megfejtésével is, aztán Steve kezébe adta.

– Olvasd el, Jacob! – mondta Howard. – Mit szólsz hozzá?

21x02x36x13x02

N Á T H A

21x16x27x19x13

N I E L H

02x29x02x28x09

A M A R O

14x02x21x19x02

S A N L A

36x09x34x02x36

T O G A T

12x02x36x16x27

P A T I E

21x14x27x36x02

N S E T A

– Nathaniel hamarosan? – kérdezte Reeves. – Mi a bűdös francot jelent az, hogy „osan”?

– Nathaniel hamarosan látogat Patience-t – mondta Howard.

– A Patience-ben nincs „S” – tiltakozott Steve.

– Ugyanaz, mint az előbb. Azt kell használni, ami van. A kérdés, hogy ki az a Nathaniel? És mi a fenét jelentsen ez az egész?

Miss Patience Witherspoont a pataknál találták meg; éppen Steve tartalék típusruháját mosta egy sziklán. Kiderült, hogy Nathaniel Wallace Patience egyik barátja volt a misszió iskolájában.

– Tudod, hogy most hol él? – kérdezte Reeves.

– Igen, uram. A háború előtt Ausztráliába küldték, hogy felvételizzen a Királyi Főiskolán. Nathaniel nagyon okos. Nagyon jól tanult az iskolában.

– És Nathaniel tudta, hogy a dzsungelbe készülsz velem? – kérdezte Reeves óvatosan.

– Küldtem neki egy levelet a *St. Jamesszel* – felelte Patience. – Arra kértem, hogy imádkozzon értünk.

– Mi van? – kérdezte Howard.

– A *St James* volt az utolsó hajó, ami elhagyta a szigetet, mielőtt a japánok ideértek – magyarázta Reeves. – Igazából nem is hajó volt az, sokkal inkább egy motoros csónak.

– Bingó – mondta Howard. – Jön az erősítés.

Még idejében sikerült megfékeznie a nyelvét, mert majdnem azt mondta: „Jön a váltás.”

– Gondolod, hogy erről van szó? – kérdezte Reeves.

– Biztosan tudják, hogy a rádióink az utolsókat rúgja – mondta Howard –, és hogy már nagyon kellene az utánpótlás is.

– De miért akarták, hogy tudjuk, hogy valaki idejön? Miért kockáztatnak?

– Azért, hogy figyeljünk, és várjuk az ejtőernyőket.

– Gondolod, hogy megint azzal fognak próbálkozni?

– Mást nem tehetnek.

– És ezt a japánok is tudják – mondta Reeves. – Várják az ejtőernyőket. És amikor a japánok feltörik ezt a ti gyerekes kis kódokat, akkor már várni is fogják őket.

– Ezt a gyerekes kódot nem olyan könnyű feltörni, mint gondolod – mondta Howard. – Beletelik pár napba, mire megfejtik... ha egyáltalán megpróbálják. És akkor is ki kell találniuk, hogy mit jelent.

– Tengeralattjáró – szólalt meg Steve. – Tengeralattjárón küldhetnek erősítést.

– Nem hinném, Steve – mondta Howard. – Én azt mondom, hogy repülőgépre meg ejtőernyősökre kell számítanunk. Még ha rá is tudnák dumálni a Haditengerészetet, hogy adjon nekik kölcsön egy tengeralattjárót, és még ha partra is tudnának tenni valakit biztonságban, hogyan érnek ide? A hátán egy rádióval meg egy rakás utánpótlással?

– De ő idevalósi – mondta Steve. – Ez a Nathaniel.

– Nathaniel nagyon okos – jegyezte meg Miss Patience Witherspoon. – És nagyon erős.

(öt)

Queensland, Townsville

Ausztrál Királyi Haditengerészet, Partfigyelő Szolgálat

1942. októberi.

– A konkrét részletekbe majd később megyünk bele – mondta Edward F. Banning őrnagy, mintegy megnyitva a SAVANYÚSÁG HADMŰVELET első eligazítását –, úgyhogy megkérnék mindenkit, hogy ne tegyen fel kérdéseket addig, amíg nem fejeztem be a mondandómat!

Mintegy húsz fő foglalt helyet az asztaloknál – ausztrálok a Partfigyelő Szolgálatból és tengerészgyalogosok a 14. különleges egységtől. Néhányan közülük kávéval ittak, és fánkot ettek, a többség azonban sörözött.

– Az Ausztrál Királyi Haditengerésztől kapunk egy tengeralattjárót, a HMAS *Pelican* A *Pelican* fogja az új osztagot ennek a partszakasznak a közelébe vinni... – Banning oldalra fordult, és egy negyven centiméter hosszú vonalzóval Buka térképére mutatott – ... ami, Wallace alhajómester szerint, mintegy ötven méter széles apály idején, és viszonylag enyhe emelkedőben folytatódik. Szintén Wallace alhajómester szerint, durván huszonnégy, harminchat óra meneteléssel lehet elérni a Ferdinánd Hathoz, ami nagyjából itt található. Megkértem az alhajómestert, hogy elővigyázatosságból inkább felfelé kerekítsen. A rengeteg felszereléssel borzalmasan nehéz lesz ilyen terepen haladni. Már a partra vinni is borzalmasan nehéz lesz a gumicsónakokban. Az enyhe emelkedésű tengerfenék miatt mindenféle időjárásban erős hullámverésre kell számítani. És fogalmunk sincs, milyen időjárásra számíthatunk.

Számíthatunk? – tette fel magában a kérdést George Hart őrmester kissé cinikusán. – *Mi ez a többes szám? Nem mi megyünk oda, hanem ezek a srácok.*

– Amint a *Pelican* felemelkedik, el kell döntenünk – folytatta Banning –, hogy megkíséreljük-e partra tenni az egész osztagot a felszereléssel együtt. Ha a hullámverés, vagy egyéb körülmények miatt ez túlságosan kockázatosnak bizonyul, akkor csak Wallace alhajómestert tesszük partra, plusz három emberünket. A döntést McCoy hadnagy fogja meghozni. McCoy hadnagyról elmondhatjuk, hogy a gumicsónakkal való partraszállás szakértője. A legutolsó partraszállására a Makin-szigeten került sor a tengerészgyalogos raiderek társaságában.

Minden szempár K. R. McCoy hadnagyra irányult.

Erre valószínűleg azért volt szükség – gondolta George Hart –, hogy lenyűgözze az embereket. McCoy-nak viszont biztosan nem tetszett.

– Ha úgy alakul, hogy csak négy embert tudunk biztonságban partra tenni, akkor kettő azonnal útnak indul Ferdinánd Hat felé. Kettő a tengerparton marad. A tengerparton maradt két főnek két feladata lesz. Az első feladat tesztek elvégzése a tengerparton. Meg kell tudniuk, hogy a tengerparti fővénnyel elbírná-e egy repülőgép súlyát. A teszt eredményét eljuttatják a tengeralattjáróra, onnan pedig továbbítani fogják ide. Ezt követően a tengeralattjáró azonnal el fogja hagyni a partszakaszt. A tengeralattjáró másnap visszatér a partszakasz közelébe. A második feladatra ekkor kerül sor. A parton tartózkodó két személy közli a

tengeralattjáróval, hogy biztonságban partra szállhat-e a teljes osztag. Addig fogunk próbálkozni a teljes osztag partra tételével, amíg (a) sikerrel járnak (b) a tesztek arra engednek következtetni, hogy a parti fővény megbírja egy repülőgép súlyát. Utóbbi esetben a repülőgép leszáll a tengerparton a második osztaggal és a felszereléssel. Ezzel megoldódik a bejuttatás és a kivonás problémája, mivel a repülőgép magával viszi a jelenlegi partfigyelő osztagot és a tengerparton lévő két személyt. A gond csak az... ez természetesen csak a magánvéleményem. .. hogy nagy valószínűség szerint a terv repülőgéppel kapcsolatos része várhatóan nem fog működni. Ha valóban nem működik, akkor a bejuttatást és Ferdinánd Hat jelenlegi személyzetének a kivonását a tengeralattjáróval fogjuk megoldani.

Banning körülnézett a helyiségen.

– OK. Kérdés?

– Jól értettem, uram – kérdezte egy ausztrál alhadnagy –, hogy a hullámverés mértékétől függetlenül partra kell szállnom?

– Nem – felelt Eric Feldt korvettkapitány Banning helyett. – Vagy partra tesszük a teljes osztagot, vagy senkit. Csak ugye Wallace alhajómentert.

– Igen, uram.

– Kérdezhetek, uram? – szólalt meg az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egységéből egy őrmester.

– Hogyne.

– Ha a hullámverés nem teszi lehetővé a partraszállást, akkor rádiót sem viszünk a partra, ugye?

– Így van. Épp az imént mondtam. Vagy az egész osztag megy, vagy senki.

– Akkor a parton lévő két személy hogyan fog kommunikálni a tengeralattjáróval?

– A Haditengerészet... a mi Haditengerészetünk – felelte McCoy hadnagy – rendelkezik hordozható, akkumulátorral működő rádió adó-vevővel. Kettő már úton is van hozzánk. A hatótávolsága elég ahhoz, hogy el lehessen érni vele a tengeralattjárót a partról. Az akkumulátora két óra működést tesz lehetővé. Ha nem tudjuk partra tenni az egész osztagot, akkor az egyiket, egy tartalék akkumulátorral magammal viszem a gumicsónakkal.

– Igen, uram. De mi a helyzet a repülőgéppel?

– Mire gondol?

– Hogyan fog vele kommunikálni?

– Bassza meg! – csattant fel McCoy hadnagy dühösen.

– Úgy értem, uram, ha kapunk repülőgépet.

– Értem, hogy mire gondol – mondta McCoy. – Bassza meg, erre nem gondoltam!

– Hadnagy – szólalt meg Nathaniel Wallace, az Ausztrál Királyi Haditengerészet alhajómentere, aki mellel rádiósként szolgált –, azt hiszem, hogy talán módosíthatjuk azokat a haditengerészeti adó-vevőket, hogy beszélni lehessen a repülőgéppel. Mit is mondott, mikor érnek ide?

– Amint repülőgépre tudják tenni. Valószínűleg még ma – felelte McCoy.

– Persze lehet, hogy tévedek, de ezek a rövid hatótávolságú adó-vevők nagyjából ugyanabban a frekvenciatartományban működnek, mint a repülőgépek rádiói. Gyanítom, hogy meg tudjuk oldani a problémát.

– Hát, azt remélem is.

Wallace alhajómester volt a legrondább férfiember, akit George Hart tengerészgyalogos őrmester életében látott. És ő volt az egyetlen haditengerész, akit valaha szoknyában látott.

De valamiért mégsem tudott rá úgy gondolni, mint valami fura és tudatlan vademberre, aki a *National Geographic* magazin lapjairól lépett le. Hart hamar rájött, hogy a torzonborz fej, a kék-fekete fogak, a forradások és a tetoválások csak a felszín. A felszín alatt viszont olyan éles elme lakozott, amely vetekedett az övével.

Először is, Nathaniel folyékonyan beszélt angolul – angol angolul, mint a BBC bemondói. Ráadásul a Partfigyelő Szolgálat rádióállomását kezelő tucatnyi rádióműszerész közül valószínűleg ő értett a legjobban a rádiókhoz. A világon mindent tudott a rádiókról.

Deréktól felfelé, Wallace alhajómester az Ausztrál Királyi Haditengerészet alhajómesterek számára előírt uniformisában volt. Csakúgy, mint az Egyesült Államok Haditengerészeténél, az Ausztrál Királyi Haditengerészetnél is a tiszti egyenruhához nagyban hasonlító egyenruhát viseltek: a hagyományos trapézszerű nadrág és a zubbony helyett, amelyhez fekete sál és hátul is lecsüngő gallér tartozott, kétsoros, rézgombos öltönyt, inget és nyakkendőt. A cuki kis matrózsapka helyett pedig (mert George és a legtöbb tengerészgyalogos így gondolt a fejfedőikre) az alhajómesterek simléderes sapkát hordtak, amelyre az alhajómesterek rangjelzése volt kitűzve.

Wallace alhajómester sapkájának átmérője nem bizonyult elegendőnek, mert az alhajómester dús, fekete, göndör hajkoronája minduntalan kibuggyant alóla; a fejbőre és a sapka közötti távolság is megvolt legalább hét centiméter. A kifogástalanul megkötött, fekete nyakkendőt precízen behúzta ropogósra vassal, fehér ingje gallérja alá. A zakója rézgombjai és Oxford cipői ragyogtak. A cipő és a zakó között kék farmerszoknya és fehér térdzokni éktelenkedett. Az alhajómester pipaszár lábát – amelyhez két irtózatosan ronda térdkalács tartozott – dús, göndör szőrzet borította.

– Ha mégsem jönne össze ez az adó-vevő dolog, McCoy, akkor kidolgozunk valami jelrendszert – mondta Banning.

– A legnagyobb tisztelettel, uram – mondta Wallace alhajómester –, nem hinném, hogy gond lenne az adó-vevőkkel.

– Van még kérdés? – kérdezte Banning őrnagy.

– Milyen teszteket kell elvégezni a tengerparton, uram? – kérdezte a 14. különleges egység egyik tizedese.

– Amennyire tudom – mondta Banning őrnagy –, Hart őrmester egy acélkúpot fog a tengerparti homokba verni egy ötkilós súllyal. Aztán leolvassa a kúp

oldalán látható számot. Elméletileg így meg lehet állapítani, hogy mennyi súlyt bír el a homok.

– Igen, uram.

– De újra mondom: ne számítsanak a repülőgépre.

– Igen, uram.

Ez a személtáda épp most közölte velem – döbrent rá George Hart őrmester rémülten –, hogy én is benne leszek az egyik rohadt gumicsónakban!

(Hat)

Espiritu Santo

Parancsnokság, MAG-25

1942. október 2., 07.30

– Gyere be, Jack! – mondta Stanley N. Holliman tengerészgyalogos alezredes, a MAG-25 végrehajtó tisztje, és intett Jake Finch tengerészgyalogos őrnagynak.

Finch őrnagy belépett az irodába. A sok mosástól kifakult trópusi, pamut pilótaoverallt viselt, és egy hónaljtokot, benne egy .45-ös Colt.

– Stan, már a kifutóküszöbnél voltam... – kezdett az őrnagy panaszkodni, de aztán leállította magát. Egy idegent pillantott meg Holliman irodájában, egy tengerészgyalogos tisztet, aki szemmel láthatóan nem volt repülő, és aki hadtáplépcsős uniformist viselt. – Jó napot, uram. Hívatott, uram?

– Nem fog sokáig tartani – mondta Holliman ezredes. – Dillon, bemutatom Jack Finch őrnagyot. Jack, az úr Homer Dillon őrnagy.

– De mindenki csak Jake-nek hív – mondta Jake, és kezét nyújtott.

– Azt hiszem, Dillon – mondta Holliman ezredes –, időt takaríthatnánk meg, ha megmutatná Jake-nek, amit nekem is megmutatott.

Dillon elővett egy kis műanyag lapot a zubbonya jobb oldali zsebéből, és Finch felé nyújtotta. Finch elolvasta a rajta lévő szöveget, aztán Holliman ezredesre nézett.

– Olvasd el mindkét oldalát, Jack! – mondta Holliman.

– Le vagyok nyűgözve – mondta Finch. – Gondolom, pont ezért kellett meg-néznem, mi?

– A MAG-25 természetesen mindent meg fog tenni Dillon őrnagyért és az el-nők vezérkari főnökéért – mondta Holliman.

– Igen, uram.

– Szeretne tőled pár dolgot, Jack.

– Igen, uram?

– Először is kellene neki a legjobb R4D, amid van. Addig, amíg nem kapunk más utasítást, azt a gépet senkinek nem adhatod oda.

– Igen, uram.

– Azt mondtam neki, hogy minden gond nélkül fel lehet szerelni arra a gép-re egy pár üzemanyag-póttartályt néhány óra alatt. Jól mondtam?

– Igen, uram. Az üzemanyagcsövek már be vannak építve, csak a tartályokat kell felerősíteni, és kész.

– Dillon őrnagy hozott magával néhány különleges kiegészítőt, amit szintén fel kell szerelni – mondta Holliman.

– Miféle különleges kiegészítőt?

– Olyasmi ez, mint egy síléc – felelte Dillon. – Állítólag ezekkel le lehet tenni az R4D-t a homokra is.

– Homokra? – kérdezte Finch hitetlenkedve.

– Bizonyos homoktípusokra – mondta Dillon. – Azt ugyan még nem tudjuk, hogy a mi homokunk a megfelelő típusba tartozik-e, de mindenesetre fel akarunk készülni rá.

– Gondolom, nem fogja nekem elárulni, hogy hol található ez a bizonyos homok – mondta Finch.

– Azt ugye sejti, hogy mindez bizalmas információ? – kérdezte Dillon.

– Volt egy olyan érzésem, hogy az – felelte Finch, és egy mosollyal tompított a válasz gúnyos hangnemt.

– Csak, hogy tudja, amit el fogok mondani, az SZIGORÚAN TITKOS – mondta Jake. – A homok, amiről beszélünk, egy Buka nevű szigeten van.

– Az ott van fenn, a picsában, a rohadt Rabaul mellett!

– Pontosan. Ráadásul egy japán vadászrepülőgép-bázis is van a szigeten.

– Tudom – mondta Finch. – Láttam a térképen.

– Bukán működik még egy partfigyelő állomás is. A felszerelésük várhatóan napokon belül tönkremegy, és jó okunk van feltételezni, hogy az állomást működtető személyek egészségi állapota nagy mértékben leromlott. A feladatunk lényege, hogy őket kihozzuk, a váltást pedig bejuttassuk.

– Az eszem megáll! – mondta Finch halkán. – Ennyire fontos ez a dolog, mi? Aztán elgondolkodott.

– Csak így hatszemközt kérdezném meg, hogy a francba varrták ezt a küldetést a Tengerészgyalogság nyakába?

– A három kimenekítendő személy közül kettő tengerészgyalogos – felelte Dillon.

– Nem is tudtam, hogy tengerészgyalogosok is vannak a partfigyelők között – mondta Holliman.

– Ez a kettő velük van, és még kettő lesz azok között, akik leváltják a fiúkat – mondta Dillon.

– Az eszem megáll – mondta Finch.

– Dillon őrnagynak kellene annak az R4D-pilótának a neve, aki szerinted hajlandó lenne önként jelentkezni erre a feladatra.

– Azzal nem lesz gond. John James Finch őrnagy.

– Kellene még pár név, Jack – mondta Holliman. – Te vagy a századparancsnok, és rád itt van szükség.

– Uram, én vagyok a legjobb R4D-pilóta. Nem is tudok senkit... aki tapasztaltabb lenne nálam.

– Az előbb mintha hezitált volna – jegyezte meg Dillon.
– Én vagyok a MAG-25 legtapasztaltabb R4D-pilótája – mondta Finch határozottan.

– Kire gondolt az előbb, őrnagy? – makacskodott Dillon.

– Mondd meg neki, Jack! – adta ki a parancsot Holliman.

– Charley Galloway, uram – mondta Finch szemmel láthatóan vonakodva. Dillonra nézett. – Galloway százados. Ő a VMF-229 parancsnoka a Henderson repülőtéren, Guadalcanalen.

– Azt mondta, hogy önkéntesre vagy önkéntesekre van szüksége – mondta Holliman. – Nem hiszem, hogy Galloway önként akarna jelentkezni. Nem mint ha nem lenne elég tökök gyerek hozzá, csak éppen szerintem azt gondolja, hogy többet ér a Tengerészgyalogságnak a századparancsnoki posztján, minthogy részt vegyen egy ilyen... dologban.

– Egy ilyen örült és talán öngyilkos akcióban? – kérdezte Dillon.

– Maga mondta, őrnagy, nem én.

– A kérdés csak az, hogy Galloway-e az a pilóta, aki a legnagyobb valószínűség szerint meg tudná ezt csinálni.

– Ő volt az oktatópilótám – mondta Finch. – Ő a legjobb. Nem mintha el akarnám adni Gallowayt, de még a háború előtt részt vett az R4D berepülési tesztjeiben. Még a légi hadtest programját is megcsinálta, hogy ejtőernyősöket dobhasson le.

– Ezek szerint úgy gondolja, hogy maga és Galloway százados a legjobb pilóta erre a feladatra. Ide akar kilyukadni?

– Így van.

– Ezredes, maga is egyetért?

– Akár hazudhatnék is – mondta Holliman –, és talán kellene is. De nem fogok. Igen, ők a jobbabbak.

– Nos, akkor a következő lépés az lenne, hogy megkérdezzük Galloway századost, hajlandó lenne-e önként jelentkezni.

– Épp oda készültem – mondta Finch. – Már a felszálláshoz készültem, amikor szóltak, hogy jöjjen ide. Majd én megkérdezem tőle.

– Ha nem bánja, magával megyek. Szeretnék beszélni vele. Charleyval nagy haverok vagyunk.

A bejelentés szemmel láthatóan megdöbbsentette Hollimant és Finchet is, de egy szót sem szóltak.

– Akkor ki kell tennem egy utast, aki már a gépen ül. Vagy százkilónyi rakományt – mondta Finch.

– Akárki vagy akármi is legyen az, akit vagy amit miattam kell kitennie, elviheti az R4D-vel, amire az üzemanyag-póttartályokat meg a síléceket fogja szereltetni – felelte Dillon. – Amint lehet, annak a gépnek fel kell szállnia a Hendersonról.

XV.

(Egy)

Ausztrália, Brisbane

Manchester sugárút

Vízililiom-lak

1942. október 2., 10.30

Érzem, hogy fáj neki – gondolta Joanne Miller korvetthadnagy (USA Haditen-gerészet, ápolótestület). *Azért izzad, mert fájdalmat okozok neki, az izzadságsza-
gon pedig érzem a fájdalom szagát.*

– Fáj? – kérdezte Joanne, miközben addig hajlította a lábát, amíg csak tudta. Aztán egy kicsit még megnyomta, amitől Moore csípője felemelkedett az ágyról.

– Nem, dehogy – felelte John.

– Ne akarjon itt hősködni, bassza meg! – mondta M. J. Godofski alezredes (USA Hadsereg, Egészségügyi Testület). – Joanne-t nem fogja levenni a lábáról azzal, ha játssza itt a keményet! Ha fáj, akkor szóljon!

Godofski a hálószoba falának támaszkodott, és egykedvűen szivarozott.

– OK, ezredes, akkor fáj – mondta John.

– Jól van – mondta Godofski. – Az a jó, ha egy kicsit fáj. De nem annyira, hogy ne bírja elviselni! Most próbáljuk rávenni az ereit, hogy egy kicsivel több vért fogadjanak magukba, mint amihez eddig voltak szokva. Most ezek az erek fogják átvenni azoknak az ereknek a helyét, amiket elvesztett. Érti?

– Igen, uram.

Joanne számolt: *...tizenhárom, tizennégy, tizenöt.*

Aztán abbahagyta.

– Tizenöt volt, doktor úr.

– Kibír még ötöt, fiam?

– Igen, uram.

Godofski ezredes bólintott.

Tizenhat, tizenhét, tizennyolc, tizenkilenc, húsz.

Kicsim, annyira sajnállak!

– Húsz, doktor úr.

Godofski az ágyhoz lépett, és megtapogatta John lábizmait.

– A másik lábára elég lesz tizenöt is – mondta Godofski. – Az súlyosabban roncsolódott, mint ez. Nem lenne jó, ha túlterheltnénk.

– Igen, doktor úr.

– Holnap megint jövök, fiam – mondta Godofski, aztán Joanne-re nézett. – Azt hiszem, hogy a maláriát megúsza. Nem izzad, nem megy a hasa, és a testhőmérséklete is állandónak tűnik. Pár napig azért még szedje az Atabrine-t, aztán meglátjuk, hogy mi lesz!

– Igen, doktor úr.

– Tegnap kaptam egy hívást Melbourne-ből. Arra voltak kíváncsiak, hogy mikor megy vissza. Lefogadom, hogy maga átkozottul jól tudja adagolni az altatógázt.

Joanne bólintott.

– Egy csomó sebesültet kapnak Új-Guineából – tette hozzá Godofski.

– Nem én kértem ezt a feladatot – mondta Joanne.

– Ezzel én is így vagyok – felelte Godofski, és kísértelt a szobából.

– És sajnálod, hogy idejöttél? – kérdezte John, miközben Joanne megfogta a bokáját. – Mert tisztára úgy hangzott.

– Pofa be! – mondta Joanne.

Egy- számolni kezdett. *Kettő.*

Aztán hirtelen izzadságcseppek jelentek meg John homlokán. *Tizenhárom, tizennégy, tizenöt*

– Jesszusom! – mondta John.

Jaj, kicsim, nagyon sajnálom.

Joanne leült Moore mellé az ágyra, és letörölte az izzadságot az arcáról és a nyakáról.

– De finom – mondta Moore, aztán elkapta Joanne kezét, és megcsókolta. Joanne rácsapott Moore fenekére, aztán felállt.

– Menj, fürödj meg! Bűdös vagy.

– De *finom* lenne, ha... – kezdte hozzá Moore.

– Állítsd le magad! Barbara meghallhatja.

– Szerinted még nem tudja? – kérdezte John.

Megszólalt az ajtócsengő. Az a régimódi csengő volt, aminek a gombját el kellett fordítani.

– Biztos az ezredes – mondta John. – Meggondolta magát. Mégis húsz láb-hajlítást kell csinálnom.

Moore a hátára fordult. Joanne az arcára tette a kezét. John megfogta Joanne kezét, és a nő segítségével felült. Aztán meglendítette a lábát, és letette a padlóra. A mozdulattól felszisszent.

– Jól vagy? Nem fogsz elesni a fürdőszobában?

– Nem – mondta Moore, és elindult a fürdőszobaajtó felé.

Joanne az izzadságfoltos ágyneműt cserélte le, amikor Barbara bedugta a fejét az ajtón.

– Zuhanyozik – mondta Joanne – ha erre voltál kíváncsi.

Barbara, aki valamiért idegesnek tűnt, a fürdőszobához ment, és kinyitotta az ajtaját.

– John, megérkezett Daphne Farnsworth. Kijönnél, kérlek?

– Máris ott vagyok. Kínáld meg egy csésze kávéval! Vagy *teávall* – felelte John.

– Régóta szerettem volna találkozni vele – mondta Joanne. Barbara nem felelt.

Két nő tartózkodott a nappaliban. Az egyik nyilván Daphne Farnsworth volt, az Ausztrál Haditengerészet Nőönkéntes-parancsnokságának alhajómestere, és egyben Barbara barátnője. *Nincs rajta egyenruha. Vajon miért?* – tűnődött Joanne. Noha Daphne pillanatnyilag átkozottul boldogtalannak látszott, a szépsége még így is megkapó volt. Csinos fiatalasszony volt világosbarna hajjal, mogyoróbarna szemmel és krémszínű arcbőrrel, mint egy angol nő.

Vagy ausztrál – gondolta Joanne. – Ugyanaz a vérvonal. Vajon mitől lett ennyire boldogtalan? Vagy talán szégyent látok a szemében? Mi folyik itt?

A másik nő meg mintha öltönyt viselt volna, csak éppen nadrág helyett szoknyával, és olyan idősnek nézett ki, hogy simán lehetett volna Daphne Farnsworth anyja is. De Joanne biztosan tudta, hogy nem az anyja.

– Daphne, bemutatom Joanne Millert – mondta Barbara. – Meséltem neked róla.

Daphne Farnsworth – némi erőfeszítés árán ugyan – elmosolyodott.

– A hölgy itt rendőrnő – mondta Barbara. – Ne haragudjon, de elfelejtettem a nevét.

– Rogers *közrendőr* – mondta a hölgy szigorú tekintettel. – Örvendek.

– Kérem, foglaljon helyet! – mondta Barbara. – Megkínálhatom valamivel?

– Egy csésze teával? Vagy valami mással?

– Nem, köszönöm – mondta Rogers közrendőr, de azért leült a kanapé szélére. Összetett térddel ült, a lábán kis, fekete táskával.

Az a táska – gondolta Joanne. – Tisztára, mint a bábák táskája.

– Daphne, neked hozhatok valamit? – kérdezte Barbara.

Daphne megeresztett még egy halvány mosolyt, aztán megrázta a fejét.

Kellemetlen csönd telepedett a nappalira, ami egészen addig tartott, amíg John Moore be nem lépett a helyiségbe. Mindössze két perc telhetett el, de sokkal többnek tűnt. De végre John Moore ott volt, még akkor is, ha közben a haját szárítgatta a törölközőjével.

– Hello, Daphne... – kiáltotta vidáman, de aztán meglátta Rogers közrendőrt, és úgy döntött, hogy nem folytatja a mondatot.

– Hallottam, hogy megsebesültél – mondta Daphne. – Örülök, hogy már jól vagy.

– Szabad megkérdezni, hogy maga kicsoda? – kérdezte Rogers közrendőr, miközben felemelkedett a kanapéről.

– A nevem Moore. Hát a magáé?

– Rogers közrendőr vagyok...

– *Közrendőr?*

– ...és azt az utasítást kaptam, hogy adjam át Mrs. Farnsworthöt Edward Banning őrnagynak az Egyesült Államok Tengerészgyalogságától, hogy őrizetbe vehesse.

– Őrizetbe akarja venni? Mi a francról beszél maga?

– Meg tudja mondani nekem, hogy hol találom Banning őrnagyot? Nekem ezt a dmet adták meg.

– Banning őrnagy jelenleg házon kívül van. Én neki dolgozom. Velem beéri?

– Ha esetleg mutatna nekem valamilyen igazolványt, kérem – mondta Rogers közrendőr.

– Daphne, mi a fene folyik itt? – kérdezte John, és látta, hogy Daphne szeméből potyogni kezdenek a könnyecseppek.

John Moore a hálósobájába ment, és az igazolványával a kezében tért vissza. Rogers közrendőr jól megnézte az okmányt.

– Nagyszerű, köszönöm – mondta a rendőrnő. Aztán belenyúlt a táskájába, és egy formanyomtatványt húzott elő belőle. Hárompéldányos nyomtatvány volt, indigóval meg mindennel, szépen összetűzve. – Volna kedves aláírni, uram?

Moore elvette tőle a formanyomtatványt, aztán a töltőtollat, amit Rogers közrendőr nyújtott felé, és aláírta a nevét azon a helyen, ami alatt az állt: AZ ŐRIZETEST ÁTVEVŐ SZEMÉLY ALÁÍRÁSA.

Rogers közrendőr letépte az egyik indigós másolatot, és Moore-nak adta.

– Köszönöm – mondta a rendőrnő, majd szépen összehajtotta a nyomtatvány nála maradt két lapját, és a táskájába dugta.

Aztán Daphnéhoz fordult.

– Ha itt végzett, Mrs. Farnsworth, kérem, fáradjon a rendőrsre, és menjen a 306-os szobába. Ott majd talál valakit, aki visszakíséri Melbourne-be.

Daphne bólintott, de nem mondott semmit. Az ajkát enyhén széthúzva, amit valószínűleg mosolygásnak szánt, Rogers közrendőr a fejével biccentett Moore, Barbara és Joanne felé, aztán kísért a nappaliból.

– Daphne, mi a fészkes fene ez az egész? – kérdezte John Moore.

– Mrs. Farnsworthnek nevezett – mondta Barbara.

– A Haditengerészet érdekei úgy kívánták – mondta Daphne egészen halkan, és Barbarára nézett, de aztán elkapta róla a tekintetét –, hogy Daphne alhajómestert azonnali hatállyal leszereljék.

– Mi van?

– Terhes vagyok – mondta Daphne. – Azt mondják, hogy nagyjából négy hónapos terhes vagyok.

– Jaj, Istenem! – mondta Barbara. – Steve?

Barbara egy pillanattal később, rémülten tette hozzá:

– Nagyon sajnálom, hogy megkérdeztem.

Daphne vállat vont.

– Steve.

– De mi volt ez a...? Ki volt ez a rettenetes nőszemély?

– Banning mondta, hogy Feldt elintézi Daphnének, hogy idejöhessen – magyarázta Moore.

– Bejöttek a szolgálati helyemre – mondta Daphne. – Két rendőrtiszt és Rogers közrendőr. Aztán a szobámba kísérték, és azt mondták, hogy pakoljam össze a holmimat. Aztán pedig kivittek minket a vasútállomásra, és felraktak egy vonatra.

Hogy a fene esne Banning őrnagyba! – gondolta Joanne.

– Ez felháborító! – mondta Moore.

Mi van akkor, ha te is állapotos vagy, Joanne Miller? Gondoltál már erre? Ugye, hogy nem gondoltál rá, annyira elvette az eszed a szerelem! Jaj, Istenem!

– Ezt nem tehetik meg! – csattant fel Barbara dühösen. – Nem csináltál semmi rosszat.

– Ó, de még mennyire, hogy megtehetik – mondta Joanne. – Felolvasták nekem a katonai törvénykönyv rendkívüli esetekre vonatkozó passzusait. Háború ideje alatt bármely állampolgárt őrizetbe lehet venni kilencvenhat órára, ha a hatóságok azt szükségesnek ítélik.

– A fene esne beléjük! – mondta Barbara.

– Mit akar tőlem Banning őrnagy? – kérdezte Daphne. – Félek megkérdezni, de van valami köze Steve-hez?

– Igen, de Steve jól van, Daphne – mondta Moore.

– Akkor meg mit akar?

– Szükségünk van egy új kódra – magyarázta Moore. – Plútó Hon kitalált egy egyszerű helyettesítési kódot, ami Howard hadnagy és Barbara magánéletével kapcsolatos információk alapszik. Most ugyanezt akarja megcsinálni veled és Kofflerrel.

– Jól van? – kérdezte Daphne.

– Igen, jól van.

– Daphne – mondta Barbara –, bár én is terhes lennék!

Mi a fene van veled, Barbara? Ez örület! – gondolta Joanne. – *Istenem, add, hogy ne legyek terhes!*

– Azért az én helyzetem egy kicsit más, Barbara – mondta Daphne.

– Én hiszek benne, hogy Joe vissza fog jönni – mondta Barbara. – Steve is vissza fog jönni.

– De te szerelmes vagy Joe-ba – mondta Daphne.

– Te nem vagy szerelmes Steve-be?

– Hogy lehetnék szerelmes belé? Alig ismerem.

És én hogy lehetnék szerelmes Johnnyba? Én is alig ismerem.

– Most zaklatott vagy – mondta Barbara. – Ez érthető.

– Egyáltalán nem vagyok zaklatott, és szerintem nagyon világosan látom a dolgokat – mondta Daphne. – Ami történt... és csak egyszer voltam vele, akkor este... csak azért történt, mert odajött Wagga Waggába...

– Hová? – szaladt ki Moore száján a kérdés, amit rögtön meg is bánt.

– A családomnak van egy tanyája Wagga Waggában, Új-Dél-Walesben – magyarázta Daphne. – A Two Creeks tanya. Tifelétek az ilyesmit farmnak hívják.

Johnynak nem kellene végighallgatnia ezt– gondolta Joanne. – *Ez női dolog, és különben sincs hozzá semmi köze.*

– Mi lenne, ha elmennél felöltözni? – csattant fel Joanne.

– Hé, én csak próbálok segíteni – felelte John. – És ki kell szednem belőle valamit, ami jó lehet a kódhoz.

– Te is értesz a kódoláshoz?

– Plútó megmondta, hogy mit kérdeztek tőle, ha idejön – mondta Moore. – Na, mi van ezzel a *Wagga Waggával*?

Daphne elmosolyodott.

– Steve is viccesnek találta a nevét – mondta Daphne. – Azt hittem, hogy te már tudsz erről az egészből, John.

– Én akkor még nem voltam itt – mondta Moore. – Én csak akkor jöttem, amikor Koff... Steve és Howard hadnagy már leugrott Bukára.

– Tényleg – mondta Daphne. – El is felejtettem.

– Nem kell beszélned róla előtte – mondta Joanne.

– De sokat segítene, ha beszélne róla – mondta Moore hűvösen.

– Semmi gond. Ha ez segít Steve-en – mondta Daphne.

– Nem kotnyeleskedni akarok – mondta Moore Joanne-re nézve –, de kellenek azok a szavak a kódhoz. A Wagga Wagga jól hangzik.

John Daphnéra nézett.

– Vajon Steve emlékszik még rá?

– Ó, ebben egészen biztos vagyok. Kétszer tévedt el, mire odatalált – mondta Daphne.

– Minek ment oda?

– Miután megtudtam, hogy a férjem elesett Észak-Afrikában – mondta Daphne –, búcsúszertartást tartottunk az emlékére. Steve hallotta, hogy lesz ez a szertartás, és úgy érezte, hogy tennie kell valamit értem. Úgyhogy elkocsikázott hozzánk. Azzal a Studebakerrel... azt hiszem – mondta Daphne, és kimutatott az ablakon. – Egy doboz csokoládét is hozott, meg virágot, és egy üveg whiskyt, mert nem tudta, hogy mit kell ilyenkor adni.

– Steve egy kedves fiú, John – mondta Barbara szelíden.

– Az, egy kedves fiú – mondta Daphne. – Együtt jöttünk vissza Victoriába Új-Dél-Wales-ből. Meg kellett állnia Pickering százados házánál. Hogy is hívják?

– Szilfa-lak, Dandenongban – sietett a segítségére Barbara.

– És ott volt mindenki, és téged meg engem elzavartak, de mi hallgatóztunk...

– Azért küldtek oda, hogy beadjam nekik az oltásokat – mondta Barbara Joanne-re nézve. – Nem is tudtam, hogy Joe Ausztráliában van, csak amikor beléptem a házba. Nekünk is csak az az egy éjszakánk volt együtt.

–... és hallottuk, hogy mi fog velük történni másnap – folytatta Daphne –, és úgy döntöttem... és a döntésben jó néhány pohár gin segített... hogy a világon a két legmagányosabb ember Farnsworth alhajómester és Koffler őrmester, és ... mindig mondták, hogy van úgy, hogy elég ha az ember csak egyszer... de akkor valahogy nem számított.

– Steve szeret téged – mondta Barbara.

– Ahogy mondtad, Barbara – mondta Daphne. – Steve egy kedves fiú.

John Moore is egy kedves fiú. Rá kellett volna jönnöd, Joanne Miller, hogy az anyai ösztöneid és/vagy a hormonjaid átvették feletted az irányítást Emlékeztetned kellett volna magad, hogy ő is csak egy kedves fiú!

– Ő több egy kedves fiúnál – mondta Moore. – Steve egy átkozottul kemény fickó. Nem nagyon tetszik nekem ez a „kedves fiú”-szarság.

Menj a fenébe, te személtáda!

– Igazad van – mondta Barbara. – Nem is úgy értettem.

– Steve csak egy kölyök – makacszkodott Daphne. – Még ha itt is lenne, még ha el is akarna venni feleségül, és még ha hozzá is akarnék menni, akkor sem tehetném. Steve sorállományú, és a szabályzatotok tiltja, hogy az őrmestereitek megnősüljenek; ahhoz minimum törzsőrmesternek kellene lennie.

– Ez biztos? – kérdezte Barbara.

– Igen – felelte Daphne.

– Biztosan kivételt tennének vele... a gyerek miatt – mondta Moore.

– Az ausztrál törvények szerint a gyerek a férjemtől van – mondta Daphne.

– De hát ő akkor Afrikában volt – tiltakozott Barbara. – Nem is lehetett volna ő...

– Én csak azt mondom, amit a törvény mond – szólt közbe Daphne.

– És eldöntötted már, hogy megtartod-e? – kérdezte Joanne.

Istenem, mennyire utálok, hogy abortuszról kell beszélnem, miközben John itt ül, és döbbenten mered rám! De valakinek el kell kezdenie gondolkodni a dolog gyakorlati részén is.

– Ó, gondolkodtam a dolgon – mondta Daphne. – Hogy miből fogom felnevelni ezt a gyereket?

– De most már egy kicsit késő van ahhoz, hogy elvetesd, nem? – kérdezte Barbara.

– De, már késő – ismerte be Daphne.

– Mit szól hozzá a családod?

– A családban mindenki tud számolni. Ha rájönnek, hallani sem akarnak majd rólam vagy a gyerekemről. Istenem, pont aznap este fogant meg, amikor a férjem búcsúszertartása volt.

– A családod még nem tudja? – kérdezte Joanne hitetlenkedve.

– A pénz miatt ne aggódj! – mondta John Moore. – Az nem gond. A Tengerészgyalogság elintézi a dolgot.

– És ha nem? – csattant fel Joanne.

– Akkor lesz pénz máshonnan – mondta Moore.

– Honnan? – makacszkodott Joanne.

– Például tőlem.

El is hiszi, amit mond. Újabb bizonyíték arra, hogy ő is ugyanolyan kölyök, mint az a kölyök, aki ezt a szánalmas fiatal lányt teherbe ejtette.

– Végül úgy döntöttem, hogy Isten keze van abban, ami velem történt – mondta Daphne.

– Isten? – kérdezte Joanne. – Mi köze van ehhez Istennek?

– Arra gondoltam, hogy ez a büntetésem azért, mert paráználkodtam...

– Ez ostobaság! – tiltakozott Barbara.

– Vagy mert Isten azt akarta, hogy maradjon valami Steve után... egy új élet. Mindegy. A gyereket meg fogom szülni. Megoldom.

– De nem egyedül – mondta Barbara.

– Nem bizony – mondta Moore. – Azzal kezdjük, hogy nem mész vissza Melbourne-be. Itt fogsz lakni velünk.

– Munkát kell keresnem – mondta Daphne.

– Mondtam, hogy nem kell aggódnod a pénz miatt.

A fene esne beléd! Már csak az kell, hogy te is felültesd!

– Nem lehetne valami munkát adni neki itt? – kérdezte Barbara.

– Dehogynem – mondta John Moore. – A 14. különleges egység fel van rá hatalmazva, hogy ausztrálokat vegyen fel, ha kell. De én nem erre gondoltam.

John Daphnéhoz fordult.

– Először felöltözzöm, aztán a végére járunk ennek a Wagga Wagga-dolognak.

Daphne bólintott.

– Nem lehet várni vele, az ég szerelmére?! – csattant fel Joanne.

– Nem tudom, hogy mi a fene ütött beléd – válaszolt Moore paprikás hangon –, de itt mindenki majd elhagyja kezét-lábát, hogy hazahozzuk a barátaitat Bukáról.

– Szóval ezen dolgoztok, John? – kérdezte Barbara egészen halkan.

Moore nem felelt. Egyszerűen sarkon fordult, aztán eltűnt a hálósobájában. Ahogy kifelé bicegett, Daphne követte a tekintetével.

Istenem! Milyen rajongás... milyen tisztelet van ennek a lánynak a szemében! – gondolta Joanne. – úgy néz rá, mintha Johnny Moore lenne maga Gábiel arkangyal, aki azért jött le közénk, hogy kisöpörje a világból a gonoszságot.

Közben Barbara, aki a könnyeivel küszködött, Daphnéhoz ment, és a vállára tette a kezét.

Joanne pedig John Marston Moore nyomába eredt.

Mezítelenül találta. Éppen az alsónadrágjába próbálta beledugni a lábát meglehetősen idétlen mozdulatokkal.

– Te személtáda! – sziszegte Joanne. – Hánynom kell tőled!

– Elárulod, hogy miért? – kérdezte Moore, de nem fordult hátra.

– Nincs jogod azt mondani ennek a szegény lánynak, hogy te majd a gondját viseled. Ez nagyon nagy kegyetlenség volt tőled. Az igazságot kell hallania. Nem kell neki, hogy ilyesmivel áltasd!

– A pénzről beszélsz?

– Hát persze, hogy a pénzről beszélek!

– Úgy terveztem, hogy ezt nem mondom el neked... – mondta Moore, de ahelyett, hogy befejezte volna a mondatot, leguggolt, közben felszisszent a fájdalomtól, és felhúzta a sortját, aztán szembefordult Joanne-nel – ... a nászéjszánkig. De most elmondom. Rengeteg földi jóban lesz részed mellettem, többek között egy halom pénzben. Van majdnem hárommillióm.

Istenem, komolyan beszél!

– Az több mint elég nekem, neked, a kölykeinknek és Kofiler kölykének – mondta Moore. – OK?

– Én soha nem mondtam olyasmit, hogy hozzád megyek – mondta Joanne halkán.

– És most mit mondasz?

– Lehet, hogy kénytelen leszek – mondta Joanne. – Valószínűleg terhes vagyok.

– Az nagyon jó lenne – mondta John, aztán széttárta a karjait, hogy megölhesse Joanne-t.

(Kettő)

Salamon-tenger

Déli szélesség 8. fok 27. perc

Keleti hosszúság 154. fok 30. perc

1942. október 4., 12.29

Amikor George Hart tengerészgyalogos őrmester kinézett az Ausztrál Királyi Haditengerészet Consolidated PBY-5-ös Catalinájának bal oldali, repülőgéptörzsben kialakított géppuskatornyán, az óceán végtelen kékjét látta... és semmi mást. Már négy órája zötykölődött a Catalinában. A gép az utóbbi húsz percben kis sebességgel repült, és nagy köröket írt le...

Hart úgy érezte, hogy nagyon jó esély van rá, hogy nem is fog már mást látni az életben, csak az óceán végtelen kékjét. Nehezen tudta elhinni, hogy a gépet vezető pilóta tényleg pontosan tudja, hogy hol vannak.

Közel s távol sehol sem látott földet, és ez így ment már órák óta. Annyira azért még emlékezett a gimnáziumi tanulmányaiból, hogy van szembeszél meg hátszél – és valószínűleg oldalszél is. Ezek előretolták vagy fékeztek a repülőgépet a levegőben, és/vagy eltérítették attól az útvonaltól, amelyen a pilóta akart repülni.

Arra is emlékezett, hogy a rádióállomások pozícióját felhasználva is lehet navigálni. A pilóta viszont egészen biztosan nem támaszkodhatott ezekre, mivel a közelben sehol sem volt használható rádióállomás.

A pilóta tehát egyszerűen csak találgatott. Abból állapította meg, hogy hol lehet, hogy tudta, mekkora távolságot tett meg egy bizonyos irányban egy bizonyos sebességgel.

Ez persze csak akkor működhet, ha nincs szembeszél vagy hátszél, vagy oldalszél, ami a repülőgépet jobbra vagy balra fújhatná el.

Egyszerűen nem fért a fejébe, hogyan képzelhették, hogy meg fognak találni egy olyan apró vízi járművet, mint egy tengeralattjáró.

Aztán, amikor a kíváncsiság már elviselhetetlenül furdalta az oldalát, úgy döntött, hogy elárulja, mennyire nem ért a repüléshez.

Egy ausztrál haditengerész állt mellette, aki az ablakon bámult kifelé.

– Fogalmam sincs, hogyan akarjátok megtalálni azt a tengeralattjárót – vallotta be George, és közben igyekezett egy amúgy roppant okos ember benyomását kelteni.

– Az elmúlt egy órában – felelte a haditengerész –, minden tizenöt percben feljött a felszínre egy kis időre, épp csak annyira, hogy küldjön egy jelet... Csak lenyomva tartják a morzebillentyűt tíz vagy tizenöt másodpercig. Láttad azt a kerek izét a gép tetején?

A haditengerész felfelé mutatott az ujjával.

George bólintott.

– Rádió-iránymérő antenna. Az antenna forog, és addig forog, amíg meg nincs az irány, ahonnan a legerősebb a tengeralattjáró jele, és ha megvan, a pilóta már tudja, hogy merre kell mennie.

– Aha – mondta George. – És ez mindig be is jön, mi?

A haditengerész egy kis pontra mutatott a tengeren. Hart egy tengeralattjárót pillantott meg a vízen. Még kisebbnek és még távolibbnak tűnt, mint amire Hart számított.

A tengeralattjáró a HMAS *Pelican* volt. George meglehetősen sokat tudott a HMAS *Pelican*ról Townsville-ben, Feldt korvettkapitány íróasztalán talált egy könyvet, amely a világ legnagyobb haditengerészetei által használt összes hajóosztályt bemutatta fotókon, jó néhány hajóhoz pedig külön szöveges leírást is mellékel.

Mivel a *Pelican* benne volt a könyvben, Hart megnézte a leírását –, mivel úgys a tengeralattjáróval fog utazni – illetve merülni.

A tengeralattjáró HMS *Snakefish* néven került ki a skóciai Cammell Laird Hajógyárból, 1936-ban. 1939-ben az Ausztrál Haditengerészethez került, ahol *Pelican* névre keresztelték át.

Vajon a Brit Királyi Haditengerészet ugyanúgy kezeli az Ausztrál Királyi Haditengerészetet, mint az USA Haditengerészete a Tengerészgyalogságot? – tünődött George. – *Vagyis ők is csak akkor kapnak valamilyen felszerelést, ha az vagy nem jó semmire, vagy már elhasználódott?*

Feldt korvettkapitány könyve szerint, a HMAS *Pelican* felszíni végsebessége elérte a 25 km/h-t, míg 18,5 km/h sebességgel tudott merülni. George azt olvasta a könyvben, hogy a japán rombolók 55 km/h-ra is képesek voltak. Ez azt jelentet-

te, ha a japánok egyik rombolója kiszúrja őket, és úgy dönt, hogy megtámadja, akkor igen kevés esélyük lesz a menekülésre. Főleg azért, mert a rombolókra mindenféle űrméretű ágyút szereltek, és mélyvízi bombákkal is rendelkeztek. A *Pelican* teljes fegyverzetét egy négyhüvelykes ágyú és két géppuska jelentette.

Persze a *Pelican*nak voltak torpedói is, de George ettől nem érezte magát jobban. Úgy vélte, hogy egy 55 km/h sebességgel cikázó és közben az ágyúival folyamatosan tüzelő rombolót nem lehet túl könnyű eltalálni, főleg akkor nem, ha még a mélyvízi bombáit is beveti.

A Catalina hirtelen meredek zuhanásba kezdett. George kénytelen volt megragadni a géptörzs egyik alumínium vázelemét. Egy pillanattal később azt látta, hogy vér csepeg a típusruhájára.

A pilóta egy időre egyenesbe hozta a Catalinát, aztán viszont elképesztően meredek fordulóba döntötte, majd ismét lenyomta a gép orrát.

Egy pillanattal később egy óriási csobbanás következett, majd még egy, és még egy. Aztán már ott siklottak az óceán habjain. Hart körülnézett, de a *Pelican* sehol sem látta.

A Catalina legénysége kinyitotta az egyik menekülőajtót a géptörzs oldalán, aztán kihajított két csomagot. A csomagok dagadni kezdtek, és hamarosan gumicsónakformát kezdtek ölteni.

McCoy hadnagy, aki szintén típusegyenruhát viselt, kimászott a menekülőajtón, és beugrott az egyik csónakba. Őt követte Wallace alhajómester, akin most már csak a szoknyája és az alhajómesterek számára rendszerezített sapka volt. Aztán a csónakba ugrott még két tengerészgyalogos – egy Kelly nevű törzsőrmester és egy Godfrey nevű tizedes. Most már csak Doud őrmester és Hart tartózkodott a Catalinában. Mivel ők ketten bizonyultak a legerősebbnek, rájuk bízta a felszerelés átemelését a gumicsónakokba.

Mielőtt felszálltak, Hart közölte McCoyjal, hogy szerinté állati nehéz lesz áttenni a cuccokat a gumicsónakba. McCoy erre azt felelte, hogy szerinté az állati nehéznél is nehezebb lesz, és igaza lett. Az egyik rádió kis híján az óceánban végezte. Aztán amikor egy hullám hirtelen megdobta McCoy gumicsónakját, az egyik, kátránypapírba tekert fegyvercsomag bele is esett a vízbe.

Semmi gond, volt másik.

Aztán végül sikerült mindent kirakodni, amit követően Doud és Hart őrmester a gumicsónakba ugrott – illetve félig zuhant.

A Catalina menekülőajtaja becsapódott, aztán fekete füstpamacs szállt fel, ahogy a pilóta újraindította a bal oldali motort. A gép elúszott a gumicsónakok mellől, aztán a motorjai felbőgtek, és a Catalina megkezdte a felszállást.

George-ot hirtelen megrohanta az érzés, hogy iszonyú távol került mindentől, ami addig kedves volt a számára. Akkor sem könnyebbült meg, amikor végül megpillantotta a tengeralfjártót.

A Pelican legénysége nem üdvözlésképpen integet nekünk – döbrent rá George Hart egy pillanattal később. – Ezek a fickók dühösen hadonásznak, hogy kezdjünk már el evezni, és villámgyorsan húzzunk oda hozzájuk.

Az egyik, 55 km/h-ra képes japán romboló már biztosan elindult felénk az ágyúival meg a mélyvízi bombáival.

De miért nem érzek félelmet!

Mert ez az egész faszság annyira irreális, hogy egyszerűen képtelen vagyok elhinni. Mi a francot csinállok én a Salamon-tenger közepén egy gumicsónakban?

A *Pelican* sokkal messzebb volt tőlük, mint az első pillantásra tűnt. Mire a gumicsónak a tengeralattjáró törzsébe ütközött, Hart úgy kapkodott levegő után, hogy az már fájt. A sós víz pedig átkozottul marta a kezén a sebet, amit a Catalinán szerzett.

A *Pelican* legénysége kötelet dobott nekik. A köteleket gyorsan a felszerelésekhez erősítették, a legénység tagjai pedig sietve a tengeralattjáró fedélzetére emelték. Végül az evezősök is a fedélzetre másztak – nem kis segítséget kapva a legénységtől.

Mielőtt eltűnt volna a parancsnoki toronyban, George Hart még egyszer körülnézett. Döbbsen láttá, hogy az egyik gumicsónak határozottan távolodni látszott a *Pelican*tól.

Hogy a francba lehet ez? Erősen kikötöttük mind a kettőt.

Aztán megpillantotta a másik tutajt is, ami szintén távolodott a tengeralattjárótól.

Hirtelen feldübörgött a feje felett egy géppuska.

Jesszusom! Ezek szétlövik a gumicsónakokat! Mi a francért lövik szét? Mivel fogunk kievezni a partra?

Biztosan azért lövik ripityára a csónakokat, mert sejtik, hogy egy japán romboló a közelben lehet. Gondolom, túl sok időbe telne leereszteni a gumicsónakokat, és berángálni a tengeralattjáróba.

Bemászott a parancsnoki toronyba, aztán le a létrán. Már majdnem a főfedélzetre ért, és arra gondolt, hogy *Istenem, micsoda bűz van itt*, amikor az egyik Klaxon kürt megszólalt pont a füle mellett.

Aztán a Klaxon vijjgó hangján át meghallotta a hangszórót:

– Merülés! Merülés! Merülés!

(Három)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtér

Tiszti étkeзде, MAG-21

1942. október 5., 07.30

A 21. tengerészgyalogos-repülőcsoport, a MAG-21 tiszti étkezdéje nem sokban különbözött a sorállományú étkezdétől. Igazából csak a hely és a méret nem stimmel. A tiszti étkezdét (egy homokzsákokból emelt fallal körülzárt, nyitott oldalú sátor) közös konyha (szintén egy homokzsákokból emelt fallal körülzárt, nyitott oldalú sátor) északi oldalán alakították ki. A sorállományú étkeзде (egy újabb homokzsákokból emelt fallal körülzárt, nyitott oldalú sátor) nagyjából két-

szer olyan nagyra sikeredett, mint a tiszti étkezde, és a közös konyha déli oldalán kapott helyet.

Clyde W. Dawkins tengerészgyalogos alezredes frissen mosott, mégis máris izzadságfoltos, pamut pilótaoverallban ült a tiszti étkezde lócáján egy asztalnál, ami leginkább egy hatszemélyes piknikasztalhoz hasonlított. Két kézzel markolt egy bögre kávéját. A reggelijének a maradványait (egy acéltálcát, amin érintetlen tojáspor, sonka és lekváros pirítós hevert) félretolta.

Mielőtt megszólalt volna, Dawkins ezredes alaposan átgondolta, hogy mit is akar mondani.

– Szerintem ez egy humbug, Charley. Ez a véleményem – mondta végül Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos századosnak, a VMF-229 parancsnokának. Galloway a piknikasztal másik oldalán ült.

Charley Galloway vállat vont.

– És mondok én magának még valamit: szerintem Dillon őrnagy parancsa is kamu – mondta Dawkins.

– Úgy érti, hogy hamis? – kérdezte Galloway meglepve.

– Nem hamis, hanem *kamu* – mondta Dawkins. – Azt elhiszem, hogy létezik egy Pickering nevű tábornok, bár még soha életemben nem hallottam róla, és azt is elhiszem, hogy Leahy tengemagynak dolgozik.

– A századomban van egy Pickering nevű kölyök – mondta Galloway. – Az első bevetésén leszedett két Bettyt, a másodikon meg egy Zérót. Dawkins ügyet sem vetett rá.

– A hátirat az, ami szerintem kamu.

– Úgy látom, komolyan is gondolja.

– Gondoljon csak bele! – mondta Dawkins. – Két dolgot gondoljon végig! Először tegye fel magának a kérdést, hogy van-e értelme annak, hogy az elnök vezérkari főnöke... az ég szerelmére, azelőtt ő volt a haditengerészet vezérkari főnöke, most meg még magasabb posztot kapott... az én gyomrom nem veszi be, hogy *Leahy tengernagyot* ennyire érdekelne két tengerészgyalogos, aki egy olyan parányi szigeten ragadt, amit valószínűleg meg sem talál a térképen. Jobb dolga is akad ennél.

Galloway Dawkinsra nézett, és ismét vállat vont.

– A másik dolog – folytatta Dawkins. – Nem ez lenne a történelemben az első eset, hogy egy tiszt, aki valami ködös parancsnak köszönhetően elképesztő hatalom birtokába kerül, begolyózik.

Galloway nem felelt.

– Azt például tudta, hogy még a spanyol-amerikai háború előtt, a Spanyolországba delegált amerikai nagykövet odament a spanyolokhoz, és *utasította* őket, hogy távozzanak Kubából? Washingtonban senki sem tudott semmiről, és a világon senki nem adott neki parancsot erre. Senki.

– Komolyan? – kérdezte Galloway, aki lebilincselőnek találta az anekdotát.

– Komolyan. Semmiféle felhatalmazása nem volt rá. Egyszerűen úgy döntött, hogy megteszi, és meg is tette.

– Szerintem Dillon nem ilyen. Őrmesterként szolgált a 4. tengerészgyalogsoknál, Kínában.

– Most pedig őrnagy, és a Fehér Ház levélpapírjára nyomtatott parancssal a zsebében rohangál. Maga mondta az előbb, Charley. Nem csoda, ha egy ex-őrmester fejébe száll a dicsőség, ha olyan parancsot adnak neki, amivel gyakorlatilag bármit megtehet, amit csak akar.

Dawkins egy pillanatig hezitált.

– A jelenlévőkre ez természetesen nem vonatkozik.

– Ja, persze – mondta Galloway. – Szerintem éppen olyan logikus feltételezni, hogy ez a Pickering tábornok... mert abban egyetérttek magával, hogy Leahy tengernagy valószínűleg nem tudja, hogy merre lehet Buka, vagy nem...

– Na, ezt most nem értem – szólalt közbe Dawkins.

– OK. Pickering tábornok. Azt tudja, hogy (a) szép kis kutyaszorítóban vagyunk; (b) hogy a japánok azért nem bombázzák szarrá ezt az egész helyet, meg az utánpótlást szállító hajóinkat, mert a partfigyelők, akik a szigeteken figyelnek, szólnak nekünk, ahányszor a japánok repülőgépet indítanak Rabaulból; és (c) hogy a Bukán működő partfigyelő állomás egy kibaszott hajszálnyira van attól, hogy abbahagyja a sugárzást. És eszembe jutott még valami. Azt is tudja, hogy (d) minderre szemmel láthatóan mindenki szarik. Talán azért, mert a Haditengerészet azt gondolja, hogy MacArthurhoz tartoznak a partfigyelők, mivel a partfigyelők mégiscsak ausztrálok, és valamelyest MacArthur felel az ausztrálokért. De MacArthur meg azt gondolhatja, hogy a Haditengerészethez tartoznak a partfigyelők, mert Guadalcanal és Buka a CINCPAC alá tartozik. Erre Pickering odamegy Leahy tengernagyhoz, gyorsan elmagyarázza neki, hogy mi az ábra, mire Leahy azt mondja neki: „Rendben van, tábornok, tegye a helyére a dolgot!”

– Ez is elképzelhető – ismerte el Dawkins vonakodva.

– Szerintem sokkal valószínűbb, mint a maga elmélete – mondta Charley.

– Nem lett volna egyszerűbb, ha Leahy küld egy SÜRGŐS rádiótávíratot a ONCPAC-nek és az SWPOA-nak: „Intézzétek el egymás között, de közben Bukán működjön tovább az az állomás! Csókokat: Leahy tengernagy”?

Galloway felnevetett.

– Ezredes, Dillon tőlem csak annyit kért, hogy ugorjak le a szigetre, aztán hozzam őket vissza. És csak abban az esetben, ha nem sikerül a váltást tengeralttjáróval odavinni.

– Egy fegyverrendszer nélküli repülőgéppel, amit ráadásul a japánok orra előtt kell letenned egy homokos tengerpartra, ami vagy elbírja a gépet, vagy nem.

– Mire el kell indulnom, tudni fogják, hogy elbírja-e a gépet, vagy sem – mondta Galloway.

– Pont te mérsz oda, meg Finch. Pedig annyi jól képzett századparancsnokunk van, akinek pont nincs semmi dolga – mondta Dawkins gúnyosan.

– Többet repültünk az R4D-vel, mint a legtöbb pilótánk – mondta Galloway.

– Apropó, R4D. Miért éppen R4D?

– Láttá azokat a sítalpakat. Szerintem be fognak válni. A hagyományos futóművel, szerintem, nem az a baj, hogy a kerekek esetleg beleragadnak a homokba felszállás vagy leszállás közben. A gond inkább akkor van, amikor megáll a gép. Ha nincs mozgásban, akkor elsüllyedhet. A sítalpak ezt akadályozzák meg, szerintem.

– Maga szerint – mondta Dawkins, és csúnyán nézett Gallowayre. – De én azt kérdeztem, hogy miért éppen R4D? Miért nem inkább egy CataŰna? Azzal a vízre is le lehet szállni. Ez az egyik. A másik pedig az, hogy van rajta pár .50-es a géppuskatornyokban, meg egy .30-as az orrban. Az R4D-n zéró fegyverzet van.

– Dillon azt mondta, hogy gondolkodtak a Catalinán is...

– *Kik* gondolkodtak?

– Gondolom, Dillon és Pickering tábornok.

– És?

– Arra gondoltak, hogy nem lenne jó. Dillon elmondta, hogy a gumicsónakok nem olyan könnyedén birkóztak meg a hullámokkal a Makin-szigetnél, mint ahogy az újságok megírták. És a japánoknak nincs olyan repülőgépük, ami hasonlítana a Catalinára. Viszont van egy csomó R4D-jük... illetve nem R4D-jük, hanem DC-2-esük. Douglas eladta a DC-2-esek licencét a japánoknak, még a háború előtt. Messziről úgy néznek ki, mint az R4D-k.

– És ez a maguk Pickering tábornoka azt hiszi, hogy a japánok a maguk R4D-jét japán DC-2-esnek fogják nézni, és békén fogják hagyni?

– A japánok mindenesetre *biztosan* nem gondolnák egy Catalináról, hogy az egyik saját repülőgépük – felelte Galloway.

Dawkins ezredes úgy döntött, hogy nem vitatkozik tovább. Charley Galloway önként jelentkezett erre az idióta küldetésre, mert vitéz tengerészgyalogos volt. Nem mondhatott rá mást, minthogy vitéz. Ez vonatkozott Jack Finch őrnagyra is. Finch őrnagy és Galloway százados vitéz tengerészgyalogos volt. Tökéletesen illett rájuk a vitéz szó klasszikus definíciója: harcosok, akik nagyon jól tudták, hogy átkozottul jó esély van rá, hogy belehalnak a küldetésbe, mégis vállalták a kockázatot, mert (a) a küldetést fontosnak tartották, és mert (b) úgy remélték, hogy megmenthetik pár harcostársuk életét.

De parancsnokként Dawkins alezredes úgy gondolta, hogy a rideg valóság az, hogy ezúttal a vitézségük megbocsáthatatlan bűn. Ha maradnak a századuk élén, akkor nagyobb hasznukat vehetik az egész háborút tekintve, és több életet menthetnek meg, mintha ellovagolnának a naplementébe, hogy részt vegyenek egy idióta küldetésben, amit egy ex-tengerészgyalogos őrmester álmodott meg egy hátsólépcsős, aktatologató dandártábornokkal odahaza, Washingtonban.

Azt is eldöntötte, hogy nem sokat érne vele, ha a dolgot megbeszélne Stanley N. Holliman tengerészgyalogos alezredessel, a MAG-25 végrehajtó tisztjével, vagy D. G. McInerney dandártábornokkal, a Guadalcanalen tartózkodó rangidős repülőstiszttel. Noha nevezett tiszteket a szakmai hozzáértésük miatt nagyon – McInerney tábornokot mélységesen – tisztelte, mindkét tiszt elvesztet-

te a józan ítélőképességét, ha a vitézségről volt szó. Nem értették volna meg, hogy Dawkins miért nem akarta, hogy erre az idióta akcióra sor kerüljön.

Csak annyit fognák megérteni belőle, hogy valami elképesztően vitéz dologra készülnek. El lesznek ájulva tőlük.

Ha az idejük engedi, ott állnak majd vigyázban, és a Tengerészgyalogság himnuszát dúdolván fognák tisztelni, miközben Galloway és Finch beleülnek abba a nyomorult MD-be, és a sítalpaikkal együtt végigdübörögnek a kifutón.

Csak egy ember van, aki meg tudja állítani ezt az örültséget – gondolta Dawkins ezredes –, nekem pedig kötelességem felkeresni ezt az embert.

– Mikor indulnak, Charley? – kérdezte Gallowaytól.

– Amikor szólnak. Innen Port Moresbyba, onnan Bukára, aztán vissza.

– Miért éppen Moresbyba? Innen ugyanakkora a távolság Bukáig.

– De Moresbyban ki van világítva a kifutó – magyarázta Galloway. – Sötétben akarunk odamenni.

– Értem – mondta Dawkins, és felállt. – Beszélnem kell a G-3-mal a hadosztályparancsnokságon. Elvigyem valahová?

– Nem szükséges, uram. Köszönöm.

– Nahát, jó napot, Dawkins – köszöntötte Dawkins őrnagyot Alexander Archer Vandergrift vezérőrnagy, az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoka, amikor kísértelt az irodájából, és megpillantotta Dawkinst, aki egy összecsukható széken ült. – Magát aztán jó ritkán lehet látni.

Dawkins ezredes felállt a székről.

– Uram, reméltem, hogy a tábornok úr tud rám szakítani pár percet. Vandergrift szemöldöke felszaladt a meglepetéstől. A karórájára pillantott.

– Most éppen van pár percem magára – mondta a tábornok, aztán felemelte a vászonlapot, amely az irodája ajtajaként funkcionált.

Vandergrift az íróasztalához ment (ami egy összecsukható faasztal volt, amit fiókokra és polcokra emlékeztető alkalmazhatóságokkal egészítettek ki), és leült az összecsukható székére, keresztbe tette a lábát, és Dawkinsra nézett.

Dawkins „pihenj” pozíciót vett fel. A két lábfeje közötti távolság harminc centiméter volt; a kezét a háta mögött kulcsolta össze.

Vandergrift észre sem vette Dawkins hivataloskodó magatartását.

– Jól van, ezredes, halljam! – mondta Vandergrift.

– Uram, nálunk járt egy tiszt, egy bizonyos Dillon őrnagy...

– Jake nálam is tiszteletét tette – szolt közbe Vandergrift. – És mi van vele?

– A tábornok úr látta Dillon őrnagy parancsát?

– A tábornok úr látta – felelte Vandergrift szárazon. – Érdekes parancs, nem igaz?

– Rávette az egyik századparancsnokomat és Finch őrnagyot a MAG-25-től, hogy vegyenek részt egy küldetésben...

– Tudok róla – mondta Vandergrift. – Magának nyilván nem tetszik a dolog.

Térjen a tárgyra, ezredes!

– Éppen arról van szó, uram, hogy nem tetszik a dolog.
– Mert kockázatos?
– Igen, uram.
– Gondolom, McInerney tábornoknál még nem jár ez ügyben. Vagy tévedek, ezredes?

– Nem, uram, ezúttal nem a közvetlen felettesemhez fordultam.
– Most nem akarom kioktatni azért, mert nem a közvetlen feletteséhez fordult. Maga jó tengerészgyalogos, és pontosan tudja, hogy nem szabályosan járt el. És, mivel tisztában van azzal is, hogy milyen következményekkel jár, ha valaki megszegi a szabályzatot, értékelem a bátorságát és az elszántságát, hogy ennek ellenére felkeresett.

– Uram, egy az öthöz az esélye annak, hogy meg tudják csinálni.
– Amikor nálam jártak, McInerney tábornok azt mondta, hogy egy a tízhez az esélyük – mondta Vandergrift.
– Igen, uram. McInerney tábornoknak valószínűleg igaza van. Ez az akdó gyakorlatilag öngyilkosság, és a vége az lesz, hogy elveszítünk két századparancsnokot.

Vandergrift belenézett Dawkins szemébe, aztán mondani akart neki valamit, de meggondolta magát.

– Miután elfogadtuk azt a nyilvánvaló ténnyt, hogy parancsot kaptunk, és kötelességünk azt teljesíteni, McInerney tábornokkal úgy döntöttünk, hogy Pickering tábornok egészen biztosan tisztában van az akció veszélyes mivoltával, és annak mértékét elfogadhatónak találja.

– Nem ismerem Pickering tábornokot, tábornok. Kutattam az emlékezetemben, de...

– Ő és McInerney tábornok együtt harcolt Frandaországban. Ó, és Jack NU Steckerrel. Nagyjából akkor, amikor Jade megkapta a Becsületrendet, Pickering Kiváló Szolgálatért Érdemkeresztet kapott. Én itt találkoztam vele. Amikor Goettge ezredes meghalt, Pickering vette át a G-2-es posztot, amíg ideért az új G-2. Egy roppant értelmes embert és egy nagy jellemet ismertem meg benne.

– Igen, uram.

Hát, megpróbáltam, és nem jött össze.

– Akkor haditengerész-kapitány volt – folytatta Vandergrift. – A haditengerészeti miniszternek dolgozott. Az invázió után egy nappal szállt partra, és közölte velem, hogy képtelen elvitorlázni a naplementébe a Haditengerészettel tudva azt, hogy minket meg itt hagynak a tengerparton. Ezt csak azért mondom el magának, mert...

Vandergrift egy pillanatra megállt, aztán folytatta.

– Azt ugyan nem tudom, hogy lett tengerészgyalogos dandártábornok, de McInerney tábornokkal úgy gondoljuk, hogy bárki is döntött így, bölcs döntést hozott.

– Igen, uram.

– Van még kérdése, ezredes?

- Nincs, uram.
- A legjobbat feltételezem magáról, ezredes, és úgy vélem, mielőtt elhatározta, hogy megkerüli McInerney tábornokot, alaposan átgondolta a dolgot. Ami engem illet, erre a beszélgetésre soha nem került sor.
- Igen, uram. Köszönöm.
- Még valami, Dawkins. A VMF-229 egyik Wildcat-pilótája Pickering tábornok fia. Azt hiszem, nyugodtan feltételezhetjük, hogy Pickering tábornoknak hamarosan gondja lesz a Guadalcanalen szolgáló tengerészgyalogos repülőökre is.
- Tábornok, én semmit sem tudtam ezekről a dolgokról.
- Nem is tudhatott róluk. Ezért döntöttem úgy, hogy elfelejtem ezt a beszélgetést. Ez minden, Dawkins.

(Négy)

Ausztrália, Brisbane

A Délnyugat-csendes-óceáni Haderő főparancsnoksága

A főparancsnok irodája

1942. Oktobers., 16.25

A főparancsnok irodájába egy kétszárnyú ajtón keresztül lehetett bejutni. Manuel Donát őrmester (filippínó felderítők) kinyitotta az ajtó bal szárnyát, megvárta, amíg a főparancsnok felnézett, és csak aztán szólalt meg.

– Hon hadnagy megérkezett, tábornok.

– Szóljon Hon hadnagynak, Manuel, hogy jöjjön be! – mondta Douglas MacArthur tábornok. Kissé lecsúsztva ült a karosszékében, és egy gépelt dokumentumot olvasott.

– Jó napot, uram – mondta Plútó Hon, és tisztelgett. Egy nagy, vastag, barna borítékot tartott a kezében.

MacArthur a homlokához érintette a kezét, viszonzva a tisztelgést.

– Ijesztőnek tűnik – mondta MacArthur a borítékra mutatva.

Hon átadta neki.

– Meglehetősen hosszú, uram.

– Manuel, hozzon a hadnagynak egy csésze kávé! Tudja, mit? Hozzon egyet nekem is! Üljön le, Plútó! Már is a magáé vagyok.

– Köszönöm, uram – mondta Plútó, és leült egy szép, valószínűleg eredeti, XIV. Lajos korabeli karosszékre. Plútó biztosra vette, hogy a széket azért tették oda, mert törekeny és parányi volt MacArthur masszív íróasztalához és magas háttámlájú forgószékehez képest. Aki ott ült, az nem érezhetett mást, csak azt, hogy jelentéktelen kis pont.

Hüvelyk- és mutatóujja között egy csikket tartva, ami valamikor egy nagy, fekete, Fülöp-szigetéről származó szivar volt, MacArthur a bőrrel bevont írómappára könyökölt, és belemerült az előtte heverő dokumentumba.

Aztán, amikor Donát őrmester megjelent kezében egy ezüsttálcaival, rajta kávéskészlettel, MacArthur felegyenesedett a karosszékében, ráhajította a dokumentumra a SZIGORÚAN TITKOS fedőlapot, és az iktatandó papírok közé hajította Aztán a szivarvégre nézett, amit az ujjai között tartott.

– Mrs. MacArthur sérelmezte, hogy ilyen sokáig szívom a szivarjaimat – mondta MacArthur. – De hát, ugye, hamarosan kifogyok a készletemből, úgy-hogy el fogom szívni az egészet.

– Igen, uram – mondta Plútó.

– Pickering kapit... *tábornok* hozta nekem Melbourne-ből. Tudta?

– Igen, uram. Tulajdonképpen én mentem el a csomagért, uram.

– Nos, ha elszívom az utolsót, nem lesz több – mondta MacArthur, és Honra mosolygott. – Hogy van, Plútó? Úgy tudom, nem volt a városban.

– Igen, uram. És jól vagyok, uram, köszönöm kérdését.

– Townsville-ben járt, ugye?

– Igen, uram.

MacArthur kihúzta a VARÁZSLAT-anyagot a vastag, barna borítékból. Két részből állt. Az egyik köteg papíron az elfogott japán üzenetek elemzése volt olvasható, a másik köteg papír pedig az elfogott üzeneteket és a fordításukat tartalmazta. MacArthur félretolta az üzeneteket és a fordításokat, és nekilátott elolvasni az elemzéseket.

Lassan, figyelmesen olvasott. A papírokon rengeteg volt az információ, amit el kellett olvasnia, és át kellett gondolnia.

Aztán Honra pillantott.

– Nagyon érdekes – mondta. – Ismét úgy látom, hogy... hogy is fejezzem ki magául? *Árnyalatnyi különbséget vélek felfedezni...* ehhez mit szól?... a maga elemzése és a Hawaii-on szolgálók elemzése között.

– Az *árnyalatnyi különbség* kifejezés valóban helyénvaló, uram. Az üzenetek lényegét tekintve egyetértünk Pearl Harborttal.

– Egyetértünk? Úgy érti, hogy ez itt nem a maga elemzése? Netán Mrs. Feller készítette?

– Az igazság az, uram, hogy *ezeket* az elemzéseket Moore hadnagy készítette. Én pedig teljes mértékben egyetértettem vele, uram.

– Elképesztő, nem gondolja? Hogy rájöttem – jegyezte meg MacArthur. – Hogy nem maga készítette.

– Azt hiszem, hogy már ismeri a stílusomat, uram.

– Az *írói* stílusát, igaz? Úgy tűnik, a magáét valóban képes vagyok felismerni.

– Igen, uram.

– Tudja, egy vagy két nappal ezelőtt, amolyan dicséretfélében részesítettem Mrs. Feller – mondta MacArthur. – Willoughby is itt volt. Egészen lenyűgözte az elemzés, amit Mrs. Feller készített, és én is azt mondtam, hogy egész jó. Mintha maga Plútó írta volna.

Rájött! De miért lep meg engem? Ez az alak egy kibaszott zseni!

– Igen, uram.

– Ha elfogadjuk ezt az elemzést – mondta MacArthur –, pontosabban ezeket az elemzéseket, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy az oka, a legfőbb oka, és talán az *egyetlen* oka annak, hogy a japánok még nem söpörték le a tengereszgyalogosokat Guadalcanalról az, hogy a japán haditengerészet és a hadsereg közötti kommunikációban zavar támadt. Ezt azonban nehezemre esik elhinni.

– Uram, az elemzések, Pearl Harbor és a mi elemzéseink...

– A magáé és a másik hadnagyé... hogy is hívják?

– Moore-nak, uram.

– Hogy van a hadnagy? Amikor nálam járt, pocsékul nézett ki.

– Visszatért a maláriája, uram. De azóta sikerült rendbe hozni.

– Szemmel láthatóan fájdalmat okozott neki a járás is. Bottal járt – mondta MacArthur. – Nem tudom, hogy Pickering helyesen járt-e el, amikor visszaküldte ide ilyen állapotban.

– Fizioterápiás kezelést kap, tábornok.

– Jó. Szóval arról beszéltünk, hogy a japán hadsereg és a haditengerészet között kommunikációs zavar támadt.

– Igen, uram. Azt akartam elmondani, hogy Pearl Harborttal egyetemben, Moore-ral úgy véljük, hogy a japánok büszkesége okozta a problémát. Sem a haditengerészet, sem a hadsereg nem volt hajlandó segítséget kérni egymástól, vagy ha úgy tetszik, a birodalmi vezérkartól. Ha ezt megteszik, akkor azzal elismerik, hogy bizonyos mértékig képtelenek megbirkózni a feladattal, amit kaptak. Ezzel csorba esne a hadsereg és a haditengerészet, és persze a parancsnokok büszkeségén.

– Én is ezt mondtam – mondta MacArthur némileg hűvösen. – Kommunikációs zavar.

– Nemcsak kommunikációs zavar, uram, sokkal inkább a kommunikáció *teljes hiánya*.

MacArthur jeges pillantásokat lövellt Hon felé.

– Magának a szemantika a szakmája, Plútó?

– Igazából matematikus vagyok, uram.

MacArthur egy pillanatig mereven nézett rá, aztán elnevette magát.

– És profi szemantikus is, Plútó – mondta MacArthur, és legyintett egyet a kezével. – Az elemzése szerint azonban a dolgot hamarosan orvosolni fogják, és eztán a japánoktól sokkal koordináltabb lépéseket várhatunk, sokkal intenzívebb együttműködést a fegyvernemek között, és kevesebb büszkeség és önzés által ösztönzött rivalizálást?

– Igen, uram.

– És miért jutott erre a következtetésre? Mi okozta náluk ezt az úgymond megvilágosodást?

– Oda kellett állniuk a császár elé, és be kellett ismerniük, hogy kudarcot vallottak, uram. És mégsem lett vége a világnak.

– *Oda kellett állniuk?* Mármint a hadsereg és a haditengerészet magas rangú tisztjeinek?

– Nekik és a teljes birodalmi vezérkarnak, uram.

– Pedig a háború első napjaiban remek munkát végeztek, nem igaz? Bármit terveztek el, azt végre is hajtották.

– Igen, uram, valóban így volt.

– Akkor nem kellett beismerniük, hogy kudarcot vallottak, igaz?

– Igaz, uram.

– És úgy gondolja, hogy elhitették a császárral, hogy ez a mi guadalcanali hadműveletünk olyasvalami, amivel könnyedén megbirkóznak? És majdnem biztos, hogy ezt el is hitték.

– Az elfogott üzenetek ezt bizonyítják, uram. Felhozhatom magának, ha akarja.

MacArthur nagyvonalúan legyintett.

– Azokat már láttam.

Ami alatt azt kell érteni – gondolta Plútó –, *hogy amit ő egyszer megnéz, azt képtelen elfelejteni*

– Én csak azt mondom, uram, hogy augusztus 7-én szálltunk partra Guadalcanalen. Ennek már majdnem két hónapja, és a tengerészgyalogosokat nem rohanták le a japánok. Nemcsak, hogy a tengerészgyalogosok még mindig ott vannak, de a Henderson repülőtér is üzemel. Ezért a japán parancsnokoknak be kellett vallaniuk, hogy az amerikai jelenléttel nem lesz olyan könnyű dolguk. A Véres hegygerincnél gyakorlatilag megsemmisült a *Kavagucsi butáj*. A foglyok bevallották, hogy a parancsnokuk, Kiotake Kavagucsi vezérőrnagy harakirit követett el...

– Sikerült megerősíteni az állításukat? – kérdezett közbe MacArthur.

– Nem, uram. Nem tudok róla.

Istenemre, bárcsak megerősítették volna. MacArthur is nagyon jól tudja, hogy a Kavagucsi butáj semmisítette meg az utolsó amerikai ellenálló csapatokat Minda-naón. Örülne, ha biztosan tudhatná, hogy a tábornokuk kibelezte magát, miután megsemmisítő csapást mért rá néhány amerikai egység, amely majdnem annyira alultáplált volt, mint azok az amerikaiak, akikkel olyan könnyedén elbánt a Fülöp-szigeteken.

– Szégyenletes vereséget szenvedtek, nem igaz? – tette fel a költői kérdést MacArthur.

– Igen, uram. Azt hiszem, a magas rangú tisztek arra számítottak, hogy leváltják őket, uram, de erre nem került sor. Most viszont egy új szituációval kell szembenézniük.

– Miből gondolja, hogy egyszerre megváltozott a hozzáállásuk, Plútó?

– Az üzenetek nyelvezetéből, uram. Úgy véljük, uram, hogy kevesebb az üzenetekben a szándékos kódosítás. Ez a szóhasználaton múlik, uram. Nem tudom, hogy elég világosan fejezem-e ki magamat.

– Remekül fejezi ki magát – mondta MacArthur. – Folytassa!

– Úgy tűnik, kötelességüknek érzik visszaszerezni Guadalcanalt... úgy gondolják, hogy ezt a *hazáért* kell megtenniük, és hogy erre a hadsereg vagy a haditengerészet egyedül nem lesz képes.

– Tehát ezek után nehezebb dolgunk lesz velük? Van rá valami esély, hogy lesöpörnek minket Guadalcanalról? Vagy, hogy hatékonyabb ellenállásba fogunk ütközni az új-guineai hadműveleteink során?

– Igen, uram. Bizonyos mértékben hatékonyabban fognak fellépni. Egyelőre azonban várnunk kell, hogy megtudjuk, milyen mértékben válnak hatékonyabbá. De, igen, úgy véljük, hogy Guadalcanalen erőteljesebben fog fellépni a japán haditengerészet. Ennek ellenére nem hiszem, hogy képesek lesznek lesöpörni minket a szigetről.

MacArthur bólintott, megfordult a forgószékevel, és egy pillanatig a hatalmas térképre meredt, amelyet az íróasztala mögötti falra erősítettek. Aztán visszafordult Plútóhoz.

– Rendben, Plútó, halljam, hogy megy Pickering tábornok titkos akciója! *A szentségit, ezt nevezem megjelentetésnek!*

Most mit csináljak? A Délnyugat-csendes-óceáni Haderő főparancsnokának nem hazudhatok!

– Mire kíváncsi, uram?

– Willoughby tábornok pár nappal ezelőtt felkeresett az irodámban. Nagyon fel volt zaklatva. Azt mondta, hogy biztos forrásból tudja, hogy egy titkos hadművelet van folyamatban, amelyre Pickering adott parancsot.

– Uram, én ezt inkább titkos hírszerző akciónak nevezném – mondta Plútó. MacArthur türelmesen várt, hogy Plútó folytassa. – Valójában a partfigyelőknek szeretnénk segítséget nyújtani.

– A Partfigyelő Szolgálat a hírszerzés szerves részét képezi. Willoughby tábornok úgy érzi, hogy minden, aminek köze van a hírszerzéshez, az ő hatáskörébe tartozik.

– Pickering tábornok megpróbál leváltani egy partfigyelő osztagot Buka szigetén, és egy új osztagot bejuttatni oda a szükséges felszerelésekkel.

– És úgy döntött, hogy Willoughby tábornoknak ehhez semmi köze?

– Erre nem tudok válaszolni, uram.

MacArthur előrehajolt, és egészen közről kezdte kémlelni Plútó arcát.

– Azt kérdeztem, hogy hogyan halad a hadművelet – mondta MacArthur.

– Amint lehet, megkíséreljük partra tenni az új osztagot és a felszerelést egy tengeralattjáró segítségével. Ha ez nem sikerül, akkor repülőgéppel kíséreljük meg az osztag bejuttatását és a jelenleg a szigeten tartózkodó osztag kivonását.

– Mutassa! – mondta MacArthur, és a térképre bökött.

Plútó felvázolta neki a hadműveletet.

– Feltételezem, hogy gondoltak rá, hogy figyelemelterelő támadást indítanak Buka és Új-Írország japán légibázisai ellen?

– Az a döntés született, uram, hogy a figyelemelterelő támadás kivitelezhetetlen.

– Nonszensz – mondta MacArthur. – Egy fegyverrendszer nélküli repülőgépek figyelemelterelő támadás nélkül nincs esélye.

– Igen, uram.

– Még hogy kivitelezhetetlen! Kinek a döntése volt ez? – kérdezte MacArthur. De választ már nem várt a kérdésére, mert már nyúlt is a telefonkagyló után. – Adja nekem McKinneyt!

Majd egy pillanattal később:

– Akkor küldje ide a rangidős tisztjét!

Úgy egy perccel később a Hadsereg légi hadtestének ezredese jelent meg. Az ezredes MacArthur íróasztalához masírozott, és tisztelgett.

– Ezredes – mondta MacArthur. – Ez a tiszt itt Hon hadnagy. Máris beavatja magát egy olyan titkos hadművelet részleteibe, amelyre hamarosan sor kerül. Úgy ítélem meg, hogy a hadművelet kizárólag akkor lehet sikeres, ha figyelemelterelő támadást indítunk Rabaul és Buka japán vadászipülő bázisai ellen. Ha McKinney tábornok valamilyen oknál fogva úgy ítélné meg, hogy ez *kivitelezhetetlen*, akkor kérje meg, hogy legyen olyan kedves, látogasson meg, és magyarázza el nekem, hogy miért!

– Igen, uram – mondta a légi hadtest ezredese.

– Ez minden – mondta MacArthur. – Hon hadnagy egy percen belül maga után megy.

– Igen, uram – mondta a légi hadtest ezredese, majd tisztelgett, csinált egy hátraarcot, és kimasírozott az irodából.

– Plútó, ma este ráérne egy bridzspartira? Mondjuk, fél nyolckor?

– Igen, uram, természetesen.

– És megkérném, hogy addig ezt is küldje el nekem!

Egy ív papírt adott Hon kezébe.

– Igen, uram – mondta Hon, csinált egy hátraarcot, és kimasírozott a helyiségből.

A légi hadtest ezredese odakint várta.

– Ha megfelel magának, hadnagy, talán az én irodámban beszéljük meg a dolgot.

Plútó a papírra pillantott, amit MacArthur adott neki.

– Ezredes, ha megmondja, hogy melyik szobában lesz, tizenöt percen belül felkeresem. Most a tömlöcbe kell mennem, hogy elküldjem a főparancsnok bizalmas levelét.

– Természetesen. Az 515-ösben vagyok.

– Köszönöm, uram – mondta Hon.

XVI.

(Egy)

Salamon-szigetek, Buka partjai közelében

HMAS Pelican

1942. október 6., 04.05

Attól a pillanattól kezdve, hogy George Hart őrmester leszállt a vonatról, az éjszaka közepén, a Dél-Carolina állambeli Port Royalban, aztán pedig felszállt a teherautóra, ami az Amerikai Egyesült Államok Tengerészgyalogsága Parris-szigeten működő alapkiképző táborába szállította, más szóval attól a pillanattól kezdve, hogy rádöbbsent, *valóban* tengerészgyalogos lett, és szinte biztosan be fogják vetni valamilyen ütközetben, meglehetősen sokat gondolkodott azon, hogy milyen körülmények között fog átesni a tűzkeresztségen.

A leggyakrabban azt képzelte el, hogy típusruhában van, aminek a mellrészére rá van stencilezve az USA TENGERÉSZGYALOGSÁG felirat és a Tengerészgyalogság emblémája. A fején acélsisakot visel, ami az álla alatt szépen be van csatolva, és amin felül álcahaló van, benne faágakkal meg levelekkel. Majd összeesik a menetfelszerelés súlya alatt, a kezében pedig hadipuskát tart – talán éppen az új modellt, az öntöltő Garandot –, a derekán pedig töltényöv van tele tárákkal meg kézigránátokkal.

Aztán feldördülnek a tűzérési ütegek, és ropogni kezdenek a géppuskák. Az egységét egy százados vezeti, aki úgy néz ki, mint Tyrone Power, meg egy őrmester, aki Ward Bondra hasonlít (mindkét színész egy vagyont keresett azzal, hogy tengerészgyalogost játszott mozifilmekben). Egyikük elkiáltja magát, hogy „Gyerünk, tengerészgyalogosok! Nyírjuk ki a mocskos japánokat! Hűséggel mindhalálig!”, aztán pedig megfújja a sípját, kiugrik a lövészárokból, rohanni kezd az ellenség felé, kezében egy Thompson géppisztollyal, amivel csípőből tüzel.

Nos, a valóság nem egészen így nézett ki.

A valóságban egy meglehetősen fiatal hadnagy lett a parancsnoka, aki egy kicsit sem hasonlított se Tyrone Powerre, se Ward Bondra. Ő maga úszónadrágot viselt, az arcát és az egész testét fekete zsír borította, a csatakiáltás pedig úgy

hangzott: „Kis szerencsével nem szűnnek ki minket a japánok, amíg elérjük a partot. Személyesen fogom kasztrálni azt, aki el meri sütni, vagy akárcsak csőre meri tölteni a fegyverét anélkül, hogy ránk lőttek volna.”

Hart őrmestert csak az vigasztalta valamelyest, hogy K. R. McCoy hadnagyon látszott, pontosan tudja, hogy mit csinál. Végtére is részt vett a raiderek Makin-sziget elleni támadásában. Ott is elmondta mindenkinek, hogy ne merészelje senki elsütni a fegyverét, de két perce sem lehettek a Makin-szigeten, amikor valamelyik seggfejnek véletlenül elsült a fegyvere, a japánok pedig rögtön tudták, hogy látogatójuk jött.

Hart biztosra vette, hogy McCoy hadnagy kasztrálásra vonatkozó fenyegetése sem volt túlzó kijelentés. McCoy kiváló késforgató hírében állt. A Gyilkos McCoy nevet is azzal érdemelte ki, hogy a késével megölt egy... több embert. McCoy hadnagy combjához most is oda volt ragtapaszozva egy ijesztő kinézetű tör, amelyet soha nem rendszeresítettek a Tengerészgyalogságnál. Tudni ugyan nem tudhatta, de Hart erősen gyanította, hogy McCoy hadnagy *ugyanezzel* a törrel végzett a kínaiakkal meg az olaszokkal, akiket még tizedesként ölt meg Kínában.

Egyébként Hart őrmesternek is a combjához volt ragtapaszozva egy törhöz hasonló eszköz, amit szintén nem rendszeresítettek a Tengerészgyalogságnál. Az alkalmazhatóság egy .30-as kaliberű, M1-es karabély meglehetősen életlen bajonettjeként kezdte a pályafutását, de aztán törre alakították: borotvaélesre élezték, aztán pedig kékre festették, hogy ne verje vissza a fényt.

George Hart őrmester nemcsak az M1-es karabély módosított bajonettjével volt felfegyverezve, hanem magával az US M1-es karabéllyal is. A .30-06-os lőszerhez képest, amelyet a Springfieldhez, a Garandhoz és a Browning könnyű géppuskához használtak, az M1-es karabély .30-as kaliberű lőszerre aprónak tűnt. Sokkal inkább egy hosszú revolverlőszerre hasonlított, mint puskalőszerre.

A tengeralattjáró fedélzetén tartott eligazítás közben, amelyet a partra szálló osztagnak tartott, McCoy megerősítette Hart ezen nézetét:

– A karabélyra úgy gondoljanak, mint egy pisztolyra, amihez puskatust erősítettek – magyarázta McCoy hadnagy. – Ha tüzelés előtt célba is veszik az ellenséget, egészen biztosan el is találják vele.

Az eligazítás alatt a partra szálló osztag tagjai intenzív érdeklődést mutattak a karabély iránt. Ennek az volt az oka, hogy mindenkinek ezzel a fegyverrel kellett partra szállnia – kivéve Wallace alhajómentert és McCoy hadnagyot, akik az ausztrálok 9 mm-es Sten géppisztolyát vitték magukkal.

– Két okból nem viszünk magunkkal semmit, ami ennél nehezebb – mondta McCoy hadnagy. – Először is, a Garanddal meggyúlne a bajunk a gumicsónakban a mérete miatt. Másodszor, nem azért megyünk Bukára, hogy megszálljuk a szigetet. Mi csak a partra akarunk lopózni. Kis szerencsével, egyáltalán nem fogunk japán katonákat látni.

A tengerészgyalogosok kicsit morogtak emiatt Townsville-ben és a *Pelican* fedélzetén is. Főleg Tom Kelly törzsőrmester dörögött, aki hihetetlenül értett a

Thompson géppisztolyhoz, és Al Doud őrmester, aki mindenáron magával akart vinni egy Browning könnyű géppuskát. De a morgásnak hamar vége lett. McCoy nemcsak, hogy *veteránnak* számított a Makin-sziget elleni támadásban való részvétele miatt, de ráadásul olyan tiszt is volt, akivel nem lehetett szarakodni.

Alig vittek magukkal tábori felszerelést, csak néhány napra való fejadagot, ruhát és elsősegélycsomagot. McCoy azt is elmondta nekik, hogy a partig evezniük kell, mert a farmotor megbízhatatlan, és túl hangos.

McCoy közölte velük, hogy a gumicsónakban úszónadrágot kell viselniük, mert abban könnyebb evezni, és mert a csuromvizes típusruhában nagyon nehéz lett volna úszni.

A terv némileg módosult azóta, hogy McCoy és Banning először felvázolta. Az új terv szerint McCoy hadnagy, Kelly törzsőrmester és Harry Godfrey tizedes megy az egyik gumicsónakkal, míg Wallace alhajómester, Al Doud és George Hart őrmester a másikkban.

– Valóban, a csónakok nem lesznek kiegyensúlyozva – mondta McCoy Kelly törzsőrmester kérdésére válaszolva –, de hetven, nyolcvan kilóval könnyebbek is lesznek, mintha minden csónakba négy ember ülne. Számolnunk kell a rádiók súlyával is.

Amikor az eligazításnak vége lett, McCoy az osztag minden egyes tagjával egyenként felmondatta, hogy mi lesz a saját szerepe a partraszállásban, aztán pedig, hogy mi lesz a többiek szerepe. Hart úgy vélte, hogy az, aki nem tudta, hogy mi lesz a dolga, az valószínűleg komplett idióta, ugyanis a terv a következő volt:

A partraszállást követően McCoy azonnal kapcsolatba lép az adó-vevő segítségével a Pelicannal, és közli a parancsnokkal, hogy elérték a partot. Ezt követően ő és Wallace kiveszi a fegyvereket a vízálló csomagolásból, majd kiválogatják azokat a felszereléseket, amelyeket a sziget belsejébe kell vinniük. Időközben Doud őrmester és Godfrey tizedes leereszti a gumicsónakokat, Hart őrmester pedig elkezd a parti homok vizsgálatát, Kelly törzsőrmester pedig segít neki, ha kell.

Még mindig fürdőnadrágban, Hart őrmester és Kelly törzsőrmester a partszakaszon tízméterenként, elvégzi a tesztet. Ezalatt a többiek átöltöznek, a fegyvereket kiosztják, és a leeresztett gumicsónakokat, a rádiókat és a felszereléseket, amelyeket nem visznek magukkal Ferdinánd Hathoz, olyan helyre viszik, ahol el lehet rejteni.

Miután az osztag elindul Ferdinánd Hat felé, a hátrahagyottak – vagyis Hart őrmester és Godfrey tizedes – befejezik a csónakok, a rádiók és a felszerelések álcázását, felveszik az egyenruhájukat, és várják, hogy a többiek visszatérjenek. Feltéve, hogy nem találkoznak japánokkal út közben, és hogy Wallace alhajómesternek sikerül megtalálnia Ferdinánd Hatot (ami jó tizenöt, harminc vagy negyven kilométernyire volt a hegyekkel tarkított őserdőben), a gyalogút mintegy harminchat, hetvenkét óráig fog tartani.

Hacsak nem találkozik egy 55 km/h-ra képes japán rombolóval, a HMAS *Pelican* minden reggel feljön a felszínre ugyanabban az időben, hogy megnézzé, mi újság a tengerparton. Ha a Ferdinánd Hathoz küldött emberek nem térnek vissza hetvenkét órán belül, feltételezniük kell, hogy már nem is fognak visszatérni, és akkor Hart őrmester és Godfrey tizedes nyugodtan megkísérelhet visszavezetni a hullámverésen keresztül a *Pelicanhoz*, amely aztán evakuálja őket.

Hart őrmester magában arra a következtetésre jutott, hogy még ha a tesztek be is bizonyítják, hogy a tengerpartra le lehet szállni repülőgéppel, akkor sem lesz értelme odaküldeni azt a repülőgépet, ha Ferdinánd Hattól nem megy oda senki, akit el lehetne vinni a szigetről. És egy őrmester és egy tizedes kedvéért biztosan nem kockáztatnák meg a leszállást. Egy ilyen repülőgépet bölcsebben is fel tud használni a Tengerészgyalogság. *Hűséggel mindhalálig!*

Hart őrmester elektromos szivattyúk hangjára lett figyelmes. Aztán úgy érezte, mintha megmozdultak volna, de nem volt biztos a dolgában. Egy pillanattal később aztán rájött, hogy tévedett. Nem mozdultak meg, csak ő rémült meg egy kicsit – vagyis majd összeszarta magát a félelemtől.

Aztán újabb kísérteties tengeralattjáró-hangokat hallott, és ezúttal biztos volt benne, hogy megmozdultak.

Egy ausztrál fickó mászott le a létrán, majd megállt félúton.

– Készen állunk, Mr. McCoy -jelentette be udvarias hangon.

Hart követte McCoyt a létrán. Aztán amikor elérte a következő fedélzet szintjét, valami hihetetlenül finom, friss levegő illata csapta meg az orrát.

A felszínen vagyunk, és kinyitották a fedélzeti nyílásokat, különben nem érezhetném a friss levegő illatát

Amíg a sorára várt, hogy McCoy és még néhány ausztrál matróz után ki-mász hasson az egyik nyíláson, a *Pelican* megremegett. Beindultak a tengeralattjáró dízelmotorjai.

Kilépett a külső fedélzetre. Elég világos volt odakint ahhoz, hogy lássa, a víz felszíne sima volt, szinte tükörsima.

Hála Istennek!

McCoy elindult a tengeralattjáró hátulja felé. Amikor Hart elindult utána, McCoy megállította, és a *Pelican* eleje felé mutatott, ahol ausztrál matrózok rakodták ki a rádiókat és a felszereléseket egy nyíláson keresztül.

Két perccel később Hart megpillantotta Kelly törzsőrmestert, aki a két gumicsónak egyike mellett térdelt, és arra készült, hogy felfajtassa. McCoy egészen közel hajolt a füléhez.

– Csak egyet, Kelly! – mondta McCoy.

– Uram?

– Kizárt dolog, hogy a telepakolt gumicsónakokkal átmenjünk ekkora hullámverésen – mondta McCoy. – A hullámok három, három és fél méteres távolságban követik egymást.

Hart hirtelen megszédült, aztán megborzongott. Tudta, hogy McCoy miért csak egy gumicsónakot akart felfújtatni. Azért, mert úgy döntött, hogy kénytele-

nek áttérni a „B” tervre. Ennek a tervnek a részleteibe kizárólag Wallace alhajómestert és Hart őrmestert avatta be, ugyanis a terv szerint csak ők hárman vettek részt benne.

Hart tudta, hogyha a hullámverés olyan erős, hogy a megrakodott gumicsónakkal lehetetlenné válik a partraszállás, akkor áttérnek a „B” tervre.

A „B” tervet nem vették át olyan sokszor, mint az „A” tervet, persze a „B” terv egyszerűbb is volt. Csak egy gumicsónak kellett hozzá, amely egyedül kísérli meg a partraszállást. A gumicsónakban McCoy hadnagy, Wallace alhajómester és Hart őrmester számára volt hely. A terv szerint csak a saját fegyvereiket viszik magukkal, valamint háromnapis száraz élelmet és két adó-vevőt, amit Wallace alhajómester átalakított, hogy kommunikálni tudjanak a HMAS *Pelican* és a repülőgéppel is (levegő-föld frekvenciákon).

Amikor a tengerpartra érnek, McCoy és Wallace megvárják, hogy Hart elvégezze a tesztet, és megállapítsa, hogy a tengerpart elbírja-e az R4D repülőgép súlyát. A tesztek eredményét – akár pozitív, akár negatív –, rádión továbbítják a *Pelican*nak, amely azután továbbítja Townsville felé.

Ha a teszt eredménye kedvező, akkor McCoy hadnagy és Wallace alhajómester elindul Ferdinánd Hat felé, Hart őrmester pedig a tengerparton marad, mivel semmi értelme nem lett volna kitenni a dzsungelén keresztül vezető, veszélyes túrának. Feltéve, hogy McCoy és Wallace megtalálja Ferdinánd Hatot, rádión közlik Townsville-lel, hogy várhatóan mikorra érnek vissza a partra. Amikor visszaérnek, elegendő munkaerőt visznek magukkal, hogy megbirkózhassanak a felszereléssel, amit az R4D visz majd magával.

Ha a tesztek alapján bebizonyosodik, hogy a repülőgép nem szállhat le biztonságosan, akkor Hart őrmester is McCoy hadnaggal és Wallace alhajómesterrel megy megkeresni Ferdinánd Hatot. Aztán együtt várnak ott, amíg egy másik, *jobb*, és megvalósítható terv alapján erősítést küldenek Ferdinánd Hatnak, a jelenlegi személyzetet pedig velük együtt kivonják.

A tervben az állt még, hogyha nem tudnak a hullámverés miatt partra szállni, akkor nincs tovább. Máshogy nem érhetek partot. Arról szó sem lehetett, hogy a partra ússzanak. A cápák miatt.

– Egy gumicsónakkal akarja megpróbálni? – kérdezte Kelly törzsőrmester némileg összezavarodottan.

– Csak hárman megyünk: Wallace alhajómester, Hart őrmester és én – felelt McCoy. – A felszerelés marad.

– Uram, én szeretném megpróbálni – mondta Kelly törzsőrmester.

– Csak eggyel több éhes száj lenne – mondta McCoy hadnagy. – De azért kösz, őrmester.

– Én tényleg szeretnék menni, hadnagy – mondta Kelly.

– Amint vízre tette a gumicsónakot, őrmester, kezdjék el lehordani a felszerelést!

– Bassza meg! – mondta Kelly őrmester.

McCoy hadnagy szemmel láthatóan nem hallotta, amit az őrmester mondott.

Jó száz méterre a tengerparttól, az egyik hullám fejre állította a gumicsónakot, és George Hart egy szempillantás alatt a víz alatt találta magát. Ösztönösen a felszín felé kezdett úszni.

Itt fogok megfulladni pár méterre ettől a kibaszott tengerparttól!

A vártnál sokkal hamarabb ért fel a felszínre. Amikor körülnézett, egy újabb hullámot pillantott meg, ami éppen a fejére készült zuhanni. Nagy levegőt vett, és lebukott a víz alá.

Amikor ismét feljött a felszínre, és elkezdte taposni a vizet, feltűnt neki, hogy a homoksűrűség-mérő felszerelés újra és újra a hátának csapódik. A felszereléshez járó kötélfogantyút ugyanis még induláskor a nyaka köré tekerte. Ekkor döbrent rá, mennyire okos dolog volt felvenni a mentőmellényt. A sűrűségmérő meglehetősen nehéznek bizonyult.

Aztán megpillantotta McCoyt. A hadnagy éppen a fegyvereiket igyekezett beletuszkolni egy mentőmellénybe, hátha úgy a hullámverés kisodorja a partra. A következő személy, akit meglátott, ismeretlen volt számára. De egy pillanattal később már felismerhetővé vált. Wallace alhajómester volt az. Amikor Hart utoljára látta Wallace alhajómestert, a haja még tizenöt centiméteres távtartó gyanánt funkcionált a sapkája alatt. Most viszont a teljesen elázott és majdnem az álláig érő, lelógó haja eltakarta az arcát. Wallace tisztára úgy nézett ki, mint egy nagyon csúnya nő.

Hart Wallace-ra mutatott. McCoy a mutatott irányba nézett, aztán röhögni kezdett. Wallace először meglepett képet vágott, aztán a feje eltorzult dühében.

– Hülye buzik! – kiáltotta. Kisepert néhány tincset az arcából, aztán elfordult, és úszni kezdett a part felé. Két csomagot tolt maga előtt, amit saját kezűleg tuszkolt mentőmellényekbe rohamtempóban.

Minden megvan: a fegyverek, az adó-vevők és a ruhák.

Újabb hullám lendült támadásba, és telibe találta Hartot. Annyira váratlanul érte a dolog, hogy belélegzett némi tengervizet is.

Köhögni kezdett, aztán köpött néhányat, majd úszni kezdett McCoy és Wallace után.

Aztán megpillantotta a gumicsónakot. Egy hullám megint megfordíthatta, mert már nem fejjel lefelé hánykolódott a habokon. Aztán valóban jött is egy hullám, és lágyan a homokos partra dobta a csónakot.

Negyven méterre a parttól Hart lába megérintette a tengerfenéken lerakódott homokot, úgyhogy abbahagyta az úszást, és a hátralévő távolságot a vízben gyalogolva tette meg.

Már majdnem a partra ért – derékig érő vízben gyalogolt –, amikor egy hullám ismét hülyét csinált belőle: leverte a lábáról, és lenyomta a víz alá.

A tengerart sokkal szélesebbnek bizonyult annál, amire előzőleg számítottak, és annál is szélesebbnek és laposabbnak, amilyenek a gumicsónakból tűnt. Ennek ellenére, Hart azonnal nekilátott elvégezni azt, amire utasították: elkezdte mérni a homok sűrűségét a partszakasz kellős közepén.

De aztán eszébe jutott, hogy akkor, amikor az utasítást kapta, még olyan tengerpartokban gondolkodtak, amilyenek Floridában vannak. Ez viszont legalább kétszer vagy háromszor olyan széles volt. Ilyen széles tengerpartnál lehetetlen kiszámítani, hogy dagálykor meddig fog emelkedni a víz.

Ehelyett – mivel a tengerparti fővényt minden átmenet nélkül felváltotta egy gyökerekből és fákból álló természetes fal –, Hart a növényzet vonalához ment, és lelépte a légi hadtest C-47-ese szárnyának fesztávját – kétszer (a fesztávot még Floridában megmérte). Aztán újból körülnézett, megnézte, hogy hol áll, még egyszer lelépte a gép szárnyának fesztávját. Újra megállt, körülnézett, és még egyszer lelépte a fesztávot.

A növényzetet is figyelembe véve, legalább két R4D fért volna el egymás mellett a fák és a hely között, ahol végül leverte a kúpot a földbe. A tenger irányában még több volt a hely.

Tehát leszúrta a kúpot a homokba, és ráejtette a súlyt. Aztán letérdelt, és leolvasta a számokat.

Ezt nem hiszem el – gondolta George. – *Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen!*

Kihúzta a kúpot a földből, másfél méterrel közelebb ment a tengerhez, a földbe szúrta a kúpot, és ráejtette a súlyt. A kúp most sem süllyedt mélyebbre, mint az előző mérésnél.

Jesszusom! Talán agyag vagy kő, vagy valami ilyesmi van itt! Ez nem létezik!

Ásni kezdett a kezével, de három-négy centiméter után már csak nehezen boldogult.

Talpra szökkent, ötven méterrel arrébb szaladt, és megismételte a tesztet. Aztán száz méterrel futott arrébb, és ott ismételte meg a tesztet.

Aztán visszament oda, ahonnan elindult.

McCoy az útjába állt, és felé nyújtotta a típusruháját.

– Ezt vegye fel!

– Attól fél, hogy leégek a napon? – felelte Hart vidáman.

– Megvédi a bogaraktól – felelte McCoy.

Hart annyira fel volt dobódva, hogy észre sem vette, hogy folyamatosan az arca elől hessegette a rovarokat és bogarakat, és testének különböző pontjain igyekezett agyoncsapni azokat. Amikor végignézett magán, mindenütt rovarcsípés nyomait vélte felfedezni.

– A rovarcsípés elleni krém az elsősegélycsomagban van – mondta McCoy, és a *Pelican* felé intett a fejével.

Hart bólintott.

– Mi a helyzet?

– Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen – felelte Hart. A fürdőnadrágjára húzta a típusruháját, aztán tovább futott a tengerpart távolabbi pontja felé.

Öt perccel később visszakocogott McCoyhoz, aki az akkumulátoros, rövidhullámú adóvevővel a kezében állt.

- Mit mondjak nekik? – kérdezte McCoy.
- Azt, hogy Kettes, ismétlem, Kettes – felelte Hart.
- Biztos benne? – kérdezte McCoy.
- Biztos – felelte Hart ragyogó arccal.
- McCoy a szája elé emelte a mikrofont.
- Madár, itt Madár Egy, vétel.
- Hallgatlak, Madár Egy.
- Az üzenet Kettes. Ismétlem, Kettes. Nem tévedés, Kettes. Vétel.
- Vettem, az üzenet Kettes, nem tévedés, Kettes, vétel.
- Az üzenet Kettes, vége.
- Sok szerencsét, fiúk! Viszlát hamarosan. Madár, vége.

McCoy és Hart elvigyorodott.

- Wallace a bozótban szimatol. Vízet keres – mondta McCoy.
- Remek – felelte Hart.

Mi a picsának örülök annyira? Amint megtalálja a vizet, ő meg McCoy elmennek a fenébe, engem meg itt hagynak ezen a kibaszott szigeten.

Wallace öt perccel később került elő... egy szál ágyékkötőben. A nyakában iránytű lógott egy bőrszíjon. Az egyik kezében a Sten géppisztolyát tartotta, a másikon pedig egy olyan fura kinézetű bozótvágó kés volt, amelyet Hart Townsville-ben is látott. A haja mostanra megszáradt, és szemmel láthatóan visszanyerte eredeti állását, bár a frizurája nem tűnt már olyan kifogástalannak, amilyen korábban volt. Wallace most már egyáltalán nem úgy nézett ki, mint az Ausztrál Királyi Haditengerészet tartalékos alhajómestere.

Úgy néz ki, mint egy kibaszott kannibál!

McCoy elmondta neki, hogy milyen eredménnyel jártak Hart tesztjei.

– Sejtettem, hogy így lesz – mondta Wallace elgondolkodva. – Amint megláttam a tengerpartot, beugrott nekem, hogy az itteni hullámverés ideális a homok tömörítésére. Azok a nagy hullámok pedig elég nedvesen tartják a homokot ahhoz, hogy ne tudjon kiszáradni.

Hartnak fogalma nem volt arról, hogy miről beszél Wallace.

– Találtam magának egy helyet, ahol viszonylag kényelmesen ellesz – folytatta Wallace. – És arra gondoltam, McCoy hadnagy, hogy jobb lenne, ha inkább maga is itt maradna Hart őrmesterrel.

– Miért? – kérdezte McCoy.

– Ne vegye sértésnek, McCoy hadnagy, de egyedül sokkal gyorsabban tudnék haladni.

Istenem, add, hogy egyetértsen Wallace-szal!

– Hát, ha így gondolja, akkor nem bánom – felelte McCoy. Wallace bólintott.

– Na, akkor segíték maguknak berendezkedni, aztán indulok.

(Kettő)

Queensland, Townsville

Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálat

1942. október 6., 05.55

FRDI, KCY. FRDI, KCY. KF KÓD HÜ.

Ausztrál Királyi Partfigyelő Rádió, itt a CINCPAC rádió. Készüljenek fel kódolt hadműveleti üzenet fogadására.

Paul W. Cahn, az Ausztrál Királyi Haditengerészet tartalékos, harmadosztályú rádiósa ADÁS-állásba pöccintette a rádiótávírója kapcsolóját, aztán gyorsan lepötyögte, hogy KCY, FRDI. HA. Ahogy az üzenetet sugározni kezdték a megszokott, ötkarakteres, zagyvalék blokkokban, a rádiós ahhoz a géphez fordult, ami a papírcsíkot gyártotta a rejtjelező géphez, és gépelni kezdett.

Anélkül, hogy abbahagyta volna a gépelést, Cahn rádiós odakiáltott Vincent J. Esposito tengerészgyalogos őrmesternek.

– Vincent, szerintem szólj oda az aranygallérosoknak! Szerintem nagy számban vannak. Akármilyen ez, „hadműveleti utasítás”-prioritással jön.

A hadműveleti utasítás volt a második legmagasabb üzenetprioritás.

Esposito őrmester letette a kávéscsészéjét, és sietve távozott a rádiósszobából.

Alig két perccel később Cahn rádiós a távíróbillentyűje után nyúlt, és lepötyögte, hogy:

KCY, FRDI, HÜV VE.

CINCPAC rádió, a Partfigyelő Rádió vette a hadműveleti utasítást.

Vége.

Megvárta az FRDI, KCY. VE. választ, aztán felvette a papírcsíkot, ami a kódolt üzenet dekódolásához kellett, és befűzte a rejtjelező gépbe. Egy pillanattal később a rejtjelező hangos csattogással munkához látott.

FRDI, KCY.

KCY 34. OKT. 6.

HADMŰVELETI UTASÍTÁS

A KÖVETKEZŐT MADÁRTÓL KAPTUK 05.45-KOR TOVÁBBÍTÁSRA

ÜZENET:

ELSŐ RÉSZ

A BAKER TERV, ISMÉTLEM A BAKER TERV VÉGREHAJTVA 05.30-KOR, ISMÉTLEM, 05.30-KOR.

MÁSODIK RÉSZ

A TOJÁSOK A CSIRKÉVEL EGYÜTT A FÉSZEKBE VANNAK, ISMÉTLEM, A FÉSZEKBE VANNAK.

HARMADIK RÉSZ

SZILÁRDSÁG KETTES, ISMÉTLEM, KETTES, NEM TÉVEDEÉS, ISMÉTLEM, NEM TÉVEDEÉS.

VÉGE

Mire Cahn kivette a kódolt üzenetet a gépből, Eric Feldt korvettkapitány (Ausztrál Királyi Haditengerészet) és Edward Banning tengerészgyalogos őrnagy már a rádiósszobában voltak. Banning kezében egy nagyméretű, vastag, barna borítékot tartott.

Cahn rádiós Feldt korvettkapitány kezébe adta az üzenetet. Feldt elolvasta, és továbbadta Banning *őrnagynak*, aki szintén elolvasta, és Esposito őrmesternek adta, aki elkeseredetté¹ Próbálta elolvasni az üzenetet Banning őrnagy háta mögül.

– A szentségit nem bírtak átevezní a buzi hullámverésen, vagy valami más nem jött össze! A kurva anyját – mondta Feldt korvettkapitány.

– McCoy és Wallace partot ért – mondta Banning. – És a szilárdság kettes! McCoynak a parancsai szerint meg kellett állapítania, hogy milyen szilárd a tengerparti fővény, majd a szilárdságot egy ötös skálán kellett elhelyeznie. Az egyes azt jelentette, hogy tökéletes, az ötös pedig, hogy életveszélyes.

Banning elővett egy papírt a barna borítékból. Előre legépet néhány üzenetet, felkészülve minden elképzelhető esetre. Az üzenetben, amit elővett a borítékból három helyet üresen hagyott, most azonban az egyikbe beírta, hogy BAKER, a másíkba, hogy 42/OKT/6., majd a harmadíkba, hogy KETTES. Aztán a papírt Cahn rádiósnak adta.

– Minél hamarabb, annál jobb Cahn – mondta Banning.

– Igenis, uram.

Cahn a papírcsíkot előállító géphez ült, az egyik kapcsolót „SZABAD”-állásba helyezte, aztán gépelni kezdett:

CÍMZETT: CINCPAC

HADMŰVELETI UTASÍTÁS

FELADÓ: AZ AUSZTRÁL KIRÁLYI HADITENGERÉSZET PARTFIGYELŐ SZOLGÁLTÁNAK PARANCSNOKA

TOVÁBBÍTANDÓ AZ 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY PARANCSNOKÁNAK

HOMER DILLON TENGERÉSZGYALOGOS ŐRNAGY ÉSZÉRE X BAKER TERV SIKERESSEN VÉGREHAJTVA 42./OKT./6-ÁN X SZILÁRDSÁG KETTES, ISMÉTLEM, KETTES X VÉGREHAJTANI A VICTOR TERVET X KIZÁRÓLAG KÉSEDELEM ESETÉN VÁLASZOLJON X FELDT

Aztán Cahn különféle kapcsolókat „KÓDOL”-állásba pöccintett a rejtjelezőn, behelyezte a papírcsíkot, és várta, hogy az üzenet megjelenjen.

Két perccel később a ONCPAC rádió jelezte a Partfigyelő Rádiónak, hogy vették a hadműveleti utasítást. Négy perccel később a ONOPAC rádió újabb üzenetet küldött:

FRD1, KCY, INF 1TENGGYALHAD HÜV

Partfigyelő Rádió, itt a CINCPAC rádió. Informálok, hogy az 1. tengerészgyalogos-hadosztály vette a hadműveleti utasítást.

KCY, FRD1, KÖSZ. FRD1, VE.

– Megkapták, uram – jelentette Cahn.

– Mikor lépünk kapcsolatba Ferdinánd Hattal? – kérdezte Banning.

– Hat ötvenkor, uram – mondta Cahn, miután megnézte a kódfüzetében az 1942. október 6-ra, 00.01-24.00 közötti időszakra vonatkozó bejegyzését. - Nagyjából tíz perc múlva, uram.

– Próbálja meg most! – adta ki az utasítást Feldt korvettkapitány.

Cahn megpróbálta. De Ferdinánd Hat nem válaszolt. Mint ahogy a megadott időpontban sem válaszolt.

– Próbálja tovább! – utasította Feldt a rádióst.

Cahn 120 másodperces intervallumokban lepötyögte, hogy FRD6, FRD1. FRD6.FRDI.

07.10-kor, húszperces késéssel, FRD6 bejelentkezett.

FRD1, FRD6. FRD1, FRD6.

– Ők hívnak minket, uram – mondta Cahn. – A mi hívásunkra nem reagáltak. Talán rossz a vétel.

– Próbálja újra!

FRD6, FRD1. FRD6, FRD1.

FRD1, FRD6. UR 2X5.

FRD 5, FRD1. KF KÓD

FRD1, FRD6. HA.

FRD6, FRD1.

EGYSZERŰ BEHELYETTESÍTÉS

WAGGA WAGGA SZŐKE LÁNYÁNAK NEVE

MÁSODIK NÉV DETTÓ

BANNING KOCSIJÁNAK TÍPUSA, ISMÉTELEM TÍPUSA

W. E. B. GRIFFIN

05x08x15x16x02

05x21x12x02x04

15x04x21^x11x10

13x14x24x25x13

Bx23x06x17x02

15x21x23x24x02

JELEZZÉK/ HA MEGÉRTETTÉK

FRD1 KÁ.

Cahn rádiós fél percen keresztül hallgatózott, és közben finoman állított a vevőjén.

– Elvesztettem a vivőjelét, uram. Valószínűleg kikapcsolta a rádióját, hogy dekódolja az üzenetet.

– Reméljük – mondta Banning. Esposito őrmesterhez fordult. – Esposito, üljön oda a telexhez, és küldjön el mindent, amit Brisbane-be kell küldeni! Kizárólag Hon hadnagy részére!

– Igenis, uram.

– Mondja meg neki, hogy azt javaslom... ezt a szót használja, hogy javaslom... hogy továbbítsa az üzenetet Pickering tábornoknak a speciális csatornán.

– Igenis, uram.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? – kérdezte Feldt. – A hiú remény rosszabb, mint a reménytelenség.

– Ó, ti, kicsinyhitűek – mondta Banning. – Küldje csak el, Esposito! Esposito őrmester a kezébe vette az üzeneteket, leült a telexgép elé, és gépelni kezdett.

(Három)

Salamon-szigetek Buka

Ferdinánd Hat

1942. október 6., 07.15

– Remélem, hogy tudod, mi a franc az a Wagga Wagga – közölte Joe Howard tartalékos tengerészgyalogos hadnagy Jakob Reeves alhadnaggal –, mert nekem fogalmam sincs.

– Az egy kis vidéki város Új-Dél-Walesben – felelte Reeves.

– Város?

Reeves bólintott.

– Nagy jóindulattal ugyan, de azért annak lehet nevezni. És amennyire tudom, nincs egy lélek sem abban a városban, akit ismernék. Odavalósi szőke lányt meg aztán végképp nem ismerek.

– A barátnőm Wagga Waggába való – mondta Steve Koffler őrmester.

– Akkor ez lesz az – mondta Howard.

– Azt hittem, hogy a te barátnőd a pataknál van, és a gatyádat mossza – mondta Reeves.

– Megmondtam már magának, maga szemétláda, hogy fejezze be ezt a fasz-ságot!

– Elég legyen, Koffler!

– Elmeget a picsába, megmondtam neki, hogy fejezze be!

– Elég legyen, Koffler őrmester! – mondta Howard határozottan.

– A picsába!

– Pedig lekuporodott neki...

– Te is állítsd le magad, Reeves! – mondta Howard.

– *Maga nekem* nem parancsol, hadnagy!

Nem kis erőfeszítés árán, de Howardnak sikerült megőriznie a nyugalmát.

Reeves dühös pillantását mindenesetre állta.

Aztán Reeves vállat vont.

– Őrmester, elnézést kérek – mondta Reeves. – Csak viccelődtem. Azt hittem, hogy viccesnek talált.

– Nem számít – mondta Koffler nem túl meggyőzően.

– El sem tudom képzelni, hogy mi lehet az oka, de mintha kicsit robbanékonyak lennénk mostanság – mondta Howard. – Nem engedhetjük, hogy elszabaduljanak az indulataink!

– Azért én mégis elmondanám – mondta Koffler jogos felháborodással –, hogy mindössze egyetlen alkalommal fordult elő a dolog, és akkor is picse részeg voltam.

Howard úgy érezte, hogy menten kirobban belőle a röhögés.

– Attól a szar sörtől, amit Reeves pancsolt – mondta Koffler.

– Akkor elmeget a picsába, őrmester! – mondta Reeves. – Ha így állunk, akkor többet nem pancsolok több sört magának!

Howardból kitört a röhögés. Reeves elégedettnek látszott.

– Most aztán megástad a sírod, Koffler – mondta Howard. – Nem ihatsz többet Reeves hadnagy pompás, ízletes söröcskéjéből.

– Az egy alattomos szar – mondta Koffler.

Howard megkönnyebbülten nyugtázta, hogy a civakodásnak ezzel vége is lett.

– Vajon mit értenek az alatt, hogy Banning autójának a típusa? – kérdezte Reeves.

– Studebaker – mondta Howard. – Nem? Vagy arra az angol kocsira gondolnak, a Jaguárra, amivel Pickering kapitány furikázott?

– Itt az áll, hogy „típusa, ismétlem, típusa” – mondta Koffler. – Szerintem a President szóra gondolnak, mint Studebaker President. Ha a Jaguára gondoltak volna, akkor Pickeringet írtak volna.

– Steve-nek egészen biztosan igaza van – mondta Reeves.

– Akkor próbáljuk ki! – mondta Howard. Nem kerülte el a figyelmét, hogy Reeves ezúttal Koffler keresztnévét használta.

– Hát szavak, annyi szent – mondta Howard öt perccel később –, de mi a francot jelentenek?

Reeves és Koffler a papírra meredt. A papíron az öt karakterből álló blokkok voltak, illetve Howard értelmezése.

Daphne Famsworth President

N A T H A

N H A I N

ALBÁN

H A I O S

O T T P A

T I E N S

H E S A A

Nathan Hainatban Haiosott Patienshes

– A „hainatban” talán „hajlatban” – találgatott Koffler.

– A „Daphne Famsworth President”-ben nincs ugyan „J”, „Z”, vagy „L” – mondta Reeves –, de szerintem ez „hajózott” és „hajnalban”.

– Nathan hajnalban hajózott Patience-hez – mondta Howard. – Ennek így van értelme. De mit jelent?

– Nathan az nyilván az a Nathaniel, akiről az első üzenetben is szó volt – mondta Reeves. – Ez akár azt is jelentheti, hogy a partra jött, úszott egy hajóról, vagy tengeralattjáróról, vagy ilyesmi.

– Hajnalban? Ma hajnalban?

– Igen. Ha tényleg ez az üzenet, akkor ma hajnalban.

– Lehetséges ez? – kérdezte Koffler.

– Nem lehetetlen. De ez még nem jelenti, hogy meg is csinálta. Hogy tényleg idejött. Bukának azért van kevés kikötője, mert a legtöbb partszakaszon annyira

erős a hullámverés... főleg az évnek ebben a szakában. Feltételezem, ezt ők is tudják. Ez azt jelenti, hogy valamelyik kikötő közelében kell próbálkoznia, de akkor nagyon messze van tőlünk, vagy pedig valahol a közelben kell megpróbálnia átverekednie magát a hullámverésen. Az pedig roppant nehéz lenne.

– Tudják, hogy mennyire fogytán van már az ellátmányunk – mondta Howard. – Talán azt gondolták, hogy megéri kockáztatni.

– Vajon jön vele még valaki? – kérdezte Steve.

– Az szép lenne, Steve – mondta Reeves. – Túl szép. Bár, ha én lennék az az ember, aki ennyit töri magát, hogy idejuttasson valakit, én bizony megerőltetném magam még egy kicsit, és nemcsak egy embert küldenék, hanem többet... és persze ellátmányt.

– Kapsold be a rádiót, Steve! – adta ki az utasítást Howard. – Azt üzend, hogy „Az üzenetet vettük és megértettük”!

– Ez minden?

– Ez minden. Ha többet akartak volna elárulni, akkor megtették volna.

– Igenis, uram.

(Négy)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

5. tengerészgyalogosok, 2. zászlóalj, parancsnoki állás

1942. október 6., 08.30

A kezét párnaként használva, Jack NU Stecker tartalékos tengerészgyalogos őrnagy az oldalára fordulva aludt az S-3-as részleg padlóján. A Garand puskája, amelynek a szíjához két darab nyolc löszeres tár volt erősítve, a hadművelleti térkép fakeretébe vert szögön lógott.

Amikor a repülő, aki a Henderson repülőtérrel jött, besétált a parancsnoki állásba, és megkérdezte, hogy beszélhet-e az Öreggel, Stecker S-3-as őrmestere csak vonakodva akart engedni a kérésnek.

– Egy rohadt hunyásnyit sem aludt egész éjszaka, százados – mondta az őrmester. – Nem várhatnánk vele pár órát?

Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos százados megrázta a fejét.

– Nem, tűzvezér, nem várhatnánk – mondta Galloway hangosan.

– Igenis, uram – mondta a tűzvezér, Stecker mellé térdelt, és finoman megrázta a vállát.

– Uram? Uram?

Stecker nem igazán akart felkelni, még az őrmester kezét is lesöpörte a válláról. De aztán egy pillanattal később már ébren volt, és ülő pozícióba kényszerítette magát.

– Mi van, tűzvezér? – kérdezte Stecker az órájára pillantva.

– Egy tiszt akar magával beszélni, uram.

Stecker végignézett a sötét helyiségben, és meglátta Gallowayt.

– Ajánlom, hogy fontos legyen, százados! – jelentette be Stecker tárgyilagosan.

– Uram, a nevem Galloway. A VMF-229 parancsnoka vagyok. Steckert rossz érzés fogta el.

– Szeretném magunkra maradni, tűzvezér. Megoldható? – kérdezte halkán. Megvárta, amíg a tűzvezér kísért a helyiségből, és csak azután szólalt meg.

– OK, halljam!

– A fia leszállás közben lezuhant, uram. Úgy húsz perccel ezelőtt – mondta Galloway.

– Maga jött személyesen elmondani, ami azt jelenti, hogy rossz híre van – mondta Stecker.

– Alaposan összetörte magát, uram, de él.

– Definiálná nekem azt, hogy „alaposan összetörte magát”?

– Eltörte mindkét lábát, a jobb karja szilánkosan tört el, és valószínűleg a kulcscsontja is megrepedt. Biztosra veszem, hogy pár bordáját is eltörte, és a belső szervei is megsérülhettek.

– Jesszusom! – sóhajtott fel Stecker. – Túl fogja élni?

– Persons fregattkapitány... most jöttem el tőle... azt mondja, ha nem lép fel semmilyen komplikáció...

– Persons? – kérdezett közbe Stecker. – Alacsony, mogorva fickó?

A kezét vállmagasságba emelte, jelezve, hogy egy tökmagra gondol.

– Igen, uram.

– Mi lesz, ha nem lépnek fel komplikációk?

– Fel fog épülni, és talán még repülőállományba is visszavehetjük.

Csak azért mondom ezt, mert Persons ezt mondta nekem, és mert szeretném elhinni, és nem azért, mert elhiszem. Amikor kihúzták a roncsok közül, én lepődtem meg a legjobban, hogy életben van.

– Bele sem merek gondolni, hogy fog reagálni Mrs. Stecker, ha megkapja a táviratot – mondta Stecker. – Gondolom, már intézkedett.

– Nem, uram. Még nem. A MAG-21 intézi ezeket a dolgokat, uram. Szerintem beszélhetne Dawkins ezredessel...

– Mi történt? Lezuhant leszállás közben? így kell udvariasan mondani, hogy valamit eltolt?

– Nekem úgy tűnt, uram, hogy defektes volt a jobb kereke.

– Láta a balesetet?

– Igen, uram. Mögötte repültem.

– És?

És egy másodperccel azután, hogy földet ért, jobbra billent, aztán pedig az egész gép előre bukfcenezett, és közben sodródott végig a kifutón. Ettől már csak az lett volna rosszabb, ha több üzemanyag van a tankjában, mert akkor még fel is robbant volna.

– Száraz landolást kísérelt meg, uram. Kifogyott az üzemanyaga, és leállt a motorja.

– Hogyan történhetett ilyesmi?
– Elég rendesen odapörkölték nekünk ma reggel, őrnagy...
– Korán keltem, úgyhogy láttam.
– ... a fia pedig addig maradt fenn, amíg csak bírt, és úgy gondolta, hogy elég lesz az üzemanyaga.

– Maga erre buzdítja a pilótáit, igaz, százados? Hogy maradjanak fenn addig, amíg már csak annyi üzemanyaguk van, hogy még *talán* elérjék a leszállópályát? – kérdezte Stecker merő undorral a hangjában, de aztán azonnal elnézést kért. – Elnézését kell kérnem. Ezt nem kellett volna. És maga is ott volt velük, és gondolom, ugyanazt tette, amit a többiek.

– Ma reggel három Wildcatet veszítettünk el, uram. A légi hadtest pedig két P-400-ast.

– Beleszámolta a fiamat is?

– Nem, uram. Őt nem.

Az egyik Wildcatet Jack Finch őrnagy vezette, aki nem lett volna velünk, ha nem mondtam volna neki azt a régi, szép idők emlékére, hogy velünk jöhet.

– Mind odaveszett, vagy csak lelőtték őket?

– Az egyik P-400-as pilótának sikerült visszahoznia a gépét, uram. A többieknek nem sikerült.

– Meséljen nekem erről a defektes kerékről! – mondta Stecker egy pillanattal később.

– Azt mondta, hogy beszedett pár találatot... őrnagy, elfelejtettem az előbb mondani, hogy a fia lelőtt két Bettyt és egy Zérót ma reggel. Ezzel ász lett. Összesen hat lelőtt gépe van.

– Én csak egyről tudtam – mondta Stecker. – A defektes kerék?

– Odahívott, és mondta, hogy beszedett pár találatot, úgyhogy odarepültem mellé, hogy megnézzem, és láttam jó néhány lyukat a futóműve körül.

– És elmondta neki?

– Jeleztem neki, uram. A rádiója nem működött. De értette a jeleimet.

– Akkor miért nem próbált meg behúzott futóművel leszállni?

– Csak arra tudok gondolni, uram, hogy azt hitte, nem lesz gond.

– Menteni akarta a repülőgépét?

– Igen, uram. Valószínűleg ennek is sok köze lehetett a döntéséhez.

– És mi a helyzet a Pickering fiúval? – kérdezte Stecker. – Őt is lelőtték a többiekkel együtt?

Gallowayt meglepte a kérdés.

– Nem, uram. Ő épségben visszatért. A fiával repült párban, uram.

De három perccel a fia előtt szállt le, úgyhogy volt ideje elsétálni a repülőgépétől, és végignézni, ahogy a fia lezuhan. Aztán meg odarohant a roncsához, és végighallgatta, ahogy a fia teljes öt percen keresztül ordított a fájdalomtól, amíg ki nem emelték a roncsból. Épségben visszatért, de tudom, hogy megfog gyűlni vele a bajom. Láttam a szemében azt a vad fényt.

– Ismerem az apját – mondta Stecker.

– Igen, uram. Őrnagy, a dzsipem...

Stecker a szemébe nézett.

– Azon tűnődöm, hogy van-e elég bátorságom megnézni. Istenem, két háború között tartani kellene egy generációnyi szünetet, hogy az apáknak ne kelljen megnézniük a darabokra szaggatott fiaikat.

– Repülőgépen fogják evakuálni, uram. Espiritu Santóra viszik, uram.

– Ha elmegyek magával a dzsipjén, lesz, aid visszahozzon?

– Igen, uram. Nem gond.

– A Hendersonon minden századparancsnoknak saját dzsipje van? – kérdezte Stecker.

– Kölcsönvettem Dawkins ezredesét, uram. Szerintem nem fog érte megharagudni.

Stecker félretolta a sátra vászonlapból készített ajtaját.

– Tűzvezér, le kell mennem a hegyről egy időre – mondta Stecker.

– Őrnagy, én átkozottul sajnálom a dolgot – mondta a tűzvezér, és dühödtt pillantásokat lövellt Galloway századosra, mintha csak az ő hibája lett volna.

– Köszönöm, tűzvezér – mondta Stecker. – És ne terjessze!

– Igenis, uram.

– Hello, Pick – mondta Jack NU Stecker Malcolm S. Pickering hadnagynak. – Hogy van?

Pickering egy kórházi ágyon feküdt egy másik ágy mellett, amelyen Richard J. Stecker hadnagy heveit mozdulatlanul. Csövek húzódtak Pickering és Stecker karja között. Stecker vért kapott Pickeringtől.

– Jesszusom, annyira sajnálom! – mondta Pickering, és felült. A szemében könnycseppek csillogtak.

Stecker gyorsan visszafektette az ágyra.

– A csövek! – mondta Stecker, aztán letérdelt, és Pick vállára tette a kezét.

– Olyan kibaszottul sokan voltak – mondta Pick. – Egyszerűen nem tudtam fedezni!

– Biztosra veszem, hogy megtett minden magától telhetőt, Pick! – mondta Stecker, aztán elfordult, és végignézett a szomszéd ágyon.

Richard J. Stecker hadnagyról levágták a trópusi, pamut pilótaoverallt. Dick Stecker alsónadrágban, töménytelen mennyiségű gézbe és ragtapaszba csomagolva feküdt. Mindkét lábát sínbe tették. A hadnagy nem volt eszméleténél.

Jack Stecker őrnagy egészen finoman a fia arcára tette a kezét, és hosszú ideig ott tartotta.

Charles M. Galloway százados sírni tudott volna.

– Őrnagy, idehívom Persons fregattkapitányt – mondta Galloway.

Stecker bólintott.

Jake Dillon őrnagy azonban hamarabb rátalált Galloway századosra, mint Galloway százados az orvosra.

– Gondoltam, hogy itt leszel – mondta Dillon.

– Mi a francot akarsz?

Dillon a kezébe nyomott egy papírt.

HOMER DILLON TENGHERÉSZGYALOGOS ŐRNAGY RÉSZÉRE X BAKER TERV SIKERES-
SEN VÉGREHAJTVA 42./OKT./06-ÁN X SZILÁRDSÁG KETTES, ISMÉTLEM, KET-
TES X VÉGREHAJTANI A VICTOR TERVET X KIZÁRÓLAG KÉSEDELEM ESETÉN
VÁLASZOLJON X FELDT

– A Victor Moresbyt jelent, igaz? – kérdezte Galloway.

Dillon bólintott.

– Most honnan szerzel másodpilótát? – kérdezte Dillon. – Hallottam, mi tör-
tént Finch őrnaggyal. Nagyon sajnálom.

– Ezt úgy kellett volna mondanod, Jake – mondta Galloway undorral a hang-
jában –, hogy „sajnálom, ami Jack Finchsel történt”, és aztán kellett volna meg-
kérdened, hogy honnan szerzek másodpilótát.

– OK, sajnálom. De tényleg, honnan fogsz másodpilótát szerezni?

– Azt a másik kölyköt viszem magammal. Azt, amelyik vért ad Steckernek.

– Milyen kölyköt?

– Pickeringet.

– Neki nincs is meg az R4D-típusvizsgálója. Mi a francról beszélsz?

– Pickering pilóta. És nem is rossz pilóta. Egyébként is csak annyi dolga lesz,
hogy kiengedi meg behúzza a futóművet meg a fékszárnyat, meg beszél a rá-
dión. A gépet én fogom vezetni.

– Nem értelek, Charley. Kell, hogy legyen még valaki a Hendersonon, akinek
megvan az R4D-típusvizsgálója.

– Ha Pickering itt marad, akkor repülni fog. És amilyen lelkiállapotban van,
ha repül, akkor *meghal*. Ha velem jön, akkor csak *lehet*, hogy meghal.

– Ennek így semmi értelme. Nincs véletlenül ennek valami köze az apjához?

– Mindent tudok a repülésről meg a pilótákról, Jake, úgyhogy ne akarj kiok-
tatni! – felelte Galloway.

– Felejtsd el, Charley! Mikor tudtok indulni?

– Nem tudom, Jake. Egyelőre Pickering még vért ad a haverjának. Azt min-
denképpen meg kell vámunk. Érted? Ezzel a te hülye ötleteddel annyit igazán
várhatunk.

(öt)

Ausztrália, Brisbane

Délnyugat-csendes-óceáni Haderő

Főparancsnokság

Rejtjelező központ

1942. október 6., 09.35

Hon Song Do hadnagy (USA Hadsereg, híradós hadtest) már éppen végzett az éjszaka érkezett VARÁZSLAT-üzenetek dekódolásával, amikor a kis szobában lévő két telefon egyike megcsörrent. Az egyik telefon a helyi, hagyományos vonalra volt kötve, míg a másik egy titkosított, belső vonalra, amelyhez csak az SWPOA főparancsnokságának néhány készülékét csatlakoztatták. Azok az aranygallérosok, akik túl fontosnak találták magukat ahhoz, hogy a hagyományos vonalat használják, titkosított vonalat kértek – a főparancsnok, a vezérkari főnök, a törzskar négy G-je (személyzet, hírszerzés, tervezés és kiképzés, illetve hadtáp) és még néhány fontos ember a különleges törzsből, többek között a tábori csendőrség felügyelője.

– Hon hadnagy, uram – mondta Hon, és remélte, hogy nem a főparancsnok keresi, és hogy nem veszi észre a hangján, hogy bosszantja, amiért megzavarta.

– Banning őrnagyot kérem – mondta egy hang, amelyet Plútó nem ismert fel.

– Sajnálom, uram, de Banning őrnagyot pillanatnyilag nem tudom adni.

– Mikor tudja adni?

– Nem tudom megmondani, uram.

– Hol érhetem el?

– Megkérdezhetem, hogy kivel beszélek?

– Gregory ezredes vagyok.

Hon számára nem csengett ismerősen a név.

– Sajnálom, uram, de nem adhatok felvilágosítást Banning őrnagy hollétét illetően. Akar neki üzenetet hagyni?

– Nem tudja, hogy ki vagyok, hadnagy?

– Nem, uram. Sajnálom, de nem tudom.

A telefon elnémult.

– Maga is bekaphatja, Akárki ezredes! – mondta Plútó, és visszatette a kagylót a falra erősített készülékre.

Tizenöt perccel később hátul, az övébe dugott .45-össel, lezárt, a csuklójához Billncselt aktatáskával a kezében, Plútó kikapcsolt minden készüléket a helyiségben. Aztán – tisztára úgy érezte magát, mint Bulldog Drummond mesterdetektív – egy cérnát feszített ki egy, a téglafalból kiálló szög és az egyik szék közé. Ha valaki belép a helyiségbe, az elszakítja a cérnát.

Banning parancsára.

Kicsit melodrámba illő megoldás – gondolta Plútó – de ha Banning szükségesnek tartja...

Kulcsra zárta az ajtót, aztán végigment a folyosón, egészen az ellenőrző pontig.

– Ne felejtse el megejtetni a sárkányt, őrmester – mondta az egyik őrnök, miközben aláírkantotta a nevét egy formanyomtatványra a „Távozott” felirat alá. – Úgy hallottam, hogy korog a gyomra.

A poén nem jött be. Az őrmester alig láthatóan a folyosó vége felé intett a fejével, ahol egy tiszt állt a félhomályban.

Biztos egy katonai rendész – gondolta Plútó. –Jött megnézni, hogy a sorállomáynak nem hetvegynek-e valami könnyű nőcskékkal.

– Hon hadnagy, Gregory ezredes vagyok – mondta a kifogástalan, rózsaszín-zöld egyenruhát viselő, alacsony férfi. Alezredes volt, nem ezredes, a zubbonya hajtókáján a vezérkar emblémájával.

– Igen, uram?

– Van egy perce, hadnagy?

– Az igazság az, hogy nincs, uram – mondta Plútó, kissé megemelve az aktatáskáját.

Gregory alezredes egy bőrtárcát nyújtott Plútó felé. Egy jelvény és egy fényképes igazolvány volt benne. Olyasmi volt, amit Banning meg Moore tartott magánál, és ami a Haditengerészeti Hírszerzés különleges ügynökeként azonosította őket. Gregory igazolványán az állt, hogy nevezett tiszt az USA Hadseregének kémelhárító ügynöke.

– Igen, uram – mondta Plútó.

– Ed Banninggel úgymond barátok vagyunk, hadnagy. Tényleg fontos lenne, hogy beszéljek vele.

– Sajnálom, ezredes, de nem segíthetek.

Gregory alaposan végigmérte Plútót.

– Az emeletre megy azzal a táskával, hadnagy? Vagy a Vízililiom-lakba? *Honnan a francból tud ez az alak a Vízililiom-lakról? És ami fontosabb, mi a francot akar?*

Amikor Gregory rájött, hogy Hon nem fog válaszolni, stratégiát váltott.

– Meg ne sértődjön, Plútó, de tartok tőle, hogy maga inkább néz ki japán kémnek, mint én. Nem gondolja?

Honnan a fenéből tudja ez, hogy Plútónak hívnak?

– Nem ismerem magát, ezredes – mondta Plútó.

– Reméltem, hogy nem kell használnom a szót, amíg négyszemközt nem leszünk, de azért jöttem, hogy a Buka-hadműveletről beszéljek magával – mondta Gregory.

Bassza meg! Kompromittálódott a hadművelet De ki a fene pofázott neki?

Először arra gondolt, hogy Mrs. Ellen Fellernek járhatott el a szája, de az nem lehetett. Banning már rég kidobta a Vízililiom-lakból, amikor először elhangzott az a szó, hogy Buka.

De akkor ki lehetett?

Egy pillanattal később megvolt a válasz.

Az a barom ezredes a légi hadtesttől, akit MacArthur hívatott az irodájába.

– Nem kompromittálódott a hadművelet – olvasott Gregory ezredes a gondolataiban. – Csak azokat avattuk be, akiket feltétlenül szükséges volt. A Vízililiom-lakba megy?

Plútó bólintott.

– Akkor elkísérem. Valószínűleg úgyis kénytelenek leszünk Moore-t is beavatni.

A gazember átkozottul sokat tud a Vízililiom-lakról.

– Nem tudom, hogy meddig maradok ott, ezredes. Hogyan akar visszajönni?

– Megfigyelés alatt tartjuk a házat. Egy autó már várni fog, hogy visszahozzon. Mehetünk?

– Akkor sem mondom meg magának, hogy hol van Banning őrnagy, ezredes.

– Igen, Plútó, elég világosan az értésemre adta – mondta Gregory.

Gregory felajánlotta, hogy vezeti a Studebakert. Egy pillanatnyi hezitálás után Plútó belement: *Ez az alak egy kémelhárító. Nem fog olyan helyre vinni az autóval, ahol égő gyufát nyomnak a körmöm alá, hogy eláruljam nekik, hol van Banning. Egyébként is, autót vezetni úgy, hogy közben az ember kezéhez van Billncselve egy akatáska, nemcsak nehéz, de veszélyes is.*

Hamar kiderült, hogy Gregory nemcsak azt tudja, hogy merre van a Vízililiom-lak, hanem azt is, hogyan lehet a létező legrövidebb úton odajutni.

– Lenne egy kérdésem – mondta Gregory.

– Uram?

– Kíváncsi lennék valamire. Amikor bekeményített a telefonba, és amikor rájöttem, hogy szemtől szembe kell beszélnem magával, elmentem megnézni az aktáját. De nem találtam meg, mert magának nincs olyan. Hol tartják az aktáját? Pearl Harborban? Vagy Washingtonban?

Őszintén szólva fogalmam sincs.

– Azon tűnődtem, hogy hogyan kapja a fizetését?

– Küldenek egy csekket – felelte Plútó. – A csekkel elmegyek a pénzügyisekhez, ők pedig kifizetnek.

Gregory felmordult. Aztán témát váltott.

– Kaptam egy másolatot abból az őrizetbe vételi dokumentumból, amit Moore írt alá. Mrs. Farnsworth őrizetbe vételi papírjáról beszélek. A Kenguru FBI átküldte a helyőrségi csendőrségre, de ott nem tudták, hogy mit csináljanak vele, úgyhogy továbbküldték nekem. Mi a fene volt ez az egész?

– A Kenguru FBI?

– Őkirályi felségének Ausztrál Királyi Rendőrsége – mondta Gregory. – Mihez akarnak kezdeni vele?

Plútó úgy döntött, hogy nem válaszol a kérdésre.

– Tudom, hogy a házban lakik, az ég szerelmére – mondta Gregory. – Mondtam, hogy figyeljük a házat. Ed Banning kérésére.

– Az egy kedves, fiatal nő – mondta Plútó. – Egyetlen égbekiáltó bűnt követett el: hagyta, hogy teherbe ejtse egy tengerészgyalogos. Banning erről nem tudott, amikor megüzente, hogy beszélni akar vele. A Kenguru FBI, ahogy azt maga roppant találóan mondta, alaposan eltúlozta a dolgot.

– Ez gyakran előfordul velük – felelte Gregory, aztán egy-két másodpercre elhallgatott, és csak akkor szólalt meg újból, amikor már jól megrágta a kérdést, amit fel akart tenni. – Akkor tehát most már maguk közé tartozik a lány? Úgy értem, hogy nem az USA Tengerészgyalogság tagja, hanem inkább a 14. különleges egységé?

– Igen. Azt hiszem, felvesszük Mrs. Farnsworthöt.

– Amint Banning visszajött onnan, ahová ment?

Plútó ismét úgy döntött, hogy nem felel.

Gregory felnevetett, aztán egészen addig néma maradt, amíg fel nem hajtott a Vízililiom-lak kocsifelhajtójára, és le nem állította a motort. Ahogy Plútó a kilincs után nyúlt, Gregory megérintette a karját.

– Gondolja, hogy a hölgyek elmennek vásárolni vagy ilyesmi, ha elküldjük őket? Jobb szeretném, ha nem lennének itt, amikor elcsevegünk a dolgainkról.

– Nos, hadnagy – mondta Gregory ezredes Moore-nak, miután a Studebaker, amelyben Barbara Cotter, Joanne Miller és Daphne Farnsworth ült, legördült a Studebakerrel a kocsifelhajtóról –, úgy látom, sikerült szépen felgyógyulnia a kiújult maláriájából. És gratulálok az előléptetéséhez.

– Úgy látom, átkozottul sokat tud rólam, ezredes – mondta Moore.

– Amikor először volt itt, alaposan megnevettette az embereimet... amikor megmászta Mrs. Fellert – mondta Gregory.

– A kurva életbe! – hadarta Moore.

– Az arckifejezéséből ítélve, Plútó, maga nem tudott a dologról, mi? Gondolom, Banning úgy döntött, hogy nincs joga tudni – mondta Gregory.

Gregory felnevetett Moore vörös képét látva.

– A titkát... a *titkait* magammal viszem a sírba. Akár hiszi, akár nem, nem is szívesen hozakodtam elő ezzel a dologgal, csak éppen szerettem volna gyorsan a tudomásukra hozni, hogy meglehetősen sok mindent tudok magukról... és arról, ami itt folyik... mert Ed Banning így akarta.

– Mi a fene folyik itt? – kérdezte Plútó.

– Uraim, roppant kényes helyzetbe kerültünk – mondta Gregory. – Abba a bizonyos helyzetbe, amikor a magunkfajta, nem túl magas rendfokozatú, jelentéktelen poszton szolgáló tiszteknek döntést kell hozniuk a feletteseiket illetően.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél – mondta Plútó.

– Az első adódó alkalommal Armstrong ezredes McKinney tábornokhoz ment, és elmondta neki, hogy a főparancsnok arra utasította, hogy indítson figyelemelterelő légitámadást egy titkos akcióval kapcsolatban, amelyre Bukán vagy Buka körzetében kerül sor...

– Az lehetett az a tiszt a légi hadtesttől, aki MacArthur irodájában volt – szólt közbe Plútó.

– Valóban – mondta Gregory. – ... amely Hon hadnagy védnöksége alatt fut. Vagy Banning védnöksége alatt, aki Hon főnöke. Nem szeretném, ha cinikusnak gondolnának, de nekem ez az egész egy nagy baromságnak tűnik. Ed Banning rendes fickó, de akkor is csak egy őrnagy. Szeretném tudni, hogy ki adott maguknak felhatalmazást erre a hadműveletre, ha egyáltalán kaptak valakitől felhatalmazást.

Moore Honra nézett arra várva, hogy valami instrukciót kap tőle.

A felhatalmazás nélkül – gondolta Hon – *nem vagyunk mások, csak két szaros kis hadnagy, akit simán sarokba szorítanak az aranygallérosok, aztán pedig, definíció szerint, jól szétcseszik az egész hadműveletet Istenem, bár itt lenne Banning vagy Dillon!*

– Mutasd meg neki a parancsodat, John! – mondta Plútó.

Moore a hálósobájába ment, és a lefóliázott parancssal tért vissza, amit azonnal Gregory ezredes kezébe is adott.

– Nos – mondta Gregory, miután elolvasta, és visszaadta neki a parancsot –, azt hiszem, hogy ha a dolog az elnök vezérkari főnökének a védnöksége alatt történik, akkor minden rendben van.

– Ezért jött ide, hogy ezt megtudja? – kérdezte Plútó.

– Nem egészen – felelte Gregory. – Az történt, hogy McKinney tábornok, aki nem igazán tartozik MacArthur tábornok kedvencei közé, egyenesen Willoughby tábornokhoz ment. És tette ezt azért, mert logikusan azt feltételezte, hogy G-2-ként Willoughby mindent tudni fog erről a titkos akcióról, és majd mindent elmond neki arról, hogy mi is ez az egész. De kiderült, hogy Willoughby mindössze annyit tud, amit Mrs. Feller mondott el neki, vagyis, hogy van egy titkos akció, amiről senki sem tud semmit. Willoughby persze alaposan bepöccent... ami érthető... szerintem. De ami igazán felhúzta, az az volt, hogy MacArthurt beavatták a titokba. Ez ugye egyértelmű, hiszen MacArthur rendelte el ezt a légitámadást.

– Nem mi kértük – mondta Plútó. – Az egész MacArthur ötlete volt.

– Épp ez itt a bökkenő – mondta Gregory. – Definíció szerint, minden hadműveleti vagy hadászati akció, amit MacArthur talált ki, tökéletes, és ezért visszavonhatatlan.

– Még mindig nem értem, hogy miről beszél – mondta Plútó.

– Buka kívül esik a délnyugat-csendes-óceáni térség határain – mondta Gregory. – A ONCPAC-hez tartozik. MacArthur nem adhat parancsot egy hadművelet végrehajtására a CINCPAC területén. Ha ezt megteszi, akkor a szar már is repül a ventilátorba, és Washingtonig meg sem áll. A Haditengerészet is legalább annyira érzékenyen reagál a térséget érintő dolgokra – és a terület megsértésére –, mint MacArthur.

– Tehát akkor nem lesz figyelemelterelő légitámadás – mondta Plútó. – Nem gond. Különben is kezdettől fogva kivitelezhetetlennek tartottuk az ötletet.

– Nem érti a lényegét, Plútó – mondta Gregory. – *Lesz* figyelemelterelő légi hadművelet, ugyanis MacArthur elrendelte. És nagyon is elképzelhető, hogy pont azt akarja, hogy a szar belerepüljön a ventilátorba. Nagyon jól tudja, hogy hol ér véget a hatásköre.

– Megint elvesztettem a fonalat – mondta Plútó.

– Willoughby tábornok számos erénnyel rendelkezik, ebben bizonyos vagyok, de amit a legjobban tisztetek benne, az az, ahogy meg tudja óvni a főnökét attól, hogy bajba kerüljön. Miközben persze gondosan ügyel arra, hogy az ő seggét se rúgja szét senki. McKinney tábornokkal kitaláltak valamit, ami beválhat. Willoughby azért küldött ide, hogy ezt elmondjam maguknak.

– Nem lett volna egyszerűbb, ha Willoughby egyszerűen behív magához az irodájába? – gondolkodott hangosan Plútó.

– Mivel MacArthur nem beszélt Willoughby tábornoknak a parancsáról, amit McKinneynek adott, ő hivatalosan nem tudhat róla.

– Mit akarnak tőlünk? – kérdezte Moore.

– Azt akarják, hogy Hon menjen vissza Armstrong ezredeshez, és kérjen légi felderítést a hadműveleti terület... vagyis Buka felett. Mivel ilyen távolság megtételére csak a B-17-esek képesek, MacArthur tábornoknak el lehet adni úgy a dolgot, hogy a figyelemelterelő támadásra sor került. Közben a ONCPAC-nek be lehet adni, hogy felderítésről volt szó. Az ellen nincs kifogásuk. Sőt, még örülnek is neki. McKinney négy napon keresztül tud nappali, légi felderítést biztosítani.

– Miért nem megyünk oda MacArthurhoz, és mondjuk meg neki, hogy inkább nem kérnének légi támogatást, és pont? – kérdezte Moore.

– Ezzel már próbálkoztam – mondta Plútó. – MacArthur tábornok úgy döntött, hogy szükség van figyelemelterelő támadásra.

– Mikorra tervezik a dolgot? – kérdezte Gregory. – És ne mondja nekem azt, hogy nincs jogom tudni!

Hon az aktatáskára mutatott.

– Az R4D elvileg már el is indult Port Moresbyból. Townsville éppen akkor küldte át nekem az üzenetet, amikor maga felhívott.

– Véletlenül tudom, hogy Armstrong ezredes ezekben a percekben az irodájában van – mondta Gregory. – Ha esetleg mondani szeretne neki valamit...

– Nincs mivel visszamennünk az SWPOA-ba – mondta Hon.

– Mondtam, hogy a jármű nem lehet gond – felelte Gregory.

Kisértált a Vízililiom-lak széles tornácára, és integetni kezdett. Harminc másodperccel később egy fekete, négyajtós Humber állt meg a kocsifelhajtón, a volánja mögött egy civil ruhás sofőrrel.

XVII.

(Egy)

Salamon-szigetek, Buka

Ferdinánd Hat

1942. október 7., 10.05

Steve Koffler tengerészgyalogos őrmester a kunyhója döngölt föld padlóján ült, és nagy gonddal kaparászott egy sertésbordát, ami nem sokkal korábban még ahhoz a vaddisznóhoz tartozott, amit Ian Bruce fejezett le a SZABVÁNY, UTÁNGYÁRTOTT BOZÓTVÁGÓ KÉSSSEL. A vaddisznót nyárson sütötték meg, egészben, nyílt tűzön, ahogy azokban a filmekben szokták, amik a Csendes-óceán déli részén lévő szigetekről szólnak.

De a filmekben nagy, zsíros hízókat sütöttek meg, amit meg Bruce fogott meg, az alig lehetett nagyobb egy közepes méretű kutyánál. Mindössze egyetlen étkezésre volt elég, nem számítva a levest, amit a maradékokból főztek.

Steve nem azért kaparászta a sertésbordát, mert az utolsó morzsa húst is le akarta róla szedni. Nem volt már azon semmi, csak valami inas szar. Azért kaparászta a bordát, mert fogalma nem volt, hogy mi a picsával üsse el az időt.

Steve valamelyest remélte, hogy kapnak még egy üzenetet, amikor elküldte a szokásos „megint mennek a japcsik”-jelentést, de nem kaptak üzenetet. És akkor sem kaptak semmit, amikor az előírt időpontban bejelentkeztek.

Vagyis maradt nekik az a baromság, amit előző nap kaptak arról a Nathan nevű pacákról, aki a szigetre úszott, hogy meglátogassa Patience-t.

És az a barom behelyettesítősdi Daphne névvel... amiatt meg egész éjjel Daphnén járt az esze, és jóformán egy kurva percet nem tudott aludni. Rohadtul szar dolog volt Daphnéra gondolni, mert pontosan tudta, hogy egy kibaszott mákszemnyi esélye sem volt rá, hogy még egyszer látja a lányt ebben a kurva életben, amiről még csak azt sem tudta, hogy meddig fog tartani. Jelen pillanatban nagyon őszinte volt magához, és úgy vélte, hogy valószínűleg nem húzza már sokáig.

Ezen a kibaszott szigeten fog megdögleni, és a kibaszott kis hangyák olyan fényesre fogják rágni a hulláját, hogy ugyanúgy nem marad majd belőle semmi, csak egy darab csont, mint Ian kibaszott kis malacából.

Inkább hamarabb, mint később. Kezdek kikészülni ettől a szartól

Félrelökte a kését. De aztán mégis felvette, és nekilátott megdolgozni az egyik kelést a lábán. Éppen csak a tetejét kaparta le, hogy kinyomhassa belőle a gennyet.

Jesszusom, ha Daphne most itt lenne ebben a kibaszott kunyhóban, és rám nézne, üvöltve rohanna el. Úgy nézek ki, mint egy kibaszott leprás, vagy egy utolsó stádiumban lévő szifiliszes.

Patience Witherspoon dugta be a fejét a kunyhó nyílásán.

Pont most kellett megjelenned, mi? Amikor Daphnéra gondolk?

– Jaj, Steve, gyere ki gyorsan! – mondta Daphne izgatottan, a kezével eltakarva a mellét.

– Mi van?

Istenem, lehet, hogy Ian elkapott még egy disznót? Tegnap óta nem láttam. Reevesnek kellett tekernie a kibaszott biciklit.

– Jaj, gyere már! – mondta Patience, és eltűnt.

Talán még egyszer meg kellene dugnom. Az a múltkori nem is volt olyan rossz, és ha már úgyis meg kell döglennem, akkor ki a picsát érdekel, hogy úgy néz ki, mint aki most lépett ki a National Geographic Magazinból?

Baszd meg! Erre még gondolkodni sem szabad! Lehet, hogy a bot szaros vége jutott neked a világ egyik legrohadtabb pontján, de fehér ember vagy és tengerészgyalogos, és nem dughatsz kannibálokkal!

Steve felállt, megfogta a Thompsonját, és kilépett a kunyhóból.

Na, ott van Ian. Nem fogott disznót. Az meg ki a picsa ott vele? Ezt a kannibált még nem láttam. Mi készül itt? Kannibál nagygyűlés?

Patience futva jött vissza Steve-ért, aztán megfogta a kezét, és az új kannibál felé ránágálta, majd lassítani kezdett, ahogy közelebb értek hozzá.

– Steven – mondta Patience szégyellősen –, szeretném, ha megismerkednél az én régi barátommal, Nathaniel Wallace-szel. Nathaniel, ez itt Steven.

– Wallace alhajómester, őrmester – mondta a kannibál, és kezét nyújtott Steve-nek. – Régóta szerettem volna találkozni magával.

– Tényleg?

– Magának villámgyors keze van – mondta Wallace. – És a stílusa sem semmi. Próbáltam lemásolni.

– A pofám leszakad.

(Kettő)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtér

1942. október 7., B.05

Charles M. Galloway százados felpörgette a motorokat, majd miután látta, hogy minden mutató a zöldben van, hátrapillantott Jake Dillonra. Dillon a pilótaülések mögött állt, fején fejhallgatóval. Galloway leemelte a mikrofont a tartóról, aztán „HÍRKÖZLŐ”-re állította a kapcsolóját.

– Csatold be magad, Jake! – adta ki az utasítást Galloway, és egy lehajtható ülésre bökött a hüvelykujjával, jelezve Dillonnak, hogy üljön oda. – Nem szeretném, ha az ölembe hullanál, ha esetleg meg kell állítanom ezt a micsodát.

Malcolm S. Pickering hadnagyra nézett, aki a másodpilóta-ülésben foglalt helyet.

– A fékszárnyat húsz fokban lehet állítani – mondta Galloway a fékszárnyálítóra bökve. – Azzal lehet a futóművet behúzni meg kiengedni. Az lesz, hogy kigurulunk a kifutóra, felpörgetjük a motorokat, kiengedjük a féket, aztán kiderítjük, hogy fel tud-e szállni ez a micsoda. Maga szépen végigkövet felszállás közben. Ha szólok, behúzza a futóművet, aztán a fékszárnyat. Világos?

Pickering a mikrofon után nyúlt, aztán megnyomott rajta egy gombot.

– Világos, parancsnok.

– Hívja a tornyot! – mondta Galloway.

Pickering „ADÁS”-állásba kattintotta a mikrofonját.

– Kaktusz, a... – kezdett hozzá Pickering, de aztán elhallgatott, ugyanis nem találta a gép azonosítóját a műszerfalon – ... az Eastern Airlines San Franciscó-i járata a kifutóküszöbön várja a felszállási engedélyt.

– Eastern *Airliner*, engedélyt adok az elsőként való felszállásra – felelte a Kaktusz-torony. A repülésirányító hangja fémesen csengett ugyan, de még így is érezhető volt, hogy a tulajdonosa jól szórakozik.

Pickering az ölébe ejtette a mikrofonját, és figyelte, ahogy Galloway rágördült a kifutóra, beállt középre, aztán lefékezte a repülőgépet, és a gázkarokra tette a kezét. Pickering Galloway kezére tette a kezét, Galloway pedig előretolta a gázkarokat, a FELSZÁLLÁSI SEBESSÉG feliratig.

A motorok felbőgtek, a repülőgép pedig nekifeszült a féknek.

Galloway kiengedte a féket, és az R4D gurulni kezdett. Galloway kihúzta a kezét Pickering keze alól, és áttette a kormányra.

Pickering felvette a mikrofont az öléből.

– Kaktusz, Eastern *Airliner* gurul.

A repülőgép lassan kezdett gyorsulni. Az R4D meghaladta a kifutó hossza és a hőmérsékleti értékek alapján kalkulált, javasolt, legnagyobb felszállási tömeget. És a kifutó sem sima beton, hanem nedves homok volt, amit itt-ott lyukasztott acéllemezzel támogattak meg.

Galloway meglehetősen aggódott amiatt, hogy kidurran valamelyik kereke, de nem szólt senkinek. Amint lehetett, előretolta a magassági kormányt, hogy a farokkereket felemelhesse a földről.

Aztán célba vette a kifutó végét, miközben minden másodpercben lepillantott a sebességmérőre, ami úgy 70 km/h-nál kelt életre.

A gép sebessége meglehetősen lassan nőtt. De aztán Galloway hirtelen azt érezte, hogy a magassági kormány életre kel. Hátrahúzta kormányt, és érezte, hogy a repülőgép repülni akar, úgyhogy még egy hajszálnyit húzott a kormányon maga felé.

A futómű dübörgése hirtelen megszűnt.

– Futóművet behúzni! – adta ki az utasítást Galloway.

Pickering levette a kezét a gázkarokról, és áttette egy kerék alakú karra, ami a gázkaroktól huszonöt centiméterrel lejjebb volt. „BEHÚZ”-állásba állította.

A futómű meglehetősen sokáig jött fölfelé. Jack Finch utasítására a pilóta, aki a repülőgépet Guadalcanalre vitte Espiritu Santóból, szintén tesztelte, hogy mennyi időre van szükség ahhoz, hogy a futómű felemelkedjen; a sítalpak miatt nagyobb tömeget kellett megmozgatnia a hidraulikának, és a szélellenállás is nagyobb volt. A hidraulika erejének köszönhetően szinte ugyanannyi idő alatt emelkedett fel a futómű, mint normális körülmények között.

Egy pillanattal azelőtt, hogy a „FUTÓMŰ BEHÚZVA”-lámpa kigyulladhatott volna, Galloway kiadta a következő utasítást.

– Fék szárnyat be!

Ahogy Pickering megmozdította a fék szárnyállítót, a „FUTÓMŰ BEHÚZVA”-lámpa kigyulladt.

– Futómű behúzva – hallatszott Pickering hangja a fejhallgatókban. – Fék szárny bent.

A sebességmérő 198 km/h-n állt. Galloway enyhe emelkedésbe kezdett, majd finoman balra döntötte az R4D-t, amíg Guadalcanal tengerpartja el nem haladt a szárnya alatt. Aztán egyenesbe kormányozta a gépet, visszavett a gázból, és ismét enyhe emelkedésbe kezdett.

Az Új-Guineában található Port Moresby nagyjából 1600 kilométerre volt a Hendersontól légvonalban, de Galloway inkább egy 1800 kilométeres repülőútra készült, mivel nem zárhatta ki, hogy beleszaladnak valami viharba, és mert tudta, ha látás utáni repüléssel próbálja megtalálni, a repülőter valószínűleg nem ott lesz, ahol szerinte lennie kellene.

Hogy üzemanyagot takarítson meg, azt tervezte, hogy felemelkedik 2400-3000 méterre, és beáll az előírt 300 kilométeres óránkénti sebességre. 1800 kilométer 300 kilométeres óránkénti sebességgel, az éppen hat óra repülés. Akkor várhatóan 17.00-ra vagy 17.10-re érnek Port Moresbyba. Legrosszabb esetben is – ha csak egy óra alatt sikerül megtalálniuk a repülőteret – földet kell érniük 18.00-ra. Vagyis naplemente előtt.

Üzemanyaguk volt bőven. Az R4D a jelenlegi kialakításával – hivatalosan – huszonnyolc katonát lett volna képes magával vinni teljes menetfelszereléssel,

vagy 2500 kilogramm rakományt. Galloway a CM7/R4D berepülése során tapasztalta, hogy nagyjából ennyi volt a repülőgép legnagyobb felszállási tömege.

Dillon azt mondta neki, hogy összesen öten mennek Bukára. Ez azt jelentette, hogy több mint 500 kilogrammal könnyebbek lesznek, mert az öt fő nem teljes menetfelszerelésben fog utazni. De azért Galloway inkább 500 kilóval számolt. A rakományt, amit az öt fő magával visz, előre lemérték, és pontosan 430 kilót nyomott. De legyen az is 500 kiló. Akkor is maradt még 1500 kiló.

Sőt, több is maradt. Galloway tapasztalata szerint a legnagyobb felszállási tömeghez nyugodtan hozzá lehetett adni még húsz százalékot, tehát úgy nézett ki, hogy 1800 kiló marad.

Egy liter repülőbenzin nagyjából 0,8 kg. De az utastérben póttartályokat is szereltek a szárnytő fölé. Ezekbe 2260 liter repülőbenzint tankoltatott.

A víz feletti repülés szabálya kimondta – legalábbis Galloway százados szerint –, hogy amíg az ember valahogy még fel tudja kínlódni a repülőgépet a levegőbe, addig nem létezik olyan dolog, hogy túl sok üzemanyag. Nekik pedig annyi üzemanyaguk volt, hogy ha a szükség úgy hozta, akár Ausztráliáig is el tudtak volna repülni.

Galloway Pickeringhez fordult.

– Hallja, amit mondok?

Pickering bólintott.

– Még nem ült ilyen gépben?

– Elöl még nem – felelte Pickering.

– Elégé elnéző gép – mondta Galloway.

– Az jó – mondta Pickering. – Kérdezhetek valamit?

– Ne kíméljen!

– A filmekben, amiket láttam, az olyan küldetésekre, amikről nem lehet beszélni, mindig önként szoktak jelentkezni.

Galloway elmosolyodott.

– Aznap jelentkezett önként erre a küldetésre, amikor belépett a Tengerészgyalogsághoz – mondta Galloway. – Másodszor pedig akkor, amikor Pensacolába ment. Két alkalma is lett volna rá, hogy nemet mondjon.

– Hová megyünk?

Galloway az ölébe dobta a térképet.

– Az első megálló Port Moresby. Az nagyjából hat óra...

– Van annyi üzemanyag a gépen? – kérdezte Pickering, de aztán rájött, mekkora baromságot kérdezett. – Gondolom van, nem igaz?

– ... aztán – folytatta Galloway, és lapozott – irány Buka, és vissza.

– Buka japán kézen van, igaz? Hol fogunk leszállni? Egyáltalán *le fogunk szállni?*

– Felveszünk pár embert Moresbyban, meg némi ellátmányt, aztán irány Buka. Leszállunk a tengerparton, kirakjuk az embereket meg az ellátmányt, és felveszünk három embert.

Pickering Gallowayre nézett.

– A szentségit, maga komolyan beszél!

Galloway bólintott.

– El kell mondanom magának valamit, százados – mondta Pickering. Charleynak azonnal feltűnt a „százados”. Pickering általában „parancsnok”-nak szólította.

– Maga Alan Ladd. Vagy talán Erről Flynn?

– Nem – felelte Pickering. – Eddig azt hittem, hogy egészen jó pilóta vagyok.

– Az is. Azzal a Zekével, amit ma reggel lelőtt, összesen öt gépe van, vagyis hivatalosan is ász lett.

– Nem erre gondoltam – mondta Pickering. – Tudja, amikor először ültem egy Sárga Veszedelemben, P'Colában, az oktatópilótám azt hitte, hogy szórakozok vele...

Ezt meg is értem, Mr. Pickering.

– ... és megpróbált megrókáztatni, de nem sikerült neki. Úgyhogy átadta nekem a gépet, és azt mondta, hogy vigyem vissza a repülőtérre, és tegyem le, én meg megcsináltam. Erre meg tisztára kiakadt, mert azt hitte, hogy tudok repülőgépet vezetni, és hogy erről nem szóltam senkinek.

– Nem viccel?

– Nem viccelek – mondta Pickering. – A Wildcattel sem volt semmi gondom... és mire idejöttem volna... bassza meg... elloptam a nagyapám Stagger Wing Beechét, felmentem vele, és hiába ültem először a pilótaülésben, eldübörgtem Marin megye felett, aztán meg át a híd alatt.

– Átrepült a Golden Gate híd alatt? – kérdezte Galloway hitetlenkedve. Pickering bólintott.

– Mindkét irányból. Először az óceán felől repültem át alatta, aztán csináltam egy száznyolcvanast az Alcatraz felett, aztán visszarepültem, megint a híd alatt.

– Ezt elég nehéz elhinni.

– Pedig megcsináltam. És nem féltem. Itt sem féltem soha. Egészen ma reggelig.

A pofám leszakad, ez a kölyök tényleg átrepült a Golden Gate alatt!

– Lehet, hogy ma reggel felnőtt – mondta Galloway.

– Lehet. Miután láttam, hogy mi történt Dick Steckerrel, kis híján leszedtem a repülősszárnyaimat, hogy odaadjam magának, és puskával próbáljak szerencsét. Én nem akarom így végezni.

Ezt is komolyan gondolja.

– És miért nem adta ide a szárnyait?

– Mert azt mondta, hogy magával kell mennem, el a Hendersonról, Guadalcanalról – mondta Pickering. – Gondoltam, majd ha leszállunk, akárhol is legyen az, akkor odaadom a szárnyaimat.

– Nincs szerencséje, Pickering. Amíg ennek a küldetésnek nincs vége, addig erről szó sem lehet – mondta Galloway. – Ha vissza akarja adni a szárnyait, az a maga dolga. De addig nem, amíg nem értünk vissza.

– Nem kényszeríthet rá, hogy visszamenjek ezzel a repülőgéppel, ha már le szálltunk.

– Dehogynem. Maga tengerészgyalogos-tiszt, és azt teszi, amire utasítom.

– Különben?

– Nincs itt semmiféle „különben” – mondta Galloway. – Téma lezárva, Mr. Pickering.

Pickering vállat vont, és karba tette a kezét.

Galloway a kormányra tette a kezét, aztán felnyúlt az egyik kapcsolóhoz, és kikapcsolta a robotpilótát.

– Tegye a kezét és a lábát a kormányoszlopokra! – adta ki az utasítást Galloway. Pickering meredten bámult rá. Aztán gondolt egyet, és a bal kezét a kormányra tette.

– Magaé a repülőgép, Mr. Pickering – mondta Galloway. – Tartsa a jelenlegi irányt és az emelkedési sebességet, amíg el nem érjük a 2700 métert!

Pickering bólintott.

Egy vagy két percig egyikük sem szólalt meg. Gallowaynek ez elég is volt arra, hogy meggyőződjön róla, Pickering valóban igazat mondott. A sebességmérő és az emelkedési sebességmérő mutatója meg sem rezdült, a repülőgép pedig fél fokot sem tért el az eredeti iránytól. Pickering minden kétséget kizáróan azon kevesek közé tartozott, akikről rengeteget lehet hallani, de akiket soha senki nem látott még: Pickering született pilóta volt.

Hirtelen fényt pillantott meg a gép bal oldalán. Oldalra fordult, és kinézett az ablakon.

William Charles Dunn tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy és végrehajtó tiszt – valamint a VMF-229 megbízott parancsnoka – vidáman integetett neki az F4F pilótafülkéjéből.

Galloway dühösen intett neki, hogy térjen vissza a bázisra.

Amikor Dunn felhozta a témát, még mielőtt elindultak volna, Galloway világosan megmondta neki, hogy ne merészelje elkísérni az R4D-t.

Szép lett volna, ha egy egész Wildcat-század kísérhette volna el az R4D-t Guadalcanalról, hogy megvédje a japán bombázóktól, akik örömmel lőttek volna ripityára egy R4D-t, ha a szemük elé kerül. De egy egész Wildcat-századot nem lehetett csak úgy kölcsönvenni – de még két vagy három gépet sem. Nekik az elsődleges küldetésükkel kellett foglalkozniuk.

Egy magányos Wildcat pedig nem sokat ért. Sőt, csak szükségtelen veszélynek tette volna ki magát a pilóta.

Bill Dunn még mindig vidáman integetett, mert nyilván azt hitte, hogy Galloway dühödt integetése baráti üdvözlés. Gallowaynek ekkor ugrott be, hogy Bill meglehetősen könnyen beadta a derekát a logikus érvek hallatán odahaza, a Hendersonon. Túlságosan is könnyen.

– Kétezer-hétszáz méteren vagyunk, uram -jelentette Pickering.

– Próbálja meg egyenesbe hozni, aztán álljon be 300 kilométeres óránkénti sebességre, Mr. Pickering! És közben lehetőleg ne menjen neki Mr. Dunn-nak!

Pickering zavarodottan nézett rá, aztán meglátta Dunnt a Wildcatjében. Levette a bal kezét a kormányról, és vigyorogva intett neki.

Közben az R4D vízszintesbe állt. A magasságméter pontosan 2700 métert mutatott, az emelkedési sebességmérő mutatója pedig megdermedt a számlap kellős közepén.

Annak ellenére, hogy egyértelmű parancsot kapott a távozásra, Dunn hadnagy az R4D szárnyvégére tapadt, és nem mozdult onnan egészen addig, amíg már csak annyi üzemanyaga maradt, hogy visszatérjen a Hendersonra – plusz tízpercnyi üzemanyag.

Még egyszer integetett nekik, aztán lassan 180 fokos fordulóba döntötte a gépét, és levált róluk.

Amikor eltűnt a szemük elől, Galloway kicsatolta magát, és kikászálódott a pilótaülésből. Pickering kérdően nézett rá.

– Pisaszünet – mondta Galloway, mire Pickering bólintott.

Rendbe fog jönni – gondolta Galloway. – Minden oka megvolt rá, hogy egy kicsit begolyózzon. Jól döntöttem, hogy magammal hoztam.

(Három)

Új-Guinea, Port Moresby

Az Ausztrál Királyi Légierő bázisa

1942. október 7., 13.40

Az Ausztrál Királyi Légierő Moresby bázisa olyannyira előretolt helyen volt, hogy nem rendelkezett a legmodernebb rejtjelező berendezésekkel. Ezért aztán kézzel kellett elvégezni a bejövő és a kimenő üzenetek kódolását.

Egy iratlefüzőben, amelyet a rejtjelező tiszt egy széfben tartott, több, vegyszerrel kezelt lap volt lefűzve. Ezekre nyomtatták a kódokat. A vegyszeres kezelésnek köszönhetően, ha valaki gyufát érintett volna a lapokhoz, egy szempillantás alatt elégték – szinte felrobbantak – volna.

Minden nap más kódot kellett használniuk. A kódok kiválasztásának azonban semmi köze nem volt a naptárhoz. Az érvényes kódot Melbourne-ből kapták az Ausztrál Királyi Légierő rádiójától. Más szóval előfordult, hogy egy kód tizen-nyolc óráig volt érvényes, vagy huszonhat óráig, vagy csak két óráig, aszerint, hogy a Melbourne hogyan döntött.

A rejtjelező tiszt iratlefüzőjében volt néhány speciális esetre fenntartott kód is. Ezeket is rendszeresen változtatták; tisztí futár hozta az új kódokat kéthetente.

Az Ausztrál Királyi Légierő Moresby rejtjelező részlege egy hadnagyból és két tiszthelyettesből állt. Amikor az a bizonyos üzenet megérkezett Melbourne-ből, az Ausztrál Királyi Légierőtől, Eric Feldt, az Ausztrál Királyi Haditengerészet tartalékos korvettkapitánya számára, fent nevezettek őszintén szólva alig láttak a pipától. Most, hogy végre Új-Guineában is elkezdték felvenni a harcot a japánok ellen, abszolút nem hiányzott nekik, hogy holmi titkos üzeneteket kelljen

dekódolniuk egy nyomorult matróz meg a cifra csapata számára – négy amerikai tengerészgyalogos meg egy haditengerész-tiszthelyettesi egyenruhába bújtatott busman.

Szóval elkezdtek dekódolni a korvettkapitány üzenetét, ami a nevének és a címének a dekódolásában ki is merült, aztán az egészet hagyták a fenébe. Úgy döntöttek, hogy először végeznek a többi üzenettel, ami napi rendszerességgel érkezett, aztán majd visszatérnek a korvettkapitány üzenetéhez. De nem így történt. Sir Howard Teeghe repülő dandártábornok ugyanis, a Moresby bázis parancsnoka emberemlékezet óta először, ellátogatott a Moresby bázis rejtjelező részlegébe, és közölte a hadnaggal, hogy Feldt korvettkapitány valami roppant fontos anyagra vár. Teeghe repülő dandártábornok azt is elmondta a hadnagnak, hogy lekötelezné, ha azonnal nekilátnának az anyag dekódolásának, amint az megérkezik.

Amíg a repülő dandártábornok várt, a hadnagy saját kezűleg dekódolta Feldt üzenetét, majd, amikor végzett vele, átnyújtotta a repülő dandártábornoknak.

SÜRGÖS

MELBOURNE, 1942. OKTÓBER 7., 12.50 NO. 212.

FELADÓ: ADMIRALITÁS, MELBOURNE

AZ AUSZTRÁL KIRÁLYI LÉGIERŐ MELBOURNE-I RÁDIÓJÁN KERESZTÜL
CÍMZETT: AUSZTRÁL KIRÁLYI LÉGIERŐ MORESBY BÁZIS PARANCSNOKA
SZIGORÚAN TITKOS

ÜZENET:

ELSŐ RÉSZ

INFORMÁCIÓ FELDT KORVETTKAPITÁNY RÉSZÉRE

MÁSODIK RÉSZ

BANNING A KÖVETKEZŐKET ÜZENI:

A

HAJÓS ÉS PATIENCE EGYÜTT VANNAK OKT. 7., 10.10 ÓTA

B

AGÁR ELINDULT AZ ABLE ÁLLOMÁSRÓL B.10-KOR. VÁRHATÓ ÉRKEZÉS A BAKER ÁLLOMÁSRA: 17.00M, ISMÉTLEM, 17.00M

C

CHARLEY ÁLLOMÁS KOORDINÁTÁJA 06 13 21 XXXX 14 16 07

ISMÉTLEM, 06 13 21 XXXX 14 16 07

D

RANDEVÚ CHARLEY ÁLLOMÁSON OKT. 9., 05.50M-KOR, ISMÉTLEM, 05.50M-KOR

BANNING VÉGE

HARMADIK RÉSZ

SÜRGÖSEN ÉRTESÍTSE AZ ADMIRALITÁST

A: AMINT AGÁR CÉLBA ÉR
B: HA KÉSZEN ÁLLNAK A TERVEZETT RANDEVÚRA
C: ESETLEGES KÉSEDELEM OKA ÉS AZ ELHÁRÍTÁSÁRA TETT LÉPÉSEK
D: AGÁR INDULÁSAKOR CHARLEY ÁLLOMÁSRA
E: AGÁR MEGÉRKEZÉSE BAKER ÁLLOMÁSRA
SOAMES-HALEY ALTENGERNAGY NEVÉBEN
AUSZTRÁL KIRÁLYI HADITENGERÉSZET
VÉGE

Amikor az R4D – melynek oldalára a TENGERÉSZGYALOGSÁG felirat volt festve – a tenger felől, alacsonyan érkezve finoman földet ért, Eric Feldt tartalékos korvettkapitány az Ausztrál Királyi Légierő Moresby bázisának parancsnoki épülete előtt állt. 16.55 volt, melbourne-i idő szerint.

Egy oldalkocsis BSA motorkerékpár – amelyre egy „KÖVESS” felirat volt szegecselve – vezette az R4D-t egy homokzsákokkal körülvett parkolóba. A motoros intett a repülőgép pilótájának, hogy állítsa le a motorokat, aztán megjelent a földi személyzet, hogy a parkolóba tolják az R4D-t.

Kinyílt a gép hátsó ajtaja, és valaki leeresztett egy létrát. A létra földet ért, és Jake Dillon őrnagy mászott le rajta.

– Hello, Jake – mondta Feldt. – Hogy vagy, öregem?

Dillon valami káromkodásra és/vagy mocskolódó megjegyzésre számított Feldt korvettkapitánytól

– Nincs okom panaszra, Eric. És te?

Charley Galloway százados jelent meg az ajtóban, aztán ő is lemászott a létrán.

– Galloway százados, Feldt korvettkapitány – mondta Dillon. Galloway tisztelgett.

– Maga a partfigyelők parancsnoka, uram? – kérdezte Galloway. Feldt bólintott.

– Onnan, ahonnan jövök, mindenki hálás a maga embereinek, uram – mondta Charley.

Feldt feszengve fogadta a bókot.

– Remélem, nem volt gond az út során – mondta Feldt egy pillanattal később. Aztán kezét nyújtott Malcolm S. Pickering hadnagynak, aki éppen akkor ért le a létráról – A nevem Feldt, hadnagy. Isten hozta Port Moresbyban.

– Köszönöm, uram.

– Minden rendben van a repülőgéppel, százados?

– Úgy ketyeg a motorja, mint egy svájci óra, uram. Persze azért még át szeretném nézni, mielőtt elindulunk.

– Rengeteg idejük van. Bukán csak holnapután várják magukat, reggel hatkor. Banning őrnagy küldött steaket meg whiskyt. A fiúk állnak őrséget felette, nehogy a Légierő rátegye a kezét. Ha elkészültek, akkor mehetünk.

SÜRGŐS

AUSZTRÁL KIRÁLYI LÉGIERŐ, MORESBY BÁZIS, OKTÓBER 7., 17.05 NO.
107.

FELADÓ: PARANCSNOK, MORESBY BÁZIS

CÍMZETT: ADMIRALITÁS, MELBOURNE

SOAMES-HALEY ALTENGERNAGY RÉSZÉRE

SZIGORÚAN TITKOS

ÜZENET:

ELSŐ RÉSZ

VÁLASZ AZ OKT. 7-ÉN KÜLDÖTT, 212. SZ. ÜZENET HARMADIK RÉSZÉNEK A
PONTJÁRA: 16.55M, ISMÉTELEM, 16.55M

VÁLASZ AZ OKT. 7-ÉN KÜLDÖTT, 212. SZ. ÜZENET HARMADIK RÉSZÉNEK C
PONTJÁRA: KÉSEDELEM NEM VÁRHATÓ

VÉGE

FELDT KORVETTKAPITÁNY

AUSZTRÁL KIRÁLYI HADITENGERÉSZET

(Négy)

Új-Guinea, Port Moresby

Az Ausztrál Királyi Légierő bázisa

Parancsnokság, eligazítótér

1942. október 8., 18.00

A négy tengerészgyalogos és az Ausztrál Királyi Haditengerészet tartalékos rádiósa, vagyis az öt fő, akinek a tervek szerint Bukára kellett repülnie, valamint Jake Dillon őrnagy, Charles M. Galloway százados és M. S. Pickering hadnagy a kicsi, levegőtlen, párás, forró szoba székein terpeszkedett – többnyire sörrel a kézben.

– Szerintem maguk között már senki nincs, aki elég józan lenne ahhoz, hogy felfogja, amit mondani fogok, de azért engedjék meg, hogy elmondjam, mi a terv – mondta Feldt korvettkapitány.

A helyiségben ülők nevetése egy hajszálnyit erőltetett volt.

– Utoljára ma reggel 09.55-kor kaptunk hírt Ferdinánd Hat felől. Wallace alhajómester jelentette, hogy az emberek, akik a felszereléseket fogják a tengerpartról Ferdinánd Hathoz vinni, valamint az evakuálandó személyek tegnap, vagyis október 7-én, délben, elindultak. Abból kiindulva, hogy Wallace-nek mennyi időre volt szüksége ahhoz, hogy Ferdinánd Hathoz érjen, úgy gondoljuk, hogy nagyjából harminc óra alatt fognak a tengerpartra érni. Ez azt jelenti, ha semmi nem jött közbe, akkor nagyjából mostanra már el is érték a tengerpartot. Természetesen elképzelhető, hogy nem tudtak olyan gyorsan haladni, mint Wallace, aki az odavezető utat egyedül tette meg. Nem tudjuk, hogy Reeves,

Howard és Koffler milyen állapotban van. Elképzelhető, hogy miattuk lassabban fognak haladni. Persze az is igaz, hogy tudják, hová kell menniük, Wallace-nak pedig úgy kellett megkeresnie Ferdinánd Hatot, úgyhogy talán már órák óta a tengerparton vannak. Akárhogy is van, a terv szerint mintegy tizenkét óránk van rá, hogy elhárítsuk a váratlan akadályokat. Nevezett személyek kivonására holnap reggel öt óra ötven perckor kerül sor. Számos potenciális problémára kell számítanunk. Az egyik az, hogy az evakuálandó személyek beleszaladnak a mi kedves, sárga barátainkba, és akkor talán tizenkét óra múlva sem érnek a partra...

– Vagy sose érnek oda – jegyezte meg az egyik tengerészgyalogos. Újabb erőltetett nevetés következett.

– Nagyon köszönöm, őrmester, ezt a bátorító közbevetést – mondta Feldt. Az őrmester megemelte a sörösüvegét.

– Szívesen, korvettkapitány.

– Folytathatom?

– Természetesen, uram.

– Vagy, ahogy az őrmester olyan bölcsen megjegyezte, az is lehet, hogy valóban nem érik el a partot – mondta Feldt. – A másik probléma. Mivel a hullámvérés miatt nem sikerült a tartalék Hallicrafterst partra tenni, az egyetlen kommunikációs eszközük egy kisméretű akkumulátoros adó-vevő. Ennek a bizonyos adó-vevőnek meglehetősen kicsi a hatósugara, és az akkumulátora sem bírja sokáig. Más szóval, Galloway százados nem használhatja az adó-vevőjüket rádió-iránymérő gyanánt. Ahhoz nem elég erős a jel, amit sugároz. Ha... ismétlem, ha megtalálja az említett partszakaszt, megkísérel rádiókapcsolatot teremteni a tengerparttal, amelynek a kódneve Agár bázis. Nos, ha az adó-vevőjük működőképes, a parancsnoki tisztet ellátó személy, McCoy hadnagy...

– Uram, mi lesz akkor, ha nem lesz a hadnagy a tengerparton? – kérdezte egy tengerészgyalogos őrmester. A hangja halálosan komolyan és tökéletesen józanul csengett. – Úgy tudom, hogy ő is Ferdinánd Hathoz ment. És az imént mondta, hogy talán nem is érik el a partot.

– Elnézést, erre valóban ki kellett volna térnem. Amikor partra szálltak a tengeralattjáróról, úgy döntöttek, hogy Wallace hamarabb megtalálja Ferdinánd Hatot, ha egyedül megy. Úgyhogy McCoy hadnagy a tengerparton maradt Hart őrmesterrel.

– McCoyt mondott? – kérdezte Pick Pickering.

– Igen.

– A maga egyik embere? – kérdezte Pick.

– Az igazság az, hadnagy, hogy nem. A hadnagy amolyan gumicsónak-szakértő. Washingtonból küldték hozzánk.

– Véletlenül nem Gyilkos McCoynek hívják?

– De igen. Mindenesetre nagyon ajánlom, hadnagy, hogy ha találkozik vele, ne nevezze Gyilkosnak!

– Igenis, uram – felelte Pick.

– Ismeri ezt a fickót? – kérdezte Charley Galloway. Egymás mellett ültek.

– Együtt csináltuk végig a tisztiiskolát Quanticóban – mondta Pick. Galloway vállat vont.

– Szabad lesz folytatnom? – kérdezte Feldt gúnyosan. – Amint mondtam, ha az akkumulátoros adó-vevő működik, akkor a tengerpart fogja hívni a repülőgépet. Ha nem működik, McCoynál lesznek jelzőzászlók: egy piros, ami azt jelenti, hogy a leszállást nem szabad megkísérelni, és egy zöld, ami azt jelenti, a tengerparton biztonságosan le lehet szállni. Ha a piros zászlót mutatja fel, akkor a Hallicrafterst kirúgják a repülőgépből a tengerbe. Ha szerencsénk van, akkor a csomagolás fenn fogja tartani a vízen, a hullámok pedig a partra sodorják. Aztán a repülőgép visszatér ide.

– Ha kell, akkor leugrok ejtőernyővel, uram – mondta a józan őrmester.

– Én is – mondta a másik őrmester, az, amelyik szemmel láthatóan egy vagy két sörrel többet ivott meg annál, amivel a szervezete még meg tudott birkózni.

– Foglalkoztunk a dologgal, de elvetettük – mondta Feldt. – Visszajönnek a géppel, aztán később újból próbálkozunk. Világos? Csak semmi hősködés!

Nem jött válasz.

– Tudják, uraim, én most arra várok, hogy reagáljanak a parancsra, amit az imént adtam.

– Igenis, uram – mondta a két őrmester. Feldt végignézett az osztag másik három tagján is, és megvárta, amíg ők is kimondták, amire várt. – Igenis, uram.

– Ha a zöld zászlót emeli a magasba, a repülőgép leszáll – mondta Feldt. – A rádiókat és az ellátmányt kirakodják, Reeves, Howard és Koffler beszáll, a repülőgép pedig távozik.

– Mi lesz a két fickóval a tengerparton – kérdezte az egyik tengerészgyalogos –, ha a repülőgép nem tud leszállni?

– Akkor megszívták – felelte a részeg őrmester.

– Akkor további hetvenkét óráig tartják a pozíciójukat, ha emellett döntenek – felelte Feldt tárgyilagosan. – Arra az esetre, ha megkíséreljük az újbóli leszállást. A hetvenkét óra elteltével visszamennek Ferdinánd Hathoz.

– Mondtam, akkor megszívták – jegyezte meg a részeg őrmester.

– Köszönjük a hozzászólást, őrmester, ennyi elég is volt magából – mondta Feldt. – Ha a Ferdinánd Hatról küldött teherhordók is a parton lesznek, akkor őket is vissza kell vezetniük. Ha nem lesznek ott, akkor McCoy hadnagy és Hart őrmester viszi az egyik Hallicrafterst meg a vörös címkés zsákokba rakott ellátmány egy részét Ferdinánd Hathoz. A többit elrejtik valahol a parton, és később mennek vissza érte. De ezt már részletesen megbeszéltük korábban. Van kérdés?

Nem volt.

– Maradt még egy rekesz sör, meg még pár üveg. Ha azt is megisszák, akkor nem marad több. Én azt tanácsolnám, hogy próbáljanak meg aludni valamenynyit. 01.00-kor ébresztő. Kapnak reggelit... a maradék steaket tojással... aztán felszállnak a repülőgépre. Figyelmeztetek mindenkit, hogy mindössze egy vödör lesz a fedélzeten hólyagürítésre, és az attól kezdve bűzleni fog. Úgyhogy igye-

kezzen mindenki kivizelni magát, mielőtt felszáll a gépre. Megköszönöm szíves figyelmüket, és megkérek mindenkit, hogy ne legyen fukar, amikor kifelé menet elhalad a persely mellett!

A helyiségben lévők felnevettek – ezúttal néhányan őszintén.

(Öt)

Pennsylvania, Philadelphia

Észak-philadelphiai állomás

Pennsylvania Vasúttársaság

1942. október 9., 09.15

– Ez biztosan ő lesz – mondta Howard J. Doone tengerészgyalogos őrmester J. Bailey Chambers tengerészgyalogos főhadnagynak, és diszkréten a peronon álló tengerészgyalogos dandártábornokra mutatott, aki éppen akkor szállt le a szerelvényről.

Chambers hadnagy odasietett hozzá, majd tisztelgett.

– Pickering tábornokhoz van szerencsém, uram?

Fleming Pickering viszonzta a tisztelgést.

– Ashworth tengernagy üdvözetét küldi, uram – mondta Chambers hadnagy.

– Én pedig üdvözetemet küldöm a tengernagynak – mondta Pickering. – Autóval vannak?

– Igen, uram.

– Tudja, hogy merre van Tatamy, őrmester? – kérdezte Pickering tábornok.

– Igen, uram. Az egy kisváros Eastontól északra. Olyan kilencven, száz kilométerre lehet, uram.

– Akkor induljunk! – mondta Pickering. – Hol álltak meg?

– A tábornok úr egyedül utazik?

– A szárnysegédemnek egyéb elfoglaltsága van, hadnagy. Indulás!

– Igenis, uram.

Mrs. Ellie Stecker hallotta, hogy becsapódik egy autó ajtaja. Félretolta a függönyt, és figyelte, ahogy egy tengerészgyalogos dandártábornok kiszáll a hátsó ülésről, még mielőtt a gépkocsivezető odaszaladhatott volna, hogy kinyissa neki az ajtót.

Jaj, édes, jó Istenem, ne!

Hallotta a lépteket a sorház keskeny tornácának fapadlóján, aztán a csengő hangját.

Ha nem nyitok ajtót, akkor nem történik meg.

A dandártábornok a hónaljába préselt sapkával álldogált, amikor Mrs. Stecker kinyitotta neki az ajtót.

– Mrs. Ellie Steckerrel szeretnék beszélni. A nevem Pickering.

– Én vagyok Mrs. Stecker.

- Mrs. Stecker, sajnós...
 - Dick? Vagy a férjem?
 - Dick. Lezuhant a gépe.
 - Életben van?
 - Igen, hölgyem – felelte Pickering.
 - Köszönöm, Istenem!*
 - Mennyire súlyos az állapota?
 - Tartok tőle, hogy elég súlyos – mondta Pickering.
 - Pontosan mit ért ezalatt, tábornok?
- Pickering a zsebébe nyúlt, aztán Mrs. Ellie Stecker kezébe adott egy papírt.

SÜRGŐS

FELADÓ: 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY, PARANCSNOKSÁG, 1942. OKTÓBER 6., B.30

CÍMZETT: USA TENGERÉSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKA
WASHINGTON D. C.

A KÖVETKEZŐ ÜZENET BIZALMAS INFORMÁCIÓT TARTALMAZ FLEMING PICKERING TENGERÉSZGYALOGOS DANDÁRTÁBORNOK RÉSZÉRE.

SAJNÁLATTAL KÖZÖLJÜK, HOGY RICHARD J. STECKER HADNAGY (USA TENGERÉSZGYALOGSÁG) SÚLYOS BALESETET SZENVEDETT A MAI NAPON X A HIVATALOS ÉRTESÍTÉST HAMAROSAN MEGKÜLDJÜK X AMENNYIBEN LEHETSÉGES, HÁLÁS LENNÉK, HA ELMONDANÁ ELLIE-NEK, MENNYIRE SAJNÁLOM A DOLGOT, ÉS HA MEGKÉRNÉ, HOGY KÖZÖLJE VELEM, HA BÁRMILYEN SEGÍTSÉGRE VAN SZÜKSÉGE X JACK LÁTTA A FIÁT, MIELŐTT LÉGI ÚTON EVAKUÁLTÁK VOLNA ESPIRITU SANTÓRA, AHONNAN PEARL HARBORBA SZÁLLÍTOTTÁK, A HADITENGERÉSZETI KÓRHÁZBA X A PROGNOZIS SZERINT TELJES FELÉPÜLÉS VÁRHATÓ X AZ IFJÚ STECKER ÉS A FIA PILÓTAÁSZ LETT X MINDKETTŐ KIVÁLÓ TENGERÉSZGYALOGOS X ÜDVÖZLETTEL X VANDERGRIFT

BIZALMAS ÜZENET VÉGE

– Ez igazán kedves volt Vandergrift tábornoktól – mondta Ellie Stecker. – És magától is, tábornok, hogy elhozta nekem ezt.

– Jack és én régi haverok vagyunk – mondta Pickering. – És Dicket is nagyon kedvelem.

– Jaj, Istenem, hát, csak most esett le! Maga Pick apja. Hát persze. Azt hittem, hogy maga kapitány a Haditengerészetnél.

– Az egy tévedés volt, amit sikerült korrigálni – magyarázta Pickering. – Mire Kaliforniába ér, biztosan többet fogunk tudni arról, hogy mi is történt valójában.

– Ezt nem igazán értem.

– Már intézkedtem. Pearl Harborba fog repülni – mondta Pickering.

– De hát hogy lehetséges ez? – kérdezte Ellie Stecker.

– Így – mondta Pickering. – Mire Philadelphiába érünk, az egyik tisztem kidolgozza a részleteket.

– Ez nem lenne tisztességes a többi feleséggel és anyával szemben...

– A főparancsnok úgy gondolja, Ellie, hogy egy olyan ember, aki annyi évet áldozott a Tengerészgyalogságra, mint maga, egyszer megérdemli a különleges bánásmódot.

Amikor a főparancsnok felhívta a Walter Reedben Pickeringet, hogy tolmácsolja neki Vandergrift üzenetét, a főparancsnok szavai a következők voltak: „Maga állítólag igen befolyásos ember, Pickering. Miért nem veti latba a befolyását, és küldi el Jack feleségét Hawaii-ra, hogy együtt lehessen a fiával?”

– Jaj, nem is tudom, hogy...

– Ugyan – felelte Pickering. – Nem ez lesz az első eset, hogy minden előzetes értesítés nélkül kellett elutaznia valahová.

Ellie Pickeringre nézett.

– Nem – mondta végül. – Valóban nem. Bedobok pár holmit az egyik bőröndbe.

(Hat)

SÜRGŐS

AUSZTRÁL KIRÁLYI LÉGIERŐ, MORESBY BÁZIS, OKTÓBER 9., 04.10 NO. 21

FELADÓ: PARANCSNOK, MORESBY BÁZIS

CÍMZETT: ADMIRALITÁS, MELBOURNE

SOAMES-HALEY ALTENGERNAGY RÉSZÉRE

SZIGORÚAN TITKOS

ÜZENET:

ELSŐ RÉSZ

VÁLASZ AZ OKT. 7-ÉN KÜLDÖTT, 212. SZ. ÜZENET HARMADIK RÉSZÉNEK D

PONTJÁRA: 03.15M, ISMÉTLEM, 03.15M

VÉGE

FELDT KORVETTKAPITÁNY

AUSZTRÁL KIRÁLYI HADITENGERÉSZET

Kicsivel öt óra után kezdett világosodni. Charles M. Galloway százados, aki a repülőgépet vezette, oldalra nyúlt, és megérintette a másodpilótája zubbonya ujját, ugyanis a másodpilótája elszunyókált. Karba tett kézzel ült az ülésében; a feje félrebillent.

Hirtelen felriadt.

– Menjen hátra, és küldjön ide valakit! – adta ki az utasítást Galloway.

Pickering bólintott, kicsatolta magát, és hátrament az utastérbe. Azzal a tengerészgyalogos őrmesterrel tért vissza, aki állandóan félbeszakította azt az ausztrál haditengerésztisztet az eligazításon. Az őrmester meglehetősen másnaposnak tűnt – és valóban másnapos is volt.

Galloway megvárta, amíg Pickering visszacsatolta magát.

– A magáé a repülőgép, Mr. Pickering – mondta Galloway, aztán kicsatolta magát, és felállt.

Pickering hátrafordult, mert kíváncsi volt, hogy mire készül Galloway.

Galloway lehajtotta a lépcsőt, amire állva ki lehetett nézni a repülőgép törzse tetején lévő plexiüveg kupolán, amin keresztül a navigációhoz szükséges megfigyelésekre volt lehetőség. Aztán felállította a másnapos őrmestert, arccal a gép farka felé.

Aztán visszaült az ülésébe, és becsatolta magát.

– Ez mire volt jó?

– Azt ugyan nem tudom, hogy mit csinálok, ha megtörténik – mondta Galloway –, de ha egy kíváncsi japán gép észrevesz minket, szerintem nem árt, ha tudunk róla, mielőtt elkezd lőni ránk.

– Már bánom, hogy megkérdeztem – mondta Pickering.

(Hét)

Salamon-szigetek, Buka

Mintegy 60 kilométerre a Hanpan-foktól délre

1942. október 9., 05.50

A hang, amely megszólalt Pickering fejhallgatójában, tiszta és érthető volt; még a hívó hangját is felismerte.

– Agár, Agár, itt Agár bázis, vétel.

– Az eszem megáll – mondta Charley Galloway százados. Pickering megmarkolta a mikrofonját.

– Itt Agár. Ötből ötös a vétel, vétel.

– Agár, már látom. Nagyjából három kilométernyire, délre vannak tőlünk.

– Bassza meg! – mondta Charley Galloway, és lenyomta az R4D orrát.

– Három kilométerre, vettem. Szélirányt és szélerősséget kérek, vétel.

– A szél északi, olyan húsz kilométeres lehet. Vétel.

– Északi szél, húsz kilométer per óra, vettem. Vétel.

– Gondolom, ha valami nem stimmelne a tengerparton, már szólt volna – mondta Galloway, miközben a gázkarok után nyúlt, és visszavett a sebességből.

– Aha, biztos szólt volna – mondta Pickering. – De azért csak kérdezzünk rá!

– Milyen a tengerpart, Gyilkos? Vétel.

– A szilárdság kettes. Ismétlem, a szilárdság kettes. Vétel.

– Kösz, Gyilkos. Felszállás előtt mindenki pisajja ki magát! Vége. Galloway Pickeringre mosolygott, aztán kiadta az utasítást.

– Fékszárnyat húsz fokra! Futóművet ki! Jól van, akkor megyünk...

Mielőtt még egy kicsit hátrahúzta volna a kormányt, hogy letegye az R4D farokkerekét, két férfi ugrott ki a bozótból, vadul integetve. Mire Charley Galloway egészen óvatosan megállította, majd megfordította a repülőgépet, és visszagurult a két férfihoz, húsz másik alak állt mellettük – többnyire ágyékkötőben, bozontos üstökkel.

Alig öt perccel később K. R. McCoy lépett a pilótafülkébe.

– Mindenki a fedélzeten van, uram – mondta Gallowaynek –, az ajtó bezárva.

– Hogy megy, Gyilkos? – kérdezte Pickering hadnagy.

– Baszd meg, Pickering, tudod, mennyire utálok ezt a Gyilkos-faszságot!

– Úgy látom, maguk ismerik egymást – jegyezte meg Charley Galloway, aztán a gázkarokra tette a kezét, és előretolta a FELSZÁLLÁSI SEBESSÉG-feliratig.

(Nyolc)

Salamon-szigetek, Bougainville partjaitól nyugatra

Az USA Hadserege légi hadtestének B-t 7-es repülőgépe

Farokazonosító: B354

Magasság: 5300 méter

1942. október % 08.05

– Mi a franc az ott lent? – hangzott Harry Aaronson hadnagy, a bombázótiszt kérdése a hírközlőben.

– Hol lent, Aaronson, az ég szerelmére? – kérdezte Joseph Wall főhadnagy, a repülőgép parancsnoka.

– Talán kétezer-ötszáz vagy kétezer-hétszáz méterem, két óránál.

– Nem látok semmit – felelte Wall.

– Szerintem egy C-47-es – jegyezte meg Thomas Killian, a másodpilóta.

– Mi a faszt csinálna itt egy C-47-es? Szerintem egy japán bombázó lesz, vagy ilyesmi.

Wall jobbra döntötte a gépet, aztán lenyomta az orrát, hogy megnézhesse a gépet.

– Az egy C-47-es – jelentette be Wall ellentmondást nem tűrő hangon, aztán ismét egyenesbe hozta a gépet.

– Akkor egy japán C-47-es lesz – makacskodott Killian. – A mieink közül *eny nyire* senki sem tévedhetett el. A japánoknak viszont *nincsenek* C-47-esaik.

– Viszont vannak L2D-ik – jelentette be Wall hadnagy. – Ellopták a C-47-es terveit, és megépítették maguknak a gépet Japánban.

– Baromság – mondta Harry Aaronson. – Egy repülőgép tervei még egy vasúti kocsiban sem férnének el.

– Hát – kezdett hozzá Wall hadnagy lassan, aki ezen még soha nem gondolkodott el –, a japánoknak akkor is vannak L2D-ik, amik C-47-esek, és az ott lenn az egyik.

– Akkor lőjük szét a rohadékot! -jelentette be Aaronson hadnagy.

Wall hadnagy azt a parancsot kapta aznapra – meg tegnapra, meg tegnapelőttre, és valószínűleg ezt a parancsot akarták neki adni másnapra, és az utánra is –, hogy végezzen légi felderítést a Bougainville nevű sziget nyugati partja felett. Ezen légi felderítések során légi felvételeket kellett készítenie különböző, egy listán szereplő tereptárgyakról, valamint bárminemű mozgásról, ami a tengeren volt tapasztalható. Egyáltalán nem vittek magukkal bombákat, ami Wall hadnagy szerint kurvára nagy baromság volt egy háború kellős közepén.

Másrésztől úgy vélte, hogy lelőni egy fegyverrendszer nélküli, japán repülőgépet nem tisztességes.

Basszák meg, és mi volt Pearl Harbomál?

– Addig nem löhet, amíg nem adok rá parancsot, megértette?

A gázkarokra tette a kezét, hogy visszavegyen a gázból, aztán lenyomta a gép orrát.

– Mégis eltévedt a nyomorult – mondta Aaronson hadnagy. – A mi gépünk. Bassza meg! Az van az oldalára festve, hogy TENERÉSZGYALOGSÁG.

– Nem is tudtam, hogy a Tengerészgyalogságnak van C-47-ese – mondta Killian hadnagy.

– Nincs is nekik. Ez csak egy délibáb, te seggfej.

– Tom, próbáld meg elérni őket a rádión! – mondta Wall hadnagy Killian hadnagynak.

– Százados – jelentette George Hart őrmester –, egy B-17-es van mögöttünk.

– Egy B-17-es!

– Aha. Azt hiszem. Még nem hallottam négymotoros japán repülőgépről.

– Én viszont már igen – mondta Galloway, és villámgyorsan kicsatolta magát, hogy megnézze a gépet.

– Bassza meg! – mondta Pickering hadnagy.

A két repülőgép nem tudott rádiókapcsolatot teremteni, de a B-17-es navigátora egy lapra rajzolt egy nagy kérdőjelet, meg egy nyilat, és odaadta Killian hadnagynak. A hadnagy az ablakra tapasztotta a papírt, hogy teherszállító-repülőgép pilóta el tudja olvasni.

A pilóta bólintott, és egy pillanattal később egy papírlap jelent meg a tehergép ablakában: MORESBY.

Egy újabb felirat készült a B-17-esben.

ÚTBA ESIK. ELKÍSÉRJÜNK?

Erre a teherszállítógép pilótája szélesen elvigyorodott, és fel-le kezdte mozgatni a fejét jelezve, hogy elkísérhetik őket.

(Kilenc)

Ausztrália, Brisbane

Irgalmasok

1942. október B., B.30

– Szia, Steve – mondta Daphne Famsworth. – Hogy érzed magad?
Istenem, de pocskul néz ki!

– Megvagyok. És te?

– Én jól vagyok, kösz – mondta Daphne. Egy doboz csokoládét dobott Steve ölébe.

A karja a vallótól az ujja hegyéig egybefüggő fekély.

– Köszönöm.

– Hoztam volna whiskyt is, de Barbara azt mondta, hogy komolyan kell venni, amit mondtak. Ha innál arra a gyógyszerre, amit adnak neked, nagyon megbetegednél.

– Mármint, ha innék *a féregirtóra* – jegyezte meg Steve segítőkészen.

– Azt hiszem.

– Az a Hogyishívják doki azt mondta...

– *Godofski ezredes?*

– Az. Azt mondta, hogy ez a féregirtó valójában mérég. Csak ezzel lehet ki-nyírni őket.

– Azt mondta, hogy rendbe fogsz jönni – mondta Daphne.

– Hogyhogy nincs rajtad egyenruha?

– Már nem vagyok a Haditengerészetnél – felelte Daphne.

– Viccelsz? Az meg hogy lehet?

– Nem fontos – mondta Daphne, pedig el akarta mondani neki.

– Csak kíváncsiságból kérdeztem. Azt hittem, nálatok is úgy van, hogy akit besoroznak, az a háború végéig marad, plusz hat hónapig, mint a Tengerészgyalogoságnál.

– Gyerekem lesz – mondta Daphne.

Na, most kimondtam.

– Ó – mondta Steve.

– Ezért nem vagyok már a Haditengerészetnél.

– Igen, persze. Ki az apja? Hozzámentél valami ausztrál fickóhoz, mi?

– Nem mentem férjhez, Steve.

– Mi a fenéért nem?

Daphne vállat vont.

– Az a személtáda nem akar elvenni? Mi a franc baja van? Csak engedjenek ki ebből a kurva kórházból, odamegyek, és szétverem a hülye fejét!

– Nem tudott a babáról – mondta Daphne. – Egy időre el kellett mennie.

– De már visszajött?

– Igen. Tegnap – mondta Daphne.

Steve hosszú ideig csak bámult Daphnéra, aki másodpercekig nem tudott a szemébe nézni, de aztán Steve meglátta az arcán a választ.

– Nem szívatasz? Attól az egy alkalomtól?

– Azért az nem egy alkalom volt – mondta Daphne.

– Jó, jó, tudod, hogy értem – mondta Steve. – Hát, ez nem semmi Daphne elfordította a fejét.

– Nem szeretném, ha úgy éreznéd, hogy bármiféle kötelességed vagy felelősséged lenne – mondta Daphne.

Steve nem szólt semmit, és Daphnénak erőt kellett vennie magán, hogy rá nézzen. Steve az alsó ajkába harapva ült, és az egész teste remegett. Könnycseppek gördültek végig az arcán.

– Steve, mi a baj?

– Azt hittem, hogy ott fogok megrohadni azon a kibaszott szigeten, most meg kiderül, hogy gyerekem lesz!

Aztán zokogni kezdett, Daphne pedig közelebb hajolt hozzá, a karjait a vállá köré fonta, aztán Steve is megölelte Daphnét, és már nem számított, hogy Steve karját a vállától az ujjai hegyéig egybefüggő fekély borította.

Keresse a könyvesboltokban, de kedvezménnyel megrendelheti
közvetlenül a kiadótól is a www.goldbook.hu online áruházban, illetve
az (52) 530-843 telefon–, illetve faxszámon.

Viszonteladók jelentkezését várjuk a kizárólagos terjesztőnél,
a PÉCSI DIREKT Kft.-nél.

Pécsi Direkt Kft., 7630 Pécs, Alkotás u. 3.

Tel.: 72/777-000, fax: 72/777-B1

e-mail: rendeles@alexandra.hu

Pécsi Direkt Kft. Budapesti Kirendeltsége

B38 Budapest, Tomori utca 33. szám

Tel.: 350-6482-Tel/fax: 350-6483